

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Bibliothèque électronique suisse

L V C I A N I
S A M O S A T E N I
O P E R V M

Tomus III.

Cum

GILBERTI COGNATI

E T

IOANNIS SAMBVCI

Annotationibus,

Quæ ad finem cuiusque DIALOGI
auctiores & emendatiores
sunt adiectæ.

B A S I L E A E.

MUSEUM
REM. FESCH
BASIL.

D E O R V M

Dialogi.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΙΥΝΟΝΙΣ ΕΤ
ΔΙΟ- Iouis.

Iacobo Micyllo interprete.

I V N O.

ΟΝ Ιξίονα
τῶν ὀρέων,
ὦ Ζεῦ; ποῖ-
όντινα τὸν
πρόπον ἡ
γῆ; Ζ. ἀνδρωπορ εἶν' ἔχουσιν, ὦ
Ηρα, καὶ συμποληκόν. ὃ γὰρ ἄρ-
σωκὺ ἡμῶν, ἀνάξι' ὃ συμ-
ποσίῳ ὦν. Ηρα. ἀμ' ἀνάξιός
δὲ, ὕβρις γὰρ ὦν, ὡς ἴε μηκέ-
τι σωίσω. Ζ. τί δ' ὕβρις;
καὶ γὰρ οἶμυ, καὶ μὲ ἀδύνα-
Ηρα. τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύν-
νομαι ἐπ' αὐτὸ τοῦτόν δὲ
ἐτόλμην. Ζ. καὶ μὲν δὴ
γὰρ καὶ μάλλον ἔποις ἄρ, ὃ-
δὲ καὶ αἰσχρὸς ἐπ' αἰσχύ-
κὼν δὲ ἐπ' αἰσχύ-
αι γὰρ ὃ ποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν,
οὐκ ὅτι ὅτι ἐπ' αἰσχύ-
αι γὰρ ὃ ποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν,
οὐκ ὅτι ὅτι ἐπ' αἰσχύ-
αι γὰρ ὃ ποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν,

ΧΙΟΝΕΝ
hunc vides,
Iupiter? qui
tūc nā mo-
ribus affe-
ctum putas? I V P. Hominem
esse utile, Iuno, & combibo-
nem: non enim cōuersaretur
nobiscum, si indignus conui-
uiο foret. I V N. At indignus
est, contumeliosus certe exis-
tens. quapropter nō ampliū
conuersetur nobiscum. I V P.
Quid autem contumeliā m-
tulit? oportet enim (ut puto)
& me scire. I V N. Quid
verò aliud? Etenim erube-
sco dicere ipsum: tale est
quod sibi sumpsit. I V P. At-
qui ob hoc tantò etiam magis dicere debebas, in quantum
ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitavit ali-
quam ad stuprum? intelligo enim cuiusmodi turpe sit,
quòd

ὅτι ἄρ' ὀκνέσας ἀπ᾽ ἡρ. Ἡρ.
 αὐτὴν ἰμί, ὅτι ἄλλω τινι,
 ὃ Ζεῦ, πολλὴν ἄδη χρόνον.
 καὶ τὸ μὴ πρῶτον ἔγνόν μ' τὸ
 πρᾶγμα, διότι ἀτρεῖς ἀφ' ὧς
 ραῖς ἰμί. ὃ δὲ καὶ ἔστιν ἡ.
 δάκρυ, καὶ ἄποτι πιδόσας
 ραδοίῳ τῷ Γανυμήδεα τὸ
 ἔκπομα, ὃ δὲ ἔστιν αὐτῷ ἔκπο-
 μα πιδόσας. καὶ λαβὼν ἔλθε
 μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλ-
 μούς πεσὺν, καὶ αὐτὸς ἀφ' ὧς
 ραῖς ἰμί. ταῦτα ἤδη σιωπῶν
 ἱρωτικά ὄντα, καὶ ἐπιπολὺ
 μὴ ἰδέμεν λήσαν πρὸς σὲ, καὶ
 ὅμνῳ παύσασθαι τῆς μανίας
 τὸν ἄνθρωπον. ἐπὶ δὲ καὶ λό-
 γος ἰτόλμησέ μοι πεσόντι
 κἄν, ἐγὼ μὴ ἀφ᾽ ὧς αὐτῷ ἔτι
 δακρύουσα, πεκυλινδύμενον,
 ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα ὡς μὴ
 δὲ ἀκούσαι αὐτῷ ὑβριστικὰ
 ἐκτείνοντες, ἀπ᾽ ἡλθόν γε φρά-
 σσας. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτα τ' ἄνθρωπον. Ζ. ἔνι ὃ κα-
 τὰ ραῖς ἐπ' ἰμί αὐτὸν, ἡ μὲν.
 καὶ τῶν Ἡρας γάμων, ὧς ὁ δὲ
 ἰμί

cantis illius audirem, abijt ut tibi dicerem. Tu ver
 ipse vide quomodo explores virum. IVPIT. Euge, scelerati
 ille in me ipsum, & usque ad Iunonis nuptias etiam? adeo
 inebri

quod reformidaveris dice-
 re. IVPIT. Ipsam me, non
 aliam quampiam Iupiter,
 longo iam tempore. Ac
 primum quidem ignorabam
 quid rei esset cur attente ad
 d. om me aspiceret: Ille au-
 tem etiam ingemiscebat, &
 sublachrymabatur: & si
 quando bibens tradidisset
 Ganymedi poculum, hic
 petebat ex eo iam ipso bi-
 bere, & capiens osculaba-
 tur interea, & ad oculos
 admonebat, & rursus pro-
 spectum in me intende-
 bat: hac intelligebam amato-
 ria esse: & multo quidem
 tempore vererecundabar di-
 cere ad te, putabamque cessan-
 tium à furore hominem
 Postquam verò & sen-
 tones ausus es mihi adhi-
 bere, ego demittens il-
 lum adhuc lachrymantem
 & ad genua prouolu-
 tum, obiturois auribus, v-
 ne contumelias suppli

ἡμεθύσθῃ τῷ νύκταρ; ἀλλ' ἡμᾶς τέτταρ' ἄντιοι, καὶ πῆρα τῷ μητρὶ φίλανθρωποι, ἐν καὶ συμπόσας αὐτὸς ἰποιησάμεθα. συγγνωστοὶ δ' ἂν πτόν- τις ὁμοία ἡμῖν, καὶ ἰδόν- τις ἑράνια λάλη, καὶ οἶα ἔποτε ἔσδορ ἐπὶ γῆς, ἐπιθύ- μησαν ἀφλαῦσαι αὐτῶν, ἔ- ρωτι ἐλόντων. ὁ δ' ἔρωε, βίαιόν τί ἔει, καὶ ἐκ ἀνθρώ- πων μόνον ἄρχα, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἰνίσι. Ηρ. σὺ μὲν καὶ πάντων οὗτός γε δις πό- της δὲ, καὶ ἄγισι, καὶ φέ- ρας τῆς ῥινός, φασιν, ἔλκωρ. καὶ ἔπει αὐτῷ, ἐνθα ἂν ἡγήται- σαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς ῥαδίως ἐς ὅ, τι ἂν ἐλθῶς. καὶ ὅπως ἐτύμα καὶ παύσῃ τῷ ἔρω- τ' οὐ γέ. καὶ νῦν τῷ ἰξίονι οἶδα καθότι συγχνώμεν ἀ- πονίμας, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχάσας πατὴρ αὐτῷ πλὴν γυναικά, ἔσσι τὸν Πείριον ἔτικω. Ζ. ἔτι γὰρ οὐ μίμνη- σαι ἐκάνωρ, ἔτι ἐγὼ ἔπαι-

ξα

Et nunc Ixioni scio quod veniam tribuis, ut qui et ipse adulterio cognoueris ali- quando illius uxorem quae tibi Pirithoum peperit. I V. P I T. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lus

inebriatus est neſtare? Ce- terum nos quihores ho- rum sumus, et ultra mo- dum amatores hominum, qui quidem et conuiua- tores nostros ipsos feci- mus. Digni igitur venia sunt, si bibemes similia, atque eadem nobiscum: deinde et aspicientes coe- lestes istas formas, et quales nunquam viderunt in terra, concupiuerunt frui illis, amore capti vbi delicti. Est autem amor violentum quiddam, et non hominibus solum im- perat, sed et nobis ipsis interdum. I V N. Tuus qui- dem et valde hic domis- nus est, et ducit te, et fert nasa (ut aiunt) trahens, et sequeris ipsum quocun- que duxerit te, et immuta- ris facile in quodcunque iusserit, et prorsus posses- sio et ludus Amoris es tu.

ξαῖς γλῶσσι κατηλθόν. ἀτὰρ
 οἶδα, ὃ μοι δοκεῖ περὶ τῆς
 Ἰξίωνος; λογάσθην μὲν μηδ' αὖ
 μὴ αὐτὸν, μᾶλλον ἀπωθεῖν τῆς
 συμποσίας, σκαδὸν γάρ. ἐπὶ δ'
 ἱρᾷ, καὶ ὡς φῆς, διακρύψω, καὶ ἀπο-
 φόρηται πάσχα. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ;
 διδία γάρ μιν τι ὑβριτικὸν
 καὶ οὐ εἴη. Ζ. ὁδὸς αὖτως. ἀπὸ
 ἑδωλοῦ ἐκ νεφέλης πλάσσει
 μύθοι αὐτῆς ὅμοιοι, ἐπεὶ δ' αὖ
 λυθῇ τὸ συμπόσιον, λακύνῃ
 ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶδος, ἐπὶ τῆς
 ἔρωτος, παρακατακλίνω μὲν
 αὐτῷ φέροντες. ἔγω γὰρ
 παύσαιμι ἀνδρῶν, οἵηθ' ἂν
 τιτυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.
 ΗΡΑ. ὦπαγε. μὴ ὥραισιν ἴ-
 ποιῶ, τῶν περὶ αὐτὸν ἐπι-
 θυμῶν. Ζ. ὁμῶς ἐπὶ μα-
 νορ, ὦ ΗΡΑ τί γὰρ αὖ καὶ πά-
 ροις δαυδὲν ἀπὸ τῆς πλάσματος
 ἔστι, ἀνεφύλη ὁ Ἰξίων σω-
 ται; ΗΡΑ. ἀπὸ δὲ νεφέλης ἐ-
 γὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αὖ-
 σκεδὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσας δα-
 τῶν ὁμοιότητα. Ζ. ὁδὸν τῆς
 φῆς.

adeo graue tibi accidet ex hoc figmento, si cū nube Ixion cō-
 gredietur. I V N. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinē
 istam in me cōmittet propter similitudinē. I V P. Nihil istud
 dicis

si in terram descendens. Sed
 nōsti quid mihi videatur de
 Ixione? multandum quidem
 ipsum nequaquam, neque à
 conuiuio extrudendum esse
 se. rusticum enim foret.
 Sed quia amat, & ut ais,
 lachrymatur, & intolera-
 bili a patitur. I V N. Quid
 nam, ὦ Iupiter? metuo enim
 ne & tu contumeliosum ali-
 quid dicas. I V P I T. Nequa-
 quam: sed & simulachrum
 ex nube fingentes tibi simi-
 le, postquam solutum fue-
 rit conuiuium, & ille vi-
 gilat (ut patet) prae amorē
 re, ad concubitum adhi-
 beamus, ipsi afferentes. sic
 enim ab angendo animo
 fortassis desistet, putans se
 consecutum esse desiderium.
 I V N. Apage, ut nunquam
 quicquam tempestiuum il-
 li contingat, quando ea ita
 quae supra ipsum sunt, con-
 cupiscit. I V P I T. Attamen
 patere, ὦ Iuno. Quid enim

DEORVM DIALOGI.

φύς. ἄτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὶ Ἡρα
 γυναικί. ἄρ, ὅτε σὺ νεφέλη, ὃ δὲ
 Ἰξίωρ μόνον ἐξαπατήσῃται. Η.
 ἀπὸ οἷοι πάντες ἀνθρώποι ἀ-
 πρόκαλοι ἔσιν, αὐχμησὲ κα-
 τὰ θάλασσαν, καὶ δικάσῃται ἅ-
 πασι, λίγῳ συγγιγνώσθαι τῇ
 Ἡρᾷ, καὶ σύμπαντες. Ἐν τῷ Διί,
 καὶ πῶς τάχα ἱρᾶν μὲ φήσας
 αὐτῷ, οἱ δὲ πιστεύουσιν, ὅτι ἂν
 δόξης ὡς νεφέλη σιωπῶ. Ζ. ὅς
 κῆρ ὡς τι τοῦτον ἔφη ἐς τὸν Ἄ-
 δην ἰμπεπισθόν, προχῶ ἄθλιος
 πεσδελθὲς, συμπεριεχθῆσι-
 ται μετ' αὐτῷ ἅ, καὶ πόνορ ἅ-
 πασον ἔξῃ, δικάσῃ δὲ τῷ
 ἔρωτι. Ηρα. ὅ γὰρ δανὸρ τῷ
 τόξῳ ἀπὸ τῆς μεγαλουργίας.

dicis. neque enim nubes hæc
 unquam Iuno erit, neque tu
 nubes: Ixion autē solūm de-
 cipietur. IV N. Sed (ut om-
 nes homines arrogātes sunt)
 gloriabitur descendens for-
 sitan, & narrabit omnibus,
 dicens coisse cum Iunone, &
 Iouis rivalē esse. forsitan
 etiā dixerit me ipsum ama-
 re: illi verò credetur, quando
 non viderūt quomodo cū nu-
 be coierit. IV P. Igitur si
 quid tale dixerit, in infernū
 præcipitabitur, & ac rotæ
 miser alligatus, cū ipsa pec-
 petuū circumuoluetur, et la-
 bore non cessaturum

susſeinebit: pœnas videlicet has pro amore dependens. IV N.
 Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

CONqueritur Iuno apud Iouem se de stupro ab Ixio-
 ne appellatam. De Ixione notissima fabula est, quā
 ex Pindari interprete ἄδ, β. aliās attingemus, in postre-
 ma Saturnalium epistola fortassis.

a **D**U C I T te & fœturalo, ut aiunt, trahens.] Eras-
 mus noster sic tranſtulit: Iste quidem modis omnibus tibi
 dominatur, ducitque te, & circumagit ipsa, quod dici so-
 let, nare trahens. Hoc rurſus Lucianus vsus est in Hermoti-
 mo, siue de Sectis, ubi plura ex eodem Erasmo annotauimus.

b Simulachrum ex nube.] Ixion Iunonem persequutus, eiq; stuprum inferre conatus in nube libidinē suam exprompsit, specio deceptus. *c* Acrotæ.] Ixion cū Iunonem ad adulterium sollicitauerat, pœnas dat apud inferos. Nam perpetua rotæ vertigine circumtorquetur, de quo sic Tibullus:

Illic Iunonem tentare Ixionis ausi,

Versantur sceleri noxia mēbra rotæ. Ouid. 4. Met.

Voluitur Ixion & se sequiturq; fugitq;.

Ea fusius explanantur in 10. Metam. Ouid. & in 6. Aen. Virg.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

Σελῶης.

VENERIS ET

Luna.

Iacobo Micyllo interprete.

V E N V S.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελῶη, φασὶ ποιεῖν σι, ὁπότ' ἄρ κατὰ τὴν Καίαν γίνεσθαι, ἵσταναι μὲν σι τὸ Ζεῦ, & ἀφορῶσαι ἐς τὸν Ενδυμίονα κατὰ δόντα ἡμέτερον, ἅτε κωηγέτω ὄντα, ἐνίοτε δ' καὶ καταβαίνον ἐκ αὐτοῦ ἐκ μὲν σης τ' ὁ δὲ Σελῶη, ὦ Αφροδίτη, τὸν τὸν ἦδ' ὅς μοι τέτωρ ἄτι & Αφροδίτη ἐκ ἡ. & ὕβρις δ' αὖ, ἐμὶ γὰρ αὐτὴ τὴν μητέρα οἷα διασφαλῶ, ἄρτι μὲν ἐς τὴν ἰδίαν κατὰ γονυ, Ἀγχίση ἐνικατὸ ἰλίω. ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον, ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκ ἄνω μεράκιον, & καὶ τὸ Περσιφάνη ἐπὶ ἄνω ἰλίω.

illum adolescentem, quem

Quid hæc, ὦ Luna, facere te aiunt, quoniam ad Cariā peruenis, ut ἐκ τῆς Σελῶης, ac desuper aspectus ὧ Ενδυμιόνε dormientiē sub dio tanquā venatorem aliquē: interdum autē etiam descendas ad ipsum ex media via? L V N. Interroga, ὦ Venus, filium tuū qui mihi harum rerum auctor est. V E N V S. Sine: contumeliosus ille est. ^b Me quippe matrem ipsius quibus modis affecit: nunc quidem in Idam adigens Anchisæ causa Troiani: nunc autem in Libanum ad ^c Assyrium & Proserpina desiderabi-

lem

DEORVM DIALOGI.

9

Θαρ ποίησας, ἰξ ἡμίσησας
ἀφάλιτό μιν τὸν ἱρόμενον,
ὥς πομπάκεις ὑπέλησα, αἶ
μὴ πᾶνσιν τὰ βιωτὰ ποιῶν,
ἐλάσασιν μὲν αὐτὸ τὰ τόξα,
καὶ τὴν φάριτταν, πειραι-
έσασιν δὲ καὶ τὰ πτερά. ἤδη
δὲ καὶ πλεονάζει αὐτῷ ἰνίταντα
αἶς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ.
ὁ δὲ ἐκ οἷοι' ὅπως τὸ παραση-
ματικὰ διδίδως, καὶ ἰκνύων,
μὴτ' ὀλίγον ἐπιβίβησαι αἶ-
παντων. ἀτὰρ ἀπὸ μοι, κα-
λὸς ὁ Ἐνδυμίων ἱστῆ; ἀπα-
ραμύθητόν γ' ἔτω τὸ θα-
νόν. Σ· ἰμὶ μὲν καὶ πάντων καλὸς,
ὁ Ἀφροδίτη, Διοκῆ, καὶ
μάλιστα ὅταν ἐπιβαπτόμεθα
ἐπὶ τῆς πίπτας τὴν χαμύ-
δα καθώδης, καὶ λαοὶ μὲν
ἔχον τὰ ἀπόντια, ἤδη ἐκ
τῆς χαρὸς ἐπαρρῶντα. ἡ
Διοκῆ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λήν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλα-
σμένη ἐπιπρίπτει, τῷ πρὸς
πο πεικασμένη. ὁ δὲ ἰὼ τῷ
ἔργῳ λελυμένη, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκ αὐτοῦ αἵμα,
τότε βίβωσιν ἰσὺ ἀφορητὴ
κατιῶ.

lem fecit, & me ex di-
midia parte amoribus meis
priuauit. Quare iam se-
pe illi interminata sum: nū-
quid desinat talia facere, fra-
trem esse me ipsius & ar-
cus & pharetram: ampu-
taturam autem etiam alas:
Iampridem verò & plagas
ipsi in nates incussi sanda-
lio: sed ille, nescio quo
pacto, tum quidem sta-
tim metuens ac supplicans,
paulò post omnium obli-
uiscitur. Verùm dic mihi,
formosusne Endymion iste
est? Nam hoc quidem so-
latio fuerit malo huic.
LVN. Mihi quidem etiam
admodum formosus, ὁ Ves-
nus, videtur, & maximè
quando instrata super ru-
pem chlamyde dormit, læ-
ua tenens sagittas pau-
latim ἐκ χειρὸς prolaben-
tes. Dextra autem circa
caput sursum versus reflec-
ta, decorem offert faciei,
cui circumfunditur. Ipse ve-
rò solutus somno, anhelat

ambrosium illū habitum. Tunc igitur tacitè equidem, & sine
villo strepi

καί, ἴσα ἐπ' ἄκρων τῶν λα-
 πτύλων βιβηκῶα, ὥς ἄρ' μὲν
 ἀνδρομέδῃ ἐκταραχθείη.
 οἶδα τί ἄρ' ὅρ' σοι λήγοιμι τὰ
 μετὰ ταῦτα, πλὴν ἄπνευσά
 γινώσκω τὸ ἔρωτ'.

vollo strepitu descendens, as-
 summis digitis insists, ut ne
 expergefactus ille perturba-
 ri possit. Scis igitur quid tibi
 post hæc dictura fuerim, sed
 pereo equidem amore.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a ENDYMIONEM dormientem.] Endymionē in mon-
 te Caria Latmo, diuturno somno iacentem, Luna ita adamasse
 fertur, ut sæpe ad ipsum de cælo ascenderit. Occasio fabulæ in-
 sumpta videtur, quod Endymion motum Lunæ primus ob-
 servasse, atque alijs ostendisse dicitur, teste Plin. lib. 2. cap. 9.
 b Memmatrem ipsius.] Conqueritur quoque de filij sui ne-
 quitia in amore fugitivo, carmine scripto. c Assyrium il-
 lum adolescentem.] Assyrii enim præ cæteris studiosi & pe-
 riti rerum Magicarum fuerunt, & veneficiorum.

IOANNIS SAMBVCI ANNOTATIONES.

μυθικὸς quod Luna deperiat Endymionem,
 & ὁδυστικὸς.

Cynthia perpulchri capitur forma Endymionis,

Quem solita ē media visere sæpe via est.

Pòst etiam queritur Cythereia mater Amoris,

De gnatis factis, nequitiaq; graui.

QVID hæc, ô Luna.] τὴν ἑγκλημὰ κατ' ἀφῆγησιν θαυμά-
 σκῶ Interroga, ô Venus, filium.] μετὰ τὰς αἰφαιρετικῆς.
 Sine: contumeliosus ille est.] παρεμυθολογία ὁδυστικὴ διὰ
 τὴν ἰλάσσειν κατ' ἀπαείρμησιν, πικρυλυσίαν. Sæpe illi in-
 terminata.] αἰ ἀπικαί, Fracturam esse me.] αἰ πλῆγαι.
 Verùm dic mihi.] ἰπᾶν οὐ κατ' ἐρώτησιν. Mihi quidem
 admo-

admodum.] ἀπὸ χειρὸς κατεφατική. Quando in strata super] ἔκφασις ὁ causa. Tunc igitur tacite.] ab euentu. Scis igitur.] præcisio.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ Α-
ΠΟΛΛΩΝΙΟΥ.

MERCVRII ET
Apollinis.

Eodem interprete.

MERCVRIVS.

ΤΟ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν
ὄντα, Ἡφαίστου καὶ τῆς
χρυσῆς ἔχοντα βάναν-
τον, ὃ Ἀποκτον, τὰς καμίν-
τας γυγαμηνεύει, τίς τις Ἀ-
φροδίτῳ, καὶ πῶς Χάειρ; Ἀπ.
ῶ ποτ' ἴσθης, ὃ Ἑρμῆ. πῶς
ἰκάνοι γὰρ ἐξ ὧν θαυμάζω, τὸ
ἀνέχεται σκωδῶν, αὐτῷ, καὶ
μάστιγον ὅταν ὀρθῶσι ἰδρῶτι
ῥιγῶντες εἰς πῶς κάμιναν ἱ-
πικικυφῶτα, ποτὶς αὐτῶν.
ἄλλω ἰσθί τῷ πεσόντι ἔχοντα.
καὶ ὁμοῦς διδῶν ὄντα αὐτὸν
πικράτῃς τε, καὶ φιλοῖσι,
καὶ συγκαθάρσιν. Ερ. τί το
καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ
Ἡφαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ λό-
μα, ὃ Ἀποκτον, καὶ λιθάει, καὶ
μὴ γὰρ ἰσθί τῷ κάμα φρόν-
τα.

ITan' autem Vulcanum,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeò fabrilem
& contempnam exerceat,
Apollo, pulcherrimas duas
uxores duxisse, Venerem at-
que Gratiam? APOL. Fe-
licitas quædam hæc, Mercu-
ri. Veruntamen illud equi-
dem miror, quòd cum illo
rem habere sustinent, &
maximè quando vident su-
dore fluentem, in forna-
cem demittere atque incute-
uare sese, multa adeò fuli-
gine facie illius oppleta. Et
tamen talis ipse cum sit,
amplectuntur ipsum & oscu-
lantur, & tñà dormiunt.
MERC. Hoc & ipse in-
dignor, & Vulcano inui-

deo. At tu comam nutri Apollo, ac citharam persona, ani-
mum ob pulchritudinem elatum atque superbum præ te fer-
rent:

να, ἐφ' ἃ ἐπὶ τῇ ἀνδρίᾳ, καὶ
 τῷ λυρῷ. ἅτα ἡπαθάρ τοι μὲν.
 ὅσοι δέοι, μόνοι καθωδήσοις
 ἡ. Απ. ἰγὼ δ' αὖ καὶ ἄλλως ἀνα-
 φροδίτος ἄμι εἰ τὰ ἱρωτι-
 κά, καὶ δὴ οὐ γάρ, οὐδ' μάστιγι
 ἀνιχνεύσας, πλὴν Δαφνίδι,
 καὶ τὸν Ὑάκινθον, ὃ μὲν ἄπὸς
 διδράσκου με, καὶ μισῶ ὥς ἡ-
 λὺς ξύλον γυγιάσαι μάκρον ἢ
 ἔμοι σιωπῆσαι. ὃ δ' ἰπὸ τῷ
 δίσκῳ ἀπώλῃ, καὶ νυνὶ ἀντ'
 ἱκάνων σφάντος ἔχει. Ερ. ἰγὼ
 δ' ἔθ' ποτὶ πλὴν Αφροδίτῃ.
 ἀπ' ὃ καὶ αὐτῶν. Απ. οἶδα,
 καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ἐκ
 σὲ λήγεται τιθῆναι. πλὴν
 ἱκάνῳ μοι ἔπει, ἅτι οἶδα,
 πῶς ὃ ἡγετυγὴς ἢ Αφρο-
 δίτη πλὴν Χάειρ, ἢ ἢ Χάειρ
 ταύτῃ; Ερ. ὅτι, ὃ Απολο-
 νος, ἱκάνῃ μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λέμ-
 νῳ σὺν ἑστίῃ, ἢ δ' Αφροδίτῃ
 ἐν τῷ ἔρανῳ. ἄλλως τι περὶ τ'
 Αρλῷ ἔχει τὰ ποικίλα, καὶ κείνῃς
 ἱρῶ, ὥς ὁ λόγος αὐτῷ τῷ χαλ-
 κίῳ

sur Venus Gratiam, aut contra illa Venerem? MERC.
 Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem
 habet. Venus autem in caelo: praesertim autē hac^c cū Marte
 plerūq; versatur, atq; illā amat: quapropter nō ita multum fas-
 brum

rens: ego autem etiam ob
 habitudinem corporis, ὅ-
 lyram: ceterū ubi cu-
 bitum eundem fuerit, soli
 dormiemus. APOLL.
 Ego verò alias quoque
 habeo Venerem minui pro-
 pitiam ad res amatorias:
 quippe etiam quos duos
 maxime praeter ceteros a-
 maui, ^a Daphnem ὃ
 Hyacinthum, illa quidem
 aufugit atque odit me, a-
 deò ut in lignum conuer-
 ti maluerit, quàm mecum
 rem habere: hic autem
 à disco interfectus est, ὃ
 nunc pro illis coronas habeo.
 MERC. At ego
 iam aliquando Venerem,
 sed non oportet glorias-
 ri. APOL. Noui, atq;
 que etiam ^b Hermaphro-
 ditum istum ex te aiunt pe-
 perisse ipsam. Veruntan-
 men illud mihi dic, si nos-
 sti quomodo non amulas

κίς τέτε μίλα. Απ. καὶ ταύ-
τα οἷα τὸν Ηφαιστον εἰδέναι.
Ερ. οἶδεν. ἀπὸ τὶ ἄρ' ὀρέσσαι
δυνάμει, γυνναῖον ὁρῶν νι-
νίαν, καὶ στρατιώτῳ αὐτόν·
ὥς τὴν ὀνομασίαν ἄγῃ, πάλιν
ἀπαλῆναι δισμὰ τινα ἐπι-
μνησάσθαι αὐτοῖς, καὶ συνα-
λίσφασθαι, σαλιδώσας ἐπὶ
τῆς ἀνδρὸς. Απ. ἐκ οἷα. ὦ.
ξάμενος δ' ἄρ' αὐτὸς ὁ ξυνη-
φθυσόμην· ὅτι εἶν.

brum istum curat. APOL.
Atq; hæc puerus ipsum Vul-
canum scire. MERC. Scit,
sed quid agat, cum genero-
sum adeò adolescentem, &
præterea militarem ipsum
esse videat? Quare silentium
agit, nisi quòd minatur qui-
dam vincula quædam exco-
giasse contra illos sese, ὅς τε
ipsoz comprehensurum esse,
circundato veluti retibus
quibusdam lecto. APOL. Nescio sanò: optârîm verò ipse, ille
qui sic comprehenderetur esse.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a DAPHNEM.] Daphne cum ardentius amaretur à Phæ-
bo, quæ virginitatem perpetuam voverat, implorato patris sui
Penei fluminis auxilio, in laurum arborem est commutata,
quam mediam amplexus Phæbus sibi dicauit. Hanc fabulam
vide latius apud Ouid lib. 1. Metamorph. b Hermaphro-
ditum.] Ex ista statim vocis compositione apparet Mercurij &
Veneris filium esse. Nam Mercurius æμῆς, Venus ἀφροδίτη à
Græcis dicitur. De hoc iterum in dialogo Apollinis & Bacchi,
& in Musæ encomio. c Cum Marte.] Hic Deus inter a-
lias multas Venerem adamauit, & Cupidinem genuit. De quib-
us vide lepidissimam fabulam apud Homerum
Odyss. 11. Ovidium quoque libro
quarto Metamorph.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ
Ερμῆ.

PANOS ET MER-
curij.

Iacobo Micyllo interprete.

P A N:

X Αἶρε, ὦ πάτερ Ερ-
μῆ. Ερ. νὺ καὶ σύ γε.
ἔμα πῶς ἐγὼ σὸς
πατήρ; Πα. ἐκ τοῦ Κυλλῆνι^ο
Ερμῆς ὅν τι γὰρ ἄνεις; Ερ. καὶ
μάλα. πῶς δὲ ἡδὲ ἐμὸς εἰς
Πάν. μοι χιρίδιός ἐμι, ἐξ ἔρω-
τός τοι γινώσκω^ς, Ερ νὺ Δία,
πράγῃ ἴσως τινὸς μοιχάσαν-
τος^ς αἶψα, ἐμὸς γὰρ πῶς κίρα-
τα ἔχωρ ῥίνα ζωάντων, καὶ πῶ.
ζῶνα λάσιον, καὶ σκίλη δι-
χῆλὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ὀδὸν
ὑπὲρ τὰς πυγὰς Πάν. ὅσα
ἂν ἀρετῆς εἴς ἐμὲ, τὸν
ἐγὼ τῷ ἡδὲ, ὦ πάτερ, ἵπο-
νείδισον ἀρετῶν, μάπορ
ἂν σιωτὸν, ὅς ζωῶντα γυ-
νᾶς, καὶ παιδοποιᾶς, ἐγὼ δὲ
ἀνάτι^ς. Ερ. τίνα δὲ καὶ
φῆς σου μητέρα; ἵπον ἔλα-
θον αἶψα μοιχάσαν^{τα} ἔγωγε;
Πάν.

S Alue, pater Mercuri.
MERC. Salve utique
tu. Sed quomo-
do ego pater tuus sum?
PAN. An non Cyllenius
ille Mercurius es tu? MER.
Atque admodum. Quò pa-
flo igitur filius meus es?
PAN. Adulterius sum,
ex amore tibi natus. MER.
Per Iovem hirci fortasse
cuiusdam, qui capram per
adulteriam cognovit. Nam
meus quomodo fueris, qui
cornua habes, et na-
sum talem, et barbam hir-
tam, et pedes bifidos, hir-
cinosque, præterea et cau-
dam super natibas? PAN.
Quæcunque in me con-
uiciando dicis, hys tuum
ipsius filium, pater, pro-
brosum ac turpem decla-
ras: imò potius te ipsum;

qui eiusmodi generas, et tales liberos procreas: ego verò ex-
tra culpam sum. MER. Quam autem etiam matrem tuam ait
esset Num ignoras alicubi cum capra adulterium exercui ego?

PAN.

ΠΑΝ. ἔκ αὖτα ἰμοίχούσας,
 ἀπ' ἀνάμνησος σ' αὐτὸν, ἔ-
 ποτις Ἀρκαδίᾳ πᾶσι δ' ἰς
 λαοὺς ἰδίασω. τί δ' ἀκῶρ
 τὸν δάκτυλον ζητᾷς, καὶ ἐπι-
 πολὺν ὄφρ' ἔστιν ἡμεῖς λίγω
 Πλωλότη. Εἰ. ἄτα τί πρὸς
 & ἰκένη ἀντ' ἰμὸν πρᾶξω σε
 ὁμοίον ἔτι καὶ. Π. ἀντ' ἰκέ-
 νης λόγον σοὶ ἱερῶ. ὅτι γὰρ μὴ
 ἐξ ἐπιμύθου ἐπὶ τῷ Ἀρκα-
 δίᾳ, ὃ πᾶσι, μήτηρ μὲν σου,
 ἔφη, ἐγὼ αὖτις Πλωλότη καὶ
 σπαρτιάτης. τὸν πατέρα δ'
 γίνωσκε θεὸν ἔχον, Εἰ μὲν δ' ἢ
 Μαίας καὶ Διός. αὖ δ' ἡμεῖς
 σφόδρ' ὅτι πρᾶξωσιν ἡμεῖς,
 μὴ λυπέσθαι. ὁπότ' γάρ
 μοι σωλὺν ὁ πατήρ ὁ σὸς,
 πρᾶξω ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς
 λάθοι. καὶ δὲ τῷ ὁμοίος ἀπὲ-
 ρης τῷ πρᾶξω. Εἰ. νὺν Δία με-
 μνημαὶ ποίησας τί τοῖς.
 ἐγὼ δ' ἂν ὁ ἐπὶ ἡμέτερον
 φρονῶν, ἔτι ἀγνοῶ αὐτὸς
 ὅτι, σὸς πατήρ ἡμεῖς ὁμοίος,
 καὶ

PAN. Non cum capra,
 sed tibi ipse in memoriam
 reuoca, num in Arcadia
 quandoque puellam libe-
 ram per vim stuprāvis.
 Quid mordendo digitum,
 quæris, ac diu dubitas? Ica-
 rij filiam, dico Penelopem.
 MERC. Quid igitur
 illi accidit, quod pro me,
 hirco similem te peperit.
 PAN. Dicam tibi, quæ
 ex illa ipsa audiui. Quan-
 do enim me in Arcadiam
 ablegabat: O puer, inquit,
 mater quidem tua ego sum,
 Penelope ex Sparta na-
 ta: cæterum patrem nō
 ris habere te Deum, Mer-
 curium illum Maiæ ad-
 Iouis filium. Quod si igitur
 cornutus ipse es, ac pes-
 des hircinos habes, ne id
 agrè feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hirco seipsum as-
 similauerat, quò facilius

lateret: & ob id similis hirco tu quoque euasisti. MER. Per
 Iouem, memini me tale quiddam facere. Ego igitur formos-
 sus ille, qui ob formam ac pulchritudinem animū elatum præ-
 me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus vocabor?

καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πα-
 σιν ἐπὶ τῇ ἀποαδίᾳ. Πάν. καὶ
 μὴδ' ὑκατασχυνῶσι, ὃ πά-
 τερ, μουσικός τε γάρ ἐμι, καὶ
 συνέζω πάνυ λαυρόν. καὶ ὁ
 Διόνυσος ἔσθ' ἐμὲ ἄνω
 ποιεῖν δυνάται, ἀλλὰ ἱταῦτα
 ῥοῦ καὶ διασώτῃω τιποῖν κί-
 μιν, καὶ ἵδμεν αὐτῷ τῇ χο-
 ρῇ. καὶ τὰ ποίμνια δ' ἀθιά-
 σαιό μὲ, ὅποσα περὶ Τίγριαρ
 καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω,
 πάνυ ἠδύσκει, ἄρχω δ' καὶ τῆς
 Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτω
 δ' καὶ Ἀθλωαίοις συμμα-
 χήσας. οὕτως ἠείσωσα ἐν
 Μαραθῶνι, ὥς καὶ αἰετῶν
 ἠρίθνημοι, τὸ ἐκ τῆ ἀπρ-
 πόλη σπέλασιν. ἔρ γάρ ἐς
 Ἀθλῶας ἔλθεις, ἄσπετος ἔ-
 κει τῇ Πανὸς ὄνομα. Εἰ. ἐπὶ
 δέ μοι, γυγάμηκας, ὃ Πάτερ,
 ἤδη, τῷδε γὰρ οἶμα καλῶσί σι.
 Πάν. ὑδαμῶς, ὃ πάτερ, ἱρ-
 τικὸς γάρ ἐμι, καὶ ἐκ ἄρ' ἀε-
 γασσώμεν σωθῆναι μίαν. Εἰ.
 ταῦς ὡς δὲ δηλαδὲ ἐπιβάνεις.
 Πάν. σὺ μὲν σέβεις. ἐγὼ δ'

P A N. Nequaquam, pater, amator enim sum : neque
 cum una aliqua rem habere contentus forem. M E R C. Ca-
 pras videlicet conscendis. P A N. Tu quidē irrides me, at ego

et ab omnibus risu acci-
 piar ob præclaram libero-
 rum procreationem. P A N.
 At verò dedecori tibi pa-
 ter non sum. Nam et mu-
 sicus sum, et fistula cano,
 admodum pleno spiritu :
 et Bacchus ille nihil abs-
 que me facere quicquam pos-
 test : sed et socium et con-
 sultatorem fecit me, et duco
 ipsi chororum. Iam et ouilia
 mea si videas, quot et per
 Tegeam et per Parthenium
 habeo, admodum delectaret
 te. Impero autem et Arca-
 dia toti. Nuper verò etiam
 Atheniensibus auxilium fe-
 rens, ita præclare rem ges-
 si in Marathone, ut ceu do-
 num militare quoddam re-
 tulerim, antrum illud quod
 est sub arce. Quòd si igitur
 Athenas veneris cognosce
 quantum ibi sit nomen Pa-
 noi. M E R C. Ac dic mihi
 duxisti ne uxorem iam? Hoc
 enim opinor, dictitant te.

tame

ἢ τῆς Ἥχῃ, καὶ τῇ Πυθίᾳ σώωσιν.
 αἱ, καὶ ἀπάσας τὰς ἑὸν Διὸς
 οὐσιν Μαινάσι, καὶ πάντις σπυ-
 ραίμασι πρὸς αὐτῶν. Εἰμ. οἱ-
 θὰ ἔρῃ, ὅτι χάρις, ὃ τίκοντο,
 ἀπρῶτα αὐτῶν μοι; Πάν-
 τος, ὃ πάτερ, ἡμῖς δ' ἴ-
 σοντο ταῦτα Εἰμ. καὶ πρόσι-
 τί μοι, καὶ φιλοφρονέ, πατὴρ
 αἱ δ' ὅρα μὴ κακίους μὲν, ἀ-
 γούτους καὶ τινός.

ἄλλοι, ὅς prehenses licet: patrem autem vide ne me appellā-
 tis quoquam audiente.

tamen^a ὅς cum Echo ὅς
 cum Pythi rem habeo, pra-
 terea ὅς cum omnibus Bac-
 chi Menadibus, atq; admo-
 dum studiose ab illis obser-
 uor. MERC. Scis igitur
 quid te gratificari mihi, fili,
 primum omnium velim?
 PAN. Impera pater, nos
 autem videbimus hæc vi-
 fiant. MERC. Et accedas

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

PAN Deus Arcadiæ, Pastorum musicus, Bacchi socius,
 Mercurio patre, Ioue Mercurius natus creditur. Su-
 periori parte humana effigie erat, reliquum capripes:
 cui insuper in Nymphas procacitas, & nunquam sa-
 tiata libido attributa fuit, qui caprinis pedibus Trago-
 sceles vocabatur De eo Herod. libro. 2. circa finem, &
 Plin. lib. 35. cap. 9. Penelope autem cum apud Patrem
 Icarium adhuc in patria Lacedæmone viueret, & in
 montē Taygetam ad inspicienda patris pecora egressa
 esset, conspecta à Mercurio, & adamata atque appetita
 dicitur Cum autem ea alio modo potiri non posset, in
 hircum seipsum transformauit, atq; ita sub specie hirci
 cum ea ludens, & admissus, ex ea genui Pana capite
 cornuto, barba & pedibus hircinis. Quem illa furtim
 natum in vicinam Arcadiam ablegauit, vbi deinde &
 præcipuo honore cultus est. Alij ipsum ex promiscuo
 bbb proco.

procorum concubitu, absente Vlyſſe, conceptum sunt, & inde Pana dictum: unde & sine patre natum ipsum Theocritus in Syringe ait. Porro Pan Baccho socius expeditionis in Indiam fuisse dicitur, & Atheniensibus ope sua peperisse victoriam contra Persas in campo Marathonio, ubi quum Miltiades cum hoste congressurus esset, Pan exercitui Græcorum maiore quàm humana statura præiſſe dicitur, & nouo atque horribili sono inflatæ conchæ hostibus terrorem inſuſſiſſe, ynde subiti terrores & tumultus, quorum neque causa neque authores apparerent. Postrà prouerbiali figura Panici motus dicti sunt. In Philopſeude aliqui addidimus.

a *Et cum Echo.*] *lacet Pan amorē suū, cū erga Nymphas, tum præcipuè erga Echo. Et conuenit hoc. Cū enim in solis scopulis & syluis degat, non habet cui loquatur, cui accinat, aut ἡχώμαχος, præter solam Echo. Nemo enim alius audit, aut illi respondere potest. Ouid. lib. 3. Met. de Echo.*

Inde latet syluis, nullo què in monte videtur,
Omnibus auditur, sonus est qui viuít in illa.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΡΟΛΛΙΝΙΣ ΕΤΕΡΩΝ
Διόνυς. Bacchi.

Iacobo Micyllo interprete.

A P O L L O.

Tὸν δὲ γοῖτον ὁμομη-
τέας, ὃ Διόνυσος, ἀδελ-
φὸς αὖτ' Εὐφῶα, καὶ Εὐ-
μαφρόδιον, καὶ Πρίαπον ἀνδ-
μοῖς ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ
τὰ ἐπισηδῶματα τοῦ γὰρ πά-
καλ' ὃ, καὶ τοξότης, καὶ δῶα-
μιρ ἢ μικρὰς, περιβεβημι-
ν' αὖ-

Quid igitur? dicen-
dumne est, Bacche
fratres esse ^a Cupi-
dinem, ^b Hermaphroditū &
^c Priapum, adeb dissimile
forma & studijs cū sint? Ne
hic quidem formosus omni-
nò & iaculator est, ^d & po-
testate nō parua comparat
sibi, om

Θ. ἀπάντων ἄρχων. ὁ δὲ, ὅς
 λυς, καὶ ἡμίανον. Θ. καὶ ἀμφιό-
 λ. τὴν ὄψιν, ἐκ ἅμ' Ἀγκά-
 νους, ἥτις ἐφ' ἑβόας δειρ, ἥτις καὶ
 πρὸς Θ. ὁ δὲ καὶ πρὸς ἄνδρας
 πρὸς ἀνδρῶν ὁ Πρίαπ. Διό.
 ἡμῶν θωμάσων, ὃ Ἀπομόν.
 ὃ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη ἄντια τὴν
 ἀμὰ οἱ πατέρες, διάφθοροι γὰρ
 γυνήμενοι ὅπως γὰρ καὶ ὁμοπά-
 τριοι πομπάκεις ἐκ μιᾶς γὰρ
 δρὸς, ὃ γὰρ ἄρσων, ἡ δὲ θήλας, ὡ-
 σπερ ὑμεῖς, γίγονται Ἀπό. ναι.
 ἀπ' ἡμῶν ὁμοιοὶ ἰσμή, καὶ τὰ
 αὐτὰ ἐπὶ ἡδύομαι, ὥς ὅτι γὰρ
 ἡμῶν. Διόρ. μίχρη γὰρ τόξον, τὰ
 αὐτὰ, ὃ Ἀπομόν. ἐκείνα δ' ἔχ
 ὁμοιοι, ὅτι ἡ γὰρ Ἀρτεμις ξυνο-
 κλῆται ἐν Σκύθαις, οὐ δὲ μαν-
 τῶν. καὶ ἡ γὰρ τὴν ἑλάνουται.
 Ἀπολ. οἷα γὰρ τὴν Ἀδελφὴν
 χαίρειν ὅτι Σκύθαις, ἡ γὰρ καὶ πα-
 ρισκώσται ὡς τὴν ἑλάν ἀφί-
 κηταὶ ποτὶς ἐς τὴν ταυρικὴν,
 συνελπίσθαι, μετ' αὐτῶν μὲν
 τομῆν τὰς σφαγὰς; Διό. ἔν-
 γὰρ ἐκείνη ποιδόα ὁ μὲν γὰρ τοι

sibi omnib. imperat. Ille autē
 mulierosus ac semivir, ambi-
 guam quoq; faciem præ se fe-
 rens, ut non faciliè dignoscas
 adolescensne sit; an virgo.
 Tertius verò etiam supra mò-
 dum virilis est. Priapus vi-
 delicet. BAC. Ne mireris,
 Apollo. nō enim ipsa Venus
 in causa est, sed patres, qui cū
 uersi fuere: quandoquidem
 Θ. ὅς qui eodē patre, eadēq;
 matre nascūtur, sepe numero
 alius vir, alius fœmina, quē.
 admodum Θ. vos, nascūtur.
 APOL. Ita sanē est, ut di-
 cis: sed nos tamē similes su-
 mus. Θ. circa eadem studiā
 versamur: 8 sagittarij enim
 ambo sumus. BAC. Quan-
 tā quidem ad arcū Θ. sagit-
 tas attinet, eadem ambo exer-
 cetis, Apollo: illa verò simi-
 lia nequaquā sunt, quòd Dia-
 na quidem^h hospites mactat
 apud Scythas. tu autē vatis
 cinaris Θ. medicaris egro-

tantibus. APOL. An tu putas sororem delectari Scythis?
 quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in
 Tauricam aduenerit, ut cum eo inde enauiget, iam olim
 perosa mactationes illas. BACC. Rectē sanē illa. Sed hic

Πείαπ' (γυλοῖον γάρ τι σοὶ
 διηγήσομαι) πρόβλεψ' ἰμ' Ἀρμυ-
 φάκῃ ὑπόμ' , ἐγὼ μὲν πα-
 ρύαμ' τὴν πόλιν ὅδ' ὑποδ' ἔξ' α-
 μύος με καὶ ξενίσας παρ' αὐ-
 τῷ, ἱππὶδ' ἀνιπαυσάμηνθα ἰμ'
 τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβι-
 βρύμενοι, κατ' αὐτάς που
 μίσας νύκτας ἱπανασὰς ὁ γυν-
 νῶ , ἀδούμαι διλήσαν.
 Απολ. ἰπάραι; Διόν. τοιῷ-
 τόν ὄν. Απολ. οὐκ τί περ
 ταῦτα; Διόν. τί γὰρ ἄλλο, ἢ
 ἐξήλασα; Απολ. ὤνι τὸ μὴ
 χαλιπῶς, μὴ δ' ἀγείωσ. συγ-
 γνωστὸς γὰρ, ἢ καλὸν σιῶν
 ὄντα ἰπάραι Διόν. τίς μὲν δ' ἔρ-
 ῖνικα, καὶ ἐπὶ σιῶν, ὃ Απολ-
 λων ἀγάγοι τὴν πᾶσαν. κα-
 λὸς γὰρ σὺν, καὶ κομᾶν, ὡς καὶ
 σέφοντα ἄρ' οἱ τ' Πείαπορ' ἰ-
 πιχαρῆσαι. Απολ. ἀλλ' ὅκ' ἰπαι-
 χαρῆσαι, ὃ Διόνυσος: ἐγὼ
 γὰρ μετὰ τῆς κόμης
 καὶ τόξα.

his, ut vel sobrius Priapus ille aggredi te queat. APOL.

Sed non aggredietur, Bacche, me facile: nam

præter comam etiam armis

cum gero.

Priapus? Ridiculū enim quod
 dam narrabo tibi, quod cum
 Lampfaci nuper essem, mihi
 accidit. Ego quidem ad urbem
 accesseram, ille autem me rece-
 cepit hospitio apud se præ-
 bito. Posteaquā igitur quie-
 tinoi dedimus in conuiuio
 affatim madefacti, circa
 mediam prope noctem exur-
 gens generosus ille: sed pu-
 det dicere, APOL. Sollici-
 tauimete? BAC. Huius-
 modi quippiam est. APOL.
 Quid tu autem porro ad
 hæc? BAC. Quid enim al-
 liud quàm risi? APOL. Res
 est sanè, quod neque acerbè,
 neque rusticè quicquam Ve-
 nia enim dignus est, si te for-
 mosum adeò sollicitauit.
 BAC. Huius igitur gratia
 etiam te Apollo sollicitatum
 meritò venerit. Formosus e-
 nim tu, et præterea coma-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

Diuerſi patres diuerſorum in liberis cauſa.

a. CVPIDINEM.] Hunc Semonides & Cicero ex Venere & Marte natum volunt: Sappho, ex Venere & Calo: Seneca ex Venere & Vulcano: alij ex Venere & Ioue. Socrates in Symposio Xenophontis ideo pharetraſum dici ait, quod amantes quaſi ſagittis feriat. b Hermaphroditum.] Mercurij & Veneris filium, vt ex ipſa ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius æµων, Venus ἀφροδίτη à Græcis dicitur. In Dialogo Apollinis & Mercurij, Hermaphroditum inquit Apollo, ex te Mercurio aiunt Venerem peperiffe. Hinc factum eſt, vt omnes ἀνδρόγυνος. i. vtrumque ſexum habentes ab huius vnus nomine vocentur ἑµαφροδίτη. Vide Muſcæ encomium, vbi, vt Mercurij & Veneris filius, qui miſta natura fuiſt, & duplici forma.

c Priapum.] Liberi patris & Veneris filium, quem ſuperſtitioſa antiquitas horſorum præſidem credidit. Idem Lampsacenus dicebatur, à Lampsaco non ignobili Trœadis vrbe ad Hel-leſpontum ſita, in qua natus creditur, vbi cum mater recens natum deformem vidiffet, pudore affecta, pro neglecto habuit. Vide Ouid. lib. I. Faſt. & Hyginum. d Et potestate non parua.] Hinc notiffimum eſt diſtichon:

Perfringunt, penetrant, vrunt mea ſpicula fulmen.
Scilicet hinc nomen eſt mihi τὰνδ' αὐγὰς. i. omnium domitor.
Nam etiam dñs imperat. e Ij qui ex eodem patre.] In Græco eſt proleptis explicata genere. f Sed nos tamen ſimiles ſumus.] Apollo Iouis & Latona filius, in Delo inſula eodem cum Diana partu editus. Quatuor in primis artibus præſuiſſe legimus, idque ex Homeri & Ophœi hymnis colligimus. Nam ciſtharædum primum & ciſtharædorum deum præſauit antiquitas: deinde Medicina inuentorem, & ipſum etiam Medicum conſtituit tum iaculatorem, & ſagittarium: poſtremò vatem & vaticinij deum exiſtimauit. Sectator promiſcui coitus vocatur χερσοχάρης, à noſtris Crinius, vt Cicero in Academ. Intendis crinitus Apollo arcum. Pindarus in Pyth. χάρην & quaſi iubatus

☿ comofus. g Sagittarij ambo. } Diana arcum ☿ phare-
tram ferebat, fuccincta ſemper incedens, ☿ cothurno induta.
h Hoſpites maſtat. } Fuſerunt Tauri omnino inhospitales,
meribusq; immaniſſimis, ut qui hoſpites omnes Diana ſoleant
immolare, à quibus Taurica appellatur regio. Sunt Sarmatia.
Europea populi, Scythia à meridie Tauro terminatur. Vtrius-
que va: iæ ſunt gentes.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ
Ερμης.

ΑΡΟΛΕΙΝΙΣ ΕΤ
Mercurij.

Iacobo Micyllo interprete.

ΑΡΟΛΛΟ.

ΕΙ Χας μοι εἴπῃ, ὦ Ερ-
μῦ, πότῃ ☿ ὁ Κάτωρ.
ὡ τὰ τωρ, ἢ πότῃ ☿
ὁ Πολυδάκης; ἐγὼ γὰρ ἂν ἄρ-
σῶ κείναιμι αὐτὸς. Ερμ. ὁ μὲν
χθὲς ἡμῖν ξυγγνώμῃ ☿, ἐκᾶ-
ν ☿ Κάτωρ λῶ, οὐτ ☿ δὲ Πο-
λυδάκης. Απ. πῶς ἀγγιζέ-
σῃς; ὁμοιοι γάρ. Ερ. ὅτι οὐ-
τ ☿ ἤ, ὦ Αποκτομ, ἐχθ' ἐπὶ τῷ
πρωτῷ τὰ ἰχθυ τ' τραυμα-
των, ἀλλὰ βε παρὰ τ' ἀνταγω-
μιστῶν πυκνώων, καὶ μάλιστ,
ὅποσα ὑπὸ τ' βέβρυκ ☿ Αμύ-
κον ἐπρώθη, ὡς Ἰάσονι συμ-
πλιον. ἄτῃ ☿ δὲ ἰδρυτοῖστον
ἐμφαίνε, ἀπὸ καθαρόος δε-
κα. καὶ
gabat. Alter autem nil tale præ se fert, sed purus est,

P Oiesne mihi dicere,
Mercuri, ut ex istorum
Castor est, aut vter
Pollux? Nam ego quidem
non facile discrevero ipsos.
MER. Ille qui heri conuer-
ſatus nobis est, Castor erat:
hic aut Pollux est. APOΛ.
Quomodo dignoscis? simi-
les enim sunt MER. Quod
hic quidem, Apollo, habet
a in facie vestigia vulnerū,
quæ aliquando ab ijs acce-
pit quibuscum pugillatu cer-
tauit, ☿ maximè quibus à
b Bebryce Amyci filio vul-
neratus fuit, quando cum
Iasone in Colchum nauī-
aque

καὶ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον. ΑΠ.
 ὕψους, διδάξας τὰ γυναι-
 ματα, ἐπὶ τὰς ἄλλας πάντας.
 α, τὸ ὡς τὸ ἡμίτομον, καὶ ἄ-
 νερ ὑπέρανω, καὶ ἀκόντιον ἐν
 τῇ χαρὶ, καὶ ἰππὸς ἱκατέρωθεν.
 πός, ὡς τε πομπάκις ἐξ ὧν ἔ-
 κεισάπορ Κέστωρα, Πολυδῶ-
 κλῶντα, ἔκ τε ὧν ἔκ Πολυδῶ-
 κτος ὀνόματι. ἄτὰρ ἐπὶ μοι καὶ
 τόδε τί δύναιτο ἔκ ἀμφω ξύ-
 νησιον ἡμῶν, ἀπ' ἐξ ἡμισέας
 ἄρτι ἡ νικρὰς, ἄρτι δὲ θιός ἐ-
 σιν ἄρ' ὧν ἔστω. ΕΡ. ἰσχυρὰς
 φιλαίας ἔτο προῖσαι, ἐπὶ γὰρ
 ἔδ' ἡ ἑκάστη τῇ ἑαυτοῦ τῶν Διὸς
 φας ἡ ἑωρ, ἵνα δὲ ἀθάνατος
 εἴη, ἵνα μανθῇ ὅπως αὐτοῖς πλὴν
 ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔξω πλὴν, ὡς
 Ερμῆς, πλὴν νομῶν ἄλλ' ὅδε ὁ-
 ψοντα ὅπως ἀπὸ πόντος, ὅπρ
 ἐπὶ πόθου, οἶμαι, μάστιγι πᾶς
 γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς ὁ δὲ πα-
 ρὰ τοῖς φθιτοῖς ὡς, πλὴν ἀλ-
 λα. ὅς περ ἐξ ὧν μανθάνο-
 μα, ὁ δὲ Ἀσκληπιδὸς ἰάται, σὺ
 δὲ

atque integer facie totus.
 APOL. Opera precium fe-
 cisti, qui discrimina, quibus
 internosci queant, docueris
 me. Nam cetera certè omnia
 equalia sunt, qui pars dimi-
 dia, ὦ stella supernè immi-
 nens, ὦ iaculum in manu,
 ὦ equus utrique candidus.
 Quare sæpè equidem oppella-
 lui hunc Castorem, qui
 Pollux erat: ὦ rursus Ca-
 storem Pollucis nomine. Sed
 ὦ illud mihi dic, cur non
 ambo pariter nobiscum ver-
 sanur, sed ex diuiso nunc
 quidem mortuus, nunc au-
 tem Deus est alteruter ipso-
 rum? MERC. Fraternali
 amore hoc faciūt. Nam cum
 oporteret ὁ alterum ex Le-
 da filiis ὁ mortem obire, al-
 terum autem immortalem,
 esse, diuiserūt ita inter se ipsi
 immortalitatem. APOL.
 Non sanè prudenti, Mercuri,
 diuisione. Siquidem nec aspī-
 cient sese mutuò hoc pacto,

quod vel maximè opinor desiderabant. Aut quomodo enim,
 cum aliter apud Deos, aliter apud manes existat? Verum ta-
 men, quemadmodum ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu

ἡ παλαιὰ διδάσκει, παιδο-
 τρίας αἴεις ὦρ, ἡ Ἀρτε-
 μίς μαίεται, καὶ τῶν ἄλλων ἔ-
 πας ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ
 θεοῖς ἡ ἀνθρώποις χρησίμην.
 οὗτοι δὲ τί ποιοῦσιν ἡμῖν, ἡ
 ἄργοι ἀναχέουσιν, τηλικῶτοι
 οὐκ ἔστιν, ἔρμ, ἔδραμον, ἀλλὰ πᾶς
 εἰσάγει αὐτοῖς ὑπερβαῖν τῶ
 Ποσειδῶνι, καὶ καθιπνύει δὲ
 τὸ πῆλαγος, καὶ ἄρ πρὸς αὐτὰς
 χερμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπὶ κα-
 θύσαντας, ἐπὶ τὸ πλοῖον, σῶ-
 ζαντες ἐκ πῆλίου. Απ. ἀ.
 γὰρ τῶν, ὦ ἔρμ. καὶ σωτήριον
 πῆλας τῶν τέχνην.

stare incolumes nauigantes. APOL. Bonam, Mercuri, &
 salutarem narras artem.

palæstricam doces, puerorū
 exercitator optimus. Diana
 autem obstetricatur, atq̃ a-
 liorum suam quisque artem
 habet, vel dijs vel hominibus
 utilem: hi verò quid agent
 nobis? an inertes atque ociosi
 conuiuabuntur nobiscum,
 iam grandes cū sint? MER.
 Haudquaquam, sed iniun-
 ctum illis est, Neptuno, ut mi-
 nistrent & subseruiant, &
 obsequitare ipsos oportet pe-
 lagus: & sicubi e nautas tem-
 pestate periclitantes aspe-
 rint, insidentes nauigio præ-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

DE Polluce, quomodo à Castore internoscatur, quo-
 rum diuersa studia fuerunt: nam Pollux pugil cla-
 rissimus fuit, Castor verò optimus eques. Horatius lib.
 2. Scrm. Sat. 1:

Castor gaudet equis, ouo prognatus eodem
 Pugnis. — Horerius:

Κάστορα δὲ ἐκ πόδαυγον, ἐκ δὲ ἀγαθὸν πολυδάκτυλον.

[In facie vulnerum vestigia.] Castor eques nobilis &
 victor, Pollux pugil præstantissimus. Colchos profectum Ar-
 gonantis. Pollux Amycum Bebry:iorū regē, insidias sibi struen-
 tem interfecit. Deinde demum reuersi, Helenam sororem à The-
 seo ra-

horaptam, receperunt, *Aphina vrbe, Theseo absente recepta.*
b *Bebryce.*] *Hæc aliter ab alijs referuntur: nam Castor à Lynceo occisus dicitur. Theocritus Eidyllio 27. de laudibus Castoris & Pollucis Dioscurorum: id est, geminorum, Iouis Ledaq; filiorum. commemorat certamen inter Pollucem & Amycum, Neptuni & Melies Nymphæ filium Bebrycorū principem, athletam crudelem, atq; hospitum interfectorem. Is enim cum robore corporis & arte pugilum superaret omnes. crudelem tulit legem, ne quis hospes aut peregrinus, qui ea loca adijset, inde discederet, quin prius secum castro decertaret. Atqui cum isa multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Iasone & Argonautis eo venerat, secum decertare cogit, à quo victus & occisus est. Hæc pugna etiam describitur ab Apollonio lib. 2. Argonaut. Sunt autem Bebryces Bithyniæ populi, quos olim Thraces fuisse Strabo testatur, à Bebryce rege suo nomen sortiti. Ex hac gente & Buten athletam producit Virg. in 5. Aeneid cuius victorem Darentem facit his versibus:*

Idemq; ad tumulū quo maximus occupat Hector
 Victorem Buten immani corpore, qui se
 Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
 Perculit, & fulua moribundum extendit arena.

c *Alterum ex Leda filijs mortē obire.] Castoris mortis occasio fuit hæc. Castor & Pollux rapuerunt filias Lenciippi, Phæben & Talayran, Lynceo atque Ida fratribus, filijs Apharæi desponsatas. Sponsæ eas bello repetiverunt. In eo bello Castor à Lynceo interfectus est & Pollux Lyncea interemit: fuissetq; & ab ipso Ida interfectus, nisi Iupiter id fulmine prohibuisset, à quo Ida interfectus est. Hæc ab Ouidio refertur in fine lib. 5. Fastorum, & à Propertio. Theocritus etiam hoc certamen describit in Dioscuris. d* *Mortem odire.] Homerus Castorem & Pollucem vocavit ἐρگزیز, hoc est, qui alternis diebus fata subirent. Virg. 6. Aeneid.*

Si fratrem Pollux alterna morte redemit

Itq; reditq; viam toties—. *Castore autē occiso, Polluci optio data est, utrum immortalitate solus ut vellet, an cum fratre vitam communicare. Ille cum fratre maluit alternis vivere, proinde apud superos nunc Castor, nunc Pollux, & contrā appa-*

rere videntur. Hinc Homerus ἱεραρχεύουσιν, ait eos vivere & mori. e Nautastempestate periclit.] In magna tempestate Gemini caeleste signum apparent quasi stellæ in calo insidentes: adiuuariq; se tunc periclitantes existimant Pollucis & Castoris nomine. A' Columella dicitur Geminum astrum, quod 14. Cal. Iunij Sol ingreditur. Plin. lib. 2. naturalis hist. Cum geminas illas flammæ inquit, quæ Castoris ac Pollucis esse putabantur salutare ac prosperi cursus prænuuncias esse dixisset. Harum, inquit, aduentu fugari diram illam ac minacem appellatam Helenam ferunt. Quinetiam Franc. Vicomercatus Arist. Meteorologica exponens cur Castor & Pollux salutare sint, explicat.

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

De Castore & Polluce colloquuntur.

Michaël Toxites.

Mercurius fratres Helenæ discernit, & alter

Cur cælo stygijs luceat alter aquis.

Quodq; sit illorum munus, quæ gratia, quorum

Summus diuisa morte refulsit amor.

POTES'NE mihi dicere.] καὶ ἐρωτῶ. Non ego qui-

dem.] Ratio. Ille qui heri conuersatus.] Responso.

Quomodo dignoscis.] Rogatio de modo. Quod hic

quidem habet.] αἰτιολογία κατὰ ἀποδοξιν. Operæ-

precium fecisti.] Ἀχαισία, & post discrimina similitudi-

nem indicat. Quare sæpe equidem.] Ratio. Appella-

ui hunc Castorem.] Conclusio. Cur non ambo.] Se-

cunda interrogatio. Fraternali more hoc faciunt.] Expo-

sitio causæ. Nam cum oporteret.] ἐκθεσις. Non tanè

prudenti.] Improbatio. Aut quomodo enim.] Tertia

interrogatio per comparationem. Haudquaquam.]

Responso ab officio illorum. Bonam, Mer-

curi.] ἐνίκησις.

MARIA

πρὸς τὰ ἄλλα, παύσῃς ἄλλοις
 πρὸς αὐτάς. Πο. μόνῃ
 δὲ παραγίνεται μακρὰν ὕψω
 τὴν ὁδὸν ἐξ Ἀργεῖς εἰς Λέρνα
 νας; Τεί. μόνῃ. πολυδίψιον
 ἔστι τὸ Ἀργεῖον, ὥς οἶδά, ὥς δὲ
 νάγκη δὲ ὑδροφορεῖν. Πο. ὦ
 Τείτων, οὐ μὲν πρὶν μεδίετας
 ράξαι, ἀπὸρ τὰ περὶ τὴν πα-
 ροῦσαν, ὥς ἴαμην ἐπ' αὐτῷ. Τεί.
 ἴαμην. ἥδ' οὐ γὰρ ἔλαττον τῆς ὑδρο-
 φορίας, καὶ σχεδὸν περὶ κατὰ
 μέσῳ τὴν ὁδὸν ἵστανται, ἵσα εἰς
 τὴν Λέρναν. Πο. ὑπὸρ ἵστανται
 τὸ ἄρμα, ἢ τὸ τοῦ μὲν πολε-
 ῖν ἐχθρὸν τὴν ἀσπίδα, ἢ πᾶ-
 ρα τὸς ἵππους τῇ ζώῃ, καὶ τὸ
 ἄρμα ἰπποκράσας; σὺ δὲ ἀλ-
 λὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν αὐ-
 τῶν παραύκτισον. ἰπποκράσας
 μοι γὰρ ἐπ' αὐτῷ τάχιστα, Τεί.
 ἰδέ σοι ἔτι αἰὲ δελφίνων ἀ-
 κούτατος. Πο. ἀλλ' ἀπὸ λαόνων
 μὲν, ἀπὸ παραύκτων, ὦ
 Τείτων, ἡ ἀπὸ πᾶσι παρὶς
 ἐστὶ τὴν Λέρναν. ἰσθμὸν δὲ

χίμα

ad alias res agendas insti-
 tuit, impigre ipsæ vi sint.
 NEP. Solane autem venis-
 re solet longam adeò viam
 ex Argis ad Lernam vsque?
 TRI. Sola. nam siticulor-
 sum ipsum Argos est, vi nos-
 sti: quare necesse est sem-
 per aquatum venire illam.
 NEPT. Non mediocri-
 ter affecisti me animo, ô
 Triton, qui mihi hæc de pu-
 ella narrâris. Quare camus
 ad ipsam TRIT. Eamus.
 iam enim tempus quoque est
 cum aquatum ire solet. Ac
 propè mediam circa viam
 alicubi est petendo Lernam.
 NEPT. Proinde currum
 iunge, vel, an hoc longiorem
 robus moram injiciet, sub-
 mittere equos iugo, & cur-
 rum apparare? Tu verò po-
 tius delphinem mihi ali-
 quem ex velocibus illis huc
 siste: inequitando enim illi
 quam celerrimè prouchar.

TRIT. Ecce tibi hunc del-

phinum omnium velocissimum. NEP. Probè sanè. proues-
 hamur igitur. Tu verò iuxta natando consequere me, Tri-
 ton. Ac posteaquam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem
 hic in

λίσσω ἰνταῦθά πε, σὺ δ' ἄρ-
 σκόπη, ὅπότε' ἄρ' αὖθι πεσει-
 σαρ αὐτῷ. Τρί. αὐτῇ σοι
 πηλοῖον, Πο. καλὴ, ὦ Τεί-
 των, καὶ ὡραία παρθένε, ἄλ-
 λὰ συνηπῆλα ἡμῖν ἴσιν. Α-
 μυ. ἄνθρωπε, ποῖ με ξυαρ-
 πάσας ἄγας; ἀνδραποδίσιν
 εἶ, καὶ τοικας ἡμῖν ἀπ' αὐγύνης
 τοῦ θεοῦ ἱππημφωλῶσα, ὥς
 βοήσομαι τὸν πατέρα. Τεί-
 σιόπησον, ὦ Αμυμόνε, Πο-
 σεδῶρ ἴσι. Αμ. τί Ποσεδῶρ
 λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρω-
 πε, καὶ ἵς τῷ θάλασσar κα-
 θέλκεις; ἰθὺ δ' ἀποπνιγέσο-
 μαι ἢ ἀθλία καταδύσα. Πο.
 θάρρει, οὐδὲρ δανὸρ πάθεις,
 ἀλλὰ καὶ πηλὸν ἰπώνυμόν σοι
 ἀναδοθῆναι ἴσσω ἰνταῦθα,
 πατάξας τῇ πριάνῃ τῷ πῆ-
 ταν, πηλοῖον ἴσῃ, καὶ μόνῃ
 καὶ σὺν ὀνδάρμαρ ἴσῃ, καὶ μόνῃ
 τῶν ἀδελφῶν ἐξ ὕδατος
 ρέσσης ἀφθανῶ-
 σα.

tu ipsa felix atque beata eris , ac sola sororum obita
 morte aquam non ge-
 stabis

hic in insidijs ero : tu autem
 speculando observa quan-
 do illam accedentem sentias.
 TRIT. Ecce tibi, propè
 est NEP. Formosa, Tri-
 ton, & in ipso ætatis flore
 puella hæc : sed comprehen-
 denda nobis est. AMY. Hæc
 homo, quò me hinc correptâ
 abducis? plagiarius quispi-
 am es, ac videris ab Aegyp-
 tio patriuo nostro allegatus
 esse : quare clamando pa-
 trem vocabo. TRI. Tace,
 Amymone , Neptunus hic
 est. AMY. Quid Neptunûs
 mihi narras? Cur mihi, ô
 homo, vim facis, atq; hinc in
 mare abstrahis? Ego verò
 suffocabor misera, submersa
 aquis. NEP. Bono ani-
 mo sis: nihil graue patiaris,
 faciam: sed & fontem co-
 gnominem tibi emanare hîc
 sinam, percusso tridente sa-
 xo hoc iuxta æstuarium, &

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

DAnaus Beli filius, in Aegypto regnavit, & quinquaginta filias habuit, quarum vna dicta Amymonē, cuius amore obreptus, Neptunus fontes aperuit Lernæos. Vnde aquis abundare contigit Argivis, atque factum est ut Amymoniz aquæ dicantur Argivæ.

a FONTEM cognominem.] Est Amymonē fons iuxta Lernam, ab Amymonē Danaï filia nomen habens, cuius meminerant Plinius lib 4. cap. 5. & Strabo lib. 8.

ΝΟΤΟΙ ΚΑΙ ΖΕ.

φύες.

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕ.

phyri.

Iacobo Micyllo interprete.

NOTVS.

ΤΑύτω, ὃ Ζεφύρι, τὸν
Δάμαριον, ὡς δὲ τοῦ
πλάγους ἐς ἀγνῶστον
ὁ Ερμῆς ἀγείρει, ὃ Ζεὺς Διὰ δόρι-
ν ἐκ ἀλῆς ἱστέει Ζε. τοῦ, ὃ Νό-
τι, οὐδ' ἀμάχῃς δὲ τότῃ, ἀπὸ
τοῦ τὸν ποταμὸν Ἰνάχου.
οὗ δὲ ἡ Ἡρα Ζεφύριον ποίη-
σεν, ἀπὸ τῶν ἡλοσυπῆσαν, αὐ-
τὴν καὶ πάντων ἡρᾶ ἱστέειτα
νε amoris commota, propterea quod videbat Iovem illum

Num hanc, Zephy-
re, iuuentem, quam
per mare in Aegyp-
tum Mercurius ducit, Iupia-
ter amore captus viitavit?
ZEPH. Hanc ipsam, No-
te, sed iuuenta tum non erat,
sed puella, Inachi fluvij fi-
lia. Nunc autem Iuno talem
ipsam effigiat, æmulatio-
ne
protus

τὸν Δία. Νό. ναὺ δ' ἔτι ἱερὰ
 τῆς βοός; Ζέ. καὶ μάλα, καὶ
 ἄρ' ἐπὶ τοῖς ὠκυπλοῖσι αὐτῶν ἔ-
 σσιμι, καὶ ἡμῖν προσίταξι,
 μὴ κυμαίνεσθαι τὴν θάλασσαν,
 ἵς' ἂν ἀγυύξῃται, ὥς ἀπτι-
 πύσαι ἐκεί. καὶ δὲ ἡδ' ἡ, θιὸς γέ-
 νοιο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τελεῖν.
 Νό. ἡ δαίματις θιός; Ζέ. καὶ
 μάλα, ὦ Νότι. ἄρξῃ τί, ὁ Ερ-
 μῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ
 ἡμῶν ἵσαι Δίεποινα, ὅρτινα
 ἂν ἡμῶν ἐθελή ἐκπέμψαι, ἢ
 πωλύσαι ἐπιπνέειν. Νό. θιρα-
 πονίᾳ τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυ-
 ρι, ἡδ' ἡ Δίεπρινά γε ὁδοῖα, νῦν
 Δία. δύνουσίρα γὰρ οὕτω γέ-
 νοιτο. Ζέ. ἀμ' ἡδ' ἡ γὰρ Δίε-
 πύρασι, καὶ ἐξ ὧν ὅσων ἴσται
 γλῶ. ὁρᾷ, ὅπως οὐκ ἐτι μῦ-
 τισι ἀποδίδει βαδίσει, ἀνορθώ-
 σαι δ' αὐτῶν ὁ Ερμῆς, γυνῶ-
 κα παγκάλῳ αὐθις ἐποιή-
 σι; Νό. παράδοξα γοῦν
 ταῦτα, ὦ Ζέφυρι. οὐκ ἔτι τας
 κίρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχῆ-
 λὰ τὰ σκέλη, ἀμ' ἐπύρασι
 κόρη.

Mercurius denud mulierem formosam prorsus reddidit.
 ΝΟΤ. Mira nimirum hæc, Zephyre: nusquam amplius neque
 cornua illius, neque cauda, neque tibie bifide, sed amabilis
 puella est.

prorsus deperire. ΝΟΤ.
 Promde etiam nunc bouem
 illam amat. ΖΕΡΗ. Atque
 admodum: & propterea in
 Aegyptum ipsam misit. no-
 bisq; edixit ne conturbare-
 mus mare, donec illa trans-
 natasset, ut qua illic paritu-
 rasi: fert autem uterū mo-
 dō, Deusq; fiet a cum ipsa
 tum quod ex ea paritum erit.
 ΝΟΤ. An iuuenca Deus?
 ΖΕΡΗ. Atque admodum,
 Note, impetabilisq; (inquit
 Mercurius) nauigantibus,
 ac nostra erit domina, ut
 quemcunque nostrūm uolet,
 emittat, vel prohibeat spirare.
 ΝΟΤ. Colenda igitur
 obseruandaq; nobis e-
 rit, Zephyre, iam domina
 ceriē cū sit. nam per Io-
 uem, beneuolentior eo pā-
 tio nobis erit. ΖΕΡΗ.
 Sedenim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vides
 ut non ampliū quadrupes
 incedat, sed erectam ipsam

32 LVC. MARINOR. DIALOGI.

κόρη, ὃ μίρτοι Ερμῆ τι πα.
 θάρ, μιτὰ βίβλην κερῖ αὐτόρ, καὶ
 ἀντί νανίς, λινοπρόσωπῳ
 γυγνή; Ζε. μὴ πολυπραγ-
 μονῶμεν, ὅτι ἄμανορ ἰκάνῳ
 εἶδεν τὰ πρακτῖα.

suū persequamur ista, quandoquidem melius ille quæ faci-
 cienda sunt nouit.

puella est. Caterum Mercu-
 rio quidnam accidit, qui se-
 ipsum mutauit, & ex adole-
 scente factus est quispiam
 caninam faciem præ se fe-
 rens? ZEPH. Ne curio-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

FAbulam quidem vulgatam apud poetas de Io, mi-
 nus hic ascribo, eam cum ex Græcis tum Latinis le-
 ges, sed in primis apud Ouid. in 1. Metam. & Luciani
 nostri dialogū Iouis & Mercurij, ubi eā descripsimus.

a CVM ipsa.] Io coniugis loco habita fertur ab Osyride
 Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis,
 quam singulari superstitione coluit & Germania, ante receptā
 Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt
 translata, eiusq; templum in campo Martio fuit. Isidis capillos
 Memphisæ pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus aduersus
 Ind. Etum.

ΔΟΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕ.

πρὸς.

DORIDIS ET T H

tidis.

Iacobo Micvlo interprete.

D O R I S.

TΙ δακρύας, ὃ θίρει;
 Θεί. καμίσιν, ὃ Δορί,
 κόρην ἄδου ἰς λιβωτ
 τὸν πατρὸς ἐμβλεθῆσαν αὐ-
 τῷ

Quid lachrymaris.
 Theti? T H E T.
 Pulherrimam, Do-
 ri, puellam vidi in arcem
 à patre coniectam, tum i-
 psam,

τὴν τι, καὶ βρέφος αὐτῷ ἄρτι-
 γέννητον. ἐκίλωσεν δὲ ὁ πατήρ
 τὸς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ
 κειβότιον, ἐπαδὲν πολὺ ἄρ-
 τῷ γῆς ἀποσπάσασιν, ἀφῆνα
 ἐς τὴν θάλασσαν, ὅς ἀπόλοι-
 το ἡ ἀδελφὴ καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέ-
 φος. Δω. τίς τοι δὲ ἔνκα, ὦ
 ἀδελφὴ, ἐπὶ ἡμαθίᾳ ἀκειδῶς
 ἅπαντα; Θέ. Αἰεῖσι τοι πα-
 τὴρ αὐτῷ, κατῴσιν οὖσα καὶ
 παρθένω, ἐς χαλκῶν τινὰ
 θάλαμον ἐμβαλὼν: ἔτα τὸ
 μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχω ἑπῆρ φα-
 σὶ δὲ ὅρ τὸν Δία, χρυσὸν γὰρ
 νόμισμα ῥυλῶσα ὅττι τὸ ὄρφον
 ἐπ' αὐτὴν, διεξαμύνω δὲ ἐ-
 κείνῳ ἐς τὸν κόλπον καταρ-
 ρέοντα τὸ θεῖον, ἐκρύμονα γὰρ
 ἦν. τῷ τοι ἀναιδώμηνος ὁ πα-
 τὴρ, ἄγριός τις, καὶ ζυλότυ-
 πος γέρον ἡγανάκτησι, καὶ
 ἐπὶ τινὶ μίμοι χυῖσθαι οἴη-
 θῆς αὐτὴν ἐμβαλῆς ἐς τὴν κι-
 βωτῇ ἄρτι τελευτῶσα. Δω. ἡ δὲ
 τί ἔπραττον, ὦ Θέτι, ὅπου
 καθίκετο; Θέ. Ἐπὶ αὐτῇ
 μὲν εἰσα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἐπι-
 στρεφθεὶς, συνέεισε καὶ ἐν αὐτῇ
 κατακλῆσθαι, καὶ ἐν αὐτῇ
 γεννηθῆναι τὸν Διὸς υἱόν.

ipsam, ^a cum infantem abs ea
 paulò antè genitū. Iussit autē
 pater nautas, arcē illam ac-
 cepiam, postquam in alium
 à terra prouecti essent, in
 mare abijcere, ut ea periret
 & misera illa, & infans una
 cum ea. DOR. Quamob-
 rem aui, ὁ soror, hoc? quana-
 do quidem comperita habes
 exactè omnia. THE. Pater
 illius Acrisius, quia pulcher-
 rima erat, in æteum quena-
 dam thalamū inclusam pers-
 petuæ virginitati destinarat.
 Demde, verum quidem di-
 cere non possum, Iouem au-
 tem aiunt, conuersum in au-
 rum, delapsum per impluium
 ad ipsam esse. Accipiente
 autem illa in sinu demanan-
 tem Deum, gravidam ex eo
 factam fuisse. Quod cum
 pater animaduertisset, utro-
 que durus quidam & zeloty-
 pus senex, grauiter indigna-
 tus est. Et quia ab aliquo
 stupratam fuisse illam arbi-
 trature est, coniecit in arcam hanc cum paulò antè peperisset.
 DOR. Ceterum illa quid agebat, Theti, quando abripie-
 batur? THE. Pro se quidem nihil dicebat, Dori, sed tacitè
 ccc scien

ρι τὴν καταδίκην, τὸ βρέφος
 δὲ παρηγάτο μὴ ἀποθανεῖν
 λακρύουσα, καὶ τῷ σάπφω λα-
 κρύουσα αὐτὸ, κάκιστον ὅρ' τὸ
 εἶ, ἢ ἀγνοίας τῶν κακῶν,
 καὶ ἱμερδία πρὸς τὴν θάλασ-
 σαν. ἡσπόμεναι αὖθις τὸς
 ὀφθαλμοὺς λακρύων, μνημο-
 νάουσα αὐτ. Δω. καὶ μὴ λα-
 κρύουσαι ποιεῖσαι. ἀπ' ἧδ' ἔτι
 θανάτου; Θέ. ἰδαιμῶς. νύχι-
 ται γὰρ ἔτι ἡ μεθ' ὅς ἀμφὶ τὴν
 Στεῖφορ, ζῶντας αὐτοὺς με-
 λάψουσα. Δω. τί οὖν ἔχι σό-
 ζομένη αὐτῶν, τοῖς ἀλιεῦσι τοῦ
 βίος ἐμβαλεῖσαι ἐς τὰ δίκτυα
 βίος Στεῖφοις; οἱ δὲ ἀνασπά-
 σαντες οὐκ ὀφείλουσι ἀποθανεῖν.
 Θέ. ἔνλινος, οὕτω ποιεῖται.
 μὴ γὰρ ἀπλήρω μέτε αὐτῶν,
 μήτε τὸ παιδίον, οὕτως ὅρ'
 καλόν.

enim perire decet, neque ipsam, neque infantem, adeò cùm si
 formosus.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

DAnaë Acrisii Argiuorum regis filia, à patre in qua-
 dam turri conclusa fuit, ob id quòd in responsi-
 habuit, se manu eius qui ex filia nasceretur, moriturum
 achanc Iupiter (cùm alia via non pateret) in aureum
 imbre-

ferebat damnationem: pro
 infante autem deprecaba-
 tur, ne mori traderetur, la-
 chrymando, atque illum a-
 uo ostentando pulcherrimū
 sanè puerum, Dori. Ille au-
 tem præ ignorantia malorū,
 etiam arridebat matri. Op-
 pleor rursum lachrymis,
 cùm in mentem illius venit.

DO. Et me flere fecisti.
 Sed nūquid iā mortui sunt?

THE. Haudquaquam, na-
 tai enim adhuc circa circa
 Seriphum, viuis illis custo-
 diis. **D**O. Cur igitur non
 conseruamus ipsam, pesca-
 toribus istis Seriphijis in retia
 immittendo, qui exeractos il-
 los, incolumes præstabunt
 scilicet? **T**HE. Rectè di-
 cit, atque ita faciamus. Non

imbrem ex regulis per implunium in gremium eius se demisit, quæ ex eo congressu Perseum genuit, qui ob crudelitatem erga se, & matrem Danaën Acrisium Argiuorum regem, auum maternum interfecit. Ea fabula in fine quarti, & initio 5. lib. Metamorphoseôn commemoratur, cuius etiam in alio quodam Dialogo meminit Lucianus noster. Iouis autem Metamorphoses Ovid. alias habet lib. 6. Metamorph. Idem Lucianus in Gallo. In taurum conuersus est proximo dialogo Noti & Zephyri.

a T v m infantem.] Hanc fabulam tangit Lucianus in Trisonis & Nereidum dialogo: ubi de Balana cui Andromeda erat exposita à Perseo occisa.

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

Ἀνδρῆνός de vnica filia Acrisij Danaë, à Ioue in aurum conuerso decepta, & à patre in mare exposita.

Notum est quod Danaën clausam deluserit imber Aureus: ut ponto post dederitq; pater.

Heu nil tam firmum quicquam sancteq; pudicum, Quinetiam maculet perniciosus amor.

Qv i b lachrymaris] Interrogatio. Pulcherrimam Dori.] Narratio generalis. Iussit autem pater.] ἐπιδη-
γησις. qua copiosius exponit superiora. Ut ita periret.] λο-
γισμός τελεῖς Quamobrem autem.] Rogatio causæ.

Pater illius.] ἐπιδηγησις ἑξῆς, & fabulæ expositio ἀδι-
κητος. In thalamum inclusam.] Factum & causa. De-
inde verum quidem.] παρεκδοχὴς & pramunio. Acci-
piente autem illa.] τὸ πρῶτον Stupratam fuisse il-
lam arbitratus.] τὸ δεύτερον. Horat. lib. 3. Carmin. oda. 16.

Erebat damnationem.] τὸ τρίτον. Opplero rursum
oculos.] πάλιν muliebres. Sed nunquid iam.] Alia in-
terrogatio. Curigitur non.] Effectus commiserationis, hor-
santis interrogatio. Rectè dicis.] Assen-
sus ad illam.

Iacobo Micyllo interprete.

E N I P E V S.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πό.
σοδὸν, ἀρέσιντα ᾔρ
τάληθις. ἡμιθέων
μυτὴν ἱρωμένην, ἀκαθὰς ἰ-
μοί, διακόρησας τὴν παῖδα,
ἡ δὲ ᾤτο κ' ἰμὴ ταῦτα πη-
πονθῆναι, καὶ δὴ τὸτο παρῆ-
ξεν αὐτῇ. Πο. σὺ γὰρ, ὦ Β-
νιπῷ, ἡμιθεὶς ἦσθα, καὶ
βραδύς, ὃς κόρης ἔτα καλῆς
φοιτήσης ὁσημίραι παρὰ σὲ,
ἀρτυμένης ὑπὸ τῷ ἱρωτῷ.
ἡμιθέας, καὶ ἔχαιρον λυ-
πῶν αὐτῇ. ἡ δὲ παρὰ τὰς
ῥῆθς ἀλύνουσα καὶ ἱερμδαί-
ουσα, καὶ λονομίην ἐνίοτε ὦ-
χιστό σοι ἐντυχῆν: σὺ δὲ ἱερύ-
πτε πρὸς αὐτῇ. Ενι. τί γὰρ, δὴ
ἔτι ἐχλὺ σὲ πρὸς ἀρπάσαι τῆς
ρωτα, καὶ καθυποκείνῳαι Ε-
νιπία ἀντὶ Ποσίδωνος εἶναι,
καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυ-
ρῶν, ἀφελῆ λόρῳ οὖσαν;
Πό.

frionem aliquem pro Neptuno Enipeum te gerere, at
que ita decipere * Tyro istam, puellam admodum simplicem:

N E P

MInimè verò præ-
clara hæc, Neptu-
ne (dicitur enim
verum) qui circumventa ad-
mica mea, assimilatus in for-
mam meam, vitiaſti puellā.
Putabat enim illa me. ū tem-
eſſe ſibi, & ob id exhibebat
ſeſe. N E P. Tu enim,
Enipeu, faſtuofus es & tar-
dus, qui puella aded formo-
ſa quotidie ad te nante, ac
præ amore pereunte, deſpe-
xeris illam, & gauſus ſiſi
poſſes illi ægrè facere. Illa
verò iuxta ripas mærore af-
fecta, atque ibi inambulans,
ſeſeſq̃ lauans, nō ſemel opta-
bai in conſpectum ſibi ve-
nire te, at tu faſtuofus de-
ludebas illam. E N I P.
Quid igitur? an propterea
oportebat te præripere a-
morem mihi, & velut hi

Πο. ὁψὲ ἰηλοῖτο παῖς, ὃ Εὐνίπυ,
 ἐπιρόπτης πρότερον ὢν ἰ Τυ-
 ρῶ δ' ἔπειτα δανὸν πίπτονθ' αὖ,
 οἰομένη ὑπὸ σὸ δακρυκοῖδι.
 Εὐνίπυ. ἔφη γὰρ ἀπὸ τοῦ
 ὅτι Ποσειδῶν ἦν ὁ αὐτὸς καὶ μά-
 λιστα ἐλύπησεν αὐτὴν, καὶ ἐν
 τῷτο ἰδὲ κημαι, ὅτι τὰ ἱμάτια οὐ
 ἔφραζεν τότε, καὶ παρὶς ἡσας
 πορφύρεον τι κῦμα, ὅπερ ἔ-
 μᾶς σωῖεν ἡρώς, ἅμα σωῖ-
 ὦσα καὶ παρὶς αὐτῶν ἱμάτια. Πο. οὐ
 γὰρ οὐκ ἤθελον, ὃ Εὐνίπυ,

NEP. Serò verò nunc ze-
 lotypus es ^b Empeu, cum
 prius superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa au-
 tem Tyro nihil graue passa
 est, quando se putauit à te
 vitiatam esse. ENIP. Nihil
 autem? Dixisti enim abiens
 Neptunum esse te, quod vel
 maximè dolore affecit ipsam:
 atq; ipse eò abs te iniuriæ as-
 fectus sum, quòd & quæ mea
 esse debuerat, eam volupta-

tem percepisti tu, & præterea composito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo absconditi iaculistis, cum puella pro me
 iute rem habuisti. NEP. Tu enim non volebas, Enipeu.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

^a TYRO.] Virguncula fuit Thessala, Salmoni filia, &
 Enipei amica, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit: de
 qua inferius in Philopatre, & lib. 2 Historiarum verarum.

^b Enipeu.] Thessalia fluminis est.

MORTVORVM

DIALOGI.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ALEXANDRI ET

Φιλίππου.

Philippi.

Ottomaro Luscinio interprete.

PHILIPPVS.

YN μὲν, ὃ Ἀλέ-
 ξανδρὲ, ἐκ αὐ-
 τῶν ἀφρογύοιο,
 μὴ οὐκ ἱμῶς

ON igitur in-
 ficiaberis, ^a A-
 lexader, ex me
 progeneris te es-

ὅς ἐν ; οὐ γὰρ ἀντιθέκῃς,
 Αμμωνος γέγονας. Ἀλλ' ὅδ' αὖτε
 τοὺς ἐγνόου, ὃ πάτερ, ὡς Φι-
 λίππου τῷ Αμμῶντι ὅς ἐμι.
 ἀπ' ἰδεξάμην τὸ μάντευμα,
 ὡς χησίμον ἐς τὰ πρᾶγματα
 οἰόμεν^{ος} αὖ. Φί πῶς λίγες
 χησίμον ἰδύκῃ σοι, τὰ παρ-
 χονταὶ ἱξαπατηθῶμαι
 νομῶν^{ος} ἀπὸ τῶν πεποιητῶν; Ἀλλ' οὐ
 τῷτο, ἀλλ' οἱ Βάρβαροι κατε-
 πλάγησάν με, καὶ αὐθιὰς ἔτι
 ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχε-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἱκράτηρ αὐτ.
 Φί. τίναρ ἱκράτηρας σύ γ' ἀ-
 ξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς διασῆς
 εἰ σωμνήχῃς, τοξάεια καὶ
 πηλτάεια, καὶ γέρρα οὐ σὺ-
 μα πεδύλημένοις; Επὶ λῶν
 ἱκράτηρ ἔργον ἔω. Βοίω τ' ἢ
 Φωκίω καὶ Ἀθιωαίω, καὶ τὸ
 Ἀρκάδον ὀπλιτῆκόν, καὶ πλὴν
 Θετταλῶν ἵππων, καὶ τοὺς Ἡ-
 ἡῶν ἀκουτίσας, καὶ τὸ Μαν-
 τινέον πελτασικόν, καὶ Θρά-
 κας,

neis pugnare solitis, semp. r congressus es? Atqui Graeci
 armis domare, Boeotios, Phocenses, Athenienses, & id gen-
 alios, operis fuerat strenui atque magnifici. ^f Arcadium
 super sustinere armaturam, & equitū Thessalum ^h Eleorum
 iaculatores, ⁱ Mantineos ^k pelis instructos, aut cū ^l Thra-

se filiū. nam & Iouem Flami-
 monem genus paternum re-
 ferens, mortem non obisset.

ALEX. Neq. verò nesciū-
 eram, pater, Philippi Amy-
 niae me esse filium: sed quia
 ad res gerendas sic mihi vi-
 sum erat conducere, com-
 mentio hoc usus sum vaticini-
 o. PHIL. Quid ais? Con-
 ducibile id tibi visum, v-
 b. variis impostoribus fal-
 lendum te exponeres? A-

LEX. Non isthuc, sed bar-
 baros in mei admirationem
 tractos, facilius hoc prae-
 tu nostro subdidimus imp-
 rio: quum nemo vnus vir-
 bus nostris haecenus resisti-
 rit, quippe hac sola opini-
 ne ducti, quod aduersus De-
 sibi esset praeliandū. PHIL.

Quos tu igitur tanto con-
 tu dignos vsquā vicisti, q-
 cum timidis illis & arcu-
 & peliarijs ac & gerris vim-

πας ἢ Ἰωνεὺς, ἢ καὶ Παίωνας
 χαρῶσασι, ταῦτα μεγάλα.
 Μίδων δ' ἢ Περσῶν ἢ Χαλ-
 δαίων, ἢ χυσοφόρων ἀνθρώ-
 πων, ἢ ἄβρᾶν, ἢ οἷά τ' ὡς πε-
 σσόμενοι, μετὰ Κλιάρχῳ ἀ-
 νελθόντων, ἐκράτισαν, ἔδ' αἰ-
 χήρας ἑπομανάντων ἐλθῶν
 ἐκείνων, ἀπὸ πρὶν ἢ τόξομα
 ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; Αἰ.
 ἀπ' οἱ Σκύθαι γέ, ὧ πάτερ,
 ἢ οἱ Ἰνδῶν ἐλὶφαντες, ἢ οὐ-
 καταφρόνητόν τι ἔργον, καὶ
 ὅμως ἐδιδασκῆσας αὐτοὺς, οὐδ'
 πεδοσίους ὠνόμηνος τὰς νί-
 κας, ἐκράτην αὐτ'. ἔδ' ἐπιώρ-
 κησα πόποι; ὅτι σὺ γὰρ ἐ-
 ψωσάμενος, ἢ ἀπιστοὺν ἐπραξάτι
 ἢ νικᾶν ἔνικα. ἢ τὸς Ἐκλῶας
 δ', τὸς μὲν ἀναμωτὶ παρίλα-
 βορ, Θυβαίους δ', ἴσως ἀκρίδ' ὅ-
 πως μετ' ἤλθορ. Φί. οἶδα γὰρ ὅτι
 πάντα. Κλεῖος γὰρ ἀπύγχαί-
 μοι, ὅρ' οὐ τῷ δολοσίῳ διηλά-
 σας, μετὰ ξὺν δαπνύντα ἐφά-
 νωσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς
 πράξεις ἐπαυῖσαι ἐτόλμησιν.
 banos autem fortassis ipse audisti quomodo aggressus fue-
 rim. PHIL.^u Noui hæc omnia ex Clito, quem tu inter epu-
 las, eò quòd nomen meum celebraret, et meas res gestas cum
 tuis conferre auderet, traicēto per corpus telo tū iugulāras.

bus, ^m Illyrici, ⁿ Paonibus
 ve manum conferere, opeto-
 sum profectò atque arduum
 id fuisset in primis. Cates-
 rùm^o Medos, Persas et
 Chaldaeos delicatos, ac plus
 rimo auro conspicuos, non
 satis comperit habeo quo-
 nam modo ante te ^p duce
 Clearcho mille viri bello as-
 dori expugnārim, sed e in
 fugam actos antequam ad
 manus ventum fuisset. A-
 L E X. At verò ^q Scythapa-
 ter, et ^r Indici elephantes,
 res sunt non vsq̃ adeò abies-
 citæ et contemptibiles: ^s et
 tamen neque concisatis in-
 ter ipsos intestinis odijs, ne-
 que per proditiōē mihi ve-
 mundari passus sum victo-
 riam. Sed neq̃ peieravi vna-
 quam, aut per iugas à polli-
 cito recessi, fidemq̃ solui vi-
 ctoriae gratia. Adde quòd et
 Græcos alios sine Janguine
 in deditionem accepi: ^t The-
 banos autem fortassis ipse audisti quomodo aggressus fue-
 rim.

οὐ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν
 χλαμύδα καταβαλὼν, ἰάν-
 δω, ὡς φασί, μετινίδους, καὶ
 τιάραν ὀρθρὴν ἐπιθεῖν, καὶ περὶ
 πωρῆσθαι τὸν Μακεδόνων, ὑπὲρ
 ἑλσυνέων ἀνδρῶν ἱξίους, καὶ
 τὸ πάντων γηλοτάτον, ἰμί-
 μιν τὰ τῶν νηκικήμενων. ἰὼ
 γὰρ λίγην ὅσα ἄλλα ἔπραξας
 λίουσι συγκατακλέων, καὶ
 παιδευμένους ἄνδρας, καὶ χά-
 μους τοιοῦτους γαμῶν, καὶ
 Ἡρακλῆα ἐπιτραπαλῶν. ἴμ
 ἐπὶ νῆσά μόνον ἀκούσας, ὅτι
 ἀπίσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυν-
 αικῆς, καλῆς οὖσης, καὶ τῆς
 μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγα-
 τέρων ἐπιμιλήθης, βασιλεὺς
 καὶ γὰρ ταῦτα. Αἰ. τὸ φιλο-
 κίνδυνον δὲ, ὃ πάτερ, ὅτι ἐ-
 παυῖς, καὶ τὸ ἐν Οξυδράκας
 πρῶτον καθάμινασθαι ἄς τὸ ἐν
 τὸς τῶν τέχνης, καὶ τοσαῦτα λα-
 βῆναι πρᾶγμα; Φί. ὅτι ἐπαυῶ
 τῆτο, ὃ Ἀλέξανδρε, ὅτι μὴ

καλὸν

certè id opus exitiit, quod iam facitasse te accepimus. A-
 LEX. Quomodo autem tibi non probatur, pater, quòd G in
 Oxysdracis, gente Indica lubēs me in periculum coniecerim,
 atq̃ acceptis plurimis vulneribus, muros primus omnium trans-
 siliem? PHIL. Non probo, Alexander: neque id quia

pulchrum

Tu verò Θ^x Macedonicam
 chlamydem abijciens, I can-
 dyn Persicum amictum re-
 cepisti (ut aiunt) Ζ^o etiam
 tam rectam. Ut ne interim
 commemorem, quòd à Ma-
 cedonibus viris utique libe-
 ris, A. adorari debere, te in
 animū duxeris, Θ qui quod
 maximè omnium erat ridi-
 culum, hominum abste B vi-
 florum mores imitatus es.
 Tempero nūbi ne memorem
 alia quæ turpiter admiseris,
 C viris doctis in leonū claus-
 tra inclusis, Θ D nuptijs ia-
 libus peractis: Quodq̃ E He-
 phæstionem plus quàm esset
 satis, amaris. Vnum est quod
 solum laudo abs te gestum,
 in F Darij uxore videlicet,
 forma præstante, quia ab il-
 lius complexu abstinuisti:
 Θ genetricis illius, atque fi-
 liarum, ne vim paterentur,
 curam susceperis. Regium

καλὸν ἔνδον οἶμαι καὶ τιτρώσκει.
 ὅσα ποτὶ τὴ βασιλεία, καὶ προκίρ
 Διωνύσιον τὸ στρατῶν, ἀπὸ ὅτι ὅτι
 τοῖς τοῖς ἡκιστα σιωπῶντες. θεὸς
 ὅρ ἔναι δοκῶν, ἢ ποτὶ πρῶτ
 θήης, καὶ βλῆσιν σι φοράδω
 τὸ πολέμιε ἡχομιζόμενον, αἰ
 ματι φέρομενον, οἰμώζοντα ἐπὶ
 τῷ τραύματι, ταῦτα γέλωτος ἔν
 ὧις ὁρῶσι, καὶ ὁ Ἀμμου, γόη
 καὶ ψωδόμενις ἐκίχχεν, καὶ οἱ
 πεφῶται, λέλακον, ἢ τίς ἐκ
 ἁνέχεται, ὁρῶν τὴν Διὸς
 ἡδὸν λαποφυγῆντα, Διόμορον
 τὸν πατρὸν βοηθῶν; νῦν μὲν ὅρ
 ὁ πότι ἡδὸν τὴν θνηκας ἐκ οἷα
 ποτιδὸς ἔνδον τὸς πλὴν πεσποίη.
 σιν ἡκύντω ἡκύντω μοῦντας,
 ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τὸν θεὸν ἐκ
 ὅλω καίνομεν, μηδὲν ἡδὸν
 καὶ ἐξωδύκοντα, κατὰ νόμον
 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως
 τε καὶ τὸ χέσιμον, ὁ ἴφης, Ἀλ
 ξανδρῆ, τὸ δὲ τὸ πρῶτον κρατῶν,
 ῥαδίως, πολλοὺς τὸ δόξης ἀφῇ.

ῥῆτο

pulchrum esse negem vulne-
 rari, quandoq; Imperatorē,
 & in subeūdis periculis præ-
 tentare viam sed quia Hæc
 re tua isthuc erat minimè. Sē
 quidem pro Deo habitus,
 quos, oro, risus præbebas
 spectatoribus, quando post
 acceptū vulnus, ab exercitu
 magno tumultu direptus,
 mærens ac eiulans sanguine
 fluitabas? Adde quòd Iupi-
 ter Hammon tanquam præ-
 stigiator quispiam & vanus
 propheta, reus mendaciæ pa-
 lam tum arguebatur. Non
 enim video qualiter risum
 contineat, qui Iouis filiū vi-
 derit animū deijcere, & in
 desperatione rerum efflagi-
 tare medicorū auxilia Deni-
 que quum iam tandem mor-
 tem obieris, quē credas obse-
 cro esse, qui cōfiscam illam
 adoptionē, qua Iouis dictus
 es filius, non carpat maledi-

ctis? Potissimum ubi Dei istius cadauer porrectum iacere,
 turgidum sanè & iuxta aliorū corporū morem contactu suo
 omnia labefactans aspexerit. Cæterum quòd ais, Alexander,
 tibi fuisse conducibile, & quòd facilius rerum potireris: id
 profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac strenuè ge-

ῥᾶτο ἢ καὶ ῥοθυμύω. πᾶρ
 ᾧ δὲ δόξα ἐνδοξείας, ἐπὶ θεῶς γίνε-
 σθαι δόξαν. ΑΛ. ὦ ταῦτα φρο-
 σῆαιρ οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῆ,
 ἀπὸ Ἡρακλέῃ καὶ Διονύσῳ ἰνά-
 μιτον τιθεῖς οἱ μὲν, καὶ τοῖς
 πλὴν Ἀορνορ ἰκύνω, ἔδ' ἰτί-
 ρε ἰκύνω λαβόντ' ὅτι γὰρ μά-
 ν' ὅτι χαρῶσά μιν. ΦΙΛ. ὁρᾷς
 ὅτι ταῦτα ὡς ὑπὸς Ἀμμων' ὅ-
 λησας, ὅς Ἡρακλέῃ καὶ Διονύσῳ
 παραβάλλεις σιαντ', καὶ ἐκ αὐ-
 σχῶν, ὃ Ἀλέξανδρε, ἔδ' ἢ τύ-
 φον ἀπ' αὐθιῶς, καὶ γὰρ σὺ σε
 αὐτ', καὶ σιωπῆς ἥδη νεκρὸς ὢς.
 cere, quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi. M Sed
 nec erubescere nosti, Alexander, solitamve dediscere arro-
 ganiam, te ipsum dein noscere vel iam tandem sapere, e-
 tiam si serius, ubi fato occubueris?

stis eripuit. Nā quanquā infir-
 gniter multa, tamē dñs longē
 inferiora agere visus, vacila-
 rare ob hoc iudicatus es, &
 tota ratione deficere. A L.
 Haudquaquam de me isthuc
 sentiunt mortales: sed cum
 Hercule me & Baccho con-
 ferunt, veluti æmulum, parīq;
 cum illis gloria certantem.
 Nam & L Aornum à neu-
 tro etiam illorum armis
 subactum, ego faciliē cæpi.
 PHIL Etiam dum videris
 ista vti Hammonis filius di-
 cere, quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi. M Sed
 nec erubescere nosti, Alexander, solitamve dediscere arro-
 ganiam, te ipsum dein noscere vel iam tandem sapere, e-
 tiam si serius, ubi fato occubueris?

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

A R G V M E N T V M.

PHilippi Macedonum regis & Alexandri filij compa-
 ratio. Duo aut contraria sunt exempla, alterum mo-
 derati animi, alterū immoderati. Quorum historiæ re-
 quirantur è Plutarcho, Q. Curtio Arriano, & Diod. Si-
 culo lib. 6. De ijs Cic. hb. 1. Offic. cap. de prudentia, Phi-
 lippum quidem Macedonū regem, rebus gestis & glo-
 ria superatum à filio, facilitate & humanitate video su-
 periores fuisse. Itaque alter semper magnus, alter sæpē
 turpissimus fuit. Cicero rebus gestis animi constātiā
 & moderationem antefert. Incipit Philippus Alexan-
 drum

drum filiū, vt Valerius commemorat, quòd macedo-
num beneuolentiam largitione ad se attraheret, quum
ipse maiore ex patre Græcæ mercator, q̃ victor fuerit:
atque vt Diodorus testatur, auro sibi quā imperio magis
acquisierit. Neq; à Demosthene alio nomine peius au-
dit, quā quòd malis artibus imperium sibi acquisiuerit.
Quid q̃ & post secundū fortunæ afflictum, tyrannum
factum legimus. Eius vituperatio habetur apud Aph-
thoniū rhetorem in Progymnasmatibus, vbi dicitur, quod
Græca iuuentus in vituperando Philippo se exercuit.
Caruit ergo vera & solida gloria, quæ, vt Cic. dicit, in-
corrupta vox benè iudicantium est, & consentiens laus
bonorū. Ad historiæ Philippi Macedonis cognitionem
pertinent etiam ea, quæ Iustin. habet lib. 8. & 9. Thucyd.
belli Pelop. lib. 2. Plutar. in vita Alexand. Paul. Orosius
lib. 3. cap. 12. ad 15. Philippo autem primum certamen
fuit cum Atheniensibus, quibus per insidias victis, in Il-
lyrios bellum transtulit, & nobilissimam Larissæam ce-
pit. vt ait Iustinus lib. 10 Diodor. lib. 2. de rebus Alexan-
dri ait. Philippus anno secundi regni sui in Illyrici fines
cum decē millibus peditum & 600. equitibus intrauit.

a ALEXANDER Amyntæ me esse fil.] *Amyntas Ale-*
xandri Magni auus & Philippi Mædonis pater, Macedonum
rex, rei militaris per.iss. rebusq; gestis clariss. de quo Diodor. &
Trog. lib. 7. 8 & 9. b Vatib.] Scilicet Hammonis. De Ham-
monie verò & eius vatibus in Dialogis Diogenis & Alexandri.
Item Alexandri, Annibalis & Scipionis latè annotauimus.
c Arculis.] *Arculus diminutivum ab arcus, τοξάριον, à quo*
fit aliud diminutivum Arcellus. d Peltatis.] πέλται scutum
exiguum, Luna semiplena imaginem referens, quo genere A-
mazones præcipuè in prælijs vsi solabant. Virg. 1. Aeneid.

Ducit Amazonidum lunatis agmina Peltis,
Scuta Amazonica vocat Nonius. Pelta cetræ haud dissimilis
est, qua armatus πέλταιον, πέλταις, καὶ πελτοφόρος dicitur:
i. peltarius & peltatus. Liu. lib. 8. bel. Pun. Menippū quendam
ex regis ducibus cum mille peltatis Chalcidem missis. Hi etiam
πέλταις Græci dicuntur. Liu. lib. 1. bel. Maced. Nocte cetræ-

eos, quos peltastas vocant, loco opportuno inter bina castra in
 insidijs abdiderat. e Gerris vimineis.] Suidas neutro gene-
 re γέρρα refert, ut Persicam vocem, quæ quidem tū arma decla-
 ret, tū quodvis defensusaculum siue per sectionem siue è corio, aut
 alia quavis materia: dicitur & ἀξίπαστος. Porro gerras Græci
 crates vimineas appellant. f Arcadū armaturā.] Pelopon-
 nes regionis intima populorū. g Equitatū Thessal.] The-
 salorum, quos ingenti clade profligauit Philippus ipse in agro
 Thessalonico. h Eleorū iaculatores.] Elei populi in Pelopon-
 neso Elidem incolentes. i Mantineos.] Mantinea Arcadiæ
 urbem incolentes, apud quā contigit prælium inter Thebanos &
 Lacedæmonios. k Peltis.] Scutis. l Thracib.] Europæ pos-
 pulis feris & asperis, Macedonib. finitimi ab Oriente, m Il-
 lyricis.] Regionis Europæ populis, qui hodie Sclauones dicti
 sunt, Macedonibus finitimi ab Occidente. n Pæonib.] Popu-
 lis Pæonia regionis Macedoniæ, qui fortissimi olim habiti sunt,
 magnumq; sibi ex rei militaris sciencia nomen pepererunt. Vide
 Plin. lib. 4. Macedonib. finitimi à Septentrione. o Medos.]
 Asiæ populis, de quib. antè in dialogo Alexandri, Annibalis,
 Minoris & Scipionis. Aduersus Medos & Armenios, qui anteq̃
 quispiam sequeretur, fugiunt. p Duce Clearcho.] Darius no-
 thus Persarum rex moriens duos reliquit filios, Artaxerxem, qui
 vocatur Mnemon, & Cyrum iuniorem: inter hos fratres cū ex-
 citatum esset bellum, Clearchus vnus fuit de ducib. exercitus belli,
 qui deinde interfecto iam Cyro ab Artaxerxe captus, necatus
 est, de quo Plutarch. in Artax. q Scythæ.] Septentrionales
 populi Europæi & Asiatici ad bella magis q̃ ad vllum humani-
 tatis studiū idonei. r Indici elephantes.] India orientalis re-
 gio Asia terminus elephantis abundat, & in ea maiora q̃ in cæ-
 teris regionibus nascuntur animalia. s Et tamē neq; cōcita-
 tis.] Demosthenes Philippū Macedonem depingit, versutū ho-
 minem, qui in omnē partem animū versabat, nihilq; intēratum
 relinquebat, quo sui rationib. consulturus esset, sine vllō veri-
 tatis, virtutis constantiæ respectu. Mentiebatur, fallebat,
 fraudabat, peierabat, essentabatur, si expedire videretur. πολλὸς
 ἀποπῶν & πᾶσι λέγειν & dicebatur. Diuturno enim rerum usu isa-
 cruditus, ex aliorū incommodis sua ut pararet commoda, ut lo-
 quitur

quitur Comicus, nec à malis artibus abhorrebat. Græciâ totam
propè consilijs præuentam viribus domuit. Oros lib. 3. cap. 12.
[Thebanos.] Βασίς regionis, à Thebe præcipua vrbe,
quam Alexander euerit. dictos. u Nouihæc ex Clito] Se-
neca lib. de Ira 3. cōparatione simili Alexandrū ab auipat isq;
humanitate degenerasse, Cliti & Lysimachi optimorum amicorū
lachrymabili cæde ducet. Fuit aut Clitus inter præcipuos Alexan-
dri familiares, et demq; charissimus, tum q; filius esset nutricis i-
psius, tū q; ab illo in dubio vitæ discrimine fuisse seruatum. Hūc
tamen in conuiuio quodam liberius in Persicos mores inuectum,
rex iam temulentus spiculo traiecit. Cuius facti eū postridie tan-
ta corporis pœnissentia, ut cussa iam ebrietate, ut totum triduum cibo
abstinuerit, decreueritq; omnino inedia sibi necem consciscere,
amicumq; de se optimè meritū ad inferos persequi. Tandem agrè
admissa amicorū consolatione, qui Clitum iure occisum asse-
bant, sumptuosissimo eū funere sepeliuit. Latius habetur hac hi-
storia apud Arrianū, Q. Curt. & Plutar. in vita Alex. Non igitur
duxegoria in Alexandro fuit, sed ànegoria quæ in ipso non
habetur, sed trāditi excitaui. Eousq; enim Alexand. ū præcipuè egit
impetus animi. ut in amicissimos etiā ferrū distrinxerit. x Ma-
cedonicā chlamydē.] Paludamentū dicitur, auctore Nonio,
pallū militare; sagutū à Poluiano vertitur. y Candyn Per-
sicum amictū.] De quo Cæl. Lect. ant. lib. 14. cap. 56. z Et
tiaram rectā.] Ornamentū capitis, quod erectū soli reges apud
Persas gestabant, duces verò inflectū. Herod. lib. 7. Lucian. τὰ
ἐγὼ ἐγὼ idē dixit A Adorari debere te.] Alexandrum
Magnū Iouis Ammonis filium fabulosè creditum & adorari
se passum iam antiè in Scipione annotasse me recordor. Verū de
Alexandri stulta ambitione, ac execranda scelerati sacerdotis
adulatione Q. Curt. lib. 5. & lib. 9. ubi stolidi eius ambitio de-
scribitur, qua se Dei filiū non solūm duci, sed ut credi voluit, in-
flatus à duobus maioris Poëtis, Agide Argino, & Cleone Siculo,
contrasistentibus omnib. Macedonibus, & præcipuè Callisthe-
ne Philosopho, optimo viro. B Victorum mores imitatus
es.] Vno & morū externorū desiderio, & se & suos perdidit,
ut scribit Q. Curt. lib. 7. C Viris doctis in leonū claustra
inclusis.] Lysimachus Agathoclis filius è successorib. Alexan-
dri Ma-

dri Magni, Pergamo præsuit, ubi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedonia loconatus, virtute illustrior fuit, amore literarum ac philosophiæ ardebat adeo, ut Callisthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute differentiæ sapiens audierit, poculumque ei ac remedium mericæ optanti propinaverit. Quod agere ferens Alexander, Lyfimachum leoni obieciisse dicitur: sed ille viribus fretus, rem posteris prodendam fecit, manus am:culo convolutam in os leonis inferens, accepta lingua feram exanimavit, quo facto vehementer postea Alexandro dilectus, & apud eum maximæ honore fuit. Vide Trogiū lib. 15. Alexandri autem rebus prosperis Theophrastus angebatur, interitum Callisthenis deplorās. Itaque dicebat, Callisthenem incidisse in hominē summa potentia, summaq; fortuna, sed ignarum quemadmodum rebus secundis vitæ conveniret. Cic. Tuscul. quæst. 3. Q. Curt. lib. 9. D Nuptijs talibus peractis.] Alexander Rhoxanes Oxyartii fratris sui filiae amore deinceps, eam uxorem cœpit, non absq; Macedonum indignatione. Plura lege apud Q. Curtium lib. 9 & Arrianum E Hephæstionem.] Inter amicos quos habebat præcipuus, omnium maximè videbatur honorare Craterū, sed omnium maximè diligere Hephæstionem. Illum ornavit dignitate, hunc ad intimam admisit familiaritatem quem postea apud Babylonem vita functum, tanta funeris magnificentiâ prosequutus est, ut faciliè omnes, quæ toto terrarum orbe editæ sunt, pompas superares. Vide Q. Curt. & Plutar, in vita Alex. F Darij uxorem.] Syfigambem Darij genitricem, uxorem & puellas captivas quanta integritate servauerit, ignorat nemo, quas nisi demissis oculis salutavit, idq; raro, sibi meiūens ab illarum insigni formâ. G In Oxydracis, gente Indica.] Ab his Indiæ populis cum Alexandrum liberasset Ptolemæus, Soter: i. Servator cognominatus est. Cum autem in illo bello crus esset illi vulneratum, ac Chirurgum accersisset, multiq; accurrerent, qui ipsum frequenter Deum appellare consuevāt, exporrecta hilariq; fronte inquis: Omnes me prædicant Iovis esse filium, sed vulnus hoc, hominem esse me declarat. Alijs item duabus potissimè rebus, se quod mortalis esset, deprehendere dicebat, semno & coitu, quod hæc præcipuè proderent humani corporis imp-

in imbecillitatem. Somnus enim mortis imago est, & coitus species est morbi comitialis. Periculum autem Alexandri grauior vulnerati in Oxydracis, alij authores, in Mallis factum perhibent. H Ex te tua.] Alexander cum latronibus pugnans sagitta vulneratur. Ad Memacenus urbem, saxo in cervicem affecto, vulneratur. Deinde in Oxydracis grauius vulneratur. Q. Curt. lib. 4. 9. & 10. I In desperatione rerum.] Apud Curtium lib. 4. Alexander fatigatur deficit, desperat, & dubius est: vulneratus Medicos habet Philippum & Critobulum. K. Quod facinus.] Alexandri ingens conatus de acquirendo orbis imperio describitur à Q. Curtio lib. 11. L Aornum.] De Petra, quæ Aegypti, expugnatione oppido difficili Q. Curt. lib. 9. Arrianus lib. 4. Scribit Plutarchus Alexandrum, quum intellexisset hanc Petram teneri ab homine meticuloso, dixisse: Nunc locus iste facillimus est captus. M Sed nec erubescere nonsti.] Alexander modestiæ mediocritatisque obliquus, sibi blandiebatur. & quantum alijs præter æquum detrahebat, tantum sibi philantia vitiis præter meritum iribuebat.

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

Culpatur Alexandri arrogantia & commetum, quo Deum se haberi voluit.

Factus Alexander successibus ipse superbus:

Innumèris vdluit cultibus esse Deus.

Vitupèrat cæcos sensus, mentemq; Philippus

In quibus & fuerit strenuus enumerat.

Non igitur.] *Proposio. Nam.] Ratio à repugnantibus*

Neque verò nescius.] *ἀπὸ τοῦ αἰτιασαμένη.* Quid

ais?] *ἀπὸ τοῦ αἰτιασθαι.* Non isthuc.] *ἐπὶ βεβαιότητι ἀπὸ τῆς ἐνδοξασίας.*

Hac opinione dicti.] *ἀπὸ τοῦ αἰτιασθαι.*

Atqui Græcos.] *ὁμογενεῖς.* Arcadū in super.] *τὴν Ἀρκαδίαν.*

Cæterū Medos.] *ἀπὸ τοῦ αἰτιασθαι.* facilia non isthuc.] *ἐπὶ βεβαιότητι ἀπὸ τῆς ἐνδοξασίας.*

At verò Scythæ.] *ἀπὸ τοῦ αἰτιασθαι.* opponit ea quæ difficulter vinci poterant. Adde qd' &.] *ἀπὸ τοῦ αἰτιασθαι.*

AHumis

Assumit quod ante de Græcis ille affirmauerat. Noui hæc.] Οὐκ οἶσιν ἑκείνῳ. Tu verò.] τὰ ἄλλα ψεκτὰ πρὸς
 χθεν. Tempero mihi.] πρὸς ἀλλήλους. Vnum est.] Corre-
 ctio κατ' ἐξαιρέσειν. Regium certè id.] ἐπιφάνημι ἐγκωμια-
 σίην. Quomodo aut tibi non probatur.] Compescat ἐπι-
 νείδῃσι oppositione audacissimi facti. Non probō.] ἐπιπε-
 σις ἐκ ἐπαπειλῆς. Neq; id quia pulchrū.] αἰτιολογία κατ'
 ἄρσιν καὶ ἦσιν. Adde quod.] Latior probatio καὶ τὰ ψεκτὰ.
 Non enim video.] Ἀ' repugnantibus. Denique] Expolitio.
 Cæterum quod ais.] Occupatio. Id profectò.] ἀφαιρέσις.
 Nam quanquā] Ratio. Haudquā] Inficiatio. Sed cum
 Hercule.] Collatio. Nam &.] Ἀ' suo præclarè facto. Sed
 nec erubescere.] Arguit eum arrogantiā, & concludit.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

DIOGENIS ET

Ηρακλῆος.

Herculis.

P. Virunio interprete.

DIOGENES.

ΟΥΧ Ηρακλῆς οὗτός
 ἐστιν, ὃν μὲν ἄλλοι
 μὲν τὸν Ηρακλῆα. τὸ
 τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λιοντὶ,
 τὸ μίγρῳ, ὅλῳ Ηρακλῆς
 ἵσιν. ἅτα τίθεται Διὸς υἱὸς
 ὅς; ἅπερ μοι, ὃ Καπίσιον, σι-
 κρὸς ἔστι; ἐγὼ γὰρ ὧς ἔθυον ὑ-
 πὲρ γῆς, ὡς θεῶ. Ηρακλῆς καὶ ὅς
 ὡς ἔθυον. αὐτὸς μὲν γὰρ ὃ Η-
 ρακλῆς ἐν ὑρανὶ ὧς θεοῖς σύ-
 νισι; καὶ ἔχῃ Καπίσφυρον Ἡ-
 βλω; ἐγὼ δ' ἄδελφον ἀμὶ αὐτῶ.
 ἐκείνῳ δὲ καὶ διὸς ἀθανάτοισιν.

NUnquid a Hercules
 hic est? Haud quis-
 quam mehercule as-
 lius. arcus, claua, pellis leoni-
 na, magnitudo ipsa, totius
 deniq; Hercules est. Igitur è
 vita decessit, qui Iouis erat fi-
 lius? Dic, quaeso, o victorioso,
 mortuusne es? Ego enim cū
 terræ superessem, tibi haud
 secus quàm deo sacrificauī.
 HER. Rectè quippe sacrifi-
 cāsti: Hercules enim ipso in
 cælo vnā cū dijs immortalib. consistit. Heben apud se habens
 erurib. formosissimā. Ego verò qui te alloquor, sua sū vmbra.

DIO.

ΔΙ. πῶς λέγεις ἄδωλον τοῦ
 θεοῦ, καὶ δυνάτορ ἢ ἡμα-
 ρίας μάλιστα θύειν ἔναι, τε-
 θνῶναι ᾧ ἑμίσθῃ; ΗΡ. ναί.
 ἔγρ' ἱκάνῃ τιθυγκῶν, ἀπὸ
 ἱγῶν ἀκῶρ αὐτῶν. ΔΙ. μανθάνω.
 ἀντανθρόρ σι ᾧ Πλάτωνι
 παρίδωκεν ἀνθ' ἑαυτῶν. καὶ σὺ
 ναὶ ἀντ' ἱκάνου παρδὲς εἶ. ΗΡ.
 τοιοῦτό τι. ΔΙ. πῶς ὅρ' ἀκείνῃ
 θύει ἀπὸ Αἰακίδε, ἐκ ἱγῶν σὶ
 μὴ ὄντα ἱκάνου, ἀλλὰ παρὶς
 διζαῶ παρολιμαῶν Ηρα-
 κλῆα παρόντα; ΗΡ. ὅτι ἰώκαρ
 ἀκείῳ. ΔΙ. ἀληθεῖ λέγεις ἀ-
 κείῳ ἔγρ'. ὥς αὐτὸς ἱκάνῃ
 ἔναι. ὅρα γάρ μὴ τὸ ἱκαντίον
 εἶσι. σὺ γάρ εἰ ὁ Ηρακλῆς,
 τὸ δ' ἄδωλον γιγάρμην τῶν
 ἡβλῶ παρὰ τοῖς θεοῖς. ΗΡ. θρα-
 σὺς εἶ καὶ λαλῶ, καὶ ἀμὴ
 πάνσι σκεῖσθαι ἐμὶ, ἥσθ
 αὐτίκα οἶον θύει ἄδωλον ἄμι.
 ΔΙ. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ
 πρόχαρον, ἱγῶν δὲ τί ἄρ' ἔτι
 φοβοίμην σι, ἀπαξ τιθιῶς;
 ἀτὰρ

ΔΙΟ. Quidnam dicis ama-
 bō? umbra ipsius dei? fieri eo-
 nim potest, altera eundem ex
 parte Deum esse, altera viā
 decessisses HER. Vtiq. Ille
 enim nequaquā mortuus est,
 sed ego duntaxat imago in-
 ipsius sum. ΔΙΟ. Inelli-
 go rem. Te virum pro virō
 Platonī pro se dedit, & tu
 nunc pro illo mortuus es.
 HERC. Sic res se habet.
 ΔΙΟ. Quo pacto igitur
 callidissimus cū sit Aeacus,
 te nequaquam illum esse non
 nouit, sed admisit tanquam
 supposititium Herculem?
 HERCVL. Quoniam ille
 ipse esse videor. ΔΙΟ. G.
 Vera autumas: nam ita per-
 similis es, ut si ille ipse sis.
 Caveas igitur ne contra sit:
 ut tu quidem Hercules exia-
 stas, imago verò apud Deos
 immortales Heben in vxo-
 rem duxerit. HER. Audax
 nimium es atque loquax: &
 nisi à scommatibus, quæ in

me iacis, abstinueris, senties quamprimum qualis Dei ima-
 go sim. ΔΙΟ. G. Arcus enim nudus est atque paratus.
 Cur autem de cætero te timeam, quum semel mortuus sis?

d d d

Sed

ἀτὰρ ἀτί μοι πῆς ἤ οὗ Ἡρα-
κλίου, ὅποτε ἰκᾶν' ἔλθῃ, σὺν
οὗς αὐτῷ, καὶ τότε ἄδωλον
ᾤσθ'· ἢ τίς μὲν ἔτι περὶ τὸν
βίον, ἰπαδ' ἀπιθάνει, ὁ γὰρ
οὗτος, ὃ μὲν ἴς θεὸς ἀπὸ πᾶ-
σι, σὺ δὲ τὸ ἄδωλον, ὥσπερ
ἐκός λῶ, ἄς Ἀδου πάρα; Ἡρ.
ἰχλῶ μὲν μέγ' ἀρκείνασθαι
πῆς ἀνδραπίτηδον ἱρισχί-
λῃντα· ὁ μὲν δ' οὐκ ἔτι τῶν
ἀκουσῶν. ὅποσον μὲν Ἀμφι-
πύων' ἔρ' ὦ Ἡρακλῆ λῶ, ἤ-
τι θυγκί, καὶ ἀμὶ ἐν ἰκᾶ-
νο πάρι. ὃ δὲ λῶ τῷ Διὶ, ἐν ἑ-
ρανῶ σῶνσι τοῖς θεοῖς. Δι.
Ἐφῶς νυνὶ μαυθάνω. Ἄλλο γὰρ,
φῆς, ἱκᾶν' ἑ Αἰακῶν κατὰ
τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆας, τὸν μὲν ἔτι
Ἀμφιπύωνι, τὸν δὲ παρὰ ἤ
Διὶ, ὥς ἱκᾶσθαι δίδυμοι
ὄντων ὁμομήτριοι. Ἡρ. ἔτι, ὦ
μάταί, ὃ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἔ-
μην. Δι. οὐκ ἔτι μαθῶν τῷ
ῥάδιον, σωθῆναι δὲ ὄντας
Ἡρακλῆας, ἱκτός ἀμὲν ὥσπερ

ἱκός.

est, ut gemini vnius matris utero lateretis. HER. Nequa-
quam, ὁ ἄνθρωπος: idem profecto ipsi eramus ambo. DIOO.
Neque adhuc ad intelligendum id facile est, duos Hercu-
les in vnum esse compositos, nisi quis diceret vos tanquam
Hippo-

Sed per tuum Herculem dic-
quæso, dum ille vivebat, ex-
rasne vnà cum ipso; et iunc
imago existens, aut vnus qui-
dem eratis in vita, posteaquā
autem è vita decessistis, sepa-
rati: ille quidem ad deos im-
mortales auolauit, tu verò
ombra, ut dignum videtur,
ad inferos aduenisti? HER.
Etsi fas equidem foret nos
quaquam respondere viro
sophisticè percircumstanti: at-
tamen aures quoque ad hoc
porrigas. Quicquid enim
Amphytrionis in Hercule e-
rat, id ipsum morte affectum
est, quod nempe ego sum (ut
dixi) totum: quod autem ex
Ioue erat, cum Dñs immor-
talibus conuersatur. DIOO.
Perspicue nunc intelligo au-
tumas enim eadem vice Alc-
menam duos peperisse Her-
cules: vnum quidem ex Am-
phytrione, alterum verò ex
summo Ioue: ex quo factum

MORTVORVM DIALŌGI 51

ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ τίς ἔστι· ἂν ἴσῃ
 ὑμπερφύκτοσ, ἀνθρωπῶ, ἢ
 θεός. **Ηρ.** ἢ ἦ καὶ πᾶσι.
 οὐδὲ τοσοῦτοι δακτύλοι συγκέ-
 ραι ἐκ ἀνδρῶν ψυχῶν, καὶ σῶ-
 ματος; ὥστε τὸ καλὸν οὐδὲν,
 ὡς μὲν ψυχῶν ἐν ἑρανῶ ἔστι,
 ἔστι καὶ ἐν Διδῶ, τὸ δὲ
 νητόν ἐμὶ, παρὰ τοῖς νε-
 ροῖς; **Δι.** ἀπὸ ὧ βέλτεσι **Αμ-**
φρυωνιάδῃ, καλῶς ἀνελών-
 ης, ἢ σῶμα ἔσται. νῦν δὲ
 σῶματος ἀδωλον ἔστι, ὡς
 ἐν Διδῶ ἔστι τελευτῶν ἔστι ποι-
 ῶσα τὸν **Ηρακλῆα**. **Ηρ.** πῶς
 ἐπλῶν; **Δι.** ὧ δὲ πῶς, ἢ ἦ
 μὲν τις ἐν ἑρανῶ, ὅστις παρὰ
 μὲν οὐ τὸ ἀδωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν Οἴτῃ λόγῳ ἔστιν ἡ νόμι-
 ον, τρία δὲ ταῦτα γίνονται. καὶ
 κόπῃ ὅρτινα δὲ πατέρα τρι-
 ῶν ἐπινοήσας τὸ σῶματι. **Ηρ.**
 πᾶσι τις ἔστι, καὶ θεός τις δὲ
 ὅρτιν γὰρ; **Δι.** Διογῆνης ἢ
 ἐν πᾶσι ἀδωλον. αὐτὸς δὲ, ὅς
 ἐστι Δία μὲν ἀθανάτοισι θεοῖ-
 ν, ἀπὸ δὲ βέλτεσι νεανῶν
 αὐτοῖσι, Ομήρῳ, καὶ ἑσπερίῃ
 ἀδωλονογίας καταγινῶν.

Elippocentaurā in unum fuisse
 copulatos hominē vide-
 licet **Θ** **Deū HER.** An non
Θ homines eodem pacto ex
 duobus componi tibi viden-
 tur, animo videlicet **Θ** cor-
 pore? Unde quid prohibet ad-
 nimium quidē ipsum ex sum-
 mō Ioue natum adesse cælō,
 me verò mortalem ad inferos
 venisse? **ΔΙΟΓ.** Vtique ea-
 leganter hac disseruisses, ὅ
 optime **Amphitryoniade**, si
 corpus hac tempestate esses:
 sed incorporea et imago: ita-
 que periculum est, te triplicē
 iam fecisse **Herculē HER.**
 Quonam modo triplicem?
ΔΙΟ. Hoc quidem modo:
 nam si vnus in cælo existit, ita
 verò apud nos imago, corpus
 autem in **Oeta** iam in pulue-
 re versum, hæc tria iam sunt.
 animaduertas igitur velim,
 quē tertium corpori esse intel-
 ligas partē **HER.** Audax es,
 atq; sophista: sed quod no-
 men tibi est? **ΔΙΟ.** **Diogenē**
nis Sinopei imago: ipse autē

er Iouē, minimē cū diis immortalibus, sed cum mortuorum o-
 limis cōversor, **Homērū** atq; huiuscemodi fabulās deridens,
 ddd 2 GILBER-

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

ANidola siue formæ defunctorum aliæ sint ab animalibus, videndum hic & in Platonis Phædone.

a HERCVLES.] *Vlysses* Ὀδ. λ. εἰδωλόν quidem Hercules apud inferos esse narrat, ipsum autem in cælo cum cæteris diis immortalibus oblectari, vnde hic facetissimus & argutissimus dialogus fluxit. Sic Virgil. 4. Aen.

Et nunc magna mei sub terras ibit imago.

IO'ANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

Ridesur diuinitas Herculis.

Diogenes ridet celebrem præstantibus ausis
Amphitryoniadem, quod Ioue natus erat.
Ridet: nilominus diuinos esse putamus,
Dotibus herois quid valere boni.

NUMQVID Hercules.] ἔκφρασις ἐνεννημῆκη. Igitur è vitæ discessit.] *ἡρώδης*. Dic quæso.] *ἐρώτησις*. Ego enim.] *ἀντιρροῖα*. Repugnanti. Recte.] *ἐπαινεσις*. Collaudatio. Hercules enim.] *ἀντιρροῖα* ad rogationem. Quidnam dicis.] *ἀντιρροῖα*. Vti que.] *καὶ ἀντιρροῖα*. Quo pacto igitur.] *ἐν τῇ αὐτῇ* in eadem re. Caueas igitur.] *ἐκπληξις*. Audax nimium.] *ἐκπληξις*. Cur autem.] *ἐκπληξις*. Contemptio. Sed per.] *ἐκπληξις*. Sophistica percunctatio. Etsi fas quidem.] *ἐκπληξις*. Nequaquam respondere.] *ἐκπληξις*. Quicquid enim.] *ἐκπληξις*. Perspicuè nunc.] *ἐκπληξις*. Nequaquam.] *ἐκπληξις*. Consecutionis illusio. Neque adhuc.] *ἐκπληξις*. Confirmat eam ab absurdo An' non &.] *ἐκπληξις*. Simili distinctio probatur. Vnde quid prohibet.] *ἐκπληξις*. Vtiq; eleganter.] *ἐκπληξις*. Nam si nus.] *ἐκπληξις* & ridicula ratio. Audax es.] *ἐκπληξις*. Epilogus. Minimè cum dijs.] *ἐκπληξις*. Epicurea de animorum immortalitate sententia.

MENI

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
Ταντάλη.

ΜΕΝΙΡΡΙ ΕΤ
Tantale.

Erasmo Roterodamo interprete.

MENIPPVS.

ΤΙ λιάσῃς, ὦ Τάνταλι, ἢ
τὶ σεαυτὸν ὁ δούρη, ἐπὶ
τῇ λίμνῃ ἱσῶς. Τάν.
ὅτι, ὦ Μενίππε, ἀπόλωλα
ἐκ τοῦ δίσκου. Μὲ. οὕτως
ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπὶ ὑψας
πιῆν, ἢ καὶ νῦν Δι' ἀρυσάμε-
ν ὁκοίλῃ τῇ χεεῖ; Τάν. ὅδῃ
ὄφελ', ἃ ἐπικλύσάμι· φά-
ρα γὰρ τὸ ὕδαρ, ἐπεὶ δὲ περ
σίοντα αἰσθηταί μιν, ἢ διποτε
καὶ ἀρυσίμα, καὶ περὶ γὰρ ὡ
τόματι, ἢ φθάνω βρίζας ἅ-
κρον τὸ χάλος, ἢ δὲ τὰ κλυ-
κωρ δακρύοντες, οὐκ οἶδ' ὅπως
αὐτοῖς ἀρεῖται ξηρὰν τὴν χε-
ράμιν. Μὲ. τρέσισθ' τι πα-
σχας, ὦ Τάνταλι. ἀτὰρ ἀπὶ
μοι, τί γὰρ καὶ Διὶ τὸ πιῆν;
ἢ γὰρ σῶμα ἔχας, ἀπὶ ἡμέ-
νο μὲν ἐν Λυδίᾳ σου τίθαι
πῶ, ὅπως καὶ παντὶ καὶ Διὶ
ἰδωτά. σὺ δ' ἐφυχῇ, πῶς
ἀρῇτι ἢ Διὶ ὥς, ἢ πῖνοις;
τετατ, αὐτὸς σὺ, ἢ ἐν Λυδίᾳ
sepultum est: ceterum tu quum
sis animus, quānam posthac aut
suire queas, aut bibere;

Q Vide iulas, ὁ 2 Tan-
tale, aut quid tuam
deploras fortunam
stagno imminens? TANT.
Quoniā sui enecor, Menip-
pe. MEN V/sque adeo piger
es atq. mers. vii non vel pros-
tus incumbens bibere noris,
vel caua vola hauriēs. TAN
Nihil profecero si procum-
bā: refugit. n. aqua simul atq.
me propius admoueri senser-
it, quod si quando hausero,
orīq. coner applicare, prius
effluit, quā summa rigem lac-
bia: atq. inter digitos effluēs
aqua, haud scio quomodo
rursus manum meam aridam
velinquit. MEN. Prodigio-
sum quiddam de te narras
Tantale: verum dic mihi, ist-
huc ipsum quorsum opus est
bibere, quū corpore careas?
nam illud quod esurire po-
terat, aut suire, ἢ ἐν Λυδίᾳ
sepultum est: ceterum tu quum
sis animus, quānam posthac aut
suire queas, aut bibere;

ddd 3

TANT.

Τάν. τῆτ' αὐτὸ κ' ἐλάαις δι,
τὸ διψῆρ μου πλὴν ψυχῆν, ὡς
σῶμα ὄσαρ. Μὲ. ἀπὸ ζῦτο
μὲν ὅτω πωδῶσομαι ἐπὶ φῆς
ζῶ διψηκοῶσι. τίδ'
οὐρ βίτ' τὸ δανὸν ἔσαι; κ' δι-
δίας, μὲν ἐν δῆα τοῦ ποῶν
ἀρθάνης; οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλ-
λορ μετὰ τῶν Αδλῶν, κ' θῶ-
ναζορ ἐν τῷ θῶν ἔτρεορ τό-
πορ. Τάν. ὅρθως μὲν λέγεις.
καὶ τῶν δ' ἔν μέρ' τῆς κα-
ταδίκης, τὸ ἐπιθυμῆρ πιῆρ,
μηδὲρ διόμορ. Μὲ. ληρῆς,
ὦ Τάνταλι, καὶ ὡς ἀλὶθῶς
ποτοῦ δῆῶσαι δοκῆς, ἀκρα-
ζου γ' ἐπιπόρορ, νὴ Δία, ὅς τις
ζῶνναντίορ βίτ' ἐπὶ τῶν λυτα-
τῶντων λιωῶρ διδηγμῆ-
ροισ πῖπορθας, οὐδὲ τὸ ὕδαρ,
ἀπὸ πλὴν διψαρ πωροβμῆ-
ρ. Τάν. ἔδ' τὸν ἐπιπόρορ,
ὦ Μένιπαι, ἀναίνομα πιῆρ,
γῆνοί το μοι μόνορ. Μὲ. θάρρδ,
ὦ Τάνταλι, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε
ἐμ' πῖται τῶν νικρῶν.
ἀδύα.

TANT. Atqui hoc ipsum
supplicij genus est, ut ani-
ma perinde quasi corpus sit
ita sitiat. MENIP. A-
ge, hoc ita habere creda-
mus, quandoquidem as-
firmas te futi puniri: at quid
hinc acerbū tibi poterit ac-
cidere? Num metuis ne
potius inopia moriari? At
equidem haud video alte-
ros inferos, si quis hos re-
linquat, neque locum alium
in quem morte demigret
quispiam. TANT. Recte
tu quidem dicis: verū hoc
ipsum supplicij genus est
sitiire, quum nihil sit opus,
MENIP. Desipis, Tán-
tale, ὅτι verum tibi fas-
teat, non alio potu videris
egere, quā c' veratro me-
ro, nam diuersum quiddam
pateris ijs quos canes ra-
biosi memorderint, ut qui
non aquam quemadmodum
illi, sed sitim horreas.

TANT. Ne veratrum qui-

dem recusarim bibere, Menippe, si liceat modō. MENIP.
Bono et animo, Tantale, certum habens, nunquam fore
ut vel tu vel reliquorum manum quispiam bibat
ne

καὶ ὡς γὰρ. καὶ οἱ ὕδα-
 τες, ὥσπερ αὖ, ἐκ καταδίκης
 ἀνέβησι, ἥ ὕδατος αὐτοῖς ὕ-
 πομνήσονται,

nec enim fieri potest: quan-
 quam non omnibus quema-
 modum tibi, pœna adudi-
 cata est, ut sitiant aqua illos
 non expectante.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a TANTALE.] Poëtæ tradunt Tantalum Iouis ex Pla-
 te Nympha filium, ac Phrygiæ regem, amicum dÿs fuisse, qui
 cum eos frequenter hospitio susciperet, & quodam tempore de-
 essent epulæ, filium suum Pelopem occidit, ac dÿs coctum epu-
 landum apposuit, ut eorum diuinitatem experiretur. Sola au-
 tem Ceres, reliquis abstinentibus, humerum exedit, Vitis de-
 mum restitutus Pelops, pro humero comeso à dÿs eburneum
 recepit: ut testantur Seneca in Thyeste, & Virgilius tertio Ge-
 orgicôn:

—humeroq; Pelops insignis eburno.

Tantalum verò propterea apud inferos fingunt damnatum, at-
 que assistere Eridano flumini sisientem, quòd se quando ad-
 mouerit, se potaturus repente aquam à labris contactam refu-
 gere. Tum capite imminere arborem pomis onustam, sed eam
 subito porrigenti manum aliò subducere sese, atque ita misè-
 rum præsentè copia, inopia discrucari. Bologninus ex 4. Meta-
 morph. Ouid.

Tantalus hic etiam sitiens potare vetatur,

Corpora quod Pelopis dÿs epulanda dedit.

Meminit etiam Virgilius 6. Aen. Ovidius scribit hoc illi tor-
 mentum inditum esse, quòd deorum secreta mortalibus reuela-
 verit:

Quærit aquas in aquis, & poma fugacia captat

Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.

Idem lib. 3. Elegiarum:

d d d. 4.

Bradi-

Proditor in medio Tantalus amnesitit.

b In Lydia.] *Minoris Asia regio est, Craso rege & Pactolo aurifero flumine notissima, Phrygia ab ex-ru Solis vicina.*

c Veratro.] *Elleboro poto tibi opus est, eoque lanè meraco. Qui autem parùm animo constans, & insanunt, elleboro opus habere dicuntur, & elleboro sese purgare iubentur. Rhadamanthus in secundo. Verarum narrationum libro, ita pronuntiat, ut Ajax traditum ab Hippocrate elleborum bibat, priusquam in heroum consuetudinem recipiatur; alludens ad eius insaniam. Ibidem scribitur, non licuisse Chryippo in beatorum insulam immigrare, nisi quartium tam sumpto elleboro. Nimirum illuc alluditur, quod ter in visa bibisse memoratur, ut testatur etiam Petronius in carmine quodam. d Canes rabiosi.] *Canes rabie perciti, quæcunque memorderint, rabescunt, aquam horrent, & tandem intereunt.**

IOANNIS SAMBVCI ANNOTATIONES.

Διγνυλὸς de Tantalo fabula Ovid.

**Querit aquas in aquis, & poma fugaciâ captat
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.**

ARGVMENTVM.

**Tantalus ob factum fugientia flumina captat:
Quo dijs vix alius gratior antea erat.
Ausus consilium tandem est aperire Deorum,
Cogitur idcirco nunc tolerare sitim.**

QVÆD ciulas.] *ἰσχυρὸς Ἰσχυρὸς. Quoniam siti. Causa redditio querula. Usque adeo.] ἰσχυρὸς ἢ ἰσχυρὸς. Nil profecero.] Narratio.*

**Tantalus à labris sitiens fugientia captat
Flumina —.**

Hor. lib. 1. Satyra 1. Prodigiousum quiddam.] *Πρόμνησι
Dic mihi isthuc.] ἀντιπρόσθετον ἢ ἀντιπρόσθετον. Ceterum tunc*

ἐὺμ' ἴσιν.] *Sublata re eius quoque actio definit.* Atqui hoc ipsum.] αὐτὸ σαυγαγῆ. Age hoc ita habere.] ἐμολογία ἐν ἀφαιρέσει. Num metuis.] *Exsenuatio.* At equidem haud.] *Investigatio causæ facti.* Verum hoc ipsum.] ἀντίφρασις. Desipia, Tantale.] *Reprehensio.* Bona es animo.] *Conclusio.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
Μαυσώλῳ.

DIOGENIS ET
Mausoli.

Erasmio Roterodamo interprete.

DIOGENES.

Ω Καί, ἐπὶ τίνι μί-
γα φρονῶς, ἢ πάν-
των ἡμῶν πέτι-
μαῶν ἀξιότις; Μαύ. καὶ
ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὧ Σι-
νοπιῶν, ὅς ἐστι βασιλεὺς τῆς Κα-
ρίας μὲν ἀποδείξει, ἤρξα δὲ
καὶ Λυδῶν ἐνὶ ὧν, καὶ νῦν οὖν
δὲ τινὰς ἀνιχνεύομεν, καὶ
ἄρα Μιλήτου ἐπὶ βίῳ, τὴν
ποταμὸν τῆς Ἰωνίας κατα-
σφύρομεν, καὶ καλὸς ἐστὶ
καὶ μέγας, καὶ ἐν ποτα-
μοῖς ἡμετέροις. τὸ δὲ μέγισ-
τον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσὶ
νῦν

O He^a tu Car, qua-
re tandem insolent
es, tibi que places,
ac dignum te credis qui vo-
nus nobis omnibus antepo-
nare? MA V S. Primum
regni nomine, ὁ tu^b Sino-
pensis: quippe qui Caria im-
perauerim vniuersæ, præte-
rea^c Lydia quoque genti-
bus aliquot: tum autē^d in-
fulas nonnullas subegerim:
^d Miletum vsque peruenie-
rim, plexisque^e Ionia parti-
bus vastatis. Ad hæc for-
mosus eram ac procerus, ac
bellicis in rebus præualibus.

Postremò quod est omnium maximum, in Halicarnasso
d d d s monu.

μνημα παμμίγυθις ἔχω ἐπὶ
 κήρυον, ὑλίκον ἢ ἄλ. Θ. π.
 πρὸς, ἀπ' ὧν ἔτις ἐς ἡμέραν
 ἐξυμνούνον, ἵππον ἢ ἀνδρῶν
 ἐς τὸ ἀκείβητα ἡκασμίνων,
 λίθους ἢ λαπίδας οἷον ὧν ἡνὶ
 ὑρῆτις ἄν ῥαδίως, ὅσους ὅτι
 δικαίως ἐπὶ τῶν μίγα φρο-
 σῆμι, δι. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, ἢ
 ὧν ἡμέραν, ἢ ὧν βάρη ἢ τὰ φῆς
 Μάω. ὃν Δ' ἐπὶ τῶν Δί. ἀπ',
 ὧν καλὴ Μάω σωλὶ, ὅτι ἡ ἰσχὺς
 ἐπὶ ὧν ἡμέραν, ὅτι ἡ μορφή πα-
 ρισι. ἢ γὰρ τινα ἰλοίμιν
 δικαστῶν ὁμορφίας πῆς, ἢ
 ἔχω ἀπ' αὐτῶν, τίν' ἔτις τὸ σὺν
 ἡρανίον πετιμυθῆν ἄν ἔτι-
 μῇ. φαλακρὰ ἢ ἄμφω, καὶ
 γυμνά. ἢ τὰς ὁδόντας ὁμοίως
 πεφάνοντες ἢ τὰς ὁφθαλμοὺς
 ἀφ' ἡμέραν, ἢ τὰς ῥίνας ἀφ'-
 ασιμῶμεθα, ὅτι τὰ φῆς, ἢ οἱ
 πολυτελεῖς ἡμέραν λίθοι, ἡλι-
 κῆρας οὖσι ἢ ἴσως ἄν ἡμι-
 δεικνύοντες, καὶ φιλοτιμῶμεθα
 πῆς ὧν ἔτις, ὡς ἀπὸ μί-
 γα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔτι.
 mus : pariter naribus simis ac jussu hiantibus deformati,
 Ceterum sepulchrum ac saxa illa preciosa Halicarnasseis
 forsitan iactare licebit, et hospitibus gloriæ causa ostentare,
 tanquam qui magnificā quandam apud se structurā habeant:

monumentū erectū habeo sin-
 gulari magnitudine, quantū
 videlicet defunctorum alius
 nemo possidet, neq; parietū
 pulchritudine conditū, viris
 scilicet atq; equis pulcherris
 mo è saxo ad viuam formam
 absoluiſſimo artificio ex-
 pressis, adeò ut vel phanum
 aliquod simile haud facillè
 quis inueniat: Nō iniuria tibi
 videor has ob res mihi pla-
 cere atq; efferrē DIO. Num
 ob imperium aſ, ob formā,
 atque ob sepulchri molem?
 MAV. Per Iouem ob hæc
 inquam DIO. Atque, ὅ for-
 mosε Mausole, neq; vires iam
 ille, neq; forma tibi iā adest,
 adeò ut si quē arbitriū de for-
 nē præcellētia delegerimus,
 laudquaquā dicere potis sit,
 quam obrē tua caluaria mea
 it anteferēda: siquidē utraq;
 pariter tum calua, tū nuda:
 utriq; dentes pariter ostendū-
 tur: pariter oculis orbatū su-
 perum

φῶς, ὃ βέλτερον, ἢ ἡ ὁρῶ ὅ, τι ἀ-
 πολώδεις αὐτῶ, πάλιν ἐμὴ τῷ
 φῶς, ὅτι μάλλον ἐμὴ ἀχθόν-
 πορῶς, ἐπὶ τῇ κλύδωνι λίθοις
 πηλὸν. ΜΑΥ. ἀνόνητα δὲ
 μοι ἱκῆνα πάντα, καὶ ἰσότιμοι
 εἶσι Μάυσωλ' ὃ, καὶ Διογῆνης.
 ΔΙ. ἐκ ἰσότητος, ὃ γινώσκου-
 τι, ὃ γὰρ. ΜΑΥ. Μάυσωλ' μὲν γὰρ
 οἰμώζεται, μνησθῆναι τῶν
 ἐπὶ γῆς, ἐν οἷς ἀνδραμονῶν
 ὦντο. Διογῆνης δὲ καταγέλα-
 σται αὐτῶ. καὶ τὰ φρονὶ μὲν
 ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ αὐτῶ,
 ἐπὶ Ἀρτεμισίᾳς ἔργων αὐτοῦ,
 καὶ ἀδελφῶν κατασκευασμέ-
 νων ὃ Διογῆνης δὲ, τῷ μὲν, σῆ-
 ματι, ἀ καὶ τινὰ ἴαφον ἔχει,
 ὃ ἐκ οἰδῶν. ὃ γὰρ ἔμεινεν αὐ-
 τῶ τῷ τῷ λόγον δὲ τοῖς ἀεί-
 ποδιστῶν αὐτοῦ καταλίποις
 πρὸς ἀνδρῶς βίον βιβλιοπῶς ὡς
 φιλόσοφον, ὃ Καρῶν ἀνδρα-
 ποδιστῶν, ὡς ὅτι μνησθῆ-
 ναι, καὶ ἐν βιβλιοπῶν χαίρει
 κατὰ τὴν ἀσμίαν.

si res ea cura est, verum apud viros excellentissimos sui me-
 moriam famamque reliquit, ut qui vitam peregerit viro
 dignam, tuo monumento, Carum abiectissi-
 me, celso rem, ac iustiore in loco
 eo substructam.

verum quid hinc commodi-
 tatis ad te redeat, vir egre-
 gie, nequaquam video, nisi
 si forsan illud commodum
 vocas, quod plus oneris ae-
 que nos sustines, sub tam
 ingentibus saxis pressus ac
 laborans. MAU. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt o-
 mnia? planeque pares erunt
 Mausolus ac Diogenes? DI.
 Imo haud pares, inquam,
 vir clarissime: nam Mausolus
 dis cruciabitur quoties
 earum rerum in mentem ve-
 niat, quibus in vita florere
 consuevit: at Diogenes inte-
 rim cum ridebit. Atque il-
 le quidem de suo illo monu-
 mento quod est in Halicar-
 nasso, memorabit, ab uxore
 Artemisia atque sorore
 parato: contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpore
 nouit, nunquid habeat se-
 pulchrum. Neque enim il-

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a **Tv Car.]** Mausolus Caria regem intelligit, qui fuit maritus Artemisia, qua illum tam ingenti amore prosecuta est, ut eius fatis perfuncti cineres vino permixtos, tradatur ebibisse. Adhuc sepulchrum eidem sumptuosissimum extructum, quod à nomine eius Mausoleum est appellatum, ob operis magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum: ut Plinius scripsit lib. 36. cap. 5. Opere nondum absoluto perijt Artemisia. Caria autem regio est minoris Asia inter Lyciam & Ioniam sita, à quo Carcaros, aliquis de Caria. Hinc Aristophanes in Aulis: αἰὶ δὲ λῶν ἐστὶ καὶ Κάρη: Quod si servus est, & Car. Carum mores quoque proverbijs aliquot locum fecere, de quibus Erasmus noster, b Sinopenlis.] Sinope urbs Pontici, frequens gymnasio clarissima, & patria Diogenis. Hinc Ovid. lib. 1. de Ponto:

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus.

c **Lydie.]** Lydia quoque Asia minoris regio est, Cræso rege & Pactolo aurifero flumine notissima. d **Miletum.]** Miletum Caria oppidum, præstantissima lane proveniunt nobilitatum: hinc Milesii populi, & Milesia vestes. e **Ionie parti- bus.]** Ionia regio est in extremitate minoris Asia: media inter Cariam & Asolidem, tum cælo bonitate, tum suis commoditate nulli regionum posthabenda. Huius incolæ dicti sunt Iones, & metropolis Miletus, ut Caria Halicarnassus, in qua nobile Mausoleum exstat.

IOANNIS SAMBVCI ANNOTATIONES.

Contentio de sepultura, alterius quidem magnificentissima, alterius verò neglectissima.

Vult alijs se Mausolus præferre sepultis,
Forma quòd multos vicerit, atq; manu.
Diogenes ridet formam monumentaq; clara,
Illo & felicem se magis esse probat.

ΘΗΕ tu Car.] *Propositio πρώτη, καὶ ἐλεγχτική κατ' ἐπαγωγὴν.* Primum regni nomine.] *ἀπὸ χειρὸς αἰτιώδους κατ' ἐπαγωγὴν.* Postremò quod est omnium.] *Amplificatio postremi membri per καὶ ἐλεγχτικῶς.* Adeò ut vel phanum.] *Conclusio.* Num ob imperium ais.] *Negatio.* Per Iouem.] *Affeneratio.* Atqui, ò formose.] *αἰσχρολογία.* fuisse & habuisse miserum est. Si quidem.] *Ratio ab aequalitate.* Cæterum.] *Responsio ad quartum membrum.* Verum quid huic.] *Remotio.* Vir egregie.] *ἐξαιρετικὴ ἀγορεύει.* Illud commodum vocas.] *Epilogus comparationis.* Itane nihil illa mihi conducunt.] *Propositio.* Nam Mausolus discruciabatur, quoties ear. rer.] *Ratio; antefert autem Diogenes se Mausolo.* Neque enim illi res ea curæ est.] *Approbatio.* Apud viros excellentissimos.] *καὶ ἁγίων, quæ animi bona reliquit anteponi.*

ΝΙΡΕΟΣ, ΘΕΡΣΙ-
Ζυκὲ Μενίπ-
κου.

ΝΙΡΕΙ, ΤΗΡΣΙ-
τα, & Μενίπ-
πι.

Erasmio Roterodamo interprete.

N I R E V S.

Ι Δὲ δὲ Μενίππῳ οὐλοῖ
δικολογεῖ, πότρε & ἀμορ-
φώτερός εἶμι. ἀπὲ, ὦ
Μενίππ, οὐ κακίωρ εἰς δο-
κῶ. Μενί. τίνας δὲ καὶ ἐστὶ πρό-
τρεον, οἶμαι; καὶ ἤρ' τοῦτο εἰ
ἀνάαι. Νί. Νίρεὺς, καὶ Θερσί-
της. Μέν. πότρε & ὁ Νίρεὺς,
καὶ

E Cce denique vel Me-
nippus hic iudex en-
rit, vter nostrum sit
formosior. Dic, Menippe,
annon tibi videor forma
præstantior? MENIP.
Imò quinquam sitis, prius ar-
bitror indicandum: nam
hoc opinor scito est opus

N I R. Nireus ac Therpsites. MENIP. Vter^a Nireus,
vter

MORTVORVM DIALOGI. 63

Θεράτα μοι λείας, ἐν ᾧ δὲ ἂν
βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἵκανα δὲ οἱ
τότε ἴσται. Νί. ἔκρυ ἐν ἑν-
ταῦθα ὁμορφώτσός ἐμι, ὃ
Μενίπης; Μί. ὅτι σὺ, ὅτι ἄλλο
ὁμορφ. Ἰστομία ᾗ ἐν
Αδς, καὶ ὁμοιοι ἅπαντες.
Θς. ἐμοὶ ᾗ καὶ ἔξ ἱκανόν.
tu, neq; quisquam alius formosus hoc loco: siquidem apud in-
feros aequalitas est, paresq; sunt omnes. THER. Mihi qui-
dem vel hoc sat est.

Tu quidem c somnia mihi
narras: at ego ea spectro quae
video, quaeq; tibi adsunt in
praesentia: ceterum ista non
runt qui id temporis uiuen-
bant. NIRE. Quid igitur
tandem? annon ego formos-
sior, Menippe? MEN. Neque

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Thersites cum Nireo de forma contendit apud infe-
ros, ubi pares sunt omnes, sub Menippo iudice, &
moriendum esse omnibus docetur.

a NIREVS ac Thersites.] Nireus Charopi & Aglaiae
filius, Graecorum omnium formosissimus, quemadmodum Ther-
sites omnium maxime deformis. Ouid. lib. 4. de Ponso:

Tam mala Thersiten prohibebat forma latere,
Quam pulchra Nireus conspiciendus erat.

Homerus Iliad 2. Thersiten totum à capite, quod ainx, usque
ad pedes ita graphice depingit, ut corporis vitia & animi mor-
bos, ut dicas pessimum ingenium in domicilio se digno habitasse.
Itidem fecit Lucianus noster aduersus Indoctum librorum co-
piā turpentem. Hinc cum hominem vehementer fadum signifi-
care velibus Θεσιότατος βλέμμε; id est, Thersitæ faciem habere
dicamus. Iuuenal. Satyra 8:

Malo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis
Acacidæ similis —.

b Cæcus ille Homerus.] Quum prius Melesigenes di-
ceretur,

ceretur, quòd ad Meletem fluvium natus esset, ob id tamen quòd cecus esset, Homeri nomen sortitus est. Cum autem manque & Iones captos oculis omnes appellant, quòd omnes: id est, itineris ducibus egeant. Hinc cecutiens Maonius nuncupatur à Martiano lib. I. de Nuptijs Philolog. c. Somnia.] Lucianus hic & in Harmonide, & in & proverbio dicit rem futilem, inane & nihili. Idem in Somnio suo, introduxit quempiam, qui suum somnium, tanquam orationem ineptam ac futilem requirit. Vide in nostro atlagiorum thiliarcho Extramum.

I O A N N I S S A M B V C I

A N N O T A T I O N E S.

Contentio de pulchritudine, quae apud inferos nulla est.

Lis est egregia de forma: pulchrior alter
Vult esse, Aglaia de genetrice satus.
Cedere Therfides non vult, turpissimus olim:
Omnia mors æquat: gratia nulla valet.

Eccē deniq;.] *Propositio.* Dic, Menippe.] *Insusio, cum rogatione.* Imò quānam sitis.] *Ignoratio.* Nireus ac.] *Responsio.* Vtēr Nireus.] *Alia rogatio.* Nondum enim.] *Ratio.* Iam unum hoc vincō.] *Conclusio.* Neque tantopere.] *Homēri reprehensio.* Quin ego.] *Adversatio.* Iam verò tempus.] *Antithesis.* Mirum nime.] *Affirmatio à parentibus, & Homēri testimonio.* Atqui non itēm.] *Refutatio, cum Menippi comparatione.* Attramen Homerum.] *Insusio, & confirmatio à τὸν.* Tu quidē somnia.] *Commemoratio testimonij comparatione.* Quid igitur.] *Rogatio.* Neque tu.] *Epilogus cum generali sententia.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙ- ΔΙΟΓΕΝΙΣ, ΑΝΤΙ-
 ΔΙΟΥΣ, ΚΡΑΤΗΤΟΥ ΚΑΙ
 ΠΤΥΧΩ. Antisthenis & Cra-
 teis.

Iacobo Micyllo interprete.

ΔΙΟΓΕΝΕΣ.

ΑΝΤΙΔΩΝ, ΚΑΙ ΚΡΑ-
 ΤΗΣ, ΣΧΟΛΩΔΩΝ.
 ὥς τί οὐκ ἄπιστον
 εἶναι τὸ καθόλου περιπατῶν-
 τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας,
 οἷοί τινες αἰσι, καὶ τί ἕκαστος
 αὐτῶν ποιεῖ. ΑΝ. ἀπίστων,
 ὦ Διόγρον, ἢ γὰρ ἄν τὸ θεῖον
 μακρὸν ᾔνοιες, τοὺς μὲν δια-
 κρινόντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ
 ἐκινῶντας ἀφελῶναι, ἵνα
 δὲ μάλιστα κατιόντας, καὶ ἐπὶ
 πρᾶχλον ὄντων, ὡς Ἐρμού,
 ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὅ-
 πριους ἀντιρᾶντας οὐδὲν
 δέσπον. Κράτῃς γὰρ καὶ διη-
 γέσμαι ὑμῖν, ἃ ἔδωκ, ὅπως
 κατέαυ κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙ.
 διύγησαι, ὦ Κράτης. ἵσθας
 γὰρ τὰ παχέλοια ἱεῖν.
 Κρά.

ΟCium nunc agimus,
 Antisthenes, & ut
 Crates : quare cur
 non, obsecro, imus deambu-
 latum rectè ad ingressum
 & fauces orci, ut ibi specle-
 mus eos qui descendunt,
 quinam sint, & quid quisque
 eorum agat? ANT. Ea-
 mus Diogenes. Etenim spe-
 ctaculum hoc iucundum
 fuerit, videre alios quidem
 ipforum lachrymari, alios
 autem ut demittantur sup-
 plicare : quosdam autem a-
 grè descendere, & quanquam
 cervicem urgente ac impela-
 lente Mercurio, reluctari
 tamen, & resupinos obniti,
 nulla necessitate aut commo-
 do suo. CR. Ego verò etiam
 exponam vobis quæ ipse vidi

in via quando huc descendebam. DIG. Exponas licet,
 Crates, videris enim quædā omnino risu digna dicturus esse.

ccc

CRA.

Κράϊ καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
 συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὖ-
 ζῆς δ' ἐπίσημοι, Ἰσχυρόδω-
 ρός τε ὁ πλεῖστος, ὁ ἡμέτερος,
 καὶ Ἀρσάκης, ὁ Μηδίας ὑ-
 παρχος, καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμεί-
 νιος. ὁ μὲν Ἰσχυρόδωρος (ὡς
 πεφόνως ἦν ἐπὶ ληστῶν πα-
 ρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐκ Βλα-
 σῖνα οἰκῶν βασιλεὺς) ἐκένει,
 καὶ τὸ πρῶμα ἐν ταῦν χροῖν
 ἔειπε, καὶ τὰ παρὰ τὰ νεογνά,
 ἅ. κατακλιθεῖν, ἀνακλιθεῖν,
 καὶ ἐαυτῷ ἐπιμίμνει τῆς τὸν-
 μης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάν-
 λων, καὶ τὰ πρὶ τὰς Ελευθε-
 ρὰς χεῖρας, πανήρυμα ὄντα
 ἐπὶ τῶν πολέμων, διδοῦσαν.
 διδομένους οἰκίας ἐπύζει, καὶ
 ταῦτα, φιάλας πρὸς χρυσᾶς
 καὶ κυμβίας τε παρὰ μετ' ἑαυ-
 τῶν ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης (γῆρας
 ὅς ἦν ἡδύ, καὶ νῦν Δί' ἐκ ἄστει
 μὲν πλὴν ὄψιν ἐς τὸ βῆθαι
 πόρ) ἤχθητο, καὶ ἠγανάκτησε,
 πρὸς βασιλεὺς, καὶ ἤϊε τὸν
 ἵππον αὐτῷ πρὸς ἀχλὺναι,
 καὶ

CRA. Cum alij multi nobis
 cum descendebant, ium vero
 inter ipsos maximè nobiles,
 Ismendorus ille diues ex
 nostris, & Arsaces Medo-
 rum præfectus, & armen-
 ius Orates. Ismenodorus
 igitur (occisus enim fuerat
 à latronibus circa Citha-
 ronem, quando Eleusinem,
 ut arbitror, proficiscebatur)
 & gemebat, & vulnus in
 manibus præ se ferebat, li-
 beros suos paruos, quos re-
 liquerat, identidem vocan-
 do, sibi quæ ipsi ob audaciam
 succensendo, qui cum Citha-
 ronem transisset, ac lo-
 ca illa circa Eleutheram
 deserta ac bellis vastata
 peragrasset, non amplius
 quàm duos seruos secum
 adduxisset, id quæ etiam
 cum phialas quinquæ aureas
 & cymbia quatuor secum
 haberet. Arsaces autem (se-
 nior enim iam erat, & pe-
 louem, pro Barbarico ille
 ritu, facie non aded inhone-

sta aut contemnenda) grauitè ferebat atque indignabatur
 quòd pedibus incederet, volebat & sibi equum suum adduci

Nan

ἦρ ὁ ἵππος αὐτῷ σιωπῶντι θνή-
σκει· μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρωι ὀφθαλμοῖς
ὑπὸ Θρακῶς τινος ἐκτεταγμένη, ἡ δὲ ἐπὶ τῷ Ἀρά-
ξῳ, πρὸς τὸν Καππαδόκιον
ὕμνητον, ὁ μὲν ἦρ Ἀρσά-
κης ἐπὶ πλάτῃ, ὡς διηγούμεθα,
τολὴν τῶν ἄκρων περὶ τοῦ
ἡμέτερου, ἵππος δὲ ὁ Θράξ, τῇ
ἐκτεταγμένῃ ὑπὸ τοῦ, ἀφ' ἑα-
ντος τοῦ Ἀρσάκου λοντὸν· οὗτος
ἔκ' ἀποθῆς τὴν σάειον, αὐ-
τὸν τε ὀφθαλμὸν, καὶ τὸν ἵ-
ππον. Ἀν. πῶς οἶσθε, ὦ Κρά-
της, μιᾷ πληγῇ ἔχειν ἡμῶν;
Κρά. ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθε· ὁ
μὲν ἦρ ἐπὶ πλάτῃ, ἀκοσάπη
ἡμῶν τινὰ λοντὸν περὶ τοῦ
ἡμέτερου. ὁ Θράξ δ' ἀπὸ τῆς ἐκ-
τεταγμένης ἀπὸ τοῦ πλά-
τῃ, καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ἡ ἀ-
κρὸν, ἡ δὲ γόνυ ὀφθαλμοῖς, δι-
κταί τῇ ἑλίσσει τὴν ἰσχυρίαν,
καὶ σιγρόσκει τὸν ἵππον ὑπὸ
τὸ σῆνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο-
δρότητι ἰσχυρῶς ὀφθαλμῶν.

Nam & equus una cum eo
mortuus fuerat, una plaga
ambobus transfossis à Thra-
censi quodam scitato in eo
prælio quod cum rege Cap-
padocum ad Araxem flu-
uium commissum fuerat.
² Nam Arsaces quidem in-
festo cursu in hostem fere-
batur, longè ut quidem ipse
narrabat, ante alios eue-
ctus. Thrax autem expecta-
to illo subsistens, ac scutum
præ se se tenens, venientem
Arsacis hastam excitando
diuertit: ipse autem sub-
missa parumper sarissa sua,
& equum & insidentem il-
lum transfuerbat. ANT.
Sed quo pacto fieri potuit,
Crates, ut uno ictu ambo
transfuerberet? CRA.
Facillimè Antisthenes: nam
ille quidem cursu fereba-
tur, contum quendam vi-
ginticubitalem præteritum
habens: Thrax autem ubi
pelta obiecta plagam excus-

isset, & iam cuspi ipsum præteruecta esset, in genu procum-
bens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus
vulnerat: quo mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum

ἴα. διελθὼν ἴα δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης
 ἐκ τῆς βυβλῶνα δὲ μακρὰς, ἄχαις
 ἐπὶ τῷ πυγῷ δὲ ὄρεσι, οἷόν τι
 ἐγγὺς; ὃ δὲ ἄνδρὸς, ἀπὸ δὲ ἴω-
 πε μακρόν τὸ ἔργον. καὶ ἀνάν-
 τη δὲ ὁμως, ὁμότιμον ὡς ὅτις
 ἄποισι, καὶ ἡξίσι πῦνις κατιέ-
 νοι. ὃ δὲ γὰρ Οροίτης, ὁ ἰδίω-
 της, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι,
 καὶ ὃ δὲ ἐς ἀννα χαμαὶ, ἐκ ὅπως
 βαδίζουσιν ἰδιώατο. πάσχοι δὲ
 αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῦθοι πάντες,
 ἰπλὺ ἀπὸ τῶσι τῶν ἴπων, ὡς
 περ οἱ ἐπὶ τῇ ἀκανθῇ ἐπιβά-
 νοντες ἀκροποδῇσι, μόλις βα-
 δίζουσιν ὡς ἐπὶ κατὰ βαλὼν
 ἰαυτὶ ἐκ δὲ, καὶ ὃ δὲ μιᾷ μηχανῇ
 ἀνίσταται ἡθελον, ὃ βέλτιον
 Ερμῆς ἀράμφοις αὐτῇ, ἐκόμε-
 σεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμῆον, ἐς
 γὰρ ἡ γέλωρ. Ἀν. καὶ γὰρ δὲ, ὅτε
 κατήκον, ὃ δὲ ἀνέμιξα ἱμαυτῇ
 ὅτις ἄποισι, ἀπὸ δὲ οἱ μῶλον
 τας αὐτὸς, περὶ φραμῶν ἐπὶ τὸ
 πορθμῆον, περὶ λαβὸν χά-
 ραν ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλῶς
 σαιμι.

transadigente. eadem hasta
 etiam Arsaces per inguina vo-
 ltrinque ad nates usque pene-
 trante transfodiunt. Intelligi-
 tis nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed equi
 magis hoc opus fuerit. Ve-
 runtamen indignabatur ille;
 quod non ampliore honore
 quam ceteri habebatur, vo-
 lebatque eques huc descende-
 re. Orætes autem priuatus
 quispiam erat, atque admodum
 debilis pedibus: quippe qui
 neque stare humi, nedum inces-
 dere villo modo poterat. Acci-
 dit autem hoc prorsum Me-
 dis omnibus vi postquam ab
 equis descenderint, veluti qui
 super spinas ingrediuntur,
 summis pedum digitis vi-
 atque agere incedant. Quam-
 obrem cum per se ipsum hu-
 mi deiectus iaceret, neque villo
 prorsum pacto resurgeret
 vellet, bonus ille Mercurius
 sublatus in se hominem ac

cymbam usque portauit: ego verò sequens ridebam. AN
 Et ego porro quando huc descendebam, neque admiscere
 me ipsum ceteris, sed relictis plorantibus illis ad cymbam
 accurrendo, præoccupavi mihi locum, quò commodius nu-
 nigarem

φαιμι. πρὸ δὲ πλεονάζει οἱ μὲν ἐν
 ἀκρυνόρτε, καὶ ἐναντιώρ, ἐν δὲ
 δὲ μάλα ἐν δὲ σόμλιν ἐν αὐτοῖς.
 Δι. σὺ δὲ Κράτης, καὶ Ἀντί-
 ὄνης, τοῖσδε τῶν ἐν τῇ τε ξυνο-
 δοι πόρῳ. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε
 ὁ Λαυρενός, ὁ ἐκ Περσῶν, καὶ
 Λάμπρις ὁ Ἀκαρνᾶν, ξυνοδοῦς
 ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλοσιος ἐκ Κο-
 εῖνου, συγκαταστήσαντες. ὁ μὲν Δα-
 μίς, ἐκ τῆς πατρὸς ἐκ φθόρου
 καὶ ἀφρονῶν. ὁ δὲ Λάμπρις
 δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἑταίρας,
 ἀποφάσας αὐτῇ. ὁ δὲ Βλεψίας,
 λιμῶν ἄθλιος ἐλπίσας ἀποσκη-
 πύσαι. καὶ ἐδύλετο ὡς ἐν τῇ
 βοτάνῃ καὶ λιπὸς ἐν τῷ ἀκρυνόρτε
 τῶν φανόμενος. ἐν δὲ τῇ, καὶ πρὸς
 αὐτῶν, ἀνέκρινον ὁ μὲν πρότερον ἀ-
 ποθανόν. ἔτα δὲ μὲν Δάμιδι
 αὐτιωμύθῳ τὸν ἕδον, οὐκ ἄδι-
 κα μὲν τοῖς παθεῖς, ἐφ' ἧν, καὶ
 αὐτῶν, ὡς τάλαντα ἔχων ὁ μὲν
 χίλια, καὶ πρὸς αὐτῶν, ἐν
 νυνηκονταίτης ὢν, ὅπως καὶ
 δικαίως νικᾷσκει τῇ πλο-
 ρας ὁβολὸς πρῶτης. σὺ δὲ, ὦ

Ἀκρ.

τὸ, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes epacer-
 uata mille, ac ipse in delicijs viueres annos nonaginta na-
 tus, adolescenti illi quatuor obolos scilicet suppeditabas. Tu

uigarem. Inter nauigandum
 verò alij quidem lachryma-
 bantur, alij autem nausean-
 bant: ego verò inter ipsos se-
 dens admodum oblectabar.

ΔΙΟ. Tu quidem, Crates,
 καὶ tu Antisthenes, huiusμο-
 δι fortiti estis itineris comio-
 tes. meum autem Blepsias
 ille scenerator ex Piræo, καὶ
 Lampis Acarnam, qui mer-
 cenarios milites ductauerat,
 καὶ Damis diues ille Corin-
 thijs, simul descendebant.
 Quorum Damis quidem à
 puero veneno interemptus
 fuerat, Lampis autē ob amo-
 rem Myrtij meretricis se in-
 ipsum iugulârat: Blepsias ve-
 rò fame miser perijisse dice-
 batur. καὶ apparebat sanè
 adhuc pallidus supra mo-
 dum, ac tenuis maximè. E-
 go verò quâquam antea no-
 ram, interrogabam tamen
 quo pacto quisq; mortuus es-
 set. Ac Damidi quidem accu-
 santi filium: Non iniusta ve-

Ἀκαρνάν (ἔσφι ᾧ ἑλῆκῃ-
 σθ, καὶ ἑλῆκῃ δὲ τῇ Μυρτίῳ)
 τί αὐτίκα τὸν ἔρωτα, σαυτὸν ὃ
 αὖ; ὅς τὰς μὲν πολέμους εἰδὲ
 πόποι ἔπρεσ, ἀλλὰ φιλο-
 κινδύους ἀγωνίζε πρὸς τῶν ἄλ-
 λων, ἡπὶ δὲ τυχόντων πα-
 δισκαεῖα, καὶ διακρίνων ἐπι-
 πλοῶν καὶ σφραγισμῶν, ἰαλο-
 λως ὁ γινώσκων, ὁ μὲν ᾧ βλε-
 ψίας, αὐτὸς ἑαυτὸν κατηγά-
 ρη, φθαῖς παλιν τὴν ἄ-
 κοίαν, ὅτι χεῖματα ἐφύλαξε
 τε τοῖς μηδὲν προσέκουσι
 κληρονόμοις, αἳ δὲ βιώσιμα
 ἑμάρταν νομίζων. πάλιν ἑ-
 μοιγῇ ὁ πάλιν τυχεύει τρω-
 δὲν παρίσχοντα σίνοντες.
 ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ συμίῳ
 ἐσθλὴν ἀποδίδωμι καὶ, καὶ
 ἐπισκοπῇ πόρρωθεν τὸς ἀ-
 φικνουμένους. βανὰ, ποταμί-
 ρη, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντων
 διακρίνοντα, πάλιν τῶν νε-
 ονῶν τύπων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ
 καὶ οἱ πάντες γυμναστές ὁδύ-
 ρον. τί τῷ; ἄρα τὸ φίλτρον
 αὐτὰς

verò Acarnan, (gemit enim
 nimis ille, ac deauebat
 Myrtium) quid amorem ac-
 cusas, inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes
 quidem haud unquam per-
 horrueris, sed te ultro peri-
 culis offerendo, anie alios
 in praelium descenderis, ἀ
 puella verò vulgari illa qui-
 dem, ac fortè oblata, & ἀ
 lachrymis atque singultibus
 fictitijs, generosus ipse tu
 captus fueris. Nam Blepsias
 quidem ipse sese accusat ob-
 nimiam stultitiam, quòd pe-
 cuniam videlicet custodierit
 hæredibus nulla necessi-
 tudine sibi coniunctis, dum
 vanus ipse in perpetuum vi-
 cturum esse se putat. Verum
 mihi quidem non vulgarem
 voluptatem præbuerunt iun-
 lamentantes isti. Sed iam
 circa fauces sumus. Aspice
 te nos illuc oportet, atque
 longè contemplari aduen-
 entes. Papæ multi certè, e
 varij, omnesque lachry-

manentes, præter pullos istos & infantes. Quin & ætate n-
 mia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philoso-
 liqui

αὐτὸς ἔχει τὸ βίον· τὸ δὲ ἔρ' ἔρ
τὸν ὑπὲρ γήρομ' ἱριῶθα βέλους
μαι. τί λακρύνας τηλικῶτ'
ἐκθανών; τί ἀγανακτῆς,
ὦ βέλτις, καὶ ταῦτα, γέρον
ἀειμύς; ἔπου βασιλὺς
ἦθα. Πτω. ἑλ' αὖτως. ΔΙ. ἀλλ'
λὰ σαπράνης; Πτω. ἑλ' τοῦ.
Ζ. ΔΙ. ἄρα ἔρ' ἱπλότες, ἔτα
ἀνιᾶσι τὸ πομπὴν πυφύλ' ἀ-
πολιπόντα τιθάνω; Πτω. ἔρ'
δὲν βούλ' ἔρ'. ἀπ' ἔτη μὲν ἔ-
γγόνω ἀμφὶ τὰ ἱνυνέκοντα
τα, βίον δ' ἀπορον ἀπ' ἀκατά-
μυ καὶ ὀρμίδας ἔχομ', ἔς ὑπ-
βολὴν πωχὸς ὢν, ἄτικνός τε,
καὶ πλοῖτι γωλός, καὶ ἀμυ-
θρόν βλεπωμ'. ΔΙ. ἔτα βού-
λ' ἔρ' ὢν, ἢ ἔρ' ἔθελος; Πτω. ναί.
Ἡδὺν ἢ τὸ λῶν τὸ φῶς, καὶ τὸ τι-
θάνω, δεινόν καὶ φανκτίον.
ΔΙ. πρῶταίης, ὦ γέρον, καὶ
μαρακίως πῶς τὸ γέρον, καὶ
ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν ἔρ' πορ-
θμῶς. τί δὲ ἄρ' τις ἔτι λέγοι
πρὸ τῶν νῦν, ὅποτε οἱ τηλι-

κῶν

liquo vitæ tenentur? Istum
igitur decrepitem interro-
gare lubet: Quid ploras,
heus tu, tam prouecta æ-
tate mortuus? Quid indi-
gnaris, bone vir, præsertim
cum senex huc adueneris?
Eccubi rex fuisti. MEND.
Haudquaquam. DIOG.
Verum satrapa. MEND.
Neque hoc. DIOG. Num
igitur diues fuisti, ideòque
malè te habet, quòd relin-
ctis multis delicijs ac vo-
luptatibus mori coactus fu-
eris? MEND. Nihil tale:
sed annos quidem circi-
ter nonaginta natus fui, vi-
tam auem difficilem egi,
arundine & linea victum
queritans, vltra modum
egenus ac pauper, liberis
carens, & præterea clau-
dus quoque, & parum o-
culis videns. DIOG. Et
vivere cupiebas, cum talis
esses? MEND. Certè quòd

dem. dulcis enim eras lux: mori autem graue & horren-
dum. DIOG. Deliras, ô senex, & iuueniliter te geris erga
necessitatem: & hoc, cum sis coequalis portitori huic. Proin-
de quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decre-

πῶς εἰλόθοι αἶψα, ὥς ἰχθῦς
 διώκει τὸν θάνατον, ὥς τῶν
 ἐν τῷ γὰρ κακῶν φάρμα-
 κος; ἀλλ' ἀπίωμαι, μὴ καί
 τις ἡμᾶς ὑπιδῇται, ὥς ἀπό-
 δρασι βυλῶντας, ὁρῶντες
 εἰ τὸ εὐμοῖον εἰλημμένους.

tur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa
 fauces hic nos oberrare viderit.

pili isti tantopere viuere cupiunt, quos decebat ipsam
 mortem etiam consecrari,
 tanquam remediū quoddam
 eorum malorum quæ secum
 fert senectus? Sed abeamus
 iam, ne quis et nos suspice-

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a NAM Arsaces.] De Arsace Medorum prefecto, qui à
 Thrace pedite vnà cum equo suffossus fuit. Tale quoddam cer-
 tamen pedis cum equite describitur in Commentarijs Casarijs.
 lib. 4. vt videre possit vnusquisque, quomodo à pedibus suffo-
 derentur equi.

IOANNIS SAMBVCI ANNOTATIONES.

Αἰγυπλὺς καὶ ἰερωνυμλὺς.

Tænarias adeunt fauces & limina nigra,
 Vt spectent ducat quos ibi Atlantiades.

Quisq; suos narrat comites: quos inter habetur
 Pauper, qui vitæ stamina longa petit.

OMNIVM nunc.] Occasio. Cur non obsecro.] Hor-
 zatio. Recta ad.] A' loco. Vt ibi spectemus.] A' causa
 Eamus.] Assensus. Etenim.] Ratio à iucundo καὶ με-
 λισμός. Ego verò exponam.] ἀντίθεσις ὑπὸ ἰσχυρίσιν. Ex-
 ponas licet.] ἀξίως. Tum alij multi.] ἰσχυρίσιν καὶ ἀντίθεσις
 ψ. Ismenodorus ille.] τὸ πρόσωπον ἀντιστοιχίαν. A' la-
 tronibus:] Mortis genus. Circa Citheronem.] Locus
 Quando

Quando Eleusinum.] *Tempus.* Et gemebat.] *τὰ πταχθήσεται.* Arfaces autem.] *Secunda pars de Arface.* Nam Arfaces.] *ἡ μὲν γὰρ.* Thrax.] *Narratio luminosa.* Ille quidem cursu.] *ὁ ἑξῆς πρὸς.* Contum quendam.] *Modi luculenta descriptio.* Intelligis nimirum.] *Conclusio.* Veruntamen.] *ἐν πάσῃ δὲ μὲν τὴν ἀποπλοήσασιν.* Et ego porro.] *Interfatio Antisithenis, per narrationem.* Tu quidem.] *Diogenis narratio.* Ac Damidi quidem.] *Capita orationis sua ad singulos habita.* Tu verò Acarnan.] *ἀπεροφῇ.* Qui hostes quidem.] *Comparatio ab indigno.* Verum mihi quidem.] *τὴν ἐκβάλλει δὲ.* Sed iam circa.] *Ambulationis finis.* Papæ.] *θαυμάσις.* Quid ploras.] *ἰσότης.* Quid indignaris.] *Multiplex scilicetatio.* Nihil tale.] *Responsio negans.* Sed annos.] *Affirmatio, & narratio.* Mori autem graue.] *ἀσπίσις.* Deliras.] *ἐπιτήμεις.* Proinde quid iam.] *ἡσὶς παραισικη.* Sed abeamus.] *Conclusio.*

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ Α-
γαμέμνονος.

ΑΙΑΚΙΣ ΕΤ ΑΓΑ-
memnonis.

Iacobo Micyllo interprete.

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝ.

ΕΙ οὐ μανὲς, ὦ Αἶα,ρ,
σταντὸν ἐφόνωες,
ἰμῖν ἔστι καὶ ἡ
μᾶς ἅπαντας, τί αἰτιά τὸν
Οδυσσεῖα; καὶ πρὶν ὅτι περ
σὶ βλήψας αὐτὸν, ὅπως ἔκπε
μαντὸν σόμην, ὅτι περ
πῆρ ἔξισες ἄνδρα οὐ στρα-
τιώτῃ, καὶ ἰταῖρον, ἀπ' ἡν-
ροπικῆς μὲν ἄλλα βαίνων, πα-
ρῆλθες.

SItu, dum furore corre-
ptus fuisti, ² Aiax: te
ipsum interfecisti: nos
autem cunctos etiam mem-
bris, ut putabas, detruncatis,
deformasti: quid quaeso Ulyss-
sem accusas? Ac paulò antè
neque aspicere ipsum volu-
isti, cùm venisset huc vates cō-
sulturus: neq. alioqui digna-
tus es virum commilitonem

ac socium: sed superbè admodum ac grandi incedens gres-

ῥῆθις. Αἶ. ἀκότως, ὦ Αγά.
 μιννον. αὐτὸς γάρ μοι ῥ' μα-
 ρίας αἴτιος καί τ' ἐστι, μόνος
 ἀντιξισταὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.
 Αἶ. ἡξίου δὲ ἀνανταγώνι-
 στος εἶναι, καὶ ἀποκτείνεσθαι
 πάντων; Αἶ. ναί, τά γε
 βιαῶτα· οἰκῆα γάρ μοι τῷ ἡ-
 παροπλῖα, τῷ ἀντιπῶντι δέ.
 καὶ ὑμῖς οἱ ἄλλοι, πολὺν ἀμεί-
 νους ὄντες, ἀπάπαδι τὸν ἀγῶ-
 να, καὶ πρὶς ἁρμάτων μοι τῶν
 ἄλλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὅμ' ἐγὼ
 πομπῆς ἴσσομαι, λιπιδυμένον.
 τα κατακικόφθαι ὑπὸ τῶν
 Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι,
 καὶ ἐπιτηδύοιτος ἔχαιν τὰ
 ὅπλα. Αἶ. αἴτιος βιγαρῶν,
 ὦ γυνῶν, τῷ τίτιν, ἢ διον
 τοῖ τῷ ἐληρονομίαν τῶν ὅ-
 πλων παραδιδόναι, συγγενῶν
 γιγνόντι φίρουμαι, ἐς τὸ κοινὸν
 κατείδεσθαι αὐτά. Αἶ. οὐκ, ἀλ-
 λ' ἢ Ὀδυσσεύς, ὅς ἀντιποιέ-
 θε μόνος. Αἶ. συγγένει, ὦ
 ἄταρ,

sup'ateristi. ΑΙΑΧ. Me-
 ritò Agamemnon. Ille e-
 nim mihi furoris huius au-
 thor extitit, ut qui solus men-
 cum pro armis iudicio con-
 tendere ausus fuerit. ΑΓΑ.
 An verò dignum censebas
 te, qui absque aduersario,
 atque absque pulvere, ut
 dicitur, superares omnes?
 ΑΙΑΧ. Quid mi in ta-
 li viique causa? Nam arma,
 iura ea cognitionis quodam
 iure ad me pertinebat, cum
 fratris mei patruelis cer-
 tae fuerit. Deinde vos cae-
 teri, qui multò quàm ille
 prastantiores eratis, detre-
 ctastis certamen, et cessi-
 stis mihi arma: iste autem
 Laërtae filius quem ego
 non semel in summo pericu-
 lo seruavi, cum iam à Troia-
 nis propè concideretur, me-
 lior esse me voluit, ac dignis-
 or qui armis illis potiretur.

ΑΓΑ. Accusa igitur, ὦ ge-
 nerose, Thetim, qua cum tibi debuisset armorum succes-
 sionem ac hereditatem, utpotè cognato, tradere, in me-
 dium allata posuit. ΑΙΑΧ. Haudquaquam, sed V-
 lyssen, ut qui solus sese mihi opposuerit. ΑΓΑ. Ignoscendū,
 ΑΙΑΧ.

MORTVOR. DIALOGI. 79

Αἶα, ὁ ἄνθρωπος ὃν ὀρίχθη
 δόξης, ἰδίῃ πράγματι,
 ἵππ' οὐ καὶ ἡμῶν ἱκασθ'
 ἐνδυνάειν πομπῇ, ἰπὶ
 καὶ ἰκράτισι σου, καὶ ταῦτα
 παρὰ Τροαὶ Διανασῆς. Αἶ.
 οἶδα ἰπὶ ἧ τις μὲν κατιδί-
 κασεν· ἀπ' οὐ θύμης λίγαν
 τι περὶ τῶν θῶν. τὸν γοῦν
 Πηνελόπεια μὴ οὐχὶ μισῆν οὐκ
 ἄρ' ἀναίμω, ὦ Ἀγάμεμνον,
 οὐδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθλῶν τῶ
 ἐπιτάσσει.

Ajax, est, si homo cum esset,
 appetiuit d' gloriā, rem dula-
 cissimam, cuius gratia etiam
 nostrum quilibet obire pe-
 ricula sustinet: præcipue
 quando & vici te postea, &
 hoc Trojanis ipsis iudiciis
 bus. ΑΙΑΧ. Noui ego qua-
 me damnārit, sed fas non est
 de dijs aliquid dicere. Ulys-
 sem igitur aliud quā odise
 se non possum, Agamemnon,
 non si mihi ipsa Minerva hoc
 imperet.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a ΑΙΑΧ.] Post Achillem præstantissimi Græcorum fuisse apud Troiam, Ajax & Ulysses, id quod passim Homerus in sua Iliade docet. Lege apud Ouidium lib. 3. Metamorph. orationes contrarias Aiæcis & Ulyssis pro armis Achillis contententium. Duo fuere Aiæces furiosi, alter amore, alter ira: de quibus Plutarchus in vita Sertorij. Hic aded grauius tulisse legitur, Ulysses sibi prælatum in capeffenda successione armorum Achillis, ut præ dolore in insaniam versus sit. itaque gladio districto in gregē pecorum insilijt, existimans sese Græcorum copias cadere. Tū duos quosdā maximos suos à trabe suspensos, flagris cecidit, arbitrans hos esse Agamemnonē et Ulysses, quorum alteri ut iudici, alteri ut victori patissimum erat iratus. Deinde postquam resipuisset, partim pudare, partim metui sibi moræ conscivit. b Lærtæ filius.] Ulysses, qui ab eo Lærtiades dicitur. c Thetis.] Achillis matrē, ex Peleo Acaci filio. d Gloriam.]

riam.] Insignis enim gloria non nisi magnis periculis contigit. Nequi triumphum egit quisquam, qui non sit ausus Martis eventum experiri. Omnes enim qui maximo ingenio praediti sunt, stimulis gloria concitati, res praeclaras aggrediuntur. Gloria nihilest in rebus humanis pulchrius, nihil dulcius, & amabilius, nihil cum virtutis altitudine copulatus.

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

Κατηγετινός, καὶ ἀπλογατινός.

Ausus quod pro armis Aiaci congregi Vlysses,

Indicio captus illo furore fuit:

Idcirco semper contemnens odit Vlysses,

Nec Thetidos culpam caeruleae esse putat.

Si tu dum furore.] κατηγετία ἀπκατηγετικί. Merito.] ἀπτιγελιμ. An verò dignum.] Obiectio. Quid mi.] Responso. Nam armatura.] Ratio à iusto, & ἀφύγεις. Accusa igitur.] Regeſſio. Haudquaquam.] Inficiatio. Ignoscendum est.] παραίνσις η̄τική. Sed fas non est.] Praeſiſio. Vlyſſem igitur.] Conclusio.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΟ-
στράτου.

MINOIS ET SO-
strati.

Iacobo Micyllo interprete.

M I N O S.

Ο Μιν λεγέσθαι οὗτ' ὅτι Σώσρατ', ἵς τὸν Πνευφλιγίθον ἁμ. βελίω. ὁ δ' ἱέρουντ' ἡμ. τῆς χιμαίρας διασπα. θέτω. ὁ δ' τύρανν', ὁ Βερμύ, παρὰ τὸν Τιτυὺν ἀπ. ταθῆς, ἡμ. τῶν γυνῶν λε. γίω καὶ αὐτὸς τὸ ἔκαστ.

P Rædo hic quidem Sostratus in Pyriphlegethontem præcipitur, sacrilegus autem ille à Chimæra discerpatur: iuxta Tityum in longum extentus, arrodendum & ipsi hepar præbeat vulturibus.

ὕμῃς ὅ οἱ ἀγαθοί, ἀπὶ κατὰ
τάχ' εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον,
καὶ τὰς Μακάρων νύκτας καλο-
καῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ποιεῖτε
πρὸς τὸ βίον. ΣΩ. ἄκουσον, ὦ Μί-
νως, εἴ σοι δίκαια δόξω λίσσιν.
ΜΙ. νυνὶ ἀκούσθ' αὐθις; ὅ γ' ἔτι
λέλειπται, ὦ Σώκρατες, ποιη-
ρὸς ὧν, καὶ Ζεὺς αὖτε ἀπὸ
νόου. ΣΩ. ἰδέσθαι μὴ,
ἀπ' ὅρα εἰ δίκαιός κατασθ-
αίμαι. ΜΙ. καὶ πάλιν, ἔτι ἀ-
ποτίναρ πλὴν ἀξίαν δίκαιον.
ΣΩ. ὅμως ἀποκινῶ μου, ὦ
Μίνως βραχὺ γάρ τι ἐρήσμαι
σε. ΜΙ. λίσσιν, μὴ μακρὰ μό-
νον, ὅπως καὶ τὸς ἄλλους ὀφ-
κείνομεν ἡδῆ. ΣΩ. ὁπότ'
ἐπράττομεν τῷ βίῳ, πότ' ἔτι
ἐκὼν ἐπράττομεν, ἢ ἐπικέκλησθ'
μοι τῷ τῆς Μοίρας; ΜΙ. τῷ
τῆς Μοίρας δηλαδὴ. ΣΩ. οὐκ
ἐκὼν καὶ οἱ χρεστοὶ πάντες, καὶ
οἱ πονηροὶ δοκῶντες ὑμῖν, ἐ-
κὼν ἀπὸ τῶν νόμων. ΣΩ. ταῦτα δὴ
πρᾶ.

Sos. Proinde & boni pa-
riter omnes, & nos qui mali videmur, eadem agimus, dum illi
obsecundamus. MIN. Ita profecto. Clotho videlicet, illi pa-
rentes: quæ unicuique iniungit, cum primum natus est: quæ
agena

Vos autē boni ac probi, ab-
ite quādam celeriter in campū
Elysium, insulasq; beatorum
habitate, pro his quæ recte ac
iuste in vita fecistis. SOS.
Audi, ὦ Mimos, num tibi iusta
dicere videar. MIN. An e-
go denuò nunc audiam?
An non conuictus es, Socrate,
quod & malus fueris, &
iam multos occideris? SOS.
Conuictus quidem fui, sed
vide num iuste ob id suppli-
cio afficiar. MIN. Atque
admodum, si modò id iustum
est, pro merito quemque suæ
pœnam dependere. SOS.
Attamen responde mihi, ὦ
Mimos. breue enim quiddam
interrogabo te. MIN. Dic,
sed ne prolixè modò: quò de-
inceps & ceteros diiudicare
possimus. SOSTR. Quæ
cunque in vita egi, virum
volens ea feci, an ita à Par-
ca agglomeratum mihi fuit?
MIN. A' Parca scilicet.

SOS. Proinde & boni pa-

ἡμῶν τὸς ἀγκονηθήμενους ἀν-
δοτρίοις ἀγαθοῖς; ὃν δὲ αἱ
κείνο ἡμέτερον ἔχοι τις ἄν, ὡς
ἀντιλήξανθ' ἀνατολὸν ὡς ὧς
μετὰ πάσης ἀνέστης πῶς.
τιταγμένοις. Μι. ὦ Σόστρας
τι, πῶς ἂν ἴδῃς ἄν καὶ ἄλλ
να οὐ κατὰ λόγον γινόμεν
να, ἢ ἀπειθῶς ἐξισταμένοις πᾶσι
ἀπὸ σὺ τῷ ἀφελώσεως τῆς
ἐπιρωτήσεως, διότι οὐ λησῆς
μόνον, ἀπὸ καὶ ὁρμησῆς τις
ἔνθα ἀποῖς. ἀπόλυτον αὖ
τὸν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ μηκέτι ἔως
λαζιῶω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τὸς ἄλ-
λους νεκρὸς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια
ἀποδείξῃς.

do solum, verum etiam Sophista quidam esse videris : Sol-
ue ipsum, Mercuri, neve deinceps amplius puniatur. Cete-
rum illud vide, ne et ceteros manes similia interrogare
doceas.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

HVius Socrati idem Lucianus meminit in Alexan-
dro Pseudomante, & inter sceleribus nobilitatos an-
numerat. Hic Prædō habetur, & suæ nequitie con-
uictus peccatorum causam in fa-
tum transfert.

IOAN.

dum honore prosequeris eos
qui in alienis bonis veluti
dispensatores quosdam sese
gesserunt? Non enim illud
dicere quisquam poterit,
quod contradicere, aut im-
perata deirectare, licitum
fuerit in ijs quæ cum omni
prorsum vi ac necessitate
imperata fuere. MIN.
Multa, & Sostrate, & a-
lia videas, licet minimè se-
cundum rationem fieri, sed
diligenter expendas. verum
tamen tu ex hac quæstion
ne hoc boni consequeris,
quandoquidem non præ-

IOANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

Disputatorium, Num iure puniantur fontes. locus communis de Stoico fato: Si fatali necessitate omnia peraguntur, immerito puniuntur fontes.

Iudicium expectant Minois, qui periêre,

Quorum de vita iudicat atq; statu.

Sostratus excusat facinus, fatoq; coactum

Se dicit, quicquid fecerit vsq; mali.

PRAED O hic.] *ἀποδείξας καὶ ἀπαιτίας.* Vos autem boni.] *ἀποστροφὴ ad bonos & probos, quos beatos esse vult.* Audi, ô Minos.] *ἀξίωσις ad defensionem.* An ego denuó.] *Recusatio.* An non conuictus es.] *κατήγορία, κατ' ἐγκλημα.* Conuictus quidem fui.] *περομολογία, confessio facti.* Sed vide num iusté.] *Ἀσφαιρῶν ex defensione.* Attamen responde mihi.] *ἀπαίτησις τῆς ἀπαιτίας.* Dic, sed ne prolixé.] *Permissio conditionalis.* Quaecumque in vita egi.] *ἀποδείξας ἀφελικῶς κατὰ δόλημα.* A Parca scilicet.] *ἀπαιτίας μετὰ τὴν ἐξ αἰτίας.* Recède sane, ô Minos.] *ἐπιχειρίς.* Si quis autem mittente hero.] *Ἄλλοτε τῆς σκεπτικῆς ἐπιχειρίδας.* Et qui misit.] *Ῥησιν Minois ad ἐπιχειρίδας.* Nam ille qui attulit.] *Conclusio.* Vidésne igitur.] *μετὰ τὴν σκεπτικῆς ἐξ αἰτίας.* Et rursus.] *Ἀλλοτε παρὰ.* Non enim illud.] *ἀλλοτε παρὰ.* Multa, ô Sostrate.] *ἐπιλογῶν.* Veruntamen tu.] *τὴν ἐν αἰτίας.* Solue ipsum.] *ἀποδείξας.*

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

DE SACRIFICIIS.

Erasmio Roterodamo interprete.

Μὴν γὰρ ἐν ταῖς
θυσίαις οἱ μά-
ταιοι πράττουσιν
οἱ, καὶ τοὺς ἐ-

ορτοὺς καὶ προσόδοις τῶν
θεῶν,

Numero 2
quis recenset
velit qua stu-
tissimi mori-

les faciliat in sacris, in festi-
diebus, in adeundis salutadis
di-

ἰδῶν, καὶ ἂν αὐτοῖσι, καὶ ἂν ὕχον-
 αι, καὶ ἂν γινώσκουσιν περὶ αὐ-
 τῶν, ἐκ οἷα ἢ τις ἔτω κατη-
 γόης δα, καὶ λυσιπυγμῶν, ὅς
 τις ὑγιάσεται, πλὴν ἀβιήτη-
 ῖα μὲν ἐπιβλήσας τῶν θεῶν
 ὡν. καὶ πολὺ γινώσκων, πρό-
 τερον τῷ γινώσκοντι πρὸς ἑαυτὸν
 ἐξιτάσσει, πότερον ἀντιθέσιν αὐ-
 τοῖς καὶ ἀλλῶν, ἢ τὸναντίον
 θεοῖς ἐχθρὸς, καὶ ἀκακοδαίμων
 γινώσκων, οἷα ἔτω ταπεινὸν, καὶ ἂν
 γινώσκων τὸ θεῶν ἀκακοφασίαν,
 ὡς ἂν ἀνθρώπων ἐνδύς, καὶ
 ἀκακοφασίαν ἡδύομαι καὶ ἂν
 γινώσκων ἀκακοφασίαν. τὰ
 γὰρ Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς
 τῶν Καλυδωνίων συμφο-
 ρὰς, καὶ τὸς τοσούτους φόνους, καὶ
 πλὴν Μελιάργου διάλυσιν,
 πάντα ταῦτα ἔργα φασίαν ἂν
 ἢ Ἀρτίμιδος, μὴ μὴ μοιρῶ-
 σης ὅτι μὴ παρὴν πρὸς
 πλὴν θυσιῶν τῶν Οἰνέως. ὅ-
 πως ἄρα βαθείως καθήκει αὐ-
 τοῖς ἢ τῶν ἱερῶν ἀκακοφασίαν.

dijs tum quas res ab illis pre-
 iant, quæ vota faciant, cum
 iusmodi sint quæ de illis sen-
 tiunt, statuuntq̃: equidem
 haud scio, si ne quisquam
 animo curis ita confecto,
 usque adeo mæsto, quin risus
 sit, ubi perpenderit ne-
 gocij tum absurditatem, tum
 amentiam. ^b At multò antè
 quàm ridere incipiat, opinor
 secum illud expendet, va-
 trum pioi istos appellari cō-
 ueniat an contrà dijs inimi-
 cos, atque infelices, ac Ge-
 nios malos, qui quidem num-
 men ipsum, rem usque adeo
 humilem atque abiectam
 existimant esse, ut huma-
 nis egeat obsequijs, utique
 adulatione capiatur ac gau-
 deat: rursus ut stomachen-
 iur, atque iracundè ferat si
 negligatur. ^c Nam Aetoli-
 ca illa mala, simulq̃ Caly-
 doniorum calamitates, totiq̃
 hominum cades, ad hæc &

Meleagri interitū, hæc omnia à Diana auctore profecta esse
 prædicant, quæ videlicet grauius ferret quòd ab Orneo non
 esset ad sacrificium adhibita. Usque adeo nimirum altè dolor
 hic animo illius infederat, quòd sacris epulis esset frustrata.

fff

Quin

καί μοι δοκᾷ ὄρεσιν αὐτὴν ἴ-
 ῶ ἔραν ᾧ τότε μόνῳ, τῶν
 ἄλλων θεῶν ἴν' Οἴνῳσι πιπο-
 ρῶ μύρων, δανὰ ποιῶσαν, καὶ
 σχιτλιάζουσαν, οἷας ἰορτῆς
 ἀπληφθῆσινται. τὸς δ' αὖ Αἴα-
 θίοπας, καὶ μακαρεὺς ἡ τρισ-
 ωδάμονας ἄποι τις ἄρ, ἧ γι-
 ἀρμνημονάοι τὴν χάριν αὐ-
 τοῖς ὁ Ζεὺς, ὡς ἴν' ἀρχῇ τ' Ὁ-
 μῆρος ποιήσας πρὸς αὐτὸν ἰ-
 πιδάξαντο, δῶδ' ἀκαίρῳς ἡμί-
 ρας ἐπ' ἀσάντης, καὶ ταῦτα,
 ἐπαγόμηνον καὶ τὸς ἄλλους
 θεούς. ἔτ' ὡς ἔδδ' ἔ, ὡς ἰοικεν, ἀ-
 μιθ' ἰποιῶσιν, ἄρ' ἰποιῶσιν,
 ἀλλὰ πωλεῖσι τοῖς ἀνθρώποις
 τὰ γαυρά. καὶ ἔνι πρίασθαι
 παρ' αὐτῶν, τὸν μὲν ὕψαι-
 νον, ἀτύχοι, βοιδίς· τὸν δὲ
 πηλεῖν, βοῶν τε πᾶρων· τὸν
 ἦ βασιλῶν, ἱκατόμβης· τὸν
 δὲ σῶον, ἐπ' ἀνελθῆν' ἐξ Ἰλίου
 ἐς Πύλον, τὰ ῥωρ' ἰνύα· καὶ
 τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον
 ἀπληῖσσαι, παρθεῖς βασι-
 λικῆς. ὁ μὲν ἦρ' ἱκατόμβη,
 τὸ μὲν ἀλῶνα τότε τὴν πό-

λιν

tauris nouem, iam ex Aulide ad Ilium transmittendi fa-
 cultatem regia puella. Nam alius quidam, ne id temporis
 urbs

Quin illam iam mihi vide-
 re videor, ut erat id tempo-
 ris, in caelo solitariam, reli-
 quis dijs ad Venei conuiuio
 profectis foras, miseris mo-
 dis gerentem sese, ac misera-
 biliter eiulantem, quod ab
 eiusmodi festo esset abfutu-
 ra. Contra Aethiopes illo
 fortunatos, ac multis modis
 felices quis dixerit, si modò
 Iupiter illis gratiam refer-
 ret pro humanitate quam in
 initio poematis Homericis in
 ipsum exhibuerant, duode-
 cim perpetuos dies epulis
 acceptum, idq̃ quum reli-
 quis etiam dijs comitatus ad
 conuiuium veniret. ^d Usque
 adeò nihil, ut apparet, quic-
 quid faciunt illi, gratis fa-
 ciunt: verùm sua bona ven-
 dunt mortalibus: atq̃ emere
 quidem ab illis licet omnia,
 puta bonam valetudinē bu-
 cula, diuitias bobus quatuor-
 tum regnum bobus cen-
 tum: praeterea sospitem ab
 Troia in Pylum reditum

ὑπείαζε παρὰ τ' Ἀθλῶας,
 ὦρ δάδ' ἱκα, καὶ πῖπ' αὖ. ἐκεί-
 ν' ἄρ' ἔτι πομπὰ εἶν' καὶ ἀλ' κ.
 νόμος, καὶ σφάνος, καὶ λίδανω τ'
 οὐκ παρ' αὐτοῖς ὄντα ταῦτα
 οἶμα, καὶ Χρύσης ἐπισάμφοι,
 τῆς ἱεῖρας καὶ γέρον καὶ τὰ θεῶν
 οφός, ἐπ' αὐτὰ ἀπραγὸς ἀπία
 ἀρὰ τ' Ἀγαμέμνονος, ὡς ἄν
 οἱ π' Ἀναστάσας ὦ Απόλλωνι
 λὼ χάσας, Δικαιολογεῖται, καὶ
 π' αὖτ' ἔτι τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόν-
 ον ἐκ' ὀνείδισα λῆγων, ὦ
 θεῖσισι Απόλλων, ἐγὼ μὲν σὺ
 νῆδ' αὖ, τίως ἀσφάνωζον ὄν-
 τα, πομπὰς ἐσφάνωσα, καὶ
 ὁσ' αὖτ' αὖ τοι μεγάλα τὰ ὄντων τε
 καὶ ὄντων ἱκανὰ ἐπὶ τ' ὀνείδων,
 σὺ δ' ἄμειλ' ἐς με τοιαῦτα πρὸς
 πονθόζον, καὶ παρ' ὅδ' αὖ τίθισα
 τὸν ὄντιν. Διναρὸν δ' ὅτ' αὖ
 κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ
 τῶν λόγων, ὥς ἀρπασάμενος
 τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τὸ ναυ-
 σάθμ' αὖ καθίσας αὐτὸν κατ' ἑλ-
 ξουσι ὦ λοιμῶ τὸς Ἀχαιοὺς,
 αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ λυσίρ.
 hilo ducis hominem bene de te meritum. Qua quidē oratione
 in tantum ille puer factus est, ut protinus arrepto arcu, ac su-
 pra nauium stationem sese collocans, pestem in Graecorum
 copias iacularetur, ne mulis quidem & canibus intactis:

orbs caperetur, à Minerva
 mercari est bovis duodecim,
 ac peplo. Verisimile est autē
 esse præterea quadā, qua vel
 gallo, vel corolla, vel soldo
 ihure ab illis redimi queant.
 Hæc igitur quū non igno-
 raret, opinor, Chryses ille,
 utpote tum sacerdos, tum se-
 nex, diuinarumq; rerū egre-
 gie peritus, posteaquā re in-
 fecta redisset ab Agame-
 none, tanquā qui pridem Ap-
 pollini munus dedisset be-
 neficium, ita nūc imputat ac
 reposcit vicem, quū conui-
 ciatur etiā propemodum,
 nempe quū sic ait: Equidē,
 Apollo egregie, templum
 tuū, quū id temporis adhuc
 esset incorporatū, sepe nume-
 rō coronis ornavi, deinde
 iam multas tibi in aris adō-
 leui coxas taurorum pariter
 atq; caprarum: at tu contra
 me negligis, quū huiusmodi
 patiari iniurias, proq; ni-
 hilo ducis hominem bene de te meritum. Qua quidē oratione
 in tantum ille puer factus est, ut protinus arrepto arcu, ac su-
 pra nauium stationem sese collocans, pestem in Graecorum
 copias iacularetur, ne mulis quidem & canibus intactis:

fff 2

f Sed

ἐπὶ δ' ἄπασι τῷ Απόλλωνος
 ἱμνῶδω, βέλομαι καὶ τὰ πα
 ἰπῆρ, ἃ περὶ αὐτῷ οἱ σοφοὶ
 τῶν ἀνθρώπων λέγουσι. ὅχ
 ὅθ' ἐπεὶ τὸς ἱρώτας ἰδὺς ὕχ
 σεν, ἔδ' αὖ τῷ Υακίνθῳ τὸν φέ
 νορ, ἔδ' αὖ τῷ Δάφνῳ τὸν ἱμ
 ροφίαν, ἀπ' ὅτι καὶ κατὰ δὴ
 παλαιὴ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων
 θανάτῳ, ἡ ἄξιοσρα καὶ δὴ δὴ
 τῷ ἐκ τῆς ἑρᾶς ἡ ἀπὸ τῆς
 ἑρᾶς, ἀνθρωπίνῃ χηρούμ
 νῳ τῇ τύχῃ. ὅτι καὶ ἐν ταύ
 τῳ ἐν Θησάλια παρ' Ἀλμῆ
 το, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαο
 μέδοντι, παρὰ τὸ τῷ μίρ
 μόνος, ἀπὸ μιτὰ τῷ Ποσειδῶ
 νος, ἀμφοτέρω πλινθούσις
 ἐν ἀπείρῃ, καὶ ἐργασίῳ
 ἐς τὸ τῆς ἑρᾶς. καὶ ἐν ταύ
 τῳ μὲν οὐκ ἐκρίναντο παρὰ
 τῷ Φρυγίᾳ, ἀπὸ πῶσφλην
 αὐτοῖς πλινθῶν, ἡ τριάντων, φα
 σι, δραχμὰς Τροϊκὰς ἢ ὅτι
 ταῦτα σιμυνολοῦσι οἱ ποίη
 ται περὶ τῆς θεῶν, καὶ πολλὰ τὰ
 τῶν ἱερῶν τερατῶν τε Ἡφαίστου
 καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου καὶ

f Sed quoniam de Apolline
 incidit mentio, referam
 eodem et alia quæ de illo s
 pientes isti tradunt: non il
 quidē, quoties, quàm infel
 citer amārit. non Hyacinti
 eadem, neq; Daphnes super
 biam: verum, quemadmo
 damnatus etiā fuerit, et o
 Cyclopes interfectos in ex
 lium exactus. Vnde factū, et
 ē cælo in terrā demitteretur
 humana iam forte usurus
 nostrisq; malis factus obno
 xius. Præterea autē quemad
 modū in Thessalia mercena
 riā operam suā locārit aqu
 Admeiū, cum iit in Phry
 gia apud Laomedon: et qu
 apud hunc quidē haud solus
 verum cū Neptuno, quū am
 bo propter egestatem latere
 componerent, inq; constru
 dis manibus operā præsta
 rēt. Ac ne mercedē quidē so
 lidam à Phryge illo tulerū
 verum debebat illis adhu
 de summa. ut ferūt, plus tr
 ginta drachmas Troiani nomismatis. Quid enim? An' no
 hæc in Deorum honorem fabulantur poëtæ? atque his etia
 multò diuiniora de Neptuno, de Prometheo, de Saturno, c
 Rhe

Ρέας, καὶ σχειδὸν ὅλης τῆς τῆ
Διὸς οἰκίας, καὶ ταῦτα, παρα-
καλίσαντες τὰς Μῆσας σιω-
πῶντες ἐν ἀρχῇ τῇ ἐπὶ ὧν, ὑφ' ὧν
δὴ ἔνθιοι γυνήκευ, ὥς τὸ εἶ-
πος, ἔδυσιν, ὥς ὁ μὲν Κρόνῳ,
ἐπεὶ δὴ τὰ χεῖρα ἐξέτιμι τὸ πατή-
ρα τὸ Οὐρανὸν, ἐβασίλευσεν τε
ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα πατρίδι γεν-
νῶντες ὁ Ἀργεῖον Θυέστης ὕψι-
ρον ὁ Σιὺς, λαπαρῶς ἐπὶ τῆς
Ρέας, ἐποδαμομένης τὸ λίθον,
ἐς τὴν Κρήτην ἐκτίθας, ὅπ' Ἀλ-
γὸς ἀνιπράκη· λαπαρῶς ὁ Τη-
λεφῶν ὅπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης
(Κῦρ ὁ πρότερον) ὅπ' ἐν τῆς
κνωῆς. ἔτα ἐξελάσας τὸν πα-
τέρα, καὶ ἐς τὸ Διωματώειον
καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν
ἀρχὴν. ἔχοντες δὲ ποικίλως ἅλ-
λας, ὕψι τὴν δὲ τὴν Ἡραν τὴν
ἀδελφὴν, κατὰ τὸς Περσῶν
τῶν καὶ Ἀσσυρίων νόμους ἐρω-
τικὸς δὲ ὧν, καὶ εἰς Ἀφροδί-
σια κειμήλιον, ῥαδίως ἐνέ-
πλησεν παῖδων τὸν Οὐρανόν, τὸς
μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμεν

sed postremo loco ^m Iunonem germanam, ⁿ idē iuxta Per-

sarū ^o Assyriorū institutum. Tum autem quod esset in amo-

res propensus, atque in Venerem effusus, facile ^o cælum li-

beris expleuerit. Quorum alios ex sua sortis deabus creā-

Rhea, deniq; de vniuersa fer-
mè Iouis familia, idē inuoca-
tis ut adsint carētib; in ex-
ordio poēmatū, Musis: ἀqui-
bus tandē velut afflatus numi-
ne, id quod apparet huius-
modi quā dā cantant, quē ad-
modum Saturnus ut primūm
Cælū patrem suū exeuisset,
ipse in eo regnauerit, deinde
^h liberos suos deuorārit, si-
cui ferū fecisse ^o i Argiū
illum Thyestem. Deinde
quemadmodum Iupiter fur-
tim occultatus à Rhea, sa-
xū pueri loco subijciente, in
Cretam sit ablegatus, atque
inibi ^k à capella nutrice sit
alitus: iidē videlicet ut Teu-
lephus à cerua. Cyrus Persa
(is qui prior regnauit) à ca-
ne narratur enutritus. Pos-
tea, quemadmodum expul-
so patre, atq; in vincula con-
iecto, ipse ^l positus sit impe-
rio. Duxerat autem uxores
complureis quidem alias,
sed postremo loco ^m Iunonem germanam, ⁿ idē iuxta Per-
sarū ^o Assyriorū institutum. Tum autem quod esset in amo-
res propensus, atque in Venerem effusus, facile ^o cælum li-
beris expleuerit. Quorum alios ex sua sortis deabus creā-

ἔϑ', ἐν ἑνὶ τῷ ἢ νόθῳ, ἐκ τ' ὅθεν
 τῷ καὶ ἐπιγὰρ γένος, ἄρτι μὲν ὁ
 γυνάδης γιγνόμενῳ χυ=
 σίον, ἄρτι δ' ταῦρ ῥ', ἢ λυ=
 πνῳ, ἢ αἰτὸς, καὶ ὅπως ποικι=
 λώτερον αὐτῷ Πρωτίως. μό=
 νω δ' πλὴν Ἀθλῶν ἔφυσεν ἐκ
 τῆς αὐτῆς κεφαλῆς, ὅπ' αὐτὸν
 ἀτιχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συν=
 λαβὼν. τὸν μὲν ὧρ Διόνυσον
 ἡμιτελῆ, φασιν, ἐκ τ' μητρὸς
 ἔτι λαομίνης ἀρπάσας, ἐν
 ῥῷ μικρῷ φέρων λατάρυξε,
 ἡ δ' αὖτε ἐξέτεμε, τ' ὠδίνος ἐν σά=
 φης. ὁμοία δ' τέλει καὶ περὶ τῆς
 Ἡρας ἄδουσι, ἄνω τ' πρὸς τὸν
 ἄσθρα ὁμιλίαις, ὅπ' ἡμιον
 αὐτὴν πᾶσι δ' ἀνυῖσαι, τὸν
 Ἡφαιστον, ὃ μάλα ὀνυχῇ τ' ἔρ=
 ἀνὰ βάνυσσον καὶ χαλκία καὶ
 πυρίτλη, καὶ ἐν λαπνῷ τὸ πᾶν
 βιβύτα καὶ σπινθήρων ἀνά=
 πλωρ, οἷα δὲ λαμινω=
 τὴν, καὶ ὅθ' ἄρτιον τὸ πό=
 δει. χολωθῶσα ὧρ αὐτὸν ἀπὸ
 τῷ πτόματι ῥ', ὅποτε ἱρρί=
 φθῃ ὑπὸ τῷ Διὸς, ἐξ ἑρᾶν.

rit: alios contra nothos ex
 mortali terrestriq; genere
 sustulerit, quum interim ge=
 nero, sus ille nunc in aurum,
 nunc in taurum, nunc in cy=
 gnum aut aquilam vertere=
 tur: ac in summa plures sibi
 formas assumeret, & quàm
 vel Proteus ipse. Porro Mi=

neruam è suo ipsius capite
 progeniuit, hanc planè sub
 ipso cerebro complexus.

Nam Bacchum imperfectum
 adhuc (ut aiunt) è matre

etiamnum conflagrante sur=

reptum, in suum femur it=

latum defodit: deinde vr=

gente partu execut. Nec his

dissimilia de Iunone etiam

canunt. Nempe hanc q; ci=

tra virilem congressum sub=

uentaneo conceptu graui=

dam, puerum edidisse Vul=

canum, atque eum quidem

non admodum fortunatum,

verū excusorem ac fabrū æ=

rarium: quicq; perpetuò tum

in igni, tum in fumo verse=

Quod

καὶ ἄγε μὴ οἱ Λέμνιοι, καλῶς
 ποιῶντες, ἵτι φερόμενον αὐτὸν
 ἐπιδέξαντο ἐκ τῆς νύκτος ἄν ἡμῖν
 ὁ Ἡφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ
 ἀπὸ τῆς πύργου κατὰ πύργου. καὶ
 ὁ μὲν Ἡφαιστος μίτριά, τὸν δὲ
 Προμηθεΐα τίς ἐκ οἱδῶν οἶα
 ἔπαθε, διότι κατ' ἐπιβολὴν
 φιλόανθρωπος ὤν, καὶ γὰρ αὐτὸς
 τὸν Ζεῦς, ἀνταύρωσεν ἐπὶ
 τῇ Κασκᾷ, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ αὐ-
 τοῦ παρὰ τῆς ἀσπίδος, ὃ ἐπὶ τῇ
 στήθεϊ κολλήσας, ὃ ἐπὶ τῇ
 ἐν ἱερῇ τῇ τῇ κατὰ δίκην.
 ἂν Ρία δὲ (καὶ γὰρ ἴσως καὶ ταῦ-
 τα ἡμῖν) πῶς ἐκ ἀσχημονεῖ,
 καὶ ἀνὰ ποιεῖ, γράως ἢ ἡδὴ
 καὶ ἔξωρ' ὅσα, καὶ τοσού-
 των μῆτερ θιῶν, ποιεῖρα-
 εῖσα δὲ ἵτι, καὶ ἡλότης.
 αα, καὶ τὸν Ἀττίον ἐπὶ τῶν
 λόντων φέρουσα, καὶ ταῦτα,
 μηκέτι χεῖσιμον ἐν δυνά-
 μιν; ὥς πῶς ἄν ἵτι μίμ-
 φοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι
 μοιχῶν.

torum mater deorum, dum pueros adhuc adamat, eosque
 zelotypia prosequitur, dumque Attim ipsum leonibus secum
 circumuehat, praesertim quum iam utilis esse non queat.
 Riam quoniam posthac vitio vertat aliquis vel Veneri quod

Quod ni Lemnij pro sua
 bonitate eum, dum adhuc
 ferretur in aëre, suscepis-
 sent, perierat nobis Vulca-
 nus, non aliter quàm Astyas
 nax è turri deiectus. Quana-
 quam quæ de Vulcano nar-
 rant, toleranda videan-
 tur: ceterum de Prome-
 theo, cui non cognitum est,
 quàm atrociasu passus, pro-
 pterea quòd supra modum
 humanæ gentis amans fue-
 rit? Siquidem hunc Iupi-
 ter in Scythiam deporta-
 tum, super Caucasum mon-
 tem cruci suffixit, adhi-
 bita illi aquila, quæ iecur
 illius assidue circumrode-
 ret. Hic itaque pœnas pen-
 dit. Porro Rheia (nam
 sunt hæc quoque simul res
 ferenda) annon indecorè
 atque indignè facit? Iam
 anus quum sit, et ætate
 exacta, his rebus intem-
 pestiua, deinde iam multa
 adultere-

μοιχαλῶται, ἢ τῇ Σιελῶν, πρὸς
τὸν Ενδυμίωνα κατῖσσι πολ-
λάκις, ἐκ μίσης τ' ὁδοῦ, φέρει
δὲ ἢ δὴ τῶν ἀφ' ἑμῶν τῶν
λόγων, ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν
τ' ἑραυδῶν, ποιητικῶς ἀναπλά-
μῃσι κατὰ τὴν αὐτῶν Ομή-
ρῳ καὶ Ησιόδῳ ὁδόν, καὶ θια-
σώμεθα ὅπως ἕκαστον δὴ κα-
κόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι
μὴ χαλκῶς δεῖ τὰ ἔξω, καὶ
πρὸ ἡμῶν τῷ Ομήρῳ λίσσ-
εσθαι ἡκούσμεν. ἵκνῃσιν δὲ
καὶ ἀνακύνουσιν μικρὸν ἐς
τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῷ
εὐθέως γήνομεν, φῶς τε λαμ-
πρότερον φαίνεται καὶ ἥλιος
καθαρώτερος, καὶ ἄστρα
διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν, ἡμί-
ρα, καὶ χυσοῦν τὸ δάπνιστον.
ἰσιόντι δὲ πρῶτον μὴ οἰκῶ-
σιν αἰῶναι, πυλωροὶ γάρ.
Ἰππῆτα δὲ ἡ ἰεὺς, καὶ ὁ Ἑρμῆς,
θυγὴς ἵκνῃται, καὶ ἀγγελια-
φόροι τῷ Διὶ. ἐξῆς δὲ τῷ
Ἡφαίστῳ τὸ χαλκῆον, ἀνάμ-
εσσον ἀπάσῃ τέχνῃ. μετὰ δὲ
αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Δι-

adulteretur, vel Diana quòd
ad Endymionem frequenter.
medio è cursu diuertens de-
scēdat? Sed age missas facia-
mus has fabulas: atq; ipsum
cælum conscendamus, poē-
tico illo more subuolantes:
ea nimirum via, quam vnā
pariter cum Homero Hesio-
dus commonstrat, contem-
platuri quem in modum sin-
gula apud illos sint ordina-
ta. Ac primū quidem quòd
forinsecus sit ferreum, vel ab
Homero, qui id ante nostrā
ætatem dixit, audiuius.
Quod si superas, ac sublato
paulū capite sursum aspe-
xeris, ac planè in ipsum qua-
si dorsum perueneris, ibi si-
mul ☉ lumen apparet can-
didius, ☽ serenior sol. ☽ a-
stra fulgentiora. nihilq;
vsquam oculis occurrit ni-
si clarus dies, ac solum vna-
dique aureum. Cæterū
introgredienti, primo lo-
co mansitans: Horæ: quip-

ἔξ τὰ βασιλῆα, ταῦτα πάν-
τως πεικαλῆ τῷ Ηφαίσ-
τε κατασκευάσαντο. οἱ δὲ θεοὶ
παρ' Ζεφὶ καθήμενοι (πρὸς
πᾶν ἔρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα με-
γαληγορεῖν) ἀσποκοῦσιν
ἐς τὸν γλῶ, καὶ πάντῃ πει-
βλίπουσιν ἐπικλύπτοντες, ἃς
ποθεῖν ὄψονται πῦρ ἀναπτό-
μενον, ἢ ἀναφροσύλῃ
κνίσαν ἱλιθοσύλῃ περι-
καπνῶ. καὶ μὴ θύχῃ τις, ὡς
χοιῶται πάντες, ἐπικληνός
τις ὡς καπνῶ, καὶ τὸ αἷμα
πίνοντις, τοῖς βωμοῖς πεσχιό-
μενον, ὥσπερ αἰμῶναι ἢν δ'
οἰκόαῖοι ὦσι, νύκταρ καὶ ἄμ-
βροσία τὸ δᾶπνον. πάλαι
μὲν οὐκ καὶ ἄνθρωποι σωμα-
τιῶντο, καὶ σὺν ἵπνον αὐ-
τοῖς ὁ ἰξίων καὶ ὁ Σάνταλ'.
ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβεῖαι καὶ λά-
δοι, ἱεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν
ποτάσσονται : ἄβατ' δὲ ὡς
θυητῶν γένεα, καὶ ἀπόρρηκτ'
ὁ ὕρανός. τοῖς δὲ τῶν
θεῶν. τοῖς ἀρῶν καὶ οἱ ἄνθρω-
ποι

hunc quoque diem pœnas lumen. Porro reliquo mortalium ge-
neri cælum iam inaccessum est, atque occultum. Et in hunc qui-
dem modum vivitur à dijs. Proinde videlicet etiam morta-

uis ipsius regia : quæ quidem
omnia Vulcanus pulcherri-
mè fabricatus sit. At verò
dij iuxta Iovem assidentes
(conuenit enim opinor, ut in
supernis illis sedibus magno
strepitu fastuq; viuatur) in
terram despiciunt & quos
quouersum intento capite
circûspectant, sicunde^u sub-
uolantem ignem videant, aut
nidorem in aëre surgentem,
circaque fumum rotantem
sefe. Quòd si quis fortè sa-
crum faciat, epulantur om-
nes fumo inhiantes, ac mu-
scarum in morem sangui-
nem exuentes, circum aras
effusum. Alioqui si domi
cibum capiant, neclare at-
que ambrosia victitant. Nam
olim homines etiam ab illis
in conuiuium sunt adhibiti,
vnaque cum eis potârunt,
* nempe Ixion, Y Tanta-
lus: verum illi quoniam vim
& raptum pararent, essentq;
fuitiles & garruli, ob id in

ποισωσθὰ τέλει, καὶ ἀπό-
 λυθα περὶ τὰς θρησκείας
 ἐπιτηδεύσει. καὶ πρῶτον μὲν
 ὕλας ἀπιδέμοντο, καὶ ὄρη
 ἀνέθισαν, καὶ ὄρηα καθί-
 ρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπιφύ-
 ρισαν ἰκάζω θεῶ, μετὰ
 δὲ ναμάμφοι κατὰ Ἰθυή σέ-
 βουσι, καὶ πολιτας αὐτῶν ἀφ-
 φαίνουσιν, ὃ μὲν Διὰ φέρει τὸν
 Απόλλω, καὶ ὁ Δελφί, ὃ δὲ
 Ἀθηνᾶος τὴν Ἀθηνᾶν. μαρ-
 τυρεῖται γάρ τὴν οἰκαότη-
 τα ὧδ' ὀνόματι, καὶ τὴν Ἡραν
 ὁ Ἀργί, καὶ ὁ Μυγδόνι, ὁ
 τὴν Ρίαν, καὶ τὴν Ἀφροδί-
 τῴ ὁ Πάφί. οἱ δ' αὖ Κρή-
 τες, ὃ γένεσθαι παρ' αὐτοῖς,
 ὥσπερ ταφῶναι μόνον τὸν Δία
 λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφορ αὐ-
 τῷ λακνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα
 τοῦτον ἠπαλόμεθα χρόνον,
 οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν
 τι καὶ ἄλλο, καὶ τὰ πάντα
 ἐπιτιθεῖν ὃ δὲ ἐκλήθη
 πάλαι τιθνῶς, παρὰ Κρη-
 οῖ τιθαμνί. ἠπαλὰ δὲ
 γὰρ ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὲν
 οἰκοί,

les ipsi in colendis illis eon-
 similia quaedam, atque istis
 consentanea moliantur. Nā
 primum lucos illis attribue-
 runt, tum & montes dicās-
 runt, præterea aves conse-
 crarunt, deinde suam cui-
 que arborem assignarūt. His
 factis, per regiones illos di-
 stribuitos colunt, eosq; ve-
 lut in ciuitatem suam rece-
 ptant, nempe Apollinē Del-
 phi Delijq;, Minervam Athen-
 nienses, quæ quidem Græ-
 cis Athena dicta, vel ipsa
 vocabulo se ei Reip. fami-
 liarem esse restatur. Argiui
 Iunonē: Mygdonij Rheam:
 Venerem Paphij. 2 Rura
 sum autem Cretenses Iouem
 affirmant non modò vixisse
 apud sese, nutritumq; fuisse:
 verum etiam sepulchrum it-
 lius ostendunt. At nos sci-
 licet interim tam multis iam
 seculis fallimur, qui qui-
 dem opinemur Iouem iona-
 re, pluerē, reliquaq; omnia
 peragere. Et illud nos latuit
 eum iam olim fuisse defunctum, & apud Cretenses sepultum.
 Deinde verò phanis in honorem illorum erectis, ne testis
 videliq;

ἄνθρωποι, μὲν δὲ ἀνέριστοι δὴ ὄντες
 ἔσονται, ἀκόνας αὐτῶν ἀπακί-
 ζουσι, παρακαλίσαντες ἢ Πρα-
 ξιτέλῳ, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φι-
 δίῳ· οἱ δὲ, ὅς οἱ δὲ ὀπισθίου-
 ντες, ἀναπλάττουσι γυναικῶν
 μὲν τὸν Δία, πᾶσι δὲ ἰς αὐ-
 τὸν Απόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν
 ἰππικῶν, καὶ Ποσειδῶνα
 κυανωχαίτῳ, καὶ γλαυκῶπι-
 τῶν Ἀθηνᾶν. ὁμοίως δὲ ἔρ-
 οῖ παριόντων τὸν νῆον, ὅτι τῷ
 ἱερῷ ἰδῶν ἐλπίσαντα ἔτι οἶον-
 ται ὄρεσιν, ὅτι τὸ ἐκ τῷ Ὀρέῳ
 μεταπαθεῖν χρυσίον, ἀπὸ
 τὸν Κρόνον καὶ Ρίαν τῶν γυναι-
 κῶν Φαίδῳ μετακισμένον,
 καὶ τῶν Πισαίων ἱερῆμιαν ἐπι-
 σκοπῆν κυανωσμένον, καὶ ἃ
 γαυῶντα ἢ ὁ δὲ πέντε ὅλων ἱ-
 θύσα τις αὐτῶν πάριον Ὀ-
 λυμπίῳν θεῶν τοῖς βωμοῖς καὶ
 περὶ ῥήσας καὶ περὶ ῥαντί-
 εια, προσάγουσι τὰς θυσίας,
 βῆν μὲν ἀροτῦρα δὲ γιωργὸς,
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶνα δὲ
 αἶψα.

videlicet aut penatibus ca-
 reant, formas illorum ex-
 primunt, adhibito ad id vel
 Praxitele, vel Polycleto,
 vel Phidia. At hi quidē ar-
 tifices haud scio ubinam vi-
 sam eorum effigiem repræ-
 sentant. Ac Iovem quidem
 barbātum fingunt, Apollī-
 nem verò semper puerum.
 A Mercurium iam pubescen-
 tem, primamq; ducentem la-
 nuginem. B Neptunum ni-
 gro capillitio, caesiis oculis
 Mineruam. Attamē qui tem-
 pla ingrediuntur, non iam
 arbitrantur sese videre vel
 ebur ab Indis aduectum, vel
 è Thracum venis effossum
 aurum: verum ipsum Satur-
 ni Rheāq; filium à Phidia
 in terram hospitem adduc-
 tum, iussu Pisatorum
 in solitudine custodem ac
 speculatorem assistere: idē
 quē hoc contentum præ-
 mio, boniq; consulentem, se

intra quinque perpetuos annos, dum Olympia celebrantur, in-
 terim obiter illi sacrificet aliquis. Tum autem constitutis aris,
 designatis sacrorum septis, puris vasis collocatis, victimas of-
 ferunt, bouem aratorem agricola, agnum opilio, capram
 capra-

ἀπόλ' ὧ, ὃ δὲ τις λιβανωτὸν
 ἔπιπαινον. ὃ δὲ ψύχης ἰλάσ-
 το τὸν θεόν, ἐκλάσας μόνον
 πλὴν αὐτῷ δειξιάρ. ἀπ' οἷον
 θύοντος (ἐπ' ἐκάνους γὰρ ἐπά-
 ραμι) σφανώσαντος τὸ ζῶον,
 καὶ πολὺ γὰρ πρότερον ἱξιά-
 σαντες ἀντιπλὴς ἄν, ἵνα μη-
 δ' τῶν ἀεικλῶν τι κατισφάτ-
 τωσι, πρὸς αὐτοὺς ὡς βωρῶ,
 καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλ-
 μοῖς τῷ θεῷ, γάρον τι μυκρό-
 ρον, καὶ ὡς τὸ ἀκὸς ἐφ-
 μῦρ καὶ ἡμίφωνον ἥδη τῷ
 θυοῖα ἱππυλῶν. τίς οὐκ ἂν
 πάσχειν ἤθελε τὰυτ' ὁρῶν-
 τας τὰς θεάς; καὶ τὸ μὴ πρὸς
 γραμμα φησὶ μὴ παεινῶν
 ἄσω πειρῶν τεκνίων, ὅτις
 μὴ καθαρὸς ὅτι τὰς χάρας. ὃ
 δὲ ἱερὸς αὐτὸς ἐσηκν ἡμαρ-
 μῶν, καὶ ὅστις ὁ Κύκλωψ
 ἱκάνος, ἀνατῆμον, καὶ τὰ ἱ-
 πατὰ ἐξάκρων, καὶ καρδισλ-
 κῶν, καὶ τὸ ἄμα ὡς βωμῶ πι-
 σκῶν, καὶ τί γὰρ ἐκ ἀσπίδος
 ἱππυλῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῶρ
 ne fœdatus, neque aliter quàm Cyclops ille pecudem incidit,
 intestina educit, cor euellit, cruorem aræ circumfundit, &
 quid tandem non obiens peragensq̃ quod ad pietatem, sacro-
 rumq̃ ritum pertineat? Post omnia demum incenso igni,

caprarius. Est qui ihus, est
 qui placentiulam offerat. At
 si quis pauper, is ita deo li-
 tat, ut dextram duntaxat
 suam ipsius exosculetur. Iam
 verò quum immolant (nam
 ad illos redeo) primùm ser-
 tis coronant pecudem, mul-
 toq̃ antiè explorant num le-
 gitima sit. & sacris idonea,
 ne quid foriè macient ex
 his quæ religio repudiat:
 deinde ad aram applicant,
 ac sub oculis dei iugulant,
 flebile quiddam emugiens
 tem, benequæ (sicuti licet
 conijcere) ominatam, de-
 nique voce iam leuiore ad
 sacri tibias respondentem.
 C Quis verò non facile
 coniectet gaudere deos,
 quum ista spectent? Quum
 & in frontispicio posita
 scriptura denunciat, ne
 quis intra pura, vasa consi-
 stat, qui manibus sit impuris.
 Atqui sacrificus ipse sangui-
 ne fœdatus, neque aliter quàm Cyclops ille pecudem incidit,
 intestina educit, cor euellit, cruorem aræ circumfundit, &
 quid tandem non obiens peragensq̃ quod ad pietatem, sacro-
 rumq̃ ritum pertineat? Post omnia demum incenso igni,
 capram

ἐνακαύσας, ἐπέθηκε πύρον
 αὐτῇ Διορᾷ τὴν αἶγαν, καὶ αὐτῷ
 ἱείοις τὸ πρόβατον. ἢ ἡνίοθα
 θυσίαι καὶ ἱεροπρεπὲς χω-
 ρὴ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν ἦ ἕρανδρον
 διακίδναται ἥριμα. ὁ μὲν γὰρ
 Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας
 ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἡνιοθάμβος ταπείνας,
 αὐτὸς ἀνθρώπος τῇ Ἀρτέμιδι
 παείσκει, καὶ οὕτω ποιεῖ
 ἀρίσκα τῇ θεῷ. ταῦτα μὲν
 σὺς μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀρ-
 συρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυ-
 γῶν καὶ Λυδῶν. ἢ δ' ἐς τὴν
 Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὲ
 τότε ὅψα ποτὶ τὰ θεία,
 καὶ ὡς ἀλκῶς ἄξια τῶ ἕρας
 νου, λειοπρόσωπον μὲν τὸν
 Δία, λειοπρόσωπον δὲ τὸν
 Βελτιστον Εὐρῆην, καὶ τὸν Πα-
 νᾶ ὅλον πρᾶτον, καὶ ἴδιον
 τινὰ καὶ κροκόδαλον ἔτερον
 καὶ πίδακον. ἢ δ' ἐθ' ἡοις καὶ
 ταῦτα δαίμναι, ὅφρ' ἵδῃ
 αἷς, ἀκρόσθι ποτῶν σοφιστῶν
 καὶ γραμματῶν καὶ πεφνητῶν
 ἱερῶν, διηγεμένων πρό-
 τερον δὲ φασιν ὁ λόγος (θύ-
 ρας

capram ipsam pariter cum
 pelle deportatam imponis:
 ipsam item cum lanis ouem.
 Nidor interim ille sacer at-
 que diuinus sursum fertur,
 atque in ipsum usque coe-
 lum subuectus paulatim dis-
 funditur. Iam verò Scythæ
 reliquis omnibus hostijs o-
 missis, ut quas viles atque
 humiles existiment, ipsos
 homines macient Dianæ,
 atque eo ritu deam plas-
 tant. Verùm hæc fortassis
 modesta videantur, cum
 his ea quæ faciunt Assyrijs,
 quæ Phryges, quæ Lydi:
 D verùm si in Aegyptum
 proficiscaris, ibi demum,
 ibi videbis permulta religio-
 sa, planèq; cælo digna: pu-
 ta Iouem arietino vultu,
 Mercurium illum optimum,
 facie canina, Panem verò
 totum hircum. Ad hæc
 alium ibi, alium crocodi-
 lum, alium etiam simiam.
 Quod si his quoque de
 rebus, Quò planè pernos-

se queas, didicisse libebis, compluribus sophistas audiet, tum
 scribas ac prophetas mento raso, qui tibi narrent (sed
 prius,

ρας δ' ἐπίθωδι βίβηλοι (ὡς
 ἄρα καὶ τῶν πολιμίων, καὶ
 τῶν Γιγάντων πλὴν ἱπανάα.
 οἱ οἱ θεοὶ φοβησέμεν, ἕκαστος
 ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὲ ἐν-
 ταῦθα λεγόμενοι τὰς πολι-
 μίους. ἅθ' ὁ μὲν αὐτῶν ἐπιδυ-
 πράζοι. ὁ δὲ λειρὸν, καὶ τὸ
 κλεινόν, ὁ δὲ θυεῖον ἢ ὄρνειον,
 διὸ δὲ ἀσέτι καὶ νυκτὶ φυλάτ-
 τειναι τὰς τότε μορφὰς τοῖς
 θεοῖς, ταῦτα γὰρ ἀμείλιχα
 τοῖς ἀδύτοις ἀπόκαταγρα-
 φέμεν, πρὶν ἢ καὶ τῶν μυ-
 θίων. αἱ δὲ θυεῖαι καὶ παρ'
 ἱεράνοισι αὐτὰ, πλὴν ὅτι
 πρὸς τὸ ἐρεῖον, καὶ κό-
 πονται πεισάντες ἡδὴ πει-
 ρουμένοι. οἱ δὲ καὶ θάπτε-
 σι, μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ
 μὲν γὰρ Ἀπὶς, ὁ μέγιστος θεὸς
 αὐτοῖς, ἄρ' ἀποθάνῃ, τίς ἔτι
 περὶ ποταμῶν ποιεῖται πλὴν λό-
 γων, ὅς τις ἐκ ἀπεξέρησι, καὶ
 ψιλοῖν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸ πέν-
 θος ἐπιδέξαστο, καὶ ἢ Νίσυ

prius, ut dici solet, fores de-
 clude prophane) quemad-
 modum videlicet quondam
 ea seditione territi, quam
 mouerant hostes atque Gi-
 gantes, in Aegyptium deue-
 nerunt, ut illic in posterum
 tui ab hostibus latitarent:
 et ob eam causam alius
 hircum induerit, alius arietem,
 nimirum præformidis-
 ne, alius feram, alius auem.
 Atque hinc esse, ut dii nunc
 etiam eas obtineant for-
 mas, quas id temporis assump-
 serant. Nam hæc diligen-
 ter mandata literis, idq̃ an-
 nos plus decies mille, in ady-
 tis illorum reposita ser-
 uantur. Porro sacrorum
 peragendorum idem fere
 me apud illos ritus, nisi
 quod hostiam luctu prose-
 quuntur, iamq̃ maceratae cir-
 cumfusi membra latiant.
 Sunt qui sepeliant dun-
 taxat, posteaquam occi-

derint. E Nam Apis ille, qui quidem deus apud illos est
 maximus, si quando moriatur, quis usque adeo magni fa-
 ciat casariem suam, qui non eam detondeat, ac nudo ca-
 pite luctum præ se ferat, etiam si vel purpuream. Nisi

romam

καὶ πλόκαμον τὸν πορφύ-
ρον; ἔστι δὲ ὁ Ἀπὶς ἱερεὺς ἀγέλης
βοῶν, ἐπὶ ᾧ πετέρῃ χαροτο-
ῦνται, πολλὸν κατῴων καὶ
εὐμνότερος τῷ ἰδῖω τῶν βοῶν,
αὐτὰ ἔτω γινόμενα, καὶ ἐπὶ
τῶν ποικίλων πρὸς αὐτὰ δαί-
δαί μοι δοκεῖ τὸ μὴ ἐπιημι-
νοῦνται ὑμῶν, Ἡρακλεὺς
λέγειν, καὶ Δημοκρίτης, τὸ
μὴ γιγασκόμενον πλὴν ἀνοίαν
ἐν τῶν, τὸ δὲ πλὴν ἀνοίαν ὁ-
κυροῦμεν.

mentiam eorum rideat, ille deploret inscitiam.

comam habuerit? F Est au-
tem hic Apis deus, ex armen-
to iam antea suffragijs desig-
natus, utpote multò for-
mosior ac venerabilior reli-
quis illis priuatis, & gregarijs
bubus. G Hæc igitur quæ
sic habeant, & tamē à vulgo
vera seriāq̃ credantur, nihī
quidē postulare videntur nō
qui reprehendat, sed vel He-
raclitum potius aliquem, vel
Democritum: quorum hic

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a ENIMVERO.] Proposition.

Mostrat ubi, p quos, q, quomodo, quādo, libellus,
Sacra sui gentes exhibuere deis.

Atque adeo in primis de templis, aris, simulacris, sacerdoti-
bus, celebritatibus & varijs & multiplicibus sacrificiorum
gentium ceremonijs, pro etiam personæ sacrificantis qualitate.

b At multò antè.] Amplificatio propositionis à finitio-
ne nominis. c Nam Aetolica.] Confirmatio per expositio-
nem, quæ & causam tantæ superstitionis continet. d VL-

que adeo nihil.] Epiphonema. e Hæc igitur.] Ampli-
ficatio à consequentibus. f Sed quoniam.] Redit ad ex-

positionem, & propositæ rei confirmationem. g In Phry-
gia apud Laomedontem.] Fabula iradunt Apollinem
& Neptunū conditores fuisse Troiæ, unde & eos semper à Troia-
norum partibus sterisse fingit Homerus. Caterum de ipsa Troia, ac
eius finibus casibus & bellis, lege Strabonē lib. 13. & Palinurū.

h Liberos

h Liberos suos deuorârit.] Cùm Saturnus liberos mōx natos deuoraret , Rhea pro Ioue ei saxum deuorandum obiecit. Iupiter illum regno expulisse dicitur. *Virg. 8. Aeneid.*

Primus ab ætherco venit Saturnus olympo ,
Arma Iouis fugiens, & regnis exul ademptis.
Suos liberos denique ideo deuorasse dicitur , quòd sibi dominus temporis, & tempus omnia deuoret. *i* Argium Thyestem.] *Thyestæ fabula satis protrita est. Habetur anie, de Mercede conductis. k* A capella nutrice.] De Iouis origine , successione & rebus gestis, & quòd à capra uerit enutritus , ut Romulus à lupa. *l* Potitus sit imperio.] Regnare in calo Iouis vulgus existimat (inquit Lactant. lib. 1. de falsa religione c. 11.) id doctis pariter & indoctis persuasum est, quod & religio ipsa, & preces & hymno, & detubra, & simulachra demonstrant. *m* Iunonem germanam.] Iunonem quo pacto duxerit Iupiter, olim Theocriti Scholiastes in Syracusanas ostendit: Iupiter, inquit, insidians sororis pudicitia, quum foris uidisset illam semotam ab reliquis dijs (nam de dijs quidem virginibus tutum est obambulare solas) seipsum vertit in cuculum, cōseditq; in monte qui prius dictus erat Thronax, nunc Coccys dicitur. Eo verò die Iupiter exciitauit ingentem tempestatem. Iuno itaque sola peruenit in montem, conseditque eo loci ubi nunc est Iunonis Teliæ, hæc est, perfecta, templum. cuculus autem ob tempestatem horridus ac tremens deuolauit, conseditque in Iunonis genibus. Eum Iuno miserta, texit veste sua. Hic rex deorum repenti è cuculo factus Iupiter, Iunonem complexus est. Quumq; illa metu matris recusaret coitum, Iupiter promissit ducturum illam in uxorem. *Virgil. lib. 1. Aeneid.*

Ast ego quæ diuū incedo regina, Iouisq;
Et soror & coniunx —.

Lucianus in *Tragopodagra*, vocat Iunonem coniugem & sororem Tonantis. Sed cur ita dicatur, refert Macrobius in *Somniurn Scipionis lib. 1. cap. 17.* n Idq; iuxta *Perlarum.*] De Persis & alijs quibusdam nationibus sæpe id legimus. De Atheniensibus nihil tale nisi quod habetur apud Aemilium Probum de Græcis imperatoribus, in præfatione. Negat enim, Cimoni, summo Atheniensium viro, turpe fuisse, sororem germanam habere in matr

matrimonio. o Cœlum liberis expleuit.] De Iouis
luterijs & turpibus amoribus vide Annotationem nostram
Deorum concilio. p Quam vel Proteus ipse.] Iouens
οὐκιδώτερον αὐτοῦ πρῶτος appellat, quod se subinde in alias
q; alias formas transfigureret. q Citra virilem.] Vulca-
um ex sola Iunone natū Hesiiodus ait, quem multi sequuti sunt,
per quos Apollonius Rhodius in primo, quid eius planius o-
ndunt interpretes. Idem Lucianus noster & Ouid. r Præ-
eps datus.] Vulcanus simulatque natus fuit, à Ioue præcipi-
tus fingitur è calo in Lemnum insulam. Causa autem deie-
tio-is huius fuit, summa infantis deformitas Unde quidam
e Vulcano intelligunt ver us istos apud Virgilium :

—cui non risere parentes.

Nec Deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est,
Ab hac autem præcipitatione dicitur Homero. Iliad. v. νύμιο-
ροῖω : id est, claudicans. Huius præcipitationis alia habetur
ocasio apud eundem Homerum in fine primi Iliad. Iupiter ali-
quando cum Iunone, quod inter coniuges non ita rarum est, ri-
tatus, cum verbera huic infligere cepisset, Vulcanus qui tum
forè aderat, accurrens Iunoni subsidium ferre volebat. At Iu-
piter iratus, hunc pedibus arreptum è calo præcipitavit, quò
quum totum diem decidendo consumpsisset, tandem in Lemnum
insulam (manè enim deiectus fuerat) sub vespèram lapsus, ibi
statim ab indigenis subleuatus est. Quod apud Homerum ipse
estatur, dum Iunonem monet, ne marito aduejretur, sin illius
n se furorem concitet, Vulcanum nequaquam suppetias latu-
rum, vspotè qui Iouis iram olim senseris. s Porro Rheas.]
Rheas, quæ & Cybele, Berecynthia & Ops dicitur, filia fuit Cæ-
i & Veste, & Saturni fratris coniunx, Hanc Poëta Iouis &
uliorum plurium deorum matrem dixerunt, ei que quadrigam
è quatuor leonibus tractam assignauerunt, & capiti eius tur-
ritam coronam, & sceptrum manibus addiderunt. Et cum ince-
deret, sacerdotes dicti Galli, tympana tangentes & æra, præce-
debant, & corybantes armati illam ambibant. Atys puer Phry-
gius, à Rheas adamatus, cum ei castitatem promississet, quam
non seruauit, in furorem versus, seipsum excastravit. Vide Dia-
logum Venere & Cupidinis, in quo etiam de Endymione pasto-

re ex Caria, quem cum Diana siue Luna ob formæ præstantiâ adamaret, in Latmo monte sopiuit, ut enim dormientem exoscularetur, Ouid. 2. Amorum:

Latmius Endymion non est tibi Luna rubori.

[Horæ portas seruant.] Horas Homerus Iliad. 9. ait capitis præesse, curamque habere ut modò serenum, modò nubium sit. Ouid lib. Metam. 2. Horas Solis affectas cum alijs temporis partibus facit. ita enim ait:

A' dextra læuaque dies & mensis & annus,

Seculaque, & positæ spatijs æqualibus Horæ.

De his idem Lucianus in Tragædo. u. Subuolantem ignem.] In hostijs eam dicebant Aruigera, quæ cornua habebat, quoniam in cui ouis mari testiculi dempti, & idè ut natura versa veruex declinatur, sed etiam coxas cum inguinibus cniissa, quam & cniissionem dicebant: id est, adipe operiente comburebant. Knosæ enim propriè in sacrificijs nidor, euaporatio & aruina dicitur. Hinc Lucianus hæc αὐτοῦ ἀρωγῆς κνισσῆς: id est, insurgentem nidorem, vel astendentem dixit, quod & κνισσῆς vocatur. Censebatur enim hæc pars preciosa præcipuè, & propter incessum, & quia inde semen genitale deducitur. x Nempe Ixion.] Ixion apud inferos rotæ alligatus assiduè circumfertur. y Ac Tantalus.] Pæna, qua Tantalus apud inferos torquetur, nouissima est. Is enim, licet in medijs aquis adusque humeros constitutus sit, siti tamen enecatur. Ouidius quoque scribit hoc illi tormentum inditum esse, quòd deorum secreta mortalibus reuelauerit:

Quærit aquas in aquis, & poma fugacia captat
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

De Tantalo diximus in Timore, & in Dissad. bus. & Rursus Cretenses Iouem.] Iupiter Cretæ rex apud nos consuetus est, diuinitatis opinionem stulto gentiliū errore, quorum inopiâ circa cultum & religionem tanquam effectum describit Lucianus, postquam varias opiniones de dijs recensuit, tanquam causam superstitionis. A Mercurium pubescentem.] Iuuenis effingebatur Mercurius. Hinc Galerius in Sutoria: Mercurium, inquit, ut orationis parentem & artium omnium authorem, in aliam effigiem quàm Fortunæ, effin-

ant sum pictores, sum p' oſta. effingunt enim iuuenem formo-
 um, non tamen fucatum, aut compium, ſed nativa quadam
 virtutis ſpecie, vultu hilari, acribus oculis: in baſi quadrata,
 ſua ſtabilicatis & firmitatis figura eſt: cum cætera qua in e-
 us dei commendationem & aſſeclarum comitiūque ſubiungit.
 hic à Luctando & Lwrtms, labro malisq̃ue barbatuſ nomina-
 or. B Neptunum nigro capillitio.] Neptunus varijs mo-
 is pingebatur, nunc pacatus & tranquilluſ, nunc commotus,
 t in Homero & Virgilio videmus. nunc nuduſ etiam, cum tri-
 ente & concha: nunc in veſte cyanea, vt Phurnutuſ ait. Lu-
 ianuſ hic nigris capillis effingit. C Quis verò.] Amplifi-
 catio vanitatis à repugnantibus. D Verūm ſi in Aegy-
 tum.] Aegyptiorum ſuperſtitio & prodigioſi dii. E Nam
 Apis ille.] Apud Aegyptiuſ, gentem præ cæteris nationibuſ
 ſuperſtitioni aſſiſſimè immerſam, à mortuo Apis bove, nemo
 non comam radebat, ſi vel puniceoſ Niſi cinnuſ (vt Lucianuſ
 certis vtar) illa ſuperafferet: itaque aliuſ quaſituri, qui in ex-
 incti locum ſufficeretur, velut publico luctu præditi capiti
 radebant, reſtante Plinio libro 8. Natur. hiſt. Idem faciebant
 & Biblij in ſacris Adonidis, authoritate Luciani de dea Sy-
 ia. F Eſt autem hic Apis Deus.] Apis rex Argiuorum
 & Sicyoniorum, filiuſ Iouis & Niobeſ filiæ Phoronei, à quò
 Grecia Apis & Apia dicta eſt: vixiſſe dicitur tempore Abrahæ.
 hic quum Aegiæteum fratrem regno argiuorum præfecieſſet, i-
 ſe in Aegyptium traiecit: & ibi ducta Iſidem vxore regnavit.
 ſumq̃ue homineſ ibi multuſ beneficijs affecieſſet, & vini uſum
 illis oſtendiſſet, poſt mortem pro maximo deo ſub ſpecie bovuſ
 viui, cultuſ eſt ab Aegyptijs & dictuſ Apis atque Serapiſ: de
 quo Eusebij hiſtoriam Eccleſiaſticam vide. Beneficiū inun-
 dationis Nili & fertilitatiſ terræ illi acceptum
 referebant. G Hæc igitur.]
 Epiloguſ.

VITARVM AVCTIO.

Martino Bolero interprete.

ARGVMENTVM.

ARgumentum huius Dialogi planum est vel ex ipsa inscriptione. Deridet enim Philosophos, enumerando omnes propè illorum sectas, & exagitando ea quæ in vnaquaque earum ridiculè maximè docentur. Figit autem venales illas proponi hominibus à Ioue, mercatorum exemplo: vt quemadmodum illi, cùm mancipia, iumēta, aut etiam alias res vendunt, vsum ac precium cuiusque indicant, ita ipse quoque occasione hac mores, doctrinam, ac totam denique vitæ omnium rationem, maiore licentia exponere atq; irridere posset.

ΔΙΟΣ, ΕΡΜΟΥ, Α-
γρήτι, Πυθαγόρε, Δημοκρί-
τι, Ηρακλείτου, Σωκράτους,
Διογένης, Χρυσίππου,
κὶ Φιλοσίφου,
ἢ

INTERLOCVTOR-
es, Iupiter, Mercurius, Mer-
cator, Pythagoras, Diogenes,
Democritus, Heraclitus, So-
crates, Chrysippus, Phi-
losophus.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

I V P I T E R.

Υ μὲν σταίβει
τὰ πάθρα, καὶ
παρασκιάζει
τόπον τοῖς ἀφι-
πνεύμοις. σὺ δ' εὖ σορὶ ξύς
παραγαγὼν τὸς βίους· ἀπὸ
κοσμήσας πρότινον, ὡς ἀπρό-
σωποι φανῶντα, καὶ ὅτι πλείους
prius, vt formosæ appareant, & quamplurimos emptore

V^a quidem cō-
pone scamna
& locum adori-
na his, qui ad-
ueniunt: tu verò vitas (ic-
est, philosophorum sectas)
adducito, easque ordine su-
ste: verumtamen exornata
allici

πᾶξοντα. σὺ δ', ὦ Ερμῦ, κή-
ρυξαι, καὶ συγκαλῆ ἀγαθὴ τῶν
καὶ τὸς ἀνητὰς ἡδὴ παρῶνα
ἐς τὸ πολυτήειον. ἀρχήν.
οὐκ ἔστι βίος, φιλοσόφου παν-
τός ἑδός, καὶ περὶ σῶμα ποιε-
ῖται. αἱ δὲ τίς ἐκ ἑλτὸ πα-
σάντα τὰ βύθια καταβὰς
ἰδῆ, ἃς νύστα ἰκτίσθαι, κατα-
βῆσας ἰγνυκτῶ. Ερ. ποταοὶ οὐ
ἴσασιν, ὥς καὶ μὴ δευτεῖαν,
καὶ ἡ κατήχησιν αὐτὸς Ζῶς. πᾶ-
σι δ' ἔρ. Ερ. τίνα θέλεις πρῶ-
τον περὶ ἀνθρώπων; Ζῶς. τοῦτον
κομῆται, ἡ ἰωνικὸν, ἢ πᾶσι καὶ
ἐκ μὲν τις εἶναι φαίνεται. Ερμ.
ὁτοῦτος ὁ Πυθαγορικὸς κατα-
βῆσι, καὶ πᾶσι σεαυτὸν ἄς
καταβῆται. ὅς τις σωματικῶς
ποιοῖς. Ζῶς. κέρυξ δὲ. Ερ. τὸν
ἑαυτοῦ βίον πωλῶ, ἡ σιμνὸ-
τατόν τις ἀνέστηται; τίς ὑπὲρ
ἑνθρώπων εἶναι βέλτεται, τίς ἄ-
λλος πᾶσι καὶ πάντας ἁρμο-
νίαν, καὶ ἀναβιβῶνα πάλιν;
Κρό. τὸ μὲν ἔστι δὲ ἐκ ἀγνοίας.
εἰ δὲ μάλιστα οἶδεν; Ερ. ἀειθμη-
τικῶν, ἀστρονομία, τῶν

alliciant. Tu autem, Mer-
curi, quod felix fastumque
sit. proclama, & aduoca em-
ptores, ut iam adfo-
rū. Proclamabimus autē om-
nis generis Philosophicas
vitas, & variarum sectarum.
Quod si quis in praesentia pe-
cuniam numerare nequit, is
saltem constituo aliquo qui
pro se sponsor sit, in futurum
annū soluat. MERC. Multa
ti accidunt. itaq; non oportet
differre, neque diu detinere
eos. IVP. Vendamus igitur.
MERC. Quem vis ut pri-
mum producamus. IVP. Ion-
nicum illum comatū: graui-
tatem enim quandam praese-
fert. MERC. Fleus tu Py-
thagorice, descende, teq; con-
spiciendum praebere his, qui cō-
gregati sunt. IVP. Procla-
ma MERC. Optimam vitā
maximēq; venerandam ven-
do. quis emet? quis maior ho-
mine esse vult? quis cupit vni-
uersitatis, adeoq; omnium re-

rum harmoniam cognoscere? quis vult reuiuiscere? MER-
CAT. Forma certe est non illiberali: verū qui potissimum
scit? MERC. Arithmetica, Astronomia, prodigiorum

τέαρ γεωμετείαρ, μουσικὴν,
 χοιτέαρ μάντιν ἄκρορ βλε-
 πας. Αγο. ἔξισιρ αὐτ' ἀνακεί-
 νησ; Ερ. ἀκάνειν ἀγαθὴν τύ-
 χη. Αγορ. ποδαπὸς ἡσίο; Πυθ.
 Σάμιϑ. Αγορ. πῶ ῥ' ἰπαιδ' αἰ-
 θης; Πυθ. ἰρ Αἰγύπτῳ, παρὰ
 τοῖς ἐκ' αὐτοῖς Αγορ. φέρε δ' ἡ
 ἔμ πείωμαι σι, τί με διδά-
 ξας; Πυθ. διδάξω μὲν ἴδμεν, ἀ-
 θαμνέσω δέ. Αγορ. πῶς ἀνα-
 μνήσας; Πυθ. καθαρὰν πρό-
 τερον τὴν ψυχὴν ἐρξασάμε-
 νος, ἢ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκ-
 πλῦσας. Αγορ. καὶ δὴ νόμιζω
 ἤδη καθάρθαι με, τίς ἔτι
 πῶ τῆς ἀναμνήσεως; Πυθ. τὰ
 μὲν πρῶτον, ἰσυχίην μακρὴν, καὶ
 ἀφωνήν, ἢ πᾶσι δ' ἄνθρωποις
 καλὴν μηδύν. Αγορ. ὦρα τοῖ,
 ὦ βέλτεσι, τὸν Κροίσου πῶδα
 παδ' αἶμαρ ἐγὼ ῥ' ἀλ' ὦ, ἐκ
 ἀνδριὰς εἶναι βύλαμαι. τί δέ
 μετὰ τὴν σιωπὴν ὁμως, ἢ τὴν
 περταίτιαν; Πυθ. μουργίη
 καὶ γεωμετεία ἰνασκίσιαι.
 Αγορ. καί ἐγ' ἴθις, ἀ πρό-

τερον

tuta esse volo. verum quid post illud silentium & quinquen-
 nium fiet? PYTHAG. In Musica & Geometria exei-
 cere. MERCAT. Rem sanè gratam narras, si priu-

scientiam, Geometriam, Mu-
 sicam, praestigiorum artem:
 vatem vides summū. MERCAT. Licetne eum interroga-
 gare? MERCUR. Quod
 faustum sit, interroga. MERCAT. Cuiases ius? PYTHAG. In
 Samius. MERCAT. Vbi ne-
 rò institutus es? PYTHAG. In
 Aegypto apud sapientes qui
 illic sunt. MERCAT. Age,
 quod si te etiam, quid me do-
 cebis. PYTHAG. Nihil equidem
 docebo te, verū commune faci-
 ciā MERCAT. Quomodo?
 PYTHAG. Primum quidem ani-
 mam tuā purā faciam, repur-
 gans eam à sordibus, quibus
 nūc immersa est. MERCAT. Equidem
 finge me iam puri-
 esse, quis modus est commo-
 nefaciendi? PYTHAG. Princi-
 pium quidem est longa quies
 & taciturnitas, et totis quin-
 que annis nihil loqui. MERCAT. Ergo, bone vir, Cræ-
 te filium erudire convenit
 ego enim loquax, non sta-

quid

ρορ λιθαρωδὲν γνόμενον,
 ἔτα ἂν ὁφὸν χρῆ. Πυθ. ἄτ'
 ἰ τῷ τοιοῖσιρ ἀειθμίαρ. Αγο.
 δα καὶ νῦν ἀειθμέρ. Πυ. πῶς.
 αὐθμίας; Αγο. ἴμ, δύο, τρία,
 τέσσαρα. Πυθ. ὁρᾷς, ἃ σὺ δο-
 λῆς τέσσαρα, ταῦτα δὲ καὶ ἑ-
 πτα, καὶ τεῖζωνορ ἰν τιλῆς, καὶ ἱμί-
 ρορ ὀρκιορ τὰ τέσσαρα, ὅ-
 ρη θεοτέρως λόγους ἤκω, καὶ
 μακρορ ἰσῆς. Πυ. μὲτὰ δ', ὅ
 ἔνι, ἥσσαι γῆς τε πῆι, καὶ ἡ-
 ὄ, καὶ ὑδάτος καὶ πυρὸς, ἥ τις
 ὁ τοιοῖσιρ ἔφορ, καὶ ὁ ποῖα
 ὄντα μορφῶν, καὶ ὅπως λι-
 τεύονται. Αγο. μορφῶν γὰρ ἔχα-
 ρὸ πῦρ, καὶ ἄνερ, καὶ ὕδωρ; Πυ. καὶ
 ἄλλα ἱμφανέα. καὶ γὰρ οἶα τις
 μορφῆς ἢ ἀσχημοσύνης λι-
 τεύει. καὶ ἐπὶ τοιοῖσι δ' γινώσκαι
 θεὸν ἀειθμὸν ἰόντα, καὶ ἄρ-
 μοσίω. Αγο. θαυμάσια λέγεις.
 Πυ. πῶς δ' ὁ τοιοῖσι δῖοισιν ἔρη-
 γοῖσι, καὶ σπαντὶ ἵνα δοκίον-
 α, καὶ ἄπορ ὁρῶμενον, καὶ ἄλλ-
 ορ ἰόντα ἥσσαι. Αγο. τί φῆς;
 Πυ. ὅτι αὐτοῖς, καὶ ἐχούτῃ, ὅσπερ
 καὶ πρὸς σε ἀγλίσσωμαι;
 Πύθ.

Ad hæc te ipsum quoque v-
 ideri scies, neque pro eo quies, conspici. MERCA.

Quid narras? alius sum, et non is, qui nunc tecum colloquor?

quam sapiens fiam, cui harce-
 dum me esse oportet. PYT.

Post hæc numerandi artem
 addisces. MER. Nunc etiã
 numerare scio. PYT. Quo-
 modo numeras? MERCA.

Unum, duo, tria, quatuor.
 PYTH. Vides decem esse ea
 quæ tibi videtur quatuor, et

perfectum trigonum, non
 strumque insutandũ? MER.

Per maximũ igitur iuramen-
 tum quatuor, nunquã neque di-
 uiniore, neque sanctiores sero-
 mones audiui. PYTH. Post

hæc verò hospes, de terra,
 aëre, deque aqua et igne scies,

cuiusmodi sit illius impetus,
 quã habeant formã, et quo-
 modo moueantur. MERCA.

Formamne habet ignis, aer,
 et aqua? PYTH. Certè mi-

nimè obscuram. neque enim si-
 ne specie et forma moueri

possent. Præterea ipsum etiã
 Deum numerum esse et har-
 moniam cognoscet. MER-

CAT. Mira narras. PYTH.

Πυθ. νῦν ἤ οὐτ' ὧ, πάσαι δὲ
 ἐν ἅπῳ σώματι, καὶ ἐν ἅπῳ ὁ-
 νόματι ἱφαιλάσῃ, χρόνῳ δὲ
 αὐτῇσι ἐς ἅπαντα μεταβάσῃσι. Αἰ.
 ὧτο φῆς, ἀθάνατον ἴσθαι
 με, ἀπατόρητον ἐς μορφὰς
 πλείονας; ἀπατάδῃ ἤ ἱκαν-
 οῦς, τὰ δ' ἀμφὶ διαίταν ὁ-
 ποιός τις ἔστι; Πυθ. ψυχῆϊον μὲν
 ἔστι ἐντιστάμενον· τὰ δ' ἄλ-
 λὰ, πάλιν ἐν ἅμῳ. Αἰ. τίνος
 ἔνθα μυσάσῃ τὰς ἐν ἅμῳ;
 Πυθ. ἔκ, ἅπ' ἱεροῖς ἄνθρωποις, καὶ θαν-
 οντας αὐτῶν ἐφύσιν. πρῶτον
 μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονεῖ ἄνθρωποις, καὶ ἡ
 ἀπὸ φύσεως ἐν ἅμῳ, ἔτι χλω-
 ρὸν ἰόντα, ὅφρα τοῖσι ἄν-
 ὄφροισι μοεῖοισιν ἐμφερῆ
 πλὴν φυλῶν, ἐψυθέντα ἔτι ἡ πα-
 ρῆς ἐς πλὴν σκληρώσει, καὶ ξίμα
 μεταμηνύσῃ, ἅμα ποικίλῃ.
 τὸ δὲ μέγιστον, Ἀθλωάοισι νό-
 μος, ἐν ἅμοισι τὰς ἀρχὰς ἀν-
 εἶναι. Αἰ. καλῶς πάντα ἔ-
 φης, καὶ ἰσοπρῆπῶς. ἅπ' ἀπό-
 θυσι, καὶ γυμνὸν γὰρ σιδήρῳ
 βλέπομαι. ὦ Ἡράκλεις, ἡγεῖσθαι
 αὐτῶ

maius est, Atheniensium lex est, fabis magistratus eligere.

MERCAT. Præclare et religiose omnia dicis, verum exue-
 te vestibus: nam nudum te videre cupio. Ο' Hercules, anteum
 illi

PYTH. Nunc quidem ille,
 es, quondam verò in alio
 corpore, et alio sub nomine
 videbaris, et temporis pro-
 gressu rursus aliud corpus
 indues. MERCAT. Itane

dicis? Immortalem me fore
 subinde alias atque alias for-
 mas induendo? Verum de
 his satis. Iam quod ad ratio-
 nem victus attinet, qualia
 es? PYTH. & Nullum qui-
 dem animal edo, reliqua ve-
 rò omnia præter fabas.

MERCA. Quamobrem
 odisti fabas? PYTH. Nullo
 quidem odio illas prosequor:
 verum, quia sacrae sunt, et
 h mirabilem quandam natu-
 ram obtinent, ab illis absti-
 neo. Primum quidem plas-
 nè genitales sunt: et si fa-
 bam adhuc viridem exuas,
 videbis eam omnino virili-
 bus membris similem natu-
 ram habere: elixam autem
 si deponas, certis noctibus
 sanguinem feceris: et quod

ὁ μὲν δὲ φησὶ δα. θεός, οὐ
 ροῖός τις ἔναι φαίνεται, ὥ.
 οὐκ ὀνομασθεὶς πάλιν αὐτόν.
 ὅς τ' ἐτόν ἀπαυρύνει· Ερ.
 ἔκα μιν ὦρ. Αγο. ἔχω, τοσού-
 τ' ἀλάβωρ. Ζῶς. γράφει τὸ ἀπ-
 οσταμίνε τὴν νομῆν, καὶ ὁ δὲ γι-
 νῆρ. Ερ. Ἰταλιώτης, ὡς Ζην,
 ῥοκῆ τις ἐστίν, τῶν ἀμφὶ Κρό-
 νω καὶ Τάραντῳ, καὶ πλὴν
 αὐτῆς Βηλῶν, καὶ ὡς ἔχῃς,
 ἔκαστος τριακόσιοι σχιδὸν ἰσ-
 νύλνται, κατὰ κοινὸν αὐτόν.
 Ζῶς. ἀπαγέτωσαν. ἄπορ
 παραγὰ γωμῶν. Ερ. βέβαιον τὸν
 κῶν μιν ἔκαστον τὸν Πον-
 τικόν; Ζῶς. πᾶν ἢ ἔν. Ερ.
 ἔστι ὁ πλὴν πᾶσαν ἱερὴν ἡμί-
 ναν, ὁ ἑξωμίας; ἰλθί, καὶ πρὶν
 ῥίθι ἰσχύκω τὸ σιμῶν ὄριον.
 Βίον ἀνδρὶ κὼρ πολῶ, βίον
 ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἰσ-
 χυόν. τίς ὀνάσει; Αγο.
 ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πῶς ἔ-
 ἰσχυόν. Ερ. ἔγωγε. Αγο. ἔ-
 ρα ὁ δίδως, μή σοι διδάσκει
 ἐνδοξαποδισμῶ, ἢ καὶ πᾶσι
 ἐκείναις ἰσχυόν πᾶσι; Ερ.

illi femur est. Deus aliquis
 & non mortalis esse videtur.
 itaque omnino illum emam.
 Quanti illum aestimas?
 MERC V. Decē drachmis.
 MER. Habeo tanti accen-
 pium. IVP. Scribe nomen
 emptoris, unde sit. MER.
 CV. Ex ea parte Italiae esse
 videtur, quae circa Croto-
 nem & Tarentum, atq; eius
 loci Graciam sita est. Atqui
 non vnus tantum, sed propē
 trecenti communiter ipsum
 emerunt. IVP. Abducant,
 alium adducamus. MER-
 CVR. Vis squalidum illum
 ex Ponto? IVP. Omnino
 quidem. MERC V. Fleus
 tu peram dependentem has
 bens ex humeris, accede, &
 totum hunc confessum cir-
 cumeas. Vitam vendo pla-
 nē virilem, vitam optimam
 & generosam, vitam libe-
 ram: quis emet? MERC.
 Quomodo inquis p̄esco?
 an liberum tu vendes homi-
 nem? MERC V. Maxi-

me. MERCAT. An non times, ne te accuset tanquam
 plagiarium, aut in Arcopago litem intendant? MERC V.

ἴδῃ αὐτῷ μίλατῃς πράσιος,
οἶται γὰρ εἶναι πάντας αἰσιν
ἐλεύθερον. Αἰ. τί δ' ἄν-
τις αὐτῷ χέσεται ρυπῶντι,
καὶ οὕτω κακοδαμόνως δια-
καμύει; πλὴν ἂν σκαπα-
νία γένηται καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν
ἀρδαιόσῃ. Εἰ. οὐ μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἔνθ' ὑπερβαίνει αὐτὸν
ἐπισήμως, πολλὸν πιστότερον χέ-
σεται ἢ ἑλκῶν, ἀμίκτα κύνων
αὐτῷ καὶ τοῦνομα. Αἰ. ποῦ
σταπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα πλὴν ἄ-
σκησιν ἐπαγγίσκεται; Εἰ. αὐ-
τὸν ἱεροῦ, κάπνιστον γὰρ οὐκ
ἐστὶν ποιεῖν. Αἰ. δὲ διατὸ
σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατη-
φῆς, μή μιν ὑλακτέον πᾶσι
ἐλεύθερον. ἢ καὶ νῦν Δία δά-
κα γέ. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῶκε τὸ
ξύλον, καὶ σιωπᾷσιν τὰς ὁ-
φρῦς, καὶ ἀπαληπτικὸν τι καὶ
χολῶδες ὑποβλέπει; Εἰ. μὴ
διδίδει, τιθασσός γάρ ἐστι.
Αἰ. τὸ πρῶτον, ὃ βέλτεται, πο-
σταπὸς ἔστι; Δι. παντοδαπός. Α.
πῶς. Αἰ. γὰρ Δι. ἢ κόσμος πολλο-
τῶν ὁρᾷς. Α. ἴσῃ οἷς ἴτινα; Δ.

τὸν

vnde es? DIO. Vnde vis? MERCA. Quomodo dicis?
DI. Mundi cuius vides. MERCA. Quis vero imitaris? DI.

Herculem

Non est illi cura quiddam ven-
ditur: omnino enim se libe-
rum esse putat. MERCA.
Quis autem illius tam for-
didi & misere affecti vsus
esse potest? nisi fossorem
forte aut lixam aliquis ex
ipso facere velit. MER-
CV. Non hoc tantum, imò
si ipsum quoque custodem
domus constitueris, multò
fidelior erit quàm ullicanes.
siquidem & ille i canis ap-
pellatur. MERCA. Cu-
ias autem est? aut quam gra-
tem proficitur? MERC V.
Ipsam interroga: istud enim
præstiterit. MERCA. Ti-
meo vultum ipsius, seu erum
a modum, & iristem, & ne
me accedentem allatret, aut
per Iouem mordeat. Nōne
vides quomodo lignum su-
stulerit, & contractis super-
cilij minaciter frementi &
irato similis appareat?

MERC V. Ne time. cicut
enim est. MERCA T.

Primum quidem, ô bone die

ἢ Ἡρακλῆα. Αἰο. τί εἶναι,
 ὃ καὶ λέοντι ἄμπελιν. τὰ
 ἄρ. γὰρ ξύλον ἰοικας αὐτῷ.
 Δι. τευτί μοι λεοκτῆ τὸ πρῶ-
 τόν μου· στρατεύομαι δέ, ὥσπερ
 κἄν, ἐπὶ τὰς ἐδονὰς, οὐ
 κελούτους, ἀπ' ἐκούσι, ἐκ
 ιαθάραι τὸν βίον περὶ οὐ-
 κέν. Αἰο. ἔτι τῆς πῶας
 ἔτι σις; ἀπὸ τί μάλιστα ἀδύ-
 νασι φῶν; ἢ τίνα πλὴν τῆς
 γλῶττης; Δι. ἐλθόντες
 ἔμει τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰα-
 τρὸς τῶν παθῶν. τὰ δ' ὅλως,
 ἀληθείας καὶ παρρησίας πε-
 φήτης εἶναι βούλομαι. Αἰο.
 ἄγε, ὦ πεφῆτα, ἢρ δ' εἰσμοί-
 σι, τίνα με τὸν τρόπον δια-
 σκύσεις; Δι. πρῶτον μὲν
 παραλάβῃς, καὶ ἀπ' αὐ-
 τῆς πλὴν πρυφῶν, καὶ ἀρεῖα
 συγκατακλήσεις, πιδώνων
 περιβαλῶ. μετὰ δέ ποινῶν καὶ
 κάμνην καταναγκάσω, χά-
 μαι καθάδοντα, καὶ ὕδωρ
 πίνοντα, καὶ ὥρ' ἐτυχεῖσι μ-
 πλάμην. τὰ δ' ἑλπίματα, ἔρ-
 ῆς, ἐμοὶ παθόντι, ἐς πλὴν
 θάλατταν φέρων ἐμβαλῆς.
 γάμον

*Herculem. MER. Cur igitur
 cur & leonem non induis?
 nam baculo illum quidem
 refers. DIOG. Hoc qui-
 dem palliolum leonina pet-
 lis vice mihi est: pugno au-
 tem non secus atque ille aus-
 ueris voluptates: idque no-
 mine imperante, sed mea
 sponte facio. sic enim vitam
 meam repurgare constitui.
 MERCAT. Euge quam
 praeclatum institutum: ve-
 rum quid maxime te scire
 dicamus, aut qualem artem
 nouisti? DIOG. Homines
 liberos facio, praetera me-
 deor illorum affectibus. In
 summa, veritatis & audaciae
 in loquendo propheta esse
 volo. MERC. Age, o
 propheta, si te etiam, qua re
 me exercebis? DIOG.
 Primum cum accepero, exu-
 ium delicias, palliolo ami-
 dum, in egestatem conclusa-
 dam. postea ad labores com-
 pellam: ut humi dormire, a-
 qua bibere, atque his rebus quae
 casu offeruntur, vesci faciam.*

Quod si pecuniam habes, hanc meo consilio in mare abijcias.

Neque

ῥάμον δ' ἀμύλας, καὶ παύ-
 λον, καὶ παρὶδ' ὅ, καὶ πάν-
 τα σοι λῦρ' ἔσται. καὶ τὴν
 παρ' ἑαυτοῦ οἰκίαν ἀπληπῶς,
 ἢ τὰ φοροῦν ἐκείνης, ἢ πυργίον
 ἢ ἔρμηον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πύρα
 αἱ σοι θερμὰ ἔσται μετ', καὶ
 ὀπιθὸν γράφων βιβλίον. καὶ
 οὕτως ἔχον, ὡδαιμονίειν ὅ
 ἔναι φήσας τῷ μυγίλου βα-
 σιλέως. ἢ μακροῖ αἱ τις, ἢ
 ἀριθλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνι-
 ρόη ἔχουσιν. Αἰο. πῶς τοῦ-
 το φῆς, τὸ μὴ ἀλγῶν μακ-
 ροῦ μινον; οὐ γὰρ χιλήνης ἢ
 παρὰ δὸν τὸ δῆρμα πειθεῖς
 βλημαί. Δι. τὸ Εὐεπίδ' ἔσθ' ὅ
 ἰαῖνο ἡλθόντες, μικρὸν ἵνα λ-
 ῖαίς. Αἰο. τὸ ποῖον; Δι. ἢ
 φημι σοι ἀλγῆσαι, ὃ δ' ἡλθόν-
 τα ἔσται ἀνάληγ' ὅ. ἢ δ' ἡ μῶς
 αἰσθ' αἰσθ' πρὸς αἶνα, ταῦτά ἢ
 παρ. ἰταμὸν καὶ ἔν', καὶ θρα-
 σιῶν, καὶ λοιδορῶνται πάντες
 ἔξῃς καὶ βασιλεῖσι καὶ ἰδιώ-
 ταις. οὕτω γὰρ ἀφελίψονται
 σι, καὶ ἀνέφθον ἰαλῶνται.
 Βάφ.

Neque tibi oxor, liberi, aut
 patria cura esse debebunt:
 quin ista omnia tanquam de-
 litamenta existimare oportet,
 ὅ καὶ relicta patria domo,
 specum, aut desertam
 turriculam, aut dolium in-
 habitabis. ^k peram præte-
 red lapulo ὅ καὶ libris opistho-
 graphis refertam habebis.
 Hoc modo instructus, vel
 magno aliquo rege felicior
 eris. Quod si vapulabis, aut
 ab aliquo torquerere, nihil
 horum molestum esse puta-
 bis. MER. Quid narras?
 num casus non dolebo, neque
 enim testudinis aut ^l carabi-
 cauem circumfero. DIO.
 illud ^m Euripidis imitari te
 oportet, paucis tantum im-
 mutatis verbis. MER. C.
 Quale hoc est? DIOG.
 Dolente mente, lingua si
 dolens mihi.

Hæc verò ante omnia tibi
 adesse necesse est, Impu-
 dentem te esse oportet, ὅ καὶ au-
 dacem, ὅ καὶ omnibus sine de-

lectu tam regibus quam privatis maledicere. ita enim fiet ut
 omnes in te oculos conijciant, teq̃ fortem esse existiment.

ἰρβαρ^Θ ἂν ἡ φωνὴ ἴ-
 π., καὶ ἀπηχῆς τὸ φθίγμα,
 ἢ ἀτιχῶς ὁμοιοῦσι κινῶ. καὶ
 ὁσώπου δ' ἐντυταγμῶν,
 ἢ βάδισμα τοιοῦτο πεσώ-
 ω πρίπων. καὶ ὅλως, θηειά-
 ἢ τὰ πάλυτα, καὶ ἄργια. ὅ-
 λως δ' καὶ ἐπιδόματα, καὶ μί-
 νότης ἀπίσω. καὶ τὸ ἐρυπ-
 ῖον ἀπόφυσον τοῦ πεσώπου
 ἀντὶ τῆς δόξης δ' τὰ πολυ-
 ὑνθρωπώτατα τῶν χυδαίων,
 καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόν^Θ
 καὶ ἀκοινώνητ^Θ ἔσθαι βίαι,
 καὶ φίλον, καὶ ξύπον πεσι-
 ὦν^Θ. κατάλυσις γὰρ τὰ τοι-
 κῶτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὅφρα δ'
 πάλιν, ἂν μὴ ἰδίᾳ ποιῶ-
 σιν ἄντις, θαρρῶν ποίᾳ. καὶ
 τῶν Αφροδισίων αἰροῦ τὰ
 ἐκδοκῶτα. καὶ τίλ^Θ, ἡ
 σοὶ δοκῇ, πολὺν ποδῶν ὁμῶν, ἢ
 σπηλῖαν παλῶν, ἀπόθαι.
 ταῦτά σοι πλὴν ὠδαιμονίαν
 πεξινούμην. Α. ἄπασι, μι-
 αὐτὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα
 ἡγῶν. Δ. ἀπὸ ῥῶσιν, ὅ
 σῶν^Θ, καὶ πᾶσι δ' ὁμοῦ με-
 τιλθῶν.

ME. R. Apage, scelesti enim & inhumana sunt ista quæ nar-
 ras. DIOG. Sed heus tu, nemo non ista facillimè assequi pos-
 test.

Barbara quoque vox, & ab-
 sonus sonitus tibi sit, quique
 canino planè similis existat.
 Vultus sit intentus, tum in-
 gressus sit qui talem vultum
 deceat. In summa, belluinæ
 & agrestes planè sint tibi
 mores, pudor autem & man-
 suetudo & modestia procul
 absint. Ruborem quoque om-
 nem de facie abstergas: lo-
 ca autem quæque celeberrima,
 & in quibus maxima est
 hominum frequentia, acce-
 dito, & non his ipsis solus sine
 ullo commercio esse velis,
 neque apicum neque hospis
 tem accedendo. his enim re-
 bus hoc regnum solvetur. In
 conspectu verò omnium ea
 facias, quæ ne priuatim quis
 quam alius facere: & audeat
 rei in te veneræ exercenda,
 ea quæ sunt maximè ridicu-
 la eligito. Postremò, si tibi
 videtur, crudum aliquem por-
 cypum vel sepiam deuorandum
 morere. Hac illa felicitas
 quam tibi procuramus.

τιλθεῖν. ὃ γάρ σοι δίκαιον πα-
 θείας, καὶ λόγον, καὶ κέρων,
 ἀπ' ἐπίτομον αὐτῇ σοι πρὸς
 δόξαν ἔστι δόξος. καὶ ἰδιώτης
 γὰρ ἄνθρωπος, ἥτοι συνδιδέσκει,
 ἢ ταειχοπέλης, ἢ τίκτων, ἢ
 τραπέζιτης, ὅθεν ἐν ἀνύσει
 θαυμάσιον εἶναι, ἢ μόνον ἢ
 ἀναίδεια καὶ τὸ θρέσθαι πα-
 ρεῖ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκ
 μάθης. Αἰσ. πρὸ ταῦτα μὲν
 ἔστι δίκαιον συνάτης δ' ἄνθρωπος
 πρὸς ἢ κηπὸς ἐν κερῶν γί-
 νοιο καὶ ταῦτα, ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ποδῶσαι οὐτοσί, τὴ μίγιστον
 δὲ ὁκολῶν. Εἰ. ἢ λαβῶν.
 καὶ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 θα, ἢ νοχλῶν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 τῶ, καὶ ἢ πᾶντας ἀπαξα-
 πλῶς ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ρῶντῶ καλῶς. Ζῶς. ἢ ἢ
 κορ καλῶς τῶν Κυρλωῶν, τῶν
 ἐν τῇ πορφύρῃ, ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 μέν. Εἰ. ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῶμα, καὶ
 πλεῖστον δίκαιον. Βίος οὗτος
 ἢ ἢ ἢ, βίῳ πρὸς μακάριον.

tis

test. Neque enim ad gloriam
 consequendam opus erit ex
 ruditione; orationibus, atque
 que his nugis: veram com-
 pendiarum ad illam via est.
 Erit si ex vulgo aliquis fuerit
 ris idiota, coriarius videli-
 cet, aut falsamentarius, aut
 faber, aut numularius, ta-
 men nihil vetat quò minus
 te mirentur, si modò insigni-
 ter impudens et audax fue-
 rit, atque omnibus egregiè
 conuinciari didiceris. MER-
 C A T. Ad has artes tuas
 minimè indigeo. Nauta ve-
 rò, aut hortulanus fortasse
 per occasionem fieri posses;
 præferim si te ille ad maxi-
 mum duobus obolis vende-
 re velit. MERCVR. Re-
 cipe eum. etenim libenter li-
 berantur ab illo qui clamo-
 ritus sic nos obuiandit, pro-
 fusque omnes iniuria et con-
 tumelys afficit. IVP. Au-
 lum accerere, Cyrenaum il-
 lum purpura amictum, et
 coronatum. MERCVR.

Agite, animum aduortite omnes. Res sumptuosa est, qua
 que diuitibus indiget. Vna est hæc incensanda vita ter beata.

Qui

τίς ἐπιθυμᾷ πρυφῆς; τίς ὡ-
νᾷται τὸν ἀβρότατον; Ἀγο.
ἄλθι σὺ, καὶ λίγῃ ἅπρῃ ἄδῳς
τυγχάνης. ὠνέσομαι γάρ σε,
ἢ ὠφέλιμ' ἦς. Ερμ. μὴ
ἐνόησας αὐτὸν, ὃ βέλτιστος,
καὶ δ' ἀνάκειναι, μεθύει γάρ.
ὥς οὐκ ἂν ἀρκείναιτό σοι,
πλὴν γλῶτται, ὡς ὄρεται, διοτι-
θῶντων. Ἀγο. καὶ τίς ἄν
ἂν φρονῶν, πρῶτον διεφθα-
ρμύον οὕτω, καὶ ἀπόλασθαι
ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ
ἀπόστα μύρων; ὡς δὲ καὶ σφαι-
αῖρον βαδίζει, καὶ παρὰ φο-
ρον; ἀπὸ ἡμῶν σὺ, ὃ Ερμῆ
λίγῃ, ὅποσα πρόσσις αὐτῷ
καὶ ἁμιτιῶν τυγχάνει. Ερμ.
τὸ μὴ ὅλον; συμβῶναι, δι-
ξίος γὰρ συμπιῆν ἱκανὸς, καὶ
ἡνωμάσαι μετὰ αὐλητρίδ' ὅ-
τι πικρὰ δὲ ἱρῶντι. καὶ ἀσά-
τω διαπότῃ. τὰ πᾶσι δὲ πρῶ-
μάτων ἐπισήμων, καὶ ὁψο-
ποιὸς ἐμπαρότατ', καὶ ὅ-
πως σοφιστὴς ἡδυπαθὴς· ἐ-
παιδῶν μὲν οὐκ Ἀθλῶνται,
ἐδῶνται δὲ καὶ περὶ Σικελίαν
τοῖς

ptatis artifex est : institutus enim est Athenis, atque Sicilia
tyrann

Quis cupit delicias? quis
emet mollissimum? MER-
CATO. Accede tu, &
dic quid notis: emam enim
te, si utilis fueris. MER-
CVRIVS. Ne obturba, ὃ
bone, neq. interroga ipsum
ebrius enim est: itaq. non po-
terit tibi respondere, lingua,
ut vides, titubās. MERCA.
Quis mentis compos emat
tam corruptum & immode-
stum mancipium, quodque
tot unguenta olet? quam
verò gressu lubrico, & ra-
tione carente incedit? Sed
utique, Mercari, dic quibus
artibus prædius sit, ut quæ
tractare soleat. MERCV.
In summa, conuiuialis est,
& compotior egregius. quin
ad exercendas impudicas &
lasciuas saltationes una cum
tibi cina admodum idoneus
esset amatori cuidam &
perdito hero. Quod ad
alia attinet, parandorum
bellariorum gnarus est: &
in adornandis edulij exerci-
tissimus. Breuiter, volu-

τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἐν-
δοκίμα παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κί-
φάλωρ τῆς πεωρίσεως, ἀ-
πάντων καταφρονῶν, ἅπασι
χεῖσθαι, πανταχόθεν ἱρανί-
ων πλὴν ἰδονίῳ. Αἰ. ὦρα σοι
ἄπορ πειθλίπη τῶν πλου-
σίων τούτων καὶ πολυχημά-
των, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτάδην ὅ-
λαρὸν ἀνέσθαι βίον. Εἰ. ἄ-
πρακτὸς ἰοικέρ, ὦ Ζεῦ, οὗτος
ἡμῖν μέγας. Ζεῦς. μετέστη
σοι. ἄπορ παράγαγε, μάλα
λορ δὲ τὸ δῖο τούτω, τὸν γι-
λῶντα τὸν Αβδηρόθεν, καὶ
τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Εφίσου·
ἅμα γὰρ αὐτὰ πειρᾶσθαι βού-
λησιν. Εἰ. κατὰ βυτον ἐς τὸ
μίσον. τὸ ἀρίστῳ βίῳ παλῶ,
τὸ σοφωτάτῳ πόντῳ ἀπα-
κρύψομαι. Αἰ. ὦ Ζεῦ, τῆς
ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὖν δῖ-
λῆτα γιλῶν, ὁ δὲ τιθὲ ἰοί-
κινος, διακρύβει τὸ
παράπαν. τί ταῦτ' ὦ οὐ-
ρανὸς, τί γιλῆσι Δι. ἱρατῆς;
ὅτι μοι γιλοῖα πάντα δοκί-
α τὰ πρέμματα ὑμῶν, καὶ αὐ-

τοῖ

tu, quid hoc sibi vult, cur rides? DE MOC. Interrogas? quid mihi omnia quae vos facitis, ridicula videntur, adeoque v-

tyrannis servivit, apud quos
in magno precio fuit. Sum-
ma verò proposui sui, se-
doctrinae est, omnia contem-
nere, et omnibus rebus vit-
undique voluptatem con-
quirere. MERCAT. Tem-
pus est ut alium emptorem
nempe diuitem, et multa
habentem pecunias, qua-
ras: ego enim minimè ido-
neus sum, qui tam hilarem vi-
tā emam. MERCV. Ille,
Iupiter, quantum apparet, in-
emptus nobis manebit. IV P
Traducito, atque alium ad-
duc, vel potius duos istos
n quorum alter, Abderites
scilicet, ridet: alter verò E-
phesus, plorat: simul enim
vendi volūt. MERCV. De-
scendite in medium. Opti-
mas vitas vendo, omnium
sapientissimos proclamo.
MERCA. O' Iupiter, quā-
ta dissimilitudo: alter enim
non desinit ridere, alter al-
tem aliquem lugere videtur.
omnino enim plorat. He-

οὐμίθ. Αγο. πῶς λίγας;
 καταγελᾷς ἡμῶν ἀπάντων,
 ἢ παρ' οὐδὲν τίθισα τὰ ἐ-
 ἵτερα πράγματα; ΔΗ. ὦ.
 ἔχα· σπουδαῖον γὰρ ἐν
 οὐτοῖσιρ' οὐδὲν· ἐξέα δὲ
 ἀ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ,
 ἢ ἀπαρίκ. Αγο. οὐ μνησιῶ.
 καὶ σὺ λινὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 ἴσαρ. ὦ τῆς ὑβρίως, ἢ πᾶν
 γελῶν; σὺ δὲ τί λέγεις, ὦ
 ἰλίτισι; πολὺ γὰρ, οἶμαι,
 ἀπλοῖον σοὶ πρὸς λαλῆν. Ηρ.
 γίνομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀν-
 ὁρώπινα πράγματα οἷσιν ἂν καὶ
 λακρυώδεια, καὶ ἔδην αὐτίκω
 ὅ, τι μὴ ἐπικύειον, ὥδ' δὲ οἶκας
 γέρω τι σφίσι καὶ ὁδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παριόντα ἢ δοκίω
 μεγάλα, τὰ δ' ὑπερῶ ἰσόμενα
 πᾶμπαν ἀνικρᾶ, λιγὼ δὲ τὰς
 ἐκ πυρῶσιαι, καὶ πλὴν ἢ ὅλον συμ-
 φορὴν, ἴαυτ' ὁδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἐμπειροῦν ἔδην, ἀπὸ αὐτῶν ἂν
 κινῶνα πάντα σωσάλοινται, καὶ
 ἐπὶ ταῦτ' ἐρψας, ἀτερψίη,
 γυνῶσις,

di calamitatem. Ista sunt quæ ego deploro, quodq̃ ni-
 hil solidum est, sed quodammodo omnia in cyceonem
 conuoluuntur, tum quod eadem res delectat & offendit,
 h h h estq̃

ipsietiam. MERCAT.
 Quid narras? nos omnes tu
 derides? atq̃ omnia nostra
 opera nihili facis? DEM.
 Sic sanè est. Nam in illis ni-
 hilest præclarum, aut stu-
 dio dignum. inania enim
 sunt omnia, & atomorum
 cumulus, & infinitum qui p-
 piam. MERCAT. Ne-
 quaquam: imò tu vanus es
 reuerà, & experientia ca-
 res. O' contumeliam, non
 dum desinis ridere? Tu ve-
 rò, ô bone, quid ploras? mul-
 tò enim melius erit, ut exi-
 stimo, tecum quàm cum De-
 mocrito loqui. HERA.
 O' hospes, ego omnes huma-
 nas res calamitosas & de-
 flendas esse existimo, atque
 in illis nihil non esse fato ob-
 noxium: ideoq̃ miseret me
 ipsarum, & deploro eas.
 Neque magnifacio præsen-
 tia, futura verò puto planè
 ærumnosa fore: conflagra-
 tiones dico, & totius munda-

γνώσις, ἀγνοσίη, μέγα, μι-
 κρόν, ἄνω, κάτω, περιχο-
 ρῶντα, καὶ ἀμαρόμυνα ἰν
 τῇ τῷ αὐτῷ παίδει. Αἰο.
 τί γὰρ ὁ αὐτὸς δει; Ηρ. πάν-
 τος, πρὸς πάντων, διαφο-
 ρόν. Αἰο. τί δὲ οἱ ἄν-
 θρωποι; Ηρ. θεοὶ θνητοί.
 Αἰο. τί δὲ αἱ θεοί; Ηρ. ἄν-
 θρωποι ἀθάνατοι. Αἰο. ἀν-
 νιγματολογία, ὅτι οὗτος, ὃ
 γρίφους σωτῆρης. ἀτιγνῶς
 γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν
 ἀποσαφῆς. Ηρ. οὐδὲν γὰρ
 μοι μέγα ὑμῶν. Αἰο. τοι
 γὰρ οὐδὲν ὠνίσταται τίς,
 ὑπερβόων. Ηρ. ἐν δὲ ἑλ-
 μα πασιν ἡβηδὸν οἰμώζων,
 ὧσιρ ὠνισμένοις, καὶ ὧσιρ
 ἐκ ὠνισμένοις. Αἰο. τὰ τὸ
 λατὸν οὐ πόρρω μεταγχο-
 ας ἰσὶν, ἐν δὲ ἑτέρω ἑξῶς αὐ-
 τῶν ὠνίσσονται. Ερ. ἀπρακτοί
 καὶ οὗτοι μέγιστοι. Ζῶς ἄλ-
 λον ἀπὸ κέρων. Ερ. βέλτε τὸν
 Αθλευῶν ἢ ἄλλον, τὸν περὶ
 λον; Ζῶς. πάντων μὲν οὐκ.
 Ερ.

biles. IVPIT. Alium accersere. MERCVR. Visne A-
 theniensem illum facundum? IVPITER. Maximè.

MERC.

estq̄ cognitio ignorantia,
 magnum, paruum : atque
 ° sursum deorsumq̄ ferun-
 tur omnia, & per vices mun-
 tiantur in ludo huius seculi.
 MERCVR. Quid est seculū?
 HER. Puer ludens, ludens
 talis, cōtendens. MERCA.
 Quid verò homines sunt?
 HERACL. Dñ mortales.
 MERCAT. Quid verò
 dñ? HERA. Homines im-
 mortales. MERCAT.
 Heus, tu aenigmata loqueris,
 an griphos componis? pla-
 nè enim tanquam Apollo,
 nihil explicas. HERACL.
 Nihil vos curo. MERCA.
 Igitur neq̄ quisquam men-
 tis compos te empturus est.
 HERAC. Ego verò à pue-
 ris iubeo plorare omnes,
 tam eos qui me emunt, quàm
 qui non emunt. MERCA.
 Hoc certè malum parū dif-
 fert ab insania: neutrum ho-
 rum etiam. MERCVR.
 Et illi quoq̄ apud nos ma-
 nebunt, cū non sint vendi-

Διὺ ῥ' ἰλθὶ σὺ. βίον ἀγα-
 ν καὶ σωτήριον ἀρκηρύντα
 ὦν. τίς ὀνείτα τὸν ἱερὸν
 ἴσθι; Ἀγ. ἀπὶ μοι, τί μὰ
 τὰ ἀδὸς τυγχάνεις; Σω.
 ἀδελφάσθης ἄμι, καὶ σοφὸς τὰ
 ὠντικὰ. Ἀγ. πῶς οὐκ ἵθ' ὡ
 ἰώμαί σε; παιδαγωγοῦ γ' ἔ
 ἰόμην ὡς παιδὶ καλῶ ὄντι
 μοι. Σω. τίς δ' ἄν ἰσι-
 δεότιρος ἱμῶ γ' ὄντο συ-
 νάμην καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν
 ὀμμάτων ἱρασθῆς ἄμι, τὴν
 ψυχὴν ἔχοντα καλῶ. ἀ-
 δελφὲς ἱμῶ τῶν τῶν ἡμῶ
 ὄντων μοι κατακίονται, ἀκού-
 ντων αὐτῶν λέγοντων μηδὲν
 γ' ἱμῶ δεινὸν παθεῖν. Ἀγ.
 τίς λέγεις, τὸν παιδαγωγὸν
 ἴσθι; καὶ πῶς τῆς ψυχῆς τι
 ὀλιπαροῦμαι, καὶ ταῦτα,
 γ' ἱερότητας ἱμῶ αὐτῶ ἱμα-
 τὶ κατακίονται. Σω. καὶ
 ἡμῶ ὀμνύω γ' ἐσσι γ' ἡμῶ, καὶ
 ἡμῶ πλάτανον. οὕτω ταῦτ' ἴ-
 σθι. Ἀγ. Ἡράκλεις, τῆς ἀδ-
 ἱας γ' ὄντι. Σω. τί σὺ λέγεις;
 οὐκ ὀ-

MERC. Hec tu, huc
 veni. Vitam bonam & pru-
 dentem proclamamus. quis
 emet sanctissimum homi-
 nem? MERCAT. Dic
 mihi, quam potissimum no-
 sti artem? SOCR. Pade-
 rastes sum, & in rebus quæ
 ad amorem spectant pruden-
 dens. MERCA. Quanti
 igitur etiam te? nam pæda-
 gogo indigeo. est enim mihi
 puer egregius. SOC. Quis
 magis idoneus me esse queat,
 qui cum formoso puero ver-
 setur? Neque enim corpo-
 rum amator sum. animam
 enim formosam esse existi-
 mo: & P quanquam sub eo-
 dem palliolo mecum recum-
 bāt, audies illos, vel ipsis te-
 stibus, nihil graue à me per-
 peti. MERCAT. Incredi-
 bita sunt quæ dicis, pæde-
 rastes cum sis: tamen nulla
 de re te esse sollicitum, quàm
 de anima, præsertim cùm
 copia fiat ut sub eadem ve-
 ste iaceatis. SOC. Atqui

et canem & per platanum iuro, rem sic habere. MER-
 AT. Hæc est, quanta absurditas deorū. SOC. Quid ais?

οὐ δοκῇ σοι ὁ ἑὸς ἐν θεῷ;
 οὐχ ὁρᾷς τὸν Αἰγυπτίον;
 γυῖον, ὅσον καὶ τὸν ἰνὸν οὐρανὸν
 οὐ σέβει, καὶ τὸν παρὰ τοῖς
 ἑσπερίοις Κίρβιρον; Αἰ. οὐδέ τι
 γὰρ, ἰσὺ δὲ Λιμάρτανον
 ἀπὸ τίνος βίους τὸν πρόπον;
 Σω. οἷα μὲν, ἰμαίνω τινα
 πόλιν ἄγασσας· χῶμαι δὲ
 πολιτείας ἔχουσι, καὶ νόμους νο-
 μίζουσι τοὺς ἰμούς. Αἰ. ἐν ἱ-
 βουλόμην ἀποδοῦναι τῶν δογ-
 μάτων. Σω. ἀκούεις δὲ τὸ μέ-
 γιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
 μοι δοκῇ. δοκῇ μηδεμίαν
 αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μόνου,
 παντὶ δὲ μιτῆναι τῷ βουλο-
 μίνῳ τοῦ γάμου; Αἰ. τί
 τὸ φησὶς, ἀνερῶναι τοὺς πε-
 ρὶ μοιχείας νόμους; Σω. νῦν
 Δία, καὶ ἀπλῶς γινώσκω πᾶσι
 περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογί-
 σαι. Αἰ. τί δὲ περὶ τῶν ἰν-
 ὶν παίδων σοι δοκῇ;
 Σω. καὶ οὗτοι ἴσονται τοῖς
 αἰετοῖς ἄθλον φιλεῖν, λαμ-
 πρόν τι καὶ νικητικὸν ἱερ-
 σαμείοις

ea de re constitutas. MERCA. Quid verò tibi de pueri-
 iam maturis videtur? SOC. Et illi quidem opimatibus
 qui aliquid præclari gesserunt, premium erunt, ut eos a
 meni sci-

An non videtur tibi can-
 esse deus? Nōne vides quā-
 tus sit in Aegypto? Anu-
 bis, atque ille in caelo Sirius
 necnon apud inferos Cer-
 berus? MERCA. Recte
 dicis: ego verò peccaui. Ve-
 rùm quale habes genus vi-
 ta? SOCRA. Mihi ipse
 civitatem quandam extruo
 peregrina autem vitor poli-
 tia, measque præscribo leges.
 MERCAT. Vnum
 aliquod ex tuis dogmatibus
 audire cupio. SOC. Au-
 di ergo maximum quidem
 illud, in quo mea de uxori-
 bus sententia comprehensa
 est. Videtur mihi nullam
 debere cuiusquam esse pro-
 priam, verùm unam quam
 que passim debere accedere
 ad eum qui eam appetat.
 MERCAT. Quid ais?
 Num abrogandas esse lege-
 de adulterio? SOC. Per-
 Iovem non illas solùm, ve-
 rùm omnes reliquas nuga-

μεγίστοις. Αγο. βαδὺ τῆς
 ποδωείας. τῆς δὲ σοφίας
 ἵσοι τὸ λιπαλάου; Σω. αὐ
 ρίαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων πα
 ραδείγματα. ὅποσα γὰρ δι
 ῶνται, πλὴν γῆς, τὰ πῖ γῆς, τὸν
 ὕδρανδον, πλὴν θαλάσσης, αἱ
 πάντων τέτων ἀκόνων ἀφα
 ρῆς ἐστῶσι, ἕξω τῶν ὅλων.
 Αγο. ποῦ δ' ἐστῶσι; Σω. ἐν
 αὐτῇ γὰρ που ἔστι, οὐκ ἄρ
 ῃ. Αγο. οὐχ ὅρῳ ταύτῃ ἄρ
 ῃ; Σω. ἀκότως, τυφλὸς γὰρ
 ἴσῃ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν,
 ὅς δ' πάντων ὅρῳ ἀκόντας,
 καὶ οἱ ἀφανῆ, καὶ μὴ ἄκον,
 καὶ ὅπως διπλασά πάντα. Αγο.
 οἱ γὰρ οὐκ ὄντι; Σω. οὐκ ἔστι,
 οὐδὲ καὶ ὁ ξυμμετρὺς τις ὢν.
 ἔρ' ἴδω τί καὶ πράξας με ὢν
 ἴερ' αὐτοῦ ἐν; Ερ. διὸς δύο
 ἄλλα. Αγο. ὠνησάμενος
 σου πῆς. τὰ γύνομαι μέγιστοι
 αὐτῆς καταβαλῶ. Ερ. τί
 ὦν σοι τυνομα; Αγο. Δίω
 ὑρῶν ἀκόντας. Ερ. ἀγέλαδον
 ἀγαθῇ

met scilicet. MERC. Pa
 ra quanta libertas, quæ sa
 pientia. Verum quæ est tuæ
 doctrinæ summa? SOC.
 Ideæ, & eorum quæ exis
 stunt paradigma. Quæ
 cunque enim vides, terram
 ipsam, quæq; super terram
 sunt, cælum, mare, horum
 omnium imagines obscure
 existunt extra totius uniuers
 sitatem. MERCA. Vbi
 autem existit? SOC. Nus
 quam. Nam si alicubi essent,
 non essent. MERCAT.
 Non video ista quæ tu dicis
 paradigma. SOC. Me
 ritò: cæcus est enim tibi ani
 mæ oculus. ego verò om
 nium video imagines, &
 te latentem, & me alium.
 in summa, duplicia video
 omnia. MERCA. Ergo
 emendus es, sapiens cum
 sis, & acutè cernas. Age,
 scire volo quid tu à me exi
 gas pro ipso. MERC V.
 Da duo talenta. MERCA.

Emita, ut dixisti, pecuniam verò in posterum nume
 rabo. MERCVR. Quod igitur tibi nomen est? MER
 CAT. Dion Syracusius. MERCVR. Age, quòd felix
 h h h 3 faustumq;

ἀγαθὴ τύχη. τὸν Βπίκῆρα πορ
 σιῆδ' ἡ λαλῶ. τίς ἀνέται τῆς
 γοῦ; ἔσι μὲν τῶν ἐλῶν ὅτι
 κένου μαθητὴς, καὶ τοῦ μὴ
 γούν ὅτι, οὐς μικρῶ πρόσω
 ἀπικηρύττομαι. ἔν δ' ἑπὶ πλείον
 οἶδ' αὐτῶν, παρ' ὅσοι ἀσ
 βίεσσι τυγχάνει, τὰ δ' ἄλ
 λα κῆν, καὶ λιχνάα φίλῃ.
 Αγο. τίς ἡ τιμή; Ερμ. δύο
 μναῖ Αγο. λάμβαν. τὸν δ' αὖ
 να δ' ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει
 ἰδούματων; Ερ. τὰ γλυκῆα
 σιτῶται, καὶ μεγαλῶς, καὶ μά
 λιστα τὰς ἰσχάδας. Αγο. χα
 λιδὸν μὲν οὐδὲν. ἀνέσομαι
 ἥρ' αὐτῶ παλάβας τῶν κα
 εικῶν. Ζών. ἄπορ κάλα τὸν
 ἐν χεῖρ' κούεας ἐκένον, τὸν
 σκυθρωπὸν, τὸν ἀπ' αἵς σῶς.
 Ερμ. ἐν λίχας. ἰοίκασι δ' ἔρ
 πολὺν γι. πλεῖστον αὐτῶν πικ
 μίαν, τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν
 ἀπλωτῆκόντων. αὐτὸν τὸν ἀρι
 τὴν πωλῶ, ἢ βίον, τὸν τελευτῶ
 τῶν, τίς πάντα μόνος ἔδει
 ναι θέλει; Αγο. πῶς τῶτο
 φῆς; Ερ. ὅτι μόνον οὐδὲς σο
 φῆς,

do, vitam perfectissimam.

MERCA. Quid tu dicis? MERCV. Quia solus ille sapiens

faustumque sit, recipe eum. Et
 iam voco, Epicure. Qui
 emet hunc? Est enim illius
 risoris discipulus, nec novus
 illius qui ebrius est, quod
 haud multo ante proclama
 uimus: unius autem cuius
 dam rei cognitione illos vin
 cit. multo magis enim im
 pius est, quam illi. Quo
 verò ad cetera attinet sua
 vis et gula amas est. MER
 CAT. Quo precio vendi
 tur? MERCV. Duab
 minis. MERCAT. Acci
 pe: verum ut hoc quoque
 sciam, quibus delectatur
 dulcis? MERCV. Dulci
 edit, et mellita, maxime ve
 rò ficus. MERCAT. Bene
 se res habet. etiam enim il
 li totas massas carycarum
 IVP. Alium accerse, illum
 corpore hirsuto, vultu seu
 ro, ex Stoa. MERCA
 Recte dicis. videtur enim
 magna ipsum multitudo
 quæ ad forum accurrit, ex
 pectare. Ipsam virtutē ven
 dunt. Quis cupit omnia scire solus

φῆς, μόνῳ καλῶς, μόνῳ δίκαιῳ, ἀνδρῶν, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τὰλλα, ὁπόσα εἰσὶν. Αἰ. οὐκ ἔστι γὰρ, καὶ μάλα ῥ. μόνῳ; Βρμ. καὶ νῦν Δία γε σκυτοδέψας, καὶ τίκτωρ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Αἰ. τοικίρ. ἐλθὲ δ' ἰδοὺ, καὶ λίγιστος τὸν ἀνυπὼνίμι, ποῖός τις ἔστι καὶ πρῶτος, ὃ οὐκ ἄχθῃ σιπασκόμῳ, καὶ δοῦλῳ ἔσθ; Χρῦ. οὐδ' αὖτως, οὐ γὰρ ἴσθ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἴσθ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἰς συμβίβηκας. Αἰ. ἔμαθάνω ἢ λίγας. Χρῦ. τί φῆς; οὐ μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέγιστα περὶ γνῶναι, τὰ δ' ἔμψασι ληρ ἀπεργάζεσθαι; Αἰ. οὐκ οἶμαι μανθάνω. Χρῦ. ἀκόπως, ὃ γὰρ ἔστι σωφρονιστὴς τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ὃ δὲ σπερματικός, ὃ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ὃ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἅπαντα καὶ σύμβαντα, καὶ παρὰ σύμβαντα ὁποῖον, καὶ ὁπόσω

piens est, solus bonus, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quaecumque alia sunt his similia. MERCAT. Num, o bone, & conquis solus est, & per Iovem coriarius, & faber, & his similia? MERCVR. Sic videtur. MERCA. Accede, o bone, & dic mihi tuo emptori, qualis nam sis: ante omnia autem, num tibi doceat quod venderis & seruis. CHRYS. Nequaquam, neque enim in nobis haec sunt: quaecumque verò in nobis non sunt, ista indifferentia esse solent MERCA. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? non intelligis quod horum? quaedam sunt praelata, quaedam verò rursus non praelata? MERCAT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Meris id quidem. neque enim assuetus es nostris nominibus: neque imaginationem habes quae facile apprehendat: ve-

rum studiosus Dialecticae contemplationis, non haec tantum novis, verum etiam qualiter & quantum accideri, &

ὁπίσσω ἀπέλωρ ἀφ' ἑρῆ.
 Αἰο. πῶς τῆς φιλοσοφίας, μὴ
 φθονήσης καὶ τοῦτο εἰπῶν,
 ὅ,τι σύμβαμα, καὶ τί παρὰ
 σύμβαμα καὶ γὰρ οὐκ οἶδ'
 ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ
 τῶν ὀνομάτων. Χρ. ἀπ' ἑ-
 δᾶς φθόνῳ. ἢ γὰρ τις χω-
 λὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ χολῶ
 περὶ πλοσπλάσας λίθο, τραυ-
 μαξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοι-
 οῦτ' ἔχει μὴ δίκπον σύμβα-
 μα πλὴν χολείαν, τὸ τραῦμα
 ἵπαρασύμβαμα πλοσπλάσας.
 Αἰο. ὅτ' ἀρχινοίας. τί δ' ἄλλο
 μαλίστα φῆς εἰδέναι; Χρῦ.
 τῶν λόγων πλεονάνας, αἷς
 συμποδίσω τοὺς πλοσπλάσ-
 τας, καὶ ἀφ' ἑρῆ, καὶ σιω-
 πῶν ποιῶ, φιμὸν ἀτιχυνῶς
 αὐτοῖς πειριθεῖς. ὄνομα δὲ
 πλοσπλάσας ταῦτα, ὁ ἀοίδιμος
 συμποτισμός. Αἰο. Ἡράκλεις,
 ἔμαχόν τινα καὶ βίανον λί-
 γας. Χρῦς. σκόπεα γοιῶν. ἔει-
 σοι παθίον; Αἰο. τί μὲν;
 Χρῦ. τοῦτο μὲν πῶς προκόδῃ.
 αὐτῶν ἀρτάση, πλεονάνας ποτα-

μοῦ

lem syllogismum refert. CHR. Vide ergo, estne tibi puer?
 MERC. Quid ni? CHR. Quid si hunc ad flumen forte
 ambus

præter accidens inter se dis-
 ferant. MERCAT. Per
 Philosophiam quaeso, ne
 inuideas explicare, quid
 nam accidens sit, & præ-
 ter accidens: nescio enim
 quomodo perculsus sum præ
 numero vocum istarum.

CHRY. Citra invidiam
 dixerō. Si quis claudus exi-
 stat, illi soq̃ pede quo clau-
 dicat, ad lapidem, ex inopia
 nato vulnus acceperit, is cer-
 tē accidens habet claudican-
 tionem, vulnus autem præter
 accidens accepit. MER-

CAT. O' arguiam: præ-
 terea verò, quid nam scire
 te potissimum proficere?

CHRY. Retia sermo-
 num, quibus capio & ob-
 stringo, denique tacere eos
 go eos qui contra me dispu-
 tant, planè frenū quoddam
 illis imponens. isti verò tan-
 ta orationis vi nomen est,
 Syllogismus celeberrimus.

MERCAT. Hercle fortem
 quendam & in expugnabi-

καὶ παρ' ἑαυτοῦ ὄντων, ἡ δὲ
 σοὶ ἀπεδοῦναι ὑποσχέ-
 σαι αὐτὸ, ἢ ἄρα τὰ ληθεις,
 ἢ, τι διδούσῃ παρ' ἑαυ-
 τῆς τοῦ βρέφους, τί φέ-
 ναι αὐτὸν ἐγνωσθῆναι; Αἰορ.
 Δυσσάποκρινον ἐρωτᾷς. ἀπρὸ
 γὰρ, ὁ πότμος ἀπὸρ ἀπλάθει-
 μι. ἀπὸ δὲ οὐ πῶς Διὸς ἀρε-
 νάμην, ἀνέσσωσά μοι τὸ
 ποσίδιον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ
 ἡσυχία. Χρυσ. θάρρα, καὶ
 ἀπαζάρ σι διδάσσομαι θαυ-
 μασιώτεραι. Αἰορ. τὰ ποῖα;
 Χρυσ. τὸν θεῖον, καὶ τὸν
 πνεύοντα, καὶ ἐπὶ πάσι πλὴν
 ἡλίκαρον, καὶ τὸν ἐγκυκα-
 λυμμένον. Αἰορ. τίνα ὧν
 τὸν ἐγκυκαλυμμένον,
 ἢ τίνα πλὴν ἡλίκαρον λέγεις;
 Χρυσ. ἡλίκαρον μὲν ἐκάνω
 πλὴν πάντων, πλὴν Ἀγαμέμνο-
 νος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδεν ἅμα,
 καὶ ἐκ οἷοι. παρ' ἑαυτοῦ γὰρ
 αὐτὸν τὸ ὀρίσει τι ἀγνώστου,
 οἶδεν

ambulanti * crocodilus ran-
 piat, postea verò se redditu-
 rum polliceatur hac lege, ut
 illi verum dicas, quidnam
 de puero reddendo apud se
 decreuerit: quid tu dicis
 ipsum in animo constituisse
 se? MERCAT. Quæstio-
 nem rogas, ad quam diffi-
 cile admodum est respon-
 dere. dubito enim utrum di-
 cere debeam, quò puerum
 recipiam. Sed per Iouem,
 quæso te, responde tu, et
 puerum mihi serua incolu-
 mem, ne prauortat, ipsumque
 deuoret. CHRYS. Bono
 es animo. etenim et alia
 quedam docebo te, quæ plus
 admirationis habet. MER-
 CAT. Quæ nam sunt istæ?
 CHRYS. Istum inquam,
 colligentem sermones, tum
 quoque illum dominantem,
 præterea illam quæ supra
 omnes est, et Electram, tan-
 dem opertum illum sermonem.

MERC. Quis ille * opertus sermo, aut quæ illa tandem E-
 lectra est, de quibus dicis? CHRYS. Electra illam dico A-
 gamemnonis valdè celebrè, quæ quidem eadem rem simul no-
 rat, et non norat. Astante enim illi Oreste adhuc incognito,
 h h h s nouit

οἶδ' ἂν ὀρίστω, ὅτι ἀδελ-
φὸς αὐτοῦ. ὅτι δ' οὐτ' ὅρα
ρίσας, ἀγνοῖ. τὸν δ' αὖ ἰγ-
κικαλυμμένον, καὶ πάνυ θάνα-
μασθ' ἀκούσας λόγον. ἀπό-
πειναι γάρ μοι, τὸν πατέρα
οἶδα τὸν σιαυτῷ; Ἀγορ. ναί.
Χρυσ. τί οὐκ, ὡς οἱ πατε-
ράσας ἱναῖ ἰγκικαλυμμένον,
ἔρωμαι, ὅς τ' οὐκ οἶδα; τί φέ-
σας; Ἀγορ. ἀγλαδὴ ἀγνοῖ.
Χρυσ. ἀλλὰ μὲν αὐτὸς οὐτ' ὅρα
ὡς ὁ πατὴρ ὁ σός· ὥς αὐτοῦ-
τον ἀγνοῖ, ἀλλ' ὅτι τὸν πα-
τέρα τὸν σὸν ἀγνοῖ. Ἀγορ.
ὑμῶν. ἀλλ' ἀρκαλύφας αὐ-
τὸν, ἄσσομαι πλὴν ἀλέθασ.
ὅμως δ' οὐκ τί οἱ τῆς βροφίας
τὸ τίλ' ὅτι; ἢ τί πράξας, πῶς
τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀ-
φικόμεν' ὅτι; Χρυσ. περὶ τὰ
πρῶτα κατὰ φύσιν κατὰ γ-
νήσομαι, λίγω δὲ πλεον, ὅ-
θεν, καὶ τὰ βελύχτα. πρὸ-
τιρον δ' ἀνάγκη ποτὶ ἀποπο-
νῆσαι, λιπογράφους βιβλί-
οις παραθέσονται πλὴν ὅψιν,
καὶ

A nouit quidem, Orestem
suum esse fratrem: quod ve-
rò ille Orestes est, igno-
rat. Rursum verò opertum
illum, adeoque omninò mi-
rabilem, audies sermonem.
Responde mihi: nostin' tuum
patrem? MERCAT. Ma-
ximè. CHRYS. Quid i-
gitur, si propè te statuer-
em aliquem coopertum,
atque interrogarem, No-
stin' hunc? quid diceret?
MERCAT. Scilicet me
non nosse dicere. CHRYS.
Sed ille ipse pater erat
tuus. Itaque si istum non
nostis, palàm est te patrem
tuum non nouisse. MER-
CAT. Nequaquam. verùm
ego detractò velo, num ves-
tum sit, explorabo. Sed
quisnam tuæ sapientiæ finis
est? aut quid tandem fa-
cturus es, si ad virtutis sum-
mum perueneris? CHRYS-
SIP. In his, quæ in natu-
ra prima sunt, versabor.
Dico autem diuitias, sanita-

te, & his similia. Primum autem oportet multos labores impen-
dere. libris enim exiguis literis descriptis incumbere oportet.

καὶ σχολία συναγέροντα,
καὶ βλοικισμῶν ἱμπηλαί-
ωνον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων,
καὶ τὸ λεφάλασον, ὃ θέμις γιν-
ώσκειν, ὡς μὴ τῆς ἐφ' ἑ-
ξῆς τῆς ἐκείνου πίστεως. Αἰ. ο. ἤν-
οισα συταῦτα καὶ δαυδὲς ἀν-
δρακά· τὸ δὲ γυνύφωνα ἔναι,
καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ ταῦτα
δὲ ὁρῶ σοι προσέοντα) τί φῶ-
μαι, ἀνδρὸς ἥδη πεπωκότος
τὸν ἐκείνου, καὶ τιλὰς πρὸς
ἀριτλῶς; Χρῦσ. ναὶ, μόνον οὐκ
τὸ δαυδαῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ
φῶ. ἐπεὶ γὰρ ἰδιον αὐτῷ συλ-
λογίζεσθαι, τὸ δαυδαῖον δὲ καὶ
λογίζεσθαι τὸς τόκους, πλε-
σίαν ἔναι δοκεῖ τῷ συλλογι-
ζέσθαι, μόνον ἂν ἢ τῷ σπου-
δαίως, καθάπερ ἐκείνο, καὶ τῷ-
τα καὶ μόνον γινώσκων, ὡ-
ς περ οἱ ἄλλοι, τὸς τόκους, ἀλλὰ
καὶ τῶν ἐτέρων τόκους λαμ-
βάναν. ἢ γὰρ ἀγνοῖς, ὅτι τῶν
τόκων οἱ μὲν αἰσιν πρῶταίτι-
νον, οἱ δὲ δώτεροι καθάπερ
αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς
δὲ δῦτα καὶ τὸν συλλογισμόν,
ὅποῦ

et interpretationes conger-
tere, et solacismis, et abu-
surdis vocibus impleri. In
summa, nequaquam decet
sapientem fieri prius, quàm
terex ordine helleborum bi-
bas. MERCA. Egregia
sunt ista tua, et forti viro
digna. Verùm avarum fœ-
nevatorem esse (ista enim tibi
in esse video) num illa di-
cemus esse viri, qui hellebo-
rum biberit, et iam ad vir-
tutē idoneus sit? CHRYS.
Certè; solum enim sapien-
tem fœnus exercere decet.
Quandoquidem enim illius
proprium est, syllogismis
concludere: usuras autem
colligere, et fœnus com-
putare, atque syllogismis
colligere, parùm differre
videntur: quemadmodum
hoc soli studioso competit,
ita quoque illud: nec decet
illum fœnus simpliciter,
quemadmodum alij solent,
accipere, verùm etiam alien-
rius quoque fœnoris fœnus.

Nisi fortè ignoras, fœnus aliud esse primū, aliud secundū, ve-
luti quandam illius progeniem. Vides autem et syllogismum
quendam

ἑποῖα φησιν, ἂν τὸν πρῶτον
τόπον λάβῃται, καὶ τὸν δῶ-
τερον ἀπὸ μὲν καὶ τὸν πρῶ-
τον λάβῃται, ἄρα καὶ τὸ δῶ-
τερον. Αἰορ. ἐκουῶ καὶ μισθὸν
περὶ τὰ αὐτὰ φῶμαι, ἔστι οὐ
λαμβάνει ἐπὶ τῆς ὁφείας, πα-
ρὰ τῶν νύων; καὶ δῶλον, ὅτι
μόνον ὁ σπευδῶν μισθὸν ἐν
πρὶν ἀρετῇ λάβῃται Χρ. μαν-
θάνεις, ἐν τῇ ἐμαυτοῦ ἀνικα
λαμβάνω, τὸ δὲ λιδόντ' αὖ-
τ' ἔλατ' ἐπὶ γὰρ δὲ τὸν ὁ μὲν-
τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περικλινός
ἐμαυτὸν μὲν ἀσκήθ' ἔννοα πε-
ρικλινός, τὸν δὲ μάθη τὴν
ἐκχύτην. Αἰορ. καὶ μὲν δὲ.
σπαντίον ἔφη, τὸν νύον δὲ ἔ-
στα περικλινός, οἱ δὲ τὸν μό-
νον πλείον ἐκχύτην. Χρυσ.
σκέπῃς, ὅ οὐτ' ἀπ' ὅρα
μή σε ἀποξέσσω ἀναποδά-
σσει σου μογιόμῃ. Αἰορ. καὶ τὸ
δανὰν ἀπὸ τοῦ βίβης; Χρυσ.
ἀπεία καὶ σιωπὴ, καὶ δὲ
εραφίῳ τὴν διάνοιαν ὁ δὲ
ρίγισον, ἐν τῷ βίβῃ, τάχιστα
σι δ-

quendam vulgò iactari : Si
primum scenus acceperit, ac-
cipiat etiam secundum. Ve-
rùm accepit primum, igitur
et secundum accipiet.
MERCAT. Num ergo et
de mercede, quam tu diu-
uibus, quos instituis, ca-
pere soles, similia dicenda
sunt : quippe cū manifesta-
tum sit, solos studiosos mer-
cedem à virtute accepturos
esse? CHRYS. Discis : cer-
te non mea causa accipio, ve-
rùm illius gratia qui dat.
Nam cū alius sit effusor, al-
ius verò comprehensor, me-
quidem ipsum comprehen-
sor ut sim preparo, disci-
pulum verò ut fiat effusor.
MERCAT. Atque con-
trarium dicis, iuuenem esse
comprehensorem : te verò,
qui solus diues es, effusorem.
CHRYS. Heus tu, scom-
mate me perstringis : sed viz
de tu, ne te petam syllogismo
inevitabili. MERCAT.

Quid verò mali ex hoc telo accidet? CHRYS. Du-
bitatio et silentium, præterea mentis et intellectus subuer-
sio : et quod omnium est maximum, si voluero, in lapi-
dem

ἀπαλάξω λίθον. Αγορ.
 ὡς λίθον; ὃ γὰρ Περσὺς, ὃ
 ἔλπις, ἀναί μοι δοκῆς. Χρ.
 ἄσως. ὃ λίθος σῶμα ἐστὶ;
 Αγορ. ναί. Χρὺς. τί δέ, τὸ ζῶον
 σῶμα; Αγορ. ναί. Χρὺς. οὐ
 ζῶον; Αγορ. ἰοικαζομῶ.
 Χρὺς. λίθος ἄρα ἔστι, σῶμα
 οὐκ. Αγορ. μηδαμῶς, ἀλλ'
 ἐνάλυσόν μιν πρὸς τῷ Διὶ,
 ὡς ἐξ ἀπαρχῆς ποιήσῃς ἀν-
 ῥωπον. Χρὺς. οὐ χαλιπὸν,
 ἐκ' ἑμπαλιν ἰδοὶ ἀνθρώ-
 πον. ἀλλ' ἄρα μοι, πᾶν σῶ-
 μα ζῶον; Αγορ. ὅ. Χρὺς. τί
 δέ, λίθος, ζῶον; Αγορ. ὅ. Χρὺς.
 οὐ δὲ σῶμα ἔστι; Αγορ. ναί.
 Χρὺς. σῶμα δὲ ὢν, ζῶον ἔστι.
 Αγορ. ναί. Χρὺς. ἐκ ἄρα λί-
 θος ἔστι, ζῶον γὰρ ὢν. Αγορ. ὡς
 ἐποίησας, ὡς ἤδη μὲν τὰ σκῆ-
 λη, καθάπερ τῆς Νιόβης, ἀ-
 πὲρ ψυχῆς, καὶ πάγια τῶν ἀλ-
 λὰ ὠνύσομαι γινώσκεις. πόσον ὦν
 ἀπὸ τῆς καθάπερ; Εἰ μὴ
 δόδρα. Αγορ. λαμβάνει. Εἰ μὴ
 μόνον

dem te conuertam. MER-
 CAT. Quomodo lapidem
 feceris? neque enim Per-
 seus, ὁ bone, mihi esse viden-
 ris. CHRYS. Hoc modo,
 Lapis est corpus. MERC.
 Certé. CHRYS. Quid ve-
 rò? Nónne et animal cor-
 pus est? MERCAT. Imò
 maximé. CHRYS. Tu ve-
 rò animales. MERCAT.
 Sic videtur. CHRYS. La-
 pis igitur es, cùm corpus sis.
 MERCAT. Nequaquam.
 sed per Iouem solve me, et
 de nodo hominem me fac.
 CHRYS. Non est diffici-
 le factu. igitur rursus sis ho-
 mo. Dic verò mihi, nónne
 omne corpus animal est?
 MERC. Non. CHRYS.
 An verò lapis animal est?
 MERC. Non. CHRYS.
 Tu verò corpusne es?
 MERCAT. Maximé.
 CHRYS. Corpus autem
 cùm sis, animalne es. MER-
 CAT. Euge, effecisti, ut id

mea crura non aliter atq; Niobes refrigerata et saxea facta
 sint. verùm coëmāte. Quantum pro ipso numerabo? MER-
 CV. Duodecim minas. MERCAT. Accipe. MERCV.
 Solus

μόν' αὐτὸν ἰδύνασαι; Αγορ. μὰ Δί' ἄκ' οὗτοι πάντες, ὅς ὄρᾳς. Ερμ. πολλοί γε καὶ τοῖς ὅμοις καρτεροί, καὶ τοῖς θείουσιν ὁ λόγος ἄξιός. Ζῶς. μὴ διάτριβε, ἄπορ καὶ πῦ. Ερμ. τὸν πειρατήτικόν σε φημί, τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄλλ' αὖ, ὠνίσασθαι τὸν σωτήριον, τὸν πάντα δεπὸς ἐπιστάμενον. Αγορ. ποῖ' αὖ τις ἐστὶ Ερμ. μίτρι' αὖ, ἰπιδὲς, ἀρμόδι' αὖ βίβ. τὸ δὲ μίγιστον, διπλῆς. Αγορ. πῶς λίγας; Ερμ. ἄκ' αὖ μὴ ὁ ἐκ τῶν φανόμενων, ἄκ' αὖ ὁ ἐνδοθὲν εἶναι δοκεῖ. ὥς ἡ ψαῖς αὐτὸν, μίμνησθαι τὸν μὴ ἰσχυρικόν, ἢ δὲ ἰσχυρικόν καλῶν. Αγορ. τί δὲ γιγνώσκεις μάστιγας; Ερμ. τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. Αγορ. ἀνθρώπων φρονεῖ. πόσον δὲ δίδου; Ερμ. ἔκαστος μὲν. Αγορ. πολλὸν δέ; Ερμ. ἔκ. ὅ μακάριον. καὶ ἥ

Solusne ipsum emisti? MERCAT. Non per Iouem, verum illi omnes, quos vides. MERC V. Certè multi sunt, & fortes habentes humeros, & digni sermone colligante. IVP. Quid moraris? alium aduoca. MERC V. Peripateticum accerso, te inquam honestum & diuitem. Age, te quidem aptissimum, qui vendaris, quippe qui omnia solus nostris. MERCA. Qualis nam ille est? MERC V. Modestus, æquus, vita benè composita: &, quod maximum est, duplex existit. MERCAT. Quomodo dicis? MERC V. Alius quidem foris apparet, quam intus esse videtur. Itaque si ipsum emes, memento ut hunc internum, illum verò externum appelles MERCAT. Quid verò potissimum nouit? MERC V. Nouit B tria plicia esse bona: animæ sci-

licet, corporis, & rerum externarum. MERCA. Humana sapit. quanti verò venditur? MERC V. Viginti minis. MERCAT. Pluris certè. MERC V. Nequaquam equidem: & ipse

ἀρ αὐτὸς ἔχει τι ἀρζύειον
οὐκ ἔστι, ὥστε ἐκ ἀρ φθάνοις ὠ-
μῶν. ἔτι δ' ἔσθ' αὐτίκα
ἀλα παρ' αὐτοῦ, πόσον μὲν
ἐκὼν ψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ'
τοῦ δ' βάθ' ἢ θάλασσαν ἐπὶ
ψ ἡλίου καταλάμπει, καὶ
τοῖα τις δεῖν, ἢ ψυχὴ τῶν
ἐρίων. Ἀγορ. Ἡρώκλεις,
ὡς ἀκρυβολουρίας. Ερμ. τί δ',
ἀκρύβοις ἄλλα ποταμὰ τοῦ-
ν ὀξυδερκίστρα, γονεὺς τι
ἔει, καὶ γνήσιος, καὶ τῆς ἐφ'
αὐτῆς μήτρας τῶν ἐμδρύων
λασιπῆς; καὶ ὡς ἀνθρωπῶν
ψ γιλασιπὸν, ὅν' δ' οὐ
λασιπὸν, οὐδὲ τι κτανό-
ν, ἢ δὲ πλωϊζόμενον; Ἀγορ.
ἀνσιμνα φῆς, καὶ ὄνησι-
όρα, καὶ τὰ μαθήματα, ὥστε
νῆμα αὐτὸν ἔκκοιρ. Ερμ.
ἐν τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέ-
γειται; ὁ σκεπτικὸς οὗτ'. οὐ
συρρέας πρόσθι, καὶ ὀπκη-
ύτου κατὰ τάχ'. ἥδη μὲν
πῶρ' ῥέουσιν οἱ ποταμοί, καὶ ἐν
λίγοις ἢ πράσις ἔσται. ὁμῶς
ἢ τίς καὶ τοῦτορ ὠνάται;
Ἀγορ.

Itaque in paucis erit venditio.

ipse pecuniam habere vide-
tur. Itaque non est quod in
illo emendo possis esse ce-
lerior quàm deceat : prae-
terea non ita multò post
disces ab eo quamdiu vi-
uas culex, & quàm profun-
dè Sol radios immittat in
mare : denique qualem anim-
mam habeāt ostrea. MER-
CAT. Ο' Hercules, quan-
ta argutia ? MERCV.
Quid si audias alia multa
his acutiora, de semine vi-
delicet & generatione, de-
que embryonis formatione
in utero, & quomodo ho-
mo risibilis sit : asinus verò
animal quod neque ridere,
neque edificare, neque na-
vigare possit ? MERCAT.
Planè admiranda sunt ea,
quæ narras, & valdè uti-
lia dogmata. Itaque etiam
ipsum viginti minis. MER-
CV. Quis adhuc reliquus
est ? C Scepticus ille. Heus-
tu Pyrrhia, accede, illicò
proclamandus es : iam enim
multi abeunt, & diffluunt,
Veruntamen quis emet illum ?
MERCAT.

Αγορ. ἴσῳ γὰρ ἂν οὐκ ἔστι
 τὸν ἀπὸ μοι, οὐ τί ἐπίπρασαι
 Φιλ. ἔδῳ. Αγορ. πῶς ἔστ' ἴ-
 σῳτα; Φιλ. ὅτι ἔδῳ ὅλως ἂν
 οὐκ μοι δοκῇ. Αγορ. ἔδῳ ἡμᾶς
 ἄρα ἰσομετρίῳ; Φιλ. ἔδῳ
 τῷ οἷδῳ. Αγορ. ἔδῳ ὅτι οὐ
 τις ἄρ' τυγχάνῃς; Φιλ. πολλὸν
 μάλλον ἢ τ' ἄγνοῦ. Αγορ.
 ὦ τῆς ἀπείρας· τί δὲ οἶ τα
 εἰς αὐτὰ ταῦτα βύληται; Φιλ.
 ἵσῳ γὰρ ἐν αὐτοῖς τὸς λό-
 γους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποσυνώ-
 κῃ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὲ
 ἄγνοῦ ἢ ἀληθείᾳ. Αγορ.
 τῶν ἁμῶν δὲ τί ἂν πράτ-
 τῃς ἰσομετρίως; Φιλ. τὰ πάντα,
 πολλὸν δὲ ἀπὸ πῶς μετὰ δὲ κέρ-
 Αγορ. τί δὲ τῷ οἷ ἀδυνά-
 τῳ; Φιλ. ὅτι, ὦ γὰρ, ἔδῳ κατὰ
 λαμβάνω. Αγορ. ἀπότῳ βρα-
 δὺς γὰρ, καὶ ὡς τις εἶναι
 δοκῇ. ἀλλὰ τί οἶ τὸ τίλ-
 τῆς ἐπιστάσεως; Φιλ. ἡ ἀμα-
 θία, καὶ τὸ μᾶλλον ἀπείρ, μή-
 τι δὲ

le est? PHILOS. Quia, ô bone, non comprehendo. MER-
 CAT. Iure, tardus enim & piger esse videris. Verum qu-
 tua sapientia finis est? PHILOS. Ignorantia, & nihil ne-
 audiu

MERCAT. Ego, Sed pri-
 mum dic mihi, D quid nô-
 sti? PHILOS. Nihil.
 MERCAT. Quid ita?
 PHILOS. Quia omnino
 nihil videtur existere.
 MERCAT. Igitur neque
 nos aliquid sumus. PHILOS.
 Nec hoc quidem scio. MER-
 CAT. Neque tu aliquis exi-
 stis. PHILOS. Hoc ego
 multo magis ignoro. MER-
 CAT. O ignorantiam
 verum quid sibi volunt ha-
 statera? PHILOS. Ser-
 mones in illis trutinis, & ad
 aequalitatem redigo: post-
 quam autem illos planè si-
 miles, & æquale pondus
 habere cognouero, tunc i-
 gnoro quis horum verio-
 sit. MERCAT. In alijs au-
 tem rebus quid potissimum
 facere soles? PHILOS.
 & Omnia facio, præterquam
 quod fugitivos non persi-
 quor. MERCAT. Quid
 An ne hoc tibi impossi-

ἀκούει, μήτι ὁρᾷ. Αἰ. οὐ
 οὐκ ἔστιν ἡ ἀφ' ἧς ἔμαθον τυφλὸς
 ναυαγίης; Φι. καὶ ἄλλος
 πρὸς τὴν, καὶ ἀνὰ τὴν, καὶ
 λῶς τ' σκώληκος ὅσον ὁρᾷ
 ὡρ. Αἰ. ὡς γὰρ τὸ αὐτὸ
 αὐτὸς τὸν ἄξιον καὶ φέ-
 ρει; Εἰ. μὲν Αἰ. Αἰ. Αἰ. Αἰ.
 ἀμβλύνει. τί φης, ὡς οὐδὲν, ἵπρι
 μὲν σι; Φι. ἄλλος. Αἰ. μὲν
 λαμῶς, ἵπρι μὲν καὶ ἵπρι
 μορ κατὰ τὸν. Φι. ἵπρι πρὸς
 ἵπρι, καὶ ὁρᾷ τὸν. Αἰ.
 καὶ μὲν ἀπολύθαι μοι, καὶ ὁρᾷ
 τὸν καὶ ἵπρι. Φι. τίς
 ἵπρι, ἡ ἀληθὴς ταῦτα φης Α-
 ἰ. ὁ ἵπρι, καὶ ἡ μὲν, καὶ
 ἵπρι παρόντων. Φι. πᾶσι γὰρ
 ἵπρι τινὸς; Αἰ. ἀπ' ἵπρι
 καὶ ἵπρι μὲν καὶ ἵπρι τὸν, καὶ
 ἵπρι ἵπρι. Αἰ. ἵπρι λόγος. Φι. ἵπρι
 ἵπρι. Αἰ. μὲν Δι' ἀπ' ἵπρι καὶ
 ἵπρι φησὶ μὲν. Εἰ. οὐκ ἔστιν
 ἵπρι τινὸς, καὶ ἀπολύθαι τὸν
 πρὸς μὲν

audire, neq. videre. MER-
 CAT. Num ergo et surdus
 simul et cacus es? PHIL.
 Imò sensu etiam et iudicio
 careo. breviter nihil à veritate
 differo MERCAT.
 Properea emendus es. Quid-
 illum aestimas? MERCUR.
 Attica mina. MERCA.
 Accipe. Heus tu quid ais?
 ego te emi. PHILOS. Non
 est certum. MERCAT.
 Nequaquam. enim, et
 pecuniam numeravi. PHI-
 LOSO. De eo tunc cogita-
 to, atque G. istud considera-
 to. MERCAT. Atqui
 siquere me quemadmodum
 servum decet. PHILOS.
 Quis novit nūc vera sint quae
 dicis? MERCA. Praeco,
 et Attica mina, et illi qui
 adfuerunt. PHIL. An alii
 qui etiam nobiscum sunt?
 MERCAT. Atego te
 iam convinciens in pistrinum,
 persuadebo tibi secundum
 maiorem causam, me tuum esse herum. PHILOS. Ea
 de re nunc tecum delibero. MERCAT. Sed per Io-
 nem iam pronunciaui, et sententiam iuli. MERCUR.
 Tu quidem desine te huic opponere, atque sequere eum,
 iii quando-

πριαμεθ. ὅμῃς δ' ἰς αὖτις
 παρακαλοῦμεν. ἀπαυρῶμεν
 γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαυα-
 λους, καὶ ἀγοράους βίους μὴ
 νομῶν.

quandoquidem te erit. Vos
 autem erat aduocabimus,
 proclamaturi idiotas & fa-
 briles atque viles vitas.

GILBERTI COGNATI

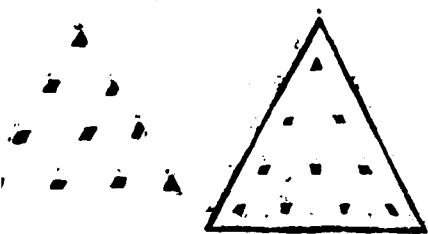
ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

NON est dubium quin sapientissimi quique semper
 homines malè de philosophia senserint. id enim re-
 stantur non solum comœdiæ, in quibus exagitantur
 philosophi, sed noster etiam Lucianus. Nec immeritè
 id factum esse iudico à prudentissimis viris. Quid enim
 ineptius, quid magis vnquam ridiculum fuit, quàm istæ
 stultissimæ philosophorum opiniones, quas commen-
 ti sunt de Deo, de infinito, de rerum principijs, de bo-
 norum fine, dum alius Deum vult esse nullum, alius in-
 finitos, hic per canem, ille per numeros iurat, alius ato-
 mos rerum ptincipia, alius ideas statuit, & si qua simi-
 lia sunt deliramenta? Cùm itaque Lucianus miro quo-
 dam artificio illorum stultitiam irriserit aliàs sæpè, ele-
 gantissimè quoque hoc Dialogo, dum omnis generis
 philosophicas vitas vendi fingit: vt clariùs cerni pos-
 set, quàm absurda & à communi sensu aliena phanati-
 ci homines docuerint. Neque verò existimandum est
 totum philosophiæ studium abijciendum esse. Nan-
 qui de moribus, de rebus naturalibus ita scripserunt, v-
 nò omnino à communi sensu discesserint, optimè de re-
 bus humanis meriti sunt. Sed Lucianus noster commo-
 dissimè arrepta ex falsa Pythagoræ opinione, anfa, in ei-
 Dialogo qui ὁνομαζομένη ἀλεκτενὴν inscribitur, & in hac Vi-
 tarum auctione, miris modis eum derisit, cùm in illo
 Pytha

Pythagoræ animam gallo in esse incoisè fingat: hic ve-
dò primùm ei in philosophorum auctione locum tri-
pauerit, credo quòd Græcorum philosophorum vetu-
tissimus extiterit. Miranda de fabis quoque scribit, &
illud præcipuè, quòd si viridem fabam folliculo exuas;
apparere virilibus genitalibus similem, costam autem
in nocturno tempore ad lunam certo spacio dimiseris,
sanguini persimilem fieri.

a Tu quidem compone scamna.] Exordium ab ipsa
unctione & more vendentium. b In Aegypto.] Plerique
philosophorum discendi & videndi varia, causa eò profecti
sunt: Pythagoras, Plato, Euripides, quòd ibi & studia flore-
rent, & multisapientes viri reperirentur, de quo Laërtius &
Philostriatus de Apollonio Tyaneo. c Ciceli te filium.] De
huo ex Herodoto, Gellio, atque Cælio Rhodigino prolixè mul-
ta habes alibi. d Vnum, duo, tria, quatuor.] Hic sanè
numeri simul compositi decem efficiunt. e Perfectum trigo-
num.] ἑπτάγωνον ἑπτάπλευρον. Si eos ita colloces:

ἑπτάπλευρον ἑπτάγωνον vocat, cui
quin sit perfectus triangu-
lus, nihil deest: neque enim
rectangulo aut obtusangu-
lo triangulo absolutior est.
f Nostrumque iusiuran-

um.] Per quaternarium numerum iurare consueverunt Py-
thagorei, decem scilicet, ut admonui, valentem, quo quidem o-
mnia contineri putabant. De hoc iureiurando & triangulo per-
fecto, Idem Lucianus pro eo quod inter salutandum verbo la-
tus fuerat. Sed minùs vsitatè interpres iuramentum dicit. Est
iurem iusiurandum, ut Cic.in 3. de Officijs ait, affirmatio re-
giosæ. De obseruata autem & custodita apud Romanos iusiur-
andi sanctimonia. Gell. lib. 7. cap. 18. scribit. g Nullum a-
maledo.] Athenæus Lyconis testimonio Pythagoram a-
matu victisasse probat, & Philoxeni musici, Gell. lib. 4 c. 11;
i & fabas (fabulum verius κίσπη) elisasse indicat. h Fa-
e mirabilem naturam obtinent.] Idem ferè his verbis
cron. A faba, inquit, Pythagoras abstinuit quòd viridis in

pixide area seruata vertitur in sanguinem. Plutarchus ver
 in eo qui est de educandis Liberis, abstinendum interpretatur
 à suffragijs, quæ per bicolores fabas ut plurimum feruntur: i
 quod Athenienses in primis fecisse in principibus & magistra
 tibus sortiendis iustus est hic Lucianus: vnde $\kappa\alpha\mu\gamma\tau\epsilon\upsilon\epsilon\zeta$ apud
 Græcos proverbij vice dicitur, in eum qui inde victuas, hoc est
 in dandis præstandisq; suffragijs, quasi Latine dicas, fabæ ro
 sor. Hinc fortassis & illud emanauit, quod in anigmatibus L
 Gregor Girardus reulit: Ne allium nève fabam edas. i Ca
 nis appellatur.] Cùm assisteret Alexander Diogeni, ac di
 ceret: Ego sum Alexander Magnus rex: Ego sum, ait Diogenes
 canis. Rogatus quidnam faciens canis vocaretur? Quod, in
 quit, eis blatiator qui dant: in eos verò qui non dant, oblatro
 malos autem mordeo. k Peram.] Baculus & pera erat
 $\kappa\alpha\upsilon\omega\iota\kappa\eta\ \pi\alpha\upsilon\sigma\tau\eta\kappa\alpha$. l Carabi.] Locustæ marinæ. m Euri
 pidi:] in Hippolyto. n Quorum alter Abderites, ridet
 alter verò Ephesius plorat] De Democrito Abderite ho
 memoriæ prodium est, quod quocunq; fortune casu & muta
 bilium rerum auditus in risum soluebatur, sicut Heraclitus in
 fletum, vnde Gelasius dictus est. Omnia enim illi ineptiæ vide
 bantur quæ agimus, alteri, miseriæ. Horat. lib. 2 Epist.

Si foret in terris, rideret Democritus—.

Hunc quoq; commemorat Cic. derisu verba facturus lib. 2. d
 Oratore ad Q Fratrem: Atq; illud primum, quid sit ipse risus
 quo pacto conueniat, ubi sit, quomodo existat, atq; ita repenti
 erumpat, ut eum cupientes tenere nequeamus, & quomodo simu
 latera, os, vultu, oculi s occupet, vide ut Democritus. De viro
 Rudæus lib. 4. epist. Phileroo scribens: Qui rerum, inquit, præ
 posterus status, & si hodie multos Democritos excitat inter ho
 mines diaces, ridiculisque gaudentes, vereor tamen ne Hera
 clitos longè plures mox faciat. Et Aloysius Lu. sinus de comp
 scendis animi afflictibus lib. 2 cap. 10. Frustra Democritus e
 contendis, cum iam ob habitum diu contractum Heraclitus e
 fectus sis. o Sursum ac deorsum.] Metaphora, qua nullu
 ordinem, nullumque rerum discrimen significamus. Ea vult
 Plato in Theæteio, & in Parmenæ: Aristides rhetor cū
 alijs aliquot locis, tum in Cimone, iidem Lucianus. p Qua
 qu

quam sub eodem palliolo.] Hic Alcibiadem digito ostendit Socrates, qua de re Plato in Symposio, non procul à fine q. A. ubi.] Mercurius in forma canis ab Aegyptijs veneratus. Alij filium Osyridis, quod canem insigne gestaret, sub canis imagine cultum dicunt. r Ex Stoa.] Quum sectarum omnium philosophos sugillet Lucianus, tum Stoicos maximè tantis, qui praeferbant magnam in vultu severitatem, cum tamen interea clam sedit libidinibus dediti essent. Hi quod alere comam delicatum putarent, & parum virile, capillum raserant, & ἐὼ κῆν κρυΐαντες Hinc illud Iuuenalis in eos :

Atq; supercilio breuior coma—. Idem Lucian. in Hermotimo. s Quia solus ille sapiens] Chrysippus Stoicus philosophus, Cleanthis discipulus (ut ait Cicero in Luullo) floruit Olympiade 143. & tantum se scire dicebat, ut reminem in Philosophia sibi parem esse diceret : unde passim illud carmen de eo :

Hic solus sapit aut alij velut umbra feruntur.

Et nisi Chrysippus fuisset, porticus non esset. Dicitur finitor aeterni à Persio Satyra 6. & ab eo 4. libros de Jovis conscriptos refert Laërtius. s Quaedam sunt praelata, quaedam rursus non.] προηγμένα & ἀποπροηγμένα (Cicero producta & praecipua veris. Vide 3. de Finibus bonorum, ubi hac Chrysippi enigmata explanat. Idem facit Laërtius in Zenone.

u Quidnam accidens sit.] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones quae per nominativum absoluntur, Stoici ἀξιώματα & συμβάματα : id est, dignitates vel congruitates vocabant. Ut : Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Ita verò quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρεσσυβάματα dicebant, hoc est, minus quàm congruitates : ut, Cicero patriam servat. x Crocodilus rapiat.] Ex hac fabula Crocodilus sophisma nomen habet. Hanc fabulam fusius tractavi in libro I. mearum Narrationum. Cuius Lucianus iterum meminit infra in Hermotimo. γ Electram.] Electram sophisma etiam proponunt Stoici. ζ Opertus sermo.] Qui sit ζηνησιμύμῳ λόγῳ, ipse Lucianus docet atque aperit, à

quo dissentit Laërtius in Zenone : quem si hac tibi cura sunt
consule. A Nouis Orestem.] Sophocles in Oreste. B Tri-
plicia bona.] Bona animi nostra sunt, qua nec viventibus
nobis, nec etiam vita defunctis auferri possunt, imò per illa vi-
uimus in perpetuum. In his absque dubio primas tenet erudi-
tio, quæ hoc nobis præstat, ut ea re cæteris hominibus superio-
res habeamur. Bona quæ corporis appellantur, cuilibet iniu-
ria sunt obnoxia. Quæ verò rerum externarum, hoc est fortu-
næ dicuntur, in ipsius sunt potestate. Lucianus, cum exteror-
philosophos penè omnes derisisset, Aristotelem autem audire
tria bonorum genera animi, corporis & fortunæ, recensentem.
Nunc demum, inquit, vocem hominis audio. Aristotelica enim
philosophia naturæ consentanea est. Vide qua adscripsi mu-
dialogo Diogenis & Alexandri. C Scepticus ille,] Sceptici
philosophi sunt, qui nihil unquam constituunt, sed semper con-
sultare se dicunt, ob id Budæo de asse Ephædici dicti. Acade-
mici, quod nihil certum, neque pronunciare, neque constituere de
re aliqua volebant more aliorum philosophorum, sed senten-
tiam suam animo continebunt, semper quæ se melius adhuc con-
sultaturos dicebant. Ideo idem Budæus Com. σκεπτικὸς cuncta
tores & hæsitatores dici posse aumat, ἀπὸ τῆς ἐπιχρῆς, qui d as-
sensionem retinere significat. Dicebantur etiam ἑπταγῆς καὶ
ἀσθενεῖς. Vide Lucian. in Icaromenippo & in bis Accusato-
Item Hermotimum, qui nihil præter incertas opiniones reliquit.
D Quid nosti.] Lucianus quidem facetissimè, suo more i-
verbo ἐπιστάσας καὶ ἐπιστάσει & ludit cuius tamen loci sensum Bo-
lerus non assequutus est, quippe, qui ἐπιστάσας qua Lucianus si-
gnificare vult restitutionem, siue insistentiam (si a verbo ἐπιστάσας
hoc nomen formare fas est) interpretatus est sapientiam. Qui
videlicet ἐπιστάσας (quo ab ἐπιστάσας deductum est) ab ἐπι-
στάσας, unde & ἐπιστάσας, o tum est credidit. E Aequale pon-
dus habere. Scepticus interrogatus quid sibi vellent lance.
quas circumferrebat, ἰσοβαρὲς λόγους appellat, quos Sextus phi-
losophus in Pyrrhonij ἰσοδοκῆς F Omnia facio.] Intra-
ductis Scepticū philosophum mercatori respondentē se omnia præ-
stare posse præterquam δραπὶ τῷ μετὰ δῶκεν, & causam rei
dantiem ὅτι ἐκ τῆς ἀλαμῶδου. Elegantissimè enim ludit in signif-
cator

gatione, huius verbi *καταλαμβάνω*, i. non comprehendō, non percipio, pro quo etiā reperitur *ἀναλαμβάνω* cū apud alios, tum apud Sextum philosophum in *Pyrrhonianarum hypotyposeon* libris. De Academicis Scepticis Cic. in Lucullo: Quoniam enim id haberent Academici decretum, nihil posse percipi. Et paulō pōst: Certē hoc ipsum, ex quo omne veri falsiq; iudicium esset, percipere eos debuisse. In eodem libro: Nec definiiri a ebanis necesse esse quid esset, cognitio, aut perceptio, aut (s; verbū ē verbo volumus) comprehensio, quam *κατάληψις* illi vocant: eosq; qui persuadere vellent, esse aliquid quod comprehendī, & percipi posset, inscienter facere dicebant. G [Istud considero.] pro *Ἀγοκρίτης*, quo hic vititur Scepticus, apud Xenophonem dicitur *οὐκ ἔτι σέβει*, qui aliquid considerat de quo interrogatus est, responsonem ad id meditans.

PISCATOR, SEV

REVIVISCENTES.

Bilibaildo Birkheimero interprete.

ARGUMENTVM.

Hic Dialogus quasi quædam apologia superioris est, quantum ad Luciani personam attinet. Exponit enim ille causam hic, cur toties in philosophos inuehat: nempe quod plerique simulato nomine pro veris falsos se gerant, quæstumque magis quàm virtutem sectentur. Series argumenti ita se habet. Finguntur philosophi illi vetustiores, Pythagoras, Socrates, Plato, Aristoteles, Chrysippus, Diogenes, atque alij ad vlciscendum Lucianum, cū propter alia conuicia, tum quod proximo Dialogo venales eos proposuerat, idque etiam vilissimo precio, ab inferis redire, ac reuiuiscere, commeatu in vnum diem impetrato. Qui cū illum saxi persecuti, in fugam conuersum cepissent, occidere primū statuerunt. Ille verò prouocando ad ipsam philosophiam, eoque obtento, vt causam sibi dicere liceret postquam à Diogene, vtpote Cynico & cæteris liberiore, com muni omnium nomine accusatus es-

et tanquam qui contumeliosissimè omnes Philosophiæ cultores, viros de tota virtute & rebus mortalium optimè meritos, proscidisset, ita sese defendit, vt diceret se minimè negare obiecta, sed consilio & ratione adductum, & hæc, & plura etiam his fecisse: non quidem in veros philosophos, sed in eos qui nomine tantum illo sese iactarent, cum interim non modò philosophiam veram ignorarent, sed planè diuersa etiam à præceptis & regulis illius factitarent. Proinde se non modò supplicio nullo dignum esse, sed contrà etiam præmijs tanquam veræ philosophiæ amatorem atque assertorem donari debere. Hoc iudicio peracto, cum ille non solum ab accusatione liberatus verum etiam in societatem eorum à quibus antè accusabatur, ascitus fuisset, à Philosophia deinceps & falsi illi philosophiæ simulatores citantur, vt suæ professionis causam redderent. Qui cum iudicium hoc omnes fermè declinassent, mittitur Lucianus vnà cum Elencho, vt illos inquirant, ac bonos quidem honoribus afficiant, malos autem adempto habitu stigmate inurant. Sed priùs quàm id fieret, Lucianus, seu Parrhisiades (ita enim se apud Philosophiam appellat) puta quò iam re ipsa comprobaret, quod verbis antea dixerat, accepto hamo, eoque auro, carycis & placentis abscondito, quasi piscator aliquis allectos & attractos simulatores istos capit, captos autem de communi reliquorum consensu de saxo præcipites mittit. Habet autem Dialogus hic duos titulos, quorum alter ab ijs quæ à principio geruntur, nomen accepit: alter ab exitu seu catastrophe sumptus est: similis musque, quod ad argumentum & cuius tractationem attinet, alicui veteris comœdiæ fabulæ est.

ΑΔΙΕΥΣ, Η ΑΝΑ-
ΒΙΩΤΗΣ.

PISCATOR, SEU
Remiiscentes.

S O C R A T E S.

Βάμι βάμι ἡ
κατάρων τοῖς
ἀφρόνοισι λί-
θοις, ἐπιβάμι
τὸ βάμι, πεσπέβαι καὶ τ
ἑσπάρων. πάντες τοῖς ξυλοῖς τὸν
ἐκλιπείον. ὅρα μὴ διαφύγῃ.
ὃ σὺ, ὦ Πλάτων βάμι, καὶ σὺ,
ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ πάντων
ἅμα ξυλασπίσωμεν ἐπ' αὐ-
τόν, ὡς πύρη πύρηται ἀρῆ-
ται, βάπτει δὲ βάπτροις. κοί-
τος γὰρ πολέμιος, καὶ ἐκ δόμ-
ου τινὰ ἡμῶν ἐκ ὕβριος. σὺ δέ,
ὦ Διόγηνος, ἤ ποτε ἄποτε,
καὶ τῷ ξύλῳ, μὴ ἢ ἀνῆς. διδόν-
τω πλὴν ἀξίαν, βλασφημῶ-
μεν. τί τὰ τοιαῦτα μέγατε, ὦ Α-
εῖσιππε; καὶ μὴν ἐκ ἐχθρῶν. Εἰ-
ς ἑσφοῖ, μνῆσθαι καὶ θάλασσαν
ὁρῆς. Αἰσώτερος, ἐπισποῦν-
τα βλάπτει τὸ βάμι, καλῶς ἔ-
χει, ἐσθλὴν τὸ θεῖον. ἀλέ-
ψαμεθα, ὦ μιὰ. ἔσθλ' ἔσθλ'
αὐτίκα, οὗς τινὰς ὄντας
propius accede. Bene habet, capta est fera. deprehena
sine es scelerate? Porro confessim intelliges, quomam

Nūce inīce la-
pides crebros
execrādum in
hunc : projē-
ce glebas, adīce testas, pers-
cute fustibus calumniatorē:
videsīs ne effugiat. ὦ tu
Plato iacta, ὦ tu Chrysipa-
pe, tu quoque : agite omnes
pariter in illum obarmemur,

^a Pera ut reddat opem
pera, baculusque bacillo.

Siquidem communis est ho-
stis : nec quispiam ē nobis
existit quem non iniuria af-
fecerit. Tu verò, ὦ Dioge-
nes, si unquam aliàs, præci-
puè nūc baculo utere. nō de-
sinas dignas conuictator pœ-
nas luat. Quid hac rei est?
nunquam, Aristippe, defessi
estis? atq; minimè oportebat.

^b Este cati, atque acris
nemo nunc immemor iræ.

Aristoteles, accelera, quin

ἡμᾶς ἐπακηγόρευς. τῷ πρόπο
 δι τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι;
 ποικίλον γάρ τινα ἱπποῦ μὲν
 θάνατον κατ' αὐτῷ, πᾶσι δ' ἡ-
 μῖν ἱεραρίσας διωκυμένον,
 κατ' ἕκαστον ἰπποκλεις γὰρ δι-
 κασός· ὅτιν ἡμῖν ἀφελωθήσεται.
 Πλά. ἰμοὶ μὲν ἀνισκολογί-
 ωσαι δοκᾷ αὐτὸν, γὰρ Δία, μα-
 σιγωθήσεται γὰρ πρότερον, τὸς
 ὀφθαλμοὺς ἐκκλέψθω, τὴν
 γλῶσσαν αὐτὴν ἱππολὺν πρό-
 τερον ἀπαιτμήσθω. οἷ δ' τί
 βρωιδόκλεις δοκᾷ; Βρ. ἰς τὸς
 ἑρατῦρας ἱμπεσῶν αὐτὸν,
 ὡς μάθοι μήλοισι δορῆσθαι τοῖς
 ἑρέπιοι. Πλά καὶ μὴν ἄει-
 στον ὤ. καθάπερ τινα Πην-
 θεία, καὶ Ὀρφεῖα, λακιστὰν ἰσπεί-
 τρασις ἐνρίσσει μόρον, ἵνα
 αὐτὸν καὶ τὸ μῖρον αὐτῷ ἕκα-
 στος ἔχωσιν ἀπακτάσθω. Λε.
 μηδ' αὖ μὲν, ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίον
 φάσθαι μὲν. Σὺ ἄρα γὰρ οὐκ αὐτὸν
 ἀφιδάμεις ἔτι. ὁρᾷς δ' οὐ καὶ τὸ
 Ὀμηρον. ἂν λέγῃ, ὡς οὐκ ἔστι λίαν
 καὶ ἀνδράσις ὄρεα πρὸς αὐτόν;

Λε.

filius adstringe. Amplius non dimittēris. num quid Home-
 rus dicat, vides:

Non est tuta fides hominum generi atque leonum?

L V C I A

viros maledictis tuis lae-
 fieris. Verum qualenam fa-
 tum ipsum manebit? si quis
 dem varium quoddam mor-
 tis excogitabimus genus,
 crudelitate cuius omnes ex-
 atari valeamus. etenim a-
 quum est septies eum singu-
 lis nobis morte pœnas ex-
 pendere. PLATO. Mihi
 quidem per Iovem, eruti
 oculis, abscisaq; lingua, cruce
 ei suffigendus videtur, prius
 tamen flagris cæsus. Tibi
 verò Empedocles quid?
 EMP. In c. Aetnæ cras-
 tēras præcipitandus, ut me-
 liores conuictis incessendo
 haud esse addiscat. PLAT.
 Quinimo optimum esset
 si Penthei vel Orphei in-
 star inter petras dilaniatu
 inueniretur, ita ut particu-
 lam unusquisque digredien-
 socum auferre posset. LV-
 C I A N V S. Minimè, ve-
 rum mihi parcatis obse-
 cro. SOCRAT. At

Ἀχαλίνων σωματῶν, ἀνόμῳ
 ἀφροσύνας, τὸ τίλος δυσυχία.
 Λε. ἐκὼν ἐπέδωκε διδοῦναι πάν
 τας ἀρετὰς ἡμῶν, καὶ ὑδὲ μία
 μηχανὴ τὸ ἀφουχῆν με, φέ
 ρει τὸ γὰρ, ἢ πατὴ μοι, οἷ τι
 πᾶσι ὄντω, ἢ τί σιπονοῦτόσδε ἀσ
 ούκισον πρὸς ἡμῶν, ἀνέκιστα
 ὀργίζωσι, καὶ ἐπὶ θανάτῳ σιω
 λήφατι με; Πλ. ἂν τινα ἢ ἔρ
 γασαι ἡμᾶς τὰ δὴ νῦν, σιωπῶν
 ἰσώτα, ὧς ἡ ἀκίσι, καὶ τὸς ἡαλὸς
 ἐκάνυσεν νότος, ἐν οἷς φιλο
 σφῆαυτι αὐτῶν ἡακῶς ἡ γό
 ρων καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβρις, ὥσπερ
 ἐξ ἀγορᾶς ἀπὸ κηρύττων σφῶς
 ἀνδρας, καὶ τὸ μέγιστον ἡλωθί
 ρος. ἐφ' οἷς ἀναναγίσθοντο,
 ἀριηγλῦθαμῶν ἐπὶ σι, παραι
 τησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸ Αἰ
 δωρία, Χρυσίππος ἔβου, καὶ Ε
 πίκερος, καὶ Πλάτων ἰγὼ καὶ Α
 ριστοτέλης ἐκάνος, καὶ ὁ σιωπῶν
 οὐδὲς Πυθαγόρας καὶ Διογένης,
 καὶ ἅπαντες ἀπόσσε δίσυρθε
 ἐν τοῖς λόγοις. Λε. ἀνὴρ ὡς
 εἶ, οὐ γὰρ ἀρετὰν ἔτι με, ἀ μά

θιτι

Aristoteles ille, silensque hic Pythagoras, necnon Dioge
 nes, omnes denique quos sermonibus tuis infamasti. L V

C I A. Respiravi. siquidem non me interficietis, si in
 tellexi

Effrenioris et ex legis
 dementia extremum infan
 licitas occupat.

L V C I A. Proinde quo
 nam omnino me interficere
 decrevistis, nullumq; mihi
 restat effugium, agite salu
 tem hoc mihi iudicate, qui
 nam estis, quæve tam intole
 randa à nobis perpessi sitis,
 ut tam intoleranter irasca
 mini, ac me mortis causa ce
 peritis. P L A T Quibus
 nos affeceris contumelys, et
 teipso, sceleratissime, perquisi
 re, bellisq; illis tuis sermoni
 bus, in quibus Philosophiam
 ipsam conuictis lacestiuisti
 ergaq; nos iniurius fuisti
 cum tanquam ex concilia
 bulis viros sapientes præco
 nio diuulgares, et quod ma
 ximum est, liberos: quapro
 pter indignatione moti, pro
 pter te emersimus, ac tan
 tisper inferos dereliquimus.
 Chrysippus iste ac Epicu
 rus, ego quoque Plato, et

θίτε ὁποῖ' ἐγὼ πρὶ ὑμᾶς ἐσ-
χθόμενος. ὥς ἀπρὸ ἴφαιτος τὸς
λίθους μακρόν ἢ φυλάττει. καὶ
συνεῖν ἢ αὐτοῖς κατὰ τὸ δέξιον.
Πλ. ληρέεις. οἱ δὲ καὶ τὸν μακρόν
ἀπλῶς καὶ ἡδύ γε Λάϊνον
ἔσθ' ἡλιθίον καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἡδύ,
τοῦτος. Λα. καὶ μὲν, ὃ αἰετοί,
ὅν ἐχθρὸν μόνον ἐξ ἅπαντων
ἐπαινεῖ, οἱ καὶ ὅτι ὑμῖν ὄν-
ται, καὶ ὄντων καὶ ὁμογενο-
μενα, καὶ ἡμὶν φορτικὸν ἀπὸ
ἐχθρῶν τῶν ἐπιτηδεύμα-
των. ὡς ἴσ' ἀρκτεῖντες, ἢ
ἐμὶ ἀρκτεῖντες, ὅσα αὐτὰ ἡμῖν
ὕμνων πεποννηκότα ὁρᾷτε γὰρ
μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων
αὐτὸ ποιεῖτε, ἀλλ' αἰετοί καὶ ὁρ-
γί-
λοι, καὶ ἀγνώμονες καὶ ἀνόμοιοι
πρὸς ἀνδρα ὡς γίγνεται. Πλ. ὦ
τ' ἀναισχυρίας, καὶ χαρι-
ῶν τῆς κακηγορίας πρὸς φά-
λοισι; οὕτως ἀνδρα πόδοις
ἀληθῶς οἷα διαλέγεσθαι; ἢ
καὶ ἀντιρροπία καταλογί-
πρὸς ὑμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ
ὑβρί, καὶ παροινία τῶν λό-
γων; Λου. πῶς ἢ ἐγὼ ὑμᾶς,
ἢ πρὸ-

quidem ob tantas iniurias, verborumque debacchationem,
beneficia nobis enumerare conatur. LVCIA. Utinam ego,
vel

tellexeritis qualisnam ego
erga vos existerim : quan-
propter lapides abscite,
quin potius refermate : nam
contra meritos vsui erunt.
PLA. Nugaris. te etenim
hodie perire necesse est : idē
ad. ὃ, ob perpetrata sceler-
ta, lapideū induas amictum.
LVCIA. Atqui viri optimi
quem solum ex omnibus laus
dare oportebat, familiarem
vestrum, beneuolum et con-
uenientem, quin (si proles
qui molestum non est) stu-
diorem vestrorum procuratorum,
ut intelligatis, inter-
ficietis, si me occideritis, qui
tot propter vos labores ex-
antlaui. Videte igitur ne in-
star Philosophorum qui
nunc sunt, agatis, ut ingra-
ti, iracundi, ac perfidi erga
vrum beneficium videamini.
PLATO. Proh impuden-
tiam : nunquid tibi ob con-
uicia gratias debemus? Ver-
re hic cum mancipijs sibi
remisse existimat, quandon

ἢ πότι ὕβρις; ὃς ἀνὰ προῶν
 φάντε θαυμάζωμ' ὁρίεσθαι.
 κα, καὶ ὑμᾶς αὐτὸς ὑπερ-
 πάντων, καὶ τοῖς λόγοις, ὃς κα-
 τὰ λιλῆσται, ὁμιλῶμ'. αὐτὰ
 γὰρ ἄφημι, ταῦτα πόθεν ἔλ-
 λον, ἢ παρ' ὑμῶν παραλα-
 βὼν, καὶ κατὰ τὴν μίλιττα
 ἀπανθισάμεν, ἐπιδείκνυ-
 μαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ
 ἰπανοῦσι, καὶ γυνώσκουσιν
 ἑκάστου τὸ ἀνθ', ὅθεν, καὶ
 παρ' ὅθεν, καὶ ὅπως ἀνελ-
 ξάμεν καὶ λόγῳ μὴ ἐμὶ σῆ-
 σουσι τῆς ἀποδοχῆς. τὸ
 δ' ἀληθὲς, ὑμᾶς καὶ τὸν λα-
 μῶνα τὸν ὑμῖν δόντα οἱ τοι-
 ᾶντα ἐξελθῆκασι ποικίλα,
 καὶ πολυὰ δ' ἄλλ' βαφὰς, ἢ
 τις ἀναμιξαδάγει αὐτὰ ἐπὶ
 σῶν, καὶ ἀναπλῆξαδαι, καὶ
 ἀρμόζουσι, ὥς μὴ ἀποδῶν
 θάτερον θάτερον, ἴδω' ὅς τις
 οὐκ αὐτὰ ἐκ πικρῶν παρ'
 ὑμῶν, κακῶς ἄρ' ἀπὸν ἐπιχ-
 ρήσων; ὡς γὰρ ἄνθρωπος,
 ἀφ' ὧν ἂν αἱ τίς ἴδοιτο; ἐκ τῶν
 ἀμὰ κατὰ τὸν Θάμνιν, ἢ
 τὸν

vel quando vos iniuria affe-
 ci, qui semper philoso-
 phiam sum admiratus, ac
 vos ipsos summis extuli
 laudibus cum sermonibus
 quoque à vobis derelictis assi-
 duè conuersatus? Quin et
 hæc ipsa quæ proloquor, vn-
 de quàm à vobis accepi, ac
 instar apiculæ decerpens,
 hominibus ostendo? at il-
 li laudant, ac vniuscuiusque
 florem; unde, à quo, et
 quemadmodum collegerim;
 cognoscunt, meque oratio-
 ne quidem ob florigeram
 hanc messem commendanti;
 sed verius vos ipsos, ac pra-
 ta vestra amænissima, qui
 tam varia et versicoloria
 produxistis extollunt: quæ
 si quis rectè secernere, con-
 necere, ac concinnare no-
 uerit, ita ut minimè alie-
 rum ab alio discrepet;
 nunquid cum tam egregiè
 quis à vobis affectus fuerit,
 obloqui conabitur viris be-
 nefactoribus, quorum gra-
 tia existimationis alicuius

esse reputatur? ni eiusdem sit naturæ, cuius et Thamyris, vel

e Eurythi

ἔμ Εὐρύτου ἢ τὴν φῶσιν,
 τὰς τοῦ Μουσίου ἀντάδην,
 ἢ τὴν ἑλπίδα τὴν ὀδύνην. ἢ
 ἢ τὴν ἀπόπλυνον ἐκδοῦσαν, ἐκ
 ἀντία τοῦ σώματος, καὶ ταῦτα,
 ἢ τὴν ὄντι τῆς ἐξουσίας. Πλ.
 ἢ τὴν μὴ, ἢ τὴν γένεσιν, κατὰ
 τὴν ῥῆσιν ἀρῆται τοῖς ἐναντι-
 ὡτάτοις γὰρ δὴ τὸ πρᾶγμα
 ἢ, καὶ χαλκωτὶραρσενίω.
 ἀκύνουσι τὴν τόλμαρ, ἢ τὴν
 ὀδύνην καὶ ἀχαισίαν πρὸς τὴν
 ῥῆσιν. ὅς παρ' ἐμῶν τὰ τοῦ σώ-
 ματος, ὡς φῆς, λαβὼν κατὰ
 ἐμῶν, ἐτόξευσεν ἵνα τὸν ὕ-
 ποβίμῃ. ὅ τὸν σκοπὸν, ἀπαν-
 τας ἐμὰς ἀγορεύων κακῶς.
 ἢ ταῦτα παρὰ τοῦ ἀπαλήφτου
 ῥῆσιν. ἀντὶ τῶν τοῦ λακωνισ-
 τῆνος ἀναπτύσσοντο, οὐκ
 ὡλομένην δρῶντα, καὶ τὸ
 ἐκπέπλοισιν ἐμπλησσωμένων
 πικρῶν, ὡς δὴ τὸ τοῦ μά-
 γου δίκαιον ἢ τὴν ἑλπίδα ἀπ-
 ῥῆσιν. Λου. ὁρᾷτε; πρὸς
 τὴν ἀκρίβειαν, καὶ οὐδὲν τῶν
 καὶ τὸν πρὸς τὴν ἐλπίδα οὐκ
 ὡς ὁ θῶς ποτὶ, ὡς ὁ γὰρ Πλά-
 τῶν, ἢ Χρυσίππου, ἢ Λε-
 σοῦ

^e Eurytus, ita ut vel Musas,
 à quibus canendi normam
 acceperit, canendo, vel A-
 pollinem iaculationis præ-
 ceptorem iaculando pro-
 vocare audeat. PLAT.
 Verum generose, hæc om-
 nia Rhetorum more, ac ma-
 ximè rebus contraria pro-
 tulisti : siquidem proiet-
 tiorem tuam ostendunt au-
 daciam, manifestamq; præ-
 se ferunt iniustitiam ac in-
 gratitudinem, si cum à
 nobis (ut ipse fateris) ia-
 cula acceperis, ea contra
 nos iaculatus es hunc ve-
 num scopum observans, ut
 nos omnes convicijs la-
 cessas. Talem siquidem à
 te consequimur gratiam,
 quoniam præta illa florin-
 da tibi referavimus, nec
 ut ne decerperes, sinisque
 repleto discederes, inhi-
 buimus. ideo maxime ob
 hanc noxam mori dignus es.
 LUCIA. Videte, iræ aures
 præbetis : & quæ iusta sunt,
 minimè consideratis. ego

to me nunquam in Platonis, vel Chrysippi, seu Ariston-
 telis,

εοτίλους, ἢ τ' ἄλλων ὑμῶν καὶ
 θίκοιτο ἄν. ἀπ' αὐμοὶ ἰδοκᾶτε
 μόνοι δὲ πόρρω εἶναι τ' οὖν
 το. πλὴν ἀπ' αὐτὸν μὴ ἀκείτορ γι,
 ὡ θαυμάσιοι, μὴ δ' αὖτε δι-
 κης ἀρετῆν ἔχετε. ὑμέτερον
 γὰρ καὶ τὸν ἑλ. ὡ, μὴ βίᾳ, μηδ'
 αὖ τὸ ἰσχυρότερον πολιτῶν
 ἰσθαι. δίκην δ' τὰ διάφορα δὴ
 λθόντι, διδόντας λόγους καὶ δι-
 κομήντας ἐν ὧ μίση. ὥς δὲ δικα-
 στέον ἰσθόντες, κατηγορήσεται
 μὲν ὑμῖν, ἢ ἅμα πάντων, ἢ
 ὅστινα ἂν χαροζύνῃσι ἐπὶ
 ἀπάντων. ἐγὼ δ' ἀπλογύνω
 μοι πρὸς τὰ ἐξηγήματα κατ'
 ἴα ἀμύβητι ἀδικῶν φαίνωμαι,
 καὶ τὸν σφί' ἐμὲ γινώσκοντα δικα-
 σέμεν, ὑφ' ἑξω δηλαδὴ πλὴν ἀ-
 ξίαρ, ὑμῖν δ' βίαιον ὑδὲν ὁλ-
 μήσεται. ἢ ἢ τὰς ἀνθρώπους ὑ-
 ποσχόμεν, καθάρους ὑμῖν καὶ ἀν-
 πίληται ὡς εἰσπράττωμαι, ἀφ' ὧν
 οἱ μὲν οἱ δικασαί. ὑμῖν δ' αὖ
 τὸς ἐξαπατῆσθαι ὑμῖν, καὶ
 προξυνάμεντας ἑαυτὸν ὑμῶν. πλὴν
 ὁρῶν τριψύτη. Πλά. τὸν ἐκεί-
 νο, ἵς περὶ οὐδ' ἴππον, ὡς
 πρὸς ἀρετῆς μὲν τὸς δικα-
 σὰς,

PLAT. ^f Hoc illud est, & equū in campū, ut iudices eluderetis

telis aut reliquorum vestro
 ordinis iram incidere posse
 existimassetis: sed longè ab
 illis mihi distare videmini.
 Verum, ô admirandi, ne in-
 demnatum causâq; non co-
 gnita me interficiatis, quam-
 uis & id vos deceat, ne ve-
 hementia ac manifesta vio-
 lentia grassari videamini,
 iure scilicet controuersias
 dissoluere, rationes dantes:
 pariter & decipientes, iudi-
 cem eligere: meque vel unâ
 omnes accusare, aut qui om-
 nium vice id agat, elige-
 re. Ego verò obiectis re-
 spondere sum paratus: & si
 aliqua in re iniurius esse
 conuictus fuero, ac ita de-
 me statuerit iudicium, meri-
 to expendam supplicia, vosq;
 violentum nil perpetrabi-
 tis. Si verò crimina diluere
 videbor, ac insons & ab om-
 ni culpa alienus esse inue-
 niar, me iudices dimittent
 vos verò in eos qui vos dei-
 ceperunt, ac contra nos in-
 stigârunt, iram conuertetis

quea

καὶ ἀνελθόντες, φασὶ γὰρ ῥήδ=
 ρά σι, καὶ δικανικόν τινα ἔ=
 ναι, καὶ πανῶργοις τοῖς νό=
 ροις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἰδί=
 λας γνῶσθαι, ὅς τινα μὴ σὺ
 θεωροῦναι, οἷα πομπὰ ποιε=
 ῖται ἄδικα, πάσης ψυχῆς σου
 ψυφίῃ; Λε. θαρρῶτε. τὸ
 τε γινώσκω, ὅς τις τοῦτο δίκ=
 ας πρὸς τὸν ὑποπτόμενον, ἢ ἀμφίβολον
 ἀξιῶσθαι, ἢ γνῶσθαι, καὶ ὅ=
 κτις ἀποδοῦναι μοι τὸν ψυ=
 φόν. ὅρατε γὰρ τὸν ἐπὶ τοῦ
 πρὸς τὸν μὴδ' ὑμῶν ποιῶν
 δικαστὴν ἔργον. Πλ. καὶ τίς
 ἂν κατὰ γνῶσιν, ἢ γνῶσιν
 ἀκαθάρτου; Λε. οἱ αὐτοὶ κατὰ
 γνῶσιν, καὶ δικαστὴν, οὐδὲν
 οὐδὲ τὸ δίκαιον. τοῦτο δὲ
 φέρω τοῖς δικαστοῖς, καὶ ἐκ
 τούτων ἀπολογεῖσθαι ἡμῶν
 λαμβάνω. Πλ. τί ποιοῦμεν, ὅ
 Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες;
 τοῖς γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἀλογα=
 πτεκαλέσθαι, δικαστὴν ἀ=
 ξιῶν Σω. τί δ' ἄλλο, ἢ βα=
 λιστὴν ἐπὶ τὸ δικαστὴν
 εἶναι.

quas, educere conaris. si.
 quidem te Rhetorem & catu=
 fidicum vehementem, in or=
 rationibusq; admodum calu=
 lidum esse dicunt. Proinde
 quemnam iudicem fieri cup=
 pis? quem maneribus, ut pro
 te sententiam ferat (qualia
 iniusta multa perpetrare
 consuevistis) corrumpere
 haud valeas. L V C. Con=
 fide. huius enim rei gra=
 tia nullum arbitrium su=
 spectum, vel ancipitem, seu
 qui pro me iniuste calcus=
 lum ferat, mihi, euenire de=
 sidero. & ut certius id con=
 gnoscere possitis, ego Phi=
 losophiam ipsam vnā vobis=
 cum iudicem eligo. PLAT.
 At quisnam accusabit, si nos
 indicauerimus? LVCIA.
 Vosmetipsi accusate, & iu=
 dicat: neque enim illud ti=
 meo, quoniam tam iusta an=
 tecello causa, tamque lu=
 culenter & abundè me res=
 sponsurum confido. PLA=

Quid faciemus. ὁ Pythagora & Socrates? nam vir iste quos
 nam iudicio experiri dignū ducit, haud absurdè prouocare
 videtur. SOC. Quid verò aliud, quàm ut ad iudiciū perga=
 mus,

πορ. καὶ τὴν φιλοσοφίαν πα-
 ραλαμβάνουσ, ἀκούσμεν; ὁ. τι
 καὶ ἀπλογίσταται; τὸ πρὸς δι-
 κης γὰρ ὅτι ἐμὲτρον, ἀπὸ δὲ δι-
 κῆς ἰδιωτικῶν, ὁργίλων τινῶν
 ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν
 τῇ χαρίτι θιμίνων. παρὶξο-
 μῶν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς λακ-
 γορῆσι θίλυσσι, καταπύου-
 ντες ἀνδρα, μηδ' ἀπλογοσάμ-
 νον ὑπὲρ ἑαυτῶν. καὶ ταῦτα, δι-
 παροσύνῃ χαίρειν αὐτοῖς λίσσ-
 νται. καὶ τί ἄρ' ἔποιμεν Ἀνύτη καὶ
 διὰ τίτε πρὸς τὴν κατηγόρη-
 σάντων, καὶ τότε δίκασῶν,
 αὐτοῖς θνήξισθα, μηδ' ἐλπί-
 σάμεν ὅσα τῷ μετὰ λαβῶν;
 Πλά. ἀεὶ παραινῆς, ὅς Σώ-
 κراطες, ὥς ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὴν
 φιλοσοφίαν. καὶ δὲ δίκασάτω, καὶ
 ἡμῶς ἀπαυθίσμεν οἷς ἄρ' ἐ-
 κείνη δόξαν. Ἀν. ἔστι, ὅς σο-
 φώτατοι, ἀμείνων ταῦτα, καὶ
 νομιμότατα. τὸς μὲν τοὺς λίθους
 φυλάσσει, ὡς ἐφ' ἡμῶν. ἀ-
 ἔσται γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕψος ἐν τῷ
 δίκασματι. καὶ δὲ τὴν φιλο-
 σοφίαν ὅροι τις ἄρ'; οὐ γὰρ

οἶδα

ὅτι, ut dicebam, servate, si quidem paulò post in iudicio indige-
 bitis. Verùm ubi nam philosophiam quis inueniet? ubi enim

mus, assumptaque philoso-
 phia, quidnam responsu-
 rus sit audiamus. nam abs-
 que cognitione quid cona-
 ri, non ad nos, sed potius ad
 viros quosdam iracundos,
 & qui iustitiam in mani-
 bus sitam continent, specta-
 re videatur. praebebimus
 enim occasionem obloqui vo-
 lentibus, si virum lapida-
 bimus, nec pro se respon-
 dere permittemus, & haec
 nosmetipsi iustitiae valedi-
 centes. Proinde quid Anys-
 to & Melio accusatori-
 bus meis, vel qui meum
 damnarunt iudiciis, re-
 spondebo, si hic inauditus
 occubuerit, & h aqua o-
 mnino compos non fuerit?
 P L A T. Rectè, ὁ Socra-
 tes, admones, ad Philoso-
 phiam igitur pergamus: &
 illa quidem dydicet: nos
 verò, quicquid statuerit,
 amplectemur. L V C I A.

Euge viri sapientissimi. meliora
 haec & iustiora: lapides ve-
 habiter,

οἱ λαὶνοὶ οἱ κἄ' αὐτοὶ πάντες
πολλὰ ἐπλανήθην χρόνον, ἀ-
ναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὥς ξυ-
γυνοίμην αὐτῇ ἕτα ἐντυγχέ-
σθαι ἀντισι τριβάνια πρὸς
βλημεῖσι, καὶ πᾶσι βλα-
σθεῖς λαθαρμῶν, παρ' αὐτῆς
ἐκείνης ἕκαστον φάσκον, οἷον
καὶ ἡ δὲ αὐτὴ αὐτὴ, ἀνηρ-
τῶν, οἱ δὲ πολλοὶ μάστιγι
ἀγνοῦντες, ἡ οὐτ' ὅπως ἀπ-
κρίνοντο μοι, ὥς καὶ ἐλπί-
σθαι αὐτῶν, ἡ ἀπὸ τοῦ θύρα
ἐντὶ ἀπὸς ἀπὸ δέκνου. ἡ δὲ
πρὸς τοῦ καὶ τῆς θύρας ἐξουρ-
θύνωμαι τὴν οἰκίαν. πολλοί
δὲ αὐτὸς ἀκρίσας, ἡ ξι-
ναγέσθαι τινος, ἡ κο-
μῶν τοῖς τινὲς θύρας, βιβλῶν
ἐλπίσθαι τότε γὰρ ἐν τῇ
τικμαρὸν καὶ τὸ πλῆθος τῶν
ἐσιόντων καὶ ἐξιόντων ἀ-
πάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ
σχέματα ἀπὸ τῶν καὶ φρόν-
τισι καὶ τὴν πρόωπον. μετὰ
τῶν δὲ ξυμπραβουδῶν, καὶ
αὐτὸς ἐσπῆλον ἂν ἕτα ἐσπῶν
γυμνασίου οὐχ ἀπὸ τοῦ, ἀλλ'

habitet, non noui, quamuis
lōgo circumterrauerim tem-
pore, domum, ut eam con-
uenire possem; quærens: in-
de in quosdam vilibus ami-
ctos vestibus, barbarasq; pro-
missas gestantes incidi. qui
cū ad eandem se pergere
assererent, eos scire existi-
mans, interrogavi. at illi,
quoniam me longè plus in-
gnari essent, ne de ignoran-
tia redargui possent, vel o-
mnino nil respondebat, vel
ianuam aliam pro alia o-
stendebant: ego verò in
hunc usque diem domum
reperire haud quivi. Sa-
piūs verò ipse suspicans, vel
ductore quopiam, ad quasa-
dam ianuas perueni, certis-
simè tum inuenisse sperans,
à multitudine ingredien-
tium & egredientium con-
iecturam sumens, qui om-
nes seueritatem quandam
præ se ferebant: forma erant
decora, vultu verò medita-
bundi. hosce insecutus, &
ipse quoque sum ingressus.

ibi viraginem conspexi quandam, non incuriosè, sordi-

ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀσφαλὲς καὶ
 ἀκόσμητον ἐκ τῶν ἐπὶ ῥύθμῳ
 ἴσθι, ἀπὸ κατιφάνη μοι αὐτί-
 κα, ἐν τῷ ἄφιδρ δοκῶν ἡ ἰο-
 μης ἀκακῆπιστον ἰῶν, οὐδὲ
 ἡ ἰματῖς τῶν ἀναβολῶν ἀνιπι-
 τήδ' ὡς πρὸς ἰκόνου. πρὸς
 ἀγλ' αὖ ἡ κοσμημένη αὐ-
 τοῖς καὶ πρὸς ἀπρίπταρ ὡς
 ἀβραπώτῃ δοκοῖν τι πρὸς
 κοσμήν. ἐπιφάνειν δὲ τι
 καὶ ψιμύθιον, καὶ φύκ' αὖ, καὶ τὰ
 ῥήματα πάλιν ἰταεικά. καὶ
 ἰπποκομήν ἐκ τῶν ἱρασῶν
 ἐς τὸ κάπτος, ἔχασιν καὶ αἱ δοίη.
 τις, πρὸς ἁρῶν ἰδ' ἔχων. καὶ τὸς
 πλουσιοτέρους ἀν' παρακαθί-
 στας κοσμήν πλεονάζον, τοῖς πρὸς
 τὰς τῶν ἱρασῶν οὐδὲ πρὸς.
 βλῖπ, πομπάκας καὶ γυμνα-
 σίας αὐτῶν κατὰ τὸ ἀκρίσι-
 σον, ἰσθῶν πειδ' ἰσθῶν καὶ
 ἡ ἰχθίλιον παχὺ τῶν. ταῦ-
 τα δὲ, ἐπὶ πόδας αὐτῶν
 ἀνιπτόν, οἱ τῶν ἀγλ' αὖ
 τὸς κακοδαίμονας ἰκάνους,
 ἰλοκομῶν πρὸς αὐτῶν, οὐ τῶν
 ῥήνους, ἀλλὰ τοῦ πῶν καὶ
 καὶ κατὰ τὸν ἰσθῶν, ἀλλὰ
 καὶ ἀντὶ τῶν Ἡρας ζυγόντας

Πλ.

de vel inconcinne exultant
 verum quamprimum depre-
 hendi eā dependulos cinctu-
 nos minimè ornando negli-
 gere, vestitusq; cultum stu-
 diosè affectare : & quamui-
 tam exquisitis mundicijs or-
 nata esset, cultum tamen
 decoris : gratia dissimula-
 re nitebatur. apparebat &
 fucus quidam, lenocinium.
 que : & verba perquam
 meretricia. ab amatoribus
 verò laudata, admodum
 gaudebat, & si quis ali-
 quid dedisset, avidè susci-
 piebat : opulentiores quo-
 que iuxta se locabat, a-
 matores autem indopes nec
 aspicere dignabatur. Sæ-
 pius quoque cum se casu
 denudasset, torques autem
 anguillis crassiores conspi-
 ciebam. Hæc cum vidis-
 sem, confestim ad pede-
 sum conuersus, oppido quan-
 tificatione commotus o-
 infelices illos non naribus
 sed barbis ad illam pertre-
 ctos, ac Ixionis instar pr-
 Iunone idolo congregiente

PLATC

Πλ. τῷ μὲν ὀρθῶς ἔλεξας. οὐ
 γὰρ πρόδῃλ' ὅ, ἐὰν πᾶσι γινώ-
 σκῃ ἡ θύρα. πάλιν ἀπ' ἡ-
 δὲρ δέουσα βαδίζειν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν. ἔνταῦθα γὰρ ἐν κίρα.
 μακρῷ ἐπορεύμεν αὐτὴν ἡ
 δὲ ἡδὴ περὶ ἀφίξεται, ἐπὶ ἀνιῶ-
 σις Ἀκαδημίας, ὅς περὶ πατέ-
 ρας καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ· τοῦτο
 γὰρ ὁ συμμεριζόμενος ποιεῖν αὐ-
 τῇ. μακρὸν δὲ ἡδὴ πρόσθε-
 σιν ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀ-
 πό τῷ σχήματι, τὴν ἐπὶ σω-
 νοίᾳ ἡρίμα βαδίζουσα; Λε-
 πτοπὰς ὁμοίως ὁρῶ τὸ γινώ-
 σκῃ, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν
 ἀναβολὴν, καὶ τὴν ἡμέραν πάν-
 των ἡ γὰρ ἀληθὴς φιλοσοφία ἡ
 ἐν αὐτῇ. Πλ. ἔτι λέγεις. ἀπὸ
 ἀγλῶσας ἥ τις δὲ φθιγγαμύη
 μόνον. Φι. Παπῶ, τί Πλάτων
 καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ
 Αἰστωβίτης, καὶ οἱ λοιποὶ ἄ-
 παντων, αὐτὰ δὲ τὰ ἐν-
 φέλας μὲν τῶν μαθημάτων;
 τι αὐτοῖς ἐς τὸν βίον; ἄρα τίς
 ὑμᾶς ἐλύνει τῶν κάτω; ὁρ-
 γισομεν οἱς γινώσκουσιν ἰσικατε-
 καὶ

PLATO. Hæc quidem
 rectè dixisti. non enim ma-
 nifestum, nec cunctis no-
 tum est ostium. atque haud
 necesse erit ad illius acce-
 dere domum. hic enim in
 Ceramico ipsam opperie-
 mur. illa iam verò aderit,
 ex Academia reuertens, ut
 etiam in Pæcilo obambu-
 let: id enim quotidie facere
 consuevit. quin potius iam
 est præstò. Vidéne ex effi-
 gie decorem, mansuetudi-
 nem ex aspectu: ipsam ve-
 rò cogit abundam placidè
 de incedere? LVCIA.
 Multas effigie, incessu &
 vestitu similes video: atqui
 inter has omnes solùm vo-
 na vera est Philosophia.
 PLAT. Rectè loqueris. ve-
 rùm quænam sit, cùm so-
 lùm loqui cæperit, ostendet.
 PHILOSOPHIA. Pa-
 pæ: cur Plato, Chrysippus
 quoque, & Aristoteles, nec
 non reliqui omnes, ipsa mea
 disciplinarum capita, apud
 superos? Cur rursus in via

tam? Equivocis ex inferis læsis? Iracundis similes estis. Quis-

καὶ τίνα τῶν ξυμβαδόντων
 ἄγχι; ἢ σου λαοδόλης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἰσόουλός τι-
 σι; Πλά. νὺ Δία, ὦ φιλοσοφία,
 πάντων γε ἰσοσύλων ἀσε-
 βήσας, ὃς πλὴν ἱερωτάτῳ
 σε κακῶς ἀγορεύει ἐπιχάρη-
 σι, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι
 τι παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς
 μὲν ἡμᾶς καταλιποῖσιν.
 Φι. ἄτα ἡγανακτῆσθαι λοιδο-
 ρησαμένους τινός, καὶ ταῦτα ἁ-
 δότῳ ἱμῖ, οἷα πρὸς τῆς κωμω-
 δίας ἀπέσσα ἡμῶν Διονυσίοις, ὅ-
 μως φίλῳ τε αὐτῷ ἡμῶν,
 καὶ οὔτε ἰδικασάμεν, οὔτε ἡ-
 πιασάμεν πεσινθῆσα. ἰφί-
 μι δὲ παῖσιν τὰ ἀχότα, καὶ
 τὰ ξυώθη τῇ ἑορτῇ, οἶδα γάρ,
 ὅς ἐκ ἄρ τι ἐκ σκώμματός
 ἡμῶν γένοιτο, ἀπὸ δὲ βύβαν-
 τισιν, ὅπερ ἄρ ἢ καλόν, ὥσπερ
 τὸ χρυσίον, ἀπὸ σπῆμφορ τοῖς
 λόμμασι, λαμπρότερον ἀ-
 ποσίνδαι καὶ φανερότερον
 γίνεσθαι. ὑμεῖς δὲ οὐκ οἶδα ὅ-
 πως ὀργίλοι καὶ ἡγανακτισ-
 κοὶ γιγνῶσθε. τί δὲ ὅρ αὐτὸν
 ἄγχι

nam hic existit, quem com-
 prehensum ducitis? nun-
 quid fur est, seu homicida,
 vel sacrilegus? PLATO.
 Ita per Iouem, ô Philoso-
 phia, ex omnium sacrile-
 gorum inquinatissimus, qui
 te sanctissimam maledictis
 incessere conatus est, pa-
 riterque nos omnes, quos-
 quot abs te quippiam di-
 dicimus, ac posteris vici-
 dum dereliquimus. PHIL-
 LOS. Itaque maledicen-
 te quopiam indignamini,
 cum sciatis quamnam ego ex
 Comœdia in Dionysii au-
 dire soleo? attamen ipsam
 amicam esse duco, neque
 in ius voco, seu accedens
 incuso, verum conuenien-
 tia ex festo congruentia lu-
 dere permitto. Noui enim
 quod nil ob scommata red-
 ditur deterius, sed econ-
 traria quodcunque bonum exi-
 sit, tanquam aurum cum
 erutum inciditur, clarius
 relucet, siquæ splendidius.
 At vos nescio quemadmo-
 dum iracundia ac indignatione accensi estis. proinde cum

ἄρχεται· Πλ. μίαν ἡμίραν ταύ-
 τῶν παραιτησάμενοι, ἔκομψ
 ἐπ' αὐτόν, ὡς ὑποσχῆ τὴν ἀεί-
 ρην ὅν διδρασκ. φῆμαι γὰρ ἡ-
 μῖν διδρασκον, οἷα ἔλιγν' ἐπι-
 ὤντες τὰ πλεόντα καθ' ἡμῶν.
 Φι. ἄτα πρὸ δίκης, ὅτ' ἀπλοῶν
 εἰσάμενον ἀπκτρεῖται; δὴλ' ὅ-
 γερ' ὅτιν' ἀπᾶρ τὸ θίλωρ. Πλ.
 ἔκ, ἀπ' ἐπὶ σὶ τὸ πᾶρ ἀνιβαλ-
 νόμισθα καὶ ὅτ', τι ἄρ' ἀρκῆ,
 τὸς ποιῶσι τέλ' ὅτ' τῆς δίκης.
 Φι. τί φῆς σὺ; Λβ. τὸ αὐτὰ, ὅ
 διδρασκον φιλοσοφία, ἥτις καὶ
 μόνη ἰαλὴ τις ἐξουρᾶν δι-
 ναιο. μόλις γερ' ἐνρόμω, πολε-
 δά ἐκταῶς, τὸ σοὶ φυλαχ-
 θῶσα τὴν δίκην. Πλ. νυν, ὅ
 κατάρται, διδρασκον αὐτὴν
 καλῆς, πρὸς δὲ τὸ ἀτιμότη-
 τος φιλοσοφίαν ἀπῆφαντες,
 ἐν τούτῳ ἀπκρύπτουσι αἰώ-
 πρ' κατὰ μίαν δὲ ὀβολῶν
 ἱκασον ἅδ' ὅτ' αὐτῆς τὸ νόμον;
 Φι. ὁρᾷς, μὴ οὐ φιλοσοφίαν
 αὐτός γε, ἀπὸ γόητας ἀν-
 φας ἐπὶ τῷ ἡμίτερον ὀνό-
 ματι ποιεῖ καὶ μίαν ἀπᾶρ.
 quemq; singulatim venalem proponeres meministine sermo-
 num? PHIL. Aique videte ne non philosophiam isse, verum
 praestigiatorem viros sub vestri nominis obientu multa ac fa-

eum strangulatis? PLAT.
 Vñ hunc postulantes diem,
 contra illum emerisimus, ut
 ob commissâ malefactâ di-
 gnas persoluat poenas. Fas
 maetenim cognouimus, quâ-
 lia contra nos in vulgus
 sparserit. PHIL. Igitur
 eum indemnatum ac man-
 ditum interficietis? Atqui
 dicere quid velle videtur.
 PLAT. Minime: verum
 negotium omne tibi com-
 mitemus, ut cognita cau-
 sa, quicquid visum fuerit,
 statuas. PHIL. Quid iu-
 dis? LUCIA. Hoc idem,
 quæ heri Philosophia, quan-
 doquidem sola veritatem
 inuenire potes: vix enim
 multis obtinui precibus,
 ut tibi causa delegaretur.
 PLAT. Nunc, ô exectan-
 de, ipsam appellas, paulò
 ante verò rem esse turpi-
 simam philosophiam asse-
 rebas, cum in tanto theatro e-
 tiam pro duobus obolis vnus
 k k k 4 da

ὄντας, ἡγόρωνε βασιῶς. Λυ.
 ἔσση αὐτίκα, ἢ ἰδίῃς ἀρ-
 λογεμένης ἀκέρ. μόνον ἀπὶ
 μὲν Ἄρσιν πᾶσαν, μὲν
 ἄρ' αἰς τῷ Ἀκρόπολιν αὖ-
 τῶν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα
 καταφανέῃ πάντα τὰ ἐν τῇ
 πόλει. Φι. ἡμᾶς δ', ὧ φίλοι,
 ἢ τῇ Ποικίλῃ τίως περιπα-
 τεῖσθαι ἔξω ἢ ὑμῖν, ἰαδικά-
 σαθὲν τὴν δίκην. Λυ. τίνα
 δὲ αἰσιν, ὧ φιλοφροῦν; πάν-
 τ' ἐκ κόσμου καὶ αὐτὰ διοκ-
 σιν. Φι. Ἀροτὴ μὲν ἢ ἀνδρῶ-
 νος αὐτῆς, Σωφροσύνη δ' ἐκεί-
 νη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐ-
 τῶν. ἢ περὶ γεμένης δ', Παιδεία,
 ἢ ἀμυνθῆναι αὐτῆς, καὶ ἀσα-
 φὲς τὸ χεῶμα, ἢ Ἀλυσθῆναι ἐ-
 κείνῃ. Λυ. οὐχ ὁρῶ τίνα καὶ
 αἰσιν. Φι. τὴν ἀπακρίπτειν
 ἐκείνῃ ἐκ ὁρᾶς: τὴν γυμνῶν,
 τὴν ὑποφώγειν ἂν ἢ διόδι-
 σθῆναι; Λυ. ὁρῶ νυνὶ μό-
 ρας. ἀλλὰ τί ἐκείνῃ ταύτας ἄ-
 γας, ὡς πλεῖστοι ἡγοῦνται καὶ ἰ-
 ταις τὸ συνόριον; τὴν Ἀλυσ-
 θῆναι

δααμ
 tam inquam, subterfugientem semper, ac subterlaben-
 tem? LVC. Vix nunc tandem cerro: verum cur non
 & hac ducis, ut penitus repleatur confessus? siquidem Ve-

da committentes, maledi-
 ctis insectatus sis. LVCIA.
 Quamprimum cognosces,
 si saltem respondentem au-
 dire velis. tantummodo & ad
 Atrium abeamus pagum,
 seu potius in arcem ipsam,
 ut tanquam ex specula, cum-
 cilia pariter quæ in urbe
 sunt, manifestè pateant.

PHILOSOPHIA. At
 vos, ô amice, in Pæcilo
 tantisper deambuletis por-
 ticu, adero etenim quum
 primum dijudicatum fuerit.

LVC. Quanam, ô Phi-
 losophia, hæ sunt? nam
 & ipse admodum ornata
 esse videntur. PHILOSO.

Virilis hæc Virtus ipsa, il-
 la verò Modestia, pene-
 quam Iustitia: at antesi-
 gnana Disciplina: dubio ve-
 rò colore, & vix apparent
 illa, Veritas est LVC.

Non video. quamnam di-
 cis? PHIL. Nōne inor-

natam illam cernis, nu-
 tam inquam, subterfugientem semper, ac subterlaben-
 tem? LVC. Vix nunc tandem cerro: verum cur non
 & hac ducis, ut penitus repleatur confessus? siquidem Ve-
 ritatem

θαρδίην καὶ ξυμφορὰν ἀ-
 ναβιβάζωμαι πρὸς τὴν δίκην
 βύλωμαι. ΦΙΛ. ὦ Διὰ, ἀκολουθή-
 ῃς καὶ ὑμῖν. οὐ βαρὺ γάρ,
 μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦ-
 τα, πρὶ τῶν ἡμετέρων ἰσ-
 μίνων. ΛΥ. ἄπειτι ὑμῖν· ἵνα
 γὰρ οὐδέτις δίκην ἀπέαρ, ἀ-
 πάλα οἶδα ὁποῖά τις. ΛΥ.
 ἄν· ἡμῖν, ὦ Ἀλκίνοα, ἵνα δι-
 οντι ξυδικάζοις ἄν, ὡς καὶ
 καταμύλωνις ἴκασι. ΦΙ. ἔ-
 κδρ ἐπάγομαι καὶ τὰ θεία
 παινιδίῳ ὧντω, ἀνοιχτάτα
 μοι ὄντι; ΛΥ. καὶ μάλα ὀπό-
 ῃς ἄν ἰθὺς. ΦΙ. ἵπποδον,
 ὦ Ελεσθεῖα καὶ Παρρησία,
 μετ' ἡμῶν, ὡς ἴδον δάκρυον ἔ-
 ζον ἀνθρωπίστικον, ἱρατὴν καὶ
 λήττον ὄντα, καὶ λιγυρῶν-
 τα ἐπὶ μηδ' ἡμῶν πρὸς ἀν-
 κεία, σῶσαι δυνάμεθα. σὺ
 δ' Ἑλληνὶ αὐτῷ περίμανον.
 ΛΥ. μηδ' αὖτως, ὦ Δίεποινα. καὶ
 κίτω δὲ καὶ οὗτ' ὅτι, καὶ ἄ-
 τις ἄν ὅτι γὰρ τοῖς τυχοῦ-
 σι θείοις πεσσομένησαι
 δικάσαι μοι, ἄν· ἀλαζόνην ἀν-
 θρώ-

alius. haud enim cum fortuitis necesse est me depugnare fe-
 ri, verum cum arrogātibz difficilima ē redargutionis homi-
 nibz,

ritatem & Patrocinium ad
 iudicium pariter ascenden-
 re volo. PHIL. Rectè per-
 Iouem. sequimini igitur &
 vos : non enim difficile er-
 rit vnicum iudicare iudis-
 cium precipuè cum de no-
 stris agetur. VERITAS.
 Abite vos. nil enim mea re-
 fert ea audire, quæ quidem
 qualia sint noui. LUCIA.
 Verum, ô Veritas, ut iudi-
 cio adsis, ac singula diligen-
 ter exquiras, maximè no-
 stra interest. PHILO.
 Numquid famulitium hoc
 mihi admodum beneuolum
 deducam? LUCIA. Val-
 de quidem, & quemcumque
 volueris. PHIL. Sequimi-
 ni, ô Ingenuitas, Loquen-
 dique libertas, ut miserum
 hunc homuncionem, ama-
 torem nostrum, ac nullo
 prætectu iusto periclitan-
 tem, saluare possimus, at tu,
 Elenche, illic remane. LUCIA.
 Minimè. ô hera: quin
 ille quoque veniat, & si quis

ὁρώποισι, καὶ Δυσολέγκοις, ἀ-
 εἰ τινὰς ἀφρυγὰς εὐεικο-
 μένοισι, ὥς ἀναγκᾷ ὁ Ε-
 λεγκῶ. ΦΙ. ἀναγκαῖότατ' ὅ-
 μῳ οὐδ' ἄμεινον ἂν, εἰ καὶ πλὴν
 ἀπόδειξις παραλάβοις. ΑΛ.
 ἔτι περ πάντων, ἰσχυρὰ ἀναγ-
 καῖοι δοκῶσι πρὸς πλὴν δίκην.
 Λεῖστοι. ὁρᾷς, πρὸς ταπειν-
 ται καθ' ἑμῶν, ὃ φιλοσοφία,
 πλὴν ἀλήθειας. ΦΙ. εἴτα διδία-
 τι, ὃ Πλάτων, καὶ Χρυσίππει,
 καὶ Λεῖστότεστοι, μή τι ψεύσασ-
 ται ὑπὲρ αὐτῶν. ΑΛ. ἔστιν ἡ
 Πλάτων, ὃ τῷδε, ἀπὸ δὲ δεινῶς πα-
 ρεργός ἐστι, καὶ Λοκκαίους, ὃ-
 νι παραπᾶσα αὐτῶν. ΑΛ. ἔ-
 σθ' ἔτι, οὐδ' ἂν μὴ γένηται
 ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης
 συμπάρουσι. ἀπὸ μὲν οὐδ' ἂν
 ἀπ' ἐπὶ μοι οὐ, τί σοι γένο-
 μα; ΛΟΥ. ἰμοὶ Παρρησιαῖος,
 Ἀληθίων ὃ τῷ Ελεγκτικῷ.
 ΦΙ. παρὶς δὲ; ΛΟΥ. Σὺρ ὃ,
 ὃ φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρας-
 τίδων. ἀπὸ τί τῷδε; καὶ
 γὰρ τοῦτων τινὰς οἶδα τῶν
 ἀντιδίκων μου, οὐχ ἕτερον ἢ μὲν
 βαρ.

Syria, ὦ Philosophia, iuxta Euphratem. Sed quid hoc est?
 noui. n. quosdam ex his meis aduersariis, non minus quam ego
 sum.

nibus, & qui semper efflu-
 gia quadam inueniant, ita
 ut necessarius sit Elenchus.
 PHILO. Igitur admodum
 necessarius. melius verò se
 & Demonstrationem te-
 cum assumas. VER. Se-
 quimini omnes, quandoquis
 dem ad iudicium necessa-
 riy videmini. ARISTO.
 Cernisne, ὦ Philosophia
 quemadmodum propter nos
 Veritati subblāditiur? PHI-
 LOS. Numquid, ὦ Platon,
 Chrysippe, & Aristoteles,
 veremini ne sui causa, cum
 Veritas sit, mentiantur? P L A.
 Non hoc : sed admodum
 callidus est, & blandiculus,
 ita ut illi persuadere
 posset. PHIL. Confidi-
 ta niliniqui, cum Iustitia
 hac adsit fieri poterit. Ab-
 eamus igitur. Verum dic
 mihi tu, quod tibi nomen
 est? L V C. Mihi? L Par-
 rhisiades Alethionis Elena-
 xiclei. PHILOS. Pa-
 tria verò quanam? L V C.

βαρβάρου τὸ γένος· ὁ πρό-
 πος δὲ καὶ ἡ παιδεία, ἡ καὶ
 τὰ Σολίας, ἡ Κυπρίως, ἡ Βα-
 βυλωνίως, ἡ Σταγείτως. καί
 τοι πρόσχ' οὐ ἔστιν ἄν γένος
 ὁ ἱλασμός, οὐδ' ἂν πλὴν φωνῶν
 βάρβαρος ἤη τις, ἥ περ ἡ
 γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαί-
 νοιτο οὕτως. Φι. ἔνδεχεται. ἄλ-
 λως γὰρ τὰς ἀρόμους, ἡ τέχνη
 αἰσιοί τις; ἄξιον γὰρ ἐπιστα-
 θαι τὰτά γ'. Λου. μισαδὰς
 ἴδμεν, καὶ μισογόνος, καὶ
 μισοψαδῆς, καὶ μισότυφός,
 καὶ μισὸν πάντων τῶν τοιούτων
 ἔσθ' ὅτι τῶν μιαιφόνων ἀνθρώ-
 πων. πάντες δὲ ποιοῖσι αἰσιν,
 ὥς οἶδά. Φι. Ἡράκλεις, πολυ-
 μισὸν τινα μέγα πλὴν τέχνη.
 Λου. ἔνδεχεται. ὁρᾷς γὰρ ἐπό-
 σοις ἀπὸ χθάνομα, καὶ ὥς πιν-
 θωσὶν αἰσιν τὴν οὐ μὴν ἀλ-
 λὰ καὶ πλὴν ἐναντίας αὐτῇ
 πάντες ἀκρίβως αἰσιν. λέγω
 αἰσιν πλὴν ἀπὸ τοῦ φιλοῦ πλὴν ἀρ-
 χὴν ἔχουσιν. φιλαλέθης γὰρ,
 καὶ φιλόκαλός, καὶ φιλα-
 κλοικός, καὶ ὅτι φιλοῦσθαι
 συγ.

sum. barbaros genere, mor-
 ribus verò & disciplina non
 Solenses vel Cyprios, seu
 Babylonios, aut Stagiritas.
 Siquidem quantum ad re
 pertinet, — nil refert si quis
 voce sit barbarus, dummos
 do iustè ac rectè sentire vi-
 deatur. PHILOS. Benè
 dicis: verùm & hoc quæ-
 ro, quàmnam artem nosti?
 quoniam & id scire decet.
 LVCIA. Arrogantiæ
 sum osor, & versutiæ osor,
 & mendaciæ osor, & inso-
 lentiæ osor: omnesque eiu-
 smodi coiminatorum ho-
 minum odi species: sunt e-
 nim, ut nosti, perquam
 multæ. PHILOS. Hec
 cules, odi plenam exerces
 artem. LVCIA. Rectè di-
 cis, cernis etenim quibûsnam
 odio sum, & quemadmo-
 dum propter eam periclitor.
 Verùm & contrariam ad-
 modum probè novi artem,
 eam inquam, quæ ad amare
 exordium sumit. sum enim
 veritatis amator, & honesti
 amator, & sinceritatis amator, ac omnium quæ ad amare
 spectare

συνεφε. πάλιν ἀπ' ὀλίγοι πα-
 ου ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ
 δὲ καὶ τῇ ἰσχυρίᾳ ταπλόμης
 νοί, καὶ ὡς μίση οἰκαότις
 ροί, πρυτακισμυνοί. κινδύ-
 νοῦ τοι γαροῦν πλεονεχίᾳ
 ἀργίας ἀφμαθῆν ἤδη, πλεονεχίᾳ
 δὲ πάντ' ἀπεδωκύναι. Φι. καὶ
 μὴ οὐκ ἔχῃ. τῇ γὰρ αὐτῇ
 καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε. ὦ-
 ρα μὲν ἀνδράσι τὰ τέχνη. μία
 γὰρ ἴσθ' ἂν ἴσθ' ἀνὰ δοκούσας.
 Λου. ἀνέγνωρ οὐ οἶδα ταῦτα,
 δ. φιλοσοφία. τὰ μὲν τοι ἴσθ'
 μὲν ἑὶ τέρματι, οἷον τὸς μὲν
 ποικίλεις μισῶν, ἱκανῶν δὲ
 ὄντες χρεῖσται, καὶ ἑλῶν. Φι.
 ἄνδρ' ἂν, παρρησίᾳ γὰρ ἴσθ'
 ἔχῃ. ἰνταῦθα σου ἰρ ὡς
 πρὸς τῆς πολιτείας ἀπὸς
 ἴσθ'. ἡ ἑρπεία διάβου ἡμῖν
 τὰ βόθρα, ἡμῖς δὲ ἰρ τοσού-
 το πρὸς κακίᾳ πλεονεχίᾳ.
 Λου. δὲ πολιτείας, ἰσθ' ἡμῖν κα-
 τὰ τῶν ἀλαστον σὺμμαχος,
 ἀναμνησθῆναι ὁπότ' ἱστορ-
 πόντων ὁσμύραι ἀπὸς αὐ-
 τῶν. καὶ ἂν πρὸς ἡμῖν δὲ μό-
 νη ὁρᾷς, ἄνδρ' ἂν ἐπίσκοπ' ὅτ'.

inuria quotidie audis: sola enim tanquam speculatri-
 qu

speculare videntur. Verū
 pauci admodum hac arti
 sunt digni: qui verò ex ad-
 verso sunt constituti, ac odio
 magis familiares, infiniti.
 Periculiior igitur illam quā
 dem ob segnitiam iam de-
 discere, hanc verò etiam
 nimium callere. PHILOS.
 Atqui haud oportebat: e-
 iusdem enim ferunt esse
 illa et ista, ita ut indivi-
 sibilis sit ars. unica cie-
 nim est, quanuis binæ esse
 videantur. LV CIA. Me-
 liustu hac, ô Philosophia,
 nosti: meum verò ita se
 habet, ut prauos odio ha-
 bere, bonos autem lauda-
 re et amare consueverim.
 PHILOS. Age, quò o-
 portebat, iam devenimus
 hîc in Mineræ iudicabi-
 mus vestibulo. Fleus sacer-
 dos, dispane sedilia: nos in-
 terim deam adorabimus.
 LV CIA. Obsecro, Pal-
 las, contra arrogantes mi-
 hi auxilium ferto, ac recor-
 dare quanta ipsorum per-

ἔσθαι, νῦν καρὸς ἀμυνάσθαι
αὐτὸς. ἐμὶ δὲ λῶν σου κρατὶ-
σθῶν ἴδμε, καὶ πλείους ὧς
σιρᾷ μέλαιναν, οὐ πῶδ' ἄ-
εὶ τὴν σιαντῆς, σῶσι. Φι δὲ
εἶ. ἡμᾶς πρὶ ὑμῶν καὶ δὲ κα-
θύμιθα, ἵτιμοι ἀκίαν τῶν
λόγων· ὑμᾶς δὲ περιλόμει
νοί τινα ἔξ ἀπάντων, ὅσις ἄει
καταγορεύσαι ἄρ' ἀποῖν, ζυ-
νῆριτι τὴν καταγορία, καὶ
δικαίηχτι. ἔξ' οὐδ' ὅσον τι πάν-
τας ἄμα λήσῃ. οὐ δ', ὧ Παρ-
ρησιάδῃ, ἀπλοχόησ' ἐμὲ
ἔνδ. Ἀνα. τίς οὖν δ' ἐπιτη-
δέοται; ἔξ' ἡμῶν ἄρ' ἡγοί-
α πῶς τὴν δικλῆσ', ὧ Πλω-
τῶν, ἥτις μεγαλόνοια θαύμας
ἐξ' ἡ καπιφωνία δανῶς Ἀτ-
τικῇ, καὶ τὸ πηλαισμῶν,
καὶ παθῶς μισόν, ἥτις σωί-
σις, καὶ τὸ ἀκεῖν, καὶ τὸ
ἐπαγωγόν ἐν καρῶ τῶν ἀπ-
δείξων· πάντα ταῦτα σοι
ἀθρόα πρόσκειν, ὥς τὴν πῶ-
νογείαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπᾶν-
των ἀπὸ τὰ ἀκότα. νῦν ἀνα-
μνήσῃτι πάντων ἱκάνων, καὶ
συμφόρα

qua perpetrant vides, nunc
tempus illos vlciscendi ad-
est : si verò me victum crea-
nes, nigròsque superare,
in tuum adijce calculum
mèque saluato. PHILOS.
Agite iam consedimus, ve-
stras parati audire queres-
las : vos verò ex omnibus
quempiam eligatis, qui egre-
giè accusare ac redarguen-
te nouerit, quandoquidem
impossibile est vos omnes pa-
riter loqui. Tu autem Par-
rhisiades dehinc responde-
bis. REVIVISCEN-
TES. Quis igitur è nobis,
ut potissimum hanc agat
causam, idoneus erit? Tu,
ὦ Plato, excellens prudentia
est admiranda, eloquentia
verò redundans, & Attico
lepôre referta, flexanima &
venusta : cognitio autem ac
diligentia, necnon tempe-
stiva demonstrationum in-
ductio, hac omnia copio-
sè tibi adsunt : quapro-
pter accusationem suscipe,
& pro cunctis, quæ digna

sunt, eloquere : ac omnium illorum nunc reminiscaris, &
in hos

συμφόρῃς τὸ αὐτὸ, ἢ τι σοι
 πῆς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ
 Πρόδικον, ἢ Ἰππίαρ ἄρκετα.
 Δανότῃ οὗτός ὄναι· ἐν
 ὠπαιῇ οὗρ καὶ τὰς ἀρω-
 γάας, καὶ τὰ κομψὰ ἱκᾶ-
 να, καὶ σωιχῇ ἱρώτα. ἔξω
 σοι Δοκῇ ἡ ἀκῆνὸν ποῦ παρά-
 βυβον, ὡς μίγας Ζηνὸς ἡγ-
 νῶν ἄρμα ἱλαύνων, ἀγας
 νακτίσας ἄν, ἀ μὲν οὐτῷ
 ἡπόσχῃ πλὴν Δίκῃ. Πλά.
 μηδαμῶς, ἀλλὰ τινα τῶν
 σφοδρῶτέρων περὶ εὐσεβείας
 θα, Διογῆνιν ὤντορ, ἢ Αν-
 τισθένιν, ἢ Κρατήτα, ἢ καὶ
 αἰ, ὃ Χρύσιππος. ὃ γὰρ δὲ ἀλά-
 λους, ἐν τὸ παρόντι, καὶ δια-
 νόητῃ συγγραφικῇς ὁ κα-
 ρὸς, ἀλλὰ τινῷ ἐλεγκτικῇς
 καὶ Δικανικῇς παρασκευῇς.
 ῥήτωρ δὲ ὁ Παρήγοσιππος ἐ-
 σίρ. Δι. ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν κα-
 τηγόρῳ, καὶ γὰρ οὐδ' ἅπαν-
 μακρῶν οἶμαι τὸ λόγον διέ-
 σπῶμαι. καὶ ἄλλως δὲ, ἵππρ ἄ-
 πάντας ὕβρισμας ἀν' ὁβολῶν
 πρὸς τὸν ἀρκιῶν ἡγνύμεν.

Πλά.

in hoc unum confer siquid
 aduersus Gorgiam, aut Po-
 lum, seu Prodicum, vel Hip-
 piam à te dictum est. Vehe-
 mentior hic existit : expedit
 igitur ironias & sales, co-
 piosasq; illas & iucundas
 comitates : quàm, si videbitur,
 nonnunquam exupe-
 res, ὅτι magnas Iupiter as-
 latum impellat currum, ac
 indignatione moueatur, ne
 ille debitas expendat pœnas.
 PLAT. Minimè, sed ve-
 hementiorem quendam eli-
 gamus. Diogenem hunc, vel
 Antisthenem, aut Crate-
 tem, seu te, Chrysippe. non
 enim elegantia perpolitæ in
 præsentî, nec conscribendi
 acrimonie est tempus, sed re-
 dargutionis cuiusdam, ac iu-
 dicialis exercitationis. Rhe-
 thor enim est Parrhisiades.
 DIOG. Proinde ego i-
 pse accusabo. non enim ser-
 monibus nimitum longis op-
 pus est, arbitror. Accedit,
 quòd præ cunctis reliquis im-
 iuria sum affectus, paulò ante

precio duorum obolorum præconis voce venalis expositum

PLAT.

Πλάτ. ὁ Διογένης, ὁ Φιλοσο-
φία, ἐπὶ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ
ἅπαντων. μὴ μνησθῆ, ὡς ἔγω-
γε, μὴ τὰ σκωττοῦ μόνον
προσβάω, ἐν τῇ λατρηγοίᾳ,
τὰ κοινὰ δὲ ὅρα. ἀλλὰ τι καὶ
πρὸς ἀλλήλους ἀφαιρούμεθα
ἐν τοῖς λόγοις, οὐδὲ τὸτο μὲν
μὴ ἐξίτασι, μὴ δὲ ὥς οἱ δὲ ὁ
ἀληθείᾳ, νῦν λίγῃ ὅλως
δε, ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς
ἀγανάκτα πειραιομένης,
καὶ κακῶς ἀκούσης ἐν τοῖς
Παρθυσάδου λόγοις, καὶ τὰς
προαρίσας ἀφ᾽ αἷς, ἐν αἷς ἀγ-
λάστω, ὁ κοινὸν ἅπαντος
ἐχόμεν, τὸ δὲ ὑπερμάχῃ. ὁ-
ρα οἱ μόνον πειραιομένη, καὶ
ἐν σοὶ τὰ πάντα ἐμῶν
ἐμῶν κινδυνώοντα, ἢ σιμνόντα
τα δόξα, ἢ βλαῦτα πειραιο-
μένη, οἷα οὐτὶ ἀπὸ φημι.
Δι. Θάρρῃτε οὐδὲν ἐκείνο-
ν. ὑπὲρ ἅπαντων ἐρῶ, ἡ δὲ
φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λό-
γους ἐπιπλασθῆ (φύσας γὰρ
μὲν καὶ πρὸς δὲ) ἀ-
εὶνα ἀφαιρούμεται αὐτὸν,
ἀπὸ

Proinde etsi Philosophia sermonibus commota, (natura
nim mansueta ac mitis est) ipsum absolnere statuerit,
non

PLAT. Diogenes, ὁ Phi-
losophia, pro cunctis loquen-
di prouinciam subibit. Ve-
rūm, ὁ genero, e, memineris
te accusatione ista non so-
lū rem tuam, sed commu-
nem agere. si enim inuicem
in quibusdam discrepamus,
tu id nunc minime scute-
ris: nec quis rectius sen-
tias, inquirere curabis: sed
ob hoc solum, quoniam
philosophia ipsa iniuria sit
affecta, ac malè in Par-
rhisiadis audierit sermo-
nibus, indigneris. Opinio-
nes verò in quibus disside-
re videmur, omite: pro ea
re quæ omnibus commu-
nis est, digladiare videsis.
Te solum praposui, ac
nunc in te cuncta nostra
periclitantur, ut vel ma-
ximè sincera videantur.
vel talia, qualia ille desi-
gnauit, esse credantur.

DIOG. Confidite. ni-
hil pratermitteremus: pro
omnibus verba faciam.

ἀπ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδύειν. Διό-
 ξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτλω ξυ-
 λοφορεῖμιν. ΦΙ. τίς μὲν μὴ
 δαμῶς, ἀπὸ τῷ λόγῳ μάλ-
 λον· εἰς πορὶ γὰρ, ἢ πρὸ τῷ ξυ-
 λῳ. μὴ μίληται οὖν, ἢ δὲ γὰρ
 ἐκίχυνται τὸ ὕδωρ, καὶ πῶς
 οὐ τὸ διακρίνειν ἀπὸ δάκρυ.
 Λοιποῖσι τοῖσι καθίσταται, ὡς
 φιλοσοφία, καὶ ψυχοφροσύ-
 νῃ· μὴ δὲ· Διογένης
 δὲ καταγορεύει μόνον. ΦΙ.
 ὁ δὲ δῖος οὖν, μή σε καταψυ-
 φίσεται; ΛΟΥ. οὐδ' αὖτε,
 πᾶσι τοῖσι κρατῦσθαι βίον.
 ΦΙ. γυνῶναι σου ταῦ-
 τα. καθίσταται οὖν· πρὸ τῷ
 Διόξω ἐκίχυνται. ΔΙ. οἱ οὖν μὴ
 ἐμᾶς ἀνδρῶν ἐκίχυνται πᾶ-
 ρι τὸν βίον, ὡς φιλοσοφία, πᾶς
 οὐδ' αὖτε οἶδεν, καὶ οὐδ' αὖτε
 δὲ λόγῳ. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐ-
 μὴ σιωπῶν, ἀπὸ Πυθαγό-
 ρου τῷ βίῳ καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Λεωτίλλῳ, καὶ Χρύσιππῳ,
 καὶ τοῖς ἄλλοις τίς οὐκ οἶδεν,
 ὅτι τὸν βίον κατὰ ἴσιν οὐ
 μίσηται; ἀλλὰ τοῖς οὖν ὄντας
 ἐμᾶς

non tamen mea deerunt. illi
 enim, quod baculos haud
 frustra geramus, ostendam.
 PHIL. Minimè hoc: ve-
 rum potius sermone, p
 tius enim lingua quàm li-
 ngo rem agere. ne igitur
 cuncteris: iam enim effusa
 est aqua, conciliumq; in te
 oculos coniecit. LV C. At
 reliqui quoque, ô Philoso-
 phia, consideant, ac nobis-
 cum dijudicent: Diogenes
 verò solus accuset. PHIL.
 Verum nunquid vereris ne
 contra te calculum ferant?
 LV C. Minimè: plures enim
 superare volo. PHIL. Ge-
 nerosâ hæc tua: desidete i-
 gittur tu verò Diogenes lo-
 quere. DIOG. Qualemnam
 circa vitam, ô Philosophia,
 viri extiterimus, tute opti-
 mè nosti, verbisq; minimè in-
 diget: nam ut de me sileam,
 quisnam ignorat quanta
 bona Pythagoras iste, &
 Plato, & Aristoteles, &
 Chrysippus, reliqui denique
 in vita humanæ usus con-
 tulerint? Verum quibusnam
 contumelijs, quamvis tale
 extiteri

ἡρᾶς ἢ πρῆσι γὰρ ἐπὶ τοῖς
 Παρθισιάδης ὑβρεῖν, ἢ
 δὴ ἱρῶ, ῥήτωρ γὰρ τις, ὡς
 φασιν, ὧρ, ἀπρηπῶρ τὰ
 δικασίαια, καὶ τὰς ἐν ἱκανοῖς
 ὠδοκίμους, ὁπόσοι
 ἔδανότητ', ἢ ἀλμῆς ἐπι-
 πόειο ἐν τοῖς λόγοις, τὸς
 πᾶν ἱφ' ὑρᾶς συσκευασίας
 μὲν, ὃ πᾶντα μὲν ἀγο-
 ρῶν κακῶς, γόητας καὶ
 ἀπατιῶνας ἀπκαλῶρ, τὰ
 πλῆθ' ἢ ἀναπείθων κατα-
 γελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρο-
 νῆν ὡς τὸ μηδὲν ὄντων, μάλα
 δερ ἢ καὶ μισῶσαι πρὸς τῶν
 πομπῶν ἢ δὴ πωποῖα καὶ αὐ-
 τὸς τε ἡμᾶς, καὶ οἱ τῶν φιλο-
 σοφῶν, φιλῶντες καὶ λήρυς
 ἀπκαλῶρ τὰ σὰ, καὶ τὰ σπυ-
 δαιότατα, ὧρ ἡμᾶς ἐπ' αὐ-
 τῶν, ἐπὶ χλωασμῶ διελθῶν,
 ὡς ἰαυτὸν μὲν ἐροτῶσαι
 καὶ ἐπαινεῖσαι πρὸς τῶν θια-
 τῶν, ἡμᾶς δ' ἔδειξαι φῦ-
 σιν γὰρ τοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς
 λῆος, χαίρεισι τοῖς ἀπκαλ-
 ῶσι καὶ λοιδορημένοις, καὶ
 μάλιστα ὅταν τὰ σιμνότα-
 τα ἢ

extiterimus, scelestissimus
 hic Parrhisiades nos laces-
 siverit, iam dicere pergam.
 Cum enim Rhetor, ut aiunt,
 fuisset, derelicto foro, ac
 illius existimatione, quicquam
 quid vehementiæ ac orationis
 vigoris consecutus est,
 uniuerso illo contra nos se
 instruens, non desinit male-
 dici, insectari, prastigisto-
 res ac deceptores subinde
 vocans: multitudinēq; ut
 nos derideat & conueniat,
 tanquam nullius simus mo-
 menti, persuadet: quinimo
 multorum iam odium non
 in nos solam, sed contra te
 quoque, ô Philosophia, su-
 scitauit. potissima etiam tua
 mendacia ac nugæ appella-
 lans, & quæ nos edocuiſti.
 subsanatione incessens, ita
 ut à spectatoribus laude-
 tur, ac non vulgariter illi
 applaudatur, nos verò in-
 tolerandis afficiamur iniu-
 rijs. ¶ Vulgus siquidem eius-
 ce ut plurimum est naturæ, ut
 cū res cauillatione ac male-

dicentia agatur, gaudeat: præcipue cum ea quæ absolutissi-

τα εἰς δόκωτα δαούρη.
 ται. ὥσπερ ἀμίλια καὶ πά-
 λαι ἔχθαρρον ἀνισοφάνει καὶ
 ἐπὶ πόλιδι, σὺκράτω τουτονὶ
 ἐπὶ χηώσας παράγονοιρ ἐ-
 πὶ τὴν σκίωλιν, καὶ ἑωμοδῶ-
 σιρ ἀποκόττει τινὰς περὶ αὐ-
 τῷ ἑωμοδίας. καὶ τοὶ ἑκῆνοι
 μὲν καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἐτόλ-
 μωρ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
 ουσίοις ἱερὰ μύθορ αὐτῷ δὲ θεῷ.
 καὶ τὸ σκῆμα κ, κίρ ὅτι
 δόκει τῆς ἰορῆς. καὶ ὁ θεὸς
 ἴσως χαίρει, φιλότητος ἴσιν.
 ὁ δὲ τοὺς ἀείονες ξυγκαλῶν
 ἐκ ποτὶ φροντίσας καὶ παρὰ
 σκοπασάμεν, καὶ βλασφη-
 μίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον
 ἱγγάψας, μεγάλη τῇ φωνῇ
 διαγορεύει ἑκὼς Πλάτω-
 να, Πυθαγόρα, Αἰσώπιδω
 τῷδ' ὅρ, χρυσίπορ ἰκθύνωρ, ἐ-
 μί, καὶ ὅπως ἀπαύλας, ὅτι
 ἰορῆς ἐφικέης, οὐτε ἰδίᾳ τι
 πέδ' ὑμῶν παθῶν. ἔχει δὲ
 ἄντινα συγγράμειν αὐτῷ τὸ
 πρᾶγμα, ἀ ἀμυδρόμεν, ἀλ-
 λὰ μὴ ἄρχωρ αὐτὸς ἰδῆσαι,
 καὶ τὸ πάλιν ἀνότατον.

ὅτι enim illi foret, si talia iniu-
 riam repellendo non inferendo ageret. Et quod omnium

ma esse videntur, indidit
 cū arripiuntur : quemad-
 modum olim gaudebat, cū
 Aristophanes & Eupo-
 lis irrisiois gratia Socra-
 tem hunc in scenam intro-
 ducerent, Comædiasq̃ ab-
 surdas quasdam de illo con-
 mentarentur. Et illi qui-
 dem contra virum unum ta-
 lia sunt ausi : ac in Diony-
 siis, cū id fatere concess-
 sum esset, scommataq̃ parè
 quadam festiuitatis vide-
 rentur, forsitanq̃ deus, cū
 lepidus quispiam esset, de-
 lectaretur. ac iste delibera-
 re, ac multo studio instru-
 ctus, in optimos quosque in-
 uectus est : librum enim in-
 gentem blasphemiarum quibus-
 dam referum conscripsit,
 magnaq̃ voce Platoni, Py-
 thagoræ, Aristoteli huic,
 Chrysippo il' t. mihi, omni-
 bus deniq̃ maledixit, cū id
 nec festiuitas permittat, nec
 priuatim aliqua in re à no-
 bis laesus fuerit. Partendum
 gra.

PISCATOR, SEU REVIVISC. 163

ὅτι τὰυτὰ ποιῶν, καὶ πρὸ τῷ
 ὀδῷ ὄνομα, ὃ φιλοσοφία;
 ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν
 διάλογον, ἐμῖτερον σκέ-
 πτω ὄντα, τοῦτο ξιῶντων.
 ἡ καὶ ὑποκατὰ χεῖρα λαθ-
 ὄμων, ἵτι καὶ Μενέππορον ἀνα-
 πέσας, ἱταῖον ἡμῶν ἀνα-
 δρα, ξυγκωμωδῶν αὐτῷ τὰ
 πομπά. ὅς μόνον ὁ παρ-
 ειν, ὃς κατηγορεῖται μὴ
 ἡμῶν, περὶ τὸ κοινόν, ἀνθ-
 ῶν ἀπάντων ἄξιόν ὄντιν,
 αὐτῶν ὑποσχῶν τὴν δικλῶ.
 ἢ τί γὰρ ἂν ἡμῶν ἔχῃ, τὰ
 σιμνόντατα ἀγούρων ἐπὶ
 τοσούτων μαρτυρῶν; χεῖσι.
 μορ γὰρ καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ
 τοῖστον, ὃ θιάσωντο αὐτὸν
 κομωδῶντα, ὃς μὴ δὲ ἀπὸ
 τῆς ἱταίᾳ καταφρονίᾳ φιλοσο-
 φίας. ἐπὶ τὸν τὴν κοινίαν
 ἐξαιρ, καὶ ὑπερβόρῳ ἀνέχι-
 θαι, ὃ μετρίως ἀπὸ ἀνα-
 φίας καὶ ἀηθείας ἀκότως
 ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τῶ-
 κωτῶα τίνι φορητά; ὃς κα-
 λῶν ἀνδράποδα, παρὰ
 γὰρ

gravissimum existit, sub-
 iai nominis pretextu ia-
 lia, ὃ Philosophia, facere
 audet: nec non eodem co-
 nati, dialogo familiari
 nostro auxiliatore ὃ mi-
 mo, contra nos vitur.
 Quinetiam Memippo, vi-
 ro nobis amico persuasit,
 ut quamplurimum in comi-
 cis illis caullis sibi asila-
 stat: qui solus non adest, ne-
 que nobiscum, prodita son-
 tietate, accusat. pro quib-
 us omnibus pœnas luere
 est dignus. Quid enim con-
 tra hac dicere posset, cum
 exactissima quoque coram
 tot testibus carpere ausus
 fuerit? In quorum utilitatem
 hoc quoque redundabit, si
 ipsum pœna affectum spes-
 ctaverint: nemo enim de-
 hinc philosophiā tam facile
 contemnere audebit. Pro-
 inde in hac quietem age-
 re, ὃ iniuriantem tolerare,
 non medestiae, sed extremæ
 ignaviae ὃ amenitiæ indicium
 censendum esset. Ceterū po-

irema cū non ferenda sunt?

Siquidem nos tanquam man-
 cipia

πρότερον ἴφθιμι ἀρῆκως, νυνὶ
 προδίδωμι μοι δοκῶ. ἔτι γὰρ
 ἂν μάθοις ἄς τινες ἀπὸ κέρου
 ἔρῃ καὶ ἁπλῶς ὑπόρου, ἀλλὰ
 ἵστας καὶ γόντας ἀπαλῶν,
 καὶ μοι μόνον τὸ το παραφν-
 λήντι, ἃ ἀληθῆ περὶ πάντας
 ἰσχυρῶ. ἃ δὲ βλάσφημοι,
 ἢ πρὸς φαῖνοι ἔχων ἃ λό-
 γῳ, ἔτόρ διελίζοντες ἐμὴ,
 ἀλλὰ ἰκάνους ἄρ οἶμα διικαῖο
 τιρον ἀτιδῶν, τὰ ἑαυτὰ
 ποιῶντας. ἔτι γὰρ, ἰσχυρὰ τὰ
 χιμαζωῖδον ὅποσα ἔτι ῥη-
 ῶνται τὰ δυσχερῆ ἀναγ-
 κῶν προδίδωμι, ἀπάτω καὶ
 ψυδῶ, καὶ θρασυτήτα καὶ
 βολῶ, καὶ ὀθισμὸς καὶ μυείφ
 ἄμα. ταῦτα μὲν, ὥστε ἄς
 κὼς ἔω, ἀτίφυγον. ἐπὶ δὲ τὰ
 σὰ, ὡς φιλοσοφία, καλὰ ὡς
 μέσας ὑξίου, ὅποσον ἔτι μοι
 λοιπὸν τῷ βίῳ, καθάπερ ἐκ
 ἰάλης καὶ λυδῶν, ἔτι ἄς
 διόρ τινα λιμνὰ ἰσχυρῶ
 σαι, ὡς σοὶ σικιόμῳ κα-
 ταδιδῶναι. ἔτι παρὶ μόνον
 παρὶνυσα ἔτι τὰ ὑμῖντα,
 οἱ μὲν,

haud protulerim, nunc vel
 praecipue expedire videar.
 ita enim intelliges quosnam
 arrogantes & praestigia-
 res appellans diuulgarim,
 aut maledictis meis lacessie-
 rim. Proinde hoc solum mihi
 hi considerate, nunquid in
 cunctis veritatem dixerō.
 Quod si blasphemum vel as-
 pici quid in se, oratio ha-
 bere videbitur, non me res
 arguendum, sed rectius
 (ut arbitror) illos qui ta-
 lia committunt, accusan-
 dos esse puto. Ego siqui-
 dem confessum ac perce-
 pissē, quantis incommo-
 dis Rhetores degreuari ne-
 cessum esset, deceptionibus
 scilicet, mendacijs, temerita-
 te, clamore, pressonibus
 infinitis denique alijs: haec
 quidem, ut descebat, cuncta
 declinari, ad iuāq̃ ō Philo-
 sophia, bona aspirā, quantiū
 mihi vitæ adhuc reliqui es-
 set, tanquam ex fluctuatione
 ac tempestate in tranquillū

quendam subiens portū, sub tua protectione viuere expectabā,
 ac posteaquam ad vestra tantummodo transgressus essem,

οὐ μὴ, ὥσπερ ἀναγκᾶν ἴω,
 καὶ τὸς δι' ἅπαντας ἰθαῦμα.
 ἔσθ' αἰεὶ βίῃ κομπούτας ἀν-
 τας, καὶ ὅτις ἴω αὐτὸν ἱπαρο-
 μένοις χεῖρα ὀρίζουτας, τὰ
 ἐλάττω καὶ ξυμφορώτατα πα-
 ραιδῶντας, ἢ τις μὴ παρα-
 βῶντος αὐτὰ, μὴ δὲ διοιδῶν
 μοι, ἀλλὰ ἀγνῶτος ἀφελήτων ἰς
 τὸς κανόνας, ὥς περὶ θεάμα-
 τας, πᾶς τέλους ῥυθμίσει καὶ
 ἀποθυῶντος τὸν ἑαυτοῦ βίον,
 ὥσπερ νῦν Δία καὶ τῶν καθ' ἡ-
 μᾶς αὐτὸς ὀλίγοι ποιεῖσιν. ὁ
 πῶρ δὲ παλαιός, ὃν ἔρωτι Φι-
 λοσοφίας ἰχευόμενος, ἀλλὰ δόξα
 ἔης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πρά-
 γματος, τὰ μὴ πρόχαρα
 ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁ-
 πόσα πάντ' ἐμιμῶμαι ῥά-
 βδοι, καὶ μάλα ἰοικόντας ἀγα-
 θοῖς ἀνδράσι, τὸ γυμνασμεῖν,
 καὶ τὸ βάδισμα, καὶ πλὴν ἀνασ-
 βολῶ. ἐπὶ δὲ τῇ βίῃ, καὶ τῶν
 πραγμάτων ἀντιφθιγγομί-
 νους ὡς σχήματι, τὰναντία
 ἡμῖν ἐπιησθῶντας, καὶ ἀγα-
 φθείρουσας τὸ ἀξίωμα τῆς
 ἡσυχίας, καὶ ἀνάγκης, καὶ

te quidem, prout conveniens
 erat, ac reliquos omnes qui
 vitæ optimæ institutores
 fuissent, admirabar, tan-
 quam qui manus ad eos se-
 stimantibus porrigerent, ad
 optimamque & utilissimam ad-
 hortarentur, si quis solum
 ea transgressus non esset,
 seu neglexisset, verum fir-
 miter regulas quas iulif-
 setis inspexisset, ad illasque
 vitam suam direxisset ac m-
 struxisset: quod quidem
 per Iovem inter nos pau-
 ci facere consueverunt.
 Cum verò quàm plurimos
 cernerem philosophiæ amo-
 re minimè teneri, verum
 ob huius rei gloriolam so-
 lam, prompta hæc ac vulga-
 ria, & quæcunque omnia
 faciliter imitantur, admo-
 dum rectè bonorum instar
 virorum assimilare, bar-
 bam inquam, ac incessum,
 necnon induvium, ceterum
 vitam ac eorum actus for-
 mæ contradicere, vobisque
 penitus contraria exerce-
 re, ac professionis dignitatem corrumpere: indignabar,
 videba-

τὸ πρᾶγμα ὁμοίον ἰδὼκα
 μοι, καθάπερ ἄρ' ἂ τις
 ὑποκρίνεται τραγῳδίας, μαλ-
 θακὸς αὐτὸς ἄρ', καὶ γυναι-
 κίας, Αχιλλεῖα ἢ Θυοῖα, ἢ
 καὶ τὸν Ηρακλῆα ὑποκρί-
 νοίτα αὐτὸν, μᾶτε βασι-
 λῆν, μᾶτε φθιγγόμην^Θ κα-
 ρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμην^Θ
 ὑπὸ τηλικύτῳ πρῶπῳ,
 ὃν ἰδὼ ἄρ' ἢ Εὐσφύη ποτὶ ἢ
 Πολυξένη ἀνάσχοιτο, πῆρα
 τοῦ μετρίως αὐτῶς πρῶτοιό-
 τα, ἔχ' ὅπως ὁ Ηρακλῆς ὁ
 Κιανίνην^Θ. ἀλλὰ μοι δοκῇ,
 τάχιστα ἄρ' ἐπιτρέψαι τῷ ῥο-
 κάλῳ παύων γόνυ δῖόν, αὐ-
 τόν τε καὶ τὸ πρῶπῳ, ἔσθ' οὖν
 ἀτίμως κατατιθηλυσμένη^Θ
 πρὸς αὐτῷ. ὧσαῦτα καὶ αὐ-
 τὸς ὑμᾶς πᾶσχοντας ἰπ' ἱε-
 κᾶνων ἑρῶν, δὲ λῶν καὶ πλὴν
 αἰσχύνῃ τῆς ὑποκρίσεως. ἢ
 πῶς οἱ ἀντὶ τοῦτο ἰσχυρῶς
 ἡρώων πρῶπῳ πειθίωται,
 ἢ τὸν ἱερὸν Κύμην ὄνον μιμήσα-
 σθαι, ὃς λινθίῳ περιβαπτό-
 μεν^Θ, ἢ ξίφ' ἰών αὐτὸς εἶναι
 πρὸς ἀγνοῦντας τὰς Κυμαῖς,
 ἀλλ' ἔμην^Θ. μάλα πρᾶγ' οὐ
 κατα.

videbaturq; mihi res admo-
 dum similis esse Tragico
 mimo, qui mollis esset ac
 muliebris, Achillem verò
 seu Theseum, vel^u Hercu-
 lem ageret ipsum: cum ta-
 men neque heroicè inceden-
 ret, neque loqueretur, rerum
 ita sub tali lasciviret perso-
 na, ut nec Helena vel Por-
 lyxena, cum id eam mod-
 estia minus conveniret, to-
 lerare possent. taceo Hercu-
 lem Callimicum, qui, ut mi-
 hi videtur, quamprimum
 conuersus clausa talem ver-
 berasset, ipsum inquam, ac
 personam illam quæ tam ef-
 fœminatè eum representan-
 do contaminasset. Talia
 igitur cum vos ipsos quoque
 ab illis perpeti viderem, non
 iuli hypocritæ impuden-
 tiam, si cum simia essent,
 heroum personas assumen-
 te, vel^x Cumanum illum as-
 sinum imitari auderent, qui
 leonina induus pelle, leo-
 quoque ipse videri volebat,
 cum aduersus Y Cumenfes i-
 gnaros admodū horrendè ex-
 111 4 asperè

καταπληκτικόν, ἄχι δὲ τις
αὐτὸν ξύει, καὶ λόντα ἰ-
δὼν καὶ ὄνον, πομπάκας ἡ-
λιγξί, καὶ ἀπιδίωξι παύσασθαι
ξύκοις. ὁ δὲ μάλιστα μοι δια-
σῶν, ὁ φιλοσοφία, κατιφα-
σῶν, τὸ δὲ λῶν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,
ἅ τινες τῶν ἰσχυρῶν πονηρῶν,
ἢ ἀσχημον ἢ ἀσκητὴς τις τις
τηδαιόοντα, ἐκ ἑστῆς οὐκ ἐ-
φιλοσοφίαν αὐτῶν ἡτιᾶτο, καὶ
τὸν Χρύσιππον οὐθὺς ἢ Πλά-
τωνα ἢ Πυθαγόραν, ἢ οὐκ αὐ-
τὸν ἐκόντων ὁ διαμαρτά-
σων ἡκῶν ἐποιεῖτο, καὶ τὸς
λόγους ἐποιεῖτο, καὶ ἅπ-
αντες βιῶντες πονηρὰ πρὸς
ὑμῶν ἕκαστον, τῶν καὶ πολλῶν
τιθυνηκότων· ὁ γὰρ παρὰ τῶν
ταῦ ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτῶν ἐ-
γίνετο, ἀλλ' ὑμῖς μὴ ἐκ πο-
μπῶν. ἡκῶν δὲ ἰσχυρῶν σα-
φῶς ἅπαντος διὰ καὶ ἄλλ-
μνα ἐπιτηδαιόοντα, ὥς τε
ἐρύμῳ ἐλίσκεισθαι μετ' αὐ-
τῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων διαβο-
λῶν συγκατασπᾶσθαι. ταῦ-
τα οὐκ ὡς καὶ ὁρῶν ἔγωγε,
ἀλλ' ἡλικίον αὐτὸς καὶ δι-
κτα causa condemnabant, ac pari calumnia dilacera-
bant. Ego vero cū hęc cernerem, ferre non potui: verūm eos

asperè rugiret, donec ha-
spes quidam ipsum non leo-
nem, sed asinum esse depres-
hendisset, verbis redarguis-
set, fustibusq; insecutus vers-
berasset. Promde quod mas-
ximè intolerandum mihi vi-
debatur, id erat: nemoq;
non hominum, si quem-
piam ex illis flagitiosum,
seu turpe, aut impudicum a-
liquid committere vidisset,
confestim Philosophiam in-
psam, siue Chrysippum, aut
Platonem, seu Pythagor-
ram, vel cuiuscunque co-
gnomen vel doctrinam de-
linquens ille assumpserat, ac-
cusabat: & quoniam ille
& conquinatè vivebat, ho-
mines malè quoque de vo-
bis multis antea seculis de-
functis, conieciabantur (non
enim de viventibus vobis in-
quisitio fiebat, sed iam ex pe-
dibus sublati) omnes verò
cū manifestè cernerent
quàm molesta & impudica
ille committeret, vos quoque
redar.

κεινον ἀφ' ὑμῶν· ὑμᾶς δέ,
τιμῶν ἐπὶ τοῖς θεοῖς, ἅς
δικαστέον ἄντι. ἐγὼ δὲ
τινα καὶ τῶν μνηστέρων
ἰδὼν, ἔξαγορεύοντα τῶν
θεῶν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἔφο-
ρῶν ἀναπαύσω, καὶ δι-
λίσσω, ἡμὶ τὸν ἀσίδυντα ἡ-
γούμενον ἄν· ἀπ' ὧν δικαιορ,
ἢ καὶ οἱ ἀθλοθέται μα-
στιγὰν ἁπάσαι, ὡς τις ἑκ-
κατὰς Αθηνῶν, ἢ Ποσειδῶ-
να, ἢ τὸν Δία ἱποδιδυκὸς,
μὴ καλῶς ὑποκείνοιντο, μὴ
δὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν
καὶ ὅδῃ περ ὀργίζονται αὐ-
τοῖς ἱεῖνοι, ὅτι τὸν πρῶ-
τον ἡμῶν αὐτὰρ τὰ πρῶτα,
καὶ τὸ ἀχῆμα ἰνδιδυκῆτα,
ἐπὶ τῇ ψαῖν παῖν τοῖς μα-
στιγοφόροις, ἀπὸ καὶ ἄδαι-
το ἄρ, οἶμα, μαστιγασμῶν
οἰκίτῳ μὴ γὰρ, ἢ ἄλλοι
μὴ δίκαιος ὑποκείνασαι,
μικρὸν τὸ πλῆθος· τὸν Δία
δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλῆα μὴ κατ'
ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θια-
γαῖς, ἀπρόπαλον ὡς, καὶ
ἀσχερόν.

vor: at Iovem ipsum, seu Herculem, haud pro dignita-
te spectuoribus ostendere, turpe ac piaculo simile esse
lll 5 videtur.

redarguebam à vobisq̃ se-
cernebam: vos vero hon-
nore propter hæc me di-
gnum, in iudicium rapitis.
Nunquid igitur si initia-
tum quempiam viderem oc-
culis deorum prodentem,
ac in publicum efferentem
mysteria, ideoq̃ indigna-
rer & reprehenderem, me
impium esse existimaretis?
Atqui minus iussit, quan-
doquidem certaminum quo-
que præfecti, mimos qui
vel Palladis, vel Neptunī,
seu Iovis assumpiere per-
sonam, non tamen com-
modè nec ex deorum ege-
re dignitate, flagellare con-
sueverunt: ac ἢ minimè ira-
scuntur illis, si flagellife-
ros quempiam persona ora-
natum, seu forma deco-
ratum verberare iusserunt;
verùm (ut arbitror) vapu-
lantes potiùs laudare con-
sueverunt. Seruum enim;
vel nuncium minus aptè
repræsentare, parvus er-

ἀσχερόν. καὶ ᾧ αὖ καὶ τόδε
 πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν,
 ὅτι τοὺς μὴ λόγους ὑμῶν
 πάντων ἀπειθεῖσιν οἱ πολλοὶ αὐ-
 τῶν· καθάπερ δὲ ἐπὶ τῷ
 αἰόνῳ ἀναγιγνώσκοντες αὐ-
 τὸς καὶ μιλιτῶντες, ὡς τὰς
 παυτῖα ἐπιτηδεύουσιν, αὐτὰ
 θύσιν, παῖτα μὲν ᾧ, ὅσα
 φασί, οἷον χρημάτων κατα-
 φερροῦν, καὶ δόξας, καὶ μό-
 κον τὸ καλὸν οἶον ἀγασ-
 θὸν, καὶ ἀόρητον εἶναι, καὶ τῶν
 ἀμπερῶν τῶν ὑπεροχῶν,
 καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐταῖς ἀφ-
 ῖναι, καλὰ, ὅθιοι, καὶ
 σοφὰ καὶ θαυμάσια λίαν ὡς
 ἀλιθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦ-
 τα ἐπὶ μιᾷ διδάσκουσιν,
 καὶ τοὺς πλουσίους τιθέπα-
 σιν, καὶ πρὸς τὸ ἀγρύειον λι-
 γύναι, ὀργιλωτέροι μὲν
 τῶν κυνιδίων ὄντων, ἀνα-
 ῥότεροι δὲ τῶν λαγῶν κο-
 λαστικότεροι δὲ τῶν πι-
 θέων, ἀσιγίστεροι δὲ τῶν
 ὄνων, ἀρπακτικότεροι δὲ
 τῶν γαλῶν, φιλονακότεροι
 δὲ τῶν ἀλικυρόνων. τοιγα-
 ρὲν γέλωτα ἐφλοισκάνουσιν,
 ἐθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ

videtur. Quinimò & hoc
 omnium est absurdissimum
 quoddā cum multi dogmata
 ex eis vestra exactè calleant,
 ita tamen viuunt, ac si idē
 tantū illa legerint, ac me-
 ditanda operam impende-
 rint, ut contraria exercere
 possint. Cuncta enim quae
 dicunt, veluti pecuniae ac
 gloriae contemptum, so-
 lumq; honestum bonum esse
 arbitrari, ita vacuum esse
 & splendida quoque des-
 pici debere, bonis aqua-
 liter perfruendum esse, ho-
 nestia per deum admiranda
 sapientiae & veritatis sum-
 plena. & qui haec ipsa sul-
 mercede docent, & diuite
 admirantur, & argento in-
 hiant, A caniculis iracun-
 diiores, lepore blandiores,
 asini periculantiiores, felibus rapa-
 ciores, gallis cōtentiores
 ita igitur affecti, quid aliū
 quā risum mouent, inuicem
 circa diuitum ianuas se con-
 sulcantes, cœnasq; diuersas

παρά

παραιτίμοι, καὶ δῆνα πολ-
 λάνθρωπα λαμπρύνον, καὶ
 ἐν αὐτοῖς τέττις ἐπαυγνύον
 φορτικῶς, καὶ πῆρα τῷ κα-
 λῶς ἔχοντι. ἱμφορέμοι, καὶ
 μιμψίμοιροι φανόμοι, καὶ
 ἐπὶ τῆς λύλῃ ἀτιραῖ καὶ
 ἀποδὰ φιλοσοφῶντες, καὶ
 τὸν ἄκρατον, φέροντον. οἱ
 ἐλιώται δὲ, ὅπόσοι συμπίνα-
 σι; γιγῶσι Αἰγλαδῆ, καὶ καὶ
 τὰ πύνοι φιλοφίας ἢ τοι-
 αῦτα καθάρματα ἐπὶ τῆς
 τὸ δὲ πάντων ἄσχιον, ὅτι μη-
 διγὸς δέσσει λῆγων ἕκαστος
 αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλεῖστον
 εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς,
 μικρὸν ὑπερον αὐτῷ πεσιλ-
 θῶν, καὶ ἀγανακτῆ μὴ λα-
 βῶν, ὁμοιον ὡς ἔστις ἐν βα-
 σιλικῷ σχήματι ὀρθλὸν τῆς
 ραῖ ἔχων, καὶ διάδημα καὶ
 ἱάκμα, ὅσα βασιλείας γυνώσ-
 ματα πεσαιτοίη, τῶν ὑπο-
 δεικνύον διόμην. ὅταν μὲν
 ἔρκατὸς τὴν διὰ λαμβάνειν,
 πολλὸς ὁ περὶ τῷ κοινῶνικόν
 εἶναι δὴν λόγος, καὶ ὡς ἀδιά-
 φορον ὁ πλεῖς, καὶ τι ἔρ το
 χενόιον, ἢ ταρῶνιον, ὅταν
 ἔρ τοῖς ἀγγελοῖς ψηφίσαν

appetentes, & in illis ipse mo-
 lestè laudantes, ac vltra ho-
 nestatem se ingurgiantes,
 cuncta reprehendentes, &
 inter calices illepida & ab-
 sone philosophantes, merum
 denique minimè ferentes. L-
 diotæ verò, quos conuiuio
 interessè contingit, ridet sci-
 licet, ac Philosophia, qua-
 niam piacula talia producat,
 insultant. Est & illud om-
 nium absurdissimum, quòd
 cum unusquisque multius se
 rei indigere affirmat, sed son-
 lum sapiente diuitem esse
 vociferatur, paulò tamen
 post accedens postulat: & si
 non accipit, indignatur, pari-
 ter ac si quis regiè ornatas
 arduam gesseret tiaram, nec
 non diadema, & reliqua si-
 gna regia, friuolarum iam-
 men rerum indigus mendic-
 cet. Proinde cum ipsi quid
 accipere debent, multus
 quòd omnia communia es-
 se conueniat, sermo, & quòd
 indifferentes diuitiæ, & au-
 rum vel argentum nil à lit-
 toralibus differat lapillis.

At

ἀμφίροισι, ὅταν διτις ἰσχυ-
 ρίας ἀνέμῳ ἰσχυρὸς ἰσχυ-
 ραῖς καὶ φίλῳ ὁ δὲ πομπῶν, ὁ-
 λῆγα αὐτῷ περὶ λαῶν, σιωπῇ
 καὶ ἀρεῖα, καὶ ἀμαθία, καὶ πα-
 λινφθία τῶν λόγων, πῶς τὸ
 ἰναντίον. οἱ δὲ πομπῶν περὶ
 φιλάς ἐκείνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀ-
 ρεῖα καὶ τὸ λαλῶν, ἐκ οὗτο δ-
 περὶ ποτὶ οἷον παύσα ταῦ-
 τα ἀπετάμεθα, πῆρὸς ἔσται
 ὡς ἀληθὲς ἴσῃ, μέτῳ ὅσῃ
 μίση πῶς αὐτῶν ἐν ταῖς
 ἀφῆρθεσι σκιαμαχίαις μι-
 χῇ γὰρ τότε φίλῳ ἴκασθαι
 αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργυ-
 ρίον ἢ χρυσίον ἢ περὶ ἀμφο-
 ῖν τὸ μίση, ἢ διτις ὁδο-
 λῶν ἐπιδήξῃται μόνον, λί-
 νωνται μὴ ἢ ἀρῶν, ἀσπονδῶ
 δι καὶ ἀκέρυκτα παύσα, καὶ
 τὰ βιβλία ἐξήλπισα, καὶ ἡ ἀ-
 ρεῖα πῶς ὅσον. οἷον τι καὶ οἱ
 ἐκείνῳ πάσχοισιν. ἐπαθῶν
 τις ὅσον ἐς μίση αὐτὸς ἐν
 βάνῃ ἀναπηδῶν ὡς δ᾽ ἀκρυ-
 σίον ἀπ᾽ ἑλπίς, καὶ τὸν περὶ ἀ-
 σπονδῶ τὸ ὅσον ἐκλατῶσι. λι-
 νωνται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύ-
 πτιον, πῶς ὅσον ποτὶ πῶς ὅσον
 χίλον διδ᾽ ἑλπίς, καὶ τὰ θεῖα

At cum vetus quispiam am-
 cus & familiaris auxiliū in-
 digens accedit, & paucula
 quaedā ex multis postulat, ta-
 citurnitas & indigentia, &
 ruditas, & didictorū in contra-
 rium palmodia, varijq; de am-
 plicitia sermones illi, nec non
 divius ac honestum quoniam
 abeant, ignoro. Sane enim
 & verba hæc verè pennata,
 & penitus evanescentia, quæ
 illi frustra in quotidiana
 conversatione, umbratili in-
 ter sese iactitant pugna. Eos
 usq; enim unusquisq; eorū a-
 micus existit, quousq; ne de
 argento neq; de curo, seu de
 cōmodo agitur. quòd si quis
 obolū tantummodo ostende-
 rit, confestum pax soluitur, ac
 omnia turbantur, implacataq;
 redduntur: libri excidūt,
 & virtus aufugit: quæ ad mor-
 dum & canibus euenit, inter
 quos si quispiā os proiecerit,
 convestim exiliunt, ac inuicē
 mordent, & illi qui prior os
 rapuit, allatrant. Fertur Ae-
 gyptius rex quidam simias ve-
 tripudiarent instituisse, ani-
 maliaq;

(μιμητάτα δ' αὖ τ' ἀνθρώπων) ἱμαθῶν τάχις καὶ ὀρχαῖς, ἀλουργίδας ἀμπυχόμενα, καὶ πλοσπῆα πεικνύμενα, καὶ μέχρι πολλῷ ἁνδοκιμῶν τὴν θίαν, ἄλλο δ' ἔτις θιαῖς ἀεῖος κάρνα ἱππὶ λόλπον ἔχον, ἀφῆκν' ἰς τὸ μῖσον. οἱ δ' ἐπιθυποὶ ἰδόντες, καὶ ἱλαθόμενοι τ' ὀρχίστας, τῷ δ' ὀπρ' ἔσαν, πηθηκοὶ ἰγνόντες ἀντὶ πυρρῆχισῶν, καὶ ξυώτριβον τὰ πλοσπῆα καὶ τὴν ἰωῦτα κατιρρήγνυσον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὁπώρας πρὸς ἀπῆλτες· τὸ δ' αὖ πῶταγμα τ' πυρρῆχης διελύθη καὶ κατιγλῆς ἵππῳ τῷ θιάτῳ διαῶτα καὶ οὐλοὶ ποιοῦσι, καὶ ἰγνόντες τοῖς τοῖς καπῶς ἡγόρων, καὶ ὅποτε πᾶν σομῶν διελύχον καὶ ἡμῶν δῶρ. περὶ ὑμῶν δ', ἢ τ' ὑμῖν παρακλησίαν (αἰοῖ γὰρ, αἰοῖ τιναὶ ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ἡγῶντες, καὶ τοῖς ὑμετέροισι νόμοις ἡμυμόντο) μὴ οὐτω μαυρίω ἐν, ὡς βλασφῆμον ἡπῶν τι ἢ σκαῶν· ἢ τί γὰρ ἄρ' αἰετῶν ἱχοίμοι; τί γὰρ ἡμῖν τοιοῦτο βιβίον; εἴτε, nunquid hoc non

malisq; (nam admodum ad res humanas imitandas sunt apta) celerrimè didicisse se personata ac purpurata saltarent: eratq; admodum visus res digna, donec spectatior quisquam urbanus nunces è sinu depromptas in medium abijceret id simiae videntes iripudij oblita, id quod erant, simiae pro saltatoribus euaserunt, personas conterebant, vestitum discerpebant, inuicemq; pro fructibus depugnabant, ita ut pyrriches ordo dissolueretur, à theatroq; videretur. Talia & hi perpetrant, quos ego conuictis infectatus sum, nec unquam redarguere & comitis moribus impetere desinam. Verùm non ita insano, ut in vos, seu vobis similes (sunt enim, sunt profectò nonnulli qui verè philosophiam amplectantur) blasphemiae quid, vel finistrum euomam, quamuis si quid haberem quod dis ad viam reducere deberet.

At vos

τὸς δ' ἀλαζόνες ἐκάντες, καὶ
 θιούς ἐχθρὸς, ἄξιον οἶμαι
 μισῆν. ἢ σὺ γάρ, ὦ Πυθαγό-
 ρα καὶ Πλάτωνα, καὶ Χρύσιπ-
 πον καὶ Αἰσχύνην, τί πατρὶ
 πρὸς ἡμῶν τοὺς τοιοῦ-
 τούς, ἢ οἰκτιρῶν τι καὶ συ-
 γγρῆς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
 οὐκ Δία Ἡρακλῆς, φασί, καὶ
 Πίθηξ. ἢ διότι πρὸς ἡμῶν
 ἔχουσιν, καὶ φιλοσοφῶν ἀσκή-
 σαι, καὶ σκυθρωποὶ εἶναι, ἀπὸ
 τοῦτο καὶ ὑμῶν ἀνάξια αὐ-
 τῶν; ἀπ' ὧν γὰρ ἂν, εἰ πρὸς
 θαντοὺ γὰρ ἦσαν, καὶ ἐπὶ τῆς
 ἀποκείσθαι αὐτῶν· νυνὲς δ'
 θάλλον ἂν γύψ ἀνδρῶν μι-
 μέσαστο, ἢ οὗτοι Φιλοσό-
 φους. ἄρκεα τὰ παρ' ἑμαυ-
 τῶν, ὅπόσα ἔχουσιν· σὺ δ', ὦ Α-
 λκίνο, μαρτυρῶν πρὸς αὐτοὺς
 εἰ ἀληθῆς εἶ. Φιλομάτῃσι, ὦ
 Παρρησιάδῃ, πορρωτέρω
 ἔτι· τί ποῦν ἡμῶν, πῶς ὑλὶς
 ἀρκεῖται ἀνὴρ ἰδοῦν; Ἀρι-
 στῶς γάρ, ὦ Φιλοβία, μετα-
 βῶν λίγους αὐτοῦ, κατὰ
 τῆς γῆς δειῶν ἀνχόμῳ, οὐ-
 τως ἀληθῆς πάντα ἔπαι. ἰ-
 γνῶεις

oraret, terram subire optabam, adeo vera omnia proculit. Si-
 quidem.

At verò ut gloriosi illi de
 deo inimici odio habeantur,
 admodum dignum existimo.
 Proinde et Pythagora &
 Plato, & Chrysippe, & Ari-
 stoteles, nāquid tales vobis
 congruere, vel in humanā
 vitā usum familiare seu con-
 ueniens quid ostendisse dici-
 tis? Itaque Iouem, inquit
 Hercules & similia. An quid
 barbas nutriunt, & seuerit-
 tatem prae se ferre, philosop-
 hiam quoque exercere vi-
 dentur, ideo vobis similes
 erunt? Quinimò pertulif-
 sem, si ad simulationem
 ipsam quoque apti fuissent:
 nunc verè citius vultur lu-
 sciniam imitabitur, quam
 illi Philosophos. Proinde
 quae pro me ipso dicenda e-
 rant, exposuit: at tu Veritas,
 nunquid vera sint testifica-
 re. PHIL. Nunc longius,
 ô Parrhisiade, absiste. quid
 vobis agendum erit? quomo-
 do vobis vir dixisse videtur.
 VIRT. Ego quidē ô Philo-
 sophia, interim cū iste prae-

ὁ ἄλλος γὰρ, ἀκούσα ἑκάστον
τῶν ποσὺν ὡρῶν αὐτῶν, καὶ φέρμο-
ρον μετὰ τὸν τοῖς λιγομφοῖς
ἔτο μὴ ἰσθῆ, ἔτο δὲ ὁ δῆνα
ποιοῦν καὶ ὅπως ἔδειξε τοὺς ἄν-
θρωπος ἐναρξάντες. καὶ ἀπὸρ ἰ-
δί τινος γραφῆς, τὰ πάλιν
περιοιότας, οὐ τὰ σώμα-
τα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυ-
χὰς αὐτῶν ἐς τὸ ἀκρίβεια
ἐπακρίβει. Χι. καὶ ὁ πᾶν
ἐν ἐνυδαῖσα, ὅτι Ἀρτί. ὑμῶν
τί φαί; Ἀνα. τί ἄλ-
λο ἢ ἀφ᾽ ὧν αὐτὸν τῶν ἐκκρί-
αται, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ
ἐν ἐν τῶν ἀναγκυράσθαι; ἔ-
δεν τῶν ἰατρῶν ἀτιχῶς πρὸς
τόνδε, τραγῶδον τὴν τῶν
τοῦ ἐφ᾽ ἡμῶν ἐκκρίβει, καὶ
ἐκκρίβει τὰς φρυγῶν ζυμ-
μοράς. ἀδῆ γὰρ, καὶ τὸς
τοῖς ἐκκρίβει ἐκκρίβει. ἔ-
δεν αὐτὸς, ὅτι Φιλοσοφία, πάλιν
ἐπὶ τῶν τῶν ἄνδρα, καὶ ἀ-
τίθεται. τὰ κατηγόρημα-
τα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐ-
τόν, γυνῶν ὄντα. Φι. ἔ-
δεν, ὅτι Παρρησιάδης, ἀφ᾽ ἡμῶν
σι τῶν

quidem audiens unumquem-
que qui talia faceret, agnos-
cebam, interimque dicta aliis
qua in hunc, alia verò in
eum qui gravia perpetra-
ret, referebam. etenim per-
quam manifestè viros tan-
quam pictura quadam cun-
cta conferens, expressit: ac
non solum corpora, sed et
animas ipsas admodum ex-
actè designavit. PHIL. Et
ego quoque, ô Virtus, ad-
modum erubui: vos verò
quid dicitis? REVIVISC.
Quid aliud, quàm à cri-
mine eum absolui, inter
amicosque et benefactores
nostros ascribi debere? Pla-
nè etenim et nobis idem
quod Iliensibus euénit, qui
hunc tanquam Tragedum
quempiam aduersus nos ex-
citauimus, qui Phrygum
decantaret calamitates. Ca-
nat igitur, et dei inimicos
tragicè exagitet. DIALOG.
Et ego quoque, ô Philo-
sophia, admodum virū lau-

do, ac cuncta quæ illi obieci execror: et quia generosus est,
amicum eum facio. PHIL. Euge, è Parrhisiades, quoniam
in omni.

σε τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσας
 τῆς, καὶ τὸ λοιπὸν ἴδι ἐμὴν
 τῆς ὅρ. Παρ. πρῶτον
 σα τὴν γὰ πρῶτον, μάλλον
 δὲ πραγματικὸν αὐτὸ πῶς
 σαρ μοι δοκῶ· σιμνότερον
 ἦ, ὅ μὴτα σιμνὴ νίκη, τὸν
 ἰμὸν βίον κατὰ τοῖς, καὶ
 μὲ λήγῃς σφαιρῶσα. Αρ.
 ἐπὶ δὲ δαυτίου κρατῆρ ὅ ἡ-
 δὲ καταρχώμεθα, πρῶτα
 πῶς ἐκκρίνουσι, ὡς δι-
 κῶς ἐκκρίνουσι, ἀνθ' ὧν
 ἡμᾶς ὑβεΐθουσι. Κατηγορεῖ-
 σα δὲ Παρρησιάδης ἐκ-
 τε. Παρ. ὁρῶς, ὅ Αρ.
 ἔλιναι, ὡς οὐ πᾶν Συλλο-
 γισμὸν, κατακύψας ἐς τὸ ἄν-
 περὶ τῆς ἐκκρίνουσι.
 Συλλογισμὸν, οἷον ἐκκρίνουσι
 φανερὸν ἐκκρίνουσι ἐκκρίνουσι,
 ἀπολογισμὸν ἐκκρίνουσι ἐκκρίνουσι
 τῆς καὶ ἐκκρίνουσι, καὶ δι-
 κῶς. Παρ. ὁρῶς, ὅ ἡμᾶς
 ἐκκρίνουσι, γινώσκοντες τὸ
 ἐκκρίνουσι· ὡς ὅ ἡμᾶς
 οἱ πᾶν δικῶν. οἱ πᾶν δὲ
 αὐτῶν ἐκκρίνουσι ἐκκρίνουσι,
 ἀμφὶ τῆς ἐκκρίνουσι ἐκκρίνουσι.

pauci citationi obediētes conueniunt: partim verò iudiciū
 timēt. ac plurimi ociosi non sunt. circa diuites enim versantur

in omnibus superior euasisti, ab accusatione te absoluiimus. dehinc verò nobis sceleris eris. PARRH. Hanc primam adorauī: verum aliud magis Tragicum opus mihi superesse puto: siquidem, ὁ valde D veneranda Victoria, quotidie videri tam meam venerabilem reddis, nec coronare desinis. VIRTUS. Nunquid igitur illos citemus, ac E ad secundo iam ordiamur createre? ut pœnas ob ea propter quæ in nos iniuriæ fuerint, expendant: Parrhisiades autem unumquemque accusabit. PARRH. Rectè, ὅ Virtus, elocutæ. quapropter heus tu minister Syllou gisme, ocyus in urbem desistere, Philosophosque videri præstò sint, citare pergas. SYLL. Audi, tace, philosophos ut in arcem ascendans, ac de virtute, philosophia, ac iustitia rationē reddant, cito. PAR. Vidēsne? si ve

ἢ ἂν βίῃ πάντας ἤκη, καὶ
 τὰ τὰδε, ὧς Συμποτισμὶ, καὶ
 ρυθμῶ. Φιλ. μηδ' αὖτις, ἀπὸ
 οὐ, ὧς Παρρησιάζει, πρὸς κα.
 λυ καὶ ὅτι σοὶ δοκῇ. Παρ. ὅ.
 ἂν τόδε χαλιπὸρ. ἄκου,
 οἷα· ὅσοι φιλόσοφοι ἦν
 λῆγουσι, καὶ ὅσοι πρὸς ἡμᾶς
 αὐτοῖς οἶοντο ὧς ὄνομα ἔσθ',
 ἡμᾶς ἐς Ακρόπολιν ἐπὶ τὴν
 ἀγορὴν. Δύο μὲν ἐκαστὸν
 δοθήσονται, καὶ οὐρανοῦ
 πλακῆς· ὅς δ' ἂν πάλιν
 βαθὺν ἐπιδείξῃται, καὶ πάλιν
 θωισχάδων, οὗτος τε πρὸς
 πηλὴν ἔσθ' ἡμῶν δ' ἕκαστον
 σφραγισθὲν ἢ καὶ δικαιοσύ-
 νῃ, ἢ ἐγκράτειαν μηδ' αὖτις
 ἐκ ἀναγκαῖα ὑπὸ ταῦτα γέ, ἢ
 μὴ παρ' ἡμῶν ἢ συμποτισμὸς
 ἐξ ἅπαντο. ὅς ἢ θίμις ἂν
 τίτωρ ἢ ὁφείλῃ. ἔσθ' ἡμῶν δ' ἐν
 μίσθῳ δύο χρυσοῖο τάλαν-
 τα. Τῷ δ' ὅμῳ, ὅς μετὰ πάλιν
 ἐκείνῳ ἐξοχῶ ἢ βαβαί, ὡς
 πλῆρης μὲν ἢ ἀνοδῶ ὁ θίσις
 μὲν

si verò cunctos advenire cu-
 pis, de hīs præconium, ὁ
 Syllogisme, pronuncia.

PHILOSOPH. Minimè:
 verum tu, Parrhiade, ex
 arbitrio tuo illos conuoca.

PARRH. Atqui minimè
 hoc difficile erit. Audi, ta-
 ce : quicunque se philosop-
 phos esse dicunt, ὅ qui
 cunque nomen hoc ad se spe-
 clare arbitrantur, ad dis-
 tributionem in arcem ve-
 niant. singulis enim minæ
 dabuntur duæ, sesaminaque
 placenta. Quicunque ve-
 rò barbam profundam o-
 stenderit, ille ὅ carycarum
 massam accipiet. Nemo ve-
 rò seu modestiam, vel iu-
 stitiam, aut continentiam
 afferat : siquidem hæc si
 non aderint, necessaria sunt
 minimè. Quinque præterea
 syllogismos unusquisque ap-
 portet : non enim fas absque
 his sapientem esse. Ε Duo
 denique auri talenta in me-

dio exponuntur, quibus illum donabimus :

Qui verbis omnes possit contendere contra.

Papa : quàm referius est impellentium multitudine ascen-
 mm mm sus,

μῆτορ, ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς
 ἥκιστα μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πιε-
 λασγικὸν ἄται, καὶ κατὰ τὸ
 Ἀσκληπιῶνον ἱεῖροι, καὶ περὶ
 τὸν Ἀρῖον πάγον ἵτι πλάγες.
 ἕνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν ὅϊ Τῶ.
 λωτάφορ. οἶδὲ καὶ πρὸς τὸ Α-
 θακῶν πεθίμῳσι κλίμακας,
 ἀνίρπυσι βομβιδὸν, καὶ Δία,
 καὶ βοτρυδὸν, ἰσμοῦ δίκλῳ,
 ἵνα καὶ λαβὴ Ομηρορ ἥπω,
 Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι καὶ μᾶλα πολλοὶ
 καὶ κατὰ τὸν Μυεῖοι, ὅσῳ
 τι φύται καὶ ἄνθια γίνονται ἔ-
 ει. μετὰ δὲ ἡ Ἀκρόπολις ἐν
 βραχὴ, ἐλαγχοδὸν πεκαθι-
 ζόντων, καὶ πανταχοῦ πέρα,
 πᾶσι, κολακεία, ἀνασχίω-
 τία, βακχεῖα, λιχνεία, συλ-
 λογισμοὶ φιλαργυεῖα. οἱ δὲ
 λίγοι δὲ, ὅπόσοι πρὸς τὸ πρῶ-
 τὸν κέρυγμα ἱκάνο ἀνέστησαν,
 ἀφανῆς καὶ ἄσημοι, ἀναμι-
 χθέντες ὅς πλάθῃ τῶν ἄπ-
 λων καὶ ἀλλήθαιον ἐν τῇ ὁμοιό-
 τητι τῶν ἄπλων σχημάτων.
 τὸ το γὰρ τὸ θανότατόν ἐστι,
 ὃ φιλοσοφία, καὶ ὅτις ἄρ μίμ-
 ψατό σου μάλα, τὸ μὴ δὲ

ἐπιβάλλει

in quo te maximè quis reprehendere queat, quòd minimè
 notas

sus, quemadmodum ob duat
 tantum accelerant minas,
 Capud Pelasgicū quidam,
 Et iuxta Aesculapij tem-
 plum alij, circa Arion pas-
 gum quoque multi, nonnulli
 Et penes Tali sepulchrum.
 quin reliqui ad motis scalis
 per H Geminorum aedem tur-
 matim, ut pœnas dent, ir-
 rumpunt: Et per Iouem a-
 prum instar racematim, ut
 Homeri verbis viar. sed Et
 hinc quamplures, illinc quo-
 que innumeri,

I Quot folia Et flores na-
 scuntur tempore verno.

Atqui breuiter, confidens
 tu clangore repleta est arx,
 ac undique pera, barba, as-
 sentatio, impudentia, baculi,
 gulositas, syllogismus, auaris-
 tia. ac pauci illi quicunq; ad
 primum illud conuenerant
 praconium, latentes Et is-
 gnoti reliquorum multitu-
 dini intermixti, sub alias-
 rum formarum similitudine
 delitescunt. Est Et hoc, ô Phi-
 losophia, modestissimum, Et

εἰδέναι ἡν γνῶσιμα καὶ ση.
 κῆτον αὐτοῖς· πιδανώτρει γὰρ
 οἱ γόκτω οὗτοι πομάκισ τῶν
 ἀληθῶς φιλοσοφούντων. Φιλ.
 ἔσαι βῦτο μετ' ὀλίγον, ἀπὸ
 διχόμιθα ἡδῆ. Πλατωνικός.
 αὐτὸς ἡμᾶς πρότερος καὶ βῦς
 Πλατωνικός λαβῶν. Πυθαγ.
 ἔκ, ἀπὸ βῦς Πυθαγορείους ἡ-
 μᾶς· πρότερος γὰρ Πυθα-
 γόρας ὤ. Στωϊκός. ἀκρίτης,
 ἀμάνυς ἡμᾶς, οἱ ἀπ' ὧν Στωϊκός.
 Περὶ πατηγίτης. ὅ μὴ οὐκ, ἀπὸ
 ἔννευ βῦς χεῖμασι πρῶτοι ἀπὸ
 ἡμᾶς ἔννευ, οἱ ἐκ τῶ Περὶ πα-
 τῶ. Ἐπικυρεῖς. ἡμῖν βῦς Ἐπι-
 κυρεῖς τὸς πλακοῦντας ἀδῶ-
 τι, καὶ τὰς παλάθας, περὶ δὲ
 τῶν μυνῶν περὶ μυνῶν, ἡδῆ
 ὁσάυτε ἀπὸ λαμβάναν. Ἀκα.
 πῶ τὰ δύο τάλανα; ἀπὸ μυνῶν
 γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι, ὅσον ὅ
 ἄλλον ἰσχυρὸν ἐκτελέτῃ.
 Στα. ἔκ, ἡμῶν καὶ τῶν Στωϊ-
 κῶν παρόντων. Φιλ. πάντα
 διὰ φιλονεικίαν ὡς ἡμῶν ἀπὸ
 Κωϊκοί, μᾶλλον ὡς ἡμῶν ἀπὸ
 μᾶλλον τοῖς ξύλοις πάντες ἐκ
 ἀπὸ

notas & signa illis inuisti.
 siquidem præstigiatiores isti
 sapius ad persuadendum ve-
 re philosophantibus sunt a-
 priores. PHILOS. Paulò
 post hoc fiet, verum iam a-
 nimum aduertamus. PLAT-
 O. Primos nos Platonis
 eos ipsos accipere decet. PY-
 THAGORICVS. Minime,
 sed nos Pythagoricos:
 prior enim erat Pythagoras.
 STOICVS. Desipitis:
 præstantiores nos, qui à por-
 tici. PERIPATETI-
 CVS. Minime quidem, ve-
 rum nos de Peripato K in
 rebus sumus priores. EPI-
 CVREVS. Nobis Epicu-
 reis placentas, date & cary-
 carum massas: de minis ve-
 rò expectabimus, donec vlti-
 mi accipere debeāt. ACA-
 DEMICVS. Vbi duo sunt
 talenta? siquidem nos Aca-
 demici ostendemus quantum
 sumus alijs contentiosiores.
 STOIC. Nò, nobis Stoicis
 præsentibus. PHIL. A con-
 tentionibus desistatis: vos ve-

rò Cynici ne iniucè impellatis, nè ve baculis verberetis. nam

ἅπαντα γὰρ ἴτε λεκκημένοι.
 καὶ νυνὶ ἔγωγε, ἡ φιλοσοφία,
 καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλή-
 θεια, δικάσομαι, τίνων οἱ ὄρα-
 θῶς φιλοσοφούντες ἄσιν, ἔ-
 τα, ὅσοι μὴ ἄρ' ὠρεθῶσι κα-
 τὰ τὰ ὑμῖν δοκοῦντα βιδύ-
 τω, ὠδαιμονήσουσιν, ἅεις
 ποὶ λεκκημένοι ὄντες γόντας
 δ', καὶ οὐδ' ὑμῖν πρὸς ἄκουσ-
 τας, λακούς κακῶς ἐπιπί-
 ψομεν, ὡς μὴ ἀντιπιοῖντο τῶν
 ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλαζόνων ὄν-
 τω. τί βῦτο; φεύγετε; μὴ
 Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν
 οἱ ποταοὶ ἀπόμφοι; καὶ μὴ δ'
 οὐδ' ἡ Ἀκρόπολις, πλὴν ὀλί-
 γων τῶν ὀπόσοι μεμνημέ-
 σιν, οὐ φοβηθέντων τὴν καί-
 σιν. οἱ ὑπερήτα ἀνέλιθαι
 τὴν πόλιν, ὃ Κνωίαν ὅ-
 ἀπὲρ ῥίψαντες τῇ προπῇ, φέρ'-
 ἶδω τί καὶ ἔχει, ἥ που θέρμεις,
 ἡ βιβλίον ἡ ἄρτους τῶν αὐ-
 τοπνευτῶν; Παρ'. οὐκ, ἀλ-
 λά χρυσίον βυτὶ καὶ μύρον,
 καὶ μαχαίριον θυτικόν, καὶ
 κάτοπτρον, καὶ κύβες. Φι. ἔν-
 γε, ὧ γυνῶν τοιαῦτα σοι καὶ
 τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως, καὶ
 μήδ'

propter alia vocati estis. E-
 go enim Philosophia nun-
 quā cum Virtute & Veri-
 tate dijudicabimus, quin an-
 sint, qui verè philosophen-
 tur: inde qui nostris institu-
 tis vivere inveniuntur, felici-
 ces erunt, & optimi esse ju-
 dicabuntur. At subdolos
 illos, nihilq̃ ad nos spectan-
 tes, malos malè perdemus,
 ne dum sibiipsis contraria
 committunt, arrogantia ta-
 men efferantur. Verūm quid
 hoc est? fugiitisne? Ita per-
 Iouem. multi per confrago-
 sa defiliunt, adeò ut penitus
 euacuata sit arx, præter
 paucos illos, qui iudicium
 haud formidantes remanē-
 re. Vos verò ministri pe-
 ram, quam Cyniculus fu-
 giendo abiecit, tollatis. Sed
 quid in illa lateat? num quid
 lupini, seu libri, vel panes to-
 stis? PARR. Minimè, sed au-
 rum hoc & unguentum ac
 L culter sacrificulus, specu-
 lum quoq̃, & tali. PHIL.
 Euge, ô generose, hæc tibi
 exercitiū erant viatica? cum
 illisq̃

PISCATOR, SEV REVIVISC. 181

μητὰ ζῦταρ ἡτίους λοιδο-
 ρῶθα ἅπασι, καὶ ζὺς ἄλ-
 λους παδαραγῶμ. Παρρ.
 ζιοῦτοι μὲν ἡμῶν οὔτοι. καὶ
 δι' ὑμᾶς σκοπῶ. ὅρ τινα
 τρόπον ἀγνοοῦμεθα ταῦτα
 υπαράσσειν, καὶ δεικνύσθαι
 τοι οἱ ἐντυγχάνοντες. οἱ τις
 νοοῖ οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ
 τινεσὶν πάλιν οἱ ζῶντες
 βίου. σὺ δ', ὦ Ἀλέξανδρε, ἐξώ-
 ρισκε. ὑπὲρ ζῶντων γὰρ ζῶντες
 νοοῖτ' ἄν, ὡς μὴ ἐπικρατῆ
 σου τὸ ψῦδ' ἐστίν, μὴ δ' ἐπὶ τῇ
 ἀγνοίᾳ λανθάνουσιν οἱ φῶς
 ποιτῶν ἀνδρῶν, ἵς ζὺς κα-
 εὖντες μιμνήσκουσι. Ἀλλ' ἐπ'
 αὐτῷ, ἀδοκῆ, Παρρησιαί.
 δεποιήσάμεθα τὸ τοιοῦτον,
 ἵνα καὶ καὶ δὲ καὶ καὶ καὶ
 ἡμῶν, καὶ οἱ, ὦ Φιλοσοφία,
 μάστιγι θαυμάζω, παρα-
 λαβόντα μὲν αὐτοῦ τὸν Β
 λιγχορ, ἅπασιν ὧς φάσκουσι
 φιλοσοφῆν ἐντυγχάνειν. Ἄθ'
 ὅρ ἢ ἄν ὑμῶν γινώσκω ὡς ἀλη-
 θῶς Φιλοσοφίας, σφαιρῶν
 τα θαλὲ σφαιρῶν, καὶ τὸ πρὸς
 τανῶν καλίστα. ἢ δ'
 τινι (οἱ οἱ ποιοῖ αἱ) κατα-
 ράτῃ ἀνδρὶ ποικιλῇ Φιλοσο-

illisq; omnibus conuiciari,
 ac alios docere audebas?
 PARRH. Nobis itaque
 illi tales. Caterum vos con-
 siderare decet, quo pacto er-
 tor hic tollatur, ac homi-
 nes agnosci queant, qui
 nanq; ex illis boni, et qui
 rursus aliterius vitæ existant.
 Tu verò, ô Veritas, inqui-
 re: tua enim interest, ne ti-
 bi mendacium praeualeat,
 nève propter errorem viri
 mali bonis intermixti deli-
 teant. VERITAS. Hæc
 in re ex Parrhisiadis arbi-
 trio, quoniam probus, ac no-
 bis beneuolus esse videtur,
 itaque Philosophia præci-
 pue admiratur, ita age-
 mus. secum Elenchum as-
 umat. et omnes qui se
 philosophari profitentur,
 conueniat, ac quemcum-
 que inuenerit legitimum,
 et veræ Philosophiæ alum-
 num, illum corona coronet
 oleagina. et in Prytaneum
 conuocet. Si verò alicui
 (quemadmodum multi sunt)
 viro execrando ac Philosop-
 hiciæ

φίας ἐντύχη τὸ τεύδωνιον πε-
 ειπάσας, ἀρκηράτω τὸν πώ-
 γωνα ἐν ᾧ πάνυ παροικου-
 εικῇ μαχαίρα, καὶ ἐπὶ τῷ με-
 τώπῳ σίγμαλα ἐπιβαλίτω, ἢ
 ἱγκουσάτω καὶ τὸ μισό-
 φρυον. ὁ δὲ τύπῳ τῷ αὐτῷ.
 ρῳ ἔσω, ἀλωπηξί, ἢ πύθηνῳ,
 Φιλ. ἰούρι, ὧ Αἰθήνα. ὁ δὲ Βε-
 λίχῳ, ὧ Παρρησιάδῃ, ζῶτος
 δι᾽ ἔσω, οἱῳ ὁ τῶν αὐτῶν
 πρὸς τὸν ἥλιον ἔναι ἄλλοι, ὅ
 μὰ Δία, ὡς καὶ κύνους ἀντι-
 θέλειται ὡς φωτὶ, καὶ πρὸς ἑ-
 κῆνο δοκιμάζονται. ἀπὸ πρὸ
 θῆς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ
 ἡδονῶν, ὅς μιν ἄρ' αὐτῶν ἄ-
 λης ἀπυρορῶντα, καὶ μηδ' α-
 μῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν,
 οὗτῳ ἔσω. ὁ δὲ θαλάσσιος
 μινῳ. ὁ δὲ ἄρ' ἀτρενὶς ἀπὸ
 βλέπουσα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέ-
 ζουσα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγαν
 ἐπὶ τὸ καυτήσιον τέτορον, ἀρ-
 κήσαντα πρότερον τὸν πώ-
 γωνα Παρρ. ὡς ἰδοξεν, ἔσαι
 ταῦτα, ὧ Φιλοσοφία, καὶ ὅ-
 ψα αὐτίκα μῦθον τοὺς πολλοὺς
 αὐτῶν ἀλωπηξίας, ἢ πύθη
 κοφύρας, ὀλίγους δὲ ἐσιφανώ-
 φειας hypocrita, obuiam fas-

ctus fuerit, attritam dila-
 cere vestem, barbamque.
 M Tragicam abradat nouacula,
 frontisque stigmata imprima-
 mat, vel intermedia. N inu-
 rat supercilia: sit verò deus
 stionis figura, vulpes, vel sim-
 nia. PHILOS. Euge, Ve-
 ritas, siquidem Elenchus, ὁ
 Parrhisiade, talis erit, qua-
 les ὁ aquilarum pulli, con-
 tra Solem esse feruntur. non
 per Iouem, tamen ut ἢ qui-
 que luminis splendore pro-
 bentur, ac aestimentur: ves-
 timentum coram illis aurum, glo-
 riam ac voluptatem expo-
 nas: ὁ quemcumque vides
 ris ea negligere, ac minimè
 eorum aspectu moueri, is e-
 rit, qui oleagina coronetur,
 quem verò fixè inuentem,
 manumque ad aurum pro-
 tendentem videbis, hunc ut
 inuratur abducat, abrasa tam-
 en prius barba. PARRH.
 Haec, ὦ Philosophia, ut cen-
 ses erunt, ac confestim peto
 quàm multos eorum simia,

μῆλυσ. ἂ βούλειώμαι μὲντοι
 πάντ' αὐθιὰ ἀνάξω τινὰς ὑμῖν,
 ἢ Δί' αὐτῶν. Φιλ. πῶς λί-
 γας; ἀνάξας τοὺς φυγόντας;
 Παρρ. καὶ μάλα, ἢ ἡ ἱεραὶ
 μοι ἐβίλη πρὸς ἀλίζον χεῖρα
 πλὴν ὁρμίσαν ἱκάνειν, καὶ τὸ
 ἄγκιστρον, ὡπερ ὁ Ἀλκίους ἄ-
 σίθηκτο, ὃ ἐκ Παρσῶν ἱέρ.
 ἰδοὺ δὲ λάβει καὶ τὸν ἰάλα-
 μόν γ' ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις.
 Παρρ. ὑκοῖω, ὃ ἱέρειά, καὶ ἰσχυ-
 ράσ μοι τινὰς δὲ ἀνύσσασα,
 καὶ ὁλίζον ὧν χεῖρσις ἱέρ. λάμ-
 θαν. Φιλ. τί πράττειν ἄνθρω-
 πος; ἱέρ. διηγάσας τὸ
 ἄγκιστρον ἰσχυρῶ καὶ χεῖρσιν,
 καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ ἄκρον ὧν
 ταχείου, καθ' ἑαυτὸν πλὴν πό-
 λιν. Φιλ. τί ταῦτα, ὃ Παρρῆ-
 σιάδῃ, ποιεῖς; ἢ πρὸς τοὺς λύβους
 ἀλίζουσαν διήγουσας ἐκ ταῦ
 Πιλασγικῆ; Παρρ. αἰώπησον,
 ὃ φιλοσοφία, καὶ πλὴν ἄγραν
 πειρίμην. σὺ δὲ Πόσαδον ἀ-
 γρῶν, καὶ Ἀμφιτείτη φάλη
 πομπὴς ἡμῖν ἀνάπικτι τῶν
 ἰχθύων, ἀπὸ ὁρῶν τινα λάβρα.
 καὶ ὡμυγίσθῃ, μάλλον δὲ χε-
 ροφρῶν.

105. quinimò, si placuerit,
 nonnullos per Iovem vobis
 huc reduxero. PHILOS.
 Quid ais? nunquid fugien-
 tes reduces? PARRH. Et
 maxime, si sacerdos parum-
 per O funiculum hunc et
 hamum, quos ex Piræo pi-
 scator sacrauit, mihi com-
 modare voluerit. SACER.
 En accipe, pariter et cas-
 latum, ut cuncta habeas.
 PARRH. Nunquid, ô sa-
 cerdos, et caryceas aliquas
 mihi suppedietabis, ac auxi-
 lium? SACERD.
 Accipe. PHILOS. Quid-
 nam vir hic facere intendit?
 PARR. Hamum pla-
 centa et auxo inescare, in
 summitateque muri confi-
 dens, in urbem demittere.
 PHILOS. Quid agis, ô Pan-
 rhisiade? nunquid ex Pe-
 lagisco lapides piscari decre-
 uisti? PARRH. Tace, ô
 Philosophia, ac prædā expe-
 cta. Tu verò, Neptune vena-
 tor, ac optima Amphitrite,
 varios nobis mittito pisces.

Verum Quidam quendam maximum cerno, quin potius au-

σοφρων. Ελ. ἔκ. ἀλλὰ γαλιός
 δεῖ, πείσεται, δὴ ὥς ἀγ-
 κισθὲν λιχηνός. ὁσφράσσεται
 χυσίον, πλεσίον ἢ δὴ ἰσίον.
 ἔψαυσεν. ἤληπται. ἀνασπασ-
 σάμεν. Παρ. καὶ σὺ, ὦ Ελεγχέ,
 νῦν ξυνοπιλαβῆ τῆς ὀρμίδος.
 ἀνὰ ἴσι. φέρ' ἴδω τίς ἔστι, ὦ βίη
 τισι, ἰχθύων αὐτῶν οὗτος γὰρ
 Ἡράκλεις τῶν ὀδόντων. τί φ-
 το, ὦ ἡρναότατι, ἤληπται, λισ-
 χνάμεν περὶ τὰς πείρας, ἔν-
 θα λήσμεν ἡλπίσας ὑποδιδυ-
 κῆς; ἀλλὰ νῦν ἴσμεν φανερός
 ἄπασιν, ἐκ τῶν βραχίων ἀ-
 πηρτημύ. ἰξίλων μὲν τὸ δὴ
 λισαί, καὶ τὸ ἄγκιστρον τῆς
 κινούσας τὰ ἄγκιστρον, ἡ δ' ἰ-
 σχάς ἢ δὴ πείσεται καὶ χυ-
 σίον ἐν τῇ κοιλίᾳ; Διογ. μὰ
 Δία ἰξίμυσάτω, ὡς δὴ καὶ ἐπ'
 ἄλλους διηλάσσομεν. Παρ. ἔν-
 ἴστα, τί φης, ὦ Διόγενες; οἷ-
 σθα ὅσον, ὅς τις δεῖρῃ πεί-
 σήσεται τίς ἀνὴρ; Διογ. ἔδ' α-
 μῶς. Παρ. τί οἶω, πόσον ἄξιον
 αὐτὸν χεῖρα φάναι; ἰσθὲ μὲν γὰρ
 δὴ ὁβολῶν πρὸς αὐτὸν ἴτι.
 μισά.

ratam. LIBERT. Minime, sed R felis est. hians ea
 nim ad hamum natate vis
 detur. aurum subolet. propè
 iam adest, tetigit. captus est.
 attrahamus. PARRH. Et
 tu, ô Elenche, pariter nunc
 funiculum apprehende. at-
 tractus est. Age, ô optime,
 inspiciamus quis'nam piscis
 existat. hiat iste. Hercules,
 qualèsnam dentes: quid hoc
 rei est? Nunquid, ô gene-
 rose, circa petras liguriem-
 do discurrans, captus es? U-
 bi pradari sperabas, ibi tu
 prada factus es; at nunc om-
 nibus à branchijs appensus
 manifestus eris. Extrahamus
 illecebras huic, & hamum.
 vacuus en hamus. placenta
 iam cum auro in ventre de-
 scendit. DIOG. At per Iovem
 eum evomuit: quapropter &
 alios inescemus. PAR. Bene
 habet. quid ais, ô Diogenes?
 tu hunc quis'nam fiet nostin-
 num ad te attinet? DIOG.
 Minimè. PAR. Proinde quo
 precio dignum hunc affere-
 re oportet? ego etenim paulò antè duobus obolis eum apprehen-
 diaueram.

ἡμισάμιω. Διο. πολλὴ λίγας,
 ἄθροτός γιγάρ ἐσι, καὶ ἀδύ-
 χους καὶ σκληροὺς καὶ ἄτιμους.
 ἄφω αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν
 ἀπ' τῆς σίπρας. σὺ δὲ ἄπορον
 ἀνάσπασον, καθὰς τὸ ἄγκι-
 στρον. ἡκῆνο μίρνται ὄρα, ἃ
 Παρρησιαῖα, μὴ καμπίομαι.
 νόες σοι ὁ κάλαμος ἀποκλα-
 σθῇ. Παρ. θάρρα, ὦ Διόγεις
 νεο, κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυσ-
 ῶν ἱλαφρότεροι. Διο. νῦν
 Δία ἀφνίστατοί γε ἀνάσπαζ
 ὅμως. Παρ. ἰδοὺ. τίς ἄλλος
 οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμῖ
 τοιμὸς ἰχθὺς προσίρχεται;
 ψῆφιά τις κελκηνὸς ἐς τὸ ἄγκι-
 στρον. κατίπιμ. ἔχεται. ἀνα-
 σπάσθω. τίς ἐστίν; ὁ Πλάτω
 νικὸς εἶναι λίγων. Πλ. καὶ
 σὺ, ὦ κατάρατι, ἥκας ἐπὶ τὸ
 χυσιόρ. Παρ. τί φῆς, ὦ Πλά-
 τω; τί ποιῶμεν αὐτόν;
 Πλά. ἀπ' τῆς αὐτῆς σίπρας
 καὶ οὗτος. Διο. ἐπ' ἄπορον
 καθάσθω. Παρ. καὶ μὴν ὁρῶ
 τινα πάγκαλον πρσιόντα, ὡς
 ἄνιρ βυθῷ δόξαν ποικίλον
 πλὴν χόσμον, τανύας τινὰς ἐπὶ
 τῷ

ciaueram. DIOG. Ne-
 miūm dicis: mollis enim est,
 et turpis, et morosus, et
 iners. verso capite hunc tu
 à petra præcipitato, et alium
 demisso hamo attrahe. At-
 qui videsis, ô Parrhisiade,
 ne tibi calamus inflexus ab-
 rumpatur. PARRH. Con-
 fide, ô Diogenes, tenues
 sunt, et s Aphysis leuio-
 res. DIOG. Et per Io-
 uem leuissimi quoque. sub-
 inde tamē extrahe. PARR.
 En, quisnam alius hic laevis
 tanquam fensifectus piscis
 accedit? T Psetta quædam
 in hamum impegit. deglutis-
 uit. capta est. DIOG. At-
 trahatur. quis nam est?
 PARRH. Platonium se
 asserit. PLAT. Et tu exe-
 crande, ad aurum accedis?
 PARR. Quid ais, ô Plas-
 to? quid cum illo agamus?
 PLAT. Ab hac eadem pe-
 tra et ille. DIOG. Ad al-
 lium capiendum consideas.
 PARR. Proinde perquam
 bellulum quendam accedes

re video) veluti in profundo apparet colore vario, ac vittas
 m m m 5 quasdam

τῷ νότου ἰπικεύουσιν ἔχοντα.
 ὄρῳ, ὦ Ελιγχι, ὁ τὸν Αει-
 σοτίλῳ περποιεύμενος, οὐ-
 πὸς ἴσιν. ἤλθιν, ἔτα πάλιν
 ἀπινίξατο, περισκόπῃ ἀκρυ-
 βῶς, αὐτοῖς ἰπανῶλθιν. ἔχα-
 νιν. ἤληπτο· ἀνιμύω. Αρι-
 μὴ ἀνέρι μὴ περὶ αὐτοῦ, ὦ
 Παρρησιαδὴν· ἀγνοῶ γὰρ ὅς
 τίς ἴσιν. Παρ. οὐκ οἶω καὶ δὲ
 τῷ Αριστότῳ κατὰ τῶν
 πτερῶν; Διο. ἀπ' ἰδοῦ πολλ-
 οὺς που τοὺς ἰχθῦς ὄρῳ, κα-
 τὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκα-
 θάρτους, καὶ τὴν ἰπιφάνειαν
 ἐκτετραχυσμένους, ἰχθύων δὺς-
 ληπιοτέρους. ἵπου σαλῶν
 ἐπ' αὐτοὺς Δίῃσιν; ἀπ' οὐ
 πάριςιν. ἰκανὸν, ἀπὸρ ἵνα
 τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπά-
 σαιμῃ. ἔξῃ δ' ἐπὶ τὸ ἀγνιστορ
 Διηλαδὴν, ὅς αὐτῶν θρασύτα-
 τος ἦ. Ελ. λάθω, εἰ δοκῇ, σι-
 θερῶσας γὰρ πρῶτον ἰπιπο-
 σὶ τῆς ὀρμίδος, ὥς μὴ ἀκρί-
 σις ὧς ὁδοῖσι, καταπιδὼν τὸ
 χρυσίον. Παρ. καθῆκα· σὺ δέ,
 ὦ Πόσειδον, ἰπιτίλῃ τὴν ἀ-
 γράν. Βαβῶν, μάχονται περὶ τῆς
 Διήλατος.

di. at, tu Neptune, capturam secunda. Papæ: pro illecebris
 depus

quasdam aureas in humeris
 habentem. cernisne, ô Elen-
 che? Aristotelem hic re-
 fert. accessit. Atqui rursus
 abiit. diligenter arbitratur
 iterum redit. degustavit ca-
 ptus est. extrahatur. num hic
 tibi Aristoteles cognitus est?
 ARISTOT. Ne me, ô
 Parrhisiade, de ipso interro-
 ga. nam quis sit ignoro.
 PARRH. Nunquid igi-
 tur et hunc, ô Aristoteles,
 per petras? ARISTOT.
 Et Maximé. DIOG. Sed
 ecce multos hîc conspicio
 pisces paricolores, spinosos,
 in superficie asperiores, ve-
 chinis magis aculeatos. ver-
 riculo aliquo opus esset, ve-
 rum non adest. satis erit, si
 unum ex grege tantum ex-
 trahamus, atqui ad hamum
 accessit, qui ipforum est
 ferocissimus. ELEN-
 CHVS. Conside, si vide-
 tur, ac prius funiculum longè
 ferro circunda, ne den-
 tibus abrodant, et aurum
 degluciant. PARRH. Dese-

Ἀλλ' ἴατ'· καὶ οἱ μὲν ξυνάμα
 ποιοὶ περιπράξουσιν πλὴν ἐς
 σχάδα, οἱ δὲ περὶ αὐτῶν ἔχοντες
 τὰ χρυσάιον. ἔνθα, πρὸς
 ῥηπάρητις μάλα καρτερὸς.
 φέρ' ἴδω τίν' ἐπ' ἀννυμὸν σε-
 αὐτὸν εἶναι λέγεις. καὶ τοι γὰρ
 δοῖ' τί ἔστι, ἀναγκάζω μὲν ἔχ-
 θλῶ λαλῆν· ἄφωνοι γὰρ αὐ-
 τοί. ἀπὸ σὺν, ὦ Ελεγχί, ἀπὸ
 ἑρτινα ἔχας διδάσκαλον αὐ-
 τῷ. Ελ. Χρύσιππον τῆτονί.
 Παρ. μανθάνω, διότι χρυ-
 σίον, οἶμαι, πρὸς αὐτὸ τὸ ὄνομα
 τι. σὺ δ' οὐκ Χρύσιππον πρὸς
 τῆς Αθλῶας ἀπὸ, οἶδα τοὺς
 ἀνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήκεις
 αὐτοὺς ποιεῖς; Χρ. ἐν Δία
 ὑβριστικὰ ἱρωτᾶς, ὦ Παρρη-
 σιάδῃ, πρὸς ἑκάστην τὴν ἡμῶν
 παλαμάνων τοιοῦτους ὄν-
 τας. Παρ. ἔνθα, ὦ Χρύσιππε,
 γιννοῦ' ἔσθ', ἔγωγε καὶ αὐτὸς
 ἐπὶ κεφαλῇ μετὰ τ' ἄλλων,
 ἐπὶ καὶ ἀκαυθόδης ἐστὶ καὶ δίκος,
 μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαμόν,
 ἐθίωμ. Φι. ἄλλος, ὦ Παρρησι-
 δης, τ' ἄγρας, μὴ καὶ τις σοι,
 οἷον ποιοὶ ἀσιν, οἷον ἀπο-
 σπάσας

Parrhisiade, piscatus, ne quis (veluti multi solent), abru-
 pio

depugnant. partim congre-
 gati carycas circumrodunt,
 alij verò deuorantes, ab au-
 ro detinentur. Bene habet,
 adhæsit quidam admodum
 robustus. Age dic, cuius tu
 cognomen refers? Atqui ri-
 diculus sum, piscem loqui co-
 gens: multi siquidem sunt.
 ceterum, tu Elenche, dic,
 quemnam hic magistrū ha-
 bet? ELENCH. Chrysip-
 pum hunc. PARRH. In-
 telligo, quoniam aurum, ut
 arbutor, nomini conuenire
 videtur. At, tu Chrysippe,
 per Mineruam refer, nosline
 viros? vel talia ipsos face-
 re doces? CHRYS. Conu-
 meliosè per Iouē, ὦ Parrhi-
 siade, interrogas, qui nobis
 quicquam cū his qui tales exis-
 stant, conuenire suspicaris.
 PARRH. Euge generosus
 es, ὦ Chrysippe: igitur et iste
 cum alijs in caput præcipite-
 tur, quoniam spinosus est, ac
 timendum ne si à quopiam
 comestus fuerit, guttur of-
 fendat. PHILOS. Satis, ὦ

σπᾶσαι τὰ χυσίον, καὶ τὸ ἄγ-
 πιστον, ἔτι δὲ ἀπρίσσει τῇ ἰ-
 ρίᾳ θύσαν. ὥστε ἡμῖς μὲν ἀ-
 πώρῃ περιπατήσασιν· καρδὴ
 δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπείναι, ἄθρ' ἔχε-
 τε, μὴ τὴν ὑπερέμμετον χυνοῦ-
 σθαι τῆς πεθενομίας. σὺ δὲ καὶ
 ὁ Βληχ, ὁ Παρρησιόδης,
 πολλοὶ πρὸ πάντων αὐτὸς λόγος
 τῶν ἡμετέρων, ἡ ἰσχυρά καὶ
 τῶν ἰσχυρῶν. Παρ. Ἰσὼς ταῦ-
 τα, ὁ Φιλοσοφία. χαίρει, ὁ
 Βληχ τοῖς ἀνθρώποις. ἡμῖς δὲ κα-
 τίσθω, ὁ Βληχ, καὶ τῶν ἄλλων
 τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ
 πρῶτον ἀπείναι δεύσαι; μὲν
 ἐς τὴν Ακαδημίαν ἢ ἐς τὴν
 Στοά; ἀπὸ τῆς Λυκαίου ποιη-
 σόμεθα τὴν ἀρχὴν, οὐδὲν
 διοίσει τότο. πάλιν οἰδαίμεθα,
 ὡς ὅποι ποῖτ' ἂν ἀπὸ τῶν
 ἑλίων μὲν τῶν σιφάνων, πολλοὶ
 δὲ τῶν καυσιέων Λυ-
 σόμεθα.

veniemus, paucis equidem coronis, multis verò indigebimus
 caueris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

HAbethic dialogus, captivi titulum apud Erasmus
 in adagio: In planiciem equum. In eo introducun-
 tur Philosophi in Lucianum, quod is & ipsos & Philo-
 sophiam scriptis suis insectatus esse videretur.

α ΠΕΡΑ

pto auro & hamo aufugiat,
 indeq̄ sacerdoti abs te reper-
 tere sit necesse. Proinde nos
 ad deambulationem perga-
 mus. Tempus quoq̄ instat ut
 & voseò unde venistis, re-
 uertatis, ne ultra præscriptū
 tempus moram ducere vi-
 deamini. Tu verò, Parrhi-
 siade, & Elenche, per gyrum
 ad cunctos accedatis, &
 quemadmodum iussi, illos
 aut coronate, aut inurite.
 PARRH. Fient hæc, ὁ
 Philosophia. Valete viro-
 rum optimi: nos verò, ὁ E-
 lenche, proficiscamur, ac
 iussa exequamur. Verum
 quò primum pergere neces-
 sum erit? nunquid in Aca-
 demiam, vel Stoam? Ab Ly-
 ceo exordium faciamus: nil
 hoc refert. Attamen hoc nos
 ui, quocunque gentium per-

a PERA ut reddat opem.] Alludit ad hunc Homericum versum. Iliad. 16.

αὖς φρήτι φρήτισιν ἀρήγη, φῦλα ἔφύλοισ.

Ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed im-
primis Cynici. In Græco pro ἀρήγη sunt qui legunt ἀρηγή.

b Ellectati.] Homerus Iliad. 20.

— μὴ ποσὶ δὲ γὰρ τὰς ἐλδὶ αὐχῆς.

c Aetnæ Crateras.] In quos præcipitem se dedisse memora-
tur Empedocles. d Me viuum.] Homerus Iliad. 7:

ὣ γὰρ Ἀρεὶ καὶ σὺ δὲ ἄξια δῖος ἄποινα, &c.

Lucianus ē suo μὴ δὲ φιλέει σφάπτει addidit. e Eutytus.]

Eutytus artem iaculandi sagittis, ab Apolline accepit, a quo de-
inde Hercules didicit. f Hoc illud est.] Scilicet, quod dicitur

solet. g Equum in campum.] Hic πνευκαλῶν, aut quid

simile æquanter subauditur. In campum, id est, planiciem vō-
delices hominem rhetoricum significans, & in agendis causis ex-

exercitatum. Hac vsi sunt Plato in Theæteto, & Synefius in epi-
stola quadam h Aquæ omnino compos non fuerit.]

Oratores ad aquæ mensuram perorabant. Et idem Lucian. in

Solœcisfa. i In Ceramico.] Ceramicus locus Athenis, vbi

qui in bello ceciderant, sepeliebantur, autore Suida. A' variatæ

verò p. Elurarum Pæcilus porticus dictus est: nam ibi bella, quæ

Athenienses aduersus hostes gesserant, depictæ erant. meminisse

Pausanias & Lucianus in Scythia: item in Meretricio Melissæ

& Bachilis. k Ad Arium abeamus pagum.] Arium pa-
gum. pro Areopagum unico verbo, locus est Athenis, vbi Orestes

causam dixit, & vbi quæ ad Rempub. spectabant, seuerissimè

administrabantur. Sic dictus, teste Pausania in Atticis, quòd

eò primò vocatus sit Mars (quem Græci Arem vocant) in ius, eò

quòd Alirhoi hominem interfecerat. Apei & propterea quòd cades

ibi iudica: entur, ut ait Suidas: πάλιν ὅτι ἐν τῷ πάλιν ἐστὶ.

l Parrhiades.] παρρησιάζους dicitur, qui libere loquitur.

vnde Demochares ob nimiam & procacem linguam Parrhesia-

stes dictus est. I. Demosthenis ex soro: nepos, missus ab Athe-

niensibus cum alijs ad Philippum regem legatus, expositis man-

datis, petenti regi, quid gratum Atheniensibus facere posset: re-

spondit procaciter: Suspende te. indignantibus ob eam rem ca-

teris,

teris, rex dimisit incolumem, vos (inquiens) rogare ab Atheniē-
sibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt
patienter. Seneca lib. 3. de Ira. m Tuum ad iec calculum.]
Hac ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in quo ei Minerva
auxilium tulit, ac suo illum suffragio liberavit. n Tua, o
Plato, excellens prudentia.] De Platone quis & quantum
fuerit, & quid scripserit, vide Diogenem Laërtium in Platonis
vita o Ut magnus Iupiter.] Lucianus Platonem sublan-
nat, cuius in Phadro verba hæc sunt : ο μὲν δὲ μέγας ἡγάμων ἐ-
στὶν ὁ Ζεὺς ὁ ἰσχυρὸς ἀγὼν ἡλαυνῶν. p Satiū enim lingua,
quā in ligno rem agere.] Omnia prius consilio quā armis
experiri decet. q Vulgus siquidem.] Vulgi & multitu-
dinis natura. In Græco synthesi numeri : vulgus enim non tam
prudētia, ad iudicandum ducitur, quā animi quodam impe-
tu & furore rapi solet. Nec miram cum defectu careat, si etiam
absq; discrimine sententiam ferat. Quo pacto enim recte iudica-
ri posset? ubi stoliditas prudētia, temeritas rationem, consi-
lium animi superat impotentia: unde & diuus Plato recte cen-
sebat, quicquid vulgo placeret, vel solum ideo suspitione dignum
esse, etiam si virtutis specimē quoddam præ se ferre videretur.

r Aristophanes & Eupolis.] De ijs priscæ comedie scri-
ptoribus, sic Horatius l. Serm. Sat. 4:

Eupolis atq; Cratinus Aristophanesq; poëtæ,
Atque alij, quorum comœdia prisca virorum est,
Si quis erat dignus describi, quod malus aut fur,
Quod mœchus foret, aut sicarius, aut alioqui,

Famofus, multa cum libertate notabant., &c fuerunt
summa ingenij dexteritate, & libertate, qua etiam principes la-
cessuerunt dignum philosophis ingenium, nisi in Philosophiæ
parentem Socratem stylum impiè exercuissem, Aristoph. memi-
nit Cic. 2. de leg. cum ait: Novos verò deos, & in ijs colendis no-
cturnas pervigilationes. sic Aristophanes facetissimus poëta vē-
teris comœdiæ vexat, ut apud eum Sibaxius, & quidam alij dij
de peregrinis iudicati, è ciuitate eijciantur. Eupolis floruit 88.
Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit. Huius
meminit Cic. in Bruto, ac Quinsil. de prisca comœdia agens. Ba-
pias eiusdem fabula à nostro Luciano celebratur, s Menip-
pe.]

re.] Consule in eius vita Laërtium. r Infunde re-
ponsuro.] Verte horologium. u Herculem ageret.]
Herculem saltantem & Cerberum ab inferis extrahentem me-
ninit Hesychius. x Cumanum illum asinum.] Refer-
ur hic apologus & in fugitiuis, sed strictis; Planeque ita me-
um agunt, quemadmodum Aesopus Cumanum illum asinum
ecisse refert, qui cum leoninam induisset pellem, & asperè deru-
tisset, se quoque leonem esse videri cupiebat, & evant forsatis
nonnulli qui ei crederent y Cumeses.] Cumanes au-
tem hic appellat, non qui sunt in Italia, sed qui sunt in Aeolide
supra Lesbiam. Nam & Lesbij & Cumani notati sunt stolidi-
tatis, ut indicat Stephanus. z Coinquinatè vivebat.]
Et propter eos qui improbè viuerent, malè de vobis (philosophia
& veris philosophis) existimabant. Sic propter malè viuen-
tes doctrina sana malè audit. A Caniculis iracundio-
res.] De improbis philosophis ac monachis per comparationem
uliquot proterbia congerit ab animantibus sumpta. B Ver-
ba pennata.] Imitatur Homerum qui dicit: ἴπια πτερόεσσα
πρηνέα. C Nobis idem quod Ilienſibus.] Ilien-
ſis tragædos conducens, dicitur ubi quis vltiò prouocat quem-
piam, vnde sua audiat probra, veluti si Troiani accersant hi-
ſtrionem, qui ipsis calamitates, quas semel pertulere, denudò qua-
si renouet. Idem in Pseudologista. Postquam enim iuxta
prouerbiū, Ilienſis cum sis, tragædos conduxisti. D Ve-
neranda victoria.] ὦ μέγα σιμὴ νίκη. Hoc in fine quas-
dam tragædiarum videre licet. E A' secundo crate-
e?] Aut à compositoribus translaturum, aut ad clepsydram
reſciendum. F Duo denique auri talenta.] Homerus
Iliad. ε :

Καί το δ' ἄρ' ἐν μέγιστοι δύο χρυσοῖο τάλαντα
πρὸ δ' ὧν, ὅς μετὰ τοῖσι δὲ κλυτὰ τεύχεα ἔπ' ἤ.

G Apud Pelasgicum circa Arion.] Loca Athenis iuxta
rcem. H Geminor. ædem.] Pollucis & Castoris templum
intelligit. I Quot folia.] V, de Homer. Iliad. β. K In
ebus.] χερήμοσι quæ inter bona annumerant Peisipatenci.
L Culter sacrificulus.] μαχαίριδοι πυθιγόν, Delphicè
Iadiū. M Tragica nouacula radebat.] ἰν' ἡρώ, ἰν' ἡρώτι:
ad

ad vini, ad cutē. *N* Inurat supercilia.] Alludit ad veterum morem, qui fugitivorum frontibus stigmata inurebant. *O* Funiculum & hamum.] Instrumenta piscatoria. ὀγκρά funiculus piscatorius ex setis equinis contextus: Theocritus in Piscatoribus usus est. *P* Ex Pelasgico.] Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, ut iam diximus. *Q* Lupum.] Lupus marinus. Meminit Aristot. & Plin. *R* Felis.] Galeus. Gazamustellam interpretatur Est piscis rapax. *S* Aphyis leuiores.] Aphyæ pisciculi quos parvis limus, vermiculorum instar scaturientes, meminit Aelianus. Plinius verò aquas à Latinis appellari dicit, quòd ex aqua & pluvia procreantur. *T* Plectra.] Piscis Mus, Meminit Aristot. & Suidas. *V* Echinis.] Echinus, Latine Erinaceus, spinis aculeatis.

PRO EO QUOD INTER SALV-
tandum verbo lapsus fuerat,

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟ-
γῶν ὁμιλίᾳ μαρτυρῶ.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Respondet hac apologia pro errato quod inter sal-
lutandum ipsi exciderat, cum mane & in prima sa-
lutatione quando χαίρει, hoc est, aue seu salve dicendum
fuerat, ipse ὑγιαίνει, hoc est, vale dixisset. Orationis status
est iuridicialis assumptivus. Fatetur enim & ipse pec-
casse se, quia ordinem inverterit, & quod postremum
dici conveniebat, à principio usurpavit: sed tamen cul-
pam hanc mitigat atque eleuat, primum usu ac pote-
state ipsorum verborum, ostendens τὸ χαίρει non in
principijs tantum à veteribus, sed etiā fine atque discel-
su usurpatum fuisse, ὑγιαίνει autem viroq; loco frequen-
ter à multis, à quibusdam etiam in principio sempe
positum fuisse: deinde & efficaciorē atque auspiciatio-
nem vim ac significationem habere: idq; probat mul-
tis & poetarum & aliorum testimonijs, adductis itē
historiarum exemplis, ubi vel eodem errore ὑγιαίνει
pr

pro *χαίρειν* positum fuisset, vel aliàs vsurpatum, commodum aliquid vtentibus atrulisset. Post hæc ordinis inuersioni opponit euentum erroris, quòd tale verbum pro alio dixerit, cuius vis seu potestas, *hoc est*, valere seu sanum esse, cuius tempori non matutino tantum conueniat, & quòd hæc saluatio cæteris potior atque efficacior sit. Deinique & principes hoc idem primum atque præcipuum suis mandant, vt salutis seu valetudinis curam gerant: & priuati quoque in resalutando saluos esse iubeant. Hinc & causam erroris siue euentus huius in deum aliquẽ transfert. Animi autem consternationem, quæ causam errori dederit, à consueto & obiecto seu casu defendit. Deinde & voluntatem principis pro se interpretatur, ficta conformatione, Ad finem ficta alia ac noua obiectione, orationem in votum seu precationem desinit. Exordium à loco communi sumitur. Verbum *χαίρειν* vbique saluere exposuimus, propter commodum versionis: quanquam non ignorem à Martiale atque alijs frequentius per Acre reddi, quando salutantis est. Nam alioqui & gaudere significat, interdum & valere, vt infrà, cùm discedentium mutud est: vt & τὸ χαίρειν, quod nos vbique valere vertimus, & saluum siue sanum esse interim significat, ad quas significationes infrà in Græcis testimonijs quæ citantur, crebræ allusiones fiunt, præsertim cùm à principio ponitur.

Αλιπὸν μὲν,
ἄνθρωπον ὄν-
τα δαίμονός
τινος ἐπύρδαν

ἀφ' οὗ μὲν πολὺ δὲ χαλινάτι-
ρον, ἀπλοσίαν ἑρῶν παρα-
λόγῃ καὶ δαίμονος πλάσματος.

ter rationem, & seu numine

vim euitare. Muldò autem
difficilius, defensionẽ inue-
nire errati eius, quo quis præ-

nnn

quod

Difficile a sanè
est, homo cùm
sit, alicuius Dei
impulsionẽ ac

ἄπρ ἀμφοτέρων καὶ ἡμῶν συμ-
βέβηκεν, ὃς ἀφικόμηνος παρὰ
οἱ, ὡς περὶ ποιῶμι τὸ ἰωθινὸν
Διον πλὴν οὐκ ἔστι τῶν πω-
νῶν, ἀφ᾽ ἑνὸς καὶ χαίρειν κελύ-
ειν, ἐγὼ δὲ ὁ χρυσὸς ἐπιλαθέ-
μαι, ὅτι, ἵνα ἴδωμαι οὐκ ἔστιν, ὅ-
φρημον μὲν καὶ τῶν, ἐκ ἑνὸς κα-
ρῶν δὲ, ὡς δὲ κατὰ πλὴν ἴω. ἐγὼ
μὲν δὲ ἐπὶ τῷ τῷ ὄντι ἰδῶμαι
καὶ ἡρυθείων καὶ παντὸς τοῦ
ἡν ἀποείας οἱ. παρόντις δὲ, οἱ
μὲν παραπλάττειν, ὡς τὸ ἀκὸς, οἱ δὲ
ληρεῖν ὅφρ ἡλικίας, οἱ δὲ χθισ-
νὴς κραυγῆς ἀνάμεινον ἔτι
ῶντο μὲν, ἃ καὶ ὅτι μάστι-
σὺν ἐπιφκῶς ἠνέγκας τὸ γιν-
νός. δὲ δὲ ὅσον ἀκρῶς ἔμαθι-
ματὶ ἐπισημηνάμηνος τὸ γλῶτ-
της τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξε
δὲ μοι καλῶς ἔχειν παραμυ-
θίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι,
ὡς μὲν πάντῃ ἀνιήμιεν ἐπὶ τῷ
πλάσματι, μὴ δὲ ἀφόρητον ἡ-
γοίμην ἃ πρὸς ὑμῶν ἀνὴρ το-
σοῦτον ἀπισφάλλω τὸ καλῶς ἔ-
χοντες, ἐπὶ τοσούτων μαρτυρήσων.

¶ recitū facturus esset, si consolationem aliquam mihi ipsi con-
pon. rem, ne nimis aegrè ob lapsum hunc animo afficeret: né-
ve intolerabile putaré, si senex aliquis præsentib. tot testibus
non nihil ab eo quod decorum fuerat, aberrando deflexissem.

quod utrunq; mihi nunc ac-
cidit, qui cum ad te venisſe,
quò te ex more primo mane
salutarem, deberemq; con-
sueſta iſta voce uti, ac te ſalu-
uere iubere: ego aureus ille,
neſcio quo pacto oblitus, va-
lere te iuſſi, verbo & ipſo nō
malo aut ominoſo, ſed intem-
peſtiuò tamen, ut quod ve-
ſperi non auroſa conueniat.
Ipſe igitur conſeſtim ſudaui
atq; erubui, varièq; meipſum
geſſi, cum quid agerem, non
haberem. At cæteri qui ium
aderant, alij quidem lapſum
me eſſe lingua, ita ut conſen-
taneum erat, alij præ ætate
delirare, alij verò ex heſter-
na crapula repletum atq; es-
brium adhuc eſſe exiſtima-
bant: tamenſi tu ipſe animo
maximè æquo accipiebas: id
quod ium acciderat, ne riſu
quidem modico notando lin-
guæ erratum. ^b Viſus igitur
mihi ſum operæ quoddam

Nam

ἑπαιτίας μὲν γὰρ εἶδον ἱδρῶσι-
μαι, καὶ γὰρ γὰρ πῶς, ἀς οὐτως
ὑπομονὴν ὁλοθυίας. ἀρ-
χόμενος μὲν οὐκ ἔγραφε, πα-
νυ ἀπόρῳ ἐν τῷ ξύλῳ ὡμί-
τῳ πεδύματι. περὶ οὗτοι δὲ
ποικὰ πρὸς ἀνὰ τὰ λικτῶν, οὐ
μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢ
μὲν περὶ χαίρων αὐτῶν, καὶ τοῦ
ἐν πρῶτον, καὶ τῶν ὑγιαίνον-
των πρὸς τὰ ἀκότα· τὸ μὲν δὲ
χαίρων ἀρχαῖα μὲν ἢ πρὸς α-
γόρῳσις οὐ μὲν ἰωβελῶν μὲν
νομ, οὐδ' ἐπὶ τῶν πρῶτων ἐν
τῷ ξύλῳ, ἀπὸ καὶ πρῶτον μὲν ἰ-
θύντις ἀπὸ αὐτοῦ, ἰλίζον αὐτῶν,
ὡς τὸ, Χαῖρ, ὃ δὲ αὐτῶν τῶν δὲ
γῆς Τιρυνθίας. καὶ μετὰ τὸ
ἀπὸν ἰς λόγους ἡδὴ πα-
ροινίους πρὸς μὲν, ὡς τὸ,
Χαῖρ Αἰγυπτῶν, αὐτὸς μὲν οὐ-
σης οὐκ ἐπιδωῖς. Οὐδὲ οὐκ
ἐπὶ τῶν πρῶτων ἀπὸ τῶν πρῶτων
βίαν αὐτῶν ἐρῶν τῶν.

καὶ

qui antea se mutuo nunquam viderant, alius in alium incide-
ret, salutatione hac vii solerant, quale illud est: Salve, ὁ σο-
λι rex istius Tyrinthij. Deinde ὁ ἀείων, cū iam ad mutua,
confabulationes vētum esset, ut apud Homerū: Salve Pelide;
nil cœnæ æqualis eges nunc. quorum Vlysses usus est, quando
in legatione missus, oratorio modo mandata illi exponebat.

Nam quantum quidem ad
ipsam linguā attinet, defen-
sione aliqua opus puto non
erat, præsertim quādo in tam
bonam ὁ auspicatam pre-
cationem errando prolapsa
fuerit. Incipienti itaq; mihi
ab initio statim videbar in
difficilem quæstionem incur-
surus esse: at verò ubi iā pro-
gressus aliquantulū fuisset,
offerebant se multa quæ con-
modè dici posse videbantur.

Quæ tamen non antea dicā
quā de ipso verbo Salvere,
de verbo Bene agere, ὁ de
verbo Valere, quæ consen-
taneum atq; æquum erit, ex-
posuero. Verbum igitur χαί-
ρειν (quod salvere nos dici-
mus) antiqua vox est, ὁ in
salutationibus iam olim ὁ.
surpata, verum tamen nō ma-
nē tantum; neq; in primo so-

lūm congressu, sed etiā cū

καὶ ἤδη ἀπιδόντες παρ' ἀπεί-
 λων, ὡς τὸ Χαίρειτ', ἐξὸ δ'
 ἡμῖν θιὸς ἄμβροτ', ἔκ' ἔτι
 θνητός. Ἰδι' ὁ καὶρὸς ὁδ' αἶς
 ἀπ' ἀνθρώπων τῇ πρὸς φάσιν ἰδὲ
 ὡς νυνὶ μόν' ὁ ἰωθινὸς, ἵπ-
 γ' ἢ ἐπὶ τὸν ἀπαισίωρ καὶ ἀ-
 πακίστατων ὁμῶς ἰχθύντο
 αὐτῇ, ὡς ὁ τῷ Εὐεπίδῳ Πολυ-
 νάκης, ἤδη τελευτῶν τ' βίον.
 Καὶ χαίρειτ', ἤδη γάρ με πᾶ-
 ν εὐάκ' ἀσκέειτ'. καὶ οὐ μόνον
 φιλοφροσύνῃς αὐτοῖς λῶν τῷ
 σύμβολον, ἀλλ' ἢ ἀπ' ἡθίας,
 καὶ τῷ μηκέτι χήσιδι ἀπεί-
 λοις, τὸ γοῶν μακρὰν χαίρειν
 φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιῆν
 ἀηλοῖ. πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλίπ-
 πιδης, ὁ ἡμιροδομώσας, λεί-
 γεται ἅπ' Μαραθῶνος ἀγέλα-
 των πλὴν νίκῃ, ἀπ' ἧν πρὸς τὸς
 ἄρχοντας καθυμνέουσ. καὶ π-
 ροντικότεας ὑπὲρ τοῦ τέλους
 τῆς μάχης, Χαίρειτ', νικῶμεν.
 καὶ

Præterea & cum à se mutuo
 iam discedere vellent, eadem
 utebantur, quale est illud:
 Saluete, atq; deum me agno-
 scite, morte carentem. Cer-
 tum autem tempus nullum
 præfinitum fuit saluationi
 huic, neque ut nunc, matui-
 no solum tempore usurpa-
 batur, quandoquidem & in
 infausis & abominabilibus
 rebus eadem aliquando vsi
 quidam reperiuntur. ut apud
 Euripidem Polymices iam
 moriturus: Saluete (inquit)
 nam totus tenebris iam te-
 gor. Neque etiam amicorum
 inter se nota tantum siue in-
 dicium erat, sed & ad eos
 quibus insensæ erant, adhibe-
 batur, cum significare vel-
 lent nihil rei sibi mutuo cum
 illis posthac fore. nam hoc,
 cum μακρὰν χαίρειν, hoc
 est, longum saluere dicunt,
 intelligunt, nempe nullam

amplius curam alterius alteri futuram esse. Primus autem
 hoc verbo vsus fertur. Philippides, is qui uno eodemq; die
 narratur ex Marathonis cursu itinere peractis Athenas victo-
 riâ annunciasse, & ad magistratus quo loco considerant, atq;
 anxij de euentu pugna cogitabāt, dixisse: Saluete, vincimus.

καὶ τῷτορ ἀπὸρ συναποθα-
νῆν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ ὡς χαίρειν
συνεκπνύσω. ἐν ἐπιστολῇ δ'
ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δη-
μαγωγὸς, ἀπ' Ἐσφατηρίας
πρῶτορ χαίρειν πρὸςθεκεν, ἀ-
γγελισόμεν. ὅτι τὸν νικῶν τὸν
ἐκείνου, καὶ τὸν τ' Ἐσπαρτιατῶν
ἀλλοσιμ. καὶ ὅλας γινύμιτ' ἐκεί-
νορ ὁ Νικίας ἀπ' Σικελίας ἐ-
πιστάτωρ, ἐν ὡς ἀρχαῖος τ' ἐ-
πιστοδῶρ Διέμανν, ἀπ' αὐτ'
ἀρχαῖος τῶν πραγμάτων.
ἀπ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀ-
νὴρ ἀξιοπίας, νομοθέτης τ'
ζώτων, τὸ μὲν χαίρειν λιγυρῶς,
καὶ πάνυ ἀφ'δοκιμάζων, ὡς
μοχθηρὸν ὅρ, καὶ οὐδὲν σπου-
δαῖον ἐμφανισμ. τὸ δ' ἐν
πράττειν αὐτ' αὐτῷ ἀσάφει, ὡς
κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς
ἐν διακρίσει σύμβολον. καὶ
ἐπιστάτωρ γινύμιτ' Διονυσίῳ, αὐ-
τιᾷτε αὐτ', ὅτι ποιῶν ἐς τὸν
Ἀπόλλων, χαίρειν τ' ἐκείνῳ προσ-
πιν, ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου,
gendi verbum, pro eo introducit, tāquam commune tam cor-
poris quàm animi bene recteque affecti symbolū sive indicium:
ac missis ac Dionysium literis, reprehendit ipsum, quòd cùm
ad Apollinem versus quosdam cōposuisset, deum ipsum sal-
uere iussisset, quippe quòd hoc ipso Pythio indignum foret,

εὐθὺς διέστο statim concidisse
moriuus, peractō iam num-
cio, ἡνὰ cum ipso illo verbo
expirans. In epistola autem
initio Cleon ille Athenien-
siū tribunus, cū ex Spha-
cteria scriberet, primus om-
nium hoc verbum prapōsue
gratulari videlicet illis eo-
lens ob victoriā eo loco par-
tam, ὅτι quòd Spartanos cas-
pios in potestatē redegisset.
Ac prorsus ceriē post illum
Nicias dux cū ex Sicilia
scriberet, antiquā epistolārū
formam reinuit, statim ab
ipsis rebus exordiēdo. Quin
ὅτι admirabilis ille Plato, vir
fide dignus, ac legislator hu-
iuscemodi rerū, verbum hoc
saluere, planē valere iubet,
atq. omnino improbat relin-
qi malum ac pravū, ὅτι quòd
nihil serium aut dignū prae-
se ferat: contrā autem τὸ
ἐν πράττειν, hoc est, bene a-

καὶ ἐχ' ὅπως τοῖς, ἀπ' ἐδ' ἀπο-
 θρώποις διξιόις πρίπορ. ὁ μὲν
 γιθισπίσιος Πυθαγόρας, αὐτὸν
 μὲν αὐτὸς ἡμῖν ἰδίον κα-
 ταλιπᾶν τ' αὐτ' ἡξίωσεν, ὅσοι
 Οἰκίαν, ὧς Λουκανῶ, καὶ Ἀρ-
 χύτα, καὶ ὧς ἄποιοις ὀμιληταῖς
 αὐτὸν τιμωμένοι, οὐτε τὸ ἐν
 πρῶτον περὶ γραφῶν, ἀπ' ἐπ'
 τὸ ὑγιαίνειν ἀρχὴν ἐκίλων.
 ἅπαντων γὰρ οἱ ἀπ' αὐτῶ ἀλ-
 λήλοισ ἐπιστάμενοι, ὅτε γὰρ
 ἐκπιδάσκον τι γράφειν, ὑγιαίνειν
 ἢ ὡς ἐν ἀρχῇ παρσκευ-
 λῶντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ
 σῶματι ἀρμοδιώτατον, καὶ
 συνόλω ἀπαντὰ περιεληφὸς
 τὰνθρώπων ἀγαθὰ. καὶ τόγ' ἐπι-
 πλοῖν αὐτοῖς πρίπορ, τὰ
 ἀγαθὰ, τὸ πρῶτον γραμ-
 μων, ὃ συμβόλον πρὸς τοῦτο
 ὁμοδείκνυσι ἰχθῶντο, ὑγία
 πρὸς αὐτὸν ἀνομάζτο. καὶ
 ὅλως ἰχθυῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν
 εἶναι, οὐτε δὲ τὸ ἐν πρῶτον,
 uersa hominis bona. Præterea

et non modò dijs, verum etiã
 ne hominibus quidem paulò
 dexterioribus decorũ. Diui-
 nus quidem Pythagoras ille,
 tamen ipse nihil proprium
 suorũ scriptorũ nobis relin-
 quere post se voluerit, quan-
 iũ tamen ex Ocello, Lucæ
 no, et Archyta, et cæteris i-
 psius discipulis cõiecturã fa-
 cere licet, nec verbũ bene a-
 gere, ab initio literis suis p̃-
 misit, sed ab e ὑγιαίνειν quod
 est valere seu sanũ esse exor-
 diri iubebat. Cuncti itaq' illi
 qui professionẽ atq' doctrin-
 nã ipsius secuti fuẽre, quoties
 misis inter se mutuò literis
 graue aut seriũ aliquid scribe-
 rẽt, valere siue sanos esse se-
 se, statim ab exordio iubebãt,
 tãquã et hoc ipiũ verbum tã
 animã quàm corpori accom-
 modatũ maximẽ foret, sum-
 matimq' cõprehenderet vni-
 usq' eorũ triplex figurã ite-
 be, qui alternatim inter se iũctus, quinque linearẽ figurã consti-
 tuit: quo symbolo ac veluti nota quadã qdẽ ad eos qui eius-
 dẽ professionis erant, eandemq' doctrinã seclabantur, vti so-
 lebant, valetudo, siue salus ab ipsis appellatur. Et in summa
 ipsum quidem valere putabant esse: verũ neq' bene agere,
 neque

οὐτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ
ὑγιαίνειν. εἰς δ' οἱ καὶ πλὴν τῆς
πραγμῶν, τὸν μέγιστον ὄρεον
αὐτῶν, καὶ τὸν ἰντιλῶ, αὐτοῖς ἀ-
ριθμὸν ἀπειλήν οἱδὲ καὶ ὑ-
γίαιας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ
Φηλόλαος ὄν. καὶ τί σοι τοὺς
παλαιὸς λέγω, ὅπου καὶ Εὔκλου-
ρος, ἀνὴρ παλιν χαίρων ὧς
χαίρειν, καὶ πλὴν ἡδονῶν περὶ αὐ-
των αἰρουμένων, ἐν ταῖς
σποδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰς
δ' αὐταὶ ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς
πρὸς τοὺς ἐπιτάτους μάλισται,
ὑγιαίνειν αὐτοῖς ἐν τῇ ἀρχῇ πε-
φασμένον· πολλὸν δ' αὖ καὶ ἐν τραγῳ-
δίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ
αἰροῖς· τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον αὐ-
τοῖς λεγόμενον. τὸ δ' ἄρ' οὐκ ἔ-
στι καὶ μέγα χαῖρε, σοφῶς περὶ
ταγμίνων τ' χαίρειν τὸ ὑγιαί-
ναι ἔχον. ὅδ' Ἀλεξίς, ὁ δ' Ἀ-
σποδ' ὑγίανει, ὡς χρόνιος ἐλάλη-
θας. ὁ δ' Ἀχαιὸς, Ἡκω πεπρα-
γὼς θανά, σὺ δ' ὑγίανέ μοι.

καὶ ὁ

lud: Vale & multum mihi salve: doctè prudenterq̃
valendi verbum, auere, siue saluere, illi prapositum habet.

Alexis autem:

admodum aduenis?

O' here, vale (inquit) ut tardè

Et Achaus:

Vemo peracta re gravi, at tu mihi vale.

nnn 4

3 Phile

neque saluere, omnino idem
quod valere. Sunt autē & qui
quaternionem maximum
ipforum iusiurandum, aut
perfectissimum ipsis numerū
perficere dicant: alij verb
etiam salutis seu valetudinis
principium vocarunt, inter
quos & Philolaus est. Et
quid attinet venustiores com-
memorare, quādo & Epicu-
rus, qui alioqui ὧς χαίρειν,
hoc est, gaudendi verbo, ad-
modū gaudebat, voluptatēq̃
ceteris rebus omnibus ante-
ponebat, in epistolis quas de
rebus paulò grauioribus scri-
bebat (sunt autem earum
perquā pauca, & non nisi
ad prapriū amicorum da-
ta) statim à principio vale-
re iubebat? Frequens autem
& in Tragædia & Comæ-
dia, veteri illa quidem, repe-
rias idem hoc verbū à prin-
cipio fermè positum. nam il-

καὶ οἱ Φιλέμων· Αἰτῶ δ' ὅτι
 γῆαυ πρῶτον, ἔτ' ὠπραξίαν,
 τρίτον δὲ χαίρειν, ἔτ' ὀφείλει
 μηδενί. ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν
 γράψας, οὐ καὶ Πλάτων μίμ-
 νηται, τί καὶ οὗτός φησιν; ὕγι-
 αίνην μὲν ἄεισον, τὸ δαύτην,
 παλὸν γινώσκω, τρίτον δὲ πλε-
 ον. τῇ χαίρειν δὲ τὸ παρὰ
 παρ' οὐκ ἐμνήσθην, ἵνα σοι τὸ
 γνωσεύμετα ῥηκῆναι, καὶ παρὰ
 ὁρμήσονται ἡλίου, ὕγεια προ-
 βίβα μακάρεσσιν, μὴ δ' αὖ νύοι
 μοι τὰ λοιπὰ ῥησιν βιοτάς. ὥς
 αὖ πρὸς τὴν ἐσὶν ὕγεια καὶ τὸ
 ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρὸς
 τακτικῶν τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 μινεῖα δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τῆς ποικι-
 λῶν καὶ συγγραφῶν, καὶ φι-
 λосоφῶν καταδιδάξαι σοι ἔ-
 χον πετιμέντων τὸ ὑγιαί-
 νειν· τοῦτο μὲν παρὰ τὴν
 μοι, ὥς καὶ ἂν ἀπαροκαλίαν
 εἶναι μαρτυροῦν ἐκ τῆς μοι
 τὸ σύγγραμμά, καὶ κινδυνώ-
 ναι ἄλλω ἢ καὶ ἐκ τῆς τὸν
 ex historicis & philosophis commemorare tibi possim, ubi
 idem hoc verbum valere, antepositum reliquis atque pra-
 latum reperitur. Quae tamen omnia in praesentia omitam,
 ne mihi scriptum hoc in loquacitatem quandam ineptam ac
 puerilem adeo prolatur, videarq̃ue ipse i clauo alio a-

8 Philemon quoque:

Primum (inquit) valere
 cupio, deinde agere bene:

Saluere tertio, vltimò de-
 bere nil. Nam qui ^h con-
 iuuiale illud carmē compo-
 suit, cuius & Plato meminit,
 annōn & ille ait: Equidem
 hoc iudico primum, Val-
 ere, deinde pulchrum vide-
 ri, Pōst esse dūtem? Verbi
 autem saluere, siue auere, a-
 mino ne meminis quidem.
 Et ut notissimum quoq̃ il-
 lud, & quod omnibus in o-
 re est, tibi dicam, Super-
 rum antiquissima diua salus,
 Tecum mihi liceat Viuere
 quod superest.

Quare si antiquissima salus
 seu valetudo est meritò etiam
 ipsius opus, hoc est, valere,
 saluumq̃ ac sanum esse, reli-
 quis omnibus anteponendum
 est. Infinita autem & alia
 exemplatum ex poëtis, tum
 lūm

ἔλεον. ὅλιστα δὲ τοὶ ἐκ ἀρχαίας
ἰσοείας, ὅποσα μὲν νημαιοὶ.
καὶ τῷ παρόντι, πρὸς τοὺς
ψαυ, καλῶς ἔχον ἡμίλητον.
ὅτι Αλέξανδρος τὴν ἐν ἰσοφίᾳ
μάχῃ ἀγωνιῆσθαι ἔμελλεν,
ὡς Εὐμηνὶς ὁ Σαρδηνὸς ἐν
τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ
λέγει, ἔωθεν ἡσυχάζειν αὖτε τὴν
οὐκ ἐν αὐτῷ ὁ Ηφαιστίων,
ἄτ' ἐπιλαθόμενος, ἄτ' ἐκ
ταραχθῆς, ὥσπερ ἐγὼ, ἄτε
καὶ θεὸς τινὸς βούτο καταναγ-
κάζαντες, ταυτὸν ἰμοὶ ἔφη,
Υγίαν βασιλεῦ, καρὸς ἤδη
παράτάξιον. ταραχθέντων
δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ πα-
ράδοξον τῆς πρὸς τοὺς
σιωας, καὶ τῷ Ηφαιστίων ὅτι
γὰρ δὲν ἐπ' αὐτοῦ ἐκθανόν.
τῷ, Αλέξανδρος· Δίχομα,
ἔπειτα, τὴν ἐκλογὴν. τὸ γὰρ οὐκ
ἐπὶ πάντας ἀπ' τῆς μάχης ἤδη
μοι ἡσυχάζει. Ἀντίοχος
δὲ ὁ Σωτήρ, ὅτι τοῖς Γαλλοῖς
ταῖς σωσάμεν ἔμελλεν, ἔδοξεν

ἔφη

tu emoriente, Alexander respondens: Recipio, inquit, omen.
nam nos saluos atque integros ἐ pugna reuersuros esse, hoc
verbum mihi nunc pollicetur. Antiochus autem cognomeno
to Soter, quando cum Gallis conferturus praelium esset, per

n n n

5

quietem

liam trudere velle. Pauca ve
rò veteris historię, quan-
tum adhuc memoria tenet,
quantumq; ad hanc præsens
tem causam pertinere pros-
priè videtur, non incommo-
dum huc ascribi posse existim-
maui. Nam cum Alexander
Magnus pugnam illam ad
Issum initurus esset, quemad-
modum Bumenes Sardian-
nus in epistola ad Antipa-
trum refert, manè in tabers-
naculum eius ingressus Ele-
phæstio, siue tum ita oblitus
sui fuerat, siue consternatus,
quemadmodum & ego, si-
ue etiam numine aliquo im-
pellente, idem tum quod e-
go, dixit, Ὑγίαν βασιλεῦ,
hoc est, Vale rex: tempus iam
est in aciem educi exercitum.
Conturbatis autem cæteris,
qui tum aderant, ob inopi-
natam ac nouam salutandæ
formam, ac ipso Elephæ-

ξυῶναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Α-
 λέξανδρον, ἐλάσας σωθῆ-
 ναι πρὸ τῆς μάχης παραδού-
 νων τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν, καὶ
 ἐκ τούτου σωθῆμασι πλὴν θαν-
 μασιδὲν ἐκάνειν νίκην ἐνίκη-
 σι. καὶ Πτολεμαῖος δὲ Λα-
 γος, Σιλαίῳ ἐπιστάτῳ, σαφῶς
 ἀνέγραψε πλὴν τάξιμ, ἐν ἀρχῇ
 μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐ-
 τὸν πεσόντων ἐπὶ τέλει δὲ
 ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι ἐπογράψας
 τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδω-
 ρος, ὁ τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ
 συναγαγὼν φησιν. ἄξιον δὲ
 καὶ Πύρρῳ τοῦ Ἡπαρότου μνη-
 σθῆναι, ἀνδρὸς μὲν Ἀλέξαν-
 δρον, τὰ δὲ πάντα ἐν στρατη-
 γίας ἐντοκαμείν, καὶ μυείας
 προπὰς τῆς τύχης ἐνέγκοντος.
 οὗτος δὲ τὸν αὐτὸν θεοῖς δώ-
 μος, καὶ θύων, καὶ ἀνατι-
 θῆς ὁδὸν ποιεῖν νίκην, ἢ βα-
 ρυτάτας ἀξιώματα μέγιστον, ἢ δὲ
 κλάσας, ἢ πλούτου ὑπερβα-
 λὴν ἤτησεν παρ' αὐτῶν, ἀλλ'
 ἐν τούτῳ ἡνυχῆς, ὑγιαίνειν, ὡς

ἴς

quietem vidit adflare sibi A-
 lexandrum, & iubere ut tes-
 seram hanc ante pugnam mi-
 litibus daret, ὑγιαίνειν vi-
 delicet, ac sub hac tessera
 seu nota militari præclaram
 illam victoriam mox cons-
 secutus est. Præterea & Pio-
 lemæus Lagi missus ad Ses-
 leucum literis planè ordinè
 inuertit, principio quidem
 epistolæ valere illum iubens,
 pro eo autem ubi alij vale
 scribunt, in fine τὸ χαίρειν,
 hoc est: auere subscribens:
 quemadmodum Dionysodo-
 rus tradit, is qui epistolas
 illius collegit. Non iniquum
 autem fuerit & Pyrrhi E-
 pivota illius mentionem fa-
 cere, qui post Magnum Ale-
 xandrum secundas in re mis-
 litari tenuit, variasq; fortu-
 næ mutationes ac vices per-
 tulit. Hic igitur cùm Deos
 precando, sacrificando, do-
 nariâq; consecrando quoti-
 die veneraretur: nunquam ta-
 mē vel victoriam ab illis, vel

regni alicuius ampliorē maiestati, vel gloriam, vel diuitias
 rum abundantiam postulauit, sed unū hoc ὑγιαίνειν, hoc est,
 valere

ε' ἂν ὅτ' ἔχῃ ῥαδίως αὐ-
 τῷ τῶν ἀπορροήσεων
 καὶ αἵματι, οἶμαι, ἰφρά-
 να, λογιζόμενος ὅτι ἔδωκε
 αὐτῷ τῶν ἀπάντων ἀγα-
 θῶν, ἵς' ἂν τὸ ὑγιαίνειν μέ-
 γιστον ἀσπῆ, ἀλλὰ νῦν ἰκάνει
 καρπὸς ἰδίῳ ὑφ' ἑμῶν ἀπο-
 δεικνύμενος, τάχα ἂν ἄποι τις,
 οὐδ' ὅτι τὸν ἰατρίαν, ἀλλὰ καὶ
 ἡμεῖς ἀποφύγομεν, ὅμως
 αὐτῷ δικαίως λόγῳ οὐκ ἂν ἔ-
 ξω εἴης ὅτι ἡμαρτησάμενος, ὅ-
 σπερ ἂν ἔτι τις περὶ τῆς
 κατὰ τὸν νόμον, ἡ περὶ τῆς
 κατὰ τὸν νόμον ἰατρίας ἰσχυ-
 ρατο. ἀλλ', ὅτι βλατίσκει φάσκον
 ἂν καὶ πρὸς αὐτὸν, ἡ πό-
 λως ἂν ταῦτ' ἔλκεται, ὅτι τις ὁ-
 ρῶν καρπὸς τῷ ὑγιαίνειν μὴ ἀ-
 ποδίδωκε. νῦν δ' καὶ ἔωθεν, καὶ
 μετὰ τὴν ἡμέραν, καὶ νῦν
 καὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον,
 καὶ μέγιστα τοῖς ἀρχαίοις, καὶ

πολλὰ

valere ac sanum esse, preca-
 ri solebat: ut qui putaret,
 quandiu hoc vno frueretur,
 & cetera facillimè euentura
 sibi esse. Ac rectissimè,
 opinor, sentiebat, illud ni-
 mirum secum reputans, quòd
 ceterorum bonorum om-
 nium nullus fructus foret,
 quamdiu vnum τὸ ὑγιαίνειν,
 hoc est, sanitas ista corporis
 atque animi sola absset. Sed
 iam satis de eo, quo quicque
 horum verborum tempore
 propriè dici solitum fuerit,
 à nobis expositum est. Por-
 tassis autem dixerit quispiā,
 Tu verò immutato ordi-
 ne illo, etiam si nihil aliud
 dixisses, tamen iure optimo
 accusandus, ac reprehenden-
 dus fores, perinde ac si quis
 galeam tibiæ, aut rursus
 ocreas capiti alligatas im-
 ponat. Verùm, ὀπτίμη,
 (responderem & ego illi)

meritiò sanè hæc diceret, si quid in vniuersum tempus fo-
 ret, quod sanitate siue salute opus non haberet. Nunc au-
 tem & mane, & meridie, & noctu quoque salute ac sanio-
 rate semper opus est, & maximè principibus vobis qui mul-
 tis occupati negotijs estis, eoq̃ ad plura corpore integro ac
 sano.

πολλὰ πρᾶτ' εὖ σιμῶν ὑμῖν, δε
 σφ καὶ πρὸς πολλὰ δαῖσθαι βού
 σθημαί. ἴτι δ', ὁ μὲν χαῖρε
 ἀπὸν, μόνον ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ἀρ
 χῇ χεῖρα, καὶ ἴσιν ἀλλὰ τὰ
 πράγμα· ὁ δ' ὑγιαίνον πα
 ρακινώσθαι, καὶ χεῖσι μόνον
 τι δρᾷ, καὶ ἰατρικὴν ἐκ τῶν
 πρὸς τὸ ὑγιαίνειν σωτικαῖν.
 τῶν καὶ ἐκ σωφροσύνης μόνον.
 ἀλλὰ καὶ παραχρησάμενος. τί δ'
 ὑχίη' ἰν' ὧν πολλὰ βιβλία,
 ὅ ἀν' ἡ παρὰ βασιλέως λαμ
 βάνται, βούτο πρῶτον ὑμῖν
 δε παραγγέλλει, τῆς ὑγείας,
 τῆς ἡμετέρας αὐτῶν ἰατρικῆς
 δαῖσθαι, καὶ μάλα ἐκόντως· ἵνα
 δὲ ἡ ἡμετέρα ἡμετέρα, ἡ
 μῶν πρὸς τὰ πᾶσι μὲν ὅτι δρᾷ
 παρὰ μόνον· ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς αὐ
 τοῖς, ἥτις καὶ τῆς Ρωμαίων
 φωνῆς ἰατρῶν, τοὺς πρὸς αὐτοὺς
 ρώοντες ἀντιδρᾷσι μόνον, ὧν
 τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλὰ
 πρὸς ἀμείβειν. καὶ ταῦτα
 πάντα ἔχω, ἕως ἵνα προ
 νοίας ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν τὸ χαῖρε
 ἰπτι.

sano necesse habetis. ^u Præ
 terea autem ille qui χαῖρε
 hoc est, aue, seu gaude dicit,
 auspicato tantum principie
 vitæ, ipsaq; res non aliud
 quàm precatio, siue optatio
 quedam est. at qui valere iu
 bet, ille ^{et} vtile quiddam
 facit, ^{et} omnium eorum ad
 manet simul, quæ ad sani
 tatem, siue salutem aliquam
 conferunt: neque solum com
 precatur, verum etiam de
 nūciat, atq; imperat. ^o Quis
 autem? annon ^{et} in libello
 mandatorum seu negotiorū,
 quod semper ^{et} à rege quocūq;
 que accipitis, hoc primum
 esse solet, quod vobis præ
 cipitur, quod sanitatis atque
 salutis vestræ curam habeat
 is? Ac merito sanè. Neque
 enim vlla vestri utilitas ac
 res cæteras obeundas foret,
 nisi integri ac salui essetis.
 Sed ^{et} ipsi vos (si modò Ro
 manum sermonem ego quo
 que non nihil intelligo) cū
 salutares vicissim verbis ac

cipitis, salutis nomine plerunq; respondere illis soleis. Atque
 hæc omnia dixi, non quod de industria omisso verbo χαῖρε

ἡ τῆς θείας δ' ἀντ' αὐτῆς ἀ-
 ἤρ το ὑγιαίναν, ἀπ' ὡς τῆ
 ἡ ἄκωρ παθῶν ἡ γυλοῖ
 ἡ ὡ ξυρίζωρ, καὶ τὸς κα-
 τὸς τῶρ πρῶτα γορῶσιων ἡ-
 καλάσων. χάειρ δ' ὁμολογῶ
 ἡς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα
 ἡ ἀπο μακρῶ αἰσιώτιρον πρῶ-
 τῆς ἐπὶ, καὶ αἰς τὸ ἄμεινον
 ἀρβυλῶν. καὶ τὰ χα τῆς Ἰ-
 ἡας ἡ Ασκληπιῶ αὐτῶ ἡπίσ-
 τῶς τῶτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ
 ἡ τὸ ὑγιαίναν ἡσχυρῶς,
 τῆς ἡγῶν πῶς ἄρ αὐτὸ ἐπας
 ἡ ἀνθρῶ, μηδὲ πρῶτι-
 ἡ ἡν τῶ μακρῶ βίῳ παρα-
 θῆς ὁμοιορ, ἡ δὲ δὲ καὶ ἀν-
 ἡ ἡπίνω τινὰ ἡπὶ τῆ γυ-
 ὅτ' ἡ ἀπλογίαν ἡπὶ ἡ δὲ
 ἡ ἡ, ἡ πᾶν ἡσχυρῶς ἡπὶ
 ἡς ἡ εἰσοῖς τῆς ἡ γορῶσιων,
 ἡ τῆς ἡγῶν ἡπὶ θυμίας ἡ τῆ-
 ἡπὶ ἡσχυρῶς ἡπὶ ἡπὶ
 ἡ τὰ χα δ' ἡπὶ τινὰ ἡπὶ ἡπὶ
 ἡπὶ

pro eo ὑγιαίναν dicere flu-
 dio quodam affectū, sed
 quia hoc ipsum mihi
 hi accidit. Aut quomodo e-
 nim non ridiculus forem, si
 ὃ aliena lingua loquerer,
 ὃ tempora salutariorum
 immutarem? Gratiam aus-
 tem ὃ dñs ago, quod mihi
 erratum hoc in aliud longè
 auspiciatius verbum conuersu-
 sum fuit, atque ipse in me-
 lius, errando prolapsus sum.
 Et quid si hoc Salutis, aut
 etiam Aesculapij ipsius pro-
 uidentia quadam factum
 est, qui tibi per me salutem
 ac sanitatem promittere ita
 voluerit? Nā quo pacto ipse
 equidem, P nisi à Deo ali-
 quo impulsus, quicquam e-
 iusmodi committerem, qui
 antea per omnem aetatem
 nullo simili pacto turbatus
 atque animo perculsus fue-
 rim? ¶ Quod si verò ὃ hu-

manam quandam defensionem pro eo quod accidit, asserre
 conuenit: nihil nouum aut peregrinum hoc est, si cum ada-
 modum in eo elaborauerim, ut ex optimo atq̃ potissimo tibi
 potius fierem, deinde ex nimia cupiditate ac festinantia in dis-
 cersum animi consternatione quadam incido? Iam ὃ à recta
 cogita-

ξαν τ καὶ ὁρθὸν λογισμὸν
 καὶ στρατιωτῶν πλῆθος, ὅν
 οἱ μὴ προωθοῦντο, οἱ δὲ ἐν
 τῇ τάξει τῆς πεσσυγορώσεως
 μὴ μένοντες. σὺ δὲ ἵππ οἱ δὲ
 ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς ἀνοίαν
 ἢ ἀπειθυσίαν, ἢ παραδρο-
 σάμην παραφέρωσι τὸ πρᾶ-
 γμα, ἀδούς αὐτὸ σύμβολον
 καὶ ἀφελῆας ποίησω, καὶ ψυ-
 χῆς μηδὲν ἀγορεύον καὶ ἱε-
 ριχορὶ χούσης, ὡς τόγῃ πάλ-
 λυ θαρραλύνει ἐν τοῖς τοῖς
 τοῖς, ἢ πόρρω θρασύτης
 καὶ ἀναισχυστίας ἐστίν. καὶ ἱ-
 μοιζέειν μηδὲν μὴ τοιοῦτον
 θρασυνοῦν, ἢ δὲ συμβαίη πρὸς
 ἀρημίαν αὐτὸ τρίπιον. ἐ-
 πιζοικὺν ὅν πρῶτον Σιδασοῦ
 καὶ ὁρίοντι τι λέγεται ὡς
 ὡς. ὁ μὴ ἱερὺς δίκην τινὲ
 δικάσας ὁρθῶς, καὶ ἀπλῶς
 ἐγκλήματι ὅν μεγίστη ἀδύ-
 κως συνεφανὲς ἄνθρω-
 πος,

cogitatione atque animi cō-
 cepit facile etiam deturba-
 verit aliquem multum mult-
 itudo atque frequentia, quo-
 rum alij quidem aduerso
 protrudant et impellunt
 alij autem ordinem saluan-
 tiam impediunt, et distur-
 bant. Tu verò, sat scio
 * quantumvis alij demen-
 tiam, aut inscitiam, aut e-
 tiam delirationem quan-
 dam, factum hoc interpre-
 tantur, pro verecundia et
 simplicitatis quodam sym-
 bolo atque indicio ipse ac-
 cepisti, animique nihil fo-
 rense aut vafrum, nihil ar-
 tis aut calliditatis habenti-
 tis signum esse existimasti
 quando certe nimia in ho-
 rebus audacitas, non mul-
 tum à temeritate atque im-
 pudentia distat. * At ip-
 quidem optarem, ut ne un-
 quam contingat mihi in hun-

modum errare: quod si verò aliquando contingat, ut id
 faustam et auspiciatam comprecationem aliquam semper
 euadat. Temporibus igitur primi Augusti etiā tale quiddam
 accidisse dicitur. ^u Nam cum ipse sorte quadam iudicio cu-
 dam praesidisset, atque causa rectè ac legitimè iudicata, ho-

mine

ἔοικε, ὃς χάριν ὁμολογῶν, με-
 γάλῃ τῇ φωνῇ λέει οἷδα σι,
 ἡφ' ᾧ αὐτοκράτωρ, ὅτι κα-
 πῶς καὶ ἀδίκως ἰδίασθαι. καὶ
 τῶν περὶ Σιδασὸν ἀθανασ-
 τῆσάντων, καὶ ἀσπασσάσθαι
 τὴν ἀνθρωπορῖθιν ὀνίσσον, πᾶν-
 θάσθαι χαλπιάνοντον, ἰκᾶν-
 νον ἰφ' ἡ τῶν γλῶττων
 αὐτῶν, ἀπὸ τῶν γνῶμῶν ἰξί-
 τάς, ἡ ἀξιορ. ἰκᾶν ὡς ἔγω,
 οὐ δ' ἔτι τῶν γνῶμῶν οὐκ ἔ-
 ψαιο, πᾶν δὲ νῦν ἐν ῥήσιν ἔ-
 τι τῶν γλῶττων, ὡς ἡμ' ὡς καὶ
 εὐτὶς, ἵοικα δ' ἐν ταῦθα ἡδὲ
 γνῶμῇ ὡς ἀκότως ἀπὸ τι φο-
 βητήσθαι. μὴ τι σι δόξα ἰξί-
 πῆτι δὲ ἡμαρτήσθαι, ὡς τῶν
 ἀπλοζίων τῶν τῶν συγγρα-
 ψαί. καὶ ἡγε, ὡς φίλτατε Α-
 σκληπί, ἔιδον φανῶσαι τὸν
 λόγον, ὡς μὴ ἀπλοζίων, ἀπὸ
 ἐπιδείξας ἀφορμὴν
 εἰν δοκεῖν.

delictet ne qui me putent ex composito errasse hoc pacto, quod
 hanc apologiæ scribendæ causam haberem, atq; vimam qui-
 dem, ὁ ὀπτιμὲ Aesculapi, eiusmodi hæc appareat oratio, ut
 non apologiæ speciem, sed ostentationis ali-
 cuius captatam occasionem
 præseferat.

minem quendam iniuste ca-
 lamitoseq; delatum, à maxi-
 mo quodam crimine absol-
 uisset, ille gratiam agere vo-
 lens, alta voce proclamauit
 Gratiam tibi, inquit, Im-
 perator, habeo, quod malè
 atque iniuste iudicasti. Ibi
 cùm ceteri, qui circa Augu-
 stum erant grauius indig-
 narentur, hominemq; dis-
 cerpere ac lacerare vellens:
 Desiste, inquit ille, ab indi-
 gnatione. Neque enim lin-
 guam ipsius, sed animum exa-
 minare atque inspicere æquū
 est. Itaque ille: At tu siue a-
 nimum inspicere & contem-
 plari voles, beneuolum repe-
 ries: siue linguam, neque ipsa
 inauspicatum aut ominosum
 aliquid dixit. * Ceterum vi-
 deor hoc loci iam constitu-
 tus non immeritò & aliud
 quiddam vereri debere, vi-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

LVcianus in hac apologia vsum verborum τὸ χαίρειν ὑγιαίνει sostendit, & cui temporis, à quibusque accommodata fuerint: atque exempla eorum recenset, qui vel simili errore aliquando lapsi fuere, vel meditando, eodem quo ipse, verbo vsti, magnū ex eo commodum consecuti sunt, Hephæstionis & Alexandri, Antiochi, Ptolemæi, Lagi, Pyrrhi. Hoc ego vnum addam ex Dione in Adriano: Cornelius, inquit, Fronto peruesperis quandoque ab cœna domum repetens, officium cuiusdam præstituturus, ἐν τῇ δειπνίδι est iudicium ingressus: iudices ita salutavit, vt non matutino vteretur verbo χαίρει id est, aue, sed vespertino ὑγιαίνει, quod saluè interpretantur. Cæterum ὑγιαίνει ambiguum verbum ferè in malum sonat, quum significamus abesse sanitatem mentis. Eo verbo quidam Cæsari exprobrauit insaniam, Philippus Menecrati. Augustus Cæsar Fulvius dicenti χαίρει, ille respondens, non retulit χαίρει, sed ὑγιαίνει, id est, sanus sis. velut insaniam exprobrans, non precans salutem. Agesilaus Menecrati, cui cognomen erat Iupiter, quum is ad ipsum scribens, non abstinuisset ab ambitioso titulo, sic exorsus epistolam: Menecrates Iupiter Agesilao χαίρειν salutem rescripsit hunc in modum: Rex Agesilaus Menecrati ὑγιαίνειν hoc est, sanitatem, vnius verbi mutatione exprobrās illi insaniam, quæ Iouis cognomine gloriaretur, quū nihil aliud esset, quàm homo, fortasse cæteris deterior. Græci quibus benè precantur χαίρειν dicunt. Semper verò χαίρειν dicunt Græci quibus benè precantur. Erasmus noster in opere de Conscribendis epistolis: Græci, inquit, ferme in hūc modum salutant, Πλάτων τῷ Διονίῳ εὖ πορεύθῃ. Quæ verba non hoc sonant Græcis, quod quidam existimant, quasi iubeamus illos, quos ita salutamus, benè viuere, sed quod felicitatem precemur. Nam quibus res sunt secundæ, i

Græci

Græcis *ἑπείη*, dicuntur. Quidam pro *ἑπείη*, dicunt *χαίρει*, quod apud nos sonat gaudere. Vtrunque vno versu expressit Flaccus lib. 1. Epist.

Celso gaudere, & bene rem gerere Albinonano.

Pythagoras quoque in Epistolis non alia usus est consulatione, quàm ut iuberet *ὑγαίνειν*. Inter Mazas porro diis sacra erat & *ὑγίεια*: quo nomine propriè significatur sanitas. Compertum id quoque nobis, cum qui tuendæ sanitatis artem profiteatur omnifariam, *ὑγεινὸν* à Græcis nuncupari. *χαίρειν* primus scripsit in Epistolis Cleon, cum iam Atheniensis imperij habenas gubernare cœpisset, quem Aristophanes in Pluto comico sale perstringit, dicens: Verbum esse vetus iam & obsoletum. Pro quo subiungit aliud, nempe *ἑσπάζομαι*

χαίρειν μὲν ὑμῖς ἐστὶν ὡς ἀνδρες δημόται

ἡρχαῖον ἢ δὴ ἐσθλα γὰρ εἶναι καὶ σαπρὸν

ἑσπάζομαι: hoc est,

Gaudere vos iubeo, populares o viri:

More alloquendi iam obsoleto atque veteri,

Saluto vos.

a **DIFFICILE** sanè est.] Exordium à loco communi.

b Vilus igitur.] Propositio. c *μακρὸν χαίρειν.*] Eras-

mus meus hunc locum ita vertit in Chiliad. Hoc dictum longum valere, declaras nobis non ampliùs cura futurum. Metaphora est, inquit, sumpta ab ijs qui discedunt diutius absuri, seò nunquam redituri. Est sepiculè apud nostrum Lucianum, vs in Ioue Tragædo, item in Gallo, dialogo de Humanorum statuum vanitate pulcherrimo, *μακρὸν χαίρειν φράσας*: id est, longum valere iussisset. Cicero ad Atticum lib. 8: At ille ποῶν χαίρειν τῷ Κλάδῳ dicens, consulit se Brundisium. Item Hippolipus apud Euripidem: τὴν σὺν ἡμῶν ποῶν χαίρειν λέγω. Veneri sua multum valere renuncio. Cicero lib. 15. Epist. famil. pro *μακρὸν χαίρειν*, dixit nuncium remittere: Virtuti, inquit, nuncium remisisti, delinquis illecebris voluptatis. Virgilius:

Et longum formose, vale, vale, inquit Iole.

d τὸ ἑπείη.] Socrates apud Platonem in Euthydemo

docet. ὁ δὲ πρῶτος id est, commoditatem prosperitatemque agendi, non ex ijs, quæ materiæ & organi rationem subierint potius, quàm ex usus cognitione, quam securitatem esse vult, pendere. In hac enim illud est stabile, de quo Ceber loquitur, firmum & immutabile, e ὑγιαίνον.] Inter innumeras & eximias cùm corporis tum animi doses, quas diuina homini largita est benignitas, non est sanitate vel viliior alia, vel iucundior: id quod (quisque ille tandem fuerit) breui testatus est senariolo: ἐκ τῆς ὑγίας ἀγαθῶν ὁ δὲ δὲ τοῦ βίου. Siquidem ea est, cuius, vel vulgo teste, nunquam obrepit homini satietas. Fastiditur opes, libido, luxus omnis, atque, vt semel dicam, omnia, non raro & ipsa vita: hac sola, siue animum spectes, siue corpus, non fastiditur vnquam. Pyrrhus Epyrotarum bellicosissimus rex, solam salutem precatus est, rarus facile ad futura reliqua, vbi illa adesset: optimeque putans, nihil deesse homini, si illa adsit. Id contemplant olim veteres illi Græcorum philosophi, hanc vnā precabantur ijs, cum quibus de rebus essent arduis collaturi, arbitrii (id quod res erat) ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῆς καὶ σώματος ἀρμονία. Ἐπεὶ οὖν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ ἀνδραγαθή. Tantumque fuit illis cordi sanitas, vt contracta illius Græca voce, quæ ὑγία est, in hanc figuram expresserint, quam

Lucianus hic triplicem quinque linearem triangulum vocat. Græcè verò hæc figura, seu schema πνευματικός dicitur, qua voce & nostri vtuntur. Hæc est militaris illa tessera, cui Antigonus Soter, vt testatur idem Lucianus hic insignem illam & admirabilem de Galasis victoriam acceptam retulit. Hoc est nobile illud insigne, quo nobilitari cupiebat Asclepiadem nauem Hippocrates, cuius in epist. quadam ad Damagetum amicum meminit. Hoc denique illud est numen, quod non puduit in sacro sancto illo iureiurando eundem iurare Hippocratem. Huic tam eximia dosi diuinius addita est conseruatrice ac custos Medicina, quæ hoc præstare potest, vt salua nobis sit sanitas, aut scubi vel nostra vel natura iniuria labefacta fuerit, si- bi si postliminio restitatur. f Quaternionem.] De perfectō triangulo, de quæ Pythagoreorum iureiurando, quadam

annota-

annotauimus in *Visarum* auctione. g *Philemon* quoque.] Sententia est de ordine votorum, seu summi boni, à multis authoribus celebrata. h *Cōnuuiiale carmen*] *Locus* *Platonis* est in *Georgia*, & hic ordo votorum olim popularibus etiam canulenis celebrabatur. Idem *Plato* de *Legibus* 1. effert ad hunc modum. Primum locum obtinet bona va'etudo. Secundum forma, tertium robur, quartum opes, haud cæcæ, sed acutum cernentes. Idem de leg. 2: Aiunt enim optimum ac potissimum esse bonam valetudinem, proximam formam, tertium diuicias. Huc etiam illud *Iuuenalis* saty. 10. spectat:

Orandum est ut sit mens sana in corpore sano.

Meminit eius rei *Theodorus* *Lyrensis* lib. 11. *Therapeuticæ*. i *Clauo* alio alium clauum.] id est, malum alio malo. Idem *Lucianus* in *Philops.* κ' ἡλ' φασὶν ἐκτρέφειν τ' ἰλον: id est, Et clauo, quod aiunt, extrahis clauum. Sed hunc apologia locum *Erasmus* nosse sic vertit: Vereor ne si ad intentatum crimen, etiam adulationis accusationem adiunxero, clauum quod aiunt, clauo pellerem videar, maiorem minorem. Hoc proverbio vsus est *Aristot.* lib. 5. *Polit.* cap. penult. & *Cic.* *Tusc.* q. libro 4. k *χαίρειν*.] *χαίρειν* ad secundam valetudinem in *epistolis* atque salutationibus locum inuenit communi loquendi vsu, tumet si *Plato* mansit ἀγαθόν. Est enim lætitia affectio animi in corpore sano. Hinc *Horat.* lib. 1. *Epistol.* 8:

Cello gaudere, & bene rem gerere *Albinouano*.

l *Pyrri* *Epirotæ*.] De *Pyrro* *Epirotarum* rege, vide lib. 18. *Iustini.* m *Tu verò*.] Obiectio mutati ordinis, cui respondet primò à vi & potestate verbi, quòd ea omni tempore conuenias. n *Præterea*.] A' collatione salutationum. o *Quid autem*.] A' proprio exemplo & vsu eorum, à quibus reprehenditur. p *Nisi à deo*.] Translatio erroris in Deum aliquem. q *Quòd si verò*.] Alia defensio qua & pro errore & animi perturbatione respondet. r *Tu verò*] A' consuetudo. s *Quantumuis alij*.] A' remotione cause. t *At ipse quidem*.] Confirmatio qua voluntatem principis pro se interpretatur, à consequentibus. u *Nam cum ipse*.] Ab exemplis. x *Cæterum*.] Alia obiectio καὶ ἐπεὶ, cui respondendo orationem concludit καὶ ἀχλὺ.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η

HERODOTVS

αἰτιολ.

vel Actio.

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Ostendit hac præfatione Lucianus, sed exemplo Herodoti, & post hunc Actionis pictoris, adductum ut in conuentu totius Macedoniæ exhibere se, ac specimen aliquod sui præbere voluerit. Esse enim compendiosiore hanc viam ad laudem & gloriam comparandam, quàm singulas ciuitates circumeundo, magno negotio, multoque tandem tempore inclarescere. Exordium à voto incipit, post narratione vtriusque Herodoti & Actionis exemplum exponit: quæ quia maiorem scripti huius partem absoluit, vtriusque nominis titulum quoque dedit. Hinc adoptatio sequitur qua suum institutum cum superioribus exemplis comparat, amplificata per collationem, præsentis conuentu cum Olympico, à loci & hominum qualitate. Postremo petit ut illorum exemplo se quoque pro aliquo mediocri oratore habeant, non cum optimis ac vetustissimis illis, sed cum præsentibus conferendo.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ἄνθρωπος
καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ
μὴ ἀποδοῦναι ἀποδο-
τὸν λόγον, ὅτι πᾶσι.

τα φημί, ὅσα περὶ αὐτοῦ
μᾶλλον ἢ ὅτι τὸ τόπον, ἀν-
τὶ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπάντων, οἷον
ἡ χάρις τῆς λόγων, ἡ ἀρετή
νίαν

Τίνα αὖτε ἡ
ὁ ἄλλος Ἡε-
ροδοτοῦς ἀρετὰς
ἡ ἱμνῶνι con-

cessum fuisset, non omnes
dico quibus ille præditus
præcelluit (maior enim vo-
to hæc res fuerit) verum v-
nam ex omnibus, videlicet
aut orationum elegantissi-

marum mundiciem, aut illarum numerosam concinnita-
tem,

νίαρ αὐτῶν, ἢ τῶ οἰκῶν τῇ
 ἰονίᾳ καὶ περσύνῃ, ἢ τῆς γυνά-
 μης τὸ πρῶτον, ἢ ὅσα μυρία
 παλὰ ἔκιντο ἅμα συκαβάων
 ἔχον, πέρα τῆς αἰς μίμνησιν ἰλ-
 λιδό. ἃ δ' ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς
 συγγράμμασι, καὶ ὡς πολ-
 λαχὼς τοῖς Ἑλλησιν ἐν βραχὺ
 κατίσεν, ἐξ ὧ καὶ σὺ καὶ ἄλλοι
 ἄρ' μιμησαμένθα. πλεονέ-
 κτ' οἴκοθεν, ἐκ τῆς Κασίας,
 φθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἰσοπαλὲς
 πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἄρ' ἔστι
 καὶ ἀπραγμονήματα ἰσι-
 σμῶ καὶ περιβόητο ἥνοι-
 λε, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγράμ-
 ματία· τὸ μὲν ἐν περσίνων
 τα, νυνὶ μὲν Ἀθλουαίοις, νυνὶ δ'
 Κορινθίοις ἀναγιγνώσκον,
 ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις
 ἐν τῷ μέρῃ, ἐργάζονται καὶ μα-
 κρόν ὑγίει ἔσσαν, καὶ τριβλῶ ἔ-
 μικρὰν ἐν τῷ τοῦτο ἔστιν.
 ἔκτο

tem, aut propriam & natu-
 ralem linguae Ionicae dictio-
 nem, aut sententiarum gra-
 uitatem & praestantiam,
 aut quaecunque alia (quae
 & infinita sunt & elegan-
 tia) ille uno quasi fascicu-
 lo comprehensa possidet,
 omnem imitationis spem
 excedentia. Caterum quae
 cum libris à se elucubratæ
 fecerit, tum quemadmo-
 dum passim in breui tem-
 poris spacio apud Græcos
 in notitiam venerit, mihi
 & tibi & alteri cuiunque
 tandem imitari haudqua-
 quam fuerit difficile. ^b Cum
 enim relicta patria soluis-
 set ex Caria, recta cursu in
 Graciam delatus est, ubi
 de seipso eam cogitationem
 suscepit, quo pacto quanta
 celerrimè & minimo cum
 negotio inclaresceret, ac fa-

uigerabilis fieret cum ipse, tum eius quoque elucubratae
 vigiliae. At enim quæ ambulantiem, nunc quidem Athenien-
 sibus, nunc autem Corinthijs recitare historiarum monu-
 menta à se condita, mox Argiuis aut Lacedæmonijs, partim
 laboriosum esse existimabat & longum: partim cunctatio-
 nem & moram non mediocrem in illo fore prospiciebat.

ἡκοῦν ἤξιον ὁρῶντων τὸ πρῶτον.
 ἡμα, ὅθεν κατὰ διαίρεσιν ἔτω
 κατ' ὀλίγον ἀνέδροι καὶ συλ-
 λῖγον τὴν γυνῶσιν, ἐπιβόλων
 δὲ, ἃ δυνάτορ ἄν, ἀθρόους πα-
 λαῖαν τοὺς Ἑλλήνας ἅπαν-
 τας. ἐνίστατο δὲ Ὀλύμπια τὰ
 μεγάλα καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὰ
 ἱκάνοι, ἥκαρ οἱ νομίσας τὸν
 καίρορ, οὐ μάστις ἐκλήχιδ.
 πλεῖστα τὴν τῆς τὴν πα-
 νήγειρ, ἅπανταχόθεν ἥδη
 τῶν αἰσῶν συναλγυμένων,
 παρὶθωρ ἰς τὸν Ὀπισθοδό-
 μωρ, ὅθεν αὐτῶν, ἀπὸ ἀγωνι-
 στῶν Ὀλυμπίων παρ᾽ ἑαυ-
 τὸν, ἔδωκε τὰς ἰσοείας, καὶ κα-
 λῶν τοὺς παρόντας, ἄλλοι καὶ
 μέγα ἐκλήθηναι τὰς βίβλους
 αὐτῶν, ἵνα καὶ αὐτὰς ἔσῃ. ἥ
 δὲ ἔρ ἅπαντες αὐτὸν ἔδωκε
 πολὺν μάκωρ, καὶ τοὺς Ὀλυμ-
 πιονίκας αὐτοὺς. καὶ οὐκ ἔ-
 σιν ὅστις ἀνάκοι τὴν καὶ Ἡρο-
 δότου ὀνόματι. οἱ μὲν αὖ-

ἔτι

Voluit ergo negotium om-
 nne in compendium contrahere,
 neque ita particula-
 rim innotescere, notitiam
 modicè & pedetentim con-
 gregans & colligens. Calli-
 dè verò observabat, si vs-
 priam locorum Græcos unā
 congregatos omnes depre-
 henderet. Commòdum ita-
 que instabant magna O-
 lympia. Herodotus autem
 hanc solam sibi venisse oc-
 casionem arbitratus, cuius
 maximè erat cupidus, fre-
 quentissimis ludis observa-
 tis: iamque ex omnibus lo-
 cis collectis Græcorum o-
 primatibus, progressus in
 Opisthodomum, non spe-
 ctatorem, sed certatorem
 se ipse exhibebat, cantil-
 lans historias memoria à
 se proditas, ac presentium
 aures orationis suauitate de-
 mulcens, donec & Musa-
 rum omnibus eius libri

nobilitari & vocari coepti sint, & illis cœnouem existenti-
 bus. Proinde iam omnes illum nouerant, multò profectò ma-
 gis quæ Olympicorum certaminum victores: nec quisquam e-
 rat, cui Herodoti nomen inaudium fuerat, quem nonnulli

plē

τοὶ ἀκρόαντες ἐν Ολυμπίᾳ,
οἱ δὲ ἐκ τῶν τῆς πανηγύρεως
ἐκόντων πωθανόμενοι. καὶ
ἃ που γιγανθή μόνον, ἡ δὲ
πυλὸς ἄρ' ὧς δακτύλῳ, οὕτως
ἐκείνῳ Ἡρόδοτος δὲ, ὁ τὰς
μάχας τὰς Περσικὰς ἰασί
συγγραφῶς, ὁ τὰς νίκας ἡ-
μιῶν ἡμνήσας. Ὡς αὖτ' ἐκεί-
νῳ ἀπέλαυσεν τῶν ἰσοειῶν,
ἐν μιᾷ συνόδῳ πανδήμῳ τι-
να κοινῶν ψῆφον ἔειπεν
λαβῶν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς ἔχ-
οντ' ἐνδὸς μὰ Δία κέρυκεν,
ἀπ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν ἔ-
καστος ὡς τῶν πανηγυειῶν.
ὅπως ὕστερον κατανοήσονται,
ἐπιβόλον τινα ταύτῳ ὁδὸν
ἐς γυνῶσιν, ἰππίας τε ὁ ἰω-
χάειν αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ
Πρόδικον ὁ Κῆν, καὶ Ἀνα-
ξίμενους ὁ Χίον, καὶ Πῶλον ὁ
Ἀκραγαντίνον, καὶ ἄλλοι συ-
χνοί, λόχους ἔλινον ἀλλ' ἢ αὐ-
τὸ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ'
ᾧ γινώσκονται ἐν βραχὺ ἐγί-
γνοντο. καὶ τίς τις τὸς παλαιούς
ἰκάνει.

anaximenes Chius, tum Polus Acragantinus, alijsq; complu-
res, orationes semper habuerunt, & in ludis publicis, unde
breui sui notitiam pertraxerunt. Quorsum verò tibi priscos

psi audiuere in Olympias:
alii verò ex ijs qui ex ludis
regressi fuerant, audita &
ipsi perceperant. Tum verò
ubique in publico saltem
apparuisse, certatim com-
monstrabatur digitis: Hic
ille est Herodotus qui pu-
gnas Persicas lingua Ionica
condidit atq; conscripsit, qui
victorias nostras venustissi-
mè concelebrauit. Talem is-
pse laudem historiarum no-
mine consecutus est, in uno
conuentu ab omni populo
totius Græciæ commune nas-
tus suffragium, non ab u-
no per louem præcone e buc-
cinatus, sed in omnibus
quaquaversum ciuitatibus,
vnde quisque erat eorum
qui ad ludos publicos con-
fluxerant. Hoc cum animadu-
uertissent postea ad paran-
dam cognitionem viam ef-
se compendiosissimam, &
Hippias illius gentis Sophis-
ta, ^d Prodicus Cius, & A-

ἐκείνους λίγη σοφίας, καὶ
 συγγραφίας καὶ λογογραφίας;
 οὐδὲ καὶ τὰ τελευτάα ταῦτα,
 καὶ Αἰτίωνα φασὶ τὸν ἰωγράφου,
 συγγράψαντα τὸν Ρωξάνης καὶ
 Ἀλεξάνδρου γάμον, αἷς Οὐλυπιάμ, καὶ αὐτὸ ἀγαγόν-
 τα, πλὴν ἀκόνα ἐπιδείξασθαι,
 ὥς Προξενίδαμ, Βαανοδίκην
 κλέω τότε ὄντα, ὑψύτα τὸ τί.
 χρυσαμβρόν ποιῆσθαι τὸν
 Αἰτίωνα. καὶ τί τὸ θαῦμα ἐ-
 νταῦτῃ γραφῇ αὐτῇ, ἥριτό τις,
 ὥς τὸν Βαανοδίκην δι' αὐτὸ,
 ἐκ ἐπιχωρίῳ ὧ Αἰτίωνι σιωπῇ
 ἀφασθί τ' θυγατρὸς τὸν γά-
 μον; ἔτι μὲν ἀπὸρ ἐν Ἰταλίᾳ,
 καὶ γὰρ ἄσπον, ὥς καὶ ὅτ' ἄρ' ἀ-
 πᾶρ ἔχοιμι. θάλαμος δὲ πε-
 ρικαπὸς καὶ κλίνη νυμφικῇ.
 καὶ ἡ Ρωξάνη ἐάθηται, πάλιν
 καλὸν τι χεῖμα παρθένου, ἐς
 γλῶσσοι, ἀδελφεῖν ἐστὼτα
 τ' Ἀλεξάνδρου. ἔρωτον δὲ τι-
 νος μαθιῶντος, ὃ μὲν κα-
 τόπιρ ἱφιστὸς, ἀπάγει τῆς

λεπτα

Et nuptialis vestimentis instratus. Hunc iuxta locata est
 Rhoxane virgo, corpore et facie venustissima, terram mo-
 destè intuens, Alexandri assistētis praesentiam honorificè re-
 verens. Ceterum Cupidines quidam ridentes, alter quidem d'
 tergo

illos percenseo sophistas, et
 historicos, et oratores, cum
 et hac inter vetera com-
 modè locum habere possint.
 Etenim perhibent Actio-
 nem quoque pictorem, Rho-
 xanes et Alexandri depictas
 in tabula nuptias, in Olym-
 piam periulisse, ac imagi-
 nem spectandam ostentasse,
 adeò ut Proxenides, quem
 tunc certaminum iudicem
 Græci constituerant, artis
 præstantia delectatus. Acti-
 onem generum sibi ascim-
 uerit. Sed quæret aliquis,
 quòdnam tantum affuerit
 picturæ miraculum, per
 quod adductus Proxenides
 Actioni peregrino filiam
 suam nuptiam tradiderit?
 Est enim quidem imago
 in Italia, quam egomet vi-
 di, adeò ut tibi quoque de ea
 compertam veritatem dice-
 re possim. Thalamus est su-
 pra modum elegans, et le-

ἐκφαλῆς τὴν καλὴν πρῶτον, καὶ
 Ἀλέκονσι ὧν ὑμφίῳ τὴν Ρω-
 ξάνην· ὁ δὲ τις μάλα δου-
 κῶς ἀφωρᾷ τὸ σανδάλιον ἐκ
 τῆ ποδὸς, ὡς κατακλίνου-
 ῖτο. ἄλλοι τῆς χλανίδος ἔ-
 Ἀλεξάνδρου ἰσακρυμψύ-
 ῖτος, καὶ οὗτοι ἔλαβον αὐτὸν
 πρὸς τὴν Ρωξάνην, πολλὴν βί-
 αῶς ἱπισπόμψυ. ὁ βασι-
 λὺς δὲ αὐτὸς μὴ εἰφανόμε-
 να ὀρίσσει τῇ παίδι. πάροχ-
 ος δὲ, καὶ ὑμφαγωγὸς Ἡφαισίων
 συμπαρῖσι, δᾶδ' αὖ κακομύκων
 ἔχων, μαρκαίῳ πολλὴν ὠραίῳ
 ἰπιδιόμψυ, ὕμψυ, ὁ-
 ῖμαί δ' αὖ· ὁ γὰρ ἱπιδιόμψυ
 τῶνομα. ἐτέρωθεν δὲ τῆς ἀκό-
 υς, ἄλλοι ἔρωτον παῖσι
 ἐν τοῖς ὀπλοῖς τοῦ Ἀλεξάν-
 δρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὖ-
 τοῦ φέρουσαν, μιμούμενοι
 τοὺς ἀχθοφόρους, ὅποτε δούκον
 φέρουσαν βαροῖντο· ἄλλοι δὲ
 δύο ἕνα τινὰ, ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ἑλκεῖσθαι, βασιλῆα
 δούκον καὶ αὐτὸν σφύρουσι τῶν
 ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἱπιδιό-
 μψυοι. ἵς γ' ἵς ἑ ὀφθαλμοῖς αὖ-
 τῶν,

trahunt, scuti loris inuoluti.

tergo stans digitis redimie-
 culum aufert à capite, ac
 Rhoxamen sponso common-
 strat: alter nimium serui-
 liter à plantis aufert san-
 dalium ut iam decumbe-
 ret. alius Alexandri chla-
 myde inuolutus, illum ad
 Rhoxamen pertrahit, vale
 de violenter annixus. Sed,
 enim ipse rex coronam
 quandam puellæ porrigit.
 Adest præterea ὁ Παρο-
 chus sponsæ ductor Hæ-
 phæstion, ardentem facem
 tenens in manibus, for-
 moso admodum adolescen-
 ti innixus, hunc ego Hy-
 menæum esse opinor: ne-
 que enim nomen adscri-
 ptum fuerat. Ex alia au-
 tem parte tabulæ alij Cu-
 pidines in armis Alexan-
 dri colludebant. duo qui-
 dem hastam illius ferentes,
 eos imitabantur, qui feren-
 dis oneribus grauari viden-
 tur. Alij duo vnum ali-
 quem iacentem, super cly-
 peum penè ipsum ut regem
 Porro unus in thorace supi-
 nè iacen-

θάρ, ὕψιον καὶ μέγαν, πο-
 λὺν ἰοικνύας φοβήσας αὐ-
 τὸς, ὅποτε κατ' αὐτὸν ῥέουσιν
 τὸ σφύροντον. οὐ παύσας δ' ἄλ-
 λως ταῦτά δειν, οὐδ' περι-
 ῥήσας αὐτοῖς ὁ Αἰτίων,
 ἀλλὰ δυνάστω Ἀλεξάνδρῳ,
 καὶ τὸν ἐς τὰ πολιμικά ἐρω-
 τα, καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ρωξάνης
 ἦρα, καὶ τῶν ὀπλων ἐκ ἐπιλή-
 σης· πάλιν δ' αὖ· ἔτι ἀπὸρ αὐ-
 τῇ καὶ ἅλως γαμήλιόν τι ἐπὶ
 τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα,
 πρὸς μνηστῶν μὲν τῶν Αἰτίω-
 ν, πλὴν τῶν Προξενίδου θυ-
 γατήρα, καὶ ἀπελθεῖν γυμνας,
 καὶ αὐτὸς, παρρηγοῦν τῶν Α-
 λεξάνδρου γάμων, ἐπὶ νυμφα-
 γαγῶν τῶν βασιλῆα, μισθὸν ἕκα-
 σμύρου γάμων, πρὸς λαβῶν
 ἀληθῆ γάμων. Ἡρόδοτος δ' μὲν
 οὗτος (ἰσχυρὰ μὲν ἔστιν ἰσχυ-
 ρόν) ἰκανὸν τῶν Ολυμπίων
 πλὴν πανέγνωσεν ἔχουσα, καὶ συγ-
 γραφία θαυμαστὴν εἶναι τοῖς
 Ἑλλήσι, τὰς Ἑλληνικάς δι-
 ξιόντα

nē iacentem ingressus insti-
 dias tendenti similis esse vi-
 detur, ut illos ex improvi-
 so perterrefaciat, ubi tra-
 hendo ad se peruenissent.
 Neq̃ verò hæc ludicra sunt
 aut puerilia, & in quibus
 exprimendis temerè elabos-
 rasset Action, sed quibus
 Alexandri ad res bellicas a-
 morem adumbrare voluit,
 & quod eadem opera &
 Rhoxanes amore flagraret,
 & armorum curam per ob-
 litionem non abiecerit.
 Quanquam verò & alias i-
 psa imagine nuptiale quida-
 dam reuera ostensum est,
 nempe Proxenidæ natam
 antè Actioni fuisse despon-
 sam, illa q̃ in matrimonium
 ducta abiit, lustris successiva
 opera Alexandri nuptijs,
 sub rege sponso ductore
 pro nuptijs colore & peni-
 cillo expressis, veras nus-
 ptias præmium reportans.

Proinde Herodotus (re-
 gredior enim ad illum) satis superq̃ sufficere Olympiorum
 ludos existimavit ad faciendam fidem. Græcis eum scriptora-
 rem esse admiratione non indignum, qui Græcorum ge-
 sta illi

ξίοντα, ὡς ἐκείνῳ Διὶ ξυλθόν.
 ἐὼ δ' (καὶ πρὸς φίλιον μὴ
 με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε,
 μὴ δὲ τὰ μὰ ἀκάζην ζῆς ἐκεί-
 νου, ἰλιως ὁ ἀνὴρ) ἀπὸ τού-
 το ὁμοιορ παθεῖν φημι αὐτῷ.
 ὅτι γὰρ τὸ πρῶτον ἐπιδί-
 μηται τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς
 ἐμαυτὸν ἰσκοπούμεν ὅ, τι,
 μοί χεῖρον ὦ πρόγματι.
 καὶ ὁ μὲν ἔρως οὕτω ἔω, ἅ-
 πασι γνωθῆναι, καὶ ὅτι
 πλείοις Μακεδόναρ ἀν-
 ξαι τὰ μὰ, τὸ δ' αὐτὸν πε-
 ριόντα πτωικαῦτα ὥς ἔβους
 συγγίνεσθαι πόλεα ἐκείνη, οὐκ
 ὀμάρεις ἐφάνη. ἀ δ' ἐτηρ-
 σαιμι πλὴν δ' ἑμῶν πλὴν σω-
 διον, ἔτα παρὶ λθόντες διον
 οὕτως ἀπεδύσιναι μαι τὰ τῆς
 ὠχῆς. αὐτῷτε δὲ ἥδη συν-
 ληλῦσθε, ὅτι πρὸ φίλος ἐξ-
 κάσης πόλιν, αὐτὸ δὲ τὸ
 ἐκφάλασθαι Μακεδόναρ. ἀ-
 πάντων,

sta illis recitaret, quemad-
 modum ipse facitare soli-
 tus est. Ego verò ac per
 Iouem Philium vos precor,
 ne insanire me suspicemi-
 ni, neque mea mecum illius
 conferre velle. Propitius
 sit mihi vir ille. Verùm hoc
 mihi cum illo non dissimile
 accidisse arbitror. Etenim
 quo tempore primum in Ma-
 cedoniam suscepta peregrè
 profectiōne veni, apud me
 ipse cogitabam, strenuè mi-
 hi aduigilandum esse, eaq̃
 iam tenebar cupiditate o-
 mnibus innotescendi, ac
 quum plurimis Macedonum
 vigilias meas ostendendū.
 Porro autem singulas ad-
 euntem ciuitates, interea
 ingrauescere atate con-
 fenescere, haudquaquam fa-
 cile factu apparebat. Sed
 enim si conuentu vestro ob-
 seruato, deinde progref-
 sus in medium orationem

propalām habuiffem, sperabam omnibus ex scientia suc-
 cedentibus voti me compotem futurum. & Vos itaque con-
 uenistis, ex singulis equidem ciuitatibus quique praestantissi-
 mi, neque non ipsa summa vniuersorum Macedonum de-
 lectissima.

πάντων, καὶ ἀποδέχεται πόλιν
καὶ αἰεὶ οὐκ, οὐ κατὰ Πίσσιν
ἀλλὰ Δί, ἐν τῷ ἐκείνῳ ποταμῷ
καὶ σκιάσας καὶ καλύβας
καὶ πύργους, οἷον αὐτὸς πανηγυρί-
σας, οὐ συρφετὸς ἀλλοιοῦ, ἀπὸ
θημάτων καὶ μετὰ φιλοτιμίαν
οὐκ, ἐν παρίεργον οἱ ποταμοὶ
Ἡρόδοτος τιθίμενοι, ἀλλὰ ἐκ
τέρων τε καὶ συγγενῶν καὶ
ὄψεσθαι οἱ δοκιμάτας, ὅσον
ἐμπεδὸν ἔδει, καὶ τὸ μὲν πα-
ραπολὺν ἐνδείξειρον φαίνεται
τῶν Ολυμπίων. ἀλλὰ καὶ μὲν
ὅμως Πολυδάμαντι καὶ Γλαῦ-
κῳ καὶ Μίλωνι παραθεωρή-
ται, κομίσθαι ὑμῖν δόξαν θρασύν
ἀνδρῶν. ἄναξ δὲ πολλὴν ἐ-
κάνωρ ἀπαγαγέτω τὴν μὲν
μῆν, ἐφ' αὐτῇ μόνον ἀπείλει
ἐνταῦθα ἴδμεν, τάχ' ἄρα πάν-
τας καὶ ἡμῶν καὶ ὑμῖν δόξαται,
ὅς ἐστιν τελευτῶν καὶ ἰσας
ἐν ἡμῶν καὶ ὅσον τὸ.

leſiſſima. Excepit verò ſtrum conuentum ciuitat omnium optima , qua cum nulla ex parte Piſa confe renda eſt, neque ea qua illi eſt loci anguſtia, neque ta bernacula aut iuguria & ſuffocatio. ^h Iam neq con uentum celebrantes, vulga ris ſex & turba eſt, magis cu pida ſpectandi athletas, nem pe vulgus Herodoti negli gens, ſed proſectò cum rho torum tum ſcriptorum at que ſophiſtarum omnium celeberrimi, adeò vt parùm mihi deſſe videatur, quò minus & mea actio perim de vt Olympiorum piorum celebris habenda ſit. ⁱ Cæ terùm ſi me cum Polyda mante, aut Glaucò, aut Milone compoſitum con templamini, valde audax homo vobis eſſe videbor.

*Sin verò ab illis memoria longè lateq; auocata, in hunc so-
lūm intenti fueritis, fortasse non admodum vobis flagel-
landus esse videbor, ita ut in tanto stadio
et hoc mihi sufficiat.*

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Hic nihil aliud agit Lucianus quàm quòd felicissimè sed obscuriùs indicat, quòbùsnam modis solida nominis existimatio atq; ad eò minimè personata gloria comparanda sit: deniq; quorum iudicio cum primis fideri conueniat. Eiusdem argumenti ferè est Harmonides.

a **VTINAM.**] Exordium à voto. b **Cùm enim.**] Narratio. c **Nouem.**] Herodoti libri inscripti Musarum nominibus. Sunt autem nouem Musæ, & totidem libri, videlicet Clio, Euterpe, Thalia, Melpomene, Therpsichore, Erato, Polymnia, Urania & Calliope. id quod Suidas eiusdem pœtæ rissam succinctè suoq; more perstringens, testatur: & idem Lucianus, Quomodo historia scribenda sit. d **Prodicus Cius.**] Prodicus Cei Sophistæ Socrates in Protagora se discipulum fatetur, eiusq; doctrinam & sapientiam diuinam ad Simonidem re'ert. Quintilianus etiam hunc Protagoræ σύγγραφον facit. Plato in Lachete hunc mirificum in explicandis nominibus artificem fuisse testatur: & in Axiocho, neminem eum gratis docuisse, quod & Laërtius in Protagora fatetur. Et in Hippia maiore ex priuata doctrina, magnam pecunie vim lucratum fuisse legitur. Xenophon lib. 2. ἀπομνημονεύων. i. commemorationum de amico comparando cum Aristippo disputans, ex Prodiso σύγγραμμος ἐπὶ τῷ ἡγεκλῆϊ citat. ἧς huic operi, si Suida credimus, titulus fuit. e **Est equidem.**] Tabula & pictura Actionis. f **Proinde.**] Adaptatio sui instituti ad exempla superiora. g **Vos itaque.**] Collatio præsentis conuentus, & Olympiaci veteris. h **Iam neq;.**] A conditione hominum. i **Cæterum.**] Petitio.

Vincentio Obsopœo interprete.

ARGVMENTVM.

Phalaris Agrigentinarum tyrannus fuit, cui faber quidam Perillus, siue Perilaus taurum æreum obtulit, ita factum, vt in eum homines damnati coniecti succenso igne torrerentur atq; inter cruciandum dum vociferarentur, mugitus bouum ederent. Hunc taurum fingitur hic Delphos mittere, vt ibi in templo inter cætera donaria Deo consecraretur. Et quia apud omnes pro crudelissimo atq; immanissimo idem habeatur, & ob id metuebat ne donum hoc Delphi, vt ab impio & nefario profectum, reijcerent, oratione hac contra famam hanc de se sparsam, per legatos sese defendit. Oratio generis iudicialis est, status qualitatibus. Nam & tyrannidem occupasse, & nocentes quosdam puniisse se fateatur, sed id iure ac necessitate quadam factum ostendit. Exordium à voto incipit. Narratione consilia & causas susceptæ tyrannidis, & quomodo eandem gesserit, postremò etiam qua necessitate ad supplicia sumenda, & custodiam corporis comparandam compellus fuerit, exponit, quæ & ipsa confirmandi vicem habent. Post hæc autem confirmatio sequitur, qua se à crimine crudelitatis defendit, argumentis à simili, à legibus, & causa, à signis & comparatione sumptum, eleuando interrim etiam tyranni nomen, & invidiam ab exemplis, & exaggerando necessitatem puniendi, ob multitudinem periculorum indies in hoc genere succrescentium. Peracta causa ad commendationem muneris transit, quam à causis & honestate dedicationis trahit. Peroratio ex persona legatorum fit, quæ assueuratione dictorum, & ipsorum obtestatione perficitur.

Πιμψν ἡμᾶς, ὦ
Δελφοί, ὃ ἡμίτε
ρος δωάσης Φά
λας ἄξοντας

ὧς θεῶ τὸν ταῦρον τοῦτον,
καὶ ἡμῖν ἀγαξιζομένους τὰ
ἅκοντα ὑπὲρ τοῦ ἱεῖνός,
καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναδύματι.
ὧς μὲν οὐκ ἔνικα ἔκομην, ταῦ
τά ἐστιν. ἀλλ' ἵνα περὶ ὑμᾶς
ἐπίσταται· Εὐχόμενοι, ὦ Δελ
φοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς
Ἑλλησι, ἱεροῦτο ἰσολαμβά
ναι, ὁποῖός ἐστι, ἀλλὰ μὴ
ὁποῖον ἢ παρὰ τῶν μελιώ
των καὶ φθονούτων φήμη
ταῖς τῶν ἀγνοούτων ἀκοῇς
παρὰ δ' ἰδοὺν, ἀντὶ τῶν πάν
των ἀμαξομίλων ἄν, μάστι
γα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσα ἰσοί τε
ἔστι, καὶ πάριδοι τῷ Πυθίῳ,
καὶ μονονοῦ σώοιοι, καὶ ὁ
μωρόφιοι τοῦ θεοῦ ὑγῆμαι ἔρ,
καὶ ὑμῖν ἀπλογοσώμιλῳ, καὶ
πέσαιμι, μάτῳ ὡμὸς ἔπα
ληφθαί, καὶ ὅτις ἀποῖς ἄπασι,
ἀλλ' ὑμῶν, ἀπλογοσώμιλος ἐστὶ
σοφὴς ἐστὶς, ac tantum non Dei familiares atque dome
stici. Etenim persuasissimum habeo, si me vobis purga
vero, atque ostendero frustra crudelitatis suspicionem de
me incidisse, etiam alijs omnibus me per vos purgatum fo
re.

Isit nos huc le
gatos, ὦ Del
phi, princeps
noster Phala
ris, iaurum hunc Apollinē
adducturos, ac vobis pauca
quædam auditu non idonea,
cum super dace nostro, tum
super oblato munere verba
facturos. Itaq; quorum gra
tia huc profecti venimus,
hæc sunt. Cæterum hæc vo
bis exponenda nobis in man
datis dedit. Ego, inquit, ὦ
Delphi: talē de me apud om
nes Græcos esse existimatio
nem, qualis sum, at non qua
lem me odio prosequitum,
aut inuidiorum mendax fa
ma apud ignotos traduxit
præ omnibus rebus permuta
tione facta amplecti ves
tim. Maximè verò omnium
apud vos talem de me opi
nionem esse optârîm, qui
ceteros vitæ sanctimonia
antecellitis, ὦ Pythij affes
te.

δαι. καλῶ δὲ ἄν' ἐρῶ τ' οὐδὲν
 αὐτὸν μάρτυρα. ὅρ' ἐκ' ἐνὶ δέ-
 κτων παραλογίζεσθαι, καὶ ψα-
 δᾶ λόγῳ παραγαγῆν. ἄν-
 θρώπους δ' ἢ γ' ἴσως ἱερατῶ-
 σαι ῥ' ἄδιον, οὐδὲν γ', καὶ μάλισ-
 τὰς, δαλαθῆν, ἀδυνάτωρ
 ἐγὼ γ' εἶ τ' ἀφανῶν' ἰρ Ἀκρά-
 γαντιῶν, ἀπ' αὐτῶν καὶ τις ἄλλος
 ἐγγυρονὸς, καὶ τραφὴς ἰδωθῆ-
 εῖας, καὶ παιδαίεσσι περὶ σχολῆς,
 ἀπὸ δαιτίλου, τῇ μὲρ πόλιν ἀκ-
 μοτιπὸν ἱμαῶν παρὶχωρ, τοῖς
 δὲ συμπολιτικοῖς ἐπιπα-
 καὶ καὶ μίτριον βίωον γ' ἢ σκα-
 ὅρ, ἢ ὑβειπὸν, ἢ αὐθικασθ
 ἰδὲς ὑδρ' ἐπὶ κἀλα μου, ὥς
 πετὶ ῥ' ἰκάνῳ βίῳ. ἰπαδὺ
 ἰάρων τοῖς τάναντια μοι πο-
 λιτικοῖς, ἐπιβουλώον-
 τας, καὶ ἐξ' ἅπαντ' ὅ-
 που ἀνελθὼν μετ' ἡγόντας (δι-
 ρητὸ δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις)

μία

aut contumeliæ, aut præcipitati iudicij, nemo me unquam
 sub prioribus vitæ annis insinulavit. Verum cum argumen-
 tis non dubijs perspicerem eos qui diuersam à me in admi-
 nistranda Repub. rationem sequebantur, vitæ meæ moli-
 ri insidias, ac omnibus modis mei è medio tollendi occasio-
 nem capere ac quatere, nostra verò ciuitas seditionibus fa-
 ctiosis dissecta ferueret: vnicum illud effugium in tantis re-

re. Porro autem ipsum deum
 eorum quæ dicturus sum,
 testem inuoco, quem nullo
 modo passum decipere, aut
 falso & ficto sermone cir-
 cunducere. Fortasse enim
 hominibus imponere haud
 operosum est: at Deo ver-
 ba dare, maximè verò huic,
 id verò nullo modo fieri po-
 test. Ceterum ego inter
 Acragantinos non ex ob-
 scuris sum maioribus: ven-
 rum si quisquam alius, ex
 illustri loco natus, ac libe-
 raliter educatus, tum in-
 genuis disciplinis & arti-
 bus imbutus, urbi memet
 popularem exhibere non
 destiti: his verò qui me-
 cum in eadem versabantur
 Repub. æquum & mode-
 stum me præstiti. Violentiæ

autem, aut illata iniuriæ,

rum

πίαν τὰν τὴν ἀποφυγὴν καὶ
ἀσφάλειαν ἔχοντες, τὴν αὖ-
τὴν αἰσὶ καὶ τῇ πόλει σωτη-
ρίαν, ἀ' ἐπιθίμῃ τῇ ἀρχῇ
ἐκείνους μὴ ἀναστῆλαιμι, καὶ
παύσαιμι ἐπιβουλόοντας,
τὴν πόλιν ἀσφαροῦσαν κα-
ταναγκάσαιμι. καὶ ἔγωγε γὰρ
οὐκ ὀλίγοι ταῦτ' ἐκπαυώμε-
νοι, καὶ ἐλπομένη
λίσσασθαι, οἱ καὶ τὴν γυναικὴν ἔ-
με καὶ τὴν ἑμὴν, καὶ τῆς ἐ-
πιχρήσεως τὴν ἀνάγκην τέ-
λει σωσάμεναις χρυσάμει-
σιν ἔφασκεν ἐκράτις τ' ἐπι-
χρήσεως. τὸν τὸν οἱ μὴ οὐκ
ἔτι ἐτάρακτον, ἀπὸ τῆς πόλεως
ἐξὸς ἀφ' ἧς, ἡ πόλις δὲ ἀ-
παρρησίαν ἔχει. σφαγὰς δὲ
ἐλάσσει, ἡ δὲ ἀνθρώπων, ἡ δὲ κα-
τὰ τὴν ἐπιβουλήν καὶ τὸν ἀρ-
χάμεν, καὶ τοὶ ἀναγκάστον
τὰ τοιαῦτα τοιαῦτα, ἐν ἀρχῇ
τ' ἀναστάσεως μάστιγι. Φίλων

θρῶ-

siderabant, sed iussis obtemperabant: ego vero imperium ob-
tinebam: ipsa autem ciuitas sua libertate carebat. Ceterum
caedes aut infestationes, aut proscriptiones, ne in eos qui-
dem à quibus se penumero insidiosè petitus eram, usurpau-
i, aut exercui. Atqui opera precium audere eiusmodi, in tu-
endo principatus imperio potissimum. Etenim humani

rum difficultatibus, securita-
temque reperi, pariter et
ciuitati tuendæ salutem, si
occupato per vim principa-
tu, illorum ferociam refre-
narem. easq; à struendarum
insidiarum studio sedatos tra-
herem, eademq; opera ciui-
tatem popularium factionis
bus flagrantem, ad modestum
et tranquillum statum adi-
gerem. Et erant sanè non
parum multi hoc meum in-
stitutum collaudantes viri
et modesti, et amantes Rei-
pub. quibus et mea senten-
tia et instituti iam conatus
necessitas non fuit obscura.
Horum itaque usus et opera
et consilio, haud difficulter
voti compos reddebar. Ex
illo itaq; illi quidem non am-
plius rebus nouandis, aut
urbis concitandis studen-
tes, inter se discordantes dis-

ppp

taie,

θραπεία ᾧ καὶ πρῶτον, καὶ
 τὸ ἡμίρω, καὶ ἡ ἰσότης, θα-
 μασίας ἐν ἡλίπιδι τὰ πᾶ-
 θιά περὶ αἰσῶν τῶν. ὁ-
 θύς γοῦν ὡς μὴ ἔχθροις ἰ-
 σπείρω, καὶ διηπάτω, καὶ
 συμβούλοις καὶ σωσίοις
 ἰσπείρω τοῖς πλείοις αὐτῶν.
 τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὁλι-
 γοῦν τῶν περὶ αὐτῶν διη-
 πατῶν, τῶν πολεμῶν
 καὶ πλείοντων, μάλλον δὲ ἀρπα-
 ζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε
 ἰσπείρω ἀναπνεύσας, καὶ
 οἰκοδομημάτων ἀνασῶν
 οἰκισμῶν, καὶ ταχῶν
 πρὸς ἡλίκους, καὶ τὰς
 περὶ αὐτοὺς, ὅσαι ἔχον κοινὰ,
 τῇ τῶν περὶ αὐτῶν ἐπιμέλειᾳ,
 ῥαδίως ἐπελήθη, καὶ τῶν
 κοινῶν ἐπιμελῶν, καὶ τῶν
 γινόντων περὶ αὐτῶν. καὶ τὸν
 δῆμον ἐν θείᾳ, καὶ ὁλο-
 νομίᾳ, καὶ πανηγύρεσι καὶ
 δημοθροονίᾳ διαγορ. ὕβρις

Α

tuum cura communes erant, accessione non modica cum-
 laui: iuuentutis rectè educandæ impendiò magnam cura
 habui: senes peculiari reuerentia prosequabar. Populum vi-
 rò spectaculis ac largitionibus, præterea solennitatibus a-
 que epulis publicis mihi deinceps detinui. Virginum ve-

tate, comitate, & mansue-
 tudine, præterea ex hono-
 ris & dignitatis aequalita-
 te iurificam in spem venie-
 bam, fore ut ad obedi-
 dum omnes pertraheren-
 tur. Statim igitur omni su-
 mulate deposita, cum ini-
 micis in pristinam & gra-
 tiam & concordiam redy-
 ac illorum plurimis & u-
 dandis meundisq̃ consilijs
 & in conuersatione dome-
 stica vivebar familiarissimè.
 Porro cùm ipsam urbem
 animaduertērem magistratuum
 negligentia atque in-
 curia incurruptam, mul-
 ta furantium, aut potius
 communes ciuitatis opes ra-
 pientium, & aqua ductu
 repaui, & aedificiorum
 sumptuosas exstructiones
 exornaui, ac muro circum-
 ducto firmaui: proueniū-
 que, quotquot magistra-

ἢ παρθένων, ἢ ἱερῶν δια-
 ρθορὰ, ἢ γυναικῶν ἀπα-
 τῶσαι, ἢ δόρυφόρων ἐπιπλε-
 ψας, ἢ δισσοτικῆς ἀπὸ
 λῆ, ἀπρόσωπά μοι καὶ ἀ-
 κούσαι ἔω. ἤδη δὲ καὶ περὶ
 τοῦ ἀφέναι τὴν ἀρχὴν, καὶ
 καταλῆθαι τὴν δαυασίαν ἔ-
 σκεπομένην, ὅπως μόνον ἀ-
 σφαλῶς πᾶσι τοῖς ἄρτις ἑν-
 νοῶν. ἐπὶ τὸ γὰρ ἄρχων αἶψά,
 καὶ πάντα πράττειν, ἰσα-
 ρχῆς ἤδη καὶ σὺ φθόνῳ καὶ
 ματηρὸν ἰδέσθαι μοι εἶναι, τὸ
 δὲ ὅπως μὴ κίετι βιάσθης τι-
 νὸς θρασυίας δεικνύσθαι ἢ πῶ-
 λης, τὸ γὰρ ἐφύζω ἐστίν. καὶ ὁ
 γὰρ ὁ ἀρχὴν περὶ ταῦτα ἄ-
 ρχον, οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο
 ἐπὶ καὶ. καὶ περὶ τοῦ πρόπου
 τῆς ἐπιβουλῆς καὶ ἀρσασιῶν
 ἐκονοποῦντο. καὶ σὺν ὁμοσί-
 ας σὺν κρόδῳ, καὶ ὅπλα
 ἑθροίζον, καὶ χεῖματα ἰποεί-
 ζοντο,

animo cogitabundo quarebam. Porro autem ciues mei con-
 citata seditione iam aduersus me insurrexerant, deque
 fruendarum insidiarum ratione, faciendâque defectione
 deliberabant. Quin etiam clandestinis conspirationibus
 iam coniurauerant, armâque collegerant, pecunias priuâ
 is impensis comportauerant, ciuitates finitimas ad ferent-

conumeliosas corruptiones,
 aut epheborum stupra
 abominanda et nefarias,
 aut iniurias satellitum in-
 iustiones, aut comminationes
 tyrannicas ita aduersa
 sabar, ut ne audire quidem
 fas putarem. Iam verò de
 dimittendo quoque imperio,
 principatûque depoen-
 tendo mecum inito consilio
 deliberabam, si quo modo
 tranquille atque secure
 à curarum fluctibus libe-
 ratus quiescerem. Etenim
 principem agere, ac res om-
 nes ut recte fierent admini-
 nistrare, prouinciam gra-
 uem ac odiosam esse existi-
 mabam, et rem non sine in-
 uidia laboriosam. Sedenim
 ne posthac tali administra-
 tione egeret ciuitas, in ea
 cogitatione suscepta adhuc
 versabar, ac iam olim eâ

ἰόντες, καὶ τοὺς ἀστυγάτονας
ἐπιπαλοῦντες, καὶ ἐς τὴν Βλα-
δα, παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ
Ἀθηναίους ἐπὶ τοὺς ἄνους. ἃ
μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, ἀ-
ληθεύω, ἰδίδοις ἤδη αὐ-
τοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχραεῖα
ἀσπολάτωται ὑπέλοιω, καὶ
ἀσβολοῦσας ἐπὶ τοῦτο, δημο-
σίᾳ σκεπτόμενοι, ἐξέσωσάν τῃ
μὲν δὲ μηδὲν παθεῖν τοιοῦ-
τον οἱ θεοὶ ἅγιοι, φωράτω δὲ
τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ μάστιγι
τοῦ Πύθιου, ὁ νεῖρα τὰ τε πε-
λάγας, καὶ τοὺς μέλυνοντες
ἐκαστὴν ἐκέρκωσεν. ἐν δὲ δι-
ταῦθα ἤδη ὑμεῖς, ὦ Δελφοί,
ἐπὶ τῷ αὐτῷ θεῷ νυνὶ τῷ λο-
γισμῷ ἡγομένους, ἀξιώσα-
ναι τῶν τότε πρακτικῶν μοι
συμβουλεύσασθαι, οἷός ἐστιν ἁφ' ὑ-
ποκρίτου ὁλίγου δὲ ἡ ἀληθείας, ἐν
ταῦτα τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν
παρόντων. πρὸς ὁλίγον οὖν,

καὶ

dum missis copijs auxiliu
acceperant, iamq; in Gra-
ciam ad Lacedaemonios at-
que Athenienses legatos pe-
titiu subsidium miseran
Quorum autem criminu
reum me facturi essent
iam illis deliberatum erat
tum quomodo ad mor-
tem memetipsum mihi con-
sciscendam adducturi for-
rent, atrociter commina-
bantur. Prater ea quae sup-
plicia excogitabant his qui
publicè puniendi forent
occulte non tulerunt. At-
enim quòd nihil tale, prae-
ter illorum spem atque sen-
tentiam perpeffus sim, di-
immortalibus acceperum re-
fero, quorum opera mihi
detectae sunt insidiae: o-
mnium vero, maxime Py-
thio, cuius beneficio in
somnia mihi ostensa sunt, in-
liq; missi, quorum indicio singula cognoui, atq; sagaciter di-
prehendi. Ego verò hoc loco vos, ò Delphi, in hoc ipso mi-
ni: quem nunc ipsa oratione quàm acerbis fuerit, faci-
feritis, volo super his quae tunc acta sunt, consilium mihi di-
tis, quo tempore nulla munus custodia fermè captus, re-
bus difficilimis urgentibus saluem quaeerebam. Proinde
paulisp

ἡ γυνὴ μου ἐς Ακράγαντα παρ-
 ἰμί ἐπεδήμιεντο, καὶ ἰ-
 δόντες τὰς παρασκευὰς αὐ-
 τῶν, καὶ τὰς ἀπαιτὰς ἀκούον-
 τες, ἤπατι, τι δὲ ποιεῖμεν;
 ἀνθρώποις χάριεναι πρὸς αὐ-
 τοὺς ἴτι, καὶ παύσασθαι, καὶ ἀνέχε-
 σθαι, ὅσον αὐτοῖς μακρόντα
 πάσχειν τὰ ὕστατα. μέλλοι γὰρ
 γυμνὰ ἡδὲ ἐκτελεῖν τὸν σφα-
 γλὴν, καὶ τὰ ἐλπίσιν ὀ-
 φθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπαιτήματα;
 καὶ τὰ μὴ βιαῖα πεινῶντι
 θίον τινὸς εἶναι, ἡγνοῦσα δὲ
 καὶ ἀνδράδην ἀναγκάζεσθαι, καὶ
 χαλκὸν ἱμῶν καὶ ἡλικυ-
 μῶν ἀνδρὸς ἀναλαμβάνοντα,
 μεταδῶν ἱκανοὺς, ἱμαῖον
 δὲ ἐκ τῶν ἰνόντων, πλὴν ἐς τὸ
 ἐπιθεῖν ἀσφάλαν πρὸς ἀσφάλαν;
 ταῦτ' οἶδ' ὅτι σιωποῦντες
 τί ἄν. τί δὲ ἰσὺν μετὰ βῆτ' ἐς
 ποίησιν; μετασπαλάμεν
 τοὺς αὐτίους, καὶ λόγου με-
 ταδόντες

paulisper animo saltem sa-
 scepta Acragantem versus
 peregrinatione ad me, vi-
 sisq; illorum apparatibus,
 ac minis auditis, dicite
 quidnam faciendum sit. Hu-
 manitatiene erga illos am-
 pliùs videntum est, conces-
 saque impunitate, perditos
 rum civium malignitati et
 nefarijs conatibus parcen-
 dum, et dissimulanter fe-
 rendum scelus illorum est,
 tametsi mihi acutum ex-
 trema perpetienda forent?
 Magis autem conveniebat,
 ut nudus à cruentis civibus
 miseram eadem sustinerem,
 eosq; qui mihi fuerunt cha-
 rissimi, coràm crudeliter
 peremptos perire cernerem?
 An verò talia hominis fu-
 issent nimium insensati, sed
 consentaneum erat gene-
 rosiore, viròque digniore co-

gitatione animo concepta, hominisque prudentis et iniuria
 affecti, iracundia suscepta illos prosequi: mihi verò ipse è
 presentibus periculis emerso in posterum securitatem pra-
 pararem? Hæc sat scio mihi facienda suasisse. Quid
 ergo ego post hæc feci, qui accersitis reis atque noxijs, et
 concessa illis fandi atque respondendi copia, et adductis ar-

ταδούε αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐ-
 λιγχοὺς παραγαγόν, καὶ ὅ-
 πως ἐξηλίξας ἔκαστα, ἐπὶ
 μέσῳ αὐτοῖσι τὶς ἱστῶντο ἡμεῖς,
 ἡμῶν μὲν ἀγανακτῶν τὸ πλὴ-
 ρον, οὐχ ὅτι ἐπιβουλώμεθα,
 ἀλλ' ὅτι μὴ ἀάθλας ἔσται αὐτῶν
 ἡμῶν ἐκείνῃ τῇ πειρασίᾳ μέ-
 γα, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐνέσκησάμεθα.
 καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττω
 μὲν ἑμαυτὸν διατηρῶ, ἐκεί-
 νων δὲ τὰς ἀντιβουλώουσας
 μοι κολλάω, ἵνα οἱ ἄνθρωποι
 ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται,
 οὐκ ἔτι λογιζόμενοι. πα-
 ρὰ ποτίρου ἡμῶν ὡς ἐπὶ
 τηλύτων ἀρχῇ. σωζόμενοι
 δὲ τὰν μίση, καὶ ἐφ' οἷς ἐ-
 κολλάονται, τὰς τιμωρίας αὐ-
 τὰς ἐπιτιμῶν, καὶ τὰς δοκού-
 σας ἐν αὐτοῖς ὁμότητας. ὅ-
 μοιον ὡς ἂν τις παρ' ἡμῶν ἴ-
 εῖναι τινὰ ἰδὼν ἀπ' αὐτῆς
 πέρας ῥητορῶν, ἂν μὴ
 ἰτόλ-

gumentis, singulisq̃ di-
 genter & accuratè explo-
 ratis atque conuictis postea
 quam nihil amplius infi-
 ciari poterant meritum de
 illis sumpsit supplicium, ven-
 hementer excolescens, non
 quod mihi perniciem ma-
 chinati fuerant, sed quod in
 illo proposito me permane-
 re non fuissent, quod ab in-
 initio prosequendum mihi
 constitueram? Et iam ab
 illo tempore me ipse comi-
 tatus satellitum stipatum cu-
 stodire non desino, atque
 ex illis quotquot ex occul-
 to insidiasè me petierint,
 supplicio afficere pergo.
 Deinde homines crudelita-
 tis me accusant, non valde
 reputantes ab utro nostrum
 primum huius mali initium
 subintroductum sit: ea quæ
 in medio euénere, & quan-
 ob rem de ciuibus nefarij

sumptum sit supplicium, negligentem complectentes: po-
 nas tamen sceleritatis ciuibus irrogatas, in crimen vocant
 easq̃ quæ sibi in illis exercuciandis committi visæ sunt cru-
 delitates. Non dissimile factum, si quis apud vos sacrile-
 gium quendam præcipitio mulctatum vidisset, ceterum quæ
 nefarij

ἐπείμῃσι, μὴ λογίζεσθαι, ὡς
καίτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε,
καὶ κατίσπασε τὰ ἀναθήμα-
τα, καὶ βύξοάνου ἔψατο,
κατηγοροῦν δὲ ὑμῶν ποικί-
λῳ ἀγριότητι, ὅτι ἐπὶ λῶ-
νι, καὶ ἱεροὶ ἔναι λήγοντο,
ὑπάρχοντες ἀνθρώπων βλα-
βῆ, πλησίον βῶ ἱεροῦ (καὶ
οὐ πάλιν πόρῳ τῆς πο-
λεως ἔναι λήγεται ἢ πύργῳ)
κοιλάσθαι διακτείναντες.
ἀπὸ οἷμαι, αὐτοῖσι γιγνώ-
σθαι, ἢ τὰ πάντα λέγει τις καθ'
ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες
ἐπαυλίζονται. ὑμῶν τὸν κα-
τὰ τῶν ἀσέβωντων ὁμότη-
τα. τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι ἐκ
ἐξέταλόντων, ὁποῖός τις ὁ βίος
πράγμασι φησὶς δεῖν, ἔ-
στι δίκαιον, ἢ ἀδίκον αὐ-
τὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος
ἄνομα μισῶσι, καὶ τὴν τυραννίδα
καὶ Ἀιακὸς ἢ Μίνως ἢ Ραδά-
μανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντων
ἀνελθόντων ἀφαιρῶσι, τὸς μὲν

πρῶτον

iniustus, simpliciter ipsum nomen tyrannidis prosequuntur
odio, ipsi quoque tyranno extreme infensi sunt, et tamen si Aeacus
aut Minos aut Rhadamanthus principatum gesserit, omnes
tamen ex aequo e medio tollere approperant, malos illorum

nefarie designasset, non re-
putaret, quemadmodum nos
Eti in templum ingressus,
sublatis furtim preciosissi-
mis quibusque donariis, sanum
religiosissimum impie depe-
culatus esset, ac etiam statuis
manus sceleratas admaquis-
set, magnae tandem crudeli-
tatis vos accusaret, quod
cum et Graeci et sancti esse
perhibeamini, supplicio af-
fecissetis hominem Graecum
prope templum. Etenim non
ita procul ab urbe ferius
esse petra huic destinata sup-
plicio. At vos ut opinor, e-
iusmodi hominis stolidita-
tem risu prosequunturi esse-
tis, si quis haec aduersus vos
dicere auderet: alij autem o-
mnes vestram aduersus im-
pios maleficos crudelitatem
collaudabunt In summa po-
puli non perpendentes qua-
lisnam ille sit qui rebus im-
perio praest, siue iustus, siue

πονηροῦς αὐτῶν, πρὸ ὀφθαλ-
 μῶν τιθείμενοι, τοὺς δὲ χηρὰς
 τῇ κοινῇ τῆς πειρηθεί-
 ας, ὡς ὁμοίᾳ μίση συμπε-
 λαμβάνοντες. ἴσως οὐκ ἀ-
 κούω, καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ελ-
 λησι πολλοὺς γινώσκω τυράν-
 νους ὄφους, ἐπὶ φάουλῳ ὀ-
 νόματι διοικῶντι, χηρὰν
 καὶ ἥμισον ἰσοῦ ἰσίδιδας.
 μέγους, ὧν ἑνὶ καὶ πέν-
 τος ἔναι βραχὺς, ἐν τῷ ἑ-
 ρῷ ὑμῶν ἀρχαμένους, ἀ-
 γάλατα καὶ ἀναθήματα τῷ
 Πυθίῳ. ὁρᾷτε ἢ καὶ τὸς νομοθέ-
 τας, ὡς κολαστικῶς ἔδωκε τὸ πλε-
 ον ἐμὸν, ὡς τῶν γὰρ ἄλλων
 οὐδὲν ὀφείλος, ἀλλὰ μὴ φόβος πει-
 σάκη, καὶ ἱλπίς τῆς κολασίως.
 ἡμῖν δὲ τοῖς πολλοῖς ἀναγκαῖον
 τὴν τοῖς τυράννοις, ὅσα πρὸς
 ἀνάγκην ἔχοντες, καὶ μὴ
 ὅσοι τι ἅμα καὶ ἰσίδουλώ-
 ουσιν ἀνθρώποις αὐτῶν, ὅ-
 που

ante oculos sibi propa-
 nentes, bonos verò com-
 muni accusationi innocen-
 ter obnoxios eodem odia
 complectentes. Ceterum
 audio apud vos quoque in
 Graecia multos fuisse ty-
 rannos sapientes, qui sub
 hoc vitioso (ut videtur) no-
 mine commodos et man-
 suetos omnibus sese vien-
 dos praeberint: et quo-
 rum numero nonnullorum
 orationes quoque breves et
 succinctae in delubro ves-
 tro una cum statuis ac
 muneribus Pythio repos-
 itae continentur. Respi-
 cite autem ad legum scriptio-
 res etiam interrogandarum
 poenarum rationi et con-
 suetudini plurimum tribu-
 entes, quasi ceterarum re-
 rum nulla expectanda sit u-
 tilitas, nisi metus malefa-

ctoribus esset proposuitus, ac

certa spes constituta luendi pro flagitijs supplicij. Cete-
 rum nobis tyrannis in hoc longè maior imposita est neces-
 sitas, qui ceteris necessariò praesumus, quisque communem
 cum nobis odiosè invidentibus, tum necem machinantibus
 consuetudinem agimus, ubi ne personati quidem ullam se-
 curitatis

του μηδ' τῶν μορμολυκῶν
 ἐφελός τι ἡμῖν γίνεται, ἀλ-
 λὰ ὥς περὶ τῆς Ἰδρας μίθῃ τὸ
 πρᾶγμα ἴσμεν. ὅσα γὰρ ἄν ἰ-
 κνῶμεν, τὸ σῶθαι πλείους ἢ
 μῖν ἀναφύονται ὑπολάβειν
 ἀφορμαί. φέρει δ' ἀνάγκη,
 καὶ τὸ ἀναφύοντος ἐκκόπαι
 αἶ, καὶ ἰπικαίαν ἐν Δία,
 κατὰ τὸν ἰόλιον, ἀμύλοισι
 μὲν ἱπικρατέσθαι. τὸν γὰρ ἄ-
 παξ εἰς τὰ ῥιαιῶτα ἱμπεῖον
 λῶακασμύον, ὁμοιον γὰρ
 τῇ ἱποθίσει καὶ αὐτὸν εἶναι,
 ἢ φερόμενον τῶν πηλοίων,
 ἀπλωλῆσαι. ὅλως δ', τίνα οἶ-
 σθαι οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνέμι-
 ρον ἀνθρώπον εἶναι, ὥς ἴδαι
 σθαι μαστιγοῦντα ἢ οἰμαγῶν
 ἀκρόντα, καὶ σφαθισμύς ο.
 ρῶντα, ἢ μὴ ἔχοι τινὰ μινά-
 λην τῷ ὑπολάβειν αἰτίαν; ποῶ
 σάνεις γοῶν ἰδ' ἀκρυῶ μαστι-
 γουμύων ἄκρων; μοσάνεις
 δ' ὑπὸ τῶν, καὶ ὁ δὲ ῥιαιῶτα πλὴν
 ἱμαυτῷ

curitatis utilitatem senii-
 mus, sed omnis nostra res
 perinde ut fabula, quæ de
 Hydra fertur, se habet.
 Quanto enim plures præ-
 ciderimus, tantò plures no-
 bis puniendi occasiones sup-
 pullant. Est autem ope-
 raprecium, ut ista feramus,
 ac capita subinde recrescen-
 tia semper recidamus, et
 per Iouem iuxta Iolai insti-
 tutum, igne quoque absum-
 amus, si salui rerum poi-
 ri cupimus. Etenim cum
 qui necessitate coactus se-
 mel in hæc inciderit, et is-
 psum materia non dissimi-
 lem esse necesse est, aut sce-
 leratis ciuibus parcentem,
 perire funditus. In sum-
 ma, quem putatis usque-
 adeò mentis esse agrestis,
 efferatæq; immanitatis ho-
 minem, cui voluptati sit a-
 lios flagellis cadere, aut
 cruciatorum audire gemitus,

aut cades et carnificinas spectare, nisi vehementem in-
 fligendarum pœnarum causam haberet? Quoties igitur
 dum alij flagris caderentur, lachrymatus sum? Quoties
 autem meam ipsius fortunam lugere ac deplorare cogor;

ἔμμεν τὸ τυχεῖν ἀναγκαζομαι,
 μέγιστο λύπῃσι καὶ αὐτὸς, καὶ
 ἡγοιῶμαι ὑπομνήσας, ἀν-
 τὶ γὰρ φύρα μὲν ἀγαθὴ,
 ὅττι δὲ ἀναγκαζομαι πικρὴ, πο-
 λὺν τὸ κοινὰ ἵσθαι τὸ κοινὰ ἔχειν
 χαλεπότητον. ἃ δὲ δὲ μετὰ
 παρρησίας ἀπᾶν, ἐγὼ μὲν,
 ὅτι αἰετοῖς μοι περὶ τῶν πρὸς
 τὴν βούλομαι, κοινὰ ἵσθαι τι.
 οὐδὲ ἀδίκως, ἢ κατὰ ἀρετῆς
 αἶψα, ὡς ἴσθαι, ὡς οὐδὲν μετὰ.
 ὅτι, ἐλπίσμεν ἄν τι θανάτου μετὰ
 πορ, ἢ μηδὲν ἀδικησάντας κο-
 νᾶσαι. ἃ δὲ τις φωνή, βού-
 λα, ἢ Φαλαρι, αὐτὸς τὸν ἀν-
 αγκάζει ἀδίκως, ἢ δικαίως κοινὰ
 ἵσθαι τὸς ἐπιβύλους, τὸ βελό-
 μῳ ἄν. αὐτοῖς δὲ ὑμᾶς, ὅτι
 Διῶφοι, συμβύλους καλῶν, πό-
 ρον ἄμεινον εἶναι ἀδίκων ἀ-
 ποθανῶν, ἢ ἀδίκων σώζοντων
 ἐπιβύλους καὶ ὅτι. ἃ δὲ ὅτι,
 οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὅτι ὅτι ἄν
 πᾶσι μὲν ἵσθαι μετὰ πορ, ἢ σώ-
 ζοντες ἐχθροὺς, ἀπλοῦς,
 καὶ

gravius ego supplicium
 diuturnius iufferens? ^a Eie-
 nim viro natura bono, ne-
 cessitate autem saevo & a-
 marulento, multa durius est
 de alijs sumere, quàm de sa-
 sumi supplicium. Si verò
 liberè quod sentio profeten-
 dum est, ego profectò, si mi-
 hi daretur optio, virum
 velim nonnullos innocenter
 punire, an me ipsum po-
 tiùs mortem oppetere: pla-
 nè persuasum habete, quòd
 nihil cunctatus mori potiùs
 eligerem, quàm homines
 nihil mali prater equum
 commeritos, supplicio affi-
 cere. Dixerit verò aliquis:
 Praoptas potiùs, ô Phala-
 ri, ipse iniuste interire,
 quàm iustis ex causis pœ-
 na affligere insidiatores?
 Velim profectò hoc. Bur-
 sus enim vos Delphos in con-
 silium voco, virum prae-
 stabilius esse putatis, in-
 sta morte oppetere, an in-

iuste servare eum qui exitium machinatus sit? Nemo, ut o-
 pinor, adeò vecors est, & egens animi, qui non vivere
 potiùs praeligat, quàm servatis hostibus interire.

καὶ τοὺς πόδας ἐν τῇ τῶν ἱ-
 πικαρυσσάντων μοι καὶ φα-
 ρῶς ἰληλίζμενων, ὁμῶς ἔ-
 σωθῃ: οἷον Ἀκάνθορ τῶνι,
 καὶ Τιμοκράτῳ, καὶ Λεωγό-
 ρῳ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆ, πα-
 ραίτας σωηθείας τῆς πρὸς αὐ-
 τὸς μεμνημένους. ὅταν δὲ βῆς
 ἀγῆναι τὸ μὲν ἀδύναμι, τὸς ἀ-
 σφοιτῶντας αἰς Ἀκράγαντα
 ξένους ἰρωτέσθαι, ὅποιον ἐν τῇ
 περὶ αὐτῆς αἶμι, καὶ ἀφιλακ-
 θρώπως πρὸς φίρομαι τοῖς κα-
 τὰ φύσιν, ὃ γὰρ καὶ οὐκ ἐπὶ
 τῶν διμνήσων ἔχω, καὶ παυ-
 ρας, τίνων, καὶ ὅθεν κατα-
 πτώκασιν, ὥς κατ' ἀξίαν
 τιμῶν, ἀπρίμποιμι αὐτῆς.
 ἔνιοι δὲ καὶ ἐξ ἐπιτηδεύου-
 τῶσι παρ' ἐμὴ, οἱ ἑσπέρῳ
 τῶν ἑκλήων, καὶ οὐ φάχον-
 σι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμὴν.
 ὅσοι δὲ ἀμείλεια καὶ πρῶτον ὁ
 φῶς Πύθαγόρας ἔκρινεν αἰς ἐμὰς
 ἀπὸ μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοὺς,
 ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀπὸ
 θεῶν

Et quónam ego ex his qui
 manus mihi admoovere con-
 nati sunt, feruam, (quorum
 de numero est Achanus il-
 le cum Tymocrate & Leo-
 gora) Veteris quæ mihi cum
 illis fuit consuetudinis & a-
 micitiæ recordatus? Ceter-
 um si ita vester fert ani-
 mus, atque adeò vobis cordi
 est meos mores nosse pro-
 pius, eos qui in Acraganti
 frequenter commeani hospi-
 tes interrogate, cuiusmodi
 ego me erga illos gerere son-
 leam, aut ostendere, & num
 humanum & liberalem me
 præbeam accedentibus, qui
 exploratores etiam in por-
 tis constitutos habeo, neque
 non auditores, quinam & vn-
 de nauigârunt, ut certior fa-
 ctus, pro dignitate honorem
 habens dimittam illos. Non-
 nulli quoque studiosè & sua
 sponte me visunt, Græco-
 rum quidem sapientissimi,
 neque nostram conuersatio-

nem respuunt, aut subterfugiunt: quemadmodum nu-
 per sapiens ille Pythagoras ad me venit, cum longè a-
 lia de fama mea inaudisset. Postea verò quàm omnia se-
 cus se

ὅτι ἰππωνῶν με τῆς δικαιο-
 συνῆς καὶ ἰλιῶν τῆς ἀναγ-
 καίας ὁμότητες. ἄτα οἷ-
 σθαι, τὸν πῦρ τὸς ὀδυῖναι φη-
 σάνθρωπον οὕτως, ἀδικίας
 τοῖς οἰκείοις πεσφίρωται, ἃ
 μὴ τι σφραγίζοντες ἀδικη-
 ταῦτα μὴ ἔρ' ἵππων ἱμαῶν ἀ-
 δικόζυμας ὑμῖν, ἀλλ' ὅτι καὶ δι-
 καία, καὶ ἵππων μᾶλλον. ἄς
 ἱμαῶν τὸν ἀθά, ἢ μίλον ἀ-
 ξία. ἵππων δὲ τὴν ἀναθήμα-
 τες, ἡσυχίαν ὑμῖν ἀκούσας, ἄς
 ὅτι, καὶ ὅπως τὸν ταῦρον ἔ-
 λκυσσώμεθα, οὐκ ἐλκόντες
 αὐτὸς τῷ ἀσθίαν ὀποιῶ. μὴ
 ἔρ' οὕτω μανέντω, ὡς τοῖον.
 τὰν ἵππων μῦσαι ἡγεμῶν.
 ἀπὸ Πρίστ' ἡμῖν τις ἡμῶν.
 πὺρ, χαλκὸς μὴ ἀγαθός, πο-
 νηρὸς δὲ ἄνθρωπος. οὐτ'
 πάμπαν τῆς ἡμῶν γυμνῆς
 διημπτύχως, ὥστε χαρίεις
 αἰ μοι, ἃ ἡμῶν τινὰ λό-
 γασιν ἱπποῦσιν, ὡς ἐξ ἄ-
 παντ'.

dam Perileus nostratis gentis homo, egregius quidem et in-
 geniosus artifex, ceterum naturā malus et improbus. Ille
 tota via cum à sententia mea aberrasset, putavit se mihi rem
 admodum gratam facturū, si novum quoddam supplicij ge-
 nus excogitasset, quasi præ omnibus rebus præcipuam in su-
 mendis

cui se habere comperit, dissi-
 cessit collaudans me insci-
 tia : ob crudelitatem verò
 necessario mihi exercendam
 mei miseresceus. Postremo
 putatisne cum qui erga pe-
 regrinos tam humano affe-
 ctus est animo, adversus do-
 mesticos tantam exercere
 iniustitiam, nisi præter mos-
 dum iniuria afficeretur?
 Hæc ferè sunt quibus me
 vobis abundè purgatum es-
 se opinor, vera profectò ex-
 iusta, ac multò magis lau-
 de, ut ego mihi persuadeo,
 quàm odio digna. Seden-
 nim de misso donario iam
 tempus est, ut audiat is on-
 denam et qua ratione tau-
 rum hunc possederim, stas-
 tuarj opera non locata.
 Neque enim tam demen-
 tis sum animi, ut tales pos-
 sisiones mihi desiderandas
 esse putem. Sed erat quis

αὐτῷ κολάζην· ἰπιθυμῶντι
 ἢ δὲ κατασκευάσας τὸν βῦρ
 ἢ καὶ μοι κομίσαν, καμίσαν
 ἰδῆν, καὶ πρὸς τὸ ἀκεῖθεν
 τὸν ἀκασμετόν. ἐν ἧσιν οὖν
 αὐτῷ, ἢ μυκηθμοῦ ἰδὲ μόνον
 πρὸς τὸ καὶ ἑμψυχόν ἔχει δλον
 κῆρ. ἰδῶν δ', ἀνικρατόν ὄν-
 θος· ἄξιον τὸ κτῆμα τῷ Πυ-
 θίῳ, τιμῇ δ' ὁ ταῦρ τῷ
 θεῷ. ὃ δ' Περὶλαῖος παρ-
 σῆς, τί δ' ἂν μάθοις, ἴφη, πλὴν
 ὧδε· πλὴν ἐν αὐτῷ, καὶ πλὴν
 χεῖρ· ὡς παρέχεται, ἢ ἀνοί-
 ξας ἅμα τὸν ταῦρον, καὶ τὰ
 τὰ νῶτα, ὡς τινὰ, ἴφη, κολά-
 ζην ἰδίῃς, ἐμδιδάσας αὖ τὸ
 μηχανήμα τῷ, καὶ κατα-
 κλείσας, πεποιησῶν μὲν τοῖς
 αὐλῶν τῶσδε πρὸς τοῖς μυκή-
 ρας ἔβουδ', πῦρ δ' ἀποκαί-
 νειν αὐτῶν. καὶ ὃ μὲν οἰμώζεται, καὶ
 βοᾷται, ἀλὲν τοῖς ταῖς ὁδῶν
 οὐκ ἐχόμεν· ἢ βουδ', ὅτε τῶν
 αὐλῶν μίαν ὅτι ἀπτελίσαν
 οἷα λιγυρότατα, καὶ ἱκανῶς
 παθρῶν δὲ, καὶ μυκήσεται
 γοῖν.

mendis supplicijs volupta-
 tem cupientissimè caperem.
 Iam verò boue fabricato
 ad me venis ferens illum,
 aspectu sanè pulcherrimum,
 atque accuratissimè ad ve-
 ri bouis imaginem expres-
 sum. Tantum illi motus et
 mugitus dectant, quò mi-
 nus viuus esse putaretur. Vi-
 so autem illo, statim ex-
 clamabam: Dignum ma-
 nus Pythio, mittendus est
 hic taurus Apollini. Porro
 τὸ Perilaus assistens: Quid
 si, inquit, sapientiam quæ in
 illo est, perdisceres, ac vo-
 lum cui præbendo forma-
 tus est? Et cum dicto tau-
 rum per dorsum aperuit.
 Si quem, inquit, cruciati-
 bus torquere volueris, con-
 iecto illo in machinam, ac
 dorso iterum concluso, has-
 ce tibias naribus bouis ad-
 motas accommoda: ignem
 autem succendere iubeas: ac
 ille quidem inclusus plora-

bit vociferabiturq; inusitatis et ineffugibilibus detentus do-
 loribus; cæterùm vociferatio per tibias tantum tibi ab-
 soluet nimum stridulum, et lugubre quiddam modulabitur:
 quum

γυρότατον, ὥς τ' ἂν κολάζω-
 νται οἱ δὲ τέρωτοι, μεταξὺ
 καταλήμφοι. ἐγὼ δ' ὥς τ' ἔ-
 κκειτο ἱμνολογῶν τὴν λαο-
 μηχανίαν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ τὴν
 ἰσοίνοντα ἱμῖσι τῷ κατα-
 σκωάσματι, καὶ οἰκῶν αὐ-
 τῷ τιμωρίαν ἐπέθηκε. καὶ ἄγε
 οὐκ, ἔφη, ὁ Πείλας, ἀλλ'
 ἡμεῖς ἅπλως ἀκούοις ταῦτά
 οὐκ, ἀλλ' ὅπως αὐτὸς ἀνελ-
 θὼν, τὴν ἀλήθειαν τ' εἰρη-
 καὶ μίμναι τὸς βοῶντας, ἵν'
 εἰδῶμεν, ἀλλ' ἂν φῆς, μὲν δὲ
 τῶν αὐτῶν φεῖγγ' αἰ παθ' ἡ
 μὲν τέβρις ὁ Πείλας. ἐγὼ δ',
 ἵππε ἱπποδρόμῳ, κατακλά-
 σῶν, πῦρ ὑπὸ ἀλγὺν ἐκίλωσεν.
 ἀπλάμβαν, ἄπῳρ, τὸν ἄ-
 ξιον μισθόν τῆς θαύμαστος οὐ
 τέχνης; ἵν' ὁ διδασκαλὸς
 τῆς μουσικῆς ὠρετ' αὐτὸν
 πῶλ' ἔ. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπα-
 σκεν, ἀπλάων τ' αὐτ' ἄμην.
 χάντας. ἐγὼ δ' ἴδοντα, καὶ ἴτι
 ἱππονοῶντα τὸν ἄνθρωπον, ἐξ-
 αμύλῳα ἐκλάσας, ὥς μὲν
 μίαντα

inus omnium canas. Ac ille enim uero iustissima passus est,
 sua ipsius excellenti fruens industria. Porro autem ego vi-
 uentem, et adhuc feminiuum spirantem iussi eximere, ne se

quinetiam insuper mugitus
 ciebit tristissimos, ita ut ille
 inter modulandum tormen-
 tis crucietur: in verò singu-
 lari voluptate afficiaris.
 Porro ego his auditis cruder-
 lem machinā extremē auer-
 satus sum, et immanem illam
 instrumenti indolem pro-
 suis respui; conueniensq. et
 debitum illi supplicium im-
 posui. Et age, inquam, ὁ Πε-
 ρίλας, ne vana videatur esse
 tua promissio, ipse nobis in-
 taurum ingressus, veram af-
 lis tuæ industriam compro-
 bato, ac vociferantes imita-
 re, ut certò cognoscam num
 ea quæ iactas carmina per
 tibiās canuata exaudiantur.
 Perilans nihil cunctatus his
 dictis promptè obtemperat.
 Ego autem postquam in-
 gressus est, concluso tauro i-
 gnem iussi succendere. Reci-
 pe, dixi, debitum arti tuæ
 iam admirandæ præmium,
 ut magister musices ipse pri-

immo

μιάναί τὸ ἔργον ἐνάποθα-
 νῶν. ἱκάνον μὲν ἀταφορ κα-
 τὰ ἀρετῶν ῥήπταρ ἱκίλων
 & καθάραι δὲ τὸν βοιω-
 τῶν ἐπιμεψα ὑμῖν, ἀνατιθε-
 σόμενον ὡς θεῷ, καὶ ἐπιγραφ-
 ψα γὰρ αὐτῷ ἱκίλων & πλὴν
 πᾶσιν δεινύουσιν, ὧς ἀνατι-
 θεῖν & ἡμετέροισιν, τὸν τε
 γνῖν τὸν Πείλαον, πλὴν ἱ-
 πνίοισιν πλὴν ἱκάνου, πλὴν δι-
 πασοσώλῳ πλὴν ἡμῶν, πλὴν πρῶ-
 πον τιμωρίας, τὰ τῷ θεοῦ
 χαλκίως μέλη, πλὴν πρῶτῳ
 πᾶσαν τῆς μουσικῆς. ὑμεῖς
 δὲ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιεῖ-
 σιτε. θύεσθαι μὲν ἑστὶν ἱ-
 κῶν μετὰ τῶν πρῶτων, ἀνα-
 θεῖν δὲ τὸν ταῦρον ἐν κα-
 τὰ ὧς ἱεροῦ, ὡς πάντων ἀ-
 δεινόν. οἱ & ἐξ ὧς πρὸς τὸς πο-
 νηροὺς ἄμει, καὶ ὅπως ἀμυνά-
 μαι τὰς πρὸς τὸν κακίαν
 ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκάνον γὰρ καὶ
 ἔξ μόνον, ἀηδῶσαι μὲν τὸ πρό-
 πον, Πείλα & ὑπολαοῖς, καὶ ὁ
 ταῦρ & ἀνατιθεῖς, καὶ μηκέτι
 φυλα.

immoretetur, necesse sua o-
 pus conatinnatum impiam
 rei: illum inhumatum per
 scopulos præcipitari impe-
 ravi. Taurum verò piacu-
 lis mundatum, deo dedican-
 dum legavi, omnemq̃ de il-
 lo historiam iussi ascribe-
 re, dedicantis mei nomen,
 Perilawni artificem illius,
 immanem sententiam, meam
 in puniendis maleficis æ-
 quitatem, conueniens sup-
 plicium, primos artificis
 concentus & modalatio-
 nes, præterea primam mu-
 sices experientiam. Vos au-
 tem, Delphi, iussit facieit
 si pro me una cum legatis
 sacra feceritis, taurumq̃
 deo in eleganti delubro de-
 dicaueritis, ut omnibus per-
 spicuum fiat, quo ego ad-
 uersus criminosos sum ani-
 mo, tum qua acerbitate vla-
 cisci soleam superuacuas il-
 lorum ad perpetrandam
 malitiam cupiditates. Ita-
 que hoc ipso solo facto sa-

tis superq̃ quibus moribus prædictus sum, manifestatum est,
 Perilao supplicij affectio, ac tauro dedicatio, neque amplius
 ad

φυλαχθῆς πρὸς ἄλλων λο-
 γομένων αὐλήματα, μηδ' ἐμὴ
 λυσιτελεῖς ἀποῖτι, πάλιν μόνα
 τὰ τῷ τεχνίτῳ μνημάτα, καὶ
 ὅτι ἐρ' μόνον αὐτῷ καὶ παρὰ
 ἑλαβορτῆς τέχνη, καὶ κατὰ
 παλαιὰ τὴν ἁμουλὸν ἐκείνῳ
 καὶ ἀπ' ἀνθρώπων ὁδῶν. καὶ
 τὰ μὴ παρόντα ταῦτα παρ'
 ἡμῶν τῷ θεῷ, ἀναθέσει δὲ καὶ
 ἄλλα ποικίλεις, ἐπειδὴ μοι
 πρῶτα μὴ κίτρι δαΐδα λο-
 γέσων. ταῦτα μὴ, ὦ Δελ-
 φοί, τὰ παρὰ τοῦ Φαλαέιδου,
 ἀληθεῖς πάντα, καὶ οἷα ἐπ' ἀ-
 χθὴ ἱκασί. καὶ Διαιτοὶ ἄρ'
 ἄμφορ πεισθῆναι ὑφ' ὑμῶν,
 μαρτυροῦντόν, ὡς ἄρ' καὶ αἱ
 δόξαι, καὶ μηδ' ἐμὴ μίαν τ' ψῶδι-
 σαι νυν αὐτίκα ἔχοντόν. αἱ δὲ
 Δαί καὶ Διηθῶναι πρὸς ἀνδρὸς
 μάτῳ πονηρῇ δοκοῦντο, καὶ
 ἄκουτο λογάσαν λῶα χα-
 σμένην, ἐκτενέων ὑμᾶς ἡ-
 μᾶς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἐμνη-

ris

rum non imprudentes, nullam nunc mentiendi occasionei
 aut causam habeamus. Quòd si quoque necesse est pro vir
 nos esse supplices, quem falsò multi suspiciantur esse im-
 probum, quippe qui inuitus & coactus in malos animad-
 verit : supplicamus vobis nos Acragantini, qui & Gra-

ad aliorum torquendorum
 musicam reservato, quem
 nihil aliud modularum es-
 se pro certo affirmo, pra-
 terquam solos mugitus ar-
 tificis : quòdque in solo i-
 pso artis periculum fecerim
 ac statim barbaram illam
 & inhumanam musicam
 compescuerim. Atque haec
 quidem in praesens Deo of-
 ferre libuit. Dedicabo ve-
 rò illi & alia saepenumero.
 ubi tantum illius munifi-
 centia confecturus fuero, ut
 amplius poenarum acerbis-
 sime erga noxios non regeam.
 Haec equidem, ô Delphi
 quemadmodum à Phala-
 ridae facta sunt, singul-
 quam verissimè percensui-
 mus. Iusti verò utique ha-
 bendi simus, si fidem vo-
 bis facientes, veritatis te-
 stimonium illi praestiteri-
 mus : quippe qui harum re-

ci su

ἔτι ὄντων, καὶ τὸ ἀρχαῖον
 αἰῶνος, πρὸς αἰῶνα ἄνδρα,
 φίλον ἂν ἰθίλοντα, καὶ πο-
 ῖα καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδιᾳ ἔ-
 ρασον ὑμῶν ἢ ποιῶσα ἰρ-
 ριμύην λάβειτε ὅρ' αὐτῷ τὸν
 ταῦρον, καὶ ἀνάβητε, καὶ ὑ-
 ξαθὶ ὑπὲρ τῆς Ἀκράγαν-
 τος, καὶ ὑπὲρ αὐτῷ Φαλάει-
 δος. καὶ μὴτε ὑμῶς ἀπράκτους
 ἀπρίμψητε, μὰ τ' ἱκάνον ὑ-
 βείσῃτε, μὴτε τὸν θεὸν ἀπεί-
 ρισκετε κακίης τι ἅμα καὶ
 δικαιοτάτῃ ἀναθίματ'.

contumelia afficiatis, eademq; opera Deum elegantissimo
 iuxta ac iustissimo munere priuatis.

ci sumus, & ex antiquo Dos-
 res, complectamini humani-
 tate vestra virum amicitiam
 vobiscum iungere cupientē,
 ac eum qui multū & pu-
 blicè & priuatim unicuique
 vestrū benefacere & pro-
 deſſ-ſtudeat. Assumite igitur
 vos ipsi taurū, deoq; de-
 dicatum offerite, ac pro Ac-
 cragante ipsiusq; Phalari-
 dis salute precantes, vota fa-
 cite. Et nolite nos infecta le-
 gatione dimittere, ne & illū

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

Phalaris Astyalensis tyrannus Siculus fuit, cui Perillus
 taurum æneum conflavit, quo nouum haberet mi-
 seros torquendi genus. In quem tamen ipse autor inclu-
 sus, subiecto igni primus (vt decuit) artificij sui verum
 experimentum præbuit, mugitūq; pro humana voce
 morcos dedit. Phalaris postea taurum Delphos misisse
 legitur, vt Phœbo dicatus, in eius templo reponeretur,
 monumentum simul futurum & artis exquisitissimæ, &
 inuenti crudelissimi, & poenæ meritò in autorem retor-
 tæ. Verūm Delphi munus vt à tyranno missum repu-
 dârunt. Hisce verò duabus Luciani orationibus Phala-
 ridis legati taurum Delphis principibus commendare
 satagunt. Historiam scribunt Oroſius lib. 1. cap. 20. Sa-

bell lib. 4. Ennead. 2. Huius taurus nobilitatus est a
omni autorum genere. Facit quoq; huius mentionem
Augustin. ad Maced. de Vera felicitate. Cic. Tusc. quest.
2. Seneca de Ira & Clementia lib. 2. cap. 4. Pindarus Od.
1. Pyth. Persius Satyra. 3. Ouid. lib. 1. de Arte amandi:

Et Phalaris tauro v. olenti membra Perilli

Torrens —. idem lib. 3. Tristium:

Quiq; bonem Siculo fertur donasse tyranno.

item lib. 5. ibidem:

Viq; dedit iussas tauri fabricator aheni.

Postremò meminit quoq; eius Pontanus, videlicet:

— clausus bove mugit aheni

Infelix faber —.

a ET ENIM viro natura bono.] *Viro bono natura nihil
aquè aduersum, quàm panas sumere de merentibus.*

ΦΑΛΑΡΙΣ Β.

PHALARIS II

Vincentio Obsopœo interprete.

ARGVMENTVM.

DEclàmatio brevis, sed arguta est, qua ex De'phiciis
sacerdotibus quidam suadere fingitur, quò donum
Phalaridis de quo in superiore oratione agitur, in tem-
plum recipiatur, ac Deo consecretur. Genus causæ deli-
beratiuum est, status negotialis. Exordium habet deni-
sum, vt in quo vna ferè periodo & suspensiones eas qui-
bus fauore aliquo adductus aut aliàs corruptus ad sua-
dendum accessisse videri poterat, à se remouet, & sola
beneuolentia studioq; communis vtilitatis ad dicendi
se progressum esse docet: deinde & dociles & attento
eadem breuitate facit. Post exordium Propositio sequi-
tur. Hanc confirmat primùm ex locis honestatis, osten-
dens impium, ac propè sacrilegum fore, si dómum ho-
à templo excludatur: neque enim quenquam posthà
quicquam oblaturum esse, & deum suis sacris ac debi-
to cultu priuatùm iri. Deinde contra voluntatem ipsius
Dei esse, vt qui certis indicijs ac signis declararit gratar
istar

Ὅτι Ἀκρωγαντίνων,
ὃ ἄνθρωπος Διηφοί,
πρόξενός ἐστί, ὅτι
ἐξέλεον αὐτὸν Φαλαίειος,
ὅτι ἄλλου ἔχων πρὸς αὐτόν
ἡ συνείσας ἰδίαν αἰτίαν, ἡ
μελέσσης ἐπὶ τῇ ἐλπίδι. τῶν
τῶν πρίστων ἀκούσας τὸ ἔκον-
των παρ' αὐτοῦ, ἐπισηκῶν ἡ με-
πρία διελκιδόντων, καὶ τὸ ὄντα
ἐν ἅμα, καὶ τὸ πρὸν ὅσον
ἐξον, καὶ μάστιγα τὸ Διηφοίς
πρίστων πρὸς ὅσον, ἀνέ-
στω παραινέσεων ὅσον, μὴ
dierim equa et modesta peto
et quid pite a vobis fieri possit
conducibile foret, cum primi-
rum factu fuerit esset : s

Quum antehac nulla
mihi, ô viri Delphi,
neq̃ cum Aeragan-
tinis ciuibus hospitalitas in-
tercessisset, neque cum ipso
Phalaride priuatim vlla do-
mesticæ familiaritatis con-
tracta esset societas, neque
aliam haberem erga illum,
aut peculiarem causam so-
ciandæ beneuolentiæ, aut
olim iungendæ cum illo
amicitiæ spem, tantum ve-
rò missos ab eo legatos au-
dientes, callideq̃ prospicerem,
, & quid publicæ vilitati
verò quid Delphis non indeco-
rexi in medium oratione mea

ὁδεῖσιν ἀνθρα δωσας τὸ
 σιδόντα, μὲτ' ἀνάθυμα ἥδη
 τῷ θεῷ καθομολογημέσθαι
 ἀπαποτριῶν, καὶ ταῦτα, τριῶν
 τῶν μεγίστων ἰς ἀὰ ὑπόμνη-
 μα γυνήσόμεσθαι, τῆς
 κακίης, καὶ λινοίας κακί-
 εως, καὶ δικαίας κολάσεως
 ἰσθ' μὲν ὅρ καὶ τὸ ἰσθόισσας
 ὑμᾶς ὅπως περὶ τούτου, καὶ Ἀκ-
 μιστρὰς ἡμῖν πεθεῖναι τὴν
 διάσκεψιν, ἀλλ' ἡ δίκη
 τὸ ἀνάθυμα, ἡ ὀπίσω αὐθις
 ἀπρίμπτει, ἀνόσιον ἥδη εἶν'
 νομίζω· μάλλον δ', ὅδ' ὑπερ-
 βολικὴν ἀσέβειαν ἀπαλοποιεῖ-
 ναι· ἥδη γὰρ ἀπὸ ἡ ἱεροσυλίας
 τὸ πρᾶγμα δει, μακρῷ τῶν
 ἄλλων χαλιπωτέρα, καὶ ὅ-
 σον τὸ τὰ ἥδη ἀνατιθέντα
 συλῆν, τὸ μὴδ' πλὴν ἀρχὴν
 τοῖς ἀνατιθέντι βολομή-
 νοις ἐπιτίπαι, ἀσέβειον.
 Δίνομαι δ' ὑμῶν Διὰ τοῦ καὶ
 αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον με-
 τέρων

vos cohortatus ne & vi-
 tum principem, & piē a-
 gentem. contumelia reme-
 tē afficeretis: neque munu-
 ipsum quod Deo iam desti-
 natum est, à vobis aliena-
 retis: praesertim irium ma-
 ximarum rerum perpetu-
 monumentum futurum, ar-
 tis praestantissima, cogi-
 tationis crudelissima. &
 iussi supplicij. Itaque ego
 quod & in incerto haberi
 quid hac de re statuendum
 sit, quodque magistratus de-
 liberandum vobis propo-
 fuerint num munus susci-
 piendum, an iterum res
 erò ablegandum sit, parum
 religiosum esse arbitror
 Multò autem potius impie-
 tati nullum modum re-
 linquetis: neque enim alius
 hac res erit, quam nefa-
 rium sacrilegium, quòd iu-
 pitudine sua omnia longē

lateq̃ excedit flagitia. Nec minus impium erit factu, De-
 donaria dedicare volentibus, ne facultatem quidem offe-
 rendorum munerum concedere, quàm ea quae Deus ia-
 ot lae possidet, depeculari. Precor autem vos, cum & ei
 unus sum è Delphorum numero, ac ex a quo publica gl-
 ria p-

τίχοντ' τε δημοσίῃς ἀκλάαις,
 ἀ φυλάττοις καὶ τῆς ἰσταντίας
 δόξης, ἀ ἐκ τῶν παρόντων
 πεσγίνοις, μήτ' ἀκλάαι τὸ
 ἱερὸν ὧς ἀσπύσαι, μήτε τῶν
 πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώ-
 πους ἀβάλλειν, ὡς τὰ πρὸς
 πόλιν ὧς διὰ συκοφαντή-
 σαι, καὶ ψῆφον καὶ δικαστικὴν
 δοκιμάξουσιν τὸς ἀναβάν-
 τας ὅλως ἥ τι ἀναβάναι
 τοιμήσαι ἄν, ἀδὲς ἔπε-
 σισόμην τὸν ἱερὸν ὧς, τι ἄν
 μὴ πρότερον Διὰ τοῖς δοκῇ. ὁ
 μὲν Πύθι' ὧς τῶν δικαίων ἢ
 διὰ πρὸ τῶ ἀναβάναι ὧς ψῆ-
 φον (ὧς πρὸς ἀγὼν ἱμῶν) ὧς
 Φάλαριν, ἔτὸ δῶρον αὐτὸ
 ἱμῶν ὧς, ὧς διὰ πρὸς ὧς
 ἱμῶν ὧς καὶ ἀδύσαι αὐτὸ,
 μετα τῆς ἀγῶνις ὧς ἀδύσαι. ὁ
 δὲ πρὸς τὸν ἀγῶνα ὧς ἀδύσαι
 τε ἀπὸ τοῦ ὧς, ὧς φα-
 ρι, παρὶς αὐτοῖς, καὶ

via particeps, si conservata
 fuerit: tum diuersa opinio-
 ni obnoxius, si quid in prae-
 sens aduersus existimatio-
 nem nostram perpetram ad-
 missum fuerit, ne templum
 obsecris pñi & religios
 hominibus, neque ciuitatem
 nostram omnium mortu-
 lium contumeliae atque cas-
 lumni traducendam obij-
 ciatis, quasi ea quae Deo of-
 ferenda mittuntur, syco-
 phantiis illudentem, calcu-
 lisq; & iudicio donaria de-
 dicantes relicticantem. Si-
 quidem nemo quicquā post-
 hac muneris offerre aude-
 bit, certior facilius, Deum
 nulla beneuolentia susce-
 pturum, quod prius Delphis
 non visum sit probabile.
 Proinde Pythius iam antè
 non iniquam de misso do-
 nario tulit sententiam. Si

enim aut Phalarum odio haberet, aut eius munus contem-
 ptum auersaretur, facile ac promptum illi fuerat illud vnà
 cum naui onetaria, qua allatum est, in medijs Ionij maris
 fluctibus submergere. Iam verò ille à vestra sententia lon-
 gè lateq; dissentit, cum & sereno caelo illis Ionium trañ-
 cere praesluit (quemadmodum ipsi testificantur) &c

οὐκ ἐστὶν τὴν Κίρραν κατέσθαι,
 ὃ καὶ δέηλον ὅτι πεσόντων τῶν
 τῷ μονάρχῃ δούλων. καὶ
 δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκάνθ
 ψηφισαμένους, περὶ δὲ καὶ
 τὸν ταῦτον τῶν ἄλλων ἁπλῶς
 λόγῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπὶ πάντων.
 ἴσως ἂν καὶ τὸν ἀποστόλῃ
 ἴσως, πῶς πάντες τινὰ μεγα-
 λοπρεπὲς ἔτα δῶρον θῆναι,
 τὴν κατὰ δίκην ἔχουσαν ἐκ τῆς
 εἰρησυχίας λαβὴν, καὶ μὴ δὲ
 διορίσασθαι τῆς δουλείας, τὸ
 ἐκείνῳ μὴ τῷ ἀνατιθε-
 ναι ἄξιον. ὁ μὲν οὖν τὰν ἀντί-
 μοι ἰσχυρῶς, καθάπερ ἐκ τῆς
 ἀκράτῃς ἄρτι κατὰ
 πᾶσι καὶ σφαγὰς τινὰς, καὶ
 βίαιας, καὶ ἄρπαγας, καὶ ἰσα-
 ρκαγὰς ἰσχυρῶς τῷ τυράννῳ,
 μόνον ἐκ αὐτοῦ γινόμε-
 να ἰσχυρῶς, ὅρῳ οὐδὲ ἄ-
 ρτι τῷ πλοίου ἀποδιδυμῇ-
 κότες. καὶ δὲ τὰ μὲν τοιαῦ-
 τα μὴ τοῖς πικροῦσιν
 φάσκουσιν πάντων πᾶσι
 διῆναι.

dicens propemodum omnia sibi eorū visa esse oculis:
 quem non ignoramus, ne ad portum quidem usque pere-
 grē profectum esse. Non autem dissentaneum est, talia ne
 his quidem omnino credere, qui ista se perpeffos esse com-
 memorant.

saluos in Cirram usque pete-
 tulit: quo facto satis mani-
 festum est a monarcha pie-
 tatem sibi non improbari.
 Oportet autem et vos di-
 uina sententia adiectis cal-
 culis, et hunc taurum re-
 liquis templi ornamentis
 adiungere: quandoquidem
 haud dubie res foret om-
 nium absurdissima, si quis
 adeo magnifico et excel-
 lenti munere huc misso,
 vestris calculis ab ingres-
 su templi arceretur, ac praes-
 tium impietatis auferret,
 videlicet indignus indi-
 catus qui donum offerret
 Apolloni. Ceterum ille cu-
 ius diuersa est a me sen-
 tentia, quemadmodum ex
 Acragante huc delatus na-
 uigio, cedes quaspiam et
 iniurias, et rapinas, et de-
 predationes a tyranno fa-
 ctas sustinuit, nimium tra-
 gica vociferatione extulit,

Διγυμφοῖς ἄλλοις γὰρ ἂν
 ἀληθῆ λίσσιν, ὅς ὅπως αὐ-
 τὸς, ἂν μὴ ἐπιστάμεθα, κατὰ νό-
 ρον. ἂν δ' οὐκ ἐπὶ τῇ πείρᾳ καὶ
 τοιούτων ἐν Σικελίᾳ, τὸ γὰρ ἔ-
 Δελφοῖς ἀναγκάσιον πολυπρα-
 γμονεῖν, ἂν μὴ ἀντιτίθωμεν.
 Διὰ δὲ δικαστῶν ἂν ἀξιόμην. καὶ
 θεῶν θύων, καὶ ἁπάσθινα:
 πῶς τὸν θεὸν, καὶ σιωπᾶ-
 νατιθεῖναι, ἂν πέμψαι τις, σκο-
 ποιῶντων καθάμεθα, ἂν τινος
 τῶν ὑπὲρ τὸν ἰόνιον δικαίως,
 ἂν ἀδίκως τυραννέοντα. καὶ τὰ
 μὲν τῶν ἁπάντων ἔχω ὅπερ καὶ
 βύλεται. ἡμῖν δ' ἀναγκάσιον
 οἶμας τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἀ-
 λέναι, ὅπως τι πάσαι δίκαιαι,
 καὶ ὅπως νυνὶ ἔχω, καὶ τί ποιεῖ-
 σι λῶον ἔσται. ὅτι μὲν δὲ ἐν
 ἡρημνοῖς τι οἰκοῦμεν αὐ-
 τοῖς, καὶ πείρας γινώσκοντα
 μὲν, οὐκ ὀμνέοντες καὶ πεινέ-
 ναι ἀγγέλλοντα ἡμῖν, ἂν
 ὁρᾶν πᾶσι ταῦτα καὶ ὅσον
 ἰστέ

qui olim rerum nostrarum status fuerit, & quomodo nunc in
 præsens eadem se habeant, & quid magis ex usu nostro sit fa-
 cere. Nam quòd in præcipitijs & arduis cauitibus habitemus,
 ac steriles petras colere soleamus, Homerus monitor nobis
 non est expectandus, qui nobis hæc palàm faciat, sed ista

memorat. Etenim nobis ob-
 scurū est num vera prædicet,
 ne quo modo eos de quibus
 nihil certi nobis compertum
 est, iniuste sceleris accuse-
 mus. Quòd si tale quippiam
 in Sicilia quoq; peractū est,
 quid hac de re Delphos so-
 licite curiosos esse atinet, nō
 si pro sacerdotum officio, iu-
 dicum partes nobis præpos-
 terè vèdicemus? Et iam no-
 bis sacrificandum erat, atque
 cæteris omnibus deus colen-
 dus: ac si quis misisset dona-
 ria, ea dedicare nostri fuerat
 officij. Num hæc expenden-
 tes sedemus, si qui ex illis
 qui trans Ionium continen-
 tem incolunt, legitime an se-
 cus administrent imperia?
 Atque aliorum quidem res
 prout ipsi voluerint, se has
 beant: porro nobis perneces-
 sarium esse opinor, ne nostra
 ipsorū nobis ignota sint, tum

ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖα λιμὴ ἀέσων
 οὐρανῶν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ
 Πύθις, καὶ τὸ χρησμῶνον, καὶ
 οἱ θύοντες, καὶ οἱ ἀσπασμένοι
 τῶν, ταῦτα Διληφῶντὰ πνε-
 δία, ταῦθ' ἢ πρόσθε, ἐν-
 τιῦθ' ἢ ὀπίσθ' αἰσθησι, ἐντιῦθ' ἢ
 ὀπίσθ' αἰσθησι. καὶ γὰρ τὰ ληθῆ
 πρὸς γὰρ ἡμᾶς αὐτοὺς λη-
 γαρ. καὶ τὸ λιγύροισιν ἐπὶ
 τῶν ποικιλῶν, ἀσπαστα ἡ-
 μῶν καὶ ἀνέροτα φύεται τὰ
 πάντα, ἐπὶ γινώσκοντες θείῳ.
 ὅς ἐμόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλ-
 λοις ἀγαθὰ γινώσκοντες παρὶς
 γὰρ, ἀπ' ἧτις ἐν Φρυγίᾳ καὶ Δύ-
 δοις, καὶ Περσίαις, καὶ Ἀσσυρίοις,
 καὶ Φοινίκῃ, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
 Ὑπερβορείοις αὐτοῖς, πάντα ἐν
 Διληφῶντι ἀφικνῆται. καὶ τὰ
 δώδεκα μὲν τὰ θείῳ, ἡμῶν
 τι μὲν μὲν ἐν ἑκάστῳ
 καὶ ἀσπασμένοι καὶ ἀσπασμένοι
 μὲν. ταῦτα τὸ ἀρχαῖον, ταῦ

τα

mulatè exhibet: sed si quid preciosi aut rari apud Phry-
 ges est, aut Lydos, aut Perſas, aut Assyrios, aut Phœnices,
 aut Italos, aut apud ipsos deniq; Hyperboreos, omnia certa-
 tim ad Delphos perferuntur. Ac nos secundo loco post Deum
 ab omnibus mirificè colimur, paratâq; rerum copia af-
 fluentes felicem vitam agimus. Sed hæc iam olim vobis igno-
 ra non

coram ipsi oculis intuemur:
 tum quantum semper in
 terra versentur, cui poro-
 tus sit profundus, haud
 obscure animaduertimus.
 Caterum templum ipsum,
 ὁ Pythius, ὁ oraculum,
 tum sacrificantes, ὁ pie-
 tatis operibus seruientes,
 ἣ sunt Delphorum cam-
 pi, ἣ prouentus: inde abun-
 dantia, inde com meatus
 nobis abundè ὁ affa-
 tum offunditur. Parenim
 est, ut apud vos, quod ve-
 rum mihi videtur, tacitum
 non habeam, aut dissimu-
 lantè præteream: ὁ ὅ
 quod à poetis dicitur, ci-
 traſementem, citràque a-
 rationem nobis omnia pro-
 ueniunt, Dei agricolæ ope-
 ra: qui non solum ea quæ
 apud alios bona nascun-
 tur, nobis ampliter ὁ eu-

καὶ τὸ μέγιστον, καὶ μὴ πάν-
 τας μὲν γὰρ ἔγωγε βουώμαι.
 μὴ μνησθῆναι δὲ ἐλάττω πώποτε,
 ψῆφον ἑκὶς ἀναθήματα
 παρ' ἡμῖν ἀναδοθῆσαν, ἐκ
 ὧν λυθέντα τινὰ εὐεργετῆς ἀνα-
 τίθεται. καὶ δὲ τῶν, οἷμα,
 καὶ αὐτὸ ἐκ ὑπερβολῆς ἡμε-
 τῶν τοῖς ἐκδορ, καὶ ὑπερπληθῆ
 ἐν τοῖς ἀναθήμασι. Αὐτοῖ-
 σιν μὲν ἔν τῳ παρόντι καὶ
 νόμιμον μὲν καὶ κατὰ τὰ
 πάτρια νόμον καθιστάνουσι,
 ἀποκρινῶν τὰ ἀναθήματα,
 καὶ γενναίως τὰ τιμι-
 πόμην, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου,
 καὶ ὅποια· διξαμένους δὲ, ἀ-
 πρὰ μόνως ἀνατίθιναι, ὡς
 ῥιπύλλας ἀμφοῖν, καὶ τῷ
 θεῷ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις. Δοκῶντες
 δὲ μοι, ὅ ἄνθρωποι Δελφοί, ἅ-
 ντα βουλόμεθα περὶ τῶν
 παρόντων, ἀπορίσασθαι.

τοῦ,

Et iudicanda sunt nobis donaria, nec generis ratione
 ea quæ mittuntur æstimanda, vnde nam, aut à quo, aut
 cuiusmodi sint quæ huc legantur. Suscepta autem munera
 nulla curiositate delubro sacrandæ sunt, ac ambabus ma-
 nibus per nos inferuendum est cùm Deo, tum pietatis gra-
 tia huc venientibus. Videmini verò mihi, ô viri Delphi,
 super rebus quas in præsentia deliberationi expenden-

ta non sunt. Quod au-
 tem ad præsentem delibe-
 rationem attinet, danda est
 nobis opera, ut in hoc vi-
 ta semel instituta tuendo
 proposito constanter pers-
 eueremas. Nullus, ut mea
 fert opinio, memoria te-
 net, illo tempore de quos-
 quam donario apud nos
 lata esse sententiam, neque
 quenquam à sacrificando
 aut donario dedicando fuisse
 exclusum aut prohibi-
 tum: eamque ob causam opis
 nos delubrum Apollinis tan-
 toperæ auctum esse, in tan-
 tum, ut iam supra modum
 abundet muneribus. Opor-
 tet itaque neque in præ-
 sens quicquam temerè inno-
 uare, neque aliquid præter
 morem patrium constitui-
 re. Sed nec amoris respe-

τον, ἡμῖν δοῦν καὶ ἡλικίᾳ
 εἰς τὴν σκίψιν· πρῶτον μὲν
 ἡμῖν τὸ θεῖον, καὶ τὸ ἱερὸν, καὶ
 θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων,
 καὶ ἱερῶν ἀρχαίων, καὶ θεσφῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τῆς μαν-
 τείας· ἵππατα ἡμῖν τῆς πόλεως
 ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων
 ὧς κοινοῦ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ
 ἑκάστου Διλητῶν, ἐν πάσι δὲ,
 τῆς παρὰ πᾶσι ἀνθρώποις
 ἀγκλίας ἢ κακοδοξίας. τῶ-
 ντον γὰρ ἐκ οἷα ἂν τι μὲν
 ἴσῃ, ἀσφρονεῖται, ἢ ἀναγ-
 καστότερον ἐγείνηται. πε-
 ρὶ μὲν οὖν ἡμῶν βυλαόμνθα,
 τῶντάδων, ἢ Φάλασις τῶ-
 ραντοῦ εἰς, ἢ τὰ τῶν οὖν
 τῶν, ἢ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ
 πάντων βασιλῆος, καὶ πάν-
 τος διωξάτω, ὅσοι νῦν χῶν-
 ται ὧς ἱερῶν καὶ χρυσῶν, καὶ ἄλλων
 γυναικῶν, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια
 ποικίλα ποικίλεις ἀνατιθεσὶς
 ἡμῶν ὧς θεῶν. πρῶτον μὲν γὰρ
 τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἱερῶν ἀδελφῶν

ἄξιον.

dem solum Phalaris, neque tauri ille, neque as tantum,
 sed omnes reges ac principes, quotquot nunc templi
 utuntur opera. Præterea aurum, argentum, & quæcun-
 que alia preciosamulta, ac sæpenumero deo dedicanda de-

das subiecistis, consultis-
 sumè facturi, si primum o-
 mnium eam cogitationem
 suscepistis, de qualibet
 nam ac quantis rebus con-
 siliū ineamis. Principiò ea-
 nim super deo ipso ac tem-
 plo, cum sacrificijs atque
 donarijs, super ritibus ac
 moribus antiquis, simul
 atque legibus vetustis, ac
 gloria vaticiniū: exinde su-
 per omniuersa ciuitate, ac res-
 bus priuatim & publicè om-
 nibus Delphis conducentia
 bus. Præter hæc omnia con-
 sultantes non contemnē-
 dum in discrimen venientia
 apud omnes homines, aut
 fruendæ gloriæ, aut tole-
 randæ infamiae. His profe-
 ctò nihil maius (siquidem
 rationis compotes estis) aua-
 perinde necessarium esse
 existimabitis. De quibus is-
 gitur in præsens consulta-
 mus, hæc sunt, non equi-

uini

ἔξιορ. τίν' οὐρ ἔνικα, μέδ'
 ὡς αἰνῶν, μέδ' ὡς πάλαι, τὰ
 περὶ τ' ἀναθημάτων ποίησα-
 ῶν; ἢ τί μεμφόμενοι ὧς παρ-
 ακαοῖς ἔθεσι, καινοζόμεσθ' ;
 καὶ ὁ μηδὲν ἀποτῆ, ἀφ' οὗ τὴν
 πόλιν οἰκῶμεν, καὶ ὁ Πύθιοι
 ἔχῃ, καὶ ὁ τρίπους φθίγγεται,
 καὶ ἡ ἱερά αἱμυλῆται, γιγί-
 νηται ἡμῖν. οὐκ ἀτακτοῦμεν.
 θα, λείνεται καὶ ἐξίτ' ἀβύθου
 τὰς ἀναβίβντας; καὶ μὴν ἐξ
 ἡκίστου τῶ παλαιῷ ἔθετι, τῷ
 ἀνδρῶν καὶ πατρῶν ἐξῆναι,
 ὅρατε ὅσων ἀγαθῶν ἡμῖν πλη-
 σαι τὸ ἱερόν ἀπάντων ἀναβί-
 βντων, καὶ ὑπὲρ τὴν ἡμέραν
 χεσσαν δωάμεν ἑνίον δω-
 ρεμένων τὸν θεόν. εἰδὲ ἡμᾶς
 αὐτοῖς δοκιμασὰς καὶ ἐξίτα-
 τας ἐπιστάσι ὧς ἀναθήμα-
 σιν, ὅκνῳ μὴ ἀπρῆσομεν τῶν
 δοκιμασσομένων ἵτι, ὅτις
 ὅς ἀπομένοντες, ἀπὸ Διὸς
 αὐτὸν

nemini, quantis bonis templum auctum & cumulatū fiet,
 omnibus offerentibus, ac quibusvis pro substantiā suā mo-
 dulo donarijs deum cumulantibus. Quod si nobis ipsi ius
 dicum & censorum provinciam sumemus missorum huc
 munerum, vereor ne citā eorum qui nobis probandi aut ex-
 pendendi sunt, penuria laboremus, nemine scilicet sufferente
 semel.

niunt. Primum enim iuxta
 dei consilium expendere cō-
 uenit. Cuius ergo rei gra-
 tia non ut semper nobis mor-
 ris fuit, neque ut iam olim
 consueuimus, de dedicandis
 muneribus faciemus? Aut
 quid in antiquis constitutio-
 nibus censoria nota repres-
 hendentes, rebus nouis stu-
 demus? Et quod nunquam
 ex quo hanc urbem incolis-
 mus, ac Pythius interrogas-
 tus reddidit oracula, & tri-
 pos loquitur, & ipsa sacer-
 dos diuino afflatur numine,
 fecimus, nunc faciendum
 constituemus, iudicantes
 videlicet, ac expendentes eos
 qui huc misitant munera.
 Quin potius illud apud ani-
 mum vestrum cogitatis ex
 prisco illo more & institu-
 to, quo munerum offerendo-
 rum facultas interclusa fuit

αὐτὸν λαθίσαντα, καὶ ἀναλί. semetipsum reum obiectat
 σκοῖτα καὶ λατὰ ἀπανῶντα, iudicio, & in hoc ipsum
 παρ' αὐτὸν κείνην, καὶ ἵπρ' τῶν impensas & sumptus fa-
 ὄντων λινδυομένων. ἢ τίνι βίως cientem, ut iudicetur, de
 τὸν, ἀκείνην τῶ ἀνατιθε. omnibus in periculum ve-
 ναι ἀνάξ; &. niat. Aut cui humanitate
 patiendum existimatis, si donariorum dedicandorum liber-
 tate indignus esse iudicabitur?

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a MONARCHAE pietatem,] *μονάρχης* seu *μονάρχης* pro, tyranno, & *μοναρχία* pro, tyrannidem gerere apud Graecos sece dicuntur, ut hic. Nimirum id vocabuli cum eum significat, qui solus rerum potitur, idq; iniuste, b Et quod à poetis dicitur citra sementem.] Quae autem citra nostram operam casu nobis eueniunt, *ἄτακτα* & *ἀτακτα* contingere dicunt Graeci. Idē in Parasito, & in Rhetorum didascalō vsus est. Natum à fabula insularum fortunatarum, de quibus Lucianus & Horat. in Od. Hom. Odyss. lib. 9.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟ-

λογίας.

DE ASTRO-

logia.

D. Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

Astrologiae defensio quaedam est, à dignitate videlicet quam ab antiquitate & praestantia eorum qui illam ab ipso coluere, trahit, & à certitudine, quam ex similibus & signis rationatione quadam colligit. Recenset autem principia varias gentes & populos à quibus illa inventa, tractata ac locupletata fuerit. Deinde & homines.

Nes, & quid quisq; in illa singulatim vel observârît, vel tractârît: quo loco & fabulas plerasque Græcorum poëtarum de Ophæo, Tiresia, Atreo Thyeste, Bellerophonte, Phryxo, Dædalo, Endymione, Phaëthonte, ac cæters quibuldam explicat. Postremò & utilitatem artis tradit, quò futuris rebus per hanc observatis, & mala faciliùs tolerare, utpote, previdentes illa, possimus: & bonorum spe nos ipsos confirmare. Exordio dociles facit, statim proposito de quo & qualiter dicturus sit: & obiurgat eos qui artem ob imperitiam videntium ac profitentium reprehendunt.

Μοί τε ὑρανῦ,
ἀμφὶ τῶν ἀστέρων
ἡ γραφή ἐκ αὐ-
τῶν ἀστέρων ἐστῖ

αὐτῷ περὶ ὑρανῶ, ἀπὸ μαν-
τείης καὶ ἀληθείας, ἥ δὲ ἐν τῶν
τίων ἐς ἀνθρώπων βίον ἱρ-
χεται. ὃ δὲ μοι λόγος ὅτι ὑ-
ποθημοσύνη ἔχει, ἐστὶ δὲ δι-
δασκαλίῳ ἱσαχίηται, ὅ-
πως ταύτην πλὴν μαντοσύνης
διγινώσκῃ, ἀπὸ μίμφομαι,
ἐχόδι σοφοὶ ἰόντων, τὰ μὴ
ἅπαντα ἱσακίησι, καὶ πᾶσι
τοῖς ἰωυτίων ἀπηχίονται, μὴ
ὕλῳ δὲ ἀστρολογίῳ οὐτὶ τις
μίτουσιν, οὐτὶ ἱσακίησιν.
καὶ ἡ μὴ σοφία παλαιὰ, οὐ-
δὲ νῦν ἐς ἡμῶν ἀφίκετο,
ἀπὸ

Ἐ δὲ αἰθέρι, δὲ αἰ-
αστρὶς ἐστὶ nobis
institutus ser-
mo: non de ipsis

quidem astris, neque ipso de
cælo, verum de divinatione
ac veritate, quæ ab illis
in hominum vitam profi-
ciscitur. Neque rursus
michi libellus hic se tradi-
turum qui doctorum pro-
fiteretur, quo pacto divi-
nationem hanc assequi lin-
ceat: sed illud queror, do-
ctos omnes cum in cætes
ris omnibus exerceant se-
se, suisq; omnibus tradant,
solam Astrologiam nec ha-
bere in precio, nec exer-
cere. Atqui hoc doctri-

nae genus vetustum est, neque nuper ad nos pervenit,
sed

ἀπὸ ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασι-
σιλέων, θεοφιλέων, οἱ δὲ νυνὶ
ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ. καὶ περ-
τι μισοπονή, ἑαυτοῖς τε ἀντί-
ξοα φρονέουσι, καὶ ἔτι ἂν ἀν-
δράσιμ ἐπικυρίωσι, ψυχλα
μανταλόμοι, ἄσρων τε κα-
τιγορῶσι, καὶ ἀντὶν ἀσρολο-
γίῃ μισέουσιν, ὅδε μιμνῆτε
ὑμῖν, οὗτε ἀληθείαν οἰκίζου-
σιν, ἀπὸ λόγων ψυχλα καὶ
ἀνυμῶλτον, ὅδε δικαίως, ἰμοὶ
δοκίαν φρονέοντες. ὅτι γὰρ
τίμητον ὁ ἀϊδρεῖν, τιμωσώης
αὐτῆς ἀφνί, ὅδε ἀνληγίω ἀ-
μυσί, μυσικῆς ἀδφίη ἀπὸ οἱ
μὴ ἀμαθίῃ τῶν τεχνίων, ἐ-
καστὴ δὲ ἐρῶν τῇ σοφίᾳ. πρῶτον
μὴ ὅρ Αἰθίοπος τὸν δι τὸν
λόγον ἀνθρώποισι κατῆ-
σαν, ἀτίν ὅ ἀντίοισι τὰ ἡ, ἡ
ῥοφίη τῷ ἔθνι, καὶ ἡ ἰδέα
τῶν ῥοφίη ῥοφίη Αἰθίοπος,
τὰ δὲ, καὶ τῆς οἰκίσως ἡ ὅμοι-
εῖ. ἀπὸ ἡ ῥοφίης ἀντίη καὶ γα-
λινάη σκεκίαται, ὅδε τῶν
τῷ ἔτι προπίων ἀνέχον-
ται, ἀπὸ ἐρ μὴ ὅρ οἰκίσουσιν.
ἰδόντες ὅρ πρῶτα πλὴν σι-
perpetua sit cæli serenitas, et a-
turbationes, sed eandē tēperie

sed inuentum est priscorū re-
gū, quos dii amabāt. At huius
aetatis mortales nō solum in-
scitia socordiaq̃, verumeiū
odio laboris diuersa ab illis
sentiunt. Cumq̃ fortē incide-
rint in eos qui falsa praedicū-
tum & astra culpāt, & ipsam
Astrologiā habent exosam,
neq̃ salutarē eam, neq̃ veri-
dicā arbitrantur, sed autē ma-
gis falsam atq̃ inanem haud
reclē, siquidē mihi quidem vi-
detur, sentientes. ^b Neq̃ enim
ob imperitiā fabri, ars ipsa
culpatur: neq̃ ob cātoris in-
scitiā ipsa musica parū est e-
rudita, quā illi potiūs artium
sunt ignari: ceterum ars vna.
quaq̃ suapte natura scita est.
^c Primū igitur Aethiopes hāc
rationē mortalibus tradide-
runt. In causa fuit partim gē-
tis eius sapientia (nam cete-
ris quoq̃ in rebus Aethiopes
reliquos homines antecellunt
sapientia) partim regionis
quam incolūt, opportunitas,
propterea quōd apud eos
quillitasq̃, neq̃ patiuntur annū-
unt. Itaq̃ cū primū vidēt la-
nam

NAME

λύρη, ἧς ἄμιβς ἰσοῦ τῶν ἑπτὰ
 χορδῶν ἁξίον ἁρμονίῳ
 διωβάμεν. ταῦτα Ὀρφεὺς
 διέμυρ', καὶ ταῦτα ἀνακί-
 θισεν, πάντ' αἰθέρι, καὶ πάν-
 τω ἐκράτειν. ὃ γὰρ ἐκένω
 τὴν λύρην ἵδμεν, ὅθ' οἱ ἄν-
 θρωπος ἱμελεῖ μουσεργίας, ἀπὸ
 αὐτῇ Ὀρφείῳ ἡ μεγάλῃ λύρῃ.
 Ἐκλήεις τε τὰδ' ἐτιμίουτο,
 μοίρῳ ἰσὺν αὐτῷ ἔραν' ἀπὸ
 κεναρ'. καὶ ἁξίον ποταοί,
 καλίστην λύρην Ὀρφείῳ. ἥρ
 δὲ ποιεῖ Ὀρφεία ἴδμεν, ἡ λίθοι-
 σιν ἡ χρυσῷ μιμιμημένον, μέ-
 σω ἔστιν ἡ κίτ' ἀέδοντι, με-
 τὰ χερσὶν ἔχον τὴν λύρην.
 ἀμφὶ δὲ μιν ἴσα μυνεία ἔση-
 κεν, ἐροῖς καὶ ἄνθρωποι καὶ
 ταῦρ' καὶ πῖον. καὶ τῶν ἱ-
 καστον ἔδ' ἔρ' ἐκῆνα ἴδμεν,
 μέμνησθ' μοι τῶν, κοίη ἱ-
 κένου ἀοιδῶν, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη,
 κοίτ' ἡ καὶ ταῦρ', ἡ δὲ ἀοιδῶν
 λίσσιν, Ὀρφείῳ ἐπαύσειν. ἥρ δὲ
 τὰ λίγω, ἅττα γνοίης, σὺ δὲ
 καὶ ἰσὺν ἔραν' ἀπὸ δὲ κίτ' ἐκασ-
 τον ὅντιον. λίγουσι δὲ τα-
 ροίῳ.

audiant. Quod si eorum quæ dico causas intelligas, tum & in
 celo horum unumquodque contemplator. Fertur autem & Ti-
 resia

lyra cum septem haberet
 chordas, concentum mobi-
 lium stellarum representa-
 bat. Hæc conquirens atque
 hæc agitans Orpheus omnia
 delembat, omniaque vince-
 bat. Neque enim illam ho-
 minis lyram spectabant, ne-
 que illi aliterius musices stu-
 dium erat, verum hæc ma-
 gna illa Orphei lyra. Hisce
 rebus cum Græci honorem
 habere vellent, locum illi in
 ipso celo designarunt, & cō-
 plusculæ stellæ vocantur Or-
 phei lyra. Quod si quando
 Orpheum videris vel saxo
 expressum, vel coloribus ef-
 fictum, sedet in medio, ca-
 nenti similis, manibus tenens
 lyram. circum hunc animan-
 tiū innumera multitudo, in-
 tet quæ & homo, & tau-
 rus, & leo. Cumque horum
 singula videris, fac horū mi-
 hi memineris, cuiusmodi sit
 illius cantus, cuiusmodi ly-
 ra, cuiusmodi taurus, & cu-
 iusmodi leo Orpheum au-

ῥιαίλω. ἄνθρωποι Βοιωτῶν, ὧν
 ἀπὸ καὶ τοῦ μανδραγόρου πρὸς
 ποταμὸν ἀνέστη, τὸτορ τὸ Τη.
 ροσίλω ἐν Εὐκλειῳ ἀπὸρ, ὅτι
 τῶν πλανητικῶν ἀστέρων, οἱ
 μὲν θῆλειοι, οἱ δὲ ἀρρενωγοὶ
 τῶν, ὅτι ἴσα ἐκ τελευτῶσι. τῶ καὶ
 μὲν διφύια γινώσκαι, καὶ ἀμ-
 βύβιον Ταρσίλω μυθολογί-
 σιν, ἀποτι μὲν θῆλειω, ἀπο-
 τι δὲ ἀρρενωγῶ. Ἀπρίως δὲ καὶ
 Θυέστῳ, περὶ τῆς πατρὸς βα-
 σιλικῆς ἐκλονητικῶν, ἥδη
 τοῖσιν Εὐκλείῳ ἀναφάνδον
 ἀστρολογίης τε καὶ ὁμήρου τῶν
 ὑρανίης μάχης ἔμειλε, καὶ τὸ
 ἔκδορ τὸ Ἀργεῖον, ἀρχαῖον ἔ-
 γνητον ἔκδορ, ὅστις ὧν ἰτέρῳ
 ὁμήρῳ περὶ τῆς τῶ. Ἰνθα δὲ
 Θυέστῳ μὲν καὶ ἐν σέβει, τὸρ ἐν
 τῶ ὑρανῶ σημαντῶν τὸ ὑπὲρ
 διαξεν, ἀπὸ τῆς δὲ ἀρρενωγίας
 τῶν Θυέστῳ γινώσκαι μυθολο-
 γίης. Ἀπρίως δὲ ὧν ἰκλίου
 πρὸς, καὶ τῶν ἀνατολίῳν αὐ-
 τῶ, λόγον ἰποκρίσας, ὅτι ὅτι
 ἐκ ὁμοίῳ φορέῳ ἰκλίου τε,
 καὶ ὁ κόσμος ἐκινῶνται, ἀπὸ
 ἐκ ἀντίξου ἀπὸ τοῖς ἀσ-
 τρομίουσι. καὶ αὐτῶν δὲ
 πρὸς, ἀπὸ τῆς τῶ κόσμου δὲ
 πρὸς ἰκλίου, ὧν ἰκλίου ἀνατολίῳ ἔσσι.

resia genere Boetius, diuina
 nandi gloria multum cele-
 berrimis fuisse. Hunc Tiresiam ex
 Graecis aiunt dixisse, stella-
 rum erraticarum alias esse
 femininas, alias mares, non
 tamen eadem efficere. Vnde
 eundem ancipiti sexu fuisse
 fabulantur aliquando femi-
 nam, aliquando marem. Por-
 ro Atreo & Thyeste de re-
 gno paterno decertantibus,
 iam iam maximam Astrolo-
 giae celestisq; doctrinae cu-
 ram fuisse Graecis, palam est.
 Ac publico consensu statue-
 runt Argiui, ut uter scientia
 praecelleret, is imperio posi-
 retur. Ibi Thyestes arietem
 illis in caelo demonstrauit,
 atque hunc aureum arietem
 Thyesta fuisse prodicium est
 fabulis. At Atreus de Sole,
 de quo vario illius exortu locu-
 tus est, ostendens non eodem
 modo ferri Solem & mun-
 dum, sed contrario inter se
 cursu rapi: & qui nunc vide-
 tur occasus, cum sit occasus
 mundi, Solis exortum esse.

τὰ δ' ἀπὸντα βασιλῆα μιν
 Ἀργῆοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα
 ἐλπίσιν ἐπὶ ὁρίῃ αὐτῶν ἔστη-
 το. ἐγὼ δ' καὶ περὶ Βιπύρο-
 φόντιω τοιάδε φρονέω· πη-
 νόρ ἢ οἱ γνῶσθαι ἵππον ἔμελλ-
 ῃα πάθομαι, δοκίω δὲ μιν
 ταύτῃ τῷ σοφίῳ μεθίπνευ-
 τα, ὑψηλὰ τε φρονέοντα, καὶ
 ἄστροισι ὁμιλίοντα, ἵς ἔρα-
 νόρ ἐχὶ τῷ ἵπῳ ἀναβλῶαι, ἀ-
 λὰ τῇ δαμονίᾳ. ἴσα δέ μοι καὶ
 ἵς Φείξῳ τὸν Ἀδάμανθον
 ἄρῃον, τὸν δὲ λεῖπ' ἡγεσίῳ
 δι' αὐτῆς ἱλάσθαι μυθίων-
 τας, ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον
 τὸν Ἀθλῶν, ξείνῃ μὲν ἢ ἵς
 ποείῃ, δοκίω γὰρ μιν ἐκ ἔξω ἀ-
 στρολογίης, ἀλλὰ οἱ αὐτὸς με-
 λισσι ἐχέμεθα, καὶ παυδὶ τῷ
 ἰωντῷ κατηγέμεθα. Ἰκαρὸς
 δ', ἐνόητι καὶ ἀτασθαλίῃ καὶ
 μῆτι, καὶ ἐκ ἐπιπικτὰ διζέ-
 μῃ, ἀλλ' ἵς πόλον ἀρ-
 θῆς τῷ ἰῷ, ἐξίπται τῆς ἀλη-
 θείης, καὶ παντὸς ἀπιστά-
 λῃ τῷ λόγῳ, καὶ ἵς πῆλα-
 γος κατὰ λήχθῃ ἀβύσσῳ πρὸς
 γμάτῳ. τὸν Ἐμπεδῶν ἄλλ' ἔ-
 μυσσε

decidit rerum immensæ profunditatis: de quo Græcificus
 fabulan.

Hæc locutum Argivi re-
 gem creârunt, magnâque
 doctrinæ laudem est affectus.
 Equidem & de Belle-
 rophonie similia sentio. Nam
 alatum equum illi fuisse, non
 admodum credo: verum ar-
 bitror illum hanc discipli-
 nam sectantem, sublimiâq;
 cogitantem, & inter astra
 versantem, in cælum non eo
 quo ascendisse, sed animo,
 Eadem de Phrixo Atha-
 manis filio dixerim, quem
 aureo ariete per aërem ve-
 lum fabulantur. Quin &
 ipsum sanè i Dædalum A-
 theniensem, etiam si res est
 noua auditu, tamen haude-
 xistimo eum ab Astrologia
 fuisse alienum: sed cum ipse
 ea maximè est usus, tum fi-
 lium suum eandem perdoes-
 cuit. Ast Icarus cum iuuen-
 tutis calore & inscitia, nō ea
 disquireret quæ conuenie-
 bant, sed ad ipsum quoq; pos-
 sū animo tolleretur, delapsus
 est à vero, totaq; aberrauit
 arte, & in mare præceps
 fabulan.

μυθολογίῃσι καὶ λόγῳ ἰπ' αὐτῷ ἐν τῇ θάλασσῃ Ἰκάροον ἀπὸ καλῆσι. τάχα δ' καὶ Πασίφαι, πρὸ Δαίδαλος ἀκούσασα ταύρου τι πῖει, καὶ ἐν τοῖς ἄστροισι φαινομένη, καὶ αὐτὴ ἀστρολογίῃσι, εἰς ἔρωτα καὶ λόγῳ ἀπικνῶ, ὅθεν νομίζουσιν, ὅτι Δαίδαλος μὴ τῷ ταύρῳ ἐνύμφεύσῃ. αἰοῖ δ' οἱ καὶ κατὰ μέρη τῶν ἐπισήμων διελόντων, ἵκασοι αὐτῶν ἀπὸ ἐπινοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σεληνάῳ, οἱ δ' τὰ ἐς Δία, οἱ δ' τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντων, ὁρόμεν τε αὐτῶν πῖει καὶ νύκτι καὶ ἡμέρῃ. καὶ Ἐνδυμίων μὲν τὰ ἐς τὴν σεληνάῳ διατάξας, Φαίθων δ' ὅς ἐστιν ἥλιος ὁρόμον ἐτικμέρας, ἑμὲν γὰρ ἀπικνῶς, ἀπὸ ἀτλίας τὸν λόγον ἀπληθῶν, ἀπῖθοντες οἱ δ' ἐτα γὰρ ἀγνοῖοντες τῷ ἥλιῳ παῖδα, Φαίθοντα δοκίμοι, καὶ μύθοι ἰπ' αὐτῷ ἰδαμῶν πρὸς διηγούνται· ἰλθόντα γὰρ μὴ παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα, αὐτίαν τὸ καὶ φάτις ἄρμα λυσιόχων, τὸν δ' ἀνοῶν τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰκασίης τὸν νόμον.

fabulatur, qui ex huius nomine sinum eius maris Icarium frustra vocant. Fieri potest, ut Pasiphaë quoque cum ex Dädalo de Tauro audisset, inter stellas apparente, de qua ipsa Astrologia in artis amore incidere. ob id existimane factum, ut Dädalus illam tauro copularet. Sunt autem qui scientiam in portiones partiti, in singulis partibus singuli elaborarint, alij in ijs quae ad Lunam, alij quae ad Iovem, alij quae ad Solem pertinent, congerentes, neque non cursum ac motum eius vim illatum. Atque Endymion Lunae rationem tradidit, Phaëthon Solis cursum deprehendit, non ille quidem verè, sed moriens imperfectam artem reliquit. Haec qui ignorant, Phaëthontem Solis filium credunt, fabulamque de illo haudquaquam veram narrant, adijisse Solem patrem, ac postulasse ab eo ut sibi liceret lucis currum moderari, illum id concessisse, monuisseque quae ratione foret aurigandum.

ὃ δὲ Φαίθων ἰπαδὺ ἀνέβη τὸ
 ἄρμα, ἡλικίῃ καὶ ἀπαθείῃ, ἄλ-
 λ' οὐ μὴ πρόσθεν ὠϊό-
 ρωσεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς
 ἀπασφρούμενος. ὧς δ' ἀν-
 θρόπους κρύπτει καὶ θάλα-
 ππος· ἐκ ἀνασχιστῶν διέφθα-
 ρεν. ἐπὶ τοῖσι δ' αὖ τὸν Δία ἀ-
 γαναστῆοντα, βαλὼν πρὸς
 τὸ Φαίθοντα μέγαλα, πε-
 ρόντα δὲ μιν αἰὲς ἀδελφαὶ πα-
 ρεῖδον, πρὸς μέγα ἰ-
 ποίον, ἵνα μετέβαλον τὰ ἑ-
 ῶνα, καὶ νύκτ' αἰὲς ἄγαστοι,
 καὶ τὸ ἥλικτρον ἐπ' αὐτῶν δα-
 κρυον πηλάουσι. οὐχ ὅτω
 ταῦτα ἰγνῶσκον, οὐδέ οἱ αὖτ'
 τοῖσι πᾶσι βῶσαι, οὐδέ κ' ἡλίο-
 πῳ δ' αὖ ἰποικῶσθαι, ὃ δ' ὁ πᾶς
 αὐτῶν ἀπέθανε. λείπονται δ'
 καὶ ἄλλα ἐκ λυγρῶν πομπῶν
 ἑῶνα, τοῖσι ἐν ὧν μάλιστα
 τι πᾶσι βῶσαι. ὧς γὰρ δὴ ὁ-
 ριον πισυνῶσαι, πᾶσι δ' αὖ
 νείω τῆς Ἀφροδίτης γνῶ-
 σαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἀ-
 ρίοιο Ἀσκάλαφορ, καὶ Ἀν-
 τόλυκον Ἑρμῆος· ἀπ' οὗτοι,
 ἕκαστος αὐτίωρ, θεοφιλέων
 ἰγνῶσκον·

aut Antiochum Mercurij.

Phaëthonem verò confecta-
 so curru, partim ob aeta-
 tem, partim ob imperitiam
 ita egisse, ut aliquando es-
 set vicinus terræ, aliquan-
 do longo semotus spatio à
 terra, interim mortales frig-
 gus atque aestus intolerabi-
 lis conficiebat. Ob hæc in-
 dignatum Iovem ingenti ful-
 minis telo percussisse Phaë-
 thontem. cum deiectum so-
 rores circumstantes magna
 luctu prosequiebantur, do-
 nec immutaret formas,
 quæ nunc sunt Populi, ac
 lachrimarum vice, quibus
 fratrem deplorabant, ele-
 strum defillant. Haudqua-
 quam hæc ita gesta sunt,
 neque pium est his haberi
 fidem, neque Soli fuit fi-
 lius, neque illi filius interire.
 Sed narrant Græci & alii
 permulta fabulosa, quibus
 ego non admodum credo.
 Nam quæ consentaneum est
 credere in Aeneam Veneri
 fuisse filium, aut Minoæ Io-
 uis, aut Ascalaphum Martis,
 Verum hi homines p̃i, dijsq̃

grati

ἔγγονοι, καὶ σφίσι γυναικείοις
 ὧ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ
 Ζεὺς, ὧ δὲ ὁ Ἀρης ἐπιβλήσκει.
 ἑκόντοί γ' ἂν ἀνθρώποισι ἐν
 τῇ γῇ ταύτῃ οἰκῆσαι ποιεῖ-
 σιν, οὗτοι ὅπως ταῖς, ἰων-
 τοῖσι πάντα ἄκιστα ἐκτελέου-
 σι, καὶ χόλον, καὶ μορφὴν, καὶ
 ἔργα, καὶ δαίμονας καὶ βα-
 σιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡ-
 γιουμένης, καὶ τοῦ Αἰνείδης, Ἀ-
 φροδίτης βυλάσκει ἔγγονοι καὶ
 πῆλιν δὲ Αὐτόλυκος ὃς οἱ καλ-
 πικὴν, ἐξ Ἑρμῆος ἀπικέσκει. ὅμως
 γὰρ ὅδε ἡ Κρόνος ὁ Ζεὺς ἔδωκε
 σὺν, ὅδε ἡ Τάρταρον ἔργον, ὅδε
 τὰ ἄλλα ἐμύσατο ἑκούσας
 ἀνθρώποι νομίζουσιν ἅμα ἐν-
 ριταὶ γ' ὁ Κρόνος τὴν ἔξω
 πορὴν, ποτὸν δ' ἡμῶν, καὶ
 οἱ νωτρεῖς ἡμῶν, καὶ ὁ ῥη-
 δὴν τοῖσι ἀνθρώποισι ὁρά-
 σθαι, διὸ δὲ μὴ ἰσάναι λέγου-
 σιν, ὅπως πεπιδυμένον τὸ
 δὲ βάθ' τὸ ποτὸν ὧ ἡ-
 ρος, Τάρταρον καλεῖται.
 μάστιγ' ἐκ τῆς Ομήρου ὧ
 ποιητῆ, καὶ ἡ Ἡσιόδου ἐπὶ
 μάστιγ' αὐτῆς τὰ πάντα ὧς
 ἀστρολογίονσι ὁμοφωνοῦντα.
 εἴς τε μὴ ἰσθῆναι, πρὸς τὴν Ἀστρολογία

grati fuerunt, eosq̃ nasce-
 tes, hunc Vēnus, illum Iupis-
 ter, alium respiciebat Mars.
 Etenim qui patresfamilias
 sunt mortalibus in hoc pro-
 gignendi genere, ut veluti pas-
 rentes sibi similia producunt
 omnia, et colorem, et form-
 am, et facie, et animum.
 At rex quidem Minos Iouis
 auspicijs, Aeneas formosus,
 Veneris fauore natus est,
 fur Autolycus: at ea furas
 rancitas illi ex Mercurio con-
 tigit. Iam verò nec Satur-
 num Iupiter coniecit in vin-
 cula, nec in tartara præcipi-
 tem dedit, neque cætera ma-
 chinatus est, quæ putant homi-
 nes: verum Saturnus extre-
 mus mouetur, proculq̃ à no-
 bis semotus est. Segnis illi
 motus, neque facilis animad-
 uersu mortalibus: atq̃ hanc
 ob causam illum stare dicunt,
 seu vinculis alligatum Cæ-
 lerum ingens aeris multitu-
 do, Tartarus appellatur. Sed
 potissimum ex Homeri poë-
 ta, Hesiodiq̃ carminibus li-
 cet intelligere, priscorum fabulas cum Astrologia consentire.

ἔντ' ἄρ' ἂν πλὴν σαρλὺν ἔνδ' Διὸς
 ἀπηγίγται. καὶ τὸ ἡλίον τὰς βο-
 ρὰς, τὰ δὲ ἐν τῷ ἡμισφαιρίῳ συμ-
 βάλλομαι, καὶ τὰς πόλιν, τὰς
 ἐν τῇ ἀσπίδι Ἡφαιστοῦ ποιεῖ-
 σαι, καὶ τὴν χορὸν, καὶ πλὴν ἅ-
 παντων. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς πλὴν
 Ἀφροδίτης αὐτῷ καὶ Ἐρι-
 τλὴ μοι χάινω λήλυται, καὶ τὰ
 ἰμφοῖνα, ἐκ ἀποδοῦ, καὶ ἐκ τῆς
 ἱερῆς Ὀφείης πεποιημένα καὶ γὰρ
 δὲ ὅν Ἀφροδίτης καὶ Ἐρι-
 ὁμοδομοίῳ, πλὴν Ὀμήρου ἀοι-
 δὴν ἀπεργάζαντο ἄλλοι οἱ
 ἔπειτα τὰ ἔργα ἰκάνοντο αὐτῶν
 διαιεῖσαι, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν
 ἀπὸν, Ἀπὸν οὖν γ' ἰμφοῖνα
 μετ' ἑτέρων ἐργαζάμενοι. τὰ δὲ
 τοῦ πολέμου, ταῦτα γ' Ἀρι-
 στοῦ, καὶ Ἀθλῶν πάντα μελέ-
 σαι. Ἀπὸ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες,
 μάλιστα μαντιῶσι ἰχθύνον, καὶ
 ἑὶ πάριον αὐτῶν ἰποῖον
 ἀπ' ὅτι πόλιν ὤκισον οὐ-
 δὲ τείχεα περιβάλλον, οὐτε
 φόνους ἐργάζον, ὅτι γυναι-
 κας ἐλάμνον, πρὶν ἂν δὲ πα-
 ρὰ μάντιων ἀκούσαι ἔκαστα.

καὶ

cunducerent, neque quenquam occiderent, neque ducerent
 uxores priusquam de sigulis à vate responsum accepissent.

° Denique

Siquidem ubi Iouis catenam
 narrat, ac Solis iacula (quæ
 quidem ego radiorum idius
 esse conicio) tum vrbes quas
 in clypeo finxerat Vulcanus,
 præterea choream et
 vineam, ad hæc quæcunque
 de Veneris ac Martis adul-
 terio dixit, deque delectio-
 ne, haud aliundè quàm ex
 hac scientia sunt conficta:
 quandoquidem Veneris et
 Martis concursus, Homeri-
 cæ cantilenæ præbet argu-
 mentum: in alijs autem ver-
 sibus utriusque diuersum ef-
 fectum descripsit: Veneris
 cùm ait illi:

Tute Venus iucunda ma-
 gis connubia cura.

Porro de belli negotijs:

Cuncta citò hæc curæ
 fuerint Marti atque Ma-
 neruæ.

Hæc cū intelligerent veteres
 illi, maximè diuinationibus
 viebantur, nec eam ociosam
 esse putabant, adeò ut nec vr-
 bes conderet, neq; mœnia cir-

καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτοῖς
οἱ οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν.
ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς, παρ-
θεν ἔχον τὴν προφητείαν,
σύμβολον, τῆς παρθένου, τῆς
οὐρανίης· καὶ δράκον ὑπο ὧ
τρίποδι φθίγγεται ὅτι καὶ ἐν
τοῖσι ἀστροῖσι δράκων φαίνε-
ται· καὶ ἐν Διδύμοις ἡ μαντήι-
α τοῦ Ἀπόλλωνος, ἱμοὶ δὲ
κία καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων
Διδύμων ὀνομάζεται. οὕτω
δὲ αὐτοῖσι χῆμα ἱερῶτατον
ἡ μαντοσύνη ἰδούκισ, ἔστι δὲ
Ὀδυσσεύς, ἐπεὶ δὲ ἔκαμ
πλανιόμην, ἐθελήσας ἀπει-
κὴς ἀκούσαι περὶ τῶν ἔκγοντων
πρηγμάτων, ἐς τὸν Αἰδῶν
ἀπῆλθε, οὐκ ὄφρα ἦδεν νέκυ-
ας, καὶ ἀνερπία χῶρον, ἀλλ'
αἱ λόγοις ἐλθεῖν Ταρταρὸν ἐ-
πιθυμία. καὶ ἐπεὶ δὲ ἐς τὸν
χῶρον ἔλθον, ἴδεν ἡ Κίρκη
ἰσχυμένη, καὶ ἔσκαψεν τὸν βο-
τῶν, καὶ τὰ μῆλα ἰσοφάει,
πομπῶν νεκύων παριόντων,
ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς
ἑαυτοῦ, τοῦ αἵματος πατρὸς
θελόντων, ἡ πρότερον ἀφῆκεν
οὐδένι, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρί,
περὶ

Denique nec ipsa deorum
oracula ab arte astrologica
erant aliena : verum apud
Delphos virgo prædicendi
munus administrat, quæ cæ-
lestem illam virginem re-
præsentat : ac Draco sub tri-
pode vocem edit, quoniam
inter stellas Draco con-
spicitur : in Didymis verò
templum est Apollinis, &
hoc, sicuti mihi videtur, ex
his Didymis, id est, geminis
qui in cælo sunt, apellat-
um. Usque adeò verò diui-
natio visa est illis res sacra,
ut Ulysses etiam cum erran-
do fessus vellet certò de re-
bus suis cognoscere, ad in-
feros penetrârit, non quò vi-
deret umbras & locum inae-
mænum, sed quòd cuperet
cum Tiresia colloqui. Qui
simulatque in locum perue-
nerat, quem Circe monstra-
rat, foueam fodit, oues ma-
clauit : cumq; complures ef-
sent umbræ, atque inter has
matris quoq; sanguinem bis-
bere cupientes : non prius
permisit ulli, ne matri quidẽ,
quàm

πρὶν Ταρσιῶν γάσασθαι, καὶ
 ἱφαναγκάσαι ἑπ' αὐτοὶ τὸ μαν
 τήιον. καὶ ἀνέσχετο, διψῶ-
 σαρ ὀρίων ἢ μητρὸς τὴν σκι-
 πλῶ Λακιδαιμονίαισι δ' Λυ-
 κύργος τὴν πολιτείαν πάσαν
 ἐκ τῶ ὕψους διεντάξατο, καὶ νό-
 μον σφίσιρ ἰποιήσατο, μηδ' α-
 μά μηδ' ἐς πόλεμον πύχας
 εἶσιν, πρὶν τὴν σιληωαίαν
 πλήρεια γενέσθαι· ἢ γὰρ ἴσιν
 ἰνόμενον ἔσθ' τὴν διωασαίαν
 αὐξανομένης, τῆς σιληωαίης
 καὶ ἀφανιζομένης, πάντα δ'
 ἐπ' αὐτῇ Διοκίδῃ, ἀπὸ μὲν
 νοὶ Ἀρκάδων ταῦτα οὐκ ἴδε-
 ξαντο, οὐδ' ἰτάμισαρ ἀστρο-
 λογίαν, ἀνοίκε δ' καὶ ἀσσοφίη,
 αἰχνοῦσι καὶ τῆς σιληωαίης ἱμα-
 ρῶν περὶ γένεσιν, οἱ μὲν ὅρ
 πρὸ ἐμίων οὕτω κάρτα ἦσαν
 φιλομάντις, οἱ δ' ἐννύ, οἱ μὲν
 αὐτίων ἀδωάτα ἦσαν λή-
 γουσι, ἀνθρώποισι τέλ' ὅτι
 ραδι μαντικῆς· ἢ γὰρ ἑνὸς μιν
 οὔτε πιστὸν οὔτε ἀληθινόν. οὐδ'
 τὸν Ἀρία, καὶ τὸν Δία, ἐρ' ὡς ἰ-
 ρανῶ ἐμίων ἐνικα κινέσθαι,

ἀπὸ δ'

rā, neque Martem, aut Iovem nostra causa moveri in caelo:

verum

quātm Tiresia gustasset, ea
 actusque esset sibi vaticini-
 um edere: potuitque in-
 terim matris umbram viden-
 re sitientem. P. Ad hac
 Lycurgus Lacedaemonijs om-
 nem Reipublicae adminis-
 trationem ex caelo tempera-
 bat, ac legem illis dedit, ne
 quando in bellum prodia-
 rent ante plenilunium. Non
 enim existimabat eandem
 esse civitatis administratio-
 nem, crescentie luna et eua-
 nescenie, propterea quod
 omnia ab illa regerentur.
 Porro P. Arcades soli has
 non receperunt, nec in pre-
 cio habuerunt astrologiam,
 sed idem ob imperitiam et
 stultitiam aiunt se luna an-
 tiquiores esse. Proinde cum
 nostri maiores usque adeo
 fuerint astrologiae studiosi,
 huius aetatis homines pak-
 tim aiunt fieri non posse ut
 homines finem invenient di-
 uinandi scientiae, propterea
 quod neque certa sit, neque ve-

ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρώπων
 πρηγμάτων οὐδὲ μίλλω ὥρλω
 ἱκανοὶ ποιοῦνται, οὐδ' ἔτι
 αὐτίοισι πρὸς τὰδε καινώνη,
 κατὰ σφίς δ' ἡγεῖται τῆς περι-
 φορέας ἀνασφίφονται. ἅπλοι
 δὲ ἀστρολογίαν ἀψωδία μὲν
 ἀνωφελὴς δὲ εἶναι λίγουσι·
 οὐ γὰρ ἐπὶ μαντοσύνῃ ἀλλ'
 λάσσονται, ἀκόσα τῇσι μοίρη-
 σι δοκίοντα ἐπέρχεται. ἐγὼ
 δὲ πρὸς τὰδε ἄμφω ἱκανὰ ἴσ-
 χω ἔπῃ, ὅτι οἱ μὲν ἀστὲς, ἐν
 τῷ οὐρανῷ τὴν σφαιρῇ ἀ-
 δίονται, πᾶριζον δὲ σφίσι
 τῆς κινήσεως τῶν καθ' ἡμέ-
 ρας ἕκαστον ἐπιγίγνεται. καὶ
 θέλας ἵππον μὲν θέοντες, καὶ
 ἔρνιθων, καὶ ἀνθρώπων ἑλα-
 νομένων, λίθους ἀνασφαλ-
 οῦνται, καὶ ἑλάρφια δονέσθαι
 ἐπὶ τῶν ἀνέμων τοῦ ὄρου, οὐ
 δὲ τῇ δύνῃ τῶν ἀστέρων
 μηδὲν ἄπο γίγνεται; καὶ ἐκ
 μὲν ὀλίγου πυρὸς ἀπορροῖα ἐν
 ἡμέρας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
 δι' ἡμέρας καίεται, οὐδ' οἱ μέ-
 ρα τοῦ ἡμετέρου θάλαττης,
 ἀστέρων δὲ οὐδὲ μίλλω ἀπορ-
 ροίω διχόμεθα; καὶ μὴ τοι
 τῇ ἀστρολογίῃ, τὰ μὲν παλαιὰ ἰσχυρὰ ποιεῖται, ἀδύνατα ἔτι,

verum illis humanarum re-
 rum nullam esse curam, neq[ue]
 quicquid esse eis cum his ne-
 gocijs cōmercij, verum secū-
 dum hos necessitate circūan-
 guntur : partim dicunt A-
 strologiam non esse quidem
 mendacem, at inutilem. Non
 enim mutari vaticinio qua-
 cunq[ue] satis decreta instant.
 ¶ At ego sanè virisq[ue] respon-
 dere possum, stellas in cælo
 suo quidem motu volui, cæ-
 terum obiter eius motus ef-
 fectum ad nos pervenire. An
 vis equo currere, & gallinis
 aut hominibus tumultuanti-
 bus lapides subsistere, stipu-
 lasq[ue] moveri ventis cursu cō-
 citatis, siderum verò vertiginē
 nihil pratered effici? nō
 ab igni exiguo calor ad nos
 permanat, neq[ue] nostra tamen
 causa quicquam erit ignis
 neque illi curæ est æstus no-
 ster, ab astris autem nihil ad
 nos defluit? At sanè fieri non
 potest, ut per Astrologiam
 ex malis bona faciamus,
 neq[ue]

οὐδ'

οὐδ' ἀπάξαι τὶ τῶν ἀπορ-
 ριόντων πραγμάτων, ἀλλὰ
 τοὺς χρωμένους τὰς αἰσθη-
 δίας, τὰ μὲν ἰσθλὰ ἀλόγως ἀ-
 φείδμενα ποτὶ δὲ ἀπρόσδεκα
 ὄφρα, τὰ δὲ ἀγνοῦνσι
 φαῦλα ὁμαρίως δίχονται. ὅ-
 γάρ σοισι ἰπέρχεται ἀπ' ἰσ-
 μιλήτης καὶ προσδοκίης ῥηίδιαι
 καὶ πρηγία ἡγήται. τὰ δὲ ἀ-
 στρολογίης πῶς ἰσθρ
 ἀπολαμβάνει.

ρω.

neq̃ mutare quicquā earum
 rerū quæ ab illis ad nos de-
 manant: sed hanc utilitatem
 ars adfert utentibus. Bona
 multò antè delectant eos qui
 ventura præscierint: mala
 verò facilè cū non impru-
 dentibus venerint, accipiun-
 tur. Neque enim in illos iro-
 ruunt, sed quia meditata ex-
 pectataq̃ sunt, leuia mitiaq̃
 videntur. Hæc mea est de
 Astrologia sententia.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a DE COELO.] *Propositio* b *Neque enim.*] *A*
simili. c *Primum igitur.*] *Commemorat à quibus princi-*
piò hæc ars inuenta, culta & locupletata fuerit. d *Quod lu-*
næ non esse lumen propriū.] *Luna adscitizio lumine: hoc*
est, Solis radijs fulget, vnde ab Apuleio aliena lucis indiga vo-
catur, eiusque globus, lucens à Virgilio 6. Aen. dicitur, quod (si
Servio credimus) lucens illud sit, quod aliunde illuminatur. Illa
ideo in Icaromenippo de philosophis conqueritur. e *Porro*
Aegyptij.] *Hic Lucianus aperitiſſimè docet Astrologiam atq̃*
ex ea diuinationem in causa fuisse, ut diuersa animalia maxi-
mo in honore apud Aegyptios habita fuerint. f *Annum*
verò Sole.] *Solis annus quem peragis, ab vno signo ad idē re-*
diens, vnde annus vertens vocatur, & habetur magnus, cū
lunæ annus brevis putetur. Arcades annum tribus mensibus, A-
carnanes verò vj. mensibus dimensū sunt. Græci verò ccclij. die-
bus. g *Nam apis.*] *Osiris rex Aegypti tandem in deos rela-*
tus cum vxore sua Iside, colitur sub imagine bonis, quam Apis
(eu

sen Serapin appellant, propterea quòd ab uxore post eadem eius à fratre factam quaesitus & inuenitus, taceretur ibidem postea repertus, hos creditus sit fuisse Osiris. h Ammonis oraculum.] Ammon Iouis epitheton, hoc est, arenarius. nam ἀμμος arenam significat. Iupiter enim arietis specie, in extremo Libya-arenoso colebatur: ut Apollo Clavius est dictus, quòd coleretur in Claro insula. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei incluta, ubi responsa oratione non dabuntur, ut Delphis, quemadmodum scribit Strabo, sed nutu & signis, quibus oracula minore indignatione fuisse ex eo dicit, quod Romani, qui rerum poterantur, alia divinationis genera colerent, ex ausibus, extis, libris Sibyllinis. Lege ea quæ in Diogenis & Alexandri dialogis annotamus, i Dædalus.] Dædali architecti insignis Atheniensis, notissima est fabula, qui una cum Icaro è Creta alis, quas cera sibi et filio agglutinarat, in altum se eleuans, tyrannidem & iram Minois fugiebat. Virgilius 6. Aeneid. Outidius libro 8. Metamorph. k Endymion.] Primus Luna motum obseruasse atque alys ostendisse dicitur. Plinius lib. 2. cap. 9. l Phaëthontē Solis filium.] Hanc fabulam persequitur Ouid. lib. 2. Met. initio. Plato in Timæo, quid hac fabula significet, docet Arist. *ἡ δὲ τὰς ἀνθρώπων ἀνθρώπων*. scribit Electridas insulas in latebris & recessu Adriæ, ab Eridano flumio quendam fuisse exaggeratas. Huius autem loci incolæ, dicere Phaëthontem fulmine percussam, in hanc paludem decidisse. Idem lib. 4. de mundo in extremo de eadem fabula. Lucr. lib. 5. hanc etiam refert. m Aeneam Veneris.] Putat Aeneam dictum esse Veneris filium, quoniam eum nascentem respexit Venus: hoc est, quoniam habuit Venerem in horoscopo. At non modò poëta, sed etiam historici scribunt, eum fuisse Veneris & Anchisæ filium. De eo Eustath. in lib. 2. Iliad Homericæ. Vnde autem dictus sit, docet Homer in hymno Veneris 1. ubi loquitur Venus ad Anchisen. Si enim, inquiunt Mathematici, Iupiter, ac Venus Solt, feliciterq, collocati præsideant in genituris, eos qui nascuntur, efficiunt pios, religiosos, beneficos, puros, innocentes, publici boni, instiq; cultores, & prudentes, qualem Virgil. Aeneam describit, tanquam sit ita natus. n Veneris ac Martis.] Concubitus Veneris ac Martis ab Homero Odyss. θ luculenter describi-

tur: in Colloquijs quoque Luciani, & postea in *Metamorphosis* Ovidij lib. 4. o Denique.] Commemoratur quomodo apud veteres oracula ad Astrologiæ rationem relata sint.

p Adhæc Lycurgus.] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levare scribit Plutarchus. Prælium Lacedæmonij ante plenilunium ex Lycurgi præscripto non inibant. In eam superstitionem iocatur Aristoph. τῇ πλεσιλύνῃ: id est, plenilunio, sero aut nunquam futurum significans. Vide Erasmi. nostrum in *Adagio*: *Acessai luna.* γ. Arcades.] Arcades in summam morum immanitatem efferati sunt, quod cæteris omnibus amplectentibus Astrologiam, cæterasq; liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contempserint, seq; fecerint antiquiores ipsa luna: unde & πλεσιλύνῃσι dicti. Servius in 2. Georg. ita: Arcades se pro selenos esse afferere: id est, ante lunam natos esse, Cicero in *Fundaniæ* commemorat. r At ego.] A similibus & signis.

ΕΙ Κ Ο Ν Ε Σ.

I M A G I N E S.

Vincentio Obsopœo interprete.

A R G V M E N T V M.

Effigiat hoc dialogo Lucianus typum siue exemplar formosissimæ atque honestissimæ mulieris quæ non tantum pulchritudine corporis perfecta & numeris omnibus absoluta sit, verum etiam eas animi dotes eamque morum venustatem ac gratiam habeat, quæ scæminarum propriissimæ sint, & pro personæ qualitate quamque maximè commendent. Ac priorem quidem descriptionem, corporis ac formæ videlicet, ex sua persona effigit; collatione facta omnium earum, & statuarum, & imaginum, quæ vnquam à clarissimis artificibus factæ præcipuè celebrantur, sumendo ex vnaquaque quod in ea potissimum fuit,

ac plurima laude nobilitatum. Alteram autem quam sermonis ac vocis suauitatem, eloquentiam, studia, cognitionemque liberalium scientiarum, præterea sapientiam quoque ac prudentiam, modestiam, pudicitiam, & (quam in hac cum primis commendat) animi æquabilitatem ac moderationem describit: sub Polystrati cuiusdam persona, cum quo Dialogum hunc instituit, proponit, etiam ipsam collationibus exemplorum cum poetarum, tum historicorum eodem modo illustratam. Vtrum autem Imperatoris alicuius eorum sub quibus ipse vixit, an externi regis cuiuspiam uxorem aut etiam concubinam, hoc tam exquisito ac singulari encomio celebret, dubitari potest. Nam Traiani quidem atque Adriani vxoribus, sub quorum imperio pleraque scripsit, & nomen & patria repugnare videntur, cum altera Plotina, altera Sabina dicta fuerit: hanc autem ipse, ut illam apud Xenophontem Abradata uxorem, Pantheam vocari dicat, & rex Smyrna Ionica ciuitate natam fuisse. Et tamen appellatione regis Magni, qua veteres Græci solum Persarum regem nominabant, idem infra etiam imperatorem Romanum designat: cum in Toxari ait Diniam præfecto Asiæ ad regem Magnum (quanquam ibi regem Persarum, qui tum nullus fuit, Erasmus quoque verterit) in Italiam missum, & ab eodam damanatum in Gyarum insulam relegatum fuisse.

ATEL

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΠΟ-
λυστράτου.

Ἀλλ' ἔτι τοιοῦτόν
 ἵα ἄρα ἔπασχον
 οἱ τῶν γοργῶν
 δόντες, οἷον ἔ-
 γῳ ἱναρχος ἔπαθον, ὃ Πολύ-
 στρατὶ, παγκάλῳ τινὰ γυναι-
 κα ἰδόντι· αὐτὸ γὰρ ἔμυθε ἱκῆ-
 νο, μικρὸν δὲ νόθος ἐξ ἀνθρώ-
 πων σοι γιγνόμενος, περιηγῶς ὅ-
 ποδ' ἔθαύμαζες. Πο. Ἡράκλεις,
 ἀπερφύεις τι τὸ θίαμα φῆς, καὶ
 ἀδυνάτως βίωσθαι, ἢ γὰρ καὶ Λυκίον
 ἐξῆλθε γυνὴ τις ἔσθαι· οὐ γὰρ
 ἐπὶ μὲν ἔμεγαλύνει καὶ πάν-
 τ' ἀδύνατος αὐτὸ πάσχεις, ὥς τε
 θάλλον ἄν τις ὄλοντο Σίπυλον
 μετακινῆσαι, ἢ σὶ ἔλαττον
 ἀπάγοι, μὴ ἐλπίσασθαι αὐ-
 τῷ κελύφῃ καὶ ἐπιδ' αὐτόν.
 τά γε πομπάκις, ὥσπερ ἱκέ-
 νῳ αὐτῷ τῶν τῷ Ταντάλου.
 ἀτὰρ ἀπὸ μοι, τίς ἡ λισσομένη
 αὐτῇ Μεδουσα ἡμῖν ὄει, καὶ
 πόθεν, ὥς καὶ ἡμῖς ἴδοιμεν;
 οὐ

sti, sed lachrymas quoque non raro profunderet tibi moris est,
 quemadmodum illam perhibent Tantali filiam. Veruntam-
 en responde mihi quæ illa tandem est Medusa saxifica,
 unde generis ortum ducit, ut et nos illam videamus?

ΛΥΚΙΑΝΟΣ, ΠΟ-
λυστράτης.

T profectione
 li quoriam illi
 absumpti sunt
 exitio, quibus
 Gorgonis facies conspecta
 est, quali ego paulò antè pe-
 nè intrissem, ô Polystrate
 visa summa forma mulieris:
 et quod in ea fertur fabula,
 parum aberat quò minus ego
 saxum ex homine factus sim.
 spectaculi admiratiōe rigo-
 re attractus. POLO' Her-
 cules, inusitatū quoddam
 novum dicis spectaculū, mi-
 nisq; violentum, si Luciano
 quoque stuporem induxerit
 muliercula. Hoc equidē for-
 mosis conspectis iuuenibus
 facile tibi solet accidere, ita
 ut quispiam citius totum Si-
 pyllum loco dimoveret suo,
 quàm te à formosis queat ab-
 trahere: qui non solum hian-
 ti ore illis assistere consuevit

Neque

ὃ γὰρ οἶμαι, φθορήσεαι ἡμῖν τῇ
 ἰατρικῇ, ὡς ἐξηκολουθήσῃς ἐμὴν
 οἰκίαν πλοσίον πρὸς καὶ αὐτοῖς
 σαραπηνή, ὥστε σοὶ ἰδόντων.
 λυ. καὶ μὴν ἐν αἰδυναι καὶ σε,
 ὅς κ' ἂν ἐκ περιουσίας μόνον ἀ-
 πείδης ἐς αὐτὸν, ἀχάνῃ σε, καὶ
 τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότρονον
 ἐκφανῇ. αἰάτοι τοῦτο μὲν ἴ-
 σως ἐρρωκῆταιρόν σε, καὶ τὸ
 πρῶτον ἡτίον καί τοι, ἢ αὐ-
 τὸς ἴδουσι. ἢ κ' ἀκάνη περ
 βλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀ-
 ποσιῶσαι αὐτῇ; ἀπάξ γάρ σε
 ἀναδυσάμην, ἐνθάδ' ἐν ἐπι-
 λη, ὅπου καὶ ἡ θύρα ἡ ἀκλῆα
 δεῖται τὸ ἰδίον. Πό. πᾶν οὖν ὧ
 Λυκίῳ, τρέσιόν τι καὶ πᾶν
 ἀναπλάτῳ. ἀπ' ἐπὶ μοι, τίς
 ἢ γινώσκεις; Λυ. οἷός γ' ἐμὲ
 ἐκπρὸς ἀπὸ τοῦ λόγου, ὅς τις
 θίξαι, μή σοι ἰδόντι ἀσθενῆς τις
 ἐκπαύσῃ δόξω. παραδῶστον
 ἀμείνων φανῇ. πάλιν ἀπὸ
 ἥτις μὲν οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῶν ἔχοιμι,
 datm et monstrificam effing
 mihi expedi, quia nam illa
 me ofatione eius formam im
 vereor ne eam tibi iam visam
 nimis ieiunè laudārim? Ta
 amplior videbitur, atque ex

Neque enim, ut mea est opi-
nio, nobis inuidebis spectacu-
lū, neq; æclorotypia morbo la-
borabis, etsi nos illa conspe-
cta rigore concreuerimus.
LV C. Atqui hoc planè ti-
bi cōperiū esse oportet, quòd
si ex sola specula illam intui-
tus fueris, mutū ilicò ac ipsis
statuis immobiliorem te fa-
ciet. Et fortasse quod dixi,
leue est præ hoc quod dictu-
rus sum. Vulnere quoq; non
admodum tempestiuo te cō-
sauciabis, si coram ipse illam
intueberis. At si illa conuersa
sis oculis temet inspexerit,
quæ facultas tibi relinque-
tur te ab illa auellendi? Ab-
ducet te alligatum quocunq;
collibuerit, quemadmodum
lapidem Heracleum ferrum
ad se attrahere perhibent.

POL. Desine verò, ô Lu-
ciane, prodigiosam quan-
tâ pulchritudinem. Sed hoc
erit mulier. LV C. An tu
dicè autollere existimas, quò
ingenij culpa atq; infirmitate
tibi eius facies oratione mea
lentior. Caterùm quanam sit,
mihî

θραπεία δὲ ποικίλη, καὶ ἀπικτι-
 ρὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμ-
 πρὰ, καὶ ἀνέχωρ τι πλεονέκτημα,
 καὶ ἄβυσσος πάντων ποικιλιῶν. καὶ ὅ-
 πως μάλιστα κατὰ ἰδίωπι.
 αὐτὸν τὸνδε ἰδὼκα τὸ πρᾶγμα
 ἔργον. ΠΟ. ὁ δὲ τὸν νομίζω ἐπὶ τοῦ
 οὐνοῦ, καὶ τις καλοῖται; ΛΥ. οὐκ
 ἀμαρῶς, καὶ τὸν μόνον, τῆς ἰωνί-
 ας ἐστὶ. τῶν θεατῶν γὰρ τις
 ἀπὸ τῶνδε τὸν πλεονέκτημα, ἐπὶ
 παρῆλθε, τοιαῦτα μὲν τοι ἐ-
 φη ταύτην Σμυρναῖκα ἑκάλεσαν. καὶ
 θαυμάσων ἐδίδον, αἱ καμίσαι
 τῶν ἰωνικῶν πόλεων, τὴν καλ-
 λίστην γυναικᾶ ἰωνικὴν. ἰδὼ-
 κα δὲ μοι Σμυρναῖκα καὶ αὐ-
 τὸς ὁ λίγων ἔργων, οὕτως ἐστὶ
 μνησθεῖς ἐπὶ αὐτῇ. ΠΟ. ἔποιον
 ἐπὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς
 ἔποιήσας, οὐτὶ παρακολούθη-
 σας, οὐτὶ τὸν Σμυρναῖον ἐ-
 κείνον ἐρόμενος; ὅς τις ἴδῃ,
 καὶ τὸ ἄδω, ὡς οἶόν τις, ὑπὸς
 δαξὼν ὡς λόγος. τάχα γὰρ ἂν
 οὕτως

Smyrnaeus esse, qui ista dixerat, adeò insolenter de illa iacta-
 bat. P O L. Proinde hæc reuera vi lapidis fecisti, qui neque
 illam consecutus es, neque Smyrnaeum illum quæ fuerit, in-
 terrogâris. Atqui saltem speciem, quoad eius fieri potest,
 oratione mihi adumbrato, si quæam fortasse ista ratione
 illam

mihi non promptum est di-
 cere. Magnus circa illâ cer-
 nebatur cultus, et appa-
 ratus splendidus. Eunuchor-
 um numerofo satellitio stit-
 tata: multis præterea alijs,
 et illis teneris puellis comi-
 tata incedebat. In summa,
 omnia erant ampliora, quàm
 quæ privata fortuna me-
 diocritas sustentare possit.
 P O L. Ergo ne nomen qui-
 dem inaudisti in, quænam
 vocaretur? L V C. Ne no-
 men quidem teneo, nisi hoc
 solum, illam esse oriundam
 ex Ionia. Siquidem specias
 torum quispiam, conuersis
 in proximum oculis, quan-
 do præteribat: Tales, in-
 quit, Smyrneæ sunt pulchris
 tudines. Nihil autem mis-
 randum est, si ex Ionicis ur-
 bibus pulcherrima mulierem
 produxerit pulcherrimam.
 Visus verò est et ille mihi

τὸ γινώσκω. Λυ. ὁρᾷς, ἴκωρ τοῦτο ἤτησας, οὐ κα-
 ῖ λόγων δυνάμειν, καὶ μά-
 ῖ τῶν ἰμῶν, ἱμφανίσαι
 ῖ τα θαυμασιὰν ἀκόντα, πῶς
 ῖ μόλις ἄρ' ἡ Ἀπιδίαις ἡ Ζυ-
 ῖ Παρράσι. Ὁ ἱκανοὶ ἴδο-
 ῖ αὖ, ἡ αὖ τις Φαδίας ἡ Ἀλκας
 ῖ νης, ἰδὼ δ' ἀνυμνοῦμαι τὸ
 ῖ ρήτυπον, ἀσφαλῆς τῆς τέχ-
 ῖ ης. Πο. ὅμ' ὃ Λυκίην,
 ῖ οἷά τις ἴω τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ
 ῖ πισφαλὲς τὸ τόλμημα. ἀφί-
 ῖ ο ἀνδρὶ ἐπιδίδως τὴν ἀκόν-
 ῖ α, ὅπως ἄρ' τῆς γραμμῆς ἴ-
 ῖ η. Λυ. καὶ μὲν ἀσφαλῆς
 ῖ ρον αὐτὸς ποιεῖσθαι μοι δεσ-
 ῖ ῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς ἱκῶν
 ῖ ον τέχνητῶν παρακαλί-
 ῖ ας ἐπὶ τὸ ἔργον. ὡς ἀνα-
 ῖ γλάσιάν μοι τὴν γυμνασ-
 ῖ ο. πῶς τοῦτο φῆς; ἡ πῶς
 ῖ μ ἀφίκοιτο σοι πῶς τοσού-
 ῖ ον ἰτῶν ἀφαιρόντων; Λυ.
 ῖ αδίως, ἡν περ σὺ μὴ ὀ-
 ῖ ρήσεις ἀπεκρίναι τί μοι.

Πο. sciendum adsciucro, ut

mulieris formam mihi depingant. POLYST. Quorsum
 ita dicis? aut quonam pacto illi tibi adsciti venient, qui tot
 ex seculis fato functi sunt? LVCIANVS. Persa-
 ile, dummodo te mihi non pigeat ad quaesita respondere.

illam cognoscere. LVC.

Vide quantam rem à me

exigat. Neque enim tan-

ta praesto est facultas ora-

tionibus, praecipue verò

meis, aded admirandam i-

maginem in lucem produ-

cerendi, ad quam delinean-

dam vix Apelles, aut Zeu-

xis, aut Parrhasius suffices-

rent, aut si quis fuit vsquam

Phidias, aut Alcamenes. E-

go verò artis imbecillitate

non mediocriter laesam des-

formabo archetypum. POL-

LYSTR. Age tamen;

effare obsecro, quali fuerit

vultu praedita. Neque enim

periculosa erit audacia, si

familiari tuo ostenderis i-

maginem, quibus lineamen-

tis adumbrata fuerit. LVC-

CIANVS. Atenim longè iucius

ipse mihi facturus videor, si

quos priscorum illorum ara-

tificum ad praesens opus ab-

Πο. ἱερῶτα μόνον. Λυ. ἐς
 περὶ ἀμυσσάσ ποτε, ὦ Πολύ-
 στρατε, τῇ Κνιδίῳ; Πο. καὶ
 μάλα. Λυ. οὐκοῦν καὶ τὴν
 Ἀφροδίτῃν ἔδωκ' πάντας
 πότῳ; Πο. νὴ Δία τῶν
 Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ
 κάλλιστον. Λυ. ἀλλὰ καὶ
 τὸν μῦθον, ὁρᾷ γούσι, ἢ
 πούσας, οἱ ἐπιχθόνιοι περὶ αὐ-
 τῆς, ὡς ἱερῶτά τις τοῦ ἀ-
 γάμα; Πο. καὶ λαθὼν ἔπο-
 λαπθᾷς ἐν ἱερῷ, συγγίνοι-
 το, ὡς διωγθῆναι, ἀγάμα-
 ει; τοῦτο μὲν σοι ἄνωγε ἰ-
 σοράδω. σὺ δὲ (ταῦτά τῳ
 γὰρ, ὡς φῆς, ἔδωκ') ἴθι
 μοι, καὶ τόλμῃ ἀπόκειναι, εἰ
 καὶ τὴν ἐν λίποις Ἀθλῶνσι,
 τὴν Ἀλκαμίνου ἐώρακας;
 Πο. ἔπ' ἀντὶ τούτου, Λυκίη,
 ὁρᾷ θυμότερος ἔω, εἰ τὸ κάλ-
 λιστον ἢ Ἀλκαμίνου πλάσ-
 ματων παρ' ἄλλοις. Λυ. ἰκᾶ-
 νο μὲν γὰρ, ὦ Πολύστρατε, οὐκ
 ἐξ ἱερῶσμάσι, εἰ ποικίλεις
 ἐς

POLYSTR. Roga qua-
 cunque fert animus. LV-
 CIA. Nunquamne, Poly-
 strate, ad Cnidios peregre
 profectus es? POL. In-
 maximé. LVC. Prohi-
 de ante omnia^a Veneré-
 quoque illorum vidisti
 POL. Sanè per Iouem
 Praxitelis monumentum pe-
 cherrimum. LVC. Se-
 nunquid etiam fabulam me-
 morantibus de illa incol-
 inaudisti, quomodo vnus a-
 liquis eius imaginis insan-
 do amore correptus fuerit
 eum quemadmodum laten-
 ter in templo derelictus, non
 Et cum imagine, quantum
 fieri potuit, rem habuerit
 Sed hac alio tempore inqu-
 rito, quippe hæc (ut ais) ti-
 bi planè visa est. Age verò
 Hoc mihi responde, nun-
 quid etiam illam Atheni-
 quæ in hortis est, videlicet
 Alcamenis, conspexisti

POL Sanè omnium meriti

simus, ô Luciane, meritò censendus essem, si pulcherrimum
 Alcamenis figmentum negligenter contempsissem. LVC
 Illud quidem, Polystrate, te non interrogabo, num sei

ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν,
 καὶ τὴν Καλαμίδην Σωάν-
 δραν τιθίσαι. ΠΟ. ἴδου
 κάκιστον πομπήν. ΛΥ. ἀλ-
 λὰ καὶ ταῦτα μὴ ἱκανῶς τῶν
 δὲ Φαδίου ἔργων τί μάλιστα
 ἐπιμένεις; ΠΟ. τί δ' ἄλλο
 ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐ-
 πιγράψαι τοῦνομα ὁ Φα-
 δίος ἐξίστη; καὶ γὰρ Δία, τὴν
 Ἀμαζόνα, τὴν ἐπιδρομή-
 ντων ὧν Διοτίφη. ΛΥ. τὰ
 κάκιστα, ὅ ἵταῦρ, ὥς τε οὐ-
 κ' ἔτι ἄλλων τεχνιτῶν διόση.
 φέρε δὲ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τού-
 των, ὥς οἶόν τε, συναρμό-
 σαι, μίαν σοι ἀχόνα ἐπιθέ-
 ξω τὸ ἐξ αἰρίτων παρ' ἱκάτης
 ἔχουσαν. ΠΟ. καὶ τίνα ἄν
 πρόπορ τῇ ἱχθυόῃ; ΛΥ. οὐ
 χαλεπὸν, ὅ Πολύστρατε, ἀ τὸ
 ἔφ' τῷ παραδόντι τὰς ἀ-
 χόνας ὧν λόγος, ἐπιτίψαι μὴ
 αὐτῷ μετ' ἀκοσμήν, καὶ σω-
 τιθῆναι καὶ ἀρμόξαι, ὥς ἄν
 ὠρυθμότατα διώκῃ, φυλάτ-
 τειν ἅμα τὸ συμμιγῆς ἱχθυό-
 νων ποικίλον. ΠΟ. ὡς λέγεις,

καὶ
 ἵπ' ὅτις poteris luculentissimè, eadem opera temperaturam obser-
 vanti, ὅ iucundam varietatem. POLYST. Rectè dicis:

in arcem conscenderis, ac
 Calamidis Sofandram spe-
 ctaris. POL. Et hanc vidē
 septenumberō. LYC. Iam ὅ
 ista abundè sufficiunt. At ex
 operibus Phidiae quòdnam
 maximè collaudāsti? POL.
 Quòdnam aliud, quàm il-
 lam^b Lemniam, quam hoc
 quoque titulo nobilitate non
 dubitasti Phidias? Insuper
 illam quoque Amazonem,
 quae hasta innititur. LYC.
 Pulcherrima sunt ista, ὁ ἀ-
 mīce: itaque alijs non ama-
 pliùs egebis artificibus. Age
 verò iam ex omnib. his, quo-
 ad eius fieri poterit, unicam
 imaginem compositam tibi
 ostensurus sum, ab unaqua-
 que præcipuum specimè ha-
 bentem. POL. Et quo par-
 esto hoc fieri potest? LYC.
 Haud difficili, ὁ Polystrate,
 si nunc in præsens traditis o-
 rationi imaginibus, illi pers-
 miserimus exornandi copiā,
 tum cōponendi ὅ coarctan-
 di facultatem, quantum fieri

καὶ δὲ παραλαβὼν λακνύ-
 τω ἰθὺν γὰρ ἀδύνα, ὅ, τι
 καὶ χέσονται αὐτοῖς, ἥ ὅπως ἐκ
 τοσούτων μίαν τινὰ συνθέσ,
 οὐκ ἀπέδουσαν ἀπὲρ γάστ-
 ραι. Λυ. καὶ μὲν ἦδη σοι
 ἔρῃ παρὶ χεῖρας κομίζων τὴν
 εἰκόνα ᾧ δὲ συναρμόζω, τῆς
 ἐκ Κνίδου ἐκείνης μόνον τὴν
 πιστάλῳ λαβών. οὐδὲν γὰρ
 τῇ ἄκρου σέματι, γυμνοῦ
 ἔντι, δέχονται τὰ μὴ ἀμ-
 φὶ τὴν κόμην καὶ μίτω πορ-
 φύρων τι ἑνγραμμον ἵας-
 θας ἔχον, ἅς περ ὁ Πραξιτέ-
 λης ἐποίησεν καὶ τὸ φθαλμῶν
 αὐτὸ ὑγρὸν, ἅμα ὡς φαυδῶν
 καὶ κίχαισμένον. καὶ τοῦτο
 εὐφραδὲς κατὰ τὸ Πραξι-
 τέλῃ δοκεῖν. τὰ μὲν δὲ, καὶ ὁ-
 πα τῆς ὀφθαλμοῦ ἀντωπὰ, παρ'
 Ἀλκαμένους, καὶ τῆς ἐκ κί-
 ποις λέψεται καὶ πρὸς τι, χα-
 ρὸν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ ἑν-
 ρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ ὁμο-
 γωνον, ἵς λιπὼν ἀκλῆνον,
 παρὰ

proinde assumptis ille de-
 monstrat. Perlibenter verò
 videte gestio, quind illis v-
 sura sit, aut quomodo ex h-
 omnibus unam compo-
 tam, nec vlla in parte dif-
 crepantem absolutura sit.

LVCIAN. Atqui iam tibi
 videndi facultas præstabi-
 nascentem imaginem ita cō-
 ponens: Veneris ἐ Κνίδου
 adducta, si tantum capu-
 fumpserit, reliquis nudi cor-
 poris partibus opus non ha-
 bebis. Porro quod ad cor-
 mam & vultum attinet, ad
 decentem superciliorum am-
 bitum, illi habendum conce-
 des, quemadmodum ἀ Πρα-
 xitele absoluta est. Quin
 etiam oculorum nobilen-
 agilitatem amabili hilarita-
 te & gratia temperatam re-
 tinebit, sicut visum est Pra-
 xiteli. Cæterum vbera, &
 quæcunque vultus sunt par-
 tes priores, ab Alcameni
 & Venere quæ in hortis sit

est, mutuo accipiet. Ad hæc manus teretes, earundemq; con-
 tinuam iuncturam, digitorumq; tenellorum dictum non di-
 scitem, in extremis in orbiculatam exilitatem desinentium

παρὰ τῆς ἰσχύος καὶ ταύ-
 ται τὴν δὲ τοῦ παντὸς πρὸς
 εἰπόντος περιγραφῶν, καὶ πα-
 ρῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ εἶνα
 σύμμιτρον ἢ Λημνία παρὲ-
 ξα, καὶ Φιδίας ἔτι, καὶ εὐ-
 ματὶ ἀρμόγιον ὁ αὐτὸς, καὶ
 τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμα-
 ζόνος λαβόν. ἢ Σωσάνδρα
 δὲ καὶ ὁ Κάλამις αὐτοῖς κοσ-
 μέσουσιν αὐτὴν. καὶ τὸ μα-
 θίαμα λιπὸν καὶ λιγνὸς,
 ὥσπερ τὸ ἰκάνης ἔσται, καὶ τὸ
 δύσκολον δὲ, καὶ κόσμιον τῆς
 ἀναβολῆς, παρὰ τῆς Σωσάν-
 δρας, πλεονεξίαν ἀκάλειστον
 αὐτὴν ἔσται τὴν κεφαλὴν, τῆς
 ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικίαν
 ἀνὴρ ὡς κατὰ τὴν ἰσχύον Κνί-
 δος ἰκάνειν μάλα. καὶ γὰρ
 καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξι-
 τέλην μεμνημένον τί σοι, ὦ Πολύ-
 στράτη, δοκεῖ καλῶ γυναικα-
 ῶσαι ἢ ἄλλῃ, καὶ μάλα πρὸς
 παλαιὰς ἐν τὸ ἀκείριστον
 ἀπριωδῆ; Πολ. ἔτι γὰρ,
 ὦ

ab ea quæ in hortis est, & il-
 la vienda recipiet. At verò
 totius faciei descriptionem
 & lineamenta, genarum-
 quæ teneram molliem, &
 nasum intra rectum modum
 cohibitum, præstabit Lem-
 nia & Phidias. Idem
 quoque dabit oris conformem
 compositionem : cer-
 uicem verò lætream sumet
 ab Amazone. Porro au-
 tem Sosandra & Calamis
 eandem ornabunt verecun-
 dia. Risu præterea tenui
 fallenti intuenis oculos, a-
 nimi orisq; hilaritatem os-
 tendet, qualis & illius ef-
 fe solet. Vestitus fruga-
 lem mundiciem à Sosandra
 concessam habebit, præter-
 quam quòd illa nudo & a-
 perto erit capite. Aetatis
 autem mensura quantacun-
 que illi fuerit, iuxta Cnido-
 rum Venerem metienda est.
 Etenim & hanc Praxitelem
 diligenter emensum esse vi-

deo. Ecquid ubi videtur, Polystrate? eritne in 180 sæ-
 culis ornata & elegans, & maximè posteaquam exa-
 cissima absoluta fuerit? POLYSTRATUS. Adhuc,

ἄνυναιότατι, κατὰ δὲ πάντες
 τι κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλμα-
 τος, οὕτω πάντα ἰς τὸ αὐτὸ
 συμπεφορηκότες; Λυ. τοῦτο
 μικρότατον, ὃ φιλότιμος, ἂν μὴ
 σοὶ δόξα ὀλίγα πρὸς ὠμορ-
 φίαν σωτηλῆς ἥσθεα, καὶ τὸ
 ἰκάσθαι πρίον, ὡς μίλανα
 μὴ εἶναι ἀκριβέστερον, ὅποσα μί-
 λανα, λωπὰ δὲ ὅσα τοιαῦ-
 τα καὶ, καὶ τὸ ἰρύθημα ἰπαν-
 θῆν, καὶ τὰ τοιαῦτα κινδύ-
 νους τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν
 πρὸς ἑαυτὸν. πόθεν οὖν καὶ ταῦ-
 τα ποιεῖσά μιν ἄνθρωποι; ἢ πα-
 ρακαλῆσαι μὲν, δηλαδὴ τοὺς
 γραφίας καὶ μάστιγας, ὅπως
 αὐτῶν ἄριστοι ἐχέουσιν, κτερά-
 σα δὲ τὰ χρώματα, καὶ ὠκυπέ-
 ρον πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐπιβολὴν αὐ-
 τῶν. καὶ δὲ παρακινεῖσθαι
 Πολύγνωτον, καὶ Εὐφράνωρ
 ἰκέσθαι, καὶ Ἀπelles. καὶ Ἀε-
 τίων. οὗτοι δὲ διειρόμενοι τὸ
 ἔργον, ὃ μὴ Εὐφράνωρ κα-
 σάτω

his longè præcelluisse cognouimus, ut colares nobis aptè
 commixtos temperent, eosdemq̃ pro decore luculentè &
 artificiosè accommodent? Sanè verò accersatur Poly-
 gnottus, & Euphranor ille, atque etiam Apelles, Aetio-
 ne una comitante. Illi diuiso inter se opere, Euphranor

ô generosissime, nonnulla
 formosissimæ pars in excolen-
 da imagine tibi intermissa
 est, adeò omnes exornandi
 rationes in unum contulisti.
 L V C. Illud enim verò, a-
 mice, quod dixisti, maximū
 est, nisi tuo iudicio minimum
 momenti ad summam for-
 mæ præstantiam colores ad-
 dere posse videantur, & cu-
 ius in quaque corporis parte
 maximè ratio habenda est,
 decorum: ut exactè, ut per-
 fectè nigra sint, quæcunque
 nigra: & alba, quæcun-
 que alba esse conuenit: utq̃
 apto decentiq̃ue rubore flo-
 rescant omnia. Ac iam de
 his periclitamur, cum adhuc
 quod maximum est, deside-
 ramus. Vnde ergo eius rei
 copiam nobis parabimus aut
 accersemus, videlicet picto-
 res, cum primis verò illos,
 quos hoc artificio præ cæte-
 ris

comam

γράφω τὴν κόμην, οἷον τῆς
 Ἡρας ἔγραψεν. ὁ Πολύγνωος
 δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρὶπις, καὶ
 παρεῶν τὸ ἐνὶ ᾧθις, οἷον
 τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λίσσῃ
 ἐποίησεν, ὥς Διηφοῖς. καὶ ἐν
 ᾧθις δὲ οὗτ' ὅποιον ἄνω, ἐν
 τὸ ἀπὸ τῶν ἐξαρτασμί-
 φων, ὥς συνιστάσθαι μὴ, ὅσα
 καὶ, Ἀλκιμάδων δὲ τὰ πολ-
 λά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπел-
 λῆς διαξάτω, κατὰ τὴν Πακά-
 φων, μάλιστα μὴ ἄλλαν λουκὸν,
 ἀλλὰ ἱναίμον ἁπλῶς. τὰ καί-
 λη δὲ οἷα Ρωξάνης, ὁ Ἀτίων
 ποιησάτω. μάλλον δὲ τὸν ἄ-
 λειον τῶν γραφῶν Ὀμηρον,
 παρόντ' Εὐφράνορ' καὶ
 Ἀπικῆ, διδύμιθα. οἷον γάρ
 τι ὥς Μενελάου μικροῖς τὰ
 ῥῶμα ἐκείν' ἐπίδακτον, ἐ-
 λείφαντι ἀκασας ἡρίμαπι-
 φοινιγμῶν, τοῖον δὲ ἔσω τὰ
 πᾶν. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτ' ἢ ὥς
 ὀφθαλμοὺς γράψάτω, βοῶ-
 πιν τινα ποικίλας αὐτῷ.
 σωπι-

comam pinget, qualem Iu-
 nonis depinxit. At Polygno-
 tus superciliorum decoram
 distantiam, & malarum de-
 centem rubedinem, cuiusmo-
 di Cassandram apud Del-
 phos fecit in conuenticulis,
 exprimat. Amictum verò il-
 le quoque præparet, quàm
 poterit tenuissimè elabora-
 tum, ut quæcunque par est,
 corpori decenter applicet,
 mulia verò ventis diffunden-
 da relinquat. Porro reliquū
 corpus ipse Apelles absol-
 uat, secundum Pacatæ simu-
 lachrum, ita tamen ne ni-
 mium addat albedinis, sed
 planè temperanter rubescat.
 Labia autem non sint alia,
 atque Rhozanæ Action ad-
 didit. Quin potius præstan-
 tissimum inter omnes picto-
 res Homerum, Euphranore
 & Apelle posthabito, in par-
 tem operis suscipimus? Si-
 quidem cuiusmodi ille colo-
 rem Menelai adiecit femori-

bus, ebori purpureo ostro infecto assimilatis, tali uniuersum
 corpus colore niteat. Caterū ille ipse pingat, & oculos e bor-
 nini, hoc est, pulchris & nitentib. oculis præditā exprimens.

συνπιλήψῃται τὸ ἔργον αὐτῶν
 καὶ ὁ Ουβῶν ποιητὴς, ὥς τὸ
 βλεψαρὸν ἐξηρτάσθαι καὶ
 φιλομαθὺν Ἄ Ομηρὸν ποιῆ-
 σαι, καὶ λακκάφορον, καὶ ῥο-
 δοδάκτυλον, καὶ ὅπως τῇ
 χευσὶ Ἀφροδίτης ἀκάλωσεν
 τὸν Δικαιότινον, ἢ τῇ τῷ Βει-
 σίῳ. ταῦτα μὲν οὐκ ὦν πλά-
 σθαι καὶ γραφῆσαι καὶ ποιη-
 τῶν παῖδας ἐργάζεσθαι. ὁ δὲ
 πᾶσιν ἐπανθῆλύτοις, ἢ χαλ-
 ρεῖς, μάλλον δὲ πᾶσαι ἄμα ὁ-
 πόσαι χέειν, καὶ ὅποσοι ἐ-
 ρωτῶν πειχομένων, τίς ἄν
 μιμήσασθαι δυνάητο; Πολυ-
 σπείσιόν τι χεῖμα, ὃ Λυκίῳ
 φῆς, καὶ Λιπυτίῳ ὥς ἀλη-
 θῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ ἑρανοῦ
 γήσονται. τί δὲ πρᾶσσονα
 εἶδεν ὠτιλῶ; Λυκ. βιβλίον
 ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἰς δύο
 σωματικὰ μέρη. καὶ ἵσκει τὸ
 μέγιστον ἀναγινώσκοντα αὐτῷ,
 τὸ δὲ ἥδη ἀναγνωσκόμενα. μετα-
 ξὺν δὲ

*In partem laboris veniat il-
 li opem ferens, & poeta ille
 Thebanus, ut venustate sua
 exornet palpebras. Home-
 rus quoq; illam risus aman-
 tem & studiosam faciat, &
 candidis humeris atque lac-
 certis decoram, & roseos ha-
 bentem digitos. In summa,
 totam aurea Veneris for-
 mositati longè iustius illam
 comparet, quàm Brisei filiā.
 Hac, inquam, fectores atque
 pictores & poeta elabora-
 bunt. Quòd autem per om-
 nia amabili quadam ele-
 gantia niteat, hoc Gratiae
 erit officium, aut potius om-
 nium quotquot vspiciam sunt
 Gratiae atque Cupidines cho-
 rum ducentes. Quis talem
 imitatione assequi possit is
 maginem? POLYST. De-
 uinum quoddam opus pro-
 ducis, ὃ Luciane, & pro-
 fectò ab ipso Ioue demissum
 cœliiis, & cuiusmodi apud*

*superos absolutum esse credibile est. Quid autem rei ipsam
 facientem vidisti? LVC. Codicillos habebat in manibus,
 duabus paribus complicatos: videbaturq; alteram iam per-
 legisse, alteram verò etiamdū legendo perlustrare. Porro au-
 tem in-*

ἢ ἂν προϊῶσα, ἀλλήλων τῶν
 παρομαρτέντων τινὲς, ἔχουσιν
 ἕ, τι· ἔστι δὲ ἐκ τῶν ἐκείνων ἐκείνων
 γινεσθαι. πάλιν μαθηάσασα γινεσθαι
 Πολύστρατον, ὁ δὲ οὐκ ἔστιν ἐκείνων,
 πῶς ἂν ἂν ποιμή σοι, ὅπως
 μὴ λακούς, ὅπως δὲ συμμί-
 πρους, καὶ πῶς ἀλλήλους συ-
 νηρμοσμένους, ἀπὸν ἑκάστην
 ὅρμον ἔδωκε, ἐκ τῶν σιλην-
 τῶν καὶ ἰσομεγέθων μαρ-
 γαριῶν, ὅπως ἐπὶ εἰς ἐκείνων
 κίσαρ, ἰσομοῦν τὸ δὲ μάλιν
 παρὰ τῶν χαλίων ἐρυθρέμα-
 τι. ἑκείνων οὐκ ἔστιν αὐτῶν
 ἀλλὰ τῶν Ομήρων ἐκείνων, τῶν
 περὶ ὁμοιοί. ἔχουσιν οἱ μὴ πλεον-
 τύττοι αὐτῶν, οἱ δὲ προϊχον-
 τος ἔστιν ἀνιευκτότα, οἱ οὐκ ἔστιν
 πλείους, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν πάντων
 ἰσοτιμία καὶ ὁμοίωσις, καὶ μί-
 γρις ἔστιν, καὶ περὶ ἑκείνων ὁμοίως.
 καὶ ὅπως, μίγα τὶ θαῦμα καὶ
 θίαμα, πᾶσαν πλὴν ἀνθρωπίν-
 αιν ὁμορφίαν ἐκείνων πικρός.
 Πολ. ἔχ' ἀπείμας· σινίημι γὰρ
 ἔδωκε

tem inter progrediendum ne-
 scio quæ verba cum quadam
 expeditis faciebat : neque
 enim tam clarè ut exaudiri
 posset, loquebatur : verum ta-
 men tenuiter ridendo, ὁ Po-
 lystrate, dentes ostendebat,
 dii boni quàm albos, quàm
 mediocres, quàm aptè inter
 se constitutos. Sicubi segmē-
 tum aut monile vidisti put-
 cherrimum nitidissimis &
 æquali magnitudine pollena-
 tibus margaritis confectum,
 tam concinna decentiſq̃ se-
 rie erant enati. Plurimum
 verò decoris & ornatus illis
 accedebat ex labijs perpula-
 chrè rubentibus. Elucebant
 itaque ipsi Homérico ebori
 recenter secto similes. Neque
 verò alij alios deformi lati-
 tudine excedebant, aut alij
 ceteris altius eminebant, aut
 præcedendo extabant, cuius-
 modi in multis est cernere,
 sedit una omnibus æqua-
 litas, idemq̃ color & magni-

tudo eadem, eadem serie connexis. In summa, magna admira-
 tionis spectaculum de se præbebat, omnem humanæ formosi-
 tatis venustatem exuperant. POL. Quiesce parumper. Lat-
 enim

ἤδη σαφὲς πάντων, ὡς τινὰ
 καὶ λίγας πλὴν γυναικας, βύ-
 τοις τὴν αὐτοῖς γνώσεις, καὶ
 πᾶσι πατέρι. καὶ ἀνέχοντες δι-
 τίνες ἐπιδόμα αὐτῷ ἴσως, νῦν
 Δία καὶ στρατιώτας τινάς.
 πλὴν βασιλῆα συνοῦσα, ἡ μα-
 κάρη, πλὴν ἀοιδίμων ταύτων
 λίγας. Λυκ. τί δὲ ἴσιν αὐτῷ
 εἴνομαι; Πολ. πάντων καὶ βῦν
 το γλαφυρόν, ὃ Λυκίον, καὶ
 ἐπὶ ῥατορῶν ὁμῶν τε καὶ ἰα-
 σι τῇ βῦν Ἀβραδάτη ἐκάνη τῇ
 καλῇ, οἷον παλαιὰς ἀκί-
 σας ἔγνωσαν, ἰπποκράτους
 τὸς τινὰ σφύροντες καὶ καλῶν
 γυναικας Λυκ. νῦν Δία, καὶ ὅς
 πῶς γὰρ ὁρῶν αὐτῶν, ἔτω δὲ
 τίθωμαι, ὁ πόταρ κατ' ἐκείνῳ
 πρὸ ἀναγινώσκων ἡρώων, καὶ
 μονογονί καὶ ἀκίω λιγούσης
 αὐτῆς, ὃ πικροῖν ται λίγουσα,
 καὶ ὡς ὥπλις τὸν ἄνδρα, καὶ
 οἷα ὡς, παρατίμπουσα αὐ-
 τὸν ἐπὶ πλὴν μάχῃ. Πολ. ἀλλ',
 ὃ ἄρα, σὺ μὲν, ὡς πῶς τινὰ
 ἀσφα-

enim planè intellige, quam
 tu mulierem dicas. his omni-
 bus quæ dixisti, atq; adeò ex
 ipsa patria coniecturam fas-
 cienti mihi cognita est, tum
 quòd eumuchos quoq; illam
 comitatos esse confirmasti,
 & per Iovem etiam milites.
 Regis uxorem, ô beate, illam
 videlicet multis nominibus
 memorabilem tu memoras.
 LVC. Et quod illi nomen
 est? POL. Planè & illud
 nimis dulcè & delicatum, ô
 Luciane, & omnibus modis
 amabile. Et enim cognomi-
 nis est formosæ illi Abrada-
 tæ coniugi. Haud dubiè es-
 nim novisti sæpenumerò aus-
 dito Xenophonte modestam
 quampiam & formosam ad-
 modum mulierem collau-
 dante. LVC. Sanè per Io-
 vem quasi illā oculis coram
 intuerer, ita animo affectus
 sum, quotiescumq; cum Xeno-
 phontis locum perlego: ac
 tantum non illam loquen-

tem audio, dum quæ facta sint, commemorat, & quemad-
 modum maritum armis induat, tum qualis erat eundem in pu-
 gnam emandant. POL. Atqui tu, ô optime, illam tanquam
 fulgur

modis omnibus corporis dotibus anteferantur: quoniam
plane absurdum foret, atque factu ridiculum, si quis vesti-
tus culeum atq; mundiciem præ corpore admiraretur. Porro
autem ea mihi demum omnibus numeris absoluta pulchritu-
do esse videtur, quoties in idem concurrunt anima exulta
virtutibus,

τῇ, καὶ ὁμορφίᾳ σώματός. ἀμίλητος ποτὶς ἂν τοι δαίξωμαι, μορφῆς μὲν ὑπέκτισας, τὰ δὲ ἅπαντα ἀσχηλῶσας τὸ κάλλος, ὥς καὶ μόνον φθιγγαμύων, ἀπθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἔκμαραινέσθαι, ἐλπίχόρου δὲ καὶ ἀσχημονουῶν, καὶ παρ' ἀξίαν σωδὸν πονηρᾷ τινι διαποινεῖ τῇ ψυχῇ. καὶ γὰρ τοιαῦτα ὁμοιοῦμαι Διοκουῖσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ πᾶν γὰρ αὐτοὺς μὲν ὁ νῦν, καὶ πῶς οὖν καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσι καὶ ἁσκημύ, καὶ χρυσῷ, καὶ γραφῆς διακοσμημύ, ἐν δόρῳ, ἐν ζυγῇ τὸν θρόνον, καὶ πύθονος δῶρον, καὶ ἰδῆς, καὶ πράγος, καὶ ἁλουργός. τοιαῦτας ποτὶς ἰδὲν ἔστιν, καὶ τοίνυν ἀπόχευε τὸ κάλλος, ἢ μὴ κακοσμίᾳ τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὲ ὅτι ἰδῆτι ἀπεργεῖ καὶ ἑρμῶς,

virtutibus. & corpore amabili forma exornatum. Omnino enim non paucas tibi commonstrare possum corporis equidem & formae elegantiae visendas, & scitulas & mitidas, ceterum formae praestantiam morum fedinate decurpantes, adeo ut id quod solum in tam specioso corpore laudandum fuerat, ferè emoriatur atque flaccescat, reprehensioni & turpitudini obnoxium, ac planè praeter dignitatem, herae tam pravae, vitiosae nimirum animae conuersans. Ei sanè tales templis Aegyptijs iudicio meo videntur esse persimiles. Illic enim ipsum quidem delubrum forinsecus pulcherrimum est, simul atque maximum, sumptuosius lapidibus extructum atque compositum: ceterum

si intus deum requisieris, aut simiam inuenies, aut cloniam, aut hircum, aut felem. Eius generis mulieres non parùm multas passim est cernere. Proinde corporis nitor & venustas non sufficit, nisi veris & iustis ornamentis decorata & exulta sit. Non autem dico ut vestimentis purpureis & aureis,

aut

ὁρμῆς, ἀλλ' οἷς προῆπον, ἰ-
κάνοις ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ,
καὶ ἐπιεικείᾳ καὶ φιλανθρω-
πίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποιοις
ταῦτα ὁρῶ ἐσίμ. Λυκ. ἔκοιτο,
ὦ Πολύστρατε, μύθοιο ἀντι μύ-
θοιο ἄμνησας αὐτῷ ὡς μίτρον,
φασίην, ἢ καὶ λήϊον, διωάσας
γὰρ καὶ τινα ἐκόντα γράψας
πρὸς τῆς ψυχῆς, ἐπίδρανον,
ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάσοι-
μι αὐτῶν. Πολ. ἔμικρόν, ὦ
ἱετῶρι, τὸ ἀνέκτισμα περὶ αὐ-
τῶν οὐ γὰρ ὁμοίον, τὸ πᾶσι
πεφανέας ἐπαίνεσαι, καὶ τὰ
ἀδύνατα ἐμφανέσαι ὡς λόγῳ.
καὶ μοι δοκῶ σιωπερῶν καὶ
αὐτὸς διέκοιτο περὶ τῶν ἄ-
κόντων, ἢ πλάσμων, ὅτε γρά-
φω μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλο-
σόφον, ὡς περὶ τοὺς κείνων
καυόντας ἀποθνήσκον τὸ ἀγα-
θὸν καὶ δαίμων κατὰ τῶν ἀρ-
χαίων πλάστικῶν κατισου-
σμενόν. καὶ δὲ πεποιθὼς
αὐτὸν εἶπε πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ
λίγη,

aut gemmeis monilibus ex-
ornata sit, sed hi quæ prædi-
xi, nempe morum elegantia,
virtute, temperantia, equi-
tate, humanitate, ac alijs,
quocumq; tandem fine com-
prehenduntur. LUCIAN.
Proinde, ô Polystrate, ser-
monem pensabis ipsa mensura
(quod aiunt) aut etiam
cumulatiâs (potes enim) ac
quandam animi imaginem
adumbratam nobis osten-
des, ne tantum ex dimidio illa-
tam admiremur. POL. Du-
ram & difficilem mihi in-
iungis provinciam, ô amice:
neq; enim perinde facile at-
que promptum est, ea quæ
obscura sunt, oratione rete-
gere, quàm id quod manife-
stum est omnibus, laude ex-
tollere. Videor verò & ipse
ad hæc imaginem exprimens
dam multorum egens esse o-
peræ, non fictorum saltem
& pictorum, sed philoso-
phorum etiam, ut ad illorum

canonem & regulam hoc simulachrum rectè absoluat, &
in lucem ad antiquam plasticen formatum producat. Sed
ad rem accingamur. Sit ergo primum fandi facultate prædi-
ta, ac

αἶψα, καὶ τὸ γλυκίον μέ-
 λιϑ' ἀπ' τῆς γλώττης, πε-
 ρὶ αὐτῆς μακρὸν, ἔπει-
 ζὺ Πυλίου γέροντ' ἐκεί-
 νου, ὃ Ομηρ' ἄρ' ἄρηκε.
 πᾶς δ' οὖν τὸν ζῶ φθίζμα-
 τ', οἱ δ' ἀπαλῶταί τ', ἔ-
 τι βαρύν, ὡς αἰ τὸ ἀνθρώπου
 ἡρμόδια. οὔτε πᾶν ἀνθρώπου,
 ὡς θαυμάσιός τι εἶναι, καὶ ἑο-
 μιδ' ἐκλυτ', ἀλλ' οἱ γί-
 νοιτ' ἄρ' πᾶσι μὲν πᾶσι
 σκοῦντι, ἰδὺς καὶ προσώπῳ,
 καὶ πρῶτος παραβύβοντ'
 ἰς πλὴν ἀκρόν, ὡς καὶ πᾶ-
 σαμὲν, ἐν αὐτοῖς εἶναι πλὴν
 βολῶν, καὶ τι λέψανον ἐν-
 δεικτεῖν, καὶ πειθομένην
 τὰ ὦτα· καθάπερ ἔχῃ τι-
 να, παρατάνουσαν πλὴν ἀ-
 κρόασι, καὶ ἰχνη τῶν λό-
 γων μιλιχρὰ ἅπαντα, καὶ πᾶ-
 ὄς μιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπ-
 λιμπάνουσαν. ὁπόταν δ' καὶ τὸ
 λαλῶν ἐκείνο φθῇ, καὶ μάλιστα
 πᾶς

ta, ac dulci voce instrū-
 eta, ut orationem melle
 dulciorem de illius fluxisse
 verius, quàm de senis illius
 Pylī concionatoris lingua
 Hōmerus dixisse videatur.
 Omnis autem verborum ὅ-
 λοquelæ tonus, cuiusmodi
 delicatissimus esse solet, ne-
 que nimium graui ὅ ἀspe-
 ro timuit insonet, quasi ad
 virilem vocem informatus
 sit: neque rursus nimium
 tenui, quasi impensè effœ-
 minatus, aut fermè fractus
 sit: sed qualis esse solet pue-
 ri nondum pubescentis, dul-
 cis ὅ blandus, comiter ὅ
 mansuetè in auditum semet
 inferens, ut etiam illa lo-
 qui desinente, verba audiz-
 ta iucundo murmure tin-
 niāt, ac quædam dulcissima
 vocis reliquiæ aliquanti-
 sper perdurent, auresq̃ blan-
 do susurro circumsonent.

Tum quandā f Echo altera

na vocis imitatione auditum prorogantem imitetur, melli-
 tissima quædam verborum vestigia, neque non persuasionis
 plenissima in animo audientium relinquens. Cæterum quan-
 do voce illa innula canere adorta fuerit, præcipuè verò

adci-

ἔς τὸν λιθάραν, τότε δὲ
 ὅτε ὦρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα
 ἀκνύοσι καὶ τέλει, καὶ ὧς
 ἀκνύοις ἄμυστος γὰρ ὡς πῶς
 κένω ἀπαντα. ἔπειτα τὸν
 Πανδίωνος ἄκρας, ἰδιώτης καὶ
 αἰσθητὴς, καὶ ἀντιχρῶς, ὃ καὶ πο-
 λυγῆρα τὸν φωνὴν ἀσχησιν
 ὁρῶντος δὲ καὶ Ἀμφίωνος, οἷος
 παρὰ γὰρ ταῖς ἰσχυρόντων τῶν ἀ-
 κρῶντων, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα
 πικρὰ καὶ ὡς πῶς τὸ μίλητος,
 ὡς δὲ ἄρ, οἶμαι, ἔγχετο ἡκῶς,
 καὶ ἀντιπρόσθετος ἄρ τὰς λιθά-
 ρας παρὰ τῆς καὶ, σιωπῇ ἀ-
 κρῶντων τὸ γὰρ τῆς τῆς ἀρ
 μονίας τὸ ἀκρῶντων ἀρ
 φυλάττει, ὡς μὴ πρῶτον
 τὸ τῆς ῥυθμοῦ, ἀπὸ δὲ αἰσθη-
 τῶν καὶ θίσει ἀρ μὴ μὴ τῶν
 τὸ ἄσμα, καὶ σιωπῶντων ἔναι
 τὸν λιθάραν, καὶ ὁμοχρονῶν
 τῶν γὰρ τῆς τὸ πᾶν τῶν, καὶ τὸ
 ἀκρῶντων τῶν ἀκρῶντων, καὶ
 τὸ ἀκρῶντων τῶν μὴ τῶν, πᾶν
 ὅσον ἄρ τῶν τῶν τῶν τῶν
 καὶ ἔπειτα, καὶ τῶν ἀνὰ τὸν
 Κίται.

ad citharam, tum verò tem-
 pus est ex aequo tacendi, &
 halcyonibus & cicadis &
 canoris oloribus aliena e-
 nim à Musis hæc sunt om-
 nia, si ad hanc collata fue-
 rint. Et si & Pandionis na-
 tam dixerit, rudis & inepta
 est, quanquam vocem mul-
 tiphonam edere soleat. ^h Or-
 pheus autem & Amphion
 (à quibus maxime motos
 auditorum animos esse con-
 stat, quiq; sylvas & saxa se-
 quentia cantus dulcedine ad
 se pertraxerunt) illi, ut ego
 opinor, si hanc audissent,
 posthabitis citharis adsti-
 tissent auscultantes cum si-
 lentio. Quippe omnes har-
 moniæ rationes accuratissi-
 me observare, ut ne quid
 rhythmus deliret, sed tem-
 pestiva decenique eleuatio-
 ne atque depreffione mos-
 dulari ac emensurare con-
 centum : præterea voce per
 omnia respondere cithara,
 utq; plectrum à lingua non

discrepet, aptiq; digitorum tactus, & agilis membrorum fle-
 xibilitas, undenam hæc suppetissent huic Thraci, ac illi in
 Cithæ-

Κιταρῶνα μεταξὺ βοκολοῦν
 τι, καὶ λιθαεῖσαν μελιτῶντι·
 ὥς τε λῶ ποτι, ὃ Λυαῖνε, καὶ
 ἁλίσσης αὐτῆς ἀκρόσῃ ἔκίτι τὸ
 τῶν Γοργόνων μόνον ἴση πε-
 πυνθῶς, λίθ' ἔξ ἀνθρώπου γε-
 νόμῃ. ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σα-
 ρλέων ἄση ὁποῖόν τι λῶ. πα-
 ρισήξῃ γὰρ, εἴ οἱ δ', ὅτι λιτῇ-
 λημύ. πατρίδ' ἢ οὐκ αἶ-
 ωρ ἰπιλαθόμεν. καὶ λῶ λε-
 ρῶ ἰπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ δὴ
 τῷ λερῷ δαδύσεται ὧι τὸ μέ-
 λ. βιοῦτόν τι ἄκροσμά ὄσι
 Τερψιχόρως τινός, ἢ Μελπο-
 μένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παίδουμα μυσία τὰ θέλη-
 τρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔ-
 χον ἐνὶ τῇ λόγῳ σωλῶν, φαί-
 λω ἄρ, βιοαύτης μοι τῆς ὁδῆς
 ἀκρόσῃ νόμιζε, οἷον ἀκός ἐν
 πλὴν δὴ βιούτων χαλῶν, δι' ἑ-
 κάνων ἢ τ' ὁδόντων ἰξιοῶ. ἰ-
 ὁρακας δ' ἢ αὐτὸς, λῶ φημι,
 ὥς τε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε, τὸ
 τῆς γὰρ ἀκείβης τῷ δ' φωνῆς,
 καὶ

Cithærone boues pascenti
 Itaq, Luciane, si quando il-
 lam cantantem audieris, non
 amplius illatam à Gorgoni-
 bus monstrificam ullam im-
 mutationem patieris, lapide
 factus ex homine, sed Sire-
 num modulantium virtutem
 qualisnam sit cognosces. Ita-
 enim, sat scio, adductus de-
 mulceberis, ut patriæ ac fa-
 miliarium tibi obreptura sit
 obliuio. Atq, etiam auribus
 cera obstructis, per ceram
 quoq, oppositam penetrabit
 iucundissimæ vocis modula-
 tio. tantam cantando volun-
 tatem audientibus exhibet
 Terpsichores aut Melpo-
 menes aut Calliopes vocem
 dixeris, infinita & omnia
 aurium animorumq, de
 mulcimenta in se comple-
 rentem. Ut uno verb
 dicam, optatum cum pr
 mis talem nihil & tam cot
 cinnam modulandi ratio-
 nem auditam, cuiusmodi po-

est per talia labia & dentes illos emissam erumpere. Vt
 sciretò est tibi hæc eadem quam dico: itaque & audita
 esse existima. Sed enim exacta & perfecta lingua ele-
 quenti

καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
μιλῶσι σῶμύλη καὶ πολὺ τῶν
Ἀπικῶν χαίτων ἔχουσιν, ὅθεν
θαυμάσαι ἄξιον· πάτριον γὰρ
καὶ τῆ καὶ πελοποννησίου, ὅθεν ἄλλως
καὶ μετέχουσιν Ἀθωαίων.
κατὰ τὴν ἀπικίαν. ὅθεν γὰρ ὅθεν
ἐκείνο θαυμάσαι μ' ἄρ, ἃ καὶ
ποικίλη χαίρα, καὶ τὰ ποικίλα
ταύτης ὁμιλῆ, ἢ Ὀμήρου πολί-
της ὅθεν· μία γὰρ δὴ ὅθεν, ὅθεν
καταφώνια αὐτῇ καὶ ὅθεν
ἐκείνη, ὅθεν ἄρ τις ἐπὶ τὸ ἔλατ-
τον ἐκείνης, σκόπε δὲ καὶ τὰς
ἄλλας. οὐ γὰρ μία, ὅθεν πο-
ρὸν δὲ, ἐκ ποικίλων σωθῆς, ἐπι-
δῆσαι δὲ γινώσκω. ἔπειτα γὰρ
ἔστω, καὶ γραμμῶς σωτηρίας
ἔστω, καὶ τῇ ὁμοιότητι καὶ πολυ-
αῖς τῇ ποικίλῃ ἀπὸ τῆς
αὐτῆς αὐτῆς ἀνταμιμωμένην,
ἢ ἀπὸ αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἀρ-
ταί,

quentia, ac vocis Iōnicæ pu-
ritas, cum illa in familiari
colloquio extemporalis di-
cendi facultas atq; suauitas,
quæ gratijs Atticis ubiq; cō-
spersa est & condita, ne ada-
miranda quidem est. Flabet
enim hoc à maioribus quasi
hereditario iure patrium,
neq; alia ratione conuenies-
bat illam in hæc peregrina-
tione Atheniensium esse par-
ticipem. Atqui ne illud quia-
dem admiratione mihi proa-
sequendum videtur; poeti-
cis lectionibus illam volumus
priusè oblectari & gaude-
re, eandemq; multo iam tem-
pore studiosè in illis versa-
ri, quando vna cum Homero
eiusdem urbis ciuis sit & in-
cola. Vnam equidem, Lucia-
ne, illius iucundæ & amænæ

vocis ac modulationis imaginem expressam esse vides, si quis
tenuiter admodum exprimere studuerit. Iam verò & alias
non oscitantur considera. Neque enim vnā saltem, sicut
tu, ex multis compositam consilium est absoluere, (nam
hoc esset perexile, & ieiunum, cum more graphico abso-
lutum, ex tot formis tamque multiplicibus speciebus hinc
inde collectam vnā corporis pulchritudinem compone-
re, sibypsi discrepantem) sed omnibus animi virtutibus v-

ταῖς, καὶ ἐκείνῃ, ἡκὼρ μία
 γυγράψεται, πρὶν τὸ ἀρχέτυ-
 πον μιμιμημένη. Ἀν. ἰορτῶν,
 ἡ Πολυδραγί, καὶ πανδοσίαν
 ἰσαγγέλης. Ἰοικας δ' οὐκ
 λόιον ὡς ἀληθῶς ἀποδέσσει
 μοι τὸ μέτρον. ἱπιμείλει δ'
 οὐκ, ὡς ἐκ ἑστίν, ὅ, τι ἄν ἄλλο
 λοιοῖται, μάλλον χρίσασθαι
 μοι. Πο. οὐκ οὐκ ἰπιδὲ πάν-
 των λαλῶν παλαιὰν ἀγῆ-
 σθαι ἀνάγκη, καὶ μάστιγι
 τέτρων, ὁπότ' ἐμειληται, φέ-
 ρει, καὶ ταύτῃ ἡδὴ συνησῶ-
 μεθα, ποικίλῃ μὲν ὧς καὶ
 πολυμορφον, ὡς μηδ' ἀκατὰ
 τῷ ἀρχιποιμένῃ τῆς οὔτε
 πλεονεξίας. καὶ δὲ γυγράψθω
 πάντα συμπέδῃ τὰ ἐκ τοῦ
 Βληκῶν ἁγαθὰ ἔχοντα, ἔχ-
 ὡς περ ἡ Κλαῖα, καὶ ἡ Πο-
 λύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ
 αἱ ἄλλαι, ἔν τι ἐκείνῃ ἱπισα-
 μένῃ, ἀπὸ πάσης, καὶ πρὸς
 τι τὰ Βρῦ καὶ Ἀπόλων.

ὁπότ'

na imago depingatur. imita-
 ta formam archetypi. LV ὁ
 Diem festum ὃ epulas pu-
 blicas omnifariam instru-
 ctas mihi annuncias, ὁ Poly-
 strate. Vidēris itaq; multū
 cumulatius mensuram mihi
 remetiri. Proinde perge ada-
 metiendo. Nulla enim nunc
 res est qua perinde mihi pos-
 sis gratificari. POL. Ego,
 quoniam omnium honesta-
 rum liberaliumq; disciplina-
 rum cognitio necessaria esse
 putatur, maximè verò earum
 quæ usu ac meditatione con-
 stant: age ὃ illam iam cona-
 stituemus multifariam quan-
 dam, ac multiplici venusta-
 te conspicuam, ne qua in
 parte fingendi artificio te
 inferiores appareamus. Et
 sanè ita pingitur, ut omnia
 bona comprehensim possis
 deat, quibuscunque Helicon
 affatim atq; abundanter af-
 fluit: nequaquam verò ut

Clio, aut Polymnia, aut etiam ut Calliope, vix omnes a-
 lia, quarum unaquæque unius tantum rei perita eccellente:
 præcellit, verum nostra omnium ex æquo gnara ὃ pru-
 dens sit: præterea nec minus Mercurij atque Apollinis
 doctibus

ὑπόθε ἤ ἡ ποιηταὶ μέτροις
 ἀποσμάσσονται, ἔξυλίσσονται,
 ἢ συγγραφῆς ἰσορροπία,
 ἢ φιλόσοφοι παρηκέντηται,
 πᾶσι τούτοις ἡ ἀκὼρ ἡ κο-
 σμικὴ, ἢ ἄλλοι τὸ ἐπικύρω-
 ῶν μόνον ἀπὸ τοῦ βάθους, ἀπο-
 ποιούσιν τισι φαρμακείοις, ἢ
 λόροισι καταβάλλεται. καὶ συγ-
 γράμματα, ἀμὲν ἀρχιτυπὸν
 ἐπιδεδόξαι ταύτης διωαίμω
 τῆς γραφῆς. ὅ γάρ ἐστι ὅτι τοῦ
 ἔργου ἐν τοῖς πάλαι παύσας
 πῶς μνημονεύονται, πλὴν ἀν-
 τὶ ἡ ἀνὰ δόξαν, ἀνακείσθαι καὶ
 αὐτὴν οὐ μὴ πᾶσι ἤ, ὥς ἐμοὶ
 φαίνεται. Λυ. κατὰ τὴν μὲν,
 ὁ Πολύστρατος, καὶ πάσας τὰς
 γραμμάς ἀπὸ κειδωμένη. Πο-
 λυτὰ δὲ ταύτῃ, ἢ τὸ ἑλπίς, καὶ
 σωίστως ἀκὼρ γραφῆς διὰ
 σὰν ἡμῖν ἐν ταῦτα ποικίλῃ
 παραδιδυμάτωρ, ἀρχαῶν τ'
 πλάστωρ, ἢ ἄλλοι μὲν καὶ αὐτὸ ἰω-
 νικῶν.

dotibus prædita sit. Quæ-
 cunque enim poëta lepi-
 dissimis celebrata versicu-
 lis in lucem dederunt, quæ-
 cunque à scriptoribus clas-
 sicis literis ac memoriæ
 prodita sunt, quæcunque
 philosophi extulerunt lau-
 dibus: hisce simul omnibus
 imago præclarissimè exor-
 nata sit. Neque verò tantum
 penicillo obiter colorata,
 sed pigmentis penitus imbu-
 ta, & ad satietatem usque
 impleta sit. Et ignoscendum
 est, si nullum huius picturæ
 archetypum queam osten-
 dere: neque enim uspiam in
 veteribus de eiusmodi abso-
 luta disciplinarum cognitio-
 ne facta extat mentio. Ve-
 runtamen, si videtur, &
 hæc sacra superis dedice-
 tur. neque enim, ut mea fere-
 ratio, uspiam culpari potest.

Lyc. Elegantissimè profe-

xiò, ὁ Polystrate, ac omnibus cùm numeris, tum lineis ab-
 soluta. POL. Iam deinceps post hanc ipsius quoque sapien-
 tiæ & intelligentiæ imago depingenda est. Opus autem no-
 bis erit ad hanc absoluendam exemplis quamplurimis, præ-
 cipuè verò multis veteribus, ac vno quidem, & illo Ionis

φικῶ. γραφῆς δὲ καὶ Δημιουργοὶ
 αὐτῶ, Αἰσχίνης, Σωκράτης ἐ-
 ταῖρ', καὶ αὐτὸς Σωκράτης,
 μιμηλῶτα ἐκ τῶν ἀπάν-
 των, ὅσων καὶ μετ' ἑαυτοῦ ἔγρα-
 φον τῶν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκεί-
 νῳ Ασπασίᾳ, καὶ ὁ Οὐλύμπιος
 καὶ θαυμασιότατος καὶ αὐ-
 τὸς σωτὴρ, οὐ φαῦλον σω-
 φως παραδειγμα πεθεμε-
 ρον, ὁπόθεν ἐμπειρίας πρᾶ-
 γμάτων καὶ ὀξυτήτων ἐς τὰ
 πολιτικὰ, καὶ ἀρχινοίας καὶ δρι-
 μύτητος ἐκείνῃ περὶ τῶν, τῶν
 πάντων ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἀκό-
 ρα μεταβολῶν ἀκρεβῆ τῇ
 εὐαίᾳ, πλεονέχον ἐκείνῃ μὲν
 ἐν μικρῷ πίνακι ἐγγράφῳ,
 αὐτῇ δὲ Κολοσσαίᾳ τὸ μεγέθος
 ἔστι. Λυπῶς τῶν φησὶ; Πο-
 ῖον, ὦ Λυκίε, ἐκ τῶν μεγέθους
 εἶναι φημί τὰς ἀκρόνας, ὁμοί-
 ας ἔσθαι. ὅτι ἴση, ὅτι ἴση,
 Αθλωμένων καὶ τότε πολιτεία καὶ
 παρὰ τὴν Ρωμαίων διω-
 κῆς. ὥστε καὶ τῇ ὁμοιότητι καὶ

αὐτῇ,

co. Caterum pictores et arti-
 stices illius erunt Aeschines
 familiaris Socratis, atque ip-
 se etiam Socrates imitans
 di dexteritate omnes longo
 intervallo post se relinquen-
 tes, qui aliqua cum gratia et
 venere unquam pinxerunt
 aliquid. Aspasiam porro il-
 lam Milesiam, qua cum O-
 lympius ipse maximè ad-
 mirandus conversatus est,
 exemplum intelligentiae non
 malum proponentes, quan-
 ta rerum peritia, quanto in
 officiis civitibus acumine,
 quanta denique industria at-
 que solertia propolita fue-
 rit, hoc omne ad nostram
 hanc imaginem translatum
 accurata amussini applicabi-
 mus: praeterquam quod illa
 modica in tabula depicta
 fuerat, haec verò Colossæa
 pugnat magnitudine. LV C.
 Quorsum ista dicis? POL.
 Quoniam ego, Luciane, ne-
 quaquam aequaliter magnas

imagines esse opinor similes existentes. Nequaquam enim
 similis est vetus Atheniensium respublica, ac praesens Ro-
 manorum potentia. Itaque etsi similitudine illa respon-
 deat,

αὐτῇ, ἀλλὰ ὧς μεγέθει ἀμεί-
 ψων αὐτή, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυ-
 τάτῳ πίνακι καταγεγραμ-
 μένη. Δούτορ δὲ καὶ τρίτον
 πρᾶγμα, Θεανώ τε ἱκέ-
 τη, καὶ ἡ Λοδία μιλοποίδε,
 καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν
 τὸ γινάσκουσα, ἡ Θεανώ, συμ-
 βαπομένη ἐς τὴν γραφὴν, ἡ
 Σαπφὸς τὸ γλαφυρόν τ' πε-
 αίρεισας τῇ Διοτίμα δὲ ὅτι ἂ
 Σωκράτης ἐπὶ νύκτι αὐτῇ,
 ἰοικῆαι ἴσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ
 τὴν ἁπλῶς σελήσιν τε καὶ οὐρανῷ
 βυλῖαν. Διὰ τὴν αὐτὴν καὶ αὐτὴν,
 Λυκίαν, ἀνακείδω ἡ ἀκρόν.
 Λυκίαν δὲ, ὧς Πολύστρατον, θαν-
 μάσι οὐκ. σὺ δὲ ἅπας
 γράφει, τὰς τῆς χειρὸς τῆς
 ὧς αὐτῆς, καὶ φιλοφροσύνης καὶ
 τὸ ἥμισον ἐμφανιστὶ τρόπον,
 καὶ πρὸς τοὺς διονυσίους πρὸς
 σελῆς. Πο. ἀκείδω οὐκ καὶ αὐτῇ
 Θεανώ τε ἱκέτῃ, τῇ Αντιώ-
 ρῃ καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ
 αὐτῆς, τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ ἄ-
 ρις

deat, hæc tamen potior est
 magnitudine, veluti in la-
 tissimam depicta tabulam,
 Deinde secundum ὁ ter-
 tium exemplum, si lubet,
 producamus, nimirum il-
 lam Theano, ac versifica-
 tricem Lesbiam, una cum
 Diotima. Theano quidem
 animi magnitudinem ad pi-
 eturam conferret: Sappho
 autem instituta vitæ iucun-
 ditatem adferret. Porro Dios-
 timæ non tantum ut il-
 lam laudavit Socrates, si-
 milis erit, verum illi om-
 nibus ingenij ornatis-
 simi dotibus comparata respon-
 debit. Itaque ὁ hanc,
 Luciane, imaginem dedi-
 catam suspende. LVCIAN
 Per Iouem, Polystrate, ni-
 mium admirandam. Sed
 enim tu, ὁ amice, alias
 quoque benignitatis ac hu-
 manitatis imagines perge-
 depingere, quæ morum man-
 suetudinem, tum placidam

erga egentes comitatem consuevit ostendere. POL. Pro-
 inde ὁ illa Theani comparetur illi, nempe Antenoris con-
 iugi, neque non Arete ὁ filia eius Nausicæ: præterea

τις ἄλλη ἐν μεγάλοις πράγμασι
 τὸν ἰσοφρόνησι πρὸς τὴν τύ-
 χην. ἔξῃς δὲ μετὰ ταύτων, ἡ
 τῆς σωφροσύνης αὐτῇ γυργά-
 φθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν σωφρό-
 να ὀνοίας, ὥς κατὰ τὴν τῆ
 Ἰκαίου μούσῃς ἦν τὴν σόφ-
 ρονα καὶ τὴν περίφρονα,
 ἡ δὲ τῆ Ομήρου γυργαμμένη.
 Ζωιάτῃ γὰρ τὴν τῆς Πλω-
 λόπης ἀκόνα ἰκᾶντο ἔργα.
 ψῶ, ἡ καὶ νῦν Δία, κατὰ τὴν
 ὑμῶν μὲν αὐτῆς, τὴν τῆ Α-
 βραδάτα, ἥς μικρὸν, ἔμπρο-
 σθεν ἰμνημονεύωμεν. Λυ-
 παγκάλῃ καὶ ταύτῃ, ὃ Πο-
 λυστρατὶ ἀπεργάσατο καὶ σχε-
 δὸν ἥδη τέλει. ὅτι ἔχουσιν αἱ
 αἰκόνες. Ἀπασιν γὰρ ἐπιτέλει-
 θᾶς τὴν ψυχῇ, καὶ τὰ μέρη ἐκ-
 παυῶν. Πο. ὃς ἅπασι ἔτι
 γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἰσχυρῶν
 περιλείπεται. λίγω δὲ τὸ ἐν τη-
 λικέτῳ ὅπως γυργαμμένη αὐ-
 τὴν, μάλιστα τὴν ἐν τῇ α-
 πραξίᾳ περιβάλλεται, μάλιστα
 ἐν τῷ ἀνθρώπινον μέτρον
 ἰσπ-

si qua alia in fortuna indala-
 gentis affluentia animi ma-
 destiam obtinuit. Deinceps
 verò post hanc modestiæ ἰ-
 mago depingatur, ac ostendi-
 se erga conuersantem be-
 neualentia, ut iuxta illam
 Icarī filiam maximè mo-
 destā & pudicā sit, quem-
 admodum ab Homero ad-
 umbrata est. Talem enim
 Penelopes effinxit imagi-
 nem, atque etiam per lo-
 uem propter nominis affi-
 nitatem, etiam Abradata
 coniugis, cuius paulò an-
 tè mentionem fecimus. LV-
 C I A N. Omnibus profe-
 ctò modis & hanc praecla-
 rē absoluisisti imaginem, ὃ
 Polystrate, iamque fermè
 exprimendarum imaginum
 finem attigisti. nullas enim
 animi ac laudum partes præ-
 termisisti. P O L. Nondum
 omnes: summum enim &
 maximæ laudis caput omis-
 sum est. Dico verò, cū
 in tantam rerum magnitudi-

nem euecta sit, ut neque fastu ob blandientis fortunæ prosperi-
 tatem intumescat, neque ultra humanæ sortis mensuram
 efferatur,

ἰπαρθῶν, πισώσας τῇ
 τύχῃ, φυλάττω δὲ ἐπὶ τῇ
 δουλῶν, μηδὲ ἀπαρόκα-
 λον ἢ φορτικὸν φρονέω, καὶ
 τοῖς περὶ αὐτὴν ἀνιστοῦσιν
 καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ περὶ αὐτῆς
 καὶ ἀξιώσεως καὶ φιλοφροσύνης
 φιλοφρονέω, τοῖς δὲ ἰδίῳ
 τοῖς περὶ αὐτῆς, ὅσοι καὶ πα-
 ρὰ μάλλον ὁμοῦ γινώσκω,
 οὐδὲν τραχὺν ἐμφάνισιν.
 ὅς ἐστιν τῷ μὲν ἀδύνατον
 μὴ πρὸς ἀντιόχον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς ἀπορίαν ἰσχυρῶς, οὐα
 τοὶ καὶ ἄλλοι μάλα τῶν πα-
 ρὰ τῆς τύχης ἀπορίων ἀγα-
 θῶν ὁφθαλμοῖς, καὶ μόνον ἂν εὖ-
 τοι δικάως τὸ ἐπὶ φθονορδίας
 φησιν. ὅδ' αὖς ἢ ἂν φθονορδίας
 ὡς ἀντιόχον, ἢ μὴ ἀντιόχον
 ζῶντα ἐπὶ τοῖς ἐντυχίμασιν
 αὐτοῦ ὄρα, καὶ μὴ κατὰ τὴν
 Ομήρου Ἀτλῶν ἐκείνων, ἢ ἂν
 φθῶν ἐκείνα βιβνύοντα, καὶ
 τὸ ἀποδίδωκεν παρὼντα.
 ἔπειτα οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώ-
 μας

offeratur, temerè fortunæ
 confidens, sed servata æqua-
 bilitate animi, seipsam co-
 hibeat, nihil procacius aut
 insolentius, quod alijs foret
 molestiæ, animo concipiens,
 sed ut erga accedentes po-
 pulariter affecta sit, ac dex-
 tris copulatis eosdem beni-
 gnè atque amanter suscipiat,
 Tantò enim his quibus cum
 sermonem conferunt, sunt
 acceptiores, quantò altiori
 fortuna euectæ, nihil su-
 perbi fastidiū, aut contem-
 ptus tragici præ se ferunt:
 velut omnes illi qui sua po-
 tentiâ non in hoc utuntur,
 ut procaciter contemnant a-
 lios, sed potiùs ut benignè
 aliorum subleuent inopiam,
 illi soli acceptis à fortuna
 bonis maximè digni habendo
 di sunt: ac soli inviden-
 tiæ malum possunt effuges-
 re. Nemo enim facillè ei
 fortunato inuidebit, quem
 prosperis rebus affluentibus

moderato utentem animo conspexerit, neq̃ iuxta^k Aten
 Homericam illam super hominum capita incedentem, ac
 inferiorem calcantem. Quod plerumque cernere solet is qui

μας πάσχοιμι ἀπαροκαλίξ
 τῆς τύχης, ἡπαθίαν αὐτὸς ἔ
 τύχη μὴ ἂν τοιοῦτον ἐλπίσιν
 τας ἀφ' ὧν ἀναβίβασθαι πη-
 νόμῃ, καὶ μετάρσιον ὄχημα,
 οὐ μέγιστον ἐπὶ τῶν ὑπερχόνο-
 των, εἰδὲ ἀφορῶσι καὶ τῷ, ἀπὸ
 ἀν' ἧς τὸ ἀναγνῆς βιάσθου-
 ται. Ὡς γὰρ οὐκ ὥσπερ ὁ ἱκα-
 ρος, τακύνει αὐτὸς τὰ χι-
 ματὰ κηρῶν, καὶ τὸ πλεονέχον
 ἐκτρέφει τῶν γέλωτα ὀφλισκάν-
 νουσιν, ἐπὶ λιπαρὴν, εἰς πηλὴν
 γῆν καὶ λιπύδωνα ἐμπίπτουσιν.
 ὁ δὲ κατὰ τὸ Δαίδαλον ἐχέ-
 ροντος τοῖς πλεονέχουσιν, καὶ μὴ πα-
 νν ἐκτρέφει, εἰδόμενος ὅτι ἐκ
 κηρῶν αὐτὸς πεποιήμενος,
 ἡταμιεύοντος ἂν πᾶσι τὸ ἀν-
 θρώπων πλὴν φορὰν, καὶ ἡγά-
 πηται ὑψηλότεροι μόνον τῶν
 ὑμῶν ἐν γαστέρῳ, ὥστε
 μὴ τοιοῦτον αὐτὸς ἀν-
 τὰ πλεονέχον, καὶ μὴ παρὶς αὐ-
 τὰ μόνην ἑλπίδα, οὐδὲν ἄσφα-
 λος

humili atque abiecto sunt a-
 nimo, ¹ fortunæ arridentis
 procacitate intemperanter
 efferati. Postea enim quàm
 à fortuna nil tale speran-
 tes, ex improviso sublimes
 in currum quendam volan-
 tilem euecti sunt: intra for-
 tunæ mediocritatem consti-
 flere nequeunt: neque deor-
 sum elatos torquent oculos,
 semper nituntur in ar-
 duum. Quare non raro ve-
 luti Icarus liquefacta illis
 quæ celeritè cera, ac a-
 lis destituentibus, per præ-
 ceptum in marinos fluctus de-
 uoluuntur, spectantibus ri-
 sum exhibentes. Quotquot
 autem instar Dædali alas
 rum utuntur remigio, ne-
 que admodum in sublime e-
 lati volant, cetèrè quòd alæ
 ex cera illis conglutinatæ
 sunt, rerum autem abun-
 dantiā ad humanæ vitæ so-
 cietatem subleuandam ex-

promunt: neque non contenti sunt saltem ab undis paulò al-
 tiores inferri adeò ut crebrò etiam alas volando humefacia-
 ant, nec Solis aestui et feruoribus easdem liquefaciendas ex-
 hibent, illi iuxta ac moderatè volatu utuntur, quem cur-
 sum quis

ῥῶς τὸ ἄμα καὶ σωφρόνως διέ-
 πηγῶν· ὅπερ καὶ ταύτῃ
 ἔν τις μάλα καὶ παύσει· ὅτι
 γὰρ καὶ ἄξιον, παρὰ πολλοῦ
 τῶν ἀπαραμύθητων τὸν καρ-
 πὸν ἐνχομίζων ταῦτα τὴν αὐτῇ
 παραμύθησιν τὰ πλεονάζοντα, καὶ ἐ-
 πὶ πλεονάζοντα ἐπιρροῇ τὰ γὰρ θάλασσα.
 Λυ. καὶ ἔτι, ὅτι Πολύστρατος,
 γιγνέσθω· ἀξία γὰρ οὐ τὸ σῶ-
 μα μόνον, ὡς περὶ τὴν Εὐκλείην, κα-
 λὴ δὲ, καπνίωσθαι, καὶ ἐρα-
 σμιωτέρας τῶν αὐτῶν τὴν ψυ-
 χὴν σκίπτουσα. ἔπειτα δὲ καὶ
 βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, καὶ
 εἰ καὶ ἡμέτεροι ὄντι, καὶ ὅτι
 μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅ-
 πόθεν δὲ τὴν αὐτῇ, ὡς δαίμονος
 σοφία, ὡς ἐπὶ αὐτῇ καὶ φιλία γυ-
 ναικῶν διακρίνεται, καὶ σιωπῶν
 αὐτῶν, ποθεῖν αὐτόν οὐ γὰρ με-
 πρὸν τὸ ἐνδοκίμημα γυναικῶν,
 πρὶν ἢς ἄρτις ἐνδοκίμησας τὸ
 μηδὲν ἐκείνο ἄποι, καὶ σκί-
 πει αὐτῶν Ἀφροδίτην εἰσελ-
 τὸ

sum quispiam & in hac ma-
 ximis efferre laudibus iure
 optimo possit. Quocirca
 dignissimum etiam ab om-
 nibus fructum percipit, o-
 ptantibus ut hæc alæ quam
 diutissime illi permaneant,
 bonis subinde affatim as-
 fluentibus. LUCIAN.
 Sic quidem fiat, ô Polystra-
 te: neque enim corporis ve-
 nustate solum conspicua est,
 ut Helenam admiranda for-
 ma fuisse constat, sed ani-
 mo quoque lepido & ama-
 bili talibus expolita doti-
 bus spectantes ad se allicit.
 Digna verò magno illo
 rege, mansueto existente
 & affabili habenda est,
 ut hac quoque præcipua fes-
 licitatis parte cum alijs
 bonis innumeris quibuscum-
 que amplissime instructus
 est, fruatur: ut sub il-
 lius imperio ea quoque for-
 ma & virtute mulier na-
 ta sit, & qua cum illo conuersans arctissimo desiderio eum
 complectatur. Quippe haudquaquam mediocris felicitatis
 mulier existimanda est, de qua aliquis Homericum illud
 commodissime dicere possit, quod cum aurea Venere de
 for mosi-

ta sit, & qua cum illo conuersans arctissimo desiderio eum
 complectatur. Quippe haudquaquam mediocris felicitatis
 mulier existimanda est, de qua aliquis Homericum illud
 commodissime dicere possit, quod cum aurea Venere de
 for mosi-

τὸ καὶ ἄλλο. ἔργα δ' αὐτῶν
 Ἀθλωαίη ἱερωαίῃσιν. γυναι-
 κῶν γὰρ σωφρόνως οὐκ ἄν τις
 παραβλητέην αὐτῇ, οὐδ' ἄλλας,
 ὁ δὲ φύλῳ, φησὶν Ὀμηρὸς, ὅτ'
 ἄρ' ἐνθάδε, οὐτὶ τι ἔργα. Πο-
 λυκλῆς φησὶ, ὃ Λυκίην. ὥς ἢ
 Διοκῆ, ἀναμίζαντες ἡδὴ τὰς
 ἀκόντας, λῶν τε σὺ ἱππαστῆς,
 πλὴν τῷ σόματι, καὶ ἄς ἐν
 τῇ ψυχῇ ἐραψάμεν, μίαν
 ἐξ ἀπαντῶν σωφροσύνης, βί-
 βλιον καταβίβωμι, πρὶν ἂν
 ἅπανσι θαυμάζωμαι, τοῖς
 τε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὕμνῳ
 ἐν ἱερωαίῃσιν. μονιμαίῃσιν
 γοῶν τῶν Ἀπιδίου καὶ Παρ-
 ρασίου καὶ Πολυγνώτης γένει
 ἄρ', καὶ αὐτὴ ἱερωαίη παρὰ πο-
 δὲ τῶν ἱερωαίῃσιν ἐκασμῇ-
 νη, ὅσα μὲν ξύλου καὶ κερῶ
 καὶ χυμάτων ποιοῦνται, ἀλ-
 λὰ τῶν μαρὰ Μουσῶν ἐπινοή-
 σαι ἄνασται, ἧς ἀκρεβέστατη
 αἰὶνός

formositate palmario con-
 tendere possit, ingeniosis au-
 tem operibus Minervam æ-
 quiparare. Neque facile
 quispiam ex omni mulierum
 numero aliquam illi com-
 parabit neque corporis neque
 ingenij gloria, ut idem ait
 Homerus, neque item mente
 artificiosus operibus. POL.
 Vera sunt quæ dicis, ὦ Lu-
 ciane. Quare si consultum
 factum tibi videtur com-
 mixtis iam in unum imagi-
 nibus, et ea quam tu cor-
 poris effinxisti, et iis qui-
 bus ego mentis ingenijque do-
 tes adumbravi, unam ex om-
 nibus compositam colle-
 cto libello omnibus contem-
 plandam admirandamque
 exhibeamus, et iis qui hoc
 ætatis degunt apud super-
 ros, tum etiam illis qui pau-
 lo post futuri sunt. Itaque lon-

ge, ut mea fert opinio, hæc
 erit stabilior et diuturnior, quam ulla fuit aut Apellis imago,
 aut Parrhasii, aut Polygnotti. Eaque ipsa multò plus gra-
 tiæ spectantibus exhibuit, quatenus non ex ligno, aut
 cæra, aut coloribus formata, sed solertia atque industria
 à Musis ad hoc adscitis expressa est: quæ haud dubiè

imago

ἀνδρ ὅσοιτ' ἄρ, σώματ' ἡμῶν, καὶ ψυχῆς ἀρετῶν
 ἅμα ἱμῶνις. *imago omnium accuratissimè absoluta futura est, & corporis elegantiam & virtutes animi iuxta contemplandas ostendens.*

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Hic ostendit ad cuius archetypi regulam formosa & pudica mulier exploranda sit. Cum enim absolutissimam imaginem sibi perfici vellet, non ab vno, aut Apelle, aut Polygnoto, aut Euphranore, aut Actione, sed ab his simul omnibus diuiso inter se opere, sibi depingi optauit: ita vt Euphranor comam, Polygnotus decora supercilia, conuenientemque malorum ruborem amictumque: Actione labia, Apelles autem reliquum corpus absoluat: cum tamen Apelles (vt de tribus alijs nihil dicam) non minus egregius pictor fuerit, quam Cicero orator. Quin potius, quasi quatuor ij quos nominauimus, pictores id opus omnibus modis consummatum reddere non possent, Homerum etiam in eius negocij partem suscepit, plurima quæ ille diuersis excellentissima tribuit, in vna exprimi gestiens: nempe quòd, licet quis aliquo in negotio maximè excellat, fieri tamen non possit, quin alij peculiaribus quibusdam virtutibus, magis quàm ille, emineant.

4 VENEREM quoque illorum.] Venerem Gnidian marmoream, Euploiam à Gnidijs nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucianus in Amoris: eam omnium illius statuarum pulcherrimam appellans, vt cui amore captus Macareus Perinithus cum delituisse noctu, cohesit. Nec me fugit id Sami contigisse, ab Athenæo id esse proditum, qui volumine 13. Gnidiæ Veneris simulachro effingendo Phrynes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexit. Valerius Maximus: Vulcani coniugem Praxiteles

xiteles in marmore quasi spirantem, in templo Gnidiarum collocavit, propter pulchritudinem operis, à libidinoso cuiusdam complexu parum tutam. b Lemniam.] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt, nomen sortitam, credit in Atticis Pausanias: nonnulli à loco, qui est in arce Atheniensium λιμναῖα nuncupato, unde & Dionysius λιμναῖα. c Venere quæ in hortis.] De Venere Hortensi, vel potius in hortis posita, (Græcè enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη.) pluribus in dialogo Meretricio, Mater & Musarium docebimus. d Phidias.] Phidias statuarius dijs quàm hominibus effigiendis melior artifex traditur. Inebore verò longè citra æmulum, vel si nihil nisi Minervam Athenis, aut Olympium in Elide Iovem fecisset, cuius pulchritudo adiecisse aliquid etiam receptæ religioni videtur adeò maiestas operis deum æquavit. Author est Quintilianus lib. 12. Cicero in libro de Oratore ad Brutum, negat Phidiæ simulachris quicquam in illo genere videri perfectius. Hic speciem sui similem in Mineruæ chryseo inclusit, cum inscribere non liceret, ut ait Cicero lib. Tuscul. quæst. 1. Eam si quis dissoluisset, collocationis universam speciem sustulisset, ut ait idem libro de Oratore ad Brutum. Vide ea quæ de eo annotavimus in Parasito. De Phidia quoque memoranda tradit Plinius lib. 34. cap. 8. c Bouinis.] Bovis oculo quidem oculorum pulchritudo & nitôr significatur. Neque tamen illud omitti debet obtutum amatorium, qui modestia servata fiat, ad tauri oculos referri solitum à peritissimis Inque plurimum fieri solet in obliquum, & id toruum est. Unde illud βλεπὼν ταυραδὼν: id est, tueri taurinè, siue toruè, quod in Platonis, tum in Xenophontis conuivijs & Phædone, & alibi eadem ferè sententia positum animaduertas. Tamen nonnulli rem ad indignationis significatum retraxere, toruumq; tueri interpretantur, quo significato apud Aristoph. super Aeschilo dictum: ἐὼς ψι γῶν ταυραδὼν ἐγχοῦσας καὶ τῶν: id est, Aspexit igitur tauricè ad humum lumina deiectus. Hac enim facie iratus Aeschylus inducitur ab Aristoph. Neq; sum nescius toruitatem à taurorum ferocia dictam, ut etymologiarum authores tradunt, qui toruitatem tauri accerbisatem interpretantur. Vide Chiliarcho nostro, Tau-

vinè tueri, & limis oculis. f Echo.] Est hæc vocis imago, quæ in rupibus canis aut vallibus repercussare sonat. Vltimas enim voces acceptas iterat, sicut Ovid. de ea ait :

Reddere de multis vt verba nouissima posset. Idem: Ingeminat voces auditaq; verba reportat.

Physici vocant repercussionem soni ex obiectu laterum loci cavernosi aut concaui. g Pandionis natam.] Philomelam intelligit, respiciq; ad fabulam de Progne & Philomela, Pandionis filia, tandem versa in aues, hæc in lusciniam, illa in hirundinem : de quibus passim multa extant apud poetas, præcipuè Ovid. in Metamorph. h Orpheus & Amphion.] De Orpheo alibi scripsimus Amphion Mercurij & Antiopes filius testudinis suauitate saxa commouisse perhibetur ad cõstruendos Thebanae vrbs muros. Cuius meminit Horat. in arte Poëtica. Extasq; illius simulachrum apud Plin. nat. hist. li 36. ca. 5.

i Aspasiam Mileciam.] Huius & aliarum illustrium mulierum Lucianus meminit in Eunuchis & Amoris. k Aten Homericam.] Atē dea fingitur ab Homero, H. 7: quæ interpretantur noxam, grauissimis mortales implicans calamitatibus, mentesq; seducens & perturbans. cui repellenda & placanda, Luce filia Iouis sunt opposita, quæ tantò sunt tardiores, quantò noxa est grauior. Vide Erasmus in Prouerb. Ira omnium tardissime senescit, & Budæi annotationes, & lib. 5. de Affe. l Fortunæ arridentis procacitate intemperanter efferati.] Cicero in Lelio : Non enim sola ipsa fortuna cæca est, sed eos etiam plerunque efficit cecos, quos complexa est. Itaque illi efferuntur fastidio & contumacia : neque quicquam insipiente fortunato intolerabilius fieri potest. Atqui hinc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. m A fortuna nil tale sperantes.] De fortuna inconstantia Michael Hospitalis in Epistola ad Franciscum Lotharingum sic scribit :

Si gaudet rerum vicibus fortuna, diuq;
Stare loco nescit, si nos huc versat & illuc,
Arbitrioq; suo spoliat, vel honoribus auget,
Idq; alijs belli ducibus si contigit antè

Innum.

Innumeris: tibi si contingere posse putabis.
 Noli præteritis nimium confidere factis,
 Néve feras cœlo caput altius, aut timidum cor:
 Neu' metue euentus dubios, tristemq; futuri
 Temporis inuidiam, leuis aut opprobria vulgi:
 Sed quemcunq; dabit finem Deus, accipe grato
 Præsentiq; animò causas mortalibus esse
 Ignotas voluit, tua sit modò culpa, caucto.

Idem de Calce & Guinæ expugnatione:

Si mutât fortuna vices, & ludit atrocem
 More suo ludum, hunc his, nunc æquior illis.

*Veteres cum Fortunæ plurimum tribuerent, eamq; negotiorum
 pendè omnium quæcunq; mortales gererent, arbitrum opinaren-
 tur, simulachrum eius dextera clauum, sinistra cornucopiæ te-
 nere sinxerant, quòd bona & commoda ab eadem omnia pr. fi-
 cisci crediderunt: vnde diuitias & opulentiam, fortunas appel-
 lauere (vt diximus in Luciani Somnio seu P. 2.) vni illi regend
 elargiendiq; facultatem concessam arbitrati. Pr. verò incon-
 stantiam eius notarent, vsposè, quæ vt Horat. ait lib. 1. Carm.
 Od. 3 s. possit*

Præsens vel imò tollere de gradu
 Mortale corpus, vel superbos
 Vertere funeribus triumphos.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ
 ἀργύρων.

PRO IMAGI-
 nibus.

Vincentio Obsopœo interprete.

ARGVMENTVM.

APologia hæc est eorum quæ superiore dialogo, ni-
 mio extollendi studio, vltrà quàm decet ac pium est,
 de Panthea dicta videri poterant. Priore igitur loco Po-
 lystratus accusationem ac reprehensionem Pantheæ re-
 censet, quæ hisce duobus capitibus potissimum conti-
 netur. Primò, quòd immodicè ac nimium illam laudâ-
 rit Lucianus. Deinde quòd etiam cum dijs illa com-
 parârit: quorum prius contra modum atq; officium verè
 laudan-

laudantium sit, & adulatoris speciem præ se ferat: alterum verò etiam impium. & periculosum. & ab illius natura & ingenio alienum: adeoque contraia sibiipsum facere Lucianum, qui cum tantum illius modestiâ prædicet, interim ultra deos eandem efficit. Hanc accusationem postea etiam ex sua persona confirmat Polystratus, hortaturque, ut scriptum siue encomium hoc mutet. Ad quæ Lucianus ita respondet, primum, ut dicat se neque adhuc dum satis laudasse illam, nedum nimium: & quicquid huius fecerit, ex libertate atque officio laudatorum fecisse: neque hoc adulatorum esse. nam alia ratione alioque sine adulatores laudare, atque verè laudantes. eaque omnia exemplis ac rationibus ostendit. Alterum autem, quòd illam cum diis contulerit, ita defendit, non esse in eo aliquam impietatem, aut insolentiam. Neque enim illam cum diis ipsis, sed cum eorum imaginibus ac statuis comparasse. Deinde etiam si hoc fecisset, aliorum tamen exempla exare, quibus factum hoc suum tueatur, qui non modò homines cum diis contulerint sed & deorum nomina sibi usurpârint. Ideoque non esse periculum hinc al quod metuendum, cum idem antea tam multi etiam philosophi fecerint.

ΠΟΛΙΣΤΡΑΤΟΥ,
ἔκ Λυκίου.

POLYSTRATUS,
& Lucianus.

EΓὼ γὰρ, ὦ Λυκίε, φη-
σὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα
πολλὰ ἐν ἑστέῳ πλὴν ἐν
νοίᾳ πρὸς ἐμὴν, καὶ τιμὴν ἐν τῷ
συγγράμματι. Οὐδ' οὐ γὰρ ἄν οὐς
τὴν ἀντιπρὸς τῇ, ἀλλὰ καὶ
μὴ ἀνοίας συγγράμματα. τὸ
ἀνιμὰδερσι. Neque enim ita effuse quispiam me laudaret,
nisi benevolentia adductus talia scriberet. At ut nescius

EGo, Luciane, inquit
mulier, aliàs quidem
magnam tuam erga
me benevolentiam eviden-
ter perspexi: tum etiam ho-
norem ex libello edito per
te mihi habitum, non obscure
non

Ἀμόνορ ὅς ἐστι δὴ δῖος, δῖόν δὲ
 εἶμι. ἔσθ' ἄρα μὴ χαίρω δὲ
 κολακικοῖς τὸν πρόπον, ἀλλὰ
 μοι δοκῶσι οἱ τοῖσδε, γόητες
 εἶναι, καὶ ἄκιστα ἐλπίσθαι πᾶσι
 φθίσειν. ἐν δὲ δὲ ἰσχυνοῖς
 μάστιγι, ὅταν τις ἰσχυρῇ μὴ,
 φορτικὰς καὶ ὑπερβολὰς
 ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς,
 ἐρῶμεν τι, καὶ ὁλίγη δὴ μὴ
 πικρὰ φημι τὰ ὅσα, καὶ τὸ
 πρᾶγμα, ἡλὼν μακρόν, ἢ
 πάντων ἰοικύμεν μοι δοκῶν μὴ
 ἄλλοι τῶν οἱ ἰσχυνοῖς ἀντι-
 κεισθῆναι, ἃς ὁδὸν ἂν ὁ ἰσχυ-
 ρὸς γινώσκῃ ἐκαστὸν τῶν
 περιστάσεων πρὸς τὸ ἰσχυρῆναι
 καὶ τὸν δῖον, ἀπόπειραν ἤναι,
 καὶ κολακίαν εἶναι. καὶ τοι
 πομπὴν οἶδα, ἔφη, χαίρον-
 τας, ἢ τις αὐτὸς ἰσχυρὸς,
 καὶ ἂν μὴ ἔχῃσι, πρὸ πάντων τῶν
 πόλεων, οἶον, ἀγέροντας ὄντας
 ὁδοῦ.

non sis quo ego sim animā-
 ta animo, sic de me plane
 persuasum habe. Neque a-
 liās quidem hominibus ad
 assentandum eruditus gau-
 dere soleo, sed qui sunt eius-
 modi, subdoli præstigiato-
 res mihi esse videntur, ac
 minime natura liberi. Cæ-
 terum in laudibus quoties
 quispiam præter modum me
 extulerit, molestis ac immo-
 deratis amplificationibus
 attollens atque exaggerans
 omnia pudore quodam as-
 ficior, nec parum abest
 quò minus ferè semper aus-
 res obstruere soleam. Eaque
 res subsannatione magis
 et risu quàm laude mihi
 digna videtur. Eatenus e-
 nim laudes tolerabiles at-
 que ferendæ sũnt, quaten-
 us ille qui laudatur, sibi
 conscius est ab his quæ dis-

euntur, se non discrepare, sed parem esse encomio. Quodeun-
 que super hoc additum fuerit, alienum est, et astrictæ assen-
 tationis suspitione non carebit. Atqui ego permultos novi,
 inquit, quibus voluptati est, si quis eos laudibus cohonestans,
 etiam ea oratione adiecerit, à quibus longè latèque alieni
 sunt: veluti si quis confectæ ætatis vetulos ob iuvenilium
 annorum

ἂν δαμονίσοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀ-
 μόρφοις οὖσι Νιρέως ἑλάν-
 ης ἢ τὸ Φάωνος πειθεῖν,
 οἶοντα γὰρ τῶν ἱπαινῶν
 ἀμαρτυρεῖσθαι σφίσι καὶ τὰς
 μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνυδύσασθαι
 αὐτοῖς, ὥσπερ ὁ Πιχίης ὤντο,
 τὸ δ' οὐκ οὕτως ἔχοντο ποτὶ γὰρ
 ἄνθρωποι οὐκ ἔσαν ἡμίμορφοι,
 ἢ καὶ ἔργον αὐτῶν ἀπλά-
 σαι διωκτὸν ἡμῶν, ἢ τῆς ζω-
 ῆς ἀντιθέσεως. οὐδ' ἂν
 μοιόμορφοι δοκῶσιν, ἔφη, πᾶς
 σχῆμα, ὥσπερ ἂν ἡ τινὶ ἀμόρ-
 φῳ πρὸς ὁμοιοῦσιν ὁμοιομορφίαν
 εἴη τις φέρων· ὁ δ' αὖ μὴ ἀπὸ
 τοῦ λάτρεσθαι φρονεῖν, καὶ ταῦ-
 τα, πρὸς ἀρετὴν οὐκ ἔχοντα, καὶ τῶν
 τυγχόντων σωτηρίᾳ διωκ-
 τὰ, ὅτι καὶ γελοιοῦσθαι ἂν
 γνοιτο, αὐτοῖς προσώπων φαν-
 εῖς, οἳ δ' ὅν, ὅς τις νῦν ἑλάν-
 ης. ἢ καὶ νῦν Διὶ τις ἱπ-
 οδότης ἀντιθέσει, μὴ
 πρὸς αὐτὸν ἀντιθέσει πρὸς με-
 γάλους

annorum vigorem felices
 pronuntiauerit: aut illis qui
 informi sunt corpore, Nirei
 aut Phaeonis adiungat pul-
 chritudinem. Siquidem ara-
 bitratur immodicis laudum
 testimonijs suas formas im-
 mutatum iri, & finem de-
 nuò repubescere. quae in opi-
 mone Peliam quoque fuisse
 non sum ignara, Hoc ve-
 rò longè secus se habet: nam
 laus res esset quantiuis pres-
 cij, si illa quoque re perim-
 de frui possemus ex eiusmodi
 demerente superiectione.
 Iam verò tale quiddam
 mihi pati videntur, inquit,
 ita falsò laudati, ac si quis
 cuiusdam turpi facie atque
 deformi, larvam admodum
 venustam offerens appo-
 nat. porro ille ob pulchri-
 tudinem sibi vehementer
 placeret, praesertim cum
 haec ab illo auferri possit, &
 ab occurrente comminui:

unde maiori quoque risu subsannandus foret, natiua fa-
 ciei deformitate detecta, quam adscititia forma occultau-
 rat. Aut per Iouem, si quis pusilla statura existens, indutis co-
 thurnis super magnitudine contendat cum his qui toto cu-

γίθους ὧς ἀπὶ ἰσπίδου ὄλαφ
 πύχα ὑπὲρ ἔχουσιν, ἐμίμνητο
 ἦρ καὶ ὧς τε τινός. ἔφη γυναικί
 κάτινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα καλῶ καὶ κόσμιον, μι-
 κρὰ δὲ καὶ πολὺ τὸ συμμέ-
 τρου ἀπὸ λουτρῶν ἵπαιναῖσθαι
 πρὸς τινὲ ποιητὴ ἐν ἔσμα-
 τι, ταῖ τε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὰ
 τε καὶ μεγάλην ὡς αἰχέρῳ δ'
 αὐτῆς ἔκαστον ἱκανὸν τὸ δι-
 μύκεις τε καὶ ὀρθιον, πλὴν μὲν
 διὰ γάννουσιν ὡς ἵπαινα, κα-
 θάπερ αὐξανομένη πρὸς τὸ
 μέγα, καὶ πλὴν χερσὶν αἰσέψῃ,
 τὸν ποιητὴν τε πομπῆς τὸ
 αὐτὸ ἔλαμψεν, ὀρῶντα ὡς ἔδοιτο
 ἱπποσύνην, ἔχει δὲ τὸ παρὸν
 τῶν τινὰ, περικύψαντα πρὸς
 τὸ δέ. ἐπὶ αὐτῷ, πῶς αὐτῷ,
 ὡς οὕτως, μὴ καὶ ἀνασλῶσαι ποίη-
 σης πλὴν γυναικί. παραπλή-
 σιον δὲ καὶ μακρῷ τῆς γυναικός
 ἵσον Στραβόνειον ποίησιν πλὴν

Σιλωῶ

bito ex æquo illi collati eum
 excederent. Mentionem fa-
 ciebat, & huiusmodi cuius-
 piam. Dicebat mulierē quan-
 dam ex matronis primariorum,
 aliàs quidem pulchram &
 lepidam, corpore autem pus-
 sillam, & cui multum de in-
 stæ statura mensura deces-
 set à quodam poetâ carmi-
 nibus celebratam, cum ob a-
 lias quidem virtutes quam
 plurimas, tum quod forma
 esset cicula, & corpore ma-
 gno & prægrandi: cuius sta-
 turam & longitudinis re-
 stitudinem assentator ille
 Populo conferre non du-
 bitabat. Ceterum illam lau-
 dum illecebris vehementer
 lætatam esse, quasi mendaci
 carminis assentatiuncula
 aliquid exiguo corpusculi
 modulo accessisset: manum-
 que gestiando concussisset.

Porro autem poetam hoc il-

li crebrius occinuisse, cum videret mulierem laudibus vehe-
 menter delectari: donec quispiam ex præsentibus admo-
 to ad aurem eius capite, dixisset illi: Desine, ô amice, ne
 mulierem etiam exurgere facias. Non dissimile quiddam
 huic, multò tamen magis ridiculum affirmabat fecisse

Seleuci

Ζηλώκεν γυνῶκα. τοῖς γὰρ
 ποιηταῖς ἀγῶνα πεδῆναι
 αὐτῶν περὶ τάλαντος, οἷς ἄν
 ἄμνητον ἰπανίσσαι αὐτῆς τὴν
 λόμην. καὶ ζῆ φλακρὰ ἰτὺ
 χανφύ οὐα, καὶ ὑδρὶ οὐα ὀλί-
 γας τὰς ἰαυτῆς τρίχας ἔχουα,
 καὶ ὁμοιωτῶ δακρυμῆν τὴν
 λευκαλὴν, ἀπάντων ἐδότην
 ὅτι ἐν νόσῳ μακρὰς τὴν ἐν-
 πόνθη, ἥκει τῶν καταράτων
 ποικτῶν, ὑακινθίνας τὰς τρί-
 χας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐ-
 λους τινὰς πλοκαμους ἀνα-
 πλεκόντων, καὶ σιλίνοις τὸς
 μηδ' ὅπως ὄντας ἀκρίβους.
 ἀπάντων οὐ τῶν ζώων κα-
 τὰ γίλα, τῶν παριχόντων αὐ-
 τὴς ζῶς λόλαξι. καὶ περὶ τι-
 θαδ, ὅτι μὴ ἐν ἰπᾶνοις μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς, τὰ
 ὁμοία ποιοῖ λολακῶν αὐτῆς
 καὶ ἱστατάδια θέλουσι.
 χαίρουσι γοῶν, ἱφκ, τῶν γρα-
 φῶν ἀκρίβους μάλα, οἱ ἄν
 πρὸς τὸ ὁμορφότερον αὐτὴς
 ἀκᾶ.

Seleuci uxorem Stratoniam
 cen, quæ poetis oblatio ta-
 lentio certamen proposuit,
 quicunque maiori arte at-
 que ingenio eius comam
 lauditus illustrasset. At-
 qui caput habebat turpi
 deformatum caluitio, cui
 non pauci quidem capil-
 li inerant. Sedenim cum
 deformiter calua esset, o-
 mnibus exploratum ha-
 bentibus, ex diuturno mor-
 bo ægratanti capillos de-
 fluxisse: nihilo secus ta-
 men audiebat à poetis exe-
 crandis illis assentatori-
 bus, hyacinthinos illius
 crines dicentibus, & mol-
 les quospiam capillorum
 globos nectentibus, ac a-
 prys nusquam existentem cas-
 sariem comparantibus. L-
 taque hæc omnia deride-
 bat, vnde adulandi mas-
 teria assentatoribus suppe-
 rit. Addebat præterea il-
 lud non in laudibus tantum

vsuuenire solere, sed in picturis quoque easdem assentan-
 di & decipiendi occasiones homines studiosè querere.
 Gaudent enim, inquit, mortales pictoribus, cum primis

ἁπάσῃσιν, ἔναι δὲ τινὰς, οἱ
καὶ περὶ ἑαυτοὺς τοῖς τεχνί-
ταις, ἃ ἀφελῆναι τι τῆς εἰνός,
μειλάντερά γράψασι τὰ ὁμ-
ματα, ἢ ὅ, τι ἄρ' ἀποϊπιδυ-
μῶσιν αὐτοῖς περὶ ἑαυτῶν, ἢ
τα πανθαύναυ αὐτοῦς, ἀπο-
πρίας ἀκύναντες σφραγίστας,
καὶ ἑλὼν αὐτοῖς ἰοικέας. ταῦ-
τα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλκεν.
τὰ μὲν ἅπαντα ἱπποκράτης τῷ συγγ-
γραμμάτῳ, ἐν δὲ τῷ οὐ φέ-
ρεται, ὅτι θεῶς αὐτῷ, Ἡρᾷ
καὶ Ἀφροδίτῃ ἔκαστος. ἵπ-
πῳ ἐμὲ, γὰρ φησὶ, μάκρονον δὲ ὑ-
πὲρ ἄλλων ἀνθρώπων φε-
ρεται τὰ τοιαῦτα. ἐν δὲ οὐ
οὐδ' ἑκάστα ἐξίσω, τοὺς ἑρῶ-
τας παρὰ θεῶν μὲν, Πλω-
τόν καὶ Ἀρήτην καὶ Θέανον,
ἔχ' ὅπως θεῶν τοῖς ἀείκασ.
καὶ γὰρ αὐτὴ τὸ δὲ πάντων ἔφη,
τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἁποδου-
μῶνως, καὶ ψοφοδῶς ἔχω.
ἀίδη τοίνυν, καὶ κατὰ τὸν

Κασ.

verò illis, à quibus paulò
formosiores depicti sunt. Es-
se autem nonnullos qui eius-
modi artificibus iniungerent
etiam, ut aut aliquid defor-
mitatis aut magnitudinis na-
so detraxerent, aut oculorū
nigritiem atriores depin-
gerent, aut aliud quiddam
quod suæ formæ adiectum
concupiuerint. Deinde frau-
dulenter imponunt alienas
imagines coronantibus, quæ
nullo modo illis respondent
similitudine. Hæc atque e-
iusmodi dicere solebat, alia
quidem in libello tuo col-
laudans, hoc autem unum
minimè sufferens quòd illam
deabus Iunoni atque Veneri
comparaueris. Longè enim
istam me, ait, aut potius omnè
humanam naturam excedūt.
Ceterum ego ne illud qui-
dem enquam in votis habui,
ut priscis heroidibus, nimi-
rum Penelopæ & Arete, &

Theani meam formam conferret: tantum absit ut deabus q-
minium maximis & præstantissimis comparari postulârim.
Etenim vehementer, inquit, res diuinas horreo, atque sua
perstulioso animo reuerceor. Itaque periculum est, ne ut
Cassiopea

Κασσιόπην δὲ καὶ Δόξω, τὸν
 Λοιοῦλον ἵππουρον περικλυτήν.
 καὶ τοὺς Νηρείου ἐκείνη ἀντι-
 ξιτάξας, Ἡραρ δὲ καὶ Ἀφρο-
 διτῶν ἱστέον. ὥς, ὃ Λυκί-
 νη μεταγράψας σὺ τὰ τοιαῦτα
 ἐκείλῳ, ἢ αὐτὴ μὲν μαρ-
 τυράσθαι τὰς θιάς, ὡς ἀκρί-
 σης αὐτῆς γέγραπας. οἱ δὲ
 ἀδελφοί, ὅτι ἐνείασθαι αὐτῶν τὸ
 βιβλίον, οὕτω πεινροσυνῶν,
 ὥσπερ νυῦ σοι διάνηται, οὐ
 μάλα ὠσιβῶς, οὐδ' ὁσίως τὰ
 πρὸς τὸς θιάς. ἰδούκατι δὲ
 σίβημα ἑαυτῆς καὶ πλημύ-
 λημα τῷτο Δόξῳ, ἃ ἱερμί-
 νοι τῆς Κνιδίᾳ, καὶ τῆς ἑ-
 ποῖς ὁμοία λέγεσθαι. καὶ σὺ δὲ
 περὶ μνησκὲ τῶν τελευταίων
 ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῶν ἀρκε-
 τῶς, ὅτι μνησκὲ καὶ αὐτοῖς ἱ-
 φης αὐτῶν, ἢ ἀναλφεινόμενον
 ὑπὲρ τὸ ἀσθενέστατον μέτρον
 ἀλλὰ πρόσθεν τῶν πᾶσι
 ποιεῖν. ὅς ταῦτα ἔπειτα,
 ἡμῖν

Cassiopea eam laudem cu-
 pidè ac desideranter affe-
 ctasse videar. Atqui Ne-
 reidibus hæc tantum for-
 mæ præstantia opponeba-
 tur, Iunonem & Vene-
 rem religiosè coluit. Quo-
 circa, Luciane, ista te fas-
 tare captatione iussit trans-
 scribere, aut ipsas deaste-
 flatura est, hæc ipsa se in-
 uitaperte scripta esse. Te
 autem scire voluit, quòd
 libello non mediocriter dis-
 crucietur ita propalam ob-
 ambulante, ut nunc is à
 te informatus est, non nis-
 mium piè neque sanctè ad-
 modum deorum cultum
 perdocens. Existimabat ven-
 tὸ ab omnibus se visum iri
 non vulgari peccato obs-
 noxiam, si sustineret Vene-
 neri Gnidie aut Hortensi
 se dici similem. Quare te
 eorum quæ libelli tui in ex-
 tremis à te de illa prolata

funt, iussit ut submonefacerem, quibus eius animi mo-
 derationem omnis fastus nesciam testatus es, quippe
 quæ super humanam mensuram semet non esseret, sed
 terra vicina servata mediocritate volaret. His ille di-

οὐδὲ αὐτὸν τὸν ὕψανδρον ἀνα-
 βιδάξας πλὴν γυναικα, ὡς καὶ
 θειᾶς αὐτὴν ἀπακάλειν. ἡξίου
 εἶναι μὴ ἀξιοτιμωτέραν αὐ-
 τὴν ἡγεῖσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ,
 ὅς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπὸ σκηνῶν
 μετατὸν Ἀθῶν ὅλον μίτῃ σα-
 ματίσαν, καὶ μορφώσαν πρὸς
 αὐτὸν, ὡς τὸ ὅρῳ ἅπαν ἀ-
 κούσας ἡγεῖσθαι τῷ βασιλεῖ, ἵ-
 χοντα δύο πόλεις ἐν ταῖς χι-
 ροῖς, οὐ πρὸς αὐτὴν πλὴν θύρα
 ταῖς τῆς ὑποσχίσεως, ἀπὸ
 ὑπὲρ αὐτὸν ἡγεῖσθαι τὸ
 γόλημα, ἵππουσι τὸν ἄνθρω-
 πον, ὅτι πιθανῶς Κολοσσὸς ἀνά-
 πλάττοντα. καὶ τὸν Ἀθῶν κατὰ
 χῶραν ἱερὴν ἐκίλῃσεν, μὴ κα-
 τὰ σμικρῶν ὅρῳ οὐτῷ μί-
 γα πρὸς μικροῦ σώματος ὁ-
 μοιότητά ἐκίλῃσεν δὲ τὸν Ἀλέ-
 ξάνδρον τῆς μεγαλοψυχίας,
 καὶ ἀνδριάντα μέγαν τῷ ὅρῳ
 Ἀθῶν ἡγεῖσθαι αὐτὸν ἀνέστη, ἐν
 ταῖς τῶν ἀπὸ μνησθέντων
 σεβασίαις οὐ γὰρ μικρὰς εἶναι
 γινώ

eis, nunc sui oblitus su-
 per ipsum cælum mulierem
 extollit, deabus illam asimi-
 lans. Postulat verò à te ne ses-
 met Alexandro incogitatio-
 rem esse putes, qui archite-
 cto quoriam pollicente se
 Atho totum transformaturum,
 et ad eius simulachrum ac-
 commodaturum, ut totius
 montis vastissima moles re-
 gis effigiem obtineret, duas
 in manibus urbes haben-
 tem: tam prodigiosis polli-
 citationibus non accessit a-
 nimo, sed opus architecti
 viribus maius esse opinatus,
 hominis temerariam auda-
 ciam compefcuit, non ad-
 modum credibiliter Coloss-
 forum magnitudinem effin-
 genda assequentem. Iussit
 itaque ut suo loco Atho in-
 tactum relinqueret, neque
 montem ita magnum ad tam
 parvi corpusculi similitudi-
 nem imminueret. Laudabat
 autem Alexandrum animi

magnitudinis, dicens illum sibi hac facto maiorem statuam
 quam Atha crexisse in hominum animis, apud quos eius
 rei memoria nunquam esset immoritura. neque enim parvi

νόμους ἀπειδᾶρ οὕτω πα-
 αδόξου τιμῆς. ἢ ἑαυτῶν οὐκ
 ἔμψ πλάσμα σε ἰπαινεῖν,
 ἢ τῶν ἰπινείων τῶν ἀκύνων,
 ἢ γνώσεσθαι δὲ τῶν ὁμοιότη-
 τας μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικῶ-
 των ἀξίαν, μηδὲ γινῆς, ὅτι
 μηδὲ ἄλλω τινὰ γινώσκᾳ γι-
 γῆσθαι. ὥς ἀφ᾽ ἡσὶ σοι ταῦτῶν
 τῶν τιμῶν, ἢ προσκυθεῖς σε τὰ
 ἐρχέμενα παραδείγματα. σὺ
 δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἰσάμε-
 να αὐτῶν, μηδὲ ἵπῃ τὸν πόδα
 ἵστω τὸ ἰπιδῆμα, μὴ ἢ ἰπιο-
 μίση μὲ φησιν, ἰμωρίπατῃ-
 ἔμψ αὐτῷ. ἡ ἀρετὴ δὲ τοῖς ἀ-
 πᾶσι ἐν τεύχεσσι, ἀκίω, ἴση,
 ποικίλῃ λυγρόντων, ἢ ἄλυσ-
 ῖς, οἱ ἀνδρες ἴσῃ, μὴ δὲ Ολυμ-
 πιδῶν ἰξῆσθαι, τοῖς νικῶσι μὴ
 ἴσῃ τὸ σωματικὸν ἀνίσταναι τὸς
 ἀνδριάντας, ἀλλὰ ἰπιδῶσαι
 τὸς ἑλλανδικῶν, ὅπως μηδὲ
 εἰς ἱπιδῶσαι τῶν ἀλάθ-
 ας, ἢ τῶν ἰξῆσθαι τῶν ἀν-
 δριάντων ἀκίωσθαι γίγν-
 εται

aut abiecti erat animi, ho-
 norem aded amplum atque
 inusitatum cōtemnere. Quin
 se quoque iuum figmentum
 laudare ciebat, neq; nō ima-
 ginum industriam admirari:
 ceterum similitudinem non
 agnoscere. Quippe nequa-
 quam dignam esse tantis ac-
 talibus, & minimè harum
 esse affinem, sed ne aliam
 quidem mulierem ullam ad
 eos posse aspirare. Itaq; li-
 benter tuos admirandos ho-
 nores ei habitos tibi remis-
 sit, teq; orat ut natio ac
 proprio archetypo suam fac-
 ciem adumbres, utq; hu-
 mano more illam laudibus
 illustres, neque pedis modum
 excedat calceus: ne os quoq;
 mihi, inquit, forè illi occru-
 rendi obturet. Illud quoque
 ut tibi exponerem, mihi in
 mandatis dedit. Audio, in-
 quit, multis confirmantibus
 (num autem verum sit, vo-
 bis viris exploratè comper-

tum) neq; victoribus Olympicis maiores corpore statuas e-
 rigi concessum esse: sed curae esse Hellenodicis, ut ne vnus qui-
 dem veritatem excedat temere, atq; exactissimè statua expen-

Θαι τ τ ἀθλητῶν ὑπεύθυνος.
 ὣς ὅρα, ἴφρι, μὴ αἰτίαρ λά-
 βοῖς ψάδιον ἐν ὧ μίτρη,
 ἑλῶτα ἡμῶν ἀναπρίψοις οἱ
 ἑλλανοδίκαι τῶν ἡκόνα. ταῦτα
 τὰ μὲν ἱλίου ἐκάνη. σὺ δὲ σκό-
 πη, ὦ Λυκίρι, ὅπως μετακο-
 σμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφα-
 ρήσῃς τὰ βλαῦτα, μηδὲ σφα-
 λῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκάνη
 πάνυτι αὐτὰ διδυσχέρων, καὶ
 ὑπέρβη μεταξὺ ἀναγινω-
 σκομένην, καὶ πρὸς τὰς
 θιάς ἱλίου ἄνω αὐτῇ καὶ συ-
 γνῶμη, ἀγνοακῶν τι ἴσας
 θι. καὶ τοῖς αἰ γὰρ τὰ λυθίς ἀ-
 πᾶν καὶ αὐτῶν ἡμοῖς βιβλίων τι
 ἀπᾶν ἱδοξί. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀ-
 πᾶν, ὅσον ἐπλημύλη, ἱνο-
 ρῶν τοῖς γυγραμμένοις. ἱππὶ
 δὲ ἐκάνη ἱππομύνα, καὶ αὐ-
 τὸς ἄρχομαι. τὰ ὁμοία γινώ-
 σκων περὶ αὐτῶν, καὶ παρα-
 πλῆσιόν τι ἴσασθον, οἷς ἐπὶ
 τῶν ὁρωμένων παύσομαι.

ἴφρι

maduerit, oculos in scripta defixos habens. Postea verò quàm
 illa mihi fecit indicium, incipio et ipse sentire de illis non
 dissimilia. Ac propemodum consimile quiddam passus
 sum, quod in his quæ inueniuntur, sæpenumero nobis euenit.

Contem

datur ad athleta certamen
 et corporis quantitatem
 Quocirca tibi videndum est
 inquit, necunde mentiendo
 causam sumamus in mensu-
 ra, ac deinde Hellenodica
 vestram subuertant imagi-
 nem. Hæc profectò ab ipso
 dicta sunt. Cæterum tu, Lu-
 ciane, eam cogitationem sa-
 scipe, ut diligenter conside-
 res quo pacto libellum mu-
 tatum aliter exornes, eaq̃
 auferas, ne impietate addu-
 ctus in deos flagitiosè pec-
 ces, velui ipsa omnium gra-
 uissimè ista iulit, ac planè
 inter legendum inhorresce-
 bat animo, ac deas ut sibi
 essent propitiæ suppliciter
 precabatur. Et sanè ignos-
 cendum est si muliebri quid-
 dam passa est. Atqui si veri-
 tas non dissimulanda est, ego
 mihi ipse tale quiddam dixisse
 visus sum. Quippe initio
 audiens delictum non ani-

ἢ μὴ πάντες ἰχθυοὶν οὐκ ἔστι
 τι, καὶ ὑπὸ τῶν ἐφθαλμῶν
 ἰσθῆναι, ὅσον ἀκρίβεις διαγιγνώ-
 σκωμεν. ἂν δὲ ἀπεικονίσθαι,
 τὸ συμμίτῃ διακρίναι. ὅ-
 λωρον, ἅπαντα ὡς ἔστι κα-
 τακρίνεται τὰ ἐν, καὶ τὰ μὴ
 ἴσως ἔχοντα. τὸ δὲ ἀνθρώ-
 πῳ ὅσον Ἀφροδίτῃ καὶ Ἡρᾷ
 κάσαι, τι ἄλλο ἢ ἀντικρὺς
 πρὸς ὑπερίσταν τὰς θεάς; ἔν-
 ῳ δὲ τοῖς τοῖς, ὅχι οὕτω τὸ
 μικρὸν μέλλον γίγνεται τῇ πα-
 ράστασι, ὥς τὸ μέλλον ἀ-
 μικρύνεται, πρὸς τὸ ταπει-
 νότερον κατασπένδον. οἷον
 ἢ τινος ἅμα βαδίζοντος,
 ἢ μίσης, ὃ δὲ πᾶν
 ἢ ἡλικία χαμαίηται, ἢ τα-
 χύτην ἀπιστῶσαι αὐτὸν,
 ἢ μὴ ὑπερίσταν θάτερον
 ὁρῶντες, οὐδὲ βραχυτέρῳ
 περιανταναγκάσθαι, τὸ γί-
 νοιτ' ἄν, ὡς ἂν ἔτι μετὰ τὴν ἀ-
 ποποδύτη ὑπερίσταν ἑαυτὸν.
 καὶ ἂν μέντοι ὁ μέλλων φα-
 νῶμαι,

Contemplantes enim quip-
 piam in propinquo sub ipsis
 oculis constitutum, nequa-
 quam accurate peruidere
 possumus : at si iusto in-
 tervallo disuncti illud in-
 tuemur, omnia liquidius
 comparem obuiui, & quæ
 bene, & quæ secus se ha-
 buerint. Iam hanc homi-
 nem existentem Iunoni con-
 ferre ac Veneri, quid aliud
 est quam præfractæ eleuas-
 re tantarum dearum existis-
 mationem? Siquidem in es-
 iusmodi comparationibus
 non tam quod modicum est,
 collatione crescit & ma-
 ius fit, quàm quod maius
 est, imminuitur, dum ad id
 quod vilius fuerat, pertrac-
 hitur. Exempli gratia, si
 duo pariter incederent, al-
 ter quidem corpore præ-
 grandi, alter verò per æta-
 tem admodum exiguo, per-
 nò humi repens, tandem si
 æquandi essent, ne alter al-
 terum longitudine excederet: illud nunquam breuiore quan-
 tumuis semet extendente fiet, etiam si summis pedibus ipse
 semet arrexerit. At si eadem ipsis longitudinis obin-
 daest

φᾶσμα, ὁ μᾶλλον ἰκύνει· ἐπι-
 κλῆται, καὶ ταπεινότητος ἀπ-
 φανῆσαι τόσον. ὡσαύτως δὲ καὶ
 ἐν ταῖς βιοαῖς ἀκρίβειαν, οὐχ
 οὕτως ἀνθρώπων· μᾶλλον γί-
 νηται, καὶ τις αὐτὸν θεῶν ἀπα-
 κλῆται, ὡς τὸ θεῶν ἀνάγκη ἐν
 ἀσθενείᾳ, πρὸς τὸ ἐν δέῳ
 ἐπικλῆσθαι. καὶ ἂν μὲν, ἡδὲ
 ἀρετῆς τῆς ἐπιγνώσεως, ἐπὶ τὸ
 ἀρετῆς ἐκείνης τοῖς τοῖς λό-
 γοις, ἡδὲ αὖτε ὁ θεῶν οὐκ
 τίαν ἔχει ἡδὲ ἀσθενείας αὐτὸ
 φᾶσμα. οὐ δὲ βραχὺτα ἔχον
 ἡδὲ ἀνθρώπων, Ἀφροδίτη
 καὶ Ἡρα ἀνάστα αὐτῶν ἐτόλ-
 μους, ἡδὲ δέῳ, ὡς τὸ ἀ-
 γαθὸν θεῶν καὶ ἐπιφθονοῦ ἀ-
 φᾶσμα, ἡδὲ Ἀφροδίτη· οὐ γὰρ
 πρὸς τὸ αὐτὸ πρᾶν τὸ θεῶν,
 δεῖ οὐδὲ ἀλλοῦς ῥᾶδιον πρὸς
 τοῖς ἐπαινεῖς καὶ πρόχαρτον ὡς
 ἐν γυναικὶ ἀπὸ τοῦ οὐδὲ
 ὅπως ἀνθρώπων ἐπὶ τοῖς πλὴν
 μεταβολῶν, ἐπὶ ἀφροσύνης
 φᾶσμα, καὶ ἐν θεῶν τῶν φησὶ

μὲν

dandū facilis ac propensus esse consueuisti: at nunc, nescio que
 fato impulsus tam subito mores mutaris tuos, omnem laudem
 mediocritatem excedendo. Et qui hactenus laudem eras par-
 cissimu

da est equaliter, maior illi
 demittat caput necesse est
 ac se humiliorem ostenda
 oportet. Non secus in eius
 modi accidit imaginibus. ne-
 que enim perinde tantis in-
 crementis hominis virtus au-
 getur Deo comparati, quam
 Dei magnitudo imminuitur
 ad id quod vilius est in aqua-
 liter deriuata. Atque si quis
 terrestrium imperitus ad coe-
 lestia oratione temerè raper-
 retur, minorem ille suspican-
 di causam præstaret homi-
 nibus, hoc à se impietatis
 impulsu factum esse. Sede-
 nim tibi nulla fuit necessis
 tas tot mulierum speciosissi-
 marum pulchritudinibus ex-
 tantibus, hanc tam audacter
 cum Venere atque Iunone
 comparandi. Itaque vide, Lu-
 ciane, quo pacto hoc tam
 graui inuidia te et illam ex-
 oneris. Neque enim valde hoc
 moribus tuis familiare est,
 qui ne aliàs quidem ad lau-

τῶν ἀλτὶς ἐν τοῖς ἰσχυροῖς
 παρὰ μὲν ἐκεί-
 νου ἀσχυροῦς, ἀμὲν παρὰ μὲν
 λόγον ἢ δὴ ἀδελφότητος.
 καὶ καὶ Φαίδαν φασὶν οὕτω
 οἰῆσαι, ὅπου ἐξήρτωντο
 οἱ Ἕλληες τὸν Δία. εἰς
 αὐτὸν κατόπιον τῶν
 κρῶν, ὅπου τὸ πρῶτον αὖ
 ἀπὸ τῶν ἐκείνων τὸ ἴσ-
 ρον, ἰσχυρὸν τὸ αὐτομύκον
 ἢ ἰσχυρὸν τῶν. ἡτις δὲ
 ἔτι τὸν ἴσρα, ὡς παλαιόν, ὅ-
 τε, ὡς ἰσχυροῦς τὸ πρῶ-
 τον, ὅ δὲ αὖτὸ ἀπό τῆς
 ἡτις ἐκείνων ἀπὸ τῶν οἰ-
 κησῶν αὐτοῖς τὸ Φαίδαν ἰσχυ-
 ρόν, ἰσχυρὸν τὸν
 ἰσχυρὸν τὸν ἀγαθόν,
 ὡς τὸ τοῖς πλείοσι δο-
 κοῦν. οὐ γὰρ ἔστι μικρὸν
 εἶναι συμβολὴν δυνάμεως
 οὐ. ἀλλ' ἀνὰ ἀναγκῶν ὡς
 ἀρχὴν, τὸς πολλὰς περὶ τῶν
 οὐδὲν ἔστιν ὡς, καὶ Φαίδαν
 ὡς.

eissimus, nunc in eisdem es-
 fundendis, omnium appa-
 rei intemperantissimus. Sed
 ne hoc quidem dedecori ei-
 bi fore putato, si orationem
 iam editam adhibita lima
 retractes : quandoquidem
 hoc Phidiam quoque fecis-
 se perhibent, quo tempore
 apud Eléos Iovem iam ab-
 soluerat. Sicisse enim illum
 post ianuam, ubi primum co-
 pus in lucem productum ho-
 minibus visendum ostendis-
 set, sub auscultasique quid
 quisque spectantium lauda-
 rei aut reprehenderet. Cæ-
 terum hic quidem nescum re-
 prehendebat, quasi plus æ-
 quo crassiorē : alius verò
 faciem tanquam oblongam :
 tertius aliud quiddam picto-
 ri vertebat vitio. Deinde di-
 gressis spectatoribus, rursus
 Phidiam semet conclu-
 tem correxisse, atq; ad mul-
 torum opinionem et iudicium
 imaginem emendasse. Neq; enim mediocre aut contem-
 nendum esse existimabat populi tam numerosi consilium,
 sed hoc sibi persuaserat necessariò fore, ut multi semper
 plus plàm vnus peruiderent : tamen ipse semet Phidiam
 esse

ἴω. ταῦτά γε ἂν ἰκάνης κο-
 μίζω, καὶ αὐτὸς παρανοῶ, ἰ-
 ταῦτός τε ἄνους ἔρ. Λυ.
 Πολύστρατε, οἷοι ἄν ῥήτωρ ἱ-
 λιθῇς με; ῥῆσιν γοῦν οὐ-
 τα μακρὰν, καὶ κατηγορίαν
 βραδύτην ἐξυπνώσας κατα-
 τῆ συγγραμμάτων, ὥς μοι
 ἡλιπίδα μοι ἀπλογίας ἔτι
 καταλάσσωσα. πάλιν δὲ
 ἰκάνοι οὐ δικαστικὸν ἰποιῶ-
 ῖται, καὶ μάλιστα σὺ, ἱρὸς
 μὲν καταδρατήης ἐν βι-
 βλίου, μὴ παρόντος αὐτοῦ
 ὁμιλοῦ. ῥᾶσιν δέ, οἶμαι,
 τὸτόθι, κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, μόνον θέοντα κρατῆρ.
 ὥς οὐδὲν θαυμάσιον, ἃ καὶ
 ἡμεῖς ἰάλωμεν, οἷτις ὕλατο
 ἡμῖν ἰκλυσθέντος ἔτι ἀπλο-
 γίας ἀπλοθείης. μάλλον δὲ
 τὸ πάλιν αὐτῶν ἀβώτατον,
 οἷ αὐτοῖ, κατηγοροὶ καὶ δικα-
 τῶν ἔτι. πότρε δὲ ἔρ ἰθίλας,
 ἀγαπήεις τοῖς ἐνδοξομένοις
 ἔρ.

esse non ignorabat. Hactenus
 tibi ab illa venio adferen-
 qua & ipse non possum no-
 probare, ac tibi suadere
 facias, qui & singulari fa-
 militate & benevolentia
 tibi coniunctus sim. LV-
 CIAN. Hactenus quidem
 ignoravi, Polystrate, te tan-
 tum esse rhetorem. Itaque
 orationem ita prolixam, ac
 cufationem ita verbosam
 aduersus libellum meum ex-
 fudisti, ut nullam parandam
 apologiae spem mihi feceris
 reliquam. Verum enimvero
 in hoc forensis iudicii ra-
 tionem & morem egressi es
 stis; cum primis vero tu
 quod lucubrationem meam
 indicta causa condemnaueris,
 non assistente illi patrone.
 Facillimum autem, ut
 opinor; illud est. iuxta
 parcemiam, solum curren-
 tem vincere. Itaque nihil mihi
 randum est, si nos compre-

hensi simus, neque aqua nobis effusa, neque respondendi facultate concessa. Quin potius illud omnium est absurdissimum, si vos & accusatoris & iudicis officio iuxta functi estis. Verum ergo vis, ut rebus iam senatusconsulto decre-

contenta

ἐχίαν ἀγα, ἢ κατὰ τὸν ἱμῶν
 ποικίλῃ, παλινθλίαν
 νὰ συγγράφω; ἢ δώσω τι μοι
 ἰσομόρ τινα γράψω πλὴν
 κλῶ; Πο. νὰ Δί', ὡς πρὸς ἔχης
 δίκαιον ἄπαρ. οὐ γὰρ ἀντι-
 ποίς, ὡς σὺ φῆς, ἀπ' ἐν φῆ-
 ς ποίκα πλὴν ἀπλοῖαν.
 ὡς ἢ καὶ σωξιντάξωαι τοῖς
 μὲν ἰπὶ τῆς δίκης. Λυ.
 ἢ ἐκείνο ἀνιάρδρ, ὃ Πολύ-
 ατ, ὅτι μὴ ἐκείνης παρὸν.
 εἰ ποικίλῃ τὸς λόγους. μα-
 ῶ γὰρ ἄρ οὕτως ἀμφοτέρω
 ὅ δ' ἀνάγκη, ἀπ' ἐνδὸς
 ἀπλοῖαν. ἀπ' ἃ μοι
 ὅτι ἀγγελοφῶρ γήσιο
 ὅς ἀπὸ τῶν, οἱ παρ' ἐκεί-
 νος πρὸς με γιγνέσθαι, τοῖς
 ἀναρρίψαι τὸν λόγον. Πο.
 ῥῆα, ὡς Λυκίῳ, τότε γιγνέ-
 σθαι, ὡς οὐ φαυλόρ με ποικί-
 λῃ ἔξωρ τῆς ἀπλοῖας, παρ-
 ὅθεν δὲ βραχίον ἄπαρ,
 ἄρ μὰ πῶρ μνημονώσας
 με.

contentus quiescam, an po-
 tius iuxta Flimeraum poe-
 tam, palinodiam quandam
 conscribam? Aut dabitur mi-
 hi, prouocandi copiam ad al-
 iud iudicium? POL. Sanè
 per Iouem, dummodo has
 has quod probabiliter et
 iuste ad obiecta respondere
 possis. Neq̃ aduersarijs præ-
 sidentibus, ut tu ais, sed am-
 cis cognoscentibus causam
 perorabis tuam. Ego verò
 vnà tecum iudicium perpen-
 dere quoque paratus sum.
 LVCIAN. At hoc me non
 mediocriter conturbat, Po-
 lystrate, quòd illa non præ-
 sente causa mihi dicenda
 sit. etenim hoc longè fue-
 rat præstabilius. Nunc verò
 mihi iusso velim nolim ne-
 cessarium est defensionem
 aggredi. At si sollicitus fue-
 ris, te talem mihi fore apud
 illam internuncium, qualem
 illius apud me egisti, aude-

re iactare aliam. POL. Erimuerò illius rei gratia bonum
 habe animam, Luciane, quòd me non malum habiturus sis
 defendendo responsorem aut interpretem, si quam paucissim-
 is dicere conatus fueris, quòd facilius memoria complectas
 singu-

μι. Λυ. καὶ μὲν πάντων μὲν ἴδια
μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὗ-
τω σοφῶν τὴν βαλυσίαν·
ὅμως δὲ οὐδὲν ἰσχυρὸν ἐπιτιμῆσαι
τὴν ἀπλοσίαν. καὶ παρ' ἐμοῦ
ἐνὶ τῷ τοῦ αὐτοῦ ἀπαγγέλλει.
Πολ. μηδαμῶς, ὦ Λυκίτι,
ἀλλ' ὥστε αὐτὸς ἐκείνης πα-
ρῶντος λῆξι τὸν λόγον, ἔστ' ἐ-
ξ ἡμῶν ἐμὸν σὲ πρὸς αὐτὸν.
Λυ. οὐκοῦν, ἰσχυρῶς οὐτω
σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἢ μὴ
πάρεισι, καὶ πειρήσει δὲ
καθ' ἑαυτὸν, ὅτε οὐδὲ παρ'
αὐτοῦ ἀπαγγέλλας, ἡμεῖς δὲ
ἐν τῶν δαυτέρων λόγων ἐ-
στέρησιν. καὶ τοι (ὅ γ' ὁ
κύνει πρὸς σὲ ἀπ' αὐτοῦ, ὁ πῖνον-
τα) ἐκ οὗτοῦ ὅπως φοβώμετόν
μοι τὸ πρᾶγμα ποιοῦντας.
καὶ ὡς ὁρᾷς, ἰδὲν τὴν ἡδὴ, καὶ
διδόικα, καὶ μονονοχὶ καὶ
ὁρᾷ αὐτὸν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶ-
γμα ποιεῖν μοι τὴν παρα-
χρὴν ποιοῦντος. ἄρξομαι δ' ὁ-
μως, οὐ γὰρ οἶόν τι ἀναδύ-
ναι, ἢ δὲ παρῶντος. Πολ. καὶ νῦν
Δία

michi iniecit perturbationem. Attamen incipiam: neque enim il-
la iam praesente mihi patet locus effugij. POL. Verum pe-

louei

singula. LVC. Atqui ad-
modum mihi opus fuerat or-
atione longissima ad tam
vehementem & acerbam ac-
cusationem refellendam. In-
tuam tamen gratiam quan-
tum poterō defensionem de-
curtāco. Itaque illi haec ἀ-
me annuncianda curabis.
POL. Nullo modo, Lu-
ciane, sed tanquam illa prae-
sente orationem habebis.
Deinde ego te apud illam
imitabor. LVC. Proinde
quando ita tibi videtur, Po-
lystrate, illa praestō est, ea ἑ-
prædixit videlicet, quaecun-
que tu ab illa mihi annun-
ciāsti. Nobis autem secunda
oratio exordienda est. Et
sanè non verebor hoc tibi
palam facere quod mihi ac-
cidit. Nescio quam mihi tre-
pidationē incusseris, ut pla-
nè mediculoso sim animo: &
quemadmodum vides, iam
totus fudo & horreo, ac
tantum non illam videri
videor, ipsaῖque res magnam

διαποικίλῃ τῷ ὀμνῆσαι ἐν
 τι φαίνεται ὡς περὶ παλαιὰ
 ἔρως ὁρᾷς, καὶ περὶ λυγρῆς, ὡς
 ἀρρῶν λίγῃ τὸν λόγον. Λυ.
 γὰρ οὐ, ὡς γυναικῶν ἀείδη, μι-
 ᾶλα, ὡς φῆς, καὶ πῆρα ἰδ-
 ούμεν ἰπαινέσας, ἔχ' ὁρῶ ὅτι
 ἡλικιῶν ἰπνύσα, ἡλικίαν
 αὐτῇ σὺ τῷ ἐκκρίμῳ ἰπ-
 ῆ αὐτῆς ἐξελύχας, τῷ περὶ
 τὸ θεῶν τιμῶν ἐν μεγάλῃ τι-
 θημένη. σχιδὸν ἔρ' ἀπάντων
 τῷ μάλλον, ὡς ἄρ' ἡκα πῆρ σὺ,
 ἡ συγγνώμη, ἡ μὴ καὶ τὰ τῶν
 θεῶν περὶ γραφῆ τῷ ἀκούα,
 ἔπ' ἀγνοίας μετὰ λαθῶσιν. ἔ-
 ἔρ' ἂν ἄκλῳ περὶ αὐτῇ γραφῆ
 μῶν. ὡς τὰ τῇ γὰρ ἔχ' ὅπως
 ἀπὸ βῆματος τὸς ἰπαινούς,
 ἀπὸ πολλῶν καταδίδωρ
 μοι δοκῶ τῆς ἀξίας ἀρ' ἡκ-
 νῶ. σκόπευον, ἡλικίαν τῷ
 παρίληπον, ὡς παρμύχῳ
 ἀς ἰαίδαξιν πρόπῃ γῆς
 καὶ γνῶμης ὁρῶς. ὡς ὅσοι τὸ
 θεῶν

do reliquat excelleret, sed mihi multò minus dixisse
 videor, quàm rei dignitas exigebat. Igitur considera, quan-
 tum à me solidæ laudis testimonium prætermis-
 sum sit, quanta significatio ad faciendum indicium vi-
 tæ & mentis probatissima neglecta. Nam quibuscunque

Iouem magnam vultu præ-
 se fert benivolentiam. Vident
 et læta sit atque alacris, &
 mansucta animo: quare sum-
 pta auidacis animo præsen-
 tis oratione aggredere. LV.
 Ego te, foeminarum præ-
 stantissima, mirificè, ut ais,
 & præter modum laudata,
 non video quo tanto præ-
 conio tuas virtutes extule-
 rim, quanto te ipsa nobilita-
 ris encomio, cum Deorum
 culum ita in magnis pone-
 re soleas. Hoc enim fer-
 mè omnibus quæ à me di-
 cta sunt, maius est, atque ex-
 cellentius. Et precor ut be-
 nignè mihi des veniam, quòd
 neque hac adscripta imagi-
 ne te honestàrim, quæ ob-
 stante ignorantia nunquam
 mihi innotentem venit. Ne-
 que enim aliam ante hanc
 depinxissem citius: non ut

hæc adiuncta aliquo mo-

θεῶν μὴ ἰσχυρὸν ἀντιτάξαι, οὐδὲ
 οὐδὲ καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄ-
 εἰσοι ἄν' ἔγωγε. ὥστε ἅπαντας
 μετακοσμεῖσαι δέοι τὸν λό-
 γον καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐπανορθώ-
 σαθαι, ἀφελῆν μὲν ἔτι ἄν τι
 βελύξωμι αὐτῷ, περὶ δὲ
 θεῶν τούτων, ὥς τινα λίσσασθαι
 καὶ τῷ πάντων ἔργῳ, καὶ κο-
 ρυφῶν. ἐπ' ἐκείνῳ μὲν βίῃ καὶ
 πάντων ποικίλῃ σοι ἡ Ἀφροδίτη
 χάριν ἐμοδοῦν· ἐμὲ γὰρ ἰσχυ-
 νίσαντες τὸ μέγιστον τῷ σὺ
 πρόπον, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερ-
 πύτεις, μηδὲ τύφου μισθόν ἵνα
 ποιήσῃ σοι ὁ παρὼν ὄγκος
 τῶν πραγμάτων, σὺν τὰ βλαπ-
 τα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου,
 ἐπιστήσω τῷ ἰσχυρῷ τὴν ἀ-
 λήθειαν. τὸ γὰρ μὴ περὶ ἀ-
 λήθειας τὰ βλαπτά τῶν ἰσχυ-
 ρίων, ἀλλ' αἰδοῦσθαι ἐπ' αὐ-
 τοῖς, καὶ μείζω, ἢ κατὰ σὺν, ἔ-
 σθαι λέγειν, μετρίως καὶ δημο-
 τικῶς τινος διανοίας ἀλγος
 μά' ὅτι. πλεονὲς ἀπ' ὅτου πρὸς
 ἄν' πρὸς τὸ ἰκαιοῦσθαι αὐτὸ
 ἔτι

moris est deorum immo-
 talium numina non negli-
 genter colere, illi quoque
 in humanis actionibus opti-
 mi censendi sunt. Itaque
 si omnis oratio retexta de-
 integro mihi exornanda fo-
 ret, & imago emendan-
 da, nihil esset quod pers-
 peram adimere auderem,
 illud verò essem additu-
 rus, tanquam totius cor-
 poris caput atque fasti-
 gium. Magnas ergo me tibi
 gratias debere hoc no-
 mine non diffitebor. Si-
 quidem ego cum animi tui
 moderationem laudasssem
 & quòd nihil procacita-
 tis, aut insolentiae, au fa-
 stus tanta tibi conciliaffet
 rerum magnitudo: his tu
 in oratione mea reprehem-
 sis, veram laudandi ratio-
 nem compleuisti. Quippe
 tales laudationes non ausim
 de arripere, sed hisce audi-
 tis rubore affici, easque ma-

iores esse testari, quàm ut tua mediocritati conveniant,
 moderati & popularis animi est indicium. At tu quan-
 to impensius hoc erga laudes affectatus animo, tanto te di-
 gnorem

τῷ ἀπαμύχῃ τυγχάνει, ὅ-
 τῳ ἀξιοτέρῳ ὑπεριπαινεῖ.
 οὐαὶ ἀφάνει σιωπῇ. καὶ
 χιδὸρ ἰς τὸν ἑ Διογένης λό-
 γον πεικνύει, ὅτι τὸ πρῶ-
 νμα ὅς ἐρομένης τινός, ὅπως
 ἔντις Ἰνδοῦ ὁ γένος, ἢ δὲ
 ξης, ἴφῃ, καταφρονήσει.
 φαίλω γὰρ ἄρ καὶ αὐτός, ἢ τις
 ἔροιτό μὲ, τίνας ἄσιν μάλιστα
 ἱππῶν ἀξιοί, ὅσοι ἱπαινεῖ-
 θαι μὴ θέλοισιν. ἀλλὰ ταῦτα
 μὲν ἴσως ἰξαθόντα, καὶ πορ-
 ρῶ τῷ πρῶταμα. ὑπὲρ δὲ
 οὐ καὶ ἀπλογύσασθαι, τὸ
 εἶναι, ὅτι τῷ ἐν Κνίδῳ, καὶ
 ἑκίοις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθλῳ,
 ἑλὼ μορφῇ ἀναπλάσσω, ἃς
 πασα. ταῦτά γε ἑκμύρα ἰδο-
 ξι, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ
 αὐτὸν δὲ τῷ ἐν ἱδ. καὶ ὅτι
 παλαιός οὗτος ὁ λόγος, ἀ-
 νθρωπῶν δὲ ποιητὰς καὶ γρά-
 φους, τὸς δὲ ἱπαινεύτας καὶ
 μακρὸν σίμαι, ἢ καὶ χάμαι, καὶ
 βάλλω, ὡς περὶ ἑμῆς, ἀλλὰ μὴ
 ἐπὶ μίτρον φέροντο. ἰλῶ

ἑρῶν

ros. Ego verò laudantes maiori libertate dignos esse censeo;
 etiamsi humani cui gressum incedant, quemadmodum nos;
 nec ulla versiculorum inferantur magniloquentia. Etenim

gniore esse ostendis, quæ
 immodicis laudibus certa-
 tim celebreris. Ac penè tibi
 res iuxta Diogenis cecidit
 sententiam, qui interrogans
 te quopiam, quo pacto quæ
 gloriam potissimum con-
 sequi posset: Si gloriam, in-
 quit, contempserit. Dicerem
 nimirum et ipse interrogan-
 te me quopiam, quinam lau-
 de digni essent, maximè
 quotquot laudari grauati
 ferunt. At hæc aliena sunt,
 et præsentī instituto parum
 respondentia. Cæterum de
 quo mihi respondendi curâ
 incumbis, illud est, quòd Ve-
 neri Cnidia, atque ei quæ in
 hortis est, ad hæc Iunonē
 et Minervæ formam tuam
 effingens comparauerim.
 Hæc, inquam, tibi omnem
 modum excedere, et ultra
 pedem visa sunt. Ad hæc iam
 mea delabatur oratio. Et fa-
 nè vetus verbum est, ^c poë-
 tas atque pictores esse libera-

θύρορ γάρ τι ὁ ἱππώνη, ὃδ'
 ἔστιν αὐτῷ μίτρον ἄς μι-
 γρῷ ἢ βραχύτητα νῦθο-
 μοθετημένηον. ἀπὸ τῷτο μέ-
 τρον ἔξ ἅπαντ' ὁρᾷ ὅπως
 ἐπιρθευμάσεται, καὶ ἡλη-
 τὸν ἀφφανῇ τὸν ἱππώνημο-
 νον. ἢ μὲν ταύτῳ ἐνὸ βα-
 λῖμα, μὴ καὶ σοὶ δόξα ἔπ'
 ἀφείας αὐτὸ ὁρᾷ. ἱκάνο δὲ
 σι φημὶ διαύτας ἡμῖν τὰς
 ἀφορμὰς τῶν ἱππωντικῶν
 τῶν λόγων, ὥς καὶ τὸν ἱ-
 ππώνητα καὶ ἀκούσι καὶ ὁμοίως
 σισι πρὸς ἑῷδαι, καὶ σχι-
 δὸν ἐν τῷτῳ τῷ μίτρον
 ὅτιν ἢ ἀλάσας. τὸ δὲ ἢ ἢ
 δὲ μάλιστα λείνοιο, ὃν ἢ τις
 τοῖς ὁμοίοις παραβάτη, ὃδ'
 ἢ πρὸς τὸ ἱπποδῖστον ποιεῖ-
 ται πλὴν παράθισιν, ἀπ' ἢ
 τις πρὸς τὸ ἱππῶν, ὥς
 οἶόν τι, ἱμνιβάσει τὸ ἱππώνη-
 μον. οἶον. ἢ τις ἡμῶν ἱ-
 ππώνη, ἢ ποὶ ἀλῶν καὶ μέ-
 γω ἐν αὐτῷ, ἢ ἀλῶν,

ἀρά.

cum eo quod vilius est, illud comparauerit: sed si id quod
 effertur laudibus, quàm poterit effusissimè ad excellentior
 ris archetypum extulerit. Exempli gratia, si quis canem
 laudaturus, eundem dixerit vulpe maiorem esse, aut sele-
 nunquid

laus res quædam libera,
 cuius licentia nullis men-
 suræ aut magnitudinis, aut
 breuitatis legibus adstris-
 cta est: sed in hoc so-
 lo præ omnibus elaborat,
 ut admirandum, ut om-
 nium amore dignum decla-
 ret eum quem laudaret.
 Ad ego hac via non ince-
 dam, ne imprudens ductu
 imperitiæ hoc tibi facere
 videar. Illud autem puo
 tibi non obscurum esse,
 eiusmodi nobis esse lau-
 datoriarum orationum oc-
 casiones, quemadmodum
 oportet laudantem vii ad
 demonstrandum compara-
 tionibus, imaginibus, atque
 similitudinibus. Et ferme
 summa in hoc sita est, re-
 clè aliquid adumbrandi et
 effingendi: quod ita opti-
 mè iudicari potest, non si
 quis quiddam cum simili-
 bus composuerit, neque si

ἄρα σοι ὁ Ζεῦς τοῖς Διοῖσι
 πᾶσι μὲν εἰδέναι ; ἐν ἅρ' ἄ-
 ποιοι. ἀλλὰ μὲν οὐδ' ἄ-
 λυκῶ φαίη ἴσον αὐτὸν ὕ-
 πάρχῃ, οὐδ' οὕτω μεγά-
 λως τι ἱππεύειν. ἀλλὰ τῷ
 τὸ ἴδιον τοῦ ἱππάρχου ἀπ-
 τιλῆται, ἢ ὁ κύων ὡς λίον-
 τι ἰοικύμενα λέγεται καὶ μί-
 γρις καὶ ἀλεκτρυ. ὥς τὸν
 Οἰώνῃ κύων ἱππάρχῃ,
 ἔφη ποιητὴς λοντοδάμαρ
 αὐτόν· οὐτ' ἔρ' δὲ κυνὸς
 ἰντιλῆς ἱππάρχῃ. καὶ πᾶ-
 λιν, ἢ τις Μίλωνα τὸν ἐκ
 Κρότωνῃ, ἢ Γλαῦκον τὸν
 ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαν-
 τα ἱππάρχῃς θύλαρ, ἔφη
 ταῖς λίθοις ἰσχυρότερον ἱπ-
 πάρχῃ αὐτῶν γυναικὸς γένε-
 σθαι, ἐν ἅρ' οἷα γυναικῶν
 αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τῷ ἱπ-
 πάρχῃ; ὅπου γὰρ ἂν καὶ ἴσος ἄν-
 δρὸς ἔλγῃ ἀμείνων ἂν αὐ-
 τόν, οὐδ' ἄρ' τὸ ἀπὸ γυναικὸς ἂν
 πρὸς ἱππάρχῃ. ἀλλὰ πᾶσι ἱπ-
 πάρχῃ ποιητὴς ἀδύναμις τὸν
 Γλαῦκον, ὃς Πολυδάμαν-
 τῃς

nunquid ille laudandi ra-
 tionem tibi callere videbi-
 tur? non utique dixeris.
 Sed neque, quanquam lupo
 illum æqualem esse dixeris,
 admodum laudauit magnis-
 sime. Sed ibi tandem ve-
 ro laus absoluitur, si ca-
 nis leonis similis esse perhi-
 betur, & magnitudine, &
 membrorum robore: ve-
 luti Orionis canem lau-
 dans poëta, leonicidam il-
 lum esse affirmauit. Et hæc
 perfecta laus canis est. Rur-
 sus sicuti Milonem Cro-
 tonien, aut Glaucum il-
 lum ex Carysto, aut Poly-
 damantem laudare for-
 ret animus, ac tandem nu-
 numquenque illorum mus-
 liere robustiorem fuisse per-
 hiberet, nonne iure opti-
 mo ob laudis recordem
 stultitiam deridendus es-
 set: quem si vniut viri for-
 titudinem excessisse dixis-
 set, neque tamen hoc ad cu-
 mulatam laudem suffecis-
 set. At quibus laudibus ille

eminentis ingenij poëta Glaucum extulit, neque Pollucem

βίαν φέσας ἀνατάννασαι ἄρ
αὐτῷ ἰναντίας τὰς χεῖρας,
ἢ δὲ σιδάριον Ἀλκμήνας τί-
θεῖς ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς
ἔκασσι, μάθω δὲ καὶ αὐ-
τῶν ἱκάνων ἀπίφην; καὶ ἔ-
τι αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἤγα-
γᾶκτησιν τοῖς ἰφόροις τῶν
ἀθλητῶν, θεοῖς ἀντιποανύ-
μενος, ὅτι ἱκάνοι ἡμιώαντο
ἢ τὸν Γλαῦκον, τὸν ποιη-
τὴν, ὡς ἀσβεβήτα περὶ
τὸν ἱπαινον, ἀλλὰ ὠδοκί-
μου ἄμφω, καὶ ἱτιμῶντο
ὑπὸ τῶν Βελώνων, ὁ μὲν ἰσὶ
τῆ ἀλκῆ, ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ
ποιητὴς ἰσὶ τῇ τοῖς ἄλλοις,
καὶ ἐκ αὐτῶν τότε μάστιγι
τῷ ἄσματος. μὴ δὲ θαυμά-
σῃς, εἰ καὶ αὐτὸς ἐκέσας βε-
λάμενος, ὅπως αὐτῷ ἰπαι-
ποιῶντι ἀναγκᾶν, ὑψηλὸς
τέρῳ ἰχθυόσῃ τῷ παρα-
στάγματι, τῷτο ὑποβαλόν-
τος τῷ λόγῳ ἐπὶ δὲ καὶ κο-
λακείας ἐπιμνήσῃς, ὅτι μὲν
καὶ σὺ μισῇς τὸς κολακίκους,
ἰπαι-

robustissimum, cum ego ex
adverso manus ausutum co-
ferre, neque ferreum ex
animosum Alcmenæ filium:
vides cuiusmodi illum diis
comparavit, quin potius i-
psis imaginibus illum quàm
verissime expressit? Et ne-
que Glaucus ipse indignan-
ter tulit, Deis inter athletas
primarijs collatus celebra-
ri: neque illi vli sunt aut
Glaucum, at poetam, quæ-
si impie et contumeliose in
Deos circa laudes agen-
tem: sed utrique in mas-
gna fuerunt gloria, et ap-
ud Græcos honore et gra-
tia floruerunt, aliter quidem
ob præcipuum inusitati ro-
boris specimen, nempe Glau-
cus: poetæ verò cum pro-
pter alia, tum in primis ter
doctissimi carminis editio-
nem. Itaque ne mirandum
tibi veniat, si ego assimi-
lare volens, quod laudanti
per necessestium est, exemplo

altiori usus sim, oratione illud subiiciente. Postea verò quàm
et in assentationis mentionem incidisti, confirmans et te
homines assentatione gratiam eblandientes habere odio,
laudo.

ἰπποῦ μὲν σι, καὶ ἔκ ἱχθῦ
 ἄλλως ἰδίᾳ δὲ Ἰσχυρῶν,
 καὶ οὐδὲν τό, τι τῷ ἰπποῦ
 τῷ ἱρῶν, καὶ τῷ τῷ ἰσχυρῶν
 καὶ ἰσχυρῶν. ὁ μὲν ἔρ ἰσχυρῶν
 λαξ, ἄτι τῷ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἀληθείας δὲ
 ὁλίγον ποιεῖν τῷ πρὸς
 ποιεῖν, ἅπαντα ἰσχυρῶν
 οἷται δὲ, ἰσχυρῶν τῷ
 καὶ πρὸς τῷ πρὸς τῷ
 πρὸς, ὡς μὲν ἄν ὁπῶν καὶ
 τὸν ὁπῶν ἰσχυρῶν
 ἀπῶν τῷ ἰσχυρῶν, καὶ
 τὸν Νέστορα φῶναι τῷ ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν τῷ
 ταῦν ἰσχυρῶν. ἰσχυρῶν δὲ ἄν
 καὶ τὸν Κροίσον ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 τῶν ἰσχυρῶν τοῦ Μελάμπο.
 δὲ, καὶ τὸν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 τῶν ἰσχυρῶν τοῦ Δυ-
 γκίως, ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 καὶ τῷ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 τι. ὁ δὲ ἰσχυρῶν τῷ ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν, ὅτι ὅπως ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 σῶν τι, ἰσχυρῶν τῷ ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν πρὸς τῶν, τὰ δὲ ἰσχυρῶν
 πρὸς τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν.

ὅτι,

tor nequaquam mentitur, aut addere solet aliquid quod in
 totum in laudato non compareat : sed ea quibus natura pra-

laudo te equidem, nec aliter
 fieri conueniebat : sed enim
 ego tibi & laudantis opus
 & adulatoris dementia
 tem superiectionem f. discen-
 nere & diffinire volo. Ita-
 que assentator quacunque
 sui compendij gratia lau-
 dat : nulla veritatis ratio-
 ne habita, ea omnia immo-
 dicis laudibus extollenda
 esse existimat. Impudenter
 autem mentiendo, plura ad-
 dit de suo, adeò ut non ve-
 reatur Thersiten quæq; for-
 ma turpissimum, ipso Achil-
 le pulchriorem esse ostena-
 dere, ac Nestorem inter
 omnes eos quotquot ad Iliū
 pugnaturi venerant, natū
 esse minimum. Persanctē
 quoque deieraret Cræsi fi-
 lium acutiori auditu esse
 prædium Melampode, præ-
 terea Iphneæ acutius cerne-
 re quàm Lynceæ, dummos
 do spes aliqua consequendi
 lucri ob mendacium appa-
 reat. Porro autem lauda-

xxx 4

dilius

θα, καὶ μὴ πῶν μὴ μεγάλα ἢ
 πικραλὰδων ἐπέκρυψαι, καὶ
 μέγιστον ἀπίφην, καὶ πολλήν.
 σαρξ ἄν ἀπὸν, ἵππον ἵππων
 εἶσαι θῆκων, φύσαι ἑξ ἑξ, ὅν
 ἵππων ἵππων, καὶ θρομικόν,
 ὅτι Ἀκρον ἐπ' ἀνθεῖκων
 καρπὸν θῆκων, ὅδ' ἀνέκτα καὶ
 πάλιν ἐκ ἄν ὀκνήσαν φάναι
 ἀποπόδων θρόνον ἵππων.
 καὶ ἔν οἰκίαν ἵππων καλῶν,
 καὶ αἶσα κατασκευασμένη
 πλῆ, ἥτοι ἄν, ἑλῶς πρὸ τοῖς
 δὲ γ' Ολυμπίου ἱεροδοτῶν αὐ-
 λῆ. ὅδ' ἀνέκτα τὸ ἐπ' ὅ
 καὶ πρὸ τῆς συνθέτου καλῶς
 βῆς ἥτοι, ἀ μόνον τι παρὰ
 τοῦ συνθέτου λαβὴν ἵππων,
 ὅπως Κυῶναι ὁ Δημήτριον
 τῷ πολιορκητῇ ἀνέκτα, ἀ
 πάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τῶν
 ἑλῶν καὶ καταναλωμένων
 ἵππων ἐπὶ βῆκος ἐνοχλοῦμαι
 ὅσον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμ-
 μιλῶς ἐχέμεθα. ὅ μόνον δ'
 τοῦ

spes relucere: veluti Cynathus ille Demetrii Poliorcetae
 assentator, cum iam omnes assentandi rationes et vias sua
 parasitatione consumptas cerneret, laudare solitus est De-
 metrium, quem frequens iussis molestissimè infestabat, quòd
 dulciter atq. modulatè iussiendo sonaret. Non solum autem
 hoc

ditus est bonis, tamen si non
 admodum magna sint, ex-
 tollit, ac maiora cumulatione
 ratum esse ostendit. Nec dubi-
 taret dicere, equum laudare
 volens, natura leuem (ut ea
 scimus esse animantia) et
 cursu valentem:

Ille per intacta segetis
 vel summa volaret

Gramina, nec teneras
 cursu lasisset aristas.

Rursus non formidaret di-
 cere velocipedum cursus es-
 quorum. Præterea si domus
 elegans et sumptuosissimè
 exornata illi laudibus illu-
 stranda foret, nihil hæsitat
 bundus diceret:

Talis et intus erat magni
 Iouis aula suprema.

At huc versiculū assentator
 etiā subulci scrospascei fors
 didissimo iugurio accōmos
 dare auderet, si qua modò
 muneris à sybota recipiendi

τοῦτο ἱκατέρου αὐτῶν γνή-
 ρημα ὅτι, τὸ τὸς μὲν λόλα-
 κας ἐκ ὁπῶν καὶ ψόσασθαι
 τῷ χαίρειναι ἵνα αὖτις ἱπα-
 νομύοις, ἱξάραρ δὲ τὸς ἱπα-
 νοῦντας τὰ ὑπάρχοντα παρὰ
 ὅτι, ἀπὸ ἀλάνειν οὐ μικρῶ
 ἀπὸ ἀπῶσι, ὅτι οἱ μὲν λό-
 λακας, ἱξάραρ οἷον τι αὐ-
 τῷ χῶνται τοῖς ὑπερβολῶς,
 οἱ ἱπανοιῶν δὲ καὶ ἱρ αὐ-
 τῶς ταύταις σωφρονεῖσι, καὶ
 ἐν τὸς ὅρων μύθοι. ταῦτά
 αὖτε ποικίλῃ ὁλίγα λολα-
 κίας καὶ ἱπάνυ ἀληθῶς δὲ
 γματα, ὡς μὴ πάντας, ὑπο-
 πλάως τὸς ἱπανοιῶντας, ἀλ-
 λὰ ἀπῶντας, καὶ παρα-
 μύθους τῷ οἰκίῳ μίθῳ ἱ-
 κατέρου. φέρου, ἡ δὲ ἀπῶ,
 πρόσαι τοῖς ὑπὲρ μου ἀρη-
 μύοις τὸς ἱανόναι ἀμφοτέ-
 ρους, ὡς μάθοις, ἅτι τότῳ,
 ἅτ' ἱκάνω ἱοίησι. ἱξάραρ
 αὖ μὲν τινα ἀμορφον ὅσαρ
 ἱξάραρ τῷ ἱρ Κριδῶ ἀγῶνας

τι

modulo metiaris. Age itaque si videtur, & ea quæ à me di-
 cta sunt, ad viriūq; canonem expende, ut cognoscas num
 rectius huic an illi sim conferendus. Siquidem ego si inama-
 bilis atq; odiosæ formæ Cascam quandam Cnidio simula-

hoc discrimine uterq; ab al-
 iero interno sci potest, quod
 ij qui ad assentationem eru-
 dili sunt, non vereantur ad
 gratiam laudatorum inue-
 recundè mentiri : laudato-
 res verò, corporis animiq;
 doctes plus iusto extollere :
 sed & in hoc non mediocri
 intervallo inter se discre-
 pant, quod assentatores ubi-
 cunq; potuerint, immodicis
 utuntur hyperbolis : porro
 autem encomiastæ in hisce
 utendis moderationem ma-
 gistrum sequuntur, ac in-
 tra certos fines se cohibent.
 Hæc sanè perpauca ex in-
 finitis adduxi, adulatoris
 & veteri laudatoris signa at-
 que discrimina, ne omnes
 quotquot aliorum concin-
 nandis student præconijs,
 innocenter in suspicionem
 à te rapiantur : sed dili-
 genter discernas, atque v-

trunque proprio pede ac

τι ὁμοίαν, γὰρ ἂν, καὶ τοῦ
 Κωαίου κατακινότερον ὄν-
 τως νομιζοίμην. ἃ δὲ βιάου-
 σθαι ὑπάρχουσιν, οἷον παύ-
 τος ἴσασιν, ἃ παύσειν πολλοὶ
 δὲ δεινότητι καὶ τῷ τόλμῃ
 ἡμῶν, τάχα ὀνείδισαί με,
 μάτηρ δὲ ἡδὴ ἄρχηται, ἵπαι-
 ρῶν μὲν σοί τε τὸ ἔργον ἢ
 φάσθαι, ἀντιπρόθεον μὲν τοι
 ποιοῦσθαι τὸ ἔργον ἡλικίῳ,
 ἀλλὰ μὴ θεῶν ἀπακάλειν ἄνε-
 ρωπερ ἴσασιν. ἔγωγε δὲ (ἡδὴ
 γὰρ μὴ πῶς τίτα τὰ λεγόμενα
 ἀπὸν) ἢ θεῶν γὰρ, ὧς βελτί-
 στην, ἔκαστα, τεχνιτῶν δὲ ἀ-
 γασθῶν δημιουργήμασι, λίθων
 καὶ χαλκῶν, ἡμιτελεῖται πρὸς
 ποιημένοις. ἢ ἂν ὑπὲρ ἀνθρώπων
 γινώσκοντες, ἢ ἀσπίδος οἶμας
 ἀνθρώποις ἡκάλειν. ἔκτος δὲ
 μὴ οὐ τῷτο ἔν τῷ Αἰώνῳ
 ὑπῆλθον, τὸ ὑπὸ Φειδίου πρὸς
 πλασμοῦ, ἢ τῷτο πῶς ὑπῆλθον
 ἡμῶν Ἀφροδίτῳ, ὃ ἐποίησε

Πραξι-

consecris. Iam ea quæ hominum elaborantur industria, homi-
 nibus assimilare, impium esse non arbitror. Nisi forte
 tu Mineruam esse suspicata sis, simulachrum illud cuius au-
 ctior atque opifex exitit Phidias : aut hoc cælestem Vene-
 rem, quod in Cnido non ita pridem penicillo & coloribus

chro comparassem, merito
 præstigiatoris vituperatio-
 nem apud te incurrerem, is-
 propter Cynætho adulantior
 esse iustissime existimarer.
 Sin verò eam quam omnes
 eiusmodi esse non ignoras-
 mus, non erit mihi vehe-
 menter vitio vertenda ista
 audacia. At dices fortas-
 se, aut potius iam dixisti,
 Quod ad pulchritudinem
 laudandam attinet, tibi con-
 cessum sit : sed enim conue-
 niebat laudem nulli inuis-
 dia obnoxiam facere, ne-
 que deabus immortalibus ho-
 minem me existentem com-
 parare. Ego verò (cui enim
 adducar, verum reticere
 non possim) te, ὁ præstans
 animi mulier, nequaquam
 deabus comparavi, sed exi-
 miorum artificum monu-
 mentis atque operibus ex
 lapide, aut ære, aut ebone

adum-

αφ' ἑταίρου ἐν Κνίδῳ, ὃ πω-
 ποτὴν ἰτῶν. ἄπ' ὅρα, μὲν
 ἱμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ
 οὐ θεῶν δοξάζει, ὥρ τὰς
 ἀληθεῖς ἡκούσας ἀνιψίπυς
 ἀνθρωπίνῃ μιμίσει ἴσα
 πολλαμύβαντα. ἃ δὲ καὶ ὁ,
 μάλιστα γὰρ αὐτῶς ἐκεί-
 νος ἤκαστα, ἐκ ἑμὸν τῶτο. ἔ-
 ἴσα πρῶτον ταύτην ἰτα-
 ῶμιον πλὴν ὁδόν, ἀπ' αὐτοῦ
 οἱ, καὶ ἀγαθαὶ ποιηταί, καὶ
 ἄλλοι ὁ πολίτης ὁ σὸς Ο-
 ἡν, ὅ, ὅρ καὶ νῦν ἀναβί-
 ῶσομαι συμμαχοῦσόντά
 σοι ὑπὲρ μίαν, μὲν ἔχ-
 ῶ αὐτὸν σὺν ἑμοὶ ἀλῶσα.
 ῥήσομαι τοῖσι αὐτὸν, μά-
 ὅρ δὲ οἱ ἑνὶ αὐτῷ (καὶ ἔ-
 ῥα μνημονεύεις, ὡς ποιεῖς, τὰ
 αἰεὶ ταῦτα τῶν ἱεράων ὅσα
 ἑμὸν αὐτῷ) τί σοι ἐκείνο
 ἄλλο, ὅποτα περὶ τ' αἰχμα-
 λότου λίγῃ τ' Βουσιδῶ ὅτι
 ἔνυσσ' Ἀφροδίτῃ ἱκέτην, ἱερό-
 θει τ' Πάτροκλον; ἄτα μετὰ
 μικρόν, ὡς ἔχ' ἱκανόν, ἃ μὲν
 νῦν τῇ Ἀφροδίτῃ ἱοικῆα ἴστω,
 Εἴπα

εἴσω Veneri similis Patroclum oc-
 cisum defleueris? Deinde paulò post, quasi parum esset illam
 Veneri formositatis elegantia parem esse, addit ita inquam:
 Sic

adumbratū fabricauit Pra-
 xiteles. At vide ne absar-
 dum sit talem de deabus o-
 pinionem animo concipere,
 quatum veras imagines nub-
 la (ut ego arbitror) huma-
 na industria aut imitatio pos-
 test assequi. Quod si etiam
 maximè illis te assimilaſsem,
 non meum hoc erat inueni-
 um, neq; ego primus hanc
 laudandi viam inueni aut
 aperui, sed poëta sanè mul-
 ti eximij, cum primis ve-
 rò Homerus, conceiuit tuum,
 quem etiam nunc ab infe-
 ris excitabo, ut suo me tuea-
 tur patrocinio: neque peria-
 culum est, ne et ipsa una
 tecum capiatur. Itaq; ipsum
 interrogabo, aut potius te
 illius loco, (etenim crebra
 lectione monumenta ab il-
 lo multis vigilijs elabora-
 ta, percurris: quod præcla-
 rè facis) quid tibi illud vi-
 detur, ubi de captiua Brisei-
 de sic loquitur, quod aurea
 Veneri similis Patroclum oc-

Εἶπε δ' ἄρα, φῦσι, λαίονα
 γυνὴ ἀκῆα θεῶσι, ὅπταρ
 οὐδ' ὤταυτα λίγῃ, μισῆς ἡ-
 πῆνον, καὶ ἀπ' ῥήϊας τὸ βί-
 βλιον, ἢ δίδως αὐτῷ ἰλ-
 θειάσαν ἰν' ὧ ἰπαῖνο; ἀλλὰ
 ἡφ' ἑσὺ μὲν δῶς, ὃ γιγνέσθ' ὅ-
 ῳ δὲ δίδωκε, ἔδ' ἔστιν ὅ-
 σις αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἐπιτάσσει
 τοῦ. ἔδ' ὁ μασίξαι τολμή-
 σαι αὐτῷ πλὴν ἀκίονα, ἔδ' ὁ
 τὰ νόθα ἱππομηνάμην τῶν
 ἱπῶν, ἰν' ἡ παραγραφὴ
 τῶν ὀβελῶν. ἔτα ἰλάνθην
 ἱφιδέσται, βάρβαρον, γυ-
 σῶκα, καὶ ταῦτα λαίου.
 σαρ, ἡ χυσὴ Ἀφροδίτη ἀ-
 κάσσει ἰν' ὧ δ', ἵνα μὲν τὸ
 ἡλῶν ἄνω, διότι μὲν ἀνὴρ
 καὶ ἀκέρυσα, οὐκ ἄν παρα-
 βάλοιμι ἀκίονι θεῶν γυναι-
 κα φαίδαν καὶ μηδιδόσαν
 τὰ ποτὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον
 ἄνθρωποι ἔχουσιν; ἐπὶ μὲν
 ὤτα Ἀγαμέμνον' ὄρα, ὅ-
 στω αὐτὸς παδὼ ἱποῖσας το
 τῶν

Sic itaque est mulier la-
 chrymans effata deabus
 Consimilis.

Haec ergo quoties dixeris
 num propterea illum odi
 prosequeris, ac librum
 manibus proijcis: an po-
 tius illi eam in laudando
 libertatem permittis? At
 qui etsi tu illi eandem non
 permiseris, tamen tanti
 seculorum series atque ven-
 iustas illi concessit, ne-
 que unquam inuentus est
 qui hoc in eo malitiosè re-
 prehenderit, neque ille qui
 eius imaginem flagella-
 re ausus est, neque qui ver-
 siculos nothos atque sup-
 positios censoria virgula
 aut obeliscis notare ag-
 gressus est. Iam si illi per-
 missum est mulierem bara-
 baram insuper et ploran-
 tem aurea Veneri compa-
 rare: ego, ut pulchritus
 dinem taceam, propterea

quod non suffers coram laudari, non comparem Dea-
 rum imaginibus mulierem letam et hilarem, et complu-
 rimum ridentem suavisimè, quod homines cum dijs commu-
 ne habent? In Agamemnone verò laudando vide quantum

Deorum

ρυθῶν καὶ ὡς ἱταμῶσα.
 τὰς ἀκόντας ἑς τὸ συμμι-
 ρῶν ὡς ὄμματα μὲν φησι,
 καὶ παλὼ ἱκίλον αὐτὸν
 τῷ Διὶ, καὶ Ἀρὰ πλὴν ἱ-
 νῶν, σῖνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι,
 αὐρῶν τὸν ἄνθρωπον καὶ δ-
 λη, πρὸς ἑστέων θιῶν ἀ-
 νας. καὶ αὖ πάλιν βροτο-
 νῶν Ἀρὰ φησὶν ὁμοιοῦν ἔν-
 ῳ, ἄκρον ἄκρῳ, θιῶν δὲ τῷ Φρύ-
 νῳ, τὸν τῷ Πειάμῳ, θιῶν ἱκίλον
 καὶ πάλιν τὸν Πηλῶν. ἀπὸ
 ἀναμὶ αὐτοῖς ἐπὶ τὰ γυναι-
 κα τῶν παραδειγμάτων. ἀ-
 νας γὰρ Δία πρὸς αὐτῷ λίγον, ὅ-
 ρτι μὴ δὲ ἱκίλη, καὶ χυρῶν Ἀ-
 ροδίτη, καὶ οἷον δὲ Ἀρτιμὶς
 καὶ πατὴρ ὅρι. ὁ μόνον δὲ
 ὅς ἀνθρώπου αὐτῶν θιῶν ἀ-
 νὰ καὶ. ἀπὸ καὶ πλὴν Εὐ-
 ὄρβῳ κόμῳ, τῶν Χάειρ
 πέκασιν καὶ ταῦτα, αἷμα
 καὶ Διδωμῶν. καὶ ὅπως, το-
 αὐτὰ δὲ τὰ βιῶντα, ὡς μη-
 ρ ἔν τῷ ποίσειν μὲν, ὅ-
 μὴ τῶν θείων ἀκούσι. ὅ-
 κηρόση.

Graiis, & hanc sanguine madentem, & pulvere deturpam-
 n summa, earū rerum tanta est apud Homerū copia, ut nul-
 a sit pars poëseos, quæ non diuinis comparationibus exorn-
 nata

Deorum existimationi par-
 ferit, & quàm undique ad
 cōmittat images sum-
 ptas à Dñs exprompserit,
 quem & oculis & capite
 Ioui similem esse perhi-
 bet, porro Marti cinctura,
 pectore autem Neptuno,
 diuidens hominem penè
 membratum, ad tantorum
 Deorum images colla-
 tum. Et rursus hunc ho-
 micidæ Marti similem esse
 ait, ac alium aliq̃ Deo cons-
 ferens, deformem Phry-
 ga illum Priami filium,
 quoties esse ostendit? Sepe
 numero Deo similem Peli-
 dam pronunciat. At rur-
 sus ad muliebria exempla
 regrediar. haud dubiè enim
 illum alicui dicentem au-
 disti:

Hæc pulchræ est similis
 Veneri, simul atq̃ Dianæ.

Nō solūm aūt ipsos homines
 Dñs cōponit, verū Euphor-
 bi quoq̃ comam assemblauit

κικόσμηται. ὧν ἡ ἑκταὶνα
 ἱσταλήμεθα, ἡ καὶ ἡμῖν τὰ
 ὁμοία τοῖς μᾶν ἐφάδα. οὕτω
 ἢ τὸ κατὰ τὰς ἀκόντας, καὶ
 τὰς ὁμοιώσεις, ἀνὸς θωρόνι-
 σιν, ὧν Ὁμηρὸς καὶ τὰς θιάς
 αὐτὰς ἐκ ὠκυνησιν ἀπὸ τῶν
 ἱλαφόνων ἐπαύρισε. τὰς γὰρ
 τῆς Ἡρας ὀφθαλμοὺς τοῖς τῶν
 βοῶν ἀκόνσιν. ἴτερ' ὃς τις
 τοβλίφειρον πλὺν Ἀφροδίτῃ
 ἴσῃ. πλὺν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυ-
 λόν τις ἀρνοῖ, τῶν ἑκτῶν ἐπὶ
 ἑλάχιον τῇ Ὁμήρῳ ποίησιν ὡ-
 μιληκότων : καὶ τοι τὰ μὲν
 τῆς μορφῆς ἴτι μίτριβιτιρα, ἢ
 τις θιάς ἰοκέρφας λήγῃται, ἀλ-
 λά τὰς πρὸς ἡρώδας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν
 θιῶν, Διόνύσιοι καὶ Ἡρα-
 κλῆωνες, καὶ Ζεῦσιονες, καὶ
 Προσαδάνιοι καὶ Εὐρυπύλοιοι πρὸς
 ἄγορᾶς ὄντες. Λητὼ δ', ἡ γυνὴ
 τῆς ἱερέως Εὐαγόρης, τῇ Κυ-
 πρίῳ βασιλῆϊ, καὶ ὅμως ἐκ
 ἀγανάκτησιν ἡ θιάς, Ἰωάνα
 μέγῃ λίθῳ αὐτῶν, ὥσπερ πλὺν

Νιόβῃ,

νή, ὃς Mercuriales nominati sunt? Fuit quaedam La-
 tona Euagorae Cypriorum regis uxor : nec tamen de-
 indignata est, quamuis illam in lapidem, quemadmodum

Nigben

nata sit. Itaque aut hæc de
 luti perperam scripta expun-
 gantur, aut mihi simili-
 audendi libertas non inter-
 cludatur. Tanta verò est
 in similitudinibus ὃς com-
 parationibus adducendis li-
 centia, ut Homerus etiam
 deas ipsas non dubitâri
 laudare ab inferioribus.
 Nem Iunonis oculos bo-
 uinis comparauit : alias au-
 tem quispiam Veneris pali-
 pebras composuit violis.
 Nam auroram rhododactyl-
 um quis ignorat, vel ex ἣ
 qui minimum opera in euol-
 uendo Homero ponunt? At
 qui quod ad formam attie-
 net, planè temperanter ὃς
 moderatè mihi factum vi-
 detur, si quis Deo simili-
 esse perhibetur. Verùm quo
 numero illi comprehendendi
 sunt, qui deorum com-
 pellationes imitati sunt, ac
 Dionysii, ὃς Hephestio-

nes, ὃς Zenones, ὃς Meptu-

τόβλω, ἀπὲρ γὰρ ἀσάδα· ἰὼ γὰρ
 Αἰγυπτίους, οἳ περ καὶ δια-
 δαιμονίσαντο· ἅσι πάλιν
 ὁμοῦ τοῖς θεοῖς ὀνόμαζον
 ἢ λόγον ἐπιχωρήσαντες.
 ἰδοὺ γὰρ τὰ πλεῖστα αὐ-
 τοῖς ἐξ ἑρᾶν ὄντων, ὥς ὃ πρὸς
 αὐτοῖς τὸ τοῖς θεοῖς ψαροδῶν
 ἔχοντα πρὸς τὸν ἱπποκράτη.
 γὰρ τι ἐν τῷ συγγράμματι
 ἐκπλημμύλλεται ἐς τὸ θεῖον·
 ὃ μὲν ἀνάθω· αὐτῷ, ἐκ-
 τὸς ἢ μὴ τίνα νομίζαντες ἀ-
 πορίας ἀνθρώπων ἔχοντες.
 ἀλλὰ περὶ μὲν τὸν Ὀμηρον, καὶ
 ὅς ἄλλους ποιητὰς ἀμυνόμε-
 ναι. ἀλλ' ὅστις πρὸς τὸν ἄ-
 νθρωπον φιλοσόφον ἠμυνόμενος,
 ἠκούσας τοῦ ἀνθρώπου ἡ-
 γόντα ἔχοντες. πομπὰ ἔτι ἔχω
 πρὸς σὲ ἀπᾶν, Πολυστράτη· ἵ-
 να καὶ τότε πείσομαι, ἵνα καὶ
 ἀμνημονεύσαι Λυκίαν τὰ
 ἄρρηκτα. Πο. ἰκρίδα, ἃ μοι
 τὸ Λυκίαν ἔτι, ὃ Λυκίαν,
 μακρὰ

Nioben, potuisset conuertere :
 ut silentio pratercam
 Aegyptios, qui tamen ex
 omnibus gentibus Deos ha-
 beant infelicissimos, diui-
 nis tamen nominibus ad-
 satietatem usque viuunt.
 penè itaque plurima parè
 caelo illis pertracta est.
 Quare nihil est, quod ob
 laudem hanc ulla animi
 consternatione perturbata
 fies, vltionem aut supplicium
 à superis metuens. Nam si
 quid in eo libello aduersus
 Deos peccatum est, tu ex-
 tra noxiam es, nisi putes &
 in auditione culpam quan-
 dam esse : de me verò deo-
 rum vltio sumptura est sup-
 plicium, posteaquam ante
 me Homerum & alios poë-
 tas irati superi vlti fuerunt.
 At nondum philosopho-
 rum omnium principem pu-
 nierunt, qui hominem Deo-
 simulachrum esse testatus

est. Multa adhuc ad te dicenda supersunt, attamen huius
 Polystрати gratia dicendi finem faciam, ut dicta nostra fa-
 cilius memoria repetita tibi referre possit. POL. Haud
 scio, Luciane, num hoc mihi amplius promptum factu sit :
 tam

μακρὰ γὰρ ἔρηται αἱ τοῖς καὶ ταῦ-
τα, καὶ πρὸς τὸ ὑδωρ τὸ ἐκχυ-
νόμενον. παρὰ σομά δ' ὁμῶς
ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν· καὶ ὡς
ὄρας, ἥδη ἀποδοῦναι παρ' αὐ-
τῶν, ἐπιθυσάμεν· τὰ ὅσα,
ὡς μὴ τι παρὲν σὸν ἄπο
συγγίγῃ τῶν τάξις αὐτῶν,
ἥτά μοι συνέψαιξαι συμβῆ
πρὸς τῶν θιατῶν. Λυ. αὐτῶ
τοι μιλῆσαι, ὦ Πολύστρατε,
ὅπως ἄεστα ὑποκείνῃ. ἐγὼ
δ', ἐπείπερ ἄπαξ σοι τὸ δρᾶ-
μα παραδίδωκα, νυνὶ μὲν
ἐκ ποδῶν ἀρσῆσθαι· ὁπό-
ταν δ' τὰς ψῆφους ἀνακη-
ρύξῃσι τῶν λειτῶν, τότε ἤ
δη καὶ αὐτὸς παρίσομαι, ὁ-
ψόμεν· ὁποῖόν τι τὸ τέλος
τῶ ἀγῶνι ἔσται.

calculis, iterum præstò ero, visurus quænam finem hoc cer-
tamen habiturum sit.

tam enim verbosè ista præ-
loquutus es, ac ultra effu-
sæ aquæ spacium. Attame-
quoquo modo meminisse co-
nabor : & quemadmodum
vides , iam ista ad illam
deferre studeo obstruendi
auribus , ne qua pars cla-
psa , orationis seriem mihi
confundat , ac ego dein-
de à spectatoribus explo-
sus , ronchis & sibilis il-
ludat. LVC. Istud san-
tibi curæ erit , Polystrate,
ut quamoptimè respondeas.
Ceterum ego , quoniam tibi
semel fabulam desaltan-
dam tradidi , in præsen-
quidem excedam è medio.
proclamatis autem iudicium

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a ALENBO iactare aleam.] In proverbio est, iacta est
alea: cum sic incerta est res, ut desistere integrum non sit. quod
Cæsar traieciturus Rubiconem usurpavit , & pro euentu rei
dubio posuit. Lucianus :

—placet alea fati

Alterutrum mensura caput—

Aleam ab inuenteore dictam quidem tradunt. Est autem ia-
bula iusoria, quæ & latruncularia & pyrgus, & alius & al.
nequius

rotas vocatur, rotunda illa tabella rotula instar, quæ mouetur. Idem Lucianus in Harmonide: Itaque iuxta prouerbum, in uno viro iecimus aleam. In Saturnalibus aleam dixit nauagium. Vide quæ ibi annotauimus. b Quibuscunque moris est decorum numina colere.] Viri pi, viri sunt opitii. Pietas enim fons virtutum. Vbi autem non pietatis, ibi nihil est boni in homine quantumuis erudito, sapiente, eloquente, potente, opulento. c Poetas atque pictores.] Sentit liberum esse poetis atque pictoribus, impunè quicquid velint fingere. Nam poetae numine aguntur, eoque illis frustra præscribitur. Idem in Demosthenes encomio: Atqui poeticum genus liberum. Est plurimū cognationis inter poeticen & picturam. Proinde Horat. de Arte poet.

Vt pictura poësis erit, quæ si propiùs stes,

Te capiet magis, &c.

d Tametsi humi incedant.] Humi incedere dicuntur, qui vestigiore humilioreque vsuntur oratione, semper quasi iacens, nunquam assurgente. e Te homines assentatione gratiam.] Nullum enim animantium genus assentatoribus, ait Plutarchus, perniciosum magis, nullum quod citius iuventutem in præcipitium agat: nullum quod facilius fortunas, honores, vitam denique ipsam radicitus euertat. Ideoque Diogenes interrogatus, quæ bestia morsum haberes nocensissimum: Si de leia, inquit, interrogas, ebrectator: si de cicuribus, adulator. Nam veluti ancupes blandulo quodam stridore simplices auicuas in viscum implicant, aut in pedicas iniiciunt, ita pellicis homines adulatio, & mox in omne scelus impellit. f Discerne & diffinire.] Qui pabuli causa potentiori alicui assentatur, & risum mouet, eum *παρολῶν*, & *παρολῶν* vocant Græci. Neque verò multum interest inter scurram & assentatorem, quem illi *κόλαξα* nominant, aut si quid interest, Lucianus tamen sapè scurram pro assentatore accipit. Hic autem assentatorem à laudatore distinguit, ac separat Horatius lib. 1. Epist. ad Lollium 2. ab amico. M. Tullius libro 2. de Oratore ad Q. Fratrem, sciorem ab Oratore facies & urbano. Aristoteles libro 2. de Moribus ad Nicomach. φίλον: id est, amicū. medium constituit, inter eum, qui omnia loquitur ad voluntatem, nun-

quam alterius orationem improbat, aut refellit: & eum, qui in omni sermone & congressu acerbum, atque insuauem se præbet, quem *δύσκολον* & *δυσάρεστον* nominat. Assensator, siue parafus, siue scurra; plus a quo officiosus est, ita ut facile appareat arcessitam, & de industria quasitam, & simulatam esse blanditiam. Sic enim orationem potentioris amici blandissimè excipit, atque iterat, ut eum quammaximè admirari, probareq; videatur. Solent porro de se, quammaximè fieri potest, detrahere vires, & facultatem, suaque omnia quammaximè extenuare, atque elouare, eipsum denique deridere: Diuitem autem parcere, et omnia tribuere, eumque suspicere & admirari. Verba diuitem cadentia tollit, & excipit, ut ait Horatius. Ad hæc, si sis ei, exempli causa, sermo aliquis cum diuite indotissimus, & infantiissimus institutus, cum sis ipse disertus, eruditus & eloquens, is suam eloquentiam, quammaximè poteris, extenuabis, & occultabis; atque vltro hastabis, ac balbuiet, ut diues ille quam disertissimus, ac facundissimus esse videatur. Vide Plutarchi librum de dignoscendo amico ab adulatori.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η
ΟΝΟΣΙ

LUCIVS, SIVE
ASINVS.

ARGVMENTVM.

IOcosa quædam & ficta narratio est, quo pacto videlicet in Thessaliam profectus studio discendæ artis Magicæ, ibi à puella quædam, dum in auem conuerti, eoque periculum artis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde varia fortunæ atque locorum vicissitudine, rusticis, urbanis, sacris, profanis diuenditus, ad postremum cum in theatrum quoq; spectaculi de se præbendi causa introductus esset, deuotatis, quas ibi tum fortè cōspexerat rosas, in pristinam hominis figuram iterum redierit. Præcipuè autem admiratione digna est, mira casuum atq; periculorum varietas, quibus sursum atq; deorsum iactatum sese, interim etiam benè acceptum fingit, ut non inmerito prorsus putâmus quidam voluisse Lucianum.

um totius humanæ vitæ speciem atque imaginem
uandam sub hoc lusu proponere, videlicet quàm vā-
casus, quàm fallax & inconstans fortuna, quàm in-
erti consiliorum etiam benè ac sapienter captorum
xitus, quàmque insperati quandoque earum rerum,
uas nunquam cogitaris, euentus esse soleant, a lini hu-
s exemplo (qui corporis quidem permutatione facta,
x homine transformatus fuerit, animum tamen & men-
em hominis retinuerit) adumbrando. Hanc fabulam
puleius vndecim libris imitatus est, affictis etiam alijs
ompluribus ad idem argumentū, quorū quædam my-
nologicè Fulgentius interpretatus est, is qui in cæteras
uoque poetarum fabulas, mythologias scipsit.

Πῦαρ ποτὶ ἰς
Τεσσαλίαν, ὡς
δὲ μοι πατρι-
χὸν τι σύμβο-

αορ ἐκὰς πῆς ἀνθρώπων ἐ-
ιχθέοι, ἵππῳ δὲ με κατῆ-
ι, καὶ τὰ σκῶν, καὶ θηράων κα-
ποδοθεῖς. ἐπορεύομαι οὖν
ὡς περὶ μὲν ὁδὸν. καὶ
ως ἔτυχον καὶ ἄποιοι ἀπιδύ-
σῃ, ἵππῳ, πόλιν δὲ Θεσσαλίας
ἐκθῆν ὄντω, καὶ ἄλλων ἐκινώ-
μεν. καὶ ὅπως ἐκείνῳ τῷ ἀρ-
αλίαν ὁδὸν ἀνύσας, πλε-
ίον ἢ διὰ πόλιν ἐκείνῳ. καὶ ὅ-
πως ἐκείνῳ τῷ Θεσσαλῶς, ἅπαν-
τίσας τὰς ἀνθρώπων οἰκιστὰς ἐ-
κὺς ἵππῳ ἵππαρχον τὸν οὐκ
οὐκ ἐκείνῳ ἀντὶ ἐκείνῳ οἷ-
ος, ὡς οὐκ ἐκείνῳ παρ' αὐτῷ.

Vñ. ^a in Thes-
saliā, ubi
quædam mihi
paterna ratio-

nes erant cum eius gentis
viro profiscerer, in Thes-
salos quosdam incidi, qui
in Hypatam Thessaliae or-
bem redibant. Vehēbar e-
quo, necessaria quædam vñ
sui ferens, unico comitan-
tus seruo, qui sequebatur pe-
des. Inter eundem, cum vñ
rñs de rebus loquentes, idē
orbi appropinquavēmus, δ
Thessalis petij, num eius vñ
bis ciuē nossent nomine Hip-
parchum. habere enim me
ad eam literas, ut ad ipsum
velut hospitē diuerterem.

οἱ δ' ἀδελφεὶ τὸν Ἰππαρχον τῶν
 τοῦ ἱλίου, καὶ ὅποι τῆς πό-
 λιος οἰκᾷ, καὶ ὅτι ἀργυρίου ἰ-
 πανδὸν ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θυρά-
 παναν τριφῶ, καὶ πλὴν αὐτῆ γα-
 μιτῶ, μόνας ἐστὶ φουλαρ-
 γυράτα] Ὁ Δανῶς. ἐπεὶ δὲ πλη-
 σίον τ' πόλιν ἐγγύοντο, καὶ
 πὸς τις ἐνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον
 ἀνικτόν, ἔνθα ὁ Ἰππαρχος ἦ-
 κει. οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοι με-
 ῖν ἤχοντο. ἔχοντες δὲ ἰσθμῶ περὶ
 θῶν πλὴν θυράν, καὶ μόλις μὲν,
 καὶ βραδείας. ἵππεσσι δ' οὖν
 ἡ γυνὴ, ἥτα καὶ περὶ ἡλίου ἐ-
 γὼ μὲν ἐρόμεν, ἡ ἐνδον δὲ
 Ἰππαρχος. ἐνδον, ἔφη, σὺ δὲ
 τις, ἢ τι βουλόμεν; πάλαι
 νεῖ; γράμματα ἔπορ, κομι-
 σω αὐτῶ, περὶ Δικαιανῶ, ζῶ,
 Παταρίως σοφιστοῦ. μὲν ὁρ-
 μεν, ἔφη αὐτοῦ, καὶ τὰ θυ-
 ραν συκλέσας. ὥχιζο ἔσω
 πάλιν. καὶ ποτὶ ἐξελθοῦσα,
 λιπὼν ἡμᾶς ἀσπασθῆν. καὶ
 γὰρ δὲ παρὶ θῶν ἔσω, ἀσπά-
 σομαι αὐτόν, καὶ τὰ γράμ-
 ματα ἐπιδόω. ἔτυχε δὲ ἰσθ-
 μῶ Δανῶν ὅν, καὶ κατέκλει ἐπὶ
 κλινίδι στῆθε. γυνὴ δὲ αὐτῶ
 ὄντο πλεονέκτορ, καὶ τράπεζα
 μνηστῆρας παρὶ κλει. οἱ δὲ ἐπὶ
 τῶν γράμμασι περὶ τὴν γυν-
 ἡ δὲ ὅτι γράμμασι περὶ τὴν γυν-
 ἡ δὲ ὅτι γράμμασι περὶ τὴν γυν-

Illi ὁ hominem sibi notum
 dixerūt, locupletem auatum
 qui solūm domi uxorem, et
 unicam ancillam haberet
 et quo in loco urbis habitaret
 describentes, hortum
 quempiam, in quo esset eius
 habitaculum: data deinde
 salute, accepta quoque, abierunt
 ego domū Hipparchi adiens
 ostium leuiter pulso. accep-
 sit uxor, quam rogo an sit
 Hipparchus domi. illa cum
 quis essem. et quid mihi
 vellem, quassisset, a Deciano
 Sophista Patarense habente
 me literas respondi. Mulier
 manere paulum hortata, oc-
 cluso ostio abiit: paulo qu-
 post rediens, me iubet introi-
 re. Ingressus salutato homi-
 ne, epistolam trado. Eras i-
 le in cena principio, in lecti-
 lo sedens admodum parum
 una muliere discubente, me-
 sa cibus vacua. Lectis li-
 teris: Amicissimus mihi, inquit

Grati

Εκλῶ

ἡλικίῳ ἰσοχρότῳ, Δι-
μανὲς ἐν ποιεῖ, καὶ θαρρῶς
ἐμπὲ παρ' ἐμὶ βύς ἱταῖρος
βύς ἑαυτῇ· τὸ δ' οἰκίδιον τὸ
μὲν ὁρᾷς, ὃ Λόκις, ὅς ἐστι μι-
κρὸν μῦ, ἀλλὰ ὄνυμον τὸν
οἰκοῦντα ἐν γὰρ ποιεῖς ὃ
κὸ τὸ σὺ μεγαλὴν οἰκίαν ἀνι-
στράφεις, οἰκῶσαι. καὶ καλῶ
ἐνὶ παιδίσκῳ, ὃ Παλαίστρα,
δὲς τὸ ἱταῖρον κοιτῶνα, καὶ
θὺς λαβῶσα, ἃ τι κομίσῃ
σκιῶ. ἔτα πῖμπι αὐτὸν ἀς
θαλασσῶν. ἐχὶ γὰρ μιτείαν ἰς
ἀλλήθην ὁδὸν ταῦτα ἀπόνως,
τὸ παιδισκάειον ἢ Παλαίστρα
ἔγχεμι καὶ δάκτυλοί μοι κάλε-
σαι οἰκημάτων· καὶ σὺ μῦ,
ἔφη, ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης
κοιμήσῃ, τὸ δ' παιδί σε σκιμ-
πόδιον αὐτῇ παραθήσω, καὶ
πρὸς κεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦ-
τα ἀπίσης, ἡμᾶς ἀπὸ ἀμύλ-
σῶν, δόντω αὐτῇ κριθῶς
δῶν τιμὴν ἀς τὸν ἵππον. ἢ
δ' παῖτα ἔφειρε λαβῶσα ἄσθ,
καὶ κατίθηκν. ἡμᾶς δ' αὖτε
μῦοι, ἀντρίψαντες, ἔσω ὡς
θὺς παρέλθομεν. καὶ ὁ ἵππος
χὲς μὲν διξισάμηνος, ἐκίλει στανάκλιναν μετ' αὐτῇ. τὸ δ' ἀ-
πὸν ὃ σφῆρα λυτὸν ὃ δ' οἶν, ἔφην καὶ παλαίους λῶ, ἐπὶ δ' ἰδι-

Græcorumque excellentissi-
mus Decianus fecit optimè,
qui suos ad amicos fidenter
miserit. Vides, Luci, habi-
taculum hoc paruum esse,
sed quod satis sit habitanti:
verùm reddes tua præsentia
domum, si equo animo ius-
leris ampliorem. Vocata dein-
de ancilla Palastra: Des, in-
quit, huic hespiti nostro tu-
nicam, & si quid secum den-
tulit, conde: dehinc mitte i-
psum ad balneum, quod lon-
ga via à nobis abest. Cæpi-
me Palastra, ostensâq; dor-
mo pulcherrima: In hoc, in-
quit, lecto nocte dormies.
huic puero tuo lectum sub-
sternam, & addam pului-
nar. Cùm hæc dixisset, ego
in balneum profecturus, hor-
deum in cibum equi ancillæ
dedi. Lotus cùm redisset,
Hipparchus me benignè ex-
cipiens, penes se iussit sedes-
se. Cæna splendida fuit, vi-
num suave, & vetus: post cæ-
nam

ἀπηνύκαμεν, ποτὸς δὲ, καὶ λό-
 γος, οἱ δὲ ἐπὶ δαίπνῃ ξύμῃ καὶ
 ἔτῳ πλὴν ἐσπείραν ἐκείνῳ πο-
 τῷ δύνοντι, ἐποιμήθημεν. τῇ δὲ
 ἑσπέρᾳ, ὁ ἱππαρχὸς ἔρχεται,
 τίς μὲν ἔσται νύξ, καὶ ὁ δὲ, καὶ ἡ
 πάσας τὰς ἡμέρας αὐτῷ
 προσέειπε. ἄπαι μὲν, ἔφη, ἄς
 Λάεσθον, τοῖκα δὲ ἐνταῦθα
 διατείψαι, τριῶν δὲ πρὸς τὴν ἡμέ-
 ραν ἀπὸ τῶν μὲν δὲ σκῆψις,
 ἐπιθύμῃ δὲ σφόδρα, μέλλας
 ἐνταῦθα, ἐξωρεῖν τινα τῶν
 γυναικῶν ἐπισκεψόμενος γυναικῶν,
 καὶ θιάσασθαι τι παράδοξον,
 ἢ πειτόμενον ἄνθρωπον, ἢ δι-
 ούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τὸ θίγας
 ταύτης δὲς ἑαυτὸν, πεινῶν
 πλὴν πόλιν, ἀπαρῶν μὲν τὸ ἀρ-
 χῆς τῷ [ἡτάμα]τος, ὅμως δὲ πει-
 νῶν. καὶ τὴν τῶν γυναικῶν τῆς
 οὐκ ἀρῶν προσέειπε, ἔτι νύκ,
 ἀπορρυμένῳ, ὅσον δὲ ἐκ τῆς
 οὐκ συμβαλῆν, ἱμάτια γὰρ ἐν-
 θινὰ, καὶ παῖδας συχνοὶ, καὶ χυ-
 σίον πεινῶν. ὥς δὲ πλῆθυσαν
 τῶν γυναικῶν προσεβόρῃ
 αἱ γυναικὲς, καὶ ἀμύβομαι αὐ-
 τῷ ὁμοίως. καὶ φησὶν, ἐν δὲ Λα-
 βροῖά αἱ μὲν, ἢ τινα τῆς οὐκ ἐν-
 τὸς ἑλθὼν ἀπὸς, καὶ ἡμᾶς δὲ

nam et potius et sermo di-
 gnus hospite. Ita potando vi-
 spere absumptio, dormitum
 profecti sumus. Postridie ro-
 gat me Hipparchus, quid
 pergerem, et quot diebus es-
 sem apud se affuturus. La-
 vissam peto, inquam, sed hi-
 cetè quinque diebus mora-
 bor. Id nequaquam dixi ex
 animi sententia, optabam si-
 quidem ibi aliquandiu esse,
 quoad aliqua à me magna
 reperta esset, cuius beneficii
 aliquod monstrum conspi-
 cerem, hominem aut volan-
 tem, aut lapidem factum.
 Huic curæ deditus capere so-
 lem perambulare: quamvis
 quo id modo inquirendum
 esset, nescirem. Interim muli-
 lierem video accedentem, vix
 ex via conici poterat, iuue-
 nem opulentam: vestis enim
 erat florib. intexta, sexui plu-
 res, aurum sumptuosius ap-
 propinquans mulier me com-
 pellat: Ego, inquit, Abrota-
 sum, amica, si qua unquam
 fuit, matris tuæ: quæ quum
 eius filios non secus ac meos
 diligam

βὺς ἐξ ἱκάνης ἡγομένης
 ἥ, ὥς περ ὅς ἐτι κοινῶν, τι
 ρωὺ ἔχει παρ' ἰμοὶ καταλύεις,
 ὃ τικνον; ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφλω,
 πομπὴ χάρις, ἀδύμοι δέ, ἔδην
 ἀνδρὶ ἐλθὼ ἱκαλῶν· ἔμ-
 τα φάω, ὡρ τὴν ἱκάνου οἰκίαν.
 ἀλλὰ τῇ γυνάμην, ὃ φιλάττη,
 καταγόμαι παρὰ σοί. ποῖ δέ,
 ἔφη, καὶ καταγῆ; παρὰ ἱπ-
 πάρχῳ τῷ φιλαργύρῳ, ἔφη.
 μηδ' αὖ μὲν, ἔπορ, ὃ μῆτρ', ἔτο
 ἔπης. λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυθ-
 ῆς γίγονεν ἄς ἐμὶ, ὥς καὶ ἔ-
 παλίσσας ἄρ' τις τῇ τρυφῇ. ἡ δ'
 μαρτιάσατο, καὶ μὲν ἔχρως
 παρομένη, ἄνδ' ὑπὸ πρῶτῳ, καὶ
 αἰδ' ὑπὸς ἐμὶ. φυνάττω μοι, ἔ-
 φη, τὴν ἱππάρχου γυναικα πά-
 σσιν μηχανῇ· μάλα γὰρ δὴ δὴ
 πᾶσι, καὶ μάλα γὰρ, καὶ πᾶσι τοῖς νέ-
 οισι ἐπιβάτῳ ὁφθαλμῶν. καὶ ἡ
 μὲν τις ὑπεκίθη ἔχῃ, ἔτορ τῇ τῇ
 γυν' ἀμύνεται, καὶ πομπὴς μετα-
 μόρφωσιν ἄς ἴσα, τὸς ἔτι λ-
 ον ἀπὸ λυα. οὐδ' ἡ νύξ ἔτι
 πορ, καὶ καλὸς, ὥς ὁ δὲ ἄρ-
 σαι γυναικί. καὶ εἰνος πρὸς μα-
 ἀκαταφρόνητον ἰδὼ δ' ἐκυθό-
 νη

diligam, volo, fili, apud me
 diuertat. Magnas, inquam,
 gratias tibi ago mater. Cu-
 pio tecum esse, sed pudore
 impediōr, ne videar hospi-
 tem amicum contemnere: si
 eius domum relinquam: ani-
 ma autem benigno tecum
 ero. Nunquid Hipparchus
 auarus ille tuus est hospes;
 inquit. Non his verbis vta-
 ris mater, inquam: splen-
 didus quippe ac sumptuosus
 in me fuit, adeo ut ex nimia
 impensa lauitiāque culpa
 ri soleat. Illa subridens, ma-
 nūque apprehensa seorsum
 ducēs. Caueas, ait, velim om-
 ni cura Hipparchi uxorem:
 b maga etenim est præcipua,
 admodum beneficiorum po-
 tens appetens viros: atque si
 quos in adolescentes oculos
 coniecit, nisi quis voluntatē
 eius pareat, omni conatu il-
 los oleiscitur, hos perimens,
 c hos in beluas transmutans.
 tu verò, fili, adolescens es, ac
 formosus, ut facili placeas
 mulieri, præterea d externus

& aduersus, qui ut plurimum contemnuntur. Adhæc animad-

ἦν ὅτι τὸ πᾶλαι μοι ζητῶν
 ῥῆσιν, οἴκοι παρ' ἰμοὶ λάθου-
 ται, πρὸς αὐτῷ, ὅθεν ἔτι.
 ὅς δέ ποτε ἀφάθλῳ, ἀπῆλθον,
 οἴκαδ', ἀλλ' ὅρ' ἐξ ἰμοῦ τὸν
 ἐν τῇ ὁδῷ· ἄλλ' δὲ σὺ, ὁ φά-
 σαρ ἐπιθυμῶν ταύτης τῆς
 παραδόξου θίας ἔχαρ' μοι
 σταντὸν, καὶ τέχνῳ ἔπεισας ὁ-
 φλῶ, καὶ τῷ ξυτῶν, ὅν' ἔρξας.
 καὶ ἐπὶ πλὴν θειράπαιναν πλὴν
 Παλαίστραν ἤδη ἀπ' ὁδῶν· τῆς
 ἔρ' γυναικὸς ὅν' ἔρξας, καὶ ὅλῳ
 πόρρῳ ἴππῳ. καὶ ταύτης
 ἐντολῶν ὅν' ἔρξας, καὶ γυμναζόμε-
 νῳ, καὶ ταύτῃ συμπληρόμε-
 νῳ, ἵππῳ ἴδι, ὅς ἐξ ὁδῶν γυναι-
 κος. δέδοται γὰρ τὰ Διόποτῶν
 ἵππῳ, καὶ καλὰ καὶ αἰ-
 σχά. ταῦτα λίγῳ πρὸς ἰμοῦ
 τὸν, ἀσῆλθον οἴκαδ'. τὸν μὲν ὅρ'
 Ἰππαρχόν· ἐκείνου τὸν ἐν τῇ
 αἰκίᾳ, ὅθεν πλὴν ἔπεισας γυναι-
 κος. καὶ Παλαίστρα τῇ ἰδίᾳ πα-
 ρέδωκεν, δὲ πρὸς ἰμοῦ ὅν' ἔρξας
 ἔπεισας. καὶ ὅθεν ἔπεισας ἀρξά-
 ῃ ὅν' ἔρξας, ὅς ἐξ ὁδῶν, ὅθεν
 καὶ Παλαίστρα, πλὴν πρὸς
 τῇ ἰδίᾳ ὅν' ἔπεισας, καὶ
 κλίνης. καὶ ὅθεν, ὅθεν ἔπει-
 σας ὅν' ἔπεισας ἔπεισας, καὶ

uertens, me id quod iam di-
 quarito, habere domi, se-
 minam relinquo, abiensque
 mecum ipse capere de via lo-
 qui: Age, inquam, tu qui tam
 iopote hanc mirandam ani-
 tem te profiteris appetere,
 excita te ipsum paulò, atque
 eam disciplinam condiscere,
 qua quod libuerit, potieris.
 Et quandoquidem amici ha-
 spitis uxorem non licet, ag-
 gredere ancillam Palastrā:
 tibi illam omni ratione con-
 cilia. Nam si illam expugnā-
 ris absque labore quod cupis
 cognoscas. * Seruis enim
 honesta et turpia omnia dos
 minorum nota esse consue-
 runt. Hæc mecum loquens do-
 mum intro, ubi neque Hipparchum,
 neque uxorem offen-
 do. Palastra penes focum se-
 debat, cenam nobis parans.
 Hic ego: O pulchra Pala-
 stra, inquam, quam venu-
 ste, et admodum nates sis-
 mul, et ollam circumfers,
 atque euoluis. Tum illa: Lum-
 bis meis paulum humoris su-
 perabundat, ex quo beatus

erit

ὅς τις ἐνταῦθα ἐνὶ βάψα-
 ς. ἢ ἡ σφόδρα γὰρ ἡ ἰταμὸν
 καὶ χαίταρ μισθὸν τὸ κορά-
 σιον, φάγοις δ', ἄπην, ὃ νυ-
 κνίσκει, ἀγρυπνῇ ἔχου, καὶ ζῆν
 ἐθέλοις, ὡς πομπῶν πυρὸς καὶ
 κνίσσης μισθόν. ἔν γὰρ αὐτοῦ
 μόνον ἄψα, τραῦμα ἔχωρ
 πυρκαϊαυτορ, αὐτὲ μοι παρ-
 ῥώαι, θιραπύσαι δέ σι οὐδ'
 δὴς ἄλλ' ὅ, οὐδ' θιὸς, ἰατρὸς,
 ἀλλὰ κατακλῦσαι σι μόνον
 ἐγώ. καὶ τὸ παραδοξότατον,
 ἐγὼ μὲρ σι ποίησω πλῆον πο-
 σῆν, καὶ τῆς ἀπ' ἡ θιραπείας
 ὁδωῆς ἀρ' ὁδὸν ὅ, ἀνὰ ἀνί-
 ξη, καὶ οὐδ' λίθοις βακτόμερος,
 πλὴν γλυκῆαν ὁδωῶν φάξη.
 τί γιγῆς; ἀκρυβῆ βλίπας ἀν-
 θρωπομάγαρον· οὐ γὰρ μό-
 να ταῦτα φαῦλα ἐδ' ὁδὸν μα-
 καλὰ σκαῶσαι, ἀλλ' ἡ δὴ τὸ μί-
 γατῆτο, καὶ καλὸν. τὸν ἄν-
 θρωπον οἶδα ἔργον καὶ σφάτε-
 ταν καὶ δίραρ καὶ κατακό-
 πταρ. ἡ δὲ σι τῶν σπλάγγ-
 νων αὐτ' καὶ ἡ καρδίας ἀπλο-
 μα. τῷ μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λή-
 γαι· καὶ γὰρ ἐμὲ, πόρρωθεν καὶ μὴ
 ἀίχνης ὄντα, ὃ κατακαυμα-
 τι, μὲν δέ, ἀλλὰ ὁλοῦ μπε-

erit si quis paulum degustā-
 rit. Illa lasciuior admo-
 dum, & vului grata: Abt
 hinc, inquit, si sapias ado-
 lescens, nisi tibi maius vitam
 eripi, & loca fuge ignis &
 fuliginis plena. Nam si me
 tetigeris, vulnus tibi infer-
 retur igneum, quo apud me
 deficies. ab hoc neque me-
 dicus alter, neque Deus pos-
 terit te curare: sed ego te
 vrenis mirum in modum do-
 lore afficiam, cuius curam
 haud facile sustinebis, ne-
 que lapidibus pulsatul dul-
 cem vitabis dolorem. Quid
 autem videns ita respicias
 hominum coctricem, dos
 etiam non solum hos viles
 parare cibos, sed homines
 quoque quod his maius est,
 iugulare, pellem adime-
 re, partiri in frusta, visce-
 ra quoque ipsorum & con-
 da rimari? Hoc inquā, enar-
 rāsti rectè: nam me,
 quanuis procul à te remo-
 tum, non solum concalefec-
 sti, sed ignem in mea visce-
 ra, absque aliqua iniuria
 γ γ γ s exurenda

ἡμῶν ἐπιθήκας. καὶ δὲ τῶν
 ὁμμάτων τῶν ἱμῶν, τὸ σόρ
 μοι φανόμορον πῦρ, λάτω ἐκ
 τὰ σπλάγχνα τὰ μὲν ῥίψας,
 φρύγας, καὶ ταῦτα, οὐδὲν δὲ
 δίκουῖτα. ὥς περὶ θεῶν ἴα-
 σάμεν ταύτας, αἷς λίγας αὐ-
 τὰ, ταῖς μικραῖς καὶ ἰδέσθαι
 θιραπείαις. καὶ μὴ ἤδη ἀπὸ
 φραγμίνον λαβοῦσα, δῆρι,
 ὅπως ἂν αὐτὰ ἰθίλης. ἢ δὲ μὴ
 γὰ καὶ ἡδίστον ἐκ τούτου ἀ-
 ναπαρχάσασα, ἱμὴν τὸ νοῖς
 πόνῳ ῥῶ. καὶ σωῖναιτο ἡμῖν
 ὅπως ἰσθδῶν κατακοιμίσθαι
 τοὺς δισπότας, ἔλθῃ ἄσθ
 παρ' ἡμῖν, καὶ καθωδίσθαι, καὶ
 παρδὴ ἀφίκετό ποτε ὁ ἱπαρ-
 χος, λουσάμενοι ἰδαπνοῦμεν.
 καὶ ποτὸς ῥῶ συχνὸς, ὅμῳ
 ὁμιλουμένων ἄτα ὕπνου κα-
 ταψυσάμεν, ἀνίσταμαι καὶ
 ἔρρω ἀπύκνῳ, ἔνθα ὥκουσιν.
 παύτα δὲ τὰ ἑνδομῶν παρὰ
 σάσσο. ῥῶ μὴ παύειν ἔξω ὅ-
 πως ποτε, πρὸς πᾶσι δὲ τῇ ἐλπίδι
 παρασκήνη, ποτὶς οὖν ἔχουσιν
 σα, καὶ οἶνός τοι παρὶς
 καί, καὶ ὕδωρ ἱτοιμόν, καὶ ψυχρὸν καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ῥῶ
 αὐτῇ τῇ Παλαίστρᾳ παρασκηνί. τῶν δὲ σωματῶν ῥόδα ποτὶς
 δὲ καταπίπασο, τὸ μὴ ἔτα γυμνὰ καὶ αὐτὰ, τὰ δὲ λιανμί-
 νε, τὰ

exurenda coniecisti. Itaque
 te oro, ut mihi salutem aspe-
 ras his asperis & suauibus
 quas dixisti, medelis, meque
 iam mortuum execoria, ut
 lubet. Illa his verbis arri-
 dens, cum iam mihi facta
 esset propitior, pollicita est
 postquam domini issent dor-
 mitum, se tecum esse con-
 cubituram. Interea cum
 redisset Hipparchus, loti i-
 nius cognatum. Potius fuit
 frequens nobis inuicem coes-
 pulantibus. Ego somnum
 fingens, cum surrexissem,
 abij dormitum. ubi omnia
 mihi optime intus prepara-
 ta erant: extra lectus seruo
 stratus, mensa iuxta lectum
 sita, & in ea calix ac vinum
 una cum frigida calidâque
 aqua. quæ singula dispo-
 suerat Palaestra: quæ &
 lectum plurimis quoque ro-
 sis sparserat, & serua su-
 permi-

καὶ τὰ δὲ σφάτοις συμπίπλῃ,
μῖνα, καὶ τὸ συμπόσιον
ἐν ῥῶν ἱτοιμοῖ, ἡμῶν τὸν
συμπότην. καὶ ἐπεὶ κατὰ
ἐλπίν τὴν δέσποιναν, σπουδῇ
παρ' ἡμῖν ἔστι, καὶ ἡμεῖς ἀφροσύ-
νην ἡμῶν τὸν οἶνον, καὶ τὰ
φιλήματα πεπινόντων ἀλ-
λῆλοις, ὥς δὲ τῷ ποτῇ παρ-
σκιάσασθαι ἑαυτοὺς ἐν πρὸς
τὴν νύκτα, διὰ πρὸς σὺν
Παλαίστρᾳ τοῦτο μὲν πάντως
δύσμενον ἔστι, ὃ καὶ νῦν
ἐστὶ, ὅτι δὲ Παλαίστρᾳ ἡμε-
τέρι πῶς καὶ καὶ σὺν ἡμῖν ἐπι-
διδάσκω, ἀγῶνας ἐν τοῖς ἐσ-
φύτοις χορὸς, καὶ παλαίσμα-
τα ποτὶ ἀμαθῆς ποτῇ. ἀπὸ
οὐκ ἀνιδίοις, ἔφω, φάγον
τὰ μὲν τὸν ἡλιχόρ τούτων
ὥς ἀπάδυσαι, καὶ ἡδὴ πα-
λαίωμεν. καὶ οὕτως, ἔφω, ὥς
ἐν ὁδῷ, παρὰ σχολοῖ μοι τὴν
ἐπίδασιν. ἐν ὁδῷ, νόμος δὲ
δασκάλου καὶ ἐπιστάτου, τὰ
ἀνόμαστα τῶν παλαισμάτων,
ὅρ' ἐβίβω, ἐν ῥῶσσι ἔρω, σὺ δὲ
ἱτοιμος γίνεαι τὸ παρὸν.
καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ ἐπιθυμῶ-
μεν. ἀπὸ ἐπίταξι, ἔφω, καὶ
ἐν ὁδῷ, ὅπως ἀχίρως καὶ ὑ-

permiserat ex eis conse-
cta. Ego symposium prom-
ptum videns. compotricem
censui expectandam. Illa
ut patronam in lecto collo-
cavit, euestigio ad me ve-
nit. Erat autem hilaritas
invicem nobis & potum &
oscula propinantibus, sum-
ptio potus qui nos efficeret in-
notiem paratiores. Tum il-
la: Hoc præ cæteris, adole-
lescens, memineris oportet,
te in Palæstram incidisse:
nunc ostendas licet, an sis
facilius inter adolescentes as-
gilis & huiusmodi certami-
na exercitatus. Cui, Haud
inquam, defugiam hanc
prouocationem, ut iam nu-
dari, & Palæstræ exerci-
tia incumbere sum paratus.
Tum illa: Volo obtemperes
mibi, ait: ego doctoris &
præsidis more, certaminum
quibus te exerceri volo, præ-
scribam nomina: iuum eris
iussis promptè parère. Man-
da, inquam, quod lubet, sed
adverte ut nostra certami-
na in

ἄνθρωποι τὰ παλαιόματα, καὶ
 ἀτόνας ἔσαι. ἡ δὲ ἀπὸδυσα-
 μίην τὴν ἰωῦτα, καὶ εἶσα
 ὄλη γυμνὴ, ἰνὸν ἤρξατο ἐ-
 πιτάσσει· ἃ μαράκιον ἐκ-
 δυναι, καὶ ἀληψάμην· ἔν-
 θον ἐκ τοῦ μύρου, συμπλήκων
 ἡδὲ ἀνταγωνιστῇ, δύο μηρῶν
 σπάσας, κλίνον ὑπέρτατον. ἔν-
 σπαστα ἀντίτρο· ἰσοβάκιον
 ἐπὶ μηρῶν, καὶ ἀρσέναις αἰώ-
 ραι, καὶ τῇν ἄνω τὰ σκίλη.
 καὶ χαλῶσαι καὶ εἶσαι, κολε-
 ἀν αὐτῷ, καὶ παρῖσι λυῖν
 βάλι, καὶ πρῶσαι, νύσαι
 ἔθῃ παταχού, ἵως πονίσαι,
 καὶ ἡ ὁσφύς ἰσχυίται. ἅτα
 ἐξελκύσαι κατὰ πλάτους,
 ἐπὶ βουβῶν·, ἀλξον, καὶ
 πάλιν σωῶθα ἄς τὸν τοῖ-
 χον, ἅτα, τύπῃ. ἰσαδάρ δὲ
 χαλῶσαι ἡδύς, τότε ἡδύ ἐν
 σπιδῇ, ἅμα, κατ' ἰξύν·, ἀλ-
 σαι, σωῶντι, καὶ παρῶ μὴ
 ὑπὸ δῆρ, ἀπ' ὀλίγον ἀρ-
 παγίσαι, σωῶντι, ἔθῃ
 ἀπὸ λυῖν. ἀλλ' ὅτι παρὸν ῥα
 δίας, πάντα ὑπὸ κούσαι, καὶ ἄς
 εἶλος ἡμῖν ἔλγῃ τὰ παλαιό-
 ματα· καὶ λίγῃ πᾶσι τὴν Πα-
 λίστραν, ἅμα, ἐπιγυλάσαι,

na in tempore concinnat cum
 humore fiant. Illa stans
 nuda, et exuta veste, im-
 perat: Exue te adolescens,
 sumptoque unguento ag-
 gredere contra certantem.
 Femori coniuncto femore,
 prosterne me resupinam,
 deinde superincumbens,
 meis in altum cruribus ere-
 ctis, femori inhare, et qua-
 que uersus percutere vulnera,
 telum etiam ferens, quoad
 fueris defessus, et lumbi
 bellum egregium perege-
 rint. tum educto telo, rursus
 illud in inguen iunge, ac
 validius percutere, atque in-
 sta quousque aduersarium
 ad parietem impellas. Sed
 cum lapsus eris, paululum
 tibi indulge, neque festines:
 postmodum communi mare
 te pugnes. His dictis quum
 omnia quae mandata erant,
 perfecissem diligenter, fi-
 nisque iam nostri certami-
 nis adesset: tum ego paulò
 subridens Palastram allo-
 quor: Magistra, inquam,
 vides

ὃ διδάσκαλε, ὅπως ὅπως δι-
 χιρῶς καὶ ἀνηκόντως πιπάλαι-
 σάμεν. σκόπη δέ, μὴ οὐκ ἐν
 κόσμῳ τὰ παλαιώματα ἱπο-
 βάμης, ἀλλὰ ὅτ' ἐξ ἄλλου ἐ-
 πιτάμης. ἢ δὲ ἐπὶ κόρῳ πλά-
 ξασάμεν, ὡς φλύαρον, ἔφη,
 παρίλαβον τὸν μαθητὴν.
 σκόπη οὖν, μὴ πλεονάζει
 πλάσας λάβης, ἀλλὰ καίοντα
 ἐπιταφύμενα παλαιῶν. καὶ
 ταῦτ' ἀποδοῦναι, ἵππινισται. καὶ
 θύρα πῶσασα ἑαυτῷ, ναῦ, ἔ-
 φη, δαίης, ἀπὲρ νῆος ἡ, καὶ
 αὐτὸν ὁ παλαιῶν, καὶ ἡ ἐ-
 πίστασι παλαιῶν, καὶ ποιῶν τὰ
 ἀπὸ γονατῶν. καὶ πῶσασα ἐπὶ τῇ
 λίχῳ ἐς γόνυ, ἄλλ' ἀλλ' οὐδὲ
 παλαιῶν, ἔχῃς τὰ μέσσα, ὡς
 τι νάξας ὑξίαν, ἐπιπρῶσον,
 καὶ βάθωρον. ψιλὸν ὅπως αὐτῇ
 παρακάμωρον, τοῦτ' ἔφησας.
 πρῶτον δὲ κατὰ λόγον, ὡς
 ἄμμα σφίγγει, ἔτα ἀνακλά-
 σας, ἱμβαμῇ, καὶ σὺν ἡ, καὶ μὴ
 διδὸς διὰ σῆμα. ἰὰρ δὲ χαλὰ.
 τῇ, θάλλον ἱπάρας, ἀνώτερον
 μιτὰ θῶ, καὶ κρῖσας κρύψω.
 καὶ σκόπη, ὅπως μὴ ἀνασπά-
 σῃς θάλλον, ἢ λιπαρῶν,
 ἀλλὰ

vides ut facile prompteq̃ue
 paruerim tibi. Sed animadu-
 uertas velim, an satis recte
 has mihi imposueris collum-
 elationes. commutas enim
 luctandi genus, aliud ex alio
 iubens. Illa me in faciem
 percutiens : Quem magis
 iorem discipulum habeo ?
 inquit. Videsis ne vapules,
 ni dictis pareas. Dehinc sur-
 gens, seq̃ ad nouum certa-
 men parans : Nunc, inquit,
 ostendes si viribus validis lu-
 ctator egregius existas, siq̃
 in eo luctandi genere exer-
 citatus, quod genicularium
 appellant. Tum subnixā
 genibus, in lecto prona :
 Age tu luctator, mediani
 corporis partem valenter
 aggressus percute, vulnusq̃
 adige profundius. nudam
 vides, vttere promptius. in-
 t̃ce introrsus telum, deinde
 introrsus flectens iterum im-
 pellens absconde & comprī-
 me, nec quicquam huic cer-
 tamini adijcias interualli.
 Caue autem ne citius quā
 iusserim, telum extrahas,
 sed

ἀπὸ δὲ κυρτῆσας πολὺν αὐ-
 τὸν, ὕφελι, καὶ ὑποβαλὼν κά-
 τω αὐτοῖς τὴν παρεμβολὴν,
 θαύχε, καὶ κίον, ἧτα ἄφ' οὗ
 αὐτὸν· πῆλκε γὰρ, καὶ λί-
 λυται, καὶ ὕδωρ ὅλ' ἐστὶ σοὶ
 ὁ ἀνταγωνιστὴς. ἐγὼ δ' ἤδη
 μέγα ἀναγελῶν, ἰθὺς, ἔ-
 φλω, καὶ αὐτὸς, ὃ δὶ δ' ἄσκα-
 ῆς, παλαιόματά ὄλ'· ἀπὸ
 ἐπιτάξαι. σὺ δ' ἑκάκουσον ἱ-
 πανασᾶσα, καὶ κάθησον, ἦ-
 τα δοῦσα κατὰ χερὸς, πᾶ-
 ραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ κατὰ-
 μάτῃον, καὶ μετὰ τοῦ Ἡρα-
 κλείους περιλαβοῦσα, ἤδη
 κοιμίσσον, ἐν τοιαύταις ὕδρα-
 ναῖς, καὶ παιδῶν παλαισμά-
 των, ἀγωνίζομενοι νυκτε-
 ροῦς ἀγῶνας, ἰσχυροῦς μιν.
 καὶ ἡ ποτὴν μὲν ἐν τούτῳ
 ἔρρηξεν, ὥς τῆς αἰ τὴν Λά-
 ρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐ-
 πιπλήσμεν. καὶ ποτὶ ἐπὶ
 νομῇ μοι ἡλθ' ἐς τὸ μαθεῖν,
 ὅρ' ἐν καὶ ἄλλοι καὶ φημι μετὰ
 αὐτῶν ὃ φιλεῖται δαΐζομαι μοι
 μαγανθόουσαν, ἢ μεταμορ-
 φομένην τὴν δεισιποιαν· πᾶ-
 λα γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θιάσι πινυμῶ, μάκρον, ἃ τι σὺ
 ὀίδας, αὐτὴ μάγανθον, ὥς φανῶμαι μοι ἔκ τῃ ἐξ ἀπῆς ὅθ'

sed incurvans aduersarium
 insequere : quo prostrato
 rursus certamini incumbere,
 quoad lassus victusq̃ defi-
 cias, & sudore sis mades-
 citus. Ego in risum effusus :
 Vellem, magistra, inquam,
 à me quoq̃ aliqua huiusmo-
 di tibi præcepta tradi, in
 quibus mihi obtemperes ve-
 lim. sed iam id erige, poneq̃
 sedens data dextera mihi re-
 concilieris : nam tempus est
 iam dormiendi. His volun-
 ptatibus atque exercitijs nox
 traducta, obliuionem peni-
 tūs attulit ieiūeris in Larisa-
 sam. Cum autem in men-
 tem venisset occasio quæ eui-
 pitbam discendi : O dul-
 cissima Palæstra, inquam,
 ostende, oro te, dominam
 tuam suis præstigijs usam in
 aliquam se formam verten-
 tem. Iamdudam enim alio
 quod huiusmodi mirandum
 spectaculum videre exopto ;
 sed à te præcipue, si quod
 nosti,

ψιμ, οἶμαι δ' καὶ σὶ οὐκ ἀ-
 πάρας τῆς δ' τῆς τέχνης
 ἔχον· τοῦτο δ' οὐ παρ' ἴτε-
 ρου μαθὼν, ἀλλὰ παρὰ τῆς
 ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἷς
 ἴσα. ἰπὶ μὲν τὸν πάλαι ἀδά-
 μαντινον, ὡς ἔλιπον αἰ γυν-
 αῖκα, ἰς μὲν μίαν γυναι-
 κα τὰ ὄμματα ταῦτα ἱρω-
 τικῆς ποτὶ ἐκτάναντα, οὐλα
 λαβοῦσα π' τέχνη ταύτη, αἰ-
 χμάλωτον ἔχης, ἱρωτικῶ
 πολέμῳ ψυχαγωγούσα· ἢ δ'
 Πάλαστρα· παύσαι, φησι,
 προσωπίδων. τίς γὰρ ὠδὴ
 λυώτατα μαγνύσαι τὸν ἔρω-
 τα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον.
 γὰρ δ', ὡς ἔλτατε, τοῦτον μὲν
 οἶδα οὐδ' ἄν, μὰ τὴν λιπα-
 ρὴν τὴν σὺν, καὶ τὴν δ' τὴν
 μακαρίαν ἑνὲν, οὐδ' ἔρ-
 ῶν ῥά μματα ἱμαθῶν. καὶ δὲ
 ἵπποινα, βάσκαν· ὅσα τυγ-
 χάνη αἰ τὴν αὐτῆς τέχνης.
 ἢ δ' μοι κωρὸς ἐπιτρέψῃ, πα-
 ράσομαι παραχρῆν σοι ἂν
 ἄν μεταμορφουμένῳ τὴν
 ἐκτεμνίλῳ. καὶ τότε μὲν ἰπὶ

nostti, quam credo mini-
 me huius artis ignaram. hoc
 à nullo alio te præter (quæ
 anima mea es) percipere
 cupio. Me quidem qui ha-
 stenus velut & adamanti-
 nus (ut aiunt) in nullam
 unquam mulierem oculos a-
 moris causa conieci, seruum
 effecisti, animo amatorio
 deuictum. Tum Palastra:
 Locaris, inquit. Quis enim
 canibus superare amorem
 potest eius artis magistrum?
 Ego per hoc capui, ac be-
 neuolentiam erga te incant-
 iūto, me (neque enim lite-
 ras noui) insciam horum
 penitus esse: verum si fa-
 cultas dabitur. dabo ope-
 ram, ut videre queas domi-
 nam in aliam formam tras-
 mutatam. His dictis, quum
 dormissemus, paucis diebus
 post quum nunciat mihi Pa-
 lastra dominam se in auent-
 cōuersuram, ut ad juu ama-
 totem

τούτοις ἐκοιμήθημην. ἡμέραι δ' ὅτερον οὐ πομπῆς, ἀγγι-
 λῶ πρός με ἡ Παλαῦστρα, ὡς ἡ δίσποια αὐτῆς μίθοι ὄρνις γέ-
 γορμῆς

νομήν, ὡς τὴν παλαιὰν πρὸς ἱερὸν
 ἄνθρωπον. καὶ ὡς νῦν. ἴφλω, ὁ και-
 ρὸς, ὃ Παλαιόστρα, τῆς αἰς ἡμῖν
 χάειρ. ὅτι νῦν ἔχεις, τὸν σαο-
 τῆς ἐκίπλω ἀναπαύσασθαι πολυ-
 χρόνους ἐπιθυμίας. θάρρα, ἴφω,
 καὶ παρὰ ἡσπέρα λῶ, ἅπαντα
 λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ
 δωματίου, ἵνα ἐκείνοι ἐκ-
 θωδον, καὶ λιλωῶσι πρὸς ἀ-
 γαρ ὅτι τινι τῆς θύρας λιπῶ-
 καὶ ἀποσκοπῶν τὰ γιγνόμενα.
 ὅρῳ οὐκ τὴν μὴ γινώσκοντα ἀ-
 ποθυομένην, ἔτα γυμνὰ ὡς
 λύχνῳ πρὸς λαβοῦσα, καὶ χόν-
 θρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὴ
 λιβανωτὸν ὡς πορὶ τοῦ λύ-
 χρου ἐπίθῃ, καὶ σάσα, πολλὰ
 καὶ τοῦ λύχνου κατιλάλησιν.
 ἔτα πρὸς τὸν ἀφ᾽ ὧν ἀνοίξα-
 σα, πάλιν πολλὰς ἔχον πυ-
 ξίδας ἐν αὐτῷ, ἵνα ἂν αἰσ-
 ρῆται, καὶ πρὸς ἡμῖν. μίαρ.
 ἡ δὲ ἔχον ἡμιβλημένην, ὃ, τι
 μὴ ἐκ οἶδα, τῆς δὲ ὀψιως αὐ-
 τῆς ἵνα καὶ ἔλπωρ αὐτὸ ἰδὼκα
 ἔστα. ἐκ τῆς λαβῶσα, χεῖρας
 ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνέχων ἀρξά-
 μινη τῶν ἐκείνων, καὶ ἄφρονος.
 ῥὰ ἐκφυίται αὐτῷ, καὶ ἡ ῥὶν ἐκ-
 ρατίνη, καὶ γρυπὴ ἐγρύτο, καὶ ἀπὸ δὲ ὅσα ὀρνίθων ἐτίματα,

tozem aduolet: Nunc tem-
 pus, inquam, adest, quo divi-
 timo nostro desiderio possi-
 facere satis. Bono animo
 sis, ait, ὅτι quum iam nos
 aduentaret, me apprehen-
 sum ad ostium domus dux-
 cit in qua illi dormiebant,
 meq̃ iubet per rimulam ostij
 inrospicientem, quae fie-
 rent, animum aduertere.
 Video patronam deposita
 veste nudam prodire, ac-
 censa lucerna, duo tenen-
 tem grana, quorum altero
 thuris ardenti lucernae im-
 posito, multa in lumen locu-
 ta est. Deinde grandiuscu-
 lam referans arcam, plures
 continentem pyxides, vnā
 effert, quid in ea contine-
 retur, incertum: sed quātum
 oculi coniungere poterant, o-
 leo plena videbatur. Ex
 hoc assumens, à summo vs-
 que ad imas partes totum
 corpus perunxit, statimque
 alae innascuntur illi, ὅτι ro-
 strum corneum ὅτι aduncū:

ὅτι πρὸς

καὶ

ὅτι σύμβολα πάντα ὦχι, καὶ
 ὡς ἄπο αὐτῶν, ἢ κόραξ νυκτὶ
 μινός. ἰπὰ δ' ἔειπε ἰαντὶν ἰ-
 Περωμίντω, κρῆξασα δὲ νὸρ,
 καὶ οἶον ἰκάνο οἱ κόρακος, ἀ-
 νασσάσα ὦχιτο, πωτομίντη ἰ-
 ξω, δὲ τῆς θυεῖς. ἰπὰ δ' ὅ-
 ναρ ἰκάνο οἶον, ὅρῳ, ὧς
 διακτύλοις τῶν ἱμασσοῦ βλε-
 φάρων ἐπλόμω. οὐδ' οὐδ' οὐ-
 τοῖς ἱμασσοῦ ὁφθαλμοῖς, οὐδ'
 ὅτι βλῖπουσι, οὐδ' ὅτι ἰγρη-
 γόρασι. ὡς δ' ἰμόλις ἢ βρα-
 δὴως ἰκάνω, ὅτι μὴ ἰκάνω-
 δα, ἰκάνω τότε τῆς το-
 λώσας πρῶταις ἡμῖν, καὶ
 χρίσασα ἰξ ἰκάνου τοῦ φαρ-
 μάκου, ἰκάνω πρῶταις ἡμῖν ἰ-
 βυλόμω γὰρ παρὰ μαθῆν,
 ἀμταμορφωθῆς ἰκ τοῦ ἄν-
 θρώπου, ἔτα καὶ τὴν ψυχὴν
 ὅρως ἰσομαι. ἢ δ' τὸ δωμά-
 τιον ἰκάνω ἰκάνω, κομίζω τὴν
 πυξίδα. ἰπὰ δ' σπῶδω ἡμῖν,
 ἀπδύσας, χρίω ὅλον ἱμασ-
 τὸν, καὶ ὅρως μὴ οὐ γίγνο-
 μαι, ὁ δὲ συχῆς, ἀπὰ μοι οὐ-
 ρὰ ὁπιδίω ἰξ ἡλθι καὶ οἱ δία-
 κτύλοι πάντες ὦχοντο, ἢ οἱ δ'
 ὅπον. ὁ νυχας δ' τοὺς πάντας
 ἰκάνω ἀχορ, καὶ τοὺς οὐδ' ἄπο, ἢ ὁπλῆς καὶ μοι αἰ χρί-
 νω

omnisque in auem conversa
 est nocturna cornici persi-
 nalem. Vi vero se volantem
 aspexit, sperè cantans, pro-
 ut hæ aues solent, perque o-
 stium euolans, abiit. Ego
 qui mihi videbar in somnium
 vidisse, palpebras oculorum
 tetigi, nequaquam oculis fra-
 dens, aut quod ea aspexe-
 rim, aut quod essem excitatus
 à somno. Tandem ut vix
 sensi me haudquaquam dor-
 mire, Palestram rogavi, ut
 ego quoque eo conguento en-
 clus in auem commutaretur.
 cupiebam enim experimen-
 to discere, an ex hoc anima
 quoque avis possem fieri. Ita
 lacstium domus aperiens, py-
 xidem proferi, ex qua festi-
 nans exutus perungor totus:
 avis verò infelix nequaquam
 fio, sed cauda me frigidò à
 posteriori innascitur parte.
 digiti omnes nescio quora-
 sum abierint, unguis in qua
 tuor ungulas veti, ma-

ρα καὶ οἱ πόδες, κτείνους πό-
 δας ἰσχύοντο· καὶ τὰ ὦτα δὲ
 μακρὰ, καὶ τὸ πρόσωπον μί-
 γρα. ἰπὰ δὲ κύκλῳ περιεσκό-
 πουσα, αὐτὸν ἰδὼν ὄνον φε-
 ρόντων δὲ ἀνθρώπων, ἃς τὸ μίμ-
 νασθαι τῷ Παλαίστρῳ, οὐδὲ
 κίτι ἔχοι, τὸ δὲ χαλκῷ ἐκτείν-
 νας ἐκείνῳ, καὶ αὐτῷ δὲ ὡς
 σχήματι, ὡς δὲ ὅτι ἐποβλί-
 πων, ἵτιώμεν αὐτῶν, ὅση
 θλώαμις, ὅση ἂν ἐνὶ ὄρνιθι
 γινόμεν. ἡ δὲ ἀμφοτέρωθεν
 ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρό-
 σωπον, τάχιστα, ἔπειθ', ἰδὼν,
 μίγρ' ἔργασμαι κακόν. σπών-
 σασα γάρ, ἡμαρτον ἐν τῇ
 ὁμοιότητι τῶν πυγιδίων, καὶ
 ἀπὸ τοῦ ἰσάβου, οὐκ ἔτι τῶν
 ἡμῶν φόρουσαν. ἀπὸ δὲ θάρ-
 ρα μοι, ὃ φίλτατε, ῥάων ἢ
 ἡ τούτου θεραπείᾳ. ῥόδια γάρ
 μόνον εἰς φάγοις, ἀπὸ λύσ-
 μιν αὐτίκα τὸ ἐκτείνῃ, τὸν
 δὲ ἱεραλῶ μοι τὸν ἐμὸν αὖ-
 τις ἀποδώσας. ἀπὸ δὲ μοι
 φίλτατε, μίαν νύκτα ταύ-
 τῳ ὑπὸ μανὸς ἐν τῇ ὄνῃ, ὅρ-
 ηον δὲ Ἀραμοῦσα, οἷσω σοι
 ῥόδια, καὶ παρὸν ἰαθήσῃ.
 ταῦτα ἔειπε, καταψέφασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν ἄρμα.

nus ac pedes iumentī et ut
 effecta auriculæ longæ, ma-
 gna facies: quæ omnia cir-
 cumspiciens, cognoui me
 asinum euasisse. Vox homi-
 nis ad querendum de Palæ-
 stra defecerat sed labia de-
 mittens, ipsamque qua poterat
 forma respiciens, accusa-
 bam, quod me pro aue in au-
 sinum verisisset. Ilia mani-
 bus demulcens caput: Misera-
 ram me, inquit; quantum
 mali fesi: festinantem simi-
 lis illo pyxidum me decepit,
 non capientem ea quibus ho-
 mines in auem cōmictantur.
 Sed confide, anime mi, facis-
 lis erit huius erroris cura-
 tiam si rosas comedes. stat-
 tim exues iumentī formam.
 Et in amatorem meum redi-
 bis. ac una nocte equo foras
 animo: asini formam dilu-
 culo curabis. offeram sanè
 rosas, quas tu edetis, fies ho-
 mo. Hæc quum dixisset, tra-
 ctans me, et aures, et re-
 liquum corpus demulcebat.

Ego

ἰγὰ

τὰ δὲ τὰ μὲν ἅμα ὄντ' ἤ-
 λω, τὰς δὲ φρίνας, καὶ τὸν
 ὄνθρωπον ἑλκύνοντ' ὁ Λύ-
 κος, δίχα τῆς φωνῆς. πολ-
 ῶς κατ' ἑμαυτὸν μιμ-
 ῶμεν τὴν Παλαιστράν, ἐν
 τῇ ἡμαρτία, λακδὸν τὸ χα-
 λκόν, ἀπῆλν, ἔνθα ἡπιστάμε-
 ναι τὸν ἑμαυτὸν ἵππον,
 καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον ὅν
 πᾶρχον. οἱ δὲ αἰδομένοισι με-
 ῶσι παειδόντα, δίδουσαν μὲν
 ὅν χόρτον αὐτοῖς κοινωδὲς
 παειδόμενοι, τὰ ὅσα κα-
 τακλινάντων, ἔτομι ἵππον
 ὅτις ποσὶν ἀμύνειν τῇ γὰ-
 ρι. καὶ ὁ θυμὸς, πορρω-
 τέρω ποὶ τῆς φωνῆς ἑλκύν-
 ῶσας ἐσθλὰς ἐγίγνω. ὁ δὲ μοι
 γέλωτος, ὁ γέλωτος μὲν. τῶτα
 γὰρ ἐν γένει πρὸς ἑμαυτὸν, ὁ
 τῆς ἀκαίρου ταύτης περιε-
 γασίχεν. τί δὲ, ἡ λυκὸς πα-
 ρείλητοι, ἀπὸ τι θεῖον;
 κινδυνεύει μοι, μηδὲν κα-
 κὸν ποιηκόντι, διαφθαρέ-
 ναι. τὰ ὅσα ἰνοῶν, ἐν γένει ὁ
 λυσιγῆς τὸ μέτρον λακδόν.
 ἐπὶ γὰρ μὲν ἡδὲ νύξ βαθεῖα,
 καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνῳ
 ὁ γλυκὺς, φορὰ μὲν ἔξωθεν

Ego corpore asinus, sensu
 tamen mentisque hominis
 fungebar, ipse ille Lucius,
 præter vocem. Mecum igitur
 iurmulus erat, cum Pala-
 stræ conquestus, labiaquæ
 mordens abij ubi sciebam
 equum meum et alium ve-
 rum asinum Hipparchi es-
 se. Qui vi me ingressum
 conspexere, veriti ne for-
 num ipsorum comederem;
 demissis auribus parati e-
 rant ad me calcibus repet-
 lendum: quod ego perpen-
 dens, longè à præsepe re-
 cessi, stans ac mecum ridens:
 sed risus ruditus erat. Cœ-
 pi verò interim mecum co-
 gitare: Quid si lupus nunc
 aliquis ad nos intret, aut a-
 lia fera insulset mihi, qui ni-
 hil mali commisi? Hac de-
 tentus cura, timebam alio-
 quam malam futuram esse
 fortunam. Nox enim intem-
 pestæ cum esset, ac silentium
 et dulcis somnus, strepitus
 quidam exterioris tanquam
 effosii parietis est factus:

καὶ διωρῦντο γὰρ καὶ ὁπὴ ἤ-
 δη ἐγγύονα, ἀνδρωπορ δὲ ξα-
 δαι δωαμίνη. καὶ ὁπὸς ἄν-
 θρωπῶ ταύτη παρῆα, καὶ ἄλ-
 λῶ ὁμοίως, καὶ ποιοὶ ἔνα
 δορ ἵσαν, καὶ πᾶντων ἔχον
 ξίφη. ἅτα καταδύσαντων ἔνα
 δορ, ἐν τοῖς δωματίοις, τὸν
 ἱππαρχον καὶ τὴν Παλαίτραν,
 καὶ τὸν ἱμὲρ εἰκίτλω, ἀδελῶς
 ἡδὴ τὴν οἰκίαν ἐκίνοον, ταῖς
 χεῖματά, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ
 τὰ σκεῆ κομίζοντων ἔξω ὡς
 ἅ ἑξ ἑνδορ ἄπο κατιλά-
 πτο, λαβόντων καὶ τὸν ἄπορ
 ὄνον, καὶ τὸν ἵπορ ἐπίσαξαν,
 ἱπαταδοσάβασσαν, ἱπικα-
 τίδικσαν ἡμῖν. καὶ οὕτω μί-
 γα ἄχθῶ φέροντας ἡμᾶς,
 ξύλοις παύοντων, ἡλασνον, ὡς
 εἰς τὸ ἔρῶ ἀπρίπῳ ὁδῶ φώ-
 γαν παρώμνοι. τὰ μὲν οὖν
 ἄμα πτύν, οὐχ ἔχον ἑπῆρ ὅ,
 τι ἱπασχῆν ἐγὼ ἅ ἔννοδο-
 τῶ, ἀσυνέθης ἀπὸρ, πῆ-
 τραις ὀξείας ἐπιβάινων. το-
 σαῦτα σκεῆ φέρον, ἀπολ-
 νύμην καὶ πομάκας πρὸς ἱπ-
 τασον καὶ οὐκ ἔξω ἑλῶν
 πρὸς ἑπῆρ, καὶ ὁπὸς ἄπορ ὁπιδε
 κατὰ τὸν μύρον ἱπαις ἅ ἑξ ἑλῶ. ἱπὰ δὲ πομάκας, ὅ καὶ

Iamque adeo dirutus erat
 ut ingressui hominis pate-
 ret. Tum unus ὁ ἱπ-
 αλῆρ, pluresque intrant
 armati omnes. Hippar-
 chum, Palastram, ac ser-
 uum meum colligant, dom-
 um spoliant: pecuniam
 vestem, omnemque supel-
 lectilem auferunt, adeo ut
 nil relinquere tur domi.

Tum me equumque atque
 aliterum educentes osinum
 strauerunt, imposuiscum
 rebus quas apporauerant
 ad graue onus, ligno nos
 abigentes, ad monies via
 defueta effugerunt. Ignau-
 rus eram quantum pressi
 pondere mei soli, ἡ πατερε-
 tur laboris, ego defuetu
 absque soleis iter facere,
 sexis praecutis admodum
 offendebar: ideoque sapiū
 cesspitans deficiebam sub
 pondere: sed euestigiū vñ
 subsequens me sapiū seu-
 tiebat baculo, quum Ca-
 sari

σαρ, ἀναβοῶσαι ἐπιθύμουσιν,
οὐδ' ἄπο, ἔω γὰρ μὲν, καὶ
τὸ μὲν ὧ, μίγιστον καὶ μίγιστον
λοφυνότατον ἰδούμην, τὸ δ'
Καῖσαρ, οὐκ ἐπικολούθει ἀλλ'
ἀ μὲν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐπ'
τυπνύμεν, ὡς περὶ δίδουσι αὐτοὺς
τοὺς ὧ ἀγκυθμῶ. μαθὼν δ' ἔρ,
ὅτι ἄπο ἰδούμην, ἐγὼν σιγῇ
πεῖναι, καὶ χερσαίαν τὸ μὲν
παύσασθαι ἐπὶ τοῦτο. ἡμίρρα τε
ῶν ἡδὴ, καὶ ἡμῖς ὅρῃ ποτὶ
ἀντιβέβηκαμεν, καὶ σώματα δ'
ἡμῖν δις μὲν ἐπαχίτο, ὡς μὲν
πλειόσθενες, πλὴν ἡδὴ ἐς
τὸ αἰετοῦ ἀναλίσκομεν. ὡς
ἐξελθὼν τότε καὶ ἔμεινα δ' ὅν.
ἐπεί δ' ὡν αὐτὸ τὸ μίσητον τῆς
ἡμίρας, καταλύνοντες εἰς τινὰ
ἐπαλιν σπυρίων ἐκείνοισιν
ἀνθρώπων, ὅσοι ὡν ἐκ τῶν
γίγνομινων σκοπῶν. καὶ γὰρ
ἐπὶ μάλιστα ἐπαλιντο ἀπὸ
λουσι, καὶ καταλύνοντες ἐκείνοισιν
αὐτοὺς ἐπὶ τῇ ἐπαλιν. καὶ
παρίθηκαρ αἰετοῦ, καὶ τοῖς
πτερίσιον ἡμῖν παρίδαλον
κευθίδια. καὶ οἱ μὲν ἔριτον,
ἐγὼ δ' ἐπὶ τῶν μὲν καπῶν.
ἀπ' ἐπαλιν ὡς πᾶσι κευθῶν
ἡμῖς

faris inuocans praesidium,
pro voce rudium edebam,
ὦ, solum absurdè proferens
voce maxima : Caesaris ve-
rò nomen minime sequeba-
tur : Et ob hoc vapulabam
magis, veluti qui rudium
proderem nocturnos fures.
Nil ergo proficiens ruden-
do, statui verè silentio
redimere. Iam dies adue-
rat, et nos multos transie-
ramus montes, religati ora-
ne pascendo iter morare-
mur. Meridie ad diuerso-
rium quoddam peruenimus
hominum quibus cum no-
stris latronibus veterem ef-
se consuetudinem, tum ex
mutua salutatione, tum ex
oculis poterat percipi. Iu-
bent illi sarcinas deponere,
et prandium parare. No-
bis iumentis hordeum præ-
buere : quod quum ceteri
comedissent, ego valde esu-
riens (nam is cibus mihi esui
difficilis erat) cogitans qua-
re famem sedarem, hor-
tulum retrò diuersorium
conspicio, multis oleribus
xxz 3 plenum,

ὅμᾳς ἄριστάκαρ, ἰσοπονούμην
 ὅ, τι καὶ καταφάχοιμι. ὁρῶ
 δὲ κῆπορ αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐ-
 τῆς, καὶ ἔχει λάχανα ποτὰ
 καὶ κατὰ, καὶ ῥόδα καὶ ὠ-
 τῶν ἰφάιντο. καὶ γὰρ λαθῶν
 πάντας τοὺς ἑνδορ, ἀσχολε-
 μίνους περὶ τὸ ἄεισον, ἔρχο-
 μαι ἐπὶ τὰν κηπορ, τῆτορ μὲν
 ὁμῶν λαχάνων ἰμπληοῦν
 σόμεν, τὸ δὲ, τῶν ῥόδων
 ἕνεκα. ἰσχυρίζομαι γάρ, ὅτι
 αὐτῶν φαγῶν τῶν ἀνθρώπων,
 πάλιν ἄνθρωποι ἴσομα. ἔ-
 ταίμβας ἀς τὸν κῆπορ, θρι-
 δάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ
 σελίνων, ὅσα ὁμᾶ ἰδίᾳ ἄν-
 θρωπος, ἰνὴ πλὴν δὲ. τὰ δὲ ῥό-
 δα ἰκάνει, οὐκ ὡς ῥόδα ἀλη-
 θινὰ, τὰ δὲ ὡς ἐν τῇ ἀγρίᾳ
 δάφνης φύομα, ῥόδα ἰκάν-
 νει. δάφνιω αὐτῶν καλοῦσι
 ἄνθρωποι, καὶ ὁ αὐτῶν ὄνομα
 τὸ πᾶσι καὶ ἰσχυρῶς φασὶ γὰρ
 φαγόντα ἄφθνήσκειν αὐτῶν.
 ἐν τῇ τῶν κηπορὸς αἰδομένης,
 καὶ ξύλον ἀρπάσας, ἔσθιεν
 ἀς τὸν κῆπορ, καὶ τὸν πολεμίου ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλκον
 ὡς περ τις διώσας μισοπόνην κλέπτει λαθῶν, οὕτω μισ-
 γένομεν ξύλῳ. μήτε πλωρῶν φασάμεν, μήτε μηρῶν. καὶ μὲν
 καὶ τὰ ὅσα με κατέκλασεν, καὶ τὸ πρόσωπον σωίτριψεν. ἰδὼν
 οὐκ ἔτι

plenum, in quo & rosa esse
 videbantur. Itaque videns
 omnes prandio mientes, ad-
 cedo ad hortum, tum ut pa-
 scerem olera, tum ut ede-
 rem rosas, quibus in cibum
 sumptis, sperabam me in ho-
 minem reuersurum. Hortum
 ingressus, raphanos, lactu-
 cas, & apium, quibus etiam
 crudis viuunt homines, ad-
 saturitatē comedi. Quae vi-
 sa fuerant, non erant rosae,
 sed lauri syluestris flores.
^k Laurum vocant homines,
 malum & asino & equo ci-
 bum, cum ferant ex eo edena-
 tes eueffigiō mori. Hoc aspici-
 ens horti custos, raptō in-
 gressus ligno, ut olera ita
 depasta vidit, tanquam ira-
 ti domini erga fures depre-
 hensos solent, neq; natibus
 neque lateribus pepercit: au-
 res insuper ac totum capu-
 fuste contudit. Ego iam
 uerbe.

οὐκ ἔτ' ἀνιχόμεν' ὦ ἀπλακτί.
 αἶας ἀμφοτέροισι, καὶ καταβα-
 λῶν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῶν λαχά-
 νων, ἱφώγων ἀνὰ τὸ ὄρ' ὦ.
 ὁ δέ, ἰσθὰν ἔειδ' ὁρῶν ἀ-
 πιώντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς
 κυῶας ἐπ' ἐμὲ, οἳ δὲ κυῶν πολλοί
 τοί τε ἵσσαν καὶ μεγάλοι, καὶ
 ἄρκτοις μάχισθαι ἱκανοί, ἴ-
 γνων, ὅτι δὲ σταπάσσονται
 με οὗτοι λαβόντες. καὶ ὁλί-
 γον ἐκπείλῃσθαι, ἵκενα τῶν
 ὧ δὲ τὸ ὧν λόγον, παλιν-
 δρομήσαι μάλλον, ἢ ἡσυχῶς
 δραμεῖν ὀπίσω ὅν ἀπῆσαν, καὶ
 ἔπειτα με αὖθις ἄς τῶν ἵππων
 ληρ. οἳ δὲ τοὺς μὲν κυῶας, ὁ δὲ
 μὲν ἱπποδρομῖνους ἰδὲξαντα,
 καὶ κατέδυσαν ἐμὲ δὲ παί-
 οντες, οὐ πρότερον ἀφῆκαν,
 πρὶν ἢ ἵππ' αὐτῶν ὁδῶν παύ-
 τα τὰ λάχανα κάτωθεν ἵξ-
 μισαι. καὶ μὲν ὅτι ὁδοίπας
 εἶναι ὦρα μὲν, τὰ βαρύντα
 τῶν ἡμιμάτων καὶ τὰ πλεῖ-
 στα ἐμοὶ ἐπίθηκας, ἀναβῆναι
 τότε οὕτως ἐξελάννομεν. ἰππὶ
 ἡ ἀπὸ γόρων ἡ δὲ, παρόμφο-
 τε, καὶ ὧ φορτίῳ ἀχρόμ-
 ητος, καὶ τὰς ὁδὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκπριμμέν' ὦ, ἴγνων αὐτοῦ
 καταπείσθαι, καὶ μὴ δὲ ἄρ' ἀποσφάττωσί με τῶν πλεονέκων,

verberū impatiens, cum ama-
 bobus calcibus resupinum
 supra olera strauissem, aus-
 fugi ad montes: quod ille ut
 animaduertit, canes aduer-
 sus me incitauit. Hi cum
 plures essent, atque ad vir-
 sose expugnandos validi, ve-
 ritus ne me dilaniarent, si
 me comprehendissent: de-
 creui satius esse domum re-
 uersi. itaque eodem cursu ad
 stabulum euestigio sum res-
 gressus. illi continuerunt can-
 nes currentes: me verò haud
 prius percuere deslitterunt,
 quàm ex dolore cacarem o-
 lera comesta. Et iam abe-
 undi tempus aduenerat, cum
 illi grauioribus rebus quas
 furto surripuerant, dorso
 meo impositis abierunt. E-
 go ὦ verberitus ὦ onere
 admodum defatigatus, un-
 gulis insuper de via contri-
 tis, decreui me inuia proster-
 nere, neque exurgere, etiam
 si me verberando necassent.

εσ

ἔρῳμ' ἐν τῷ στυλοδοιπόρῳ τῶν
 ἱμῶν βουλαμάτην τὸ τίλθ',
 ἔγνω φέρειν ὡγνὸς τὰ ἐν
 ποσὶ, καὶ προθύμως πει-
 πατῆν, ἰληίδας ἔχωρ παύ-
 τος, ποτὶ ἱμπισθῶν ἄς τὰ
 ῥόδα, ἡὰν ζύτων ἄς ἱμαυτὸν
 ἀνασκηθῶσι δαί. καὶ τῶν λη-
 εῶν δ' ἔκκορον, ὅς ἐκ ἡἷτι πο-
 λὺ τῆς ὀδῆς, καὶ ὅτι καταλῦ-
 σσαι λοιπὸν, ἔνθα καθαμί-
 νουσι. ὥς παύτα ταῦτα ὁ-
 μω ἱκομίζομαι. καὶ πρὸς τῆς ἱ-
 σπύρας ἡλθομῶν ἄς τὰ οἰκῆα.
 γραῦς δ' ἐνὶ ἔνδορ καθῆ-
 σεν, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δ'
 παύσαι κῆνα, ἄπειρ' τυγχά-
 νομαι ὑμῖν κομίζοντες, ἔσω
 κατίθηναι. ἔτα ἤρουντο πλὺ
 γραῦν, δὲ τί ὅτω καθίξει,
 καὶ οὐ ποσικώλας ἄεισον;
 ἄλλα παύτα, ἔπειν ἡ γραῦς,
 ἀντριπὺ ὑμῖν. ἄρτοι ποιοῖ,
 οἶνον παλαιὸν πῖθοι. καὶ τὰ
 κρία δ' ὑμῖν τὰ ἄγρια
 σκευάσας ἔχω. οἱ δ' ἐπὶ
 γραῦν ἐπαινίσαντες, ἀπ' ἀν-
 σάμνοιο, ἐλέφοντο πρὸς τὸ πῦρ.
 καὶ λίθητ' ἐνδορ ὕδωρ θερ-
 μὸν ἔχοντ', ἀρυσάμενοι
 ἔνθεν, καὶ καταχέμενοι, αὐτοσχιδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρίσαντα.

dens quorsum mea euasiss-
 sent consilia, stutui a quo a-
 nimo ferre sarcinam, et
 promptè iter conficere, spe-
 rans rosas aliquando reper-
 tis, me prestam formam re-
 cuperaturū; præsertim cum
 ex laironū percepissem ver-
 bis parum itineris superess-
 se ad locum in quo depositis
 sarcinis manerent, meq̃ e-
 tiam cursu, si opus fuerit, ad
 proficiscendum paro. Ante
 vesperam venimus domum.
 Anus vetula intus sedebat
 ad ignem. illi depositis sar-
 cinis vetulam rogant cur ses-
 deat, ac non potiùs pran-
 dium paret. Illa omninò es-
 se prompta ait, panes plu-
 rimos, vinum vetus, ac syl-
 vestres carnes. Collaudata
 vetula, vestibúsque deposi-
 tis ad ignem se oleo unxerūt.
 Vas erat aquæ plenum cali-
 da, qua se lauerunt. Super-
 uenère paulò post adolescen-
 tes, aurum, argentum, ves-
 stes,

ἔτα ὁλίγον ὕπνον ἵκον· ναι-
 σίσκοι ποιοί, κομίζοντες
 πλώη πλῆσι, ὅσα χρυσά,
 καὶ ἀργυρά, καὶ ἱμάτια, καὶ
 κόσμον γυναικῶν, καὶ ἀν-
 δρῶν πολλῶν, κοινῶν οἷον· ἃ
 οὗτοι ἀπέλοισι. καὶ ἰπαδὴ ταῦ-
 τα ἵνδοι κατέκτετο, ὁμοίως
 ἐλέσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν
 μετὰ τοῦτο, ὡς αἶσαν λαφύ-
 λης, καὶ λέγει πολλὴ ἐν τῷ
 συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων.
 ἢ ἃ γραῦς ἰμοὶ καὶ τῷ ἱππῷ
 λευθὰς παρίθηκε, ἀπὸ ἱατρῶ-
 νος μὲν σπονδῆς τὰς λευθὰς
 κατίπινε, διδίδως, οἷα ἀκὸς,
 ἡμὶ τὸν σιωπῶντα· ἰγὰ ἃ
 ἰπαδὴν ἵδοιμι τὴν γραῦν ἐ-
 ξιοῦσαν, τὸν ἵνδορ ἄρτορ ἡ-
 ὄδιον. καὶ ἃ ἱστῶμαι καταλι-
 πόντες τὴν γραῦν, καὶ ναι-
 σίσκοι ἔνα, οἱ λοιποὶ πάντες
 τοῦ ἐπὶ ἔργον ἀπέδωκαν. ἰγὰ
 ἃ ἱστῶμαι ἱματὸν, καὶ τὴν
 ἀκνέβη φρουράν· τῆς μὲν γὰρ
 γραῖς καταφρονῶσα ὡς μοι,
 καὶ φουγῶν ἐν τῶν ἐκείνης
 ὁμμάτων δυνάτον, ὃ ἃ ναι-
 σίκοι μέγας τι ὡς, καὶ φο-
 βερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀέριον, καὶ τὴν θύραν αὖ
 ἰπῶν. τοῖσι δὲ ὕπνον ἡμέρας, μισούσης σχεδὸν τῆς. οὐκ
 αὖτε

stet, ac muliebrem, viri-
 lemque ornatum portan-
 tes, communem omnibus
 prædam: quibus rebus in-
 tus delatis, eodem et ipsi
 pacto se lauerunt. Erat ita-
 lis prandium fertile, ser-
 mo homicidarum varius.
 Anus mihi et equo hor-
 deum præbuit. Ille cibum
 avidè voravit, timens (ut
 patet) ne effem in eden-
 do socius. Vbi mulier abest,
 ego panem, qui intus eret,
 comedi. Postridie relicto
 cum venuta adolescente
 quodam, ad opus suum abi-
 erunt. Ego sentiens custo-
 des mihi impositos diligen-
 tes, ingemiscebam. Ac a-
 num quidem contemne-
 bam, cum facillè ex eius
 conspectu aufugere possem.
 Sed adolescentem præcin-
 ctum ense in me sapiùs re-
 spicientem, atque adser-
 uantem ostium, formida-
 bam. Postridie circiter nos

Et
 αὖτε

πρὸς ἀνασπίφουσι οἱ λησάι,
 χρυσίον μὲν ἢ ἀργύριον, ἢ
 ἢ ἀπὸ ἑδρῶν κομίζοντες, μό-
 νω δὲ παρθένον ἑρπύλλαν, σφό-
 δρα καλὴν, κλάσθε καὶ κα-
 τισπαμνύτω τὴν ἰσθμὸν καὶ
 τὴν κόμην, καὶ καταθιμῶσι
 αὐτὴν ἐνδομῇ ἐπὶ τῶν σιβά-
 δων, θαρρῆν ἐκίλων, καὶ
 τὴν γαυρὴν ἐκίλων ἐνδομῇ
 μνῆν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φρυ-
 γῇ ἔχον. ἢ δὲ παῖς, ὅτε ἰμ-
 φαρῆν τι ἤβλην, ὅτε πικρὴν,
 ἀπὸ πικρῆς ἔκλει, καὶ τὴν
 κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάρτα-
 τος, ὥς καὶ αὐτὸς πλεῖστον
 ἰσθμὸς, παρὰ τῇ φατυῇ, σωλ-
 κλίων ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρ-
 θένῳ. ἐν δὲ τούτῳ, οἱ λησάι ἐ-
 ξω ἐν τῷ πᾶσι δόμῳ ἰδέσθουσι.
 πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν
 τισ, τῶν τὰς ὁδοὺς φραγῆν
 ἐληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέ-
 λων, ὅτι ξύθε ταύτη πα-
 ρεῖναι μέντοι, καὶ πολλὰ πλῆ-
 τον κομίζοι. οἱ δὲ ὅτως ὡς ἔ-
 χον, ἀναστάντες καὶ ὀπισθα-
 μνοι, καὶ μὲν καὶ τὸν ἵππον ἐ-
 πιστάξαντες, ἤλαυνον. ἰδὼν δὲ

Etiam mediam reuerſi fures,
 neque aurum, neque argen-
 tum tulere, sed virginem for-
 mosam sanè, stentem, capita-
 lis sparsis, ac scissa veste.
 Hanc in straminibus posita
 tam bono animo esse iubent,
 mandantes vetula, ut con-
 tinuò domi esset, virginem-
 que adseruaret diligenter:
 quæ neque potum, neque
 cibum capere voluit, solum
 gemens ac lacerans capil-
 los, adeò ut ego quoque il-
 lius còmœiis fieri, sibi iux-
 tà propinquius lachrymas
 rem. Interim extra domum
 fures in porticu cenant. Fa-
 cto die explorator quidam
 adueniens, nunciat quen-
 dam aduenam ea die mula-
 ris cum opibus transiturum.
 Hi ut erant armati confur-
 gentes, me & equum stra-
 tos abeuntes ducunt. Ego in-
 felix ignorans me ad pu-
 gnam & bellum duci, cum
 tardè irè, ligno percutiebar.

Post-

ὁ δυστυχὴς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχῃ καὶ πόλεμον ἐξελάνθῃ,
 ἐκφυγῆς πέρας, ἐνθὺν ἐπαύριον ὡς ἔβη, ἐπαγομένην αὐτῶν.

ἐπὶ

ἐπὶ δὲ κροῦσθαι αἶς πλὴν ὁ δὸρ,
 ἔνθα ὁ ξυφὸς παριλάσσει ἐν
 μιῇ, συμπεσόντων οἱ λευκοῦ
 τοῖς ὀχέμασι, αὐτὸν τε καὶ
 τοὺς ἐκείνου θιράποντας ἀπὶ
 κλινῶν. καὶ ὅσα ὡς τιμιώτα-
 ται ἐξελόντων, ὥς ἵππο καὶ μοῖ
 ἐπίθηναι, τὰ δὲ ἑτέρων τῶν
 σκευῶν αὐτῶν, ἢ τῇ ὕλῃ ἔχοντα
 ψαλῖον ἐπὶ τῶν κλινῶν ἐκείνους
 τοὺς ὀπίσω, καὶ ὁ ἐπαγόμενος
 καὶ ὥς ξυφὸς τυπόμενος, ἐκείνῳ
 πλὴν ὁ πλὴν παρὰ πύργου ὅς
 ξυφὸς. καὶ μοι ἀπὸ τῆς πύ-
 ρου δίδιναι τραῦμα ἀλγασ-
 τόν, καὶ κακῶν ἐνθῶν τὸ
 λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἰδρύσθαι. οἱ
 δὲ πρὸς ἀπὸ τοῦ ἐλθόντος τί
 γὰρ ἡμῖν δοκῇ πρὶν τὸν
 ὄνον ἔντονον, πάλιν καταπί-
 πονταί; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ
 τοῦ κρημνῆ, οἷον δὲ ἐκ ἀγα-
 θῶν. νῶν, φησὶ ῥίψωμεν αὐτὸν
 καθάπερ μοῖ ὡς σπᾶν ἰσός
 μῦθος. καὶ οἱ μὲν συνητάφονοι
 ἐπ' ἑμὶ ἐγὼ δὲ ἀβέων ταῦτα,
 ὥς τραύματι λοιπὸν ὡς ἀπο-
 τείρει τὸν κροῦσθαι. ὁ δὲ τῷ θανά-
 τῳ με φόβος, ἀναόνητος τῆς
 ὁδοῦ ἐξήκοντος. ἐπὶ δὲ ἡλός
 μὲν ἦσαν. ἔνθα καταλύμενος,

Postquam ad locum per-
 ventum est, qua advena il-
 le profecturus erat, in ve-
 hricula & sacrimas incidens
 tes, hominem cum fami-
 lia occidunt: preciosiori-
 bus rebus mihi & equo im-
 posuis, cum reliqua in syl-
 vis abscondissent, reuer-
 si sunt. Ego cum baculo
 sapius ictus essem, unguis
 la offendo in lapidem a-
 cutum. ex offensione fit
 summo cum dolore vul-
 nus: quo factum est, ut reli-
 quum via conficerem clau-
 dus. Tunc illi: Quid opus
 est inuicem autem hunc a-
 sinum nutrire sapius cespis
 tantem? Ex aliquo demus
 eum præcipitem loco, in-
 utilem bestiam, tanquam
 futuram exercitus expiatio-
 nem. Cum hæc aduersum
 me machinarentur, ego in-
 telligens omnia, quod ti-
 neris superfuit, oblitus vul-
 neris peregi. timor enim
 mortis, omnem abstulit vul-
 neris dolorem. Ut verò ad di-
 versorium peruenietum est, o-

τὰ μὲν σκῶν τῶν ἡμετέρων
 ἡμῶν ἀφιλόνοτον ἰδὲ κατέβη
 αὐτοὶ δ' ἀναπισόντες
 δάπνοον. καὶ ἰππὶδ' ἐνὶ
 ἡμῶν, ἀπείσαρ, ὡς τὰ λοι-
 πὰ τῶν σκῶν ἀνασῶσαι.
 τὸν δ' ἄβλιον ἑνὸς ὄνον,
 ἔφη τῆς αὐτῶν, τί ἰπάρ-
 ον, ἄμυνον ἐκ τῆς ὀπλῆς;
 τῶν δ' σκῶν ἃ μὲν ἡμῖν
 οἴσομεν, ἃ δ' καὶ ὁ ἵππος.
 καὶ ἀπείσαρ, τὸν ἵππον ἄ-
 ροντον. ἐνὶ δ' ἡμῶν λαμπρὰ
 ἰσότης ἐκ τῆς σιελώης, ἡ δ'
 ἡμῶν τότε πρὸς ἑμαυτὸν ἔ-
 πορ' ἄβλις, τί ἔτι μέγας ἐν-
 ταυθαί, γυπὸν οἶ, καὶ γυπῶν
 τέκνα διαπνύσουσι, οὐκ ἀ-
 κούης, οἷα πρὶ ἑνὶ ἵδον-
 λούσαν; θίλεις ὧς ἐρημνῶ
 περιπλοῖς; ἐνὶ μὲν αὐτῇ,
 καὶ σιελώη ποικίλ, οἱ δ' οἷον
 χοντα ἀπρόντον. φρυγὴ σῶ-
 ζε σαυτὸν ἀπὸ διόποτον ἀν-
 θροπόων. ταῦτα πρὸς ἑμᾶς
 τὸν ἐννοοῦμεν, ὅρῳ ὅτι
 οὐδὲ προσδιδέμεν οὐδὲ
 νί, ἀλλὰ μὲν ὁ δῦρον ἐν τῶν
 ὁδοῖς ἡμᾶς παρὰ ἡμᾶς, τῶ-
 τό μιν καὶ παρὰ ἡμᾶς ὡς μάλ-
 λιστα πρὸς τὴν φρυγίαν, καὶ ὁμοῦ ἐξιδόν, ἀπείσαρ ἢ δ' ἡ γαῖα,
 ἰππὶδ'

nera cūm deposuissent à no-
 bis, discumbentes exanant.
 Deinde noctu cūm recedere
 vellent, quò reliqua è sylvis
 deportarent: Quid, vnus in-
 quit, hunc miserum deduca-
 mus asinū, inutilem propter
 vngula vulnus: hæc quæ su-
 persunt, partim nobismet-
 ipsi, partim equo deferens
 da imponemus. His dictis
 abierunt, vnà equum decen-
 tes. Nox cūm luceret Luna
 beneficio, ego mecum loqui
 tus: Quid ampliùs, inquam,
 expectas miser, esca vulturi-
 bus & eorum pullis futu-
 rus? Nunquid nō intellexisti
 quæ isti de sunt inuicē col-
 loquuti? Visne ex alta crepi-
 dine deſci? Nox resplendet,
 fures abiēre, pete fugā ab i-
 stis homicidis salutem. Hæc
 mecum cogitans, cūm vide-
 rem me solum (laqueuse-
 nim suspensus pendeat) ad
 fugiendum maximè sum cō-
 motus. Itaque domum ex-
 iens capri cursu fugere.
 Quod

ἐπεὶ ἔδωκεν ἀποδιδράσκαρ ἔτοί-
 μον, λαμβάνειτά μου ἐκ τῆς
 ἑρᾶς, καὶ ἄχιζ. ἐν δὲ ἄξιον
 ἡρμηνεύ, καὶ θανάτων ἄκων
 ἐπὶ ὧν ἔναι, τὸ ἐπὶ γράας ἀ-
 πῶσαι, ἔσθον αὐτῷ. ἡ δὲ
 μάλ' ἀνέκραγεν ἰνδουθεν τῷ
 παρθένον. τῷ ἀχμάλωτον,
 ἡ καὶ πεισλοῦσα, καὶ ἰδοῦσα
 τραῦς, δίκην ἑρᾶς ἐξ ὅρου
 ἡμμεσίω, τοῖμα τόλμημα
 γυναικῶν, καὶ ἄξιον ἀπηννο-
 μένης νεανίσκου. ἀναπηδᾷ γὰρ
 εἰς ἐμὲ, καὶ ἐπιπαθίσασα μοι,
 ἡλαυνε, ἡ δὲ τῷ ἑρῶτι τῆς
 φωνῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπυ-
 δῇ, ἔφοντο ἱπποῦ θρόνον. ἡ δὲ
 γράας ὀπίσσω ἀπικίλιστο. ἡ
 δὲ παρῆντο τοῖς μὲν θεοῖς
 ἡνυχῶ, σῶσαι αὐτῷ τῆς φυ-
 γῆς. πρὸς δὲ ἐμὲ λῶ με, ἔ-
 φη, κομίσας πρὸς τὸν πατέ-
 ρα, ὃ καὶ σὺ, ἐλῶθιρον μὲν
 σε αὐτὸς ἔργον ἀφῆσω, καὶ
 θῶν δὲ μίσημι. ἔσαι δὲ,
 ἐφ' ἐκείνης ἡμέρας, τὸ ἀρι-
 στον. ἐν δὲ, καὶ τὸν φονεῖς,
 καὶ τὸν ἐμαυτοῦ φονεῖν, καὶ
 καὶ πομπῇ ἐπικεύειν καὶ θύρα.

πάσαν, ἐκ τῆς ἀνασθεσίσης, ἐμοὶ κόρης ἐλπίσων ἔθρονον, τὸ πρῶ-
 ται. ἀμνησίτας. ἐπὶ δὲ ἡκοῦν, ἐνθα ἰσχύϊτε διπλῆ ὁδὸς,

οἱ πρὸς

Quod anus tibi conspexit;
 me per caudam retinebat:
 ego rem dignam præcipia-
 tio & alia quantis morte pu-
 ians, si à vetula retinerer,
 mulierem trahēbam. illa ma-
 gna voce implorat virginis
 opem. Quæ cum prodisset;
 conspectare, fatuus est au-
 sa nobile & memoratu dia-
 gnum. Nam super me ascen-
 dens, fuga comes facta est:
 Ego tum fugiendi cupidus,
 tum puellæ gratia, extenso
 cursu abibam, amicula post
 nos relicta. Virgo orabat
 pro salute deos. ad me ve-
 rò: Si me, inquit, ad patrem
 nam domum perduxeris, pri-
 mum ab omni opere te libe-
 rum faciam, tum hordei
 medimnus erit tibi singulis
 diebus cibis. At ego tum
 interfectores meos fugiens,
 tum pollicitationibus puella
 motus, neglecto vulnere
 currebam. Ut verò ad tri-
 unum quoddam pervenimus,

in

ἢ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμ-
 νάνουσιν, ἀνασφίοντες, καὶ
 ὁρῶμεν ὁπὺς πρὸς τὴν σι-
 τῶν ἔγνωσαν τὸν Δυσυ-
 χῆς ἀχμαλώτους. καὶ πρὸς
 φάμοντες λαμβάνοντάς μου,
 ἢ λίγουςιν, ὃ καλὸν ἔστι
 ἢ οὐκ παρθεῖν, ποῖ βαδί-
 ης ἀνεία ταλαίπωρος; ἴδὲ τὰ
 λαμόνια δίδοικας; ἅπαν-
 τας ἴδωμι πρὸς ἡμᾶς, ἡμᾶς οὐ
 τίς οἰκέοις ἀποδώσομεν. Σαρ-
 λόντιον γελῶντος ἔλινον,
 ἅμιν ἀπερὶψαντες, ἰλικορ-
 πίσω. ἔστι γὰρ πρὶ τῷ ποδῶν,
 ἢ τῷ πῶματι ἀναμνη-
 θῆς, ἐκόλοντο. οἱ δὲ, νῦν,
 φασιν, χαλδῆς, ὅτι ἀπὸ δι-
 βάσκων ἔαλθας; ἅπαν-
 τας ἴδωμι ἰδὲ καὶ τοὺς ὑπάρχοντες
 πον ἀκύντες, καὶ πῶμα
 ὡς. ὅτι λόγους τούτους τὸ
 ὕλον ἔπειτο. καὶ ἡδὲ ἔλκ-
 ῳ μὲν ἔχον, νοθεύμεν.
 πᾶσι δὲ ἅσιν πάλιν ἀναρῆσα-
 ρ, τὴν μὲν γράφειν ὅτι οὐκ
 πῶμας ἔρμας ἐλθὼν ἐν κα-
 ῶδι. ἅσιν ἅσιν, ὅτι οὐκ
 ὅς, τὸν δαπάντας, ἐπὶ τῇ τῇ
 παρθεῖν φωνῇ, ἔρμας ἔσιν.
 τὸν, ὅτι ἔστιν ἐν τῇ παρθεῖν.

in hostes nostros redeuntes
 incidimus, qui à longè pro-
 pter Lunam infelices cap-
 tiuos cognouère. Currentes
 cum me comprehendisse
 in virginè versi: O spec-
 ciosa virgo, quid miscellae
 inquit, per ignota pergis
 lora? nunquid daemones non
 extimescis? redi igitur. nam
 te tuis restituemus Quae quæ
 videntes dixissent, me retrò
 verterunt. tum pedis & vul-
 neris memoria quum reno-
 nata esset, claudicare coepit.
 Illi: Nunc tandem captus,
 claudus factus est, aiunt: ce-
 terum fugiens non sentiebas
 vulnus, sed sanus videbare,
 equo & auibus velocior cura
 fu. Hæc inter verba adeò me
 lignis percutiebant, ut iam
 ulceribus posteriora infe-
 cta sunt. Domum ingressi,
 anum laqueo è petra suspen-
 sam inueniunt. Verita e-
 nim (ut æquum erat) latroa-
 nes, propter virginis fugam
 laqueo vitam finierat. quod
 illi admirantes, scisso fune
 in ipsum præcipitem egere.

Deinas

πλὴν ἂν παρθένον Ἰνδόν κατ' ἑ-
 λκυσαν, ἤτα ἰπείπνυσαν, καὶ πό-
 τ' ὧ μακρὰς ἐξέρχοντο. ἡ-
 δὲ περὶ τῆς κόρης διελίγοντο
 πρὸς ἀπάλους· τί ποιεῖμεν, ἵ-
 νη τις αὐτῇ, πλὴν θραπέτης;
 τί δ', ἂν ὧ ἔπνυσίτρον, ἢ
 τῇ γραίᾳ τούτῃ κατὰ ἐπιρρί-
 ψωμεν αὐτὴν, ἀφιλομενέμε-
 νον ἡμῶς χύματα ποτὰ, ὅ-
 σον ἐπ' αὐτῇ, καὶ πεδύσαν ἡ-
 μῶν ὅλον τὸ ἰργασίον; εἴ
 ἴσῃ γὰρ, ὅ φίλοι, ὅτι αὐτῇ, ἢ τὸν
 οἴκοι ἰδράξατο, ἢ δ' ἴσῃ ἂν ἡ-
 μῶν ἰὼν ὑπελάπειτο· πάντων
 γὰρ ἂν ἰάλωμεν, τῶν ἰχθῶν ἐκ
 παρασκευῆς ἡμῶν ἐπιπρόν-
 τωρ, ὥς ἀμυνόμεθα μὲν πλὴν
 πολεμίας. ἀπὸ μὲν ὅτῳ ῥα-
 δίας ἀπθυνησκήτω, πρὸς αὐτῇ
 πρὸς τοῦ λίθου· θάνατον δ' αὐτῇ
 ἀλγυνότατον, καὶ μακρότα-
 τόν ἰξάνομεν, καὶ ὅσως αὐτὴν
 χόρῳ καὶ βασάνῳ φιλάξει,
 ὕστιστον ἀπὸ τῆς, ἤτα ἰξίτου
 θάνατον. καὶ τις ἔπνυσ-
 οί, ὅτι ἰπαινίσσεται τὸ ἀρχί-
 κλονημα. τὸν ὄνον δ' ἀπλῆ-
 σαι, ὅ κνηρὸν ὄντα· νυνὶ δ' ἡ χῶ-
 λον εἶναι ψεῦδος ὁμῶς, καὶ μὴ
 καὶ τῆς φωνῆς τ' παρθένου γι-

Deinde ligata virgine sum-
 ad carnem profecti: qu-
 multo potius traducta, quum
 de virgine colloquerentur.
 Quid, ait quispiam ex eis
 de hac fugitiua agendum
 quid censes, aliter, nisi eu-
 dem illam loco, quo vetulam
 nostram præcipitem aga-
 mus? nam et pecuniam no-
 bis auferre conata est, et no-
 ariemque nostram prodere.
 Scitis enim, si ad suos per-
 uenisset, in quanto pericul-
 versaretur vita nostra: nam
 omnes à pluribus ex impro-
 uiso circumdati fuissetus ca-
 pii. Quare vleiscamur han-
 vitæ nostræ insidiatricē: se-
 non ita, ut è saxo proiecti
 morte pereat repentina mor-
 tis genus, quo longo dolor
 afficiatur, reperiundum est
 nobis. Cum de illius mor-
 te disceptarent: Adhuc id, ai-
 huic (quod et vos proba-
 bitis) asini interitum, quo
 niam semper tardum, nun-
 verò fidē claudicantem co-
 portet perdere: etenim fu-
 ga virginis factus est se-

ὥς ἂν ἀρσφαγήσόμεν, καὶ
 μηδὲν κρὶς ἀτυχὲς κτερόμε-
 ν, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν
 ἐπιδικήσμεν, καὶ θύκη ὑδρὸς
 ἀδικήσεως πόρευσόμεν. ὅρ-
 θον δὲ ἡμεῖς, καὶ ἱξάμενης
 ἐφίσταται πᾶσι στρατιωτῶν,
 ἐπὶ τοῖς μικροῖς τε τοῖς ἀγ-
 γέλοις. καὶ ὁ θύκας πάλιν ἐ-
 λίσσεται, καὶ ἐπὶ τῇ χέραι ἡ-
 γνόμενα ἀπύρον. ἔτυχεν καὶ ὁ
 τῶν ἰσχυρῶν μνηστῆρας,
 σὺν αὐτοῖς ἰσχυρῶν. αὐτὸς δὲ
 ἡμεῖς, ὁ καὶ τὸ καταγύγιον τῶν
 λατῶν μετῴσας. παραλαβὼν
 οὐκ ἔτι παρθένον, καὶ καθί-
 σας ἐπὶ ἐμὲ, ὅπως ἔγωγε οἶκα δὲ.
 οἱ δὲ κωμῶνται, ὥς ἔδορ ἡμᾶς
 ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν ἀτυ-
 χηῶτας. ἀγαγίλιον αὐτοῖς ἡ-
 μου πρὸς οὐρανὸν, καὶ
 πρὸς οὐρανὸν ἡσπάζοντο,
 καὶ ἔγωγε ἔσω, ἡ δὲ παρθέ-
 νος, πολλὰ λόγον ἔχουσα ἡ-
 μοῦ, δικάσιον ποιοῦσα, τὸ
 σιναίμαλόν σου συναπο-
 θύσας, καὶ τὸν κοινὸν
 ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκιν-
 θύσας. καὶ μοι τοῖς κτε-
 ροῖς ἡμῶν παρτίκας, καὶ
 μέδουσας καὶ ἄλλας, ὅσας ἀμύλητος ἰκανός. ἔδωκεν ἡμεῖς

tanquam iam moriturum
 neque tantum meo interire
 dolebam, quantum quod re-
 ceptaculum essem futuri
 infelicis puellæ, quæ nih-
 admiserat mali. Iam dilu-
 culum aderat, quum subitæ
 manus adveniat militum ad
 hos scelestos latrones capi-
 endos: quos omnes vinctos
 ad eius oræ præsidem per-
 ducunt. Inter hos milites
 qui puellam desponderat, la-
 tronum investigator aderat.
 Hic virginem dorso meo im-
 posuit, ad suos reduxit.
 Domestici nos etiam à lon-
 ge conspectos ut agnouer-
 re, me illis aduentum no-
 strum voce significante, pro-
 fecti obviam, domum per-
 ducunt. Virgo multum de me
 locuta, et captivitatis et
 fugæ socio, et unā ad mor-
 tem destinato, curæ mei des-
 mandata cæteris, medim-
 num hordei præberi iussit,
 etiam forum quantum suf-
 ficeret camelo. Ego conspei-
 citis canibus, qui in aulan

κατηρόμην τὴν Πα-
 ραμ, ὡς ὄνομα, καὶ ἔ-
 ῃ τὴν μετὰ θεῶν ἰσχύων
 ὡς καὶ αὐτὸς, ἅς τοὺς Πανθοῦ
 οἰσίνοντας, καὶ λαφύρον-
 τας, καὶ ὅσα ἐν γού-
 ρῳ πλοσίω νυμφίω, ἡμί-
 ας δὲ ὕστερον, μετὰ τὸν γά-
 μον, ἐπομπῶς, ἐπαδὴ χάριν
 ἔφη ἡ Δίσποινα ἔχαρ πα-
 τέρ, καὶ ἀμείψατο
 ἀμοιβῇ τῇ Δικαίᾳ θέλαν-
 τατὴρ ἐκείνου ἐλάθιρον
 ἰσχύων ὑπαίθειον, καὶ οὐδὲ
 ἐλάττω ἵπποις ὑμνοῦσα.
 ἡ γὰρ, ὡς ἐλάθιρον, ἔφη,
 οὐταί ἐν ἐλόνῃ, καὶ ταῖς
 ποῖς ἐπιβύσονται. καὶ αὖ-
 τὴ Δικαιοτάτῃ ἀμοιβῇ ἐδό-
 τότε, ἃ ἔω τὰ πρῶτα.
 ἔφη ὅνθ' Δικαστῇ. καλέ-
 ῃς οὐδὲ τῶν ἵπποφρετῶν
 νὰ, τότε με παραδίδω-
 ν, ἐν δὲ ἔχαρ, ὡς ἐκτί-
 θεοφρέσων. ἐπὶ δὲ ἔκομην
 τὸν ἀγρόν, ταῖς ἵπποις με
 νομῖνς οὐσίμην, καὶ ἔγ-
 νας, τὴν ἀγέλην, ἅς νόμον.
 ἡ δὲ ἄρα λαγνὰ ὄνθα, ὡς
 Κανδαλά, καὶ μοι ἔφην. ὃ γὰρ ἰσις ἄτης τῶν ἵππων,
 αὐτὴ γὰρ καὶ Μεγαπύλη ἔνδορ με κατέλιπον. ἡ δὲ τῇ μύ-

introeuntes, multa ut in di-
 uitis hominis nuptijs voras-
 bant, Palastram sum execra-
 tus, quae me non in canem,
 sed asinum sua arte transmu-
 iasset. Flaud multos post ne-
 prias dies, volens mihi virgo
 promissam gratiam referre,
 patrem, ut me liberum di-
 mitteret, horitata est. Ille sub-
 ditum cum equarum ar-
 mentis liberum in volupta-
 te, et equas subagitare cum
 vellem, permisit. Quae tum
 mihi optima redhibitio vi-
 sa esset, si mei arbitrij res fu-
 isset. Aduocato itaque equa-
 rum pastore, me sibi perm-
 sit latum, tanquam non am-
 pliùs sarcinarum molestiam
 subiturum. Equabus pas-
 tor immiscuit, ducens sem-
 mul ad pascendum. Opor-
 tebat autem et hic mihi ac-
 cidere, quod olim Can-
 dauli. Sed contrà atque o-
 pinabar, accidit: nam qui
 armento praefrat, inclusum
 me reliquit uxori: illa ad

ημεῖς ἐπιβύζοντες, ὥς ἀλλῶν
 αὐτῇ καὶ πυροῖς, καὶ λευθαῖς
 ὄλῃς. καὶ τὸ μὴ ἴσως μείζον
 κακὸν ὠχραῖς ὄντος, ἀλλῶν
 τοῖς ἰαυτοῖς ἐπιστάτας. ἡ δὲ βελ-
 τιστῇ, καὶ πᾶρά τῶν ἄλλων,
 τῶν ἐν ἰκαίνοις τοῖς ἀγροῖς
 (πολλοὶ δὲ πάντες ἴσασιν) ἄλλων
 ῥα τὸν μισθὸν αὐτῷ, ἱξίμι-
 σθε τὸν ἱμὸν ἄθλιον τράχη-
 λόν. καὶ τὰς μὴ λευθαῖς, τοῦ-
 μόν αἰετὸν φρύζοντες, καὶ μοι
 ὥς ἀλλῶν ἐπιβάτης, μάλας
 ὄλῃς ποιῶν καὶ ἐπινύκτον, ἱμοὶ δὲ
 πύτυρα αἰετοῦ ἴσως. ἡ δὲ ποτὶ
 καὶ σωματικὰ δὲ μετὰ τῶν ἱπποῖς
 ὁ νόμος, παρόμοιός τε, καὶ δια-
 νόμος. ἔκ τῶν ἄλλων, ἀποπνύμενος
 ἄνθρωπος. ἀλλὰ γὰρ μετὰ
 ἄλλων ἐπιβύζοντες ἔναι τῶν
 πυρ, τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἱ-
 σθίων, ἀμφοτέροις αἰς ἱμὶ
 ἀπλάκτιστον, ὥς φέρων
 ἐκ ἡδωάμενος ἡλοῦς πῖμαρ ἱπι-
 κλῶ. καὶ δὲ σὺ καὶ ἡ ἀμορφὸς ἐν
 οὐ ποτὶ ἄλλων ἱπποῖς, ὥς
 ἐνδορὸν ὠφραϊνόμενος. πῶς
 τῇ μύλῃ, ὥς ἐπὶ δὲ ἡμῶν
 μὴ, ἔκ τῶν σωματικῶν πο-
 λιμῶν. καὶ μὴ καὶ τὰ πολλὰ
 αἰς τὸ ὅρ. ἄνθρωπος ἐπιβύζων,

pistrinum illigatum, &
 ticum & hordecum mo-
 cogit. Mediocris hic
 labor, grato præferim
 sino, molere quantum
 mino sat esset. Sed mul-
 intenta quæstui, & in al-
 rum quoque, qui plurimi
 agris erant, opera ad fa-
 nam mercedem miserum fa-
 gabat collum. Insuper ho-
 deum mihi debitum cibum
 confricans, ac molete co-
 gens, placentas ex eo in suum
 usum faciebat: dabatur mi-
 hi fursur pro hordeo. Sed
 quando pastor inter armen-
 ta ire ad pabulum equorum
 sineret, quia me velut adu-
 lterum suspicabantur, cal-
 bus & morsibus infestaba-
 adeo ut nullo pacto xeli-
 typiam valerem fugere. Me-
 cilentus igitur paruo ten-
 pore factus sum ac deso-
 mis, neque domi à pistri-
 labore quietus, neque in
 gis pascens, quum non
 sem ab equorum persecu-
 tione tutus. Destinabar
 tiam quandoque ad monti-
 lignorum

οἱ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμε-
 ον· τῷ δὲ λῷ τὸ λευκάλαον
 ὠνὶ μὲν κακῶν. πρῶτον δὲ,
 ψυχλὸν ὄρος ἀναβαίνον ἐδῆ,
 ρηλὴ δαυῶς ὁδὸν, ἕτα καὶ
 ὑνυπόδιτ' ὄρε' ἐν λιθίνῳ,
 καὶ μοι σωσιγέτωρ μιν ὄνυ
 ἄτλῳ, παιδάειον ἀπάθαρ-
 ον. τῷτό μιν λευκῶς ἐκασο-
 ῖ ἀπὸ πρὸν πρῶτον μὲν ἵπαι-
 α, καὶ τρέχοντα λίαν, ὁ ξύλῳ
 ἐπλῶ, ἀπ' αὐτῷ ὄρε' πυκνὸς
 χοντι, καὶ ὁξὺς. καὶ ἂν ἔ-
 ταις ἑς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ,
 ὅς ἀνίσπτό μοι κατ' ἐκῆνο
 μηρὸς τῇ ῥάβδῳ. ὁ δὲ ἂν τὸ
 ραῦμα ἵπαις, ἕτα μοι ἵπαι-
 ῖθα φορτίον, ὅσον χαλιπὸν
 ἦναι καὶ ἰλίφαντι ἰνυγῆν.
 καὶ ἄνωθεν ἔκατ' ἄβασις ὁξὺς
 ὤ, ὁ δὲ καὶ ἰνταῦθα ἵπαις.
 ἂν δὲ μοι περιπίπτειν ἴσοι τὸ
 φορτίον, καὶ ἑς τὸ ἔτιον ἱ-
 σικλίνον. δύνει τῶν ξύλων ἄ-
 ραιρ' αἶν, καὶ τῷ λευκῷ πρὸς
 βαλῆν, καὶ τὸ ἴδον ποιεῖν, ἔ-
 ὅ μιν ὁδὸς ποιεῖν ἄρ' αὐτῷ, λί-
 θος δὲ μεγάλους ἐκ τῷ ὄρε' ἄ-
 ραιρ' αἶν, καὶ τὸ κυφώτερον,
 καὶ ἄνω νεῦρον τῷ φορτίῳ πρὸς
 ἴθι, καὶ κατὰ πρὸς αἶθλι, ὅς ξύλοις ὁ μὲν καὶ λίθους ἀγῆναι περι-

lignorum sarcinas laturus:
quod malum ceteris erat in
omnibus deterius. nam pri-
mum ascendendus mons ex-
erat saxosus, aspera ac dura
mihī (ut qui absque soleis es-
sem) via ducebat ab impu-
ro puero asinario, qui me
aliquanto nouo more per-
deret. Is percutiebat cura-
rentem, neque simplici so-
lūm ligno, sed eo cui fre-
quentes atque acui stimuli
essent infixi. Is semper po-
steriora dorsi perurgebat,
aded ut nates ulceribus in-
quinatas, semper ab illo eo-
dem loco vapularet. Onus
praterea imponebat et ele-
phanto graue. Descensus
montis licet esset praeceps,
tamen continuis premebat
verberibus. Si quando sar-
cina in alteram declinaret
partem, nequaquam aut
demebat ligna, aut impo-
nebat leuius, ut aequaret
latera, sed graues addebat
lapides leuiori parti. ita re-
dibam miser cum ligna cum
 AAA 3 φέρων.

φ' ἔραμ. καὶ ποταμὸς ὡς ἀνναὸς
 ἐν τῇ ὁδῷ ὃ δὲ τ' ἐποδημῶν
 φ' ὁδῷ, ὅπῃσι τῶν ζῴων,
 ἐπ' ἰμοὶ καθίζου, ἐπὶ ῥα τ' πο-
 ταμόν. ἢ δὲ ποτὶ, οὐαὶ ἁ-
 μυνῶν καὶ ἀφροφῶν, κατα-
 πείδωμι, τότε δὲ τὸ δακρυρὸν ἀ-
 φόρητον ὡς. ἢ γὰρ ὡς κατὰ δὲ
 ἔχ' ἄρα μοι ἰσχυροῦν, καὶ μὴ
 χαμόθεν ἐπιγέρειν, καὶ τὸ φορ-
 τίον ἀφαιρῶν, ἅν' παρὶ καὶ δαί.
 ὃ δ' ἔτι κατὰ δὲ, οὐδὲ γὰρ
 ἄρ' ποτὶ ἰσχυροῦν, ἀπ' ἄνω-
 θιν ἀπ' αὐτῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν
 ὀτρυνῶν ἀρξάμεν, συνίκοι
 μὴ ὡς ξηροῦ ἐπὶ ἀρσένι
 ἐπὶ πηλῶν. καὶ μὴ δὲ κα-
 τὰ δὲ ἰμοὶ ἀφόρητον ἔσται
 αὐτοῦ καὶ ἀνακλῶν ὃ γὰρ
 τῶν φορτίων, καὶ τῶν δαίμων
 ἐσφίξας, ἀπὸ ῥίμα ὁπιδίον
 ἐν τῆς ὑπὸ δὲ αὐτοῦ ἀνδρὸς ὡς,
 ἀπὸ ὧν τὸ δὲ ὁδὸν ἀπὸ ῥίμα
 ῥῶν, καὶ δὲ τῶν μοι, καὶ
 πάντα μοι τὰ ὅπια νύκτωρ,
 ἐπὶ πρῶτον. καὶ ὡς μοι τὸ ἀμύ-
 ναν ἀδυνάτον, ἢ τὸ πρῶτον
 τῶν ἀπ' ἰμοὶ ἐσφίξας, καὶ μὴ
 ἔρτημιν. ἀπὸ γὰρ ἀπὸ ῥίμα
 πείδωμι, φησὶ δὲ τῶν
 ἀνακλῶν τὸ πρῶτον, καὶ

saxa inutilia ferens. Flume
 erat in itinere absque nau-
 ille calceis parcens, à poste-
 riori parte, post ligna super-
 me, quoad fluvium transiui,
 sem, insidebat. si verò (ut sa-
 pe contigit) labore atq; on-
 re nimio lapsus cecidissent-
 tum mihi calamitas adere-
 non ferenda. non enim des-
 me subleuabat manibus, au-
 chamo erigebat, aut redde-
 bat sarcinam leuiorem: se-
 à capite atque auribus inc-
 piens, me ligno percutiebat
 continuè, quoad plagarum
 multitudo me cogeret a-
 surgendum. Aliud quoque
 malum intolerabile sum per-
 pessus: spinarum quippe ac-
 tarum fascem, quem fer-
 bam à posteriori parte s-
 pensum, cauda alligauit,
 pendens crura mouentem (
 ambulanti necesse erat)
 cernimè pungeret. Neq; ve-
 huic malo obuiare poss-
 hærētib; semper spinis, ac pr-
 pter incessū repercutientibu-
 nā si remissiū incedens deu-
 tarem spinarum ictus, lig-
 val

ἔσθ' ἔψλωρ ἀπωπύμω· ἂ δὲ
 φάγοιμε τὸ ξύλον, τότε ἤδη
 τὸ δανὸν ὅπισθεν ὅξ' ὑπεσί-
 πιπτε, καὶ ὅπως ἴρχομαι ὑπὸ
 ὀνυχάτῃ τῷ ἰμῷ, ἀπὸ τῆς
 μι. ἰωὰ δὲ ποτὶ ἄσπετον κατὰ
 πάσχωρ πομπῇ, οὐκ ἔτι φέ-
 ρομαι, πρὸς αὐτὸν λαξικίνης-
 τε, ἄχρ' ἂν τῆτο τὸ λαξικί-
 νης. καὶ ποτὶ κινώμεται
 ἐκπῆσον ἰξίτιρον χωεῖον ἀε-
 ῖτιρον χωεῖον μυτιφικῆν,
 κομίτῃς οὐκ ἔστι, καὶ τὸ σπ-
 πῆον τὸ πολὺ σμυγνικῶν,
 κατίδμεται ἰπ' ἰμῇ, καὶ δὲ
 μῶ ἀργαλὶς ὑπὸ μάλα πρὸς
 διησίμῃ τῷ φορτίῳ, κακὸν
 ἰμοὶ μίτρα τυρώων. ἰωὰ δὲ
 πρὸς τοὺς λοιπὸν ἰδὲ καὶ τῆς ἐ-
 σίας, κατέψατο δαλὸν ἔτι θερ-
 μόν, ἰπὸ δὲ πόρρω τῆς αὐτῆς
 ἰσχυρόμεθα. τὸν δαλὸν ἰνέκρυν-
 ψιν ἀεὶ τὸ σπῆσον. τὰ δὲ (τί
 γὰρ ἀποιδιώατο) αὐτὸς ἀ-
 νάπτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν
 ἔστιρον ἄπο, ἢ πῶρ ἀπλι-
 τον. μαθὼν οὐκ, ὡς αὐτίκα ἐπὶ ἔδωκα ἰν τῇ ὁδῷ, τέλμα-
 τι βαθεῖν τυχῶν, ῥίπῃ ἰμαυτὸν ὑπὲρ τέλματος ἵς τὰ ὑγείατα
 ὅρ' ἔλα ἰν ὑπὸ ἰν ταῦθα τὸ σπῆσον, καὶ δινῶν καὶ σφίφον
 ἰμαυτὸν, τῷ σκλῶ κατ' ἰσχυρὰ τὸ θερμὸν ἰκάνο, καὶ πικρὸν ἰμοὺ
 φορτίον, καὶ ἔτα λοιπὸν, ἀνελκυστῆρος ἰδὲ δινῶν τὸ δὲ τὸ

valde vapulabam: si bacu-
 lum euitarem citius ambua-
 lans, grauius posteriora tor-
 quebatur à spinis. erat asi-
 nario illi omnino me pers-
 dendi animus. Itaque cum
 illum aliquando calce per-
 cussissem, nunquam est id
 oblitus. Iussus stuppam de
 una regione in altiam trans-
 ferre, illam super dorsum
 meum arctè alligauit, inter-
 ricumq; ex eo mihi machi-
 natus, cum paululum pro-
 cecissem, rapit ex igne tor-
 rem exustum, infra stuppam
 abscondit: qua subito incen-
 sa, ego ignem feruens me
 comburentem, in conspectu
 fortè de via stagnum me
 conieci, meque in aqua vad-
 cum stuppa conuolui serpiens,
 quoad ignis exingueatur.
 ita absq; discrimine reliquum
 con-

ἐπολοιορ· ἔδ' ἔτι ἀνάψα
 με τῷ παλὶ διωατὸρ λῷ, τῷ
 ποπκίῃ πηλῷ ὕγρῳ πειφρμί-
 νο. καὶ τῷ τόγῃ, ὃ τλημρὸς
 παῖς πρσιλθὼρ, ἰμοῦ κατε-
 ψάσθ' ἀπὼρ, ὡς παειῶρ, ἰ-
 κὼρ ἱαυτὸρ ἐνοήσαιμι τῇ ἰ-
 σίῃ, καὶ τότε μὲν ἐκ τῷ συ-
 πάῃ, μηδ' ἐλπίσωρ, ὑπεξῆλ-
 θορ. ἀπ' ἑτιρορ ὃ ἀκαθα-
 ρῷ παῖς ἐξῆυρεν ἐπ' ἰμὶ μα-
 κρῷ κάκιωρ, κομίσας γάρ με
 ἐς τὸ ὄρῳ, καὶ μοι φορ-
 τίωρ ἀβδὸρ ἐπιθέας ἐκ τῶρ ξυ-
 λωρ, τῷ δ' ἢ πιπράσκει γιωρ-
 γῷ, πηκσίωρ οἰκοῖωτι, ἰμὶ δ'
 θυμνὸρ, καὶ ἄξυλορ κομίσας οἱ
 παθε, κατὰ ψαύδ' ἰάμερ πρὸς
 τὸρ αὐτ' ἀισπότῳ ἔργωρ ἀνό-
 στωρ· τῷ δ' ἐρ, δισποτα, τὸρ ὅ-
 νορ, ἔκ οἱ δ' ὅτι βόσκομαι, δα-
 νῶς ἀργὸρ ὄντα, καὶ βραδύ.
 ἀπ' αὐτὸν νιῶ ἰπιτηδύῃ καὶ
 ἄπο ἔργωρ, ἰπὰρ γιωαῖκα ἢ
 παρθένωρ καλῶ καὶ ἡραίαρ
 ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπλακίσεις, ἰ-
 πῖτα δρόμω ἐπ' αὐτὸς, ὡς ἂν
 τις ἐρεῖ ἄνθρωπῳ ἄρρῳ, ἰπὶ
 ἱρωμένη γιωακί κινεμένης, καὶ
 δάκνη ἐν ἐλάματ' ὀχήμα-
 τι, καὶ πηκσιάζειν βιάζεται, ἐκ δ' ἐπὶ, σοὶ δίκας καὶ πράγματα

confeci via, cum non dare
 tur illi facultas stuppam am-
 pliùs incendendi, limo atque
 aqua plenam. At scelestus
 ille asinarius domum reuer-
 sus, omnem in me culpam
 coniecit, asserens me me-
 sponte in ignem profuissse.
 Alter deinceps impurus pue-
 ingens aduersum me exco-
 gitat malum: nam cum me
 ad montem deduxisset, gran-
 di lignorum imposita one-
 re, rediens vicino agricolae
 ligna vendidit, meque va-
 cuum lignis domum redu-
 cens, apud dominum velu-
 ti inutilem accusat, inquires
 Quid hunc asinum ampliù
 nutrimus frustra, difficilem
 tardum, grauem? Inspice
 quae sit eius cura: si mulie-
 rem aut virginem formosam
 conspiciit, euestigia calci-
 bus profiliens, cursu ad eam
 fertur, tanquam homine
 ad mulieres dilectas solent
 morsu tanquam osculi
 appetens, mittitur concum-
 bere: ex quo lites tibi et odi-

παρίξῃ, πάντων ὑβρισμῶ-
 νων, πάντων ἀνατριπομι-
 νων. καὶ ὅτ' οὐκ ἐξυλά κομί-
 ζω, γυναικα ἄς ἀργὸν ἀπὶ ἑ-
 ἑρὶ δέξω, τὰ μὲν ἐξυλά πάντα
 χαλὰ ἰσκόρπισον ἀπὸ σπλά-
 γνης, τὰ δὲ γυναικα ἐς τὴν
 ἑδρὴν ἀνατρέψας, γαμῶν ἐ-
 βόλη, ἵως ἂν ἂν ἀποθῇ ἐκ-
 δραμόντων, ἐμὴν ἀμφοτέρω γυναι-
 κί, ἐς τὸ μὴ διασπαθῶμαι ἀπὸ
 τῆ καλῆς τέττιρας. ὃ δὲ ταῦ-
 τα πυνθόμενος, ἀπὸ αὐτῆς μὴτε
 παύσασθαι, ἴσθαι, ἰδέσθαι, μὴτε
 φορτηγῆν, καὶ ἱρώτας ἀνθρώ-
 πωνος ἱρῶς, ἐπὶ γυναικας καὶ
 παῖδας οἰστρούμενος, ἀπὸ σπλά-
 γνης αὐτόν καὶ τὰ μὲν ἐγκατα-
 τίς κνυθὶ δότι, καὶ τὰ κρία τίς
 ἐργάταις φυλάξαι, καὶ ὡς ἔρη-
 ται πῶς οὐτὸς ἀπὸ θανάτου, λυ-
 κῶ καταψάλλεται. ὁ μὲν οὖν
 ἀκάθαρτος πᾶσι, ὀνηλάτης
 ἐμὸς ἱσχυρὸς, καὶ μετὰ ἴκα ἡ-
 θιλιρ ἀπὸ σπλάγνης. ἀπὸ ἱσ-
 χυρῶς τις παρὼν τότε γὰρ ὁ-
 νορ γινώσκω, καὶ οὐτὸς ἱρῶς
 τό μιν τὸ θανάτου, δανὰ ἐπὶ
 ἡμοῖς βυθωσάμενος, μὴ δαμῶς,
 ἴσθαι, ἀπὸ σπλάγνης ὄνορ, καὶ ἀλλῶν
 καὶ ἀχθοφορῶν δυνάμενος. καὶ ὅ

omnibus conquerentibus pa-
 uentibusque insurgunt. Enim-
 uerò nunc ligna ferens, con-
 specta in agrum abeunte
 femina, ligna abiecta di-
 sperfit, mulierem tanquam
 coiturus insequitur, donec
 alijs aliunde accurren-
 tibus, mulier ab huius for-
 mosi amatoris impetu libe-
 rata est. Hæc patronus crea-
 dens: Posteaquam, inquit,
 neque piger ire vult, neque
 sarcinam ferre, sed mulieres
 appetens, amores hominum
 imitatur: occidite eum, et
 intestinis vulturibus datis,
 carnes operarijs seruate. Si
 quis quomodo sit mortuus,
 quæret, fingite à lupo in-
 teremptum. Ad hoc absur-
 dus ille puer ganisus, me
 subito parat iugulare. Sed
 fortè accidit ut vicinus qui-
 dam agricola me ab interi-
 tu vindicaret, quædam con-
 sulens aduersum me grauior-
 ra: Nequaquam hunc asi-
 num occidas, inquit, pistri-
 no aptum, atque oneri fe-
 rendo. Neque etiam magnum,

μίγα ἔργον, ἰσχυρὰ δὲ αἱ ἀν-
 θρώπων ἔργα καὶ οἷός ποτε
 γίγται λαβὼν αὐτὸν, ἔκτεμι.
 τῆς δὲ ἰσχυροδότητος ταύτης
 ἄρμυς ἀφαιρηθεὶς, ἄμυρος τε
 ἀπὸν, καὶ πῶς ἔσται, καὶ οἷ-
 σι φορτίον μίγα, οὐδὲ ἀχ-
 αῖος. ἃ δὲ αὐτὸς ἀπάρυε
 ἔχας ταύτης τῆς ἰσχυρίας, ἀ-
 φείκομαι δι' ὅρου, μὴ ἀφ' ἑνὸς
 ἢ τριῶν ἡμῶν, καὶ σοὶ
 τὸν σφεδρὸν ἐστὶν πᾶσι
 παρίτω τῇ τομῇ. οἷός ποτε οὐκ
 ἐνδύον ἀπαύλας ἰκλύουσι τὸν
 ἀμβροτον, ἄς ἐν δίζοι. ἐγὼ
 δ' ἄλλ' ἰδέσθην, ἄς ἀπαι-
 σον αὐτὸν τὸν ἐν τῷ ὄντι
 ἀνδρα. καὶ [ἔ]στιν οὐκ ἔτι δὲ
 ἀπαισῶν, ἀλλ' οὐκ ἔτι δὲ
 ἀπαισῶν, ἄς ἐν δίζοι. ἐγὼ
 δὲ αὐτὸν ὄντως ἀπαισῶν
 τῇ λαίᾳ ἰκλύουσι, ἃ ἔτι
 ἰμαυτὸν ἐν τῷ ὄντι, ἐν τῷ
 ἰκλύουσι, θανάτῳ οἰκίᾳ ὅτι
 λόκλῳ ἐστὶν, καὶ ἀπαισῶν
 ἀπαισῶν τὸν δὲ ἀπαισῶν. ἰπὸς δὲ
 οὐκ ἔτι δὲ, ἀπαισῶν τὸν δὲ
 ἀπαισῶν, ἄς ἐν δίζοι. ἐγὼ
 καὶ τὸν ἰπαισῶν, τὸν δὲ
 γὰρ τὸν δὲ ἀπαισῶν, τὸν δὲ
 καὶ τὸν τὸν δὲ ἀπαισῶν, τὸν δὲ
 ἄς ἐν δίζοι. ἐγὼ καὶ τὸν
 ἄς ἐν δίζοι. ἐγὼ καὶ τὸν

si in amores mulierum labi-
 tur. castra ipsum. summota
 enim veneris cupiditate, mi-
 tis eris & pinguis, cui non si-
 difficile etiam gravissimum
 onus ferre. Si, quomodo cas-
 stretur, ignoras, triduo aut
 quattiduo virum adducam
 huius artis peritissimū. Ap-
 probatur à singulis qui ade-
 rant, consilium. Hoc audiens,
 fundebam lachrymas, tan-
 quam vir essem in asino des-
 suurus. neq. enim vivere am-
 plius cupiebam, si fierem eu-
 nuchus. Potius ergo aut ine-
 dia deficere decreui, aut ex
 monte aliquo me precipitem
 dare, ut morte misera effu-
 gerem vitam miseriorem. At
 nocte intempesta superven-
 nit in agros & villam nū-
 cius, puellam à latronibus
 nuper raptam, & eius spon-
 sum meridie iuxta litus de-
 ambulantes, ab inundantis
 maris aqua raptos atque
 absorptos

θάλασσαν ἀπρᾶσαι, καὶ ἀφα-
 νᾶς ποιεῖσαι, καὶ τέλη αὐτοῖς
 τῷ τῆς συμφορᾶς καὶ θανά-
 τῳ ᾗνῳ. οἱ δὲ, οἷα δὲ κί-
 κινωμένης οἰκίας νύκτωρ δις
 ποτῶν, ἔγνωσαν μυχίτι μί-
 νην ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀπὸ πάν-
 τα θρόνον ἔλθον τὰ ἔνδοξον,
 φωνῇ ἰσχυρῇ. ὁ δὲ νομὴς
 τῶν ἵππων καὶ παρὰ
 βῶν, καὶ πάντῃ, ὅσα θωατὸς
 ἦν, συκαθῶν, ἐπικατέδρα-
 μοι καὶ ταῖς ἵπποις. ἔγὼ δὲ
 ἀχθόμενος μὲν, φέρων φορτίον
 ὄνυξ ἀνθρώπου, ἀπὸ οὐκ ἄσμε-
 νος τὸ ἐμὸν δόξον τῷ τῆς ἐ-
 μῆς ἰδιωτικῇ. ἐκτὸς καὶ
 πλὴν νύκτα ὅλκον ἰσχυρῶν ὅ-
 δον ἀργαλίαν, καὶ τριῶν ἄλ-
 λων ἡμερῶν πλὴν ὁδὸν ἀν-
 ἔλθον, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῇ
 Μακεδονίας, Βέροιας, μεγά-
 λην καὶ πολυάνθρωπον. ἐνταῦ-
 θα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες, ἡμᾶς
 ἰδρύσασθαι, καὶ ἑαυτοῖς. καὶ τότε δὲ
 πράσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν.
 καὶ κέρυξ ἀφ᾽ οὐρανῶν, ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἰσῶς, ἐκέρυττον. οἱ δὲ πᾶ-
 ὄντες ἰσχυρῶς ἦσαν, τὰ σύμα-
 τα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ πλὴν ἡλικίας ἰσχυρῶς ὁδοῖς ἐκείνῃ
 πορῇ, καὶ τὸς μὲν ἀνέλθον, ἀπὸ ἄπορ, ἐμὴν ὕμνον ἀπλ-
 νήμινον.

absorptos fuisse, hunc finem
 et rerum et vite sortitos.
 Servi novis dominis vacua
 domo, decrevere omnes ne-
 quaquam decetero servitum
 tem pati: raptisq̃ quæ in a-
 gris erant, aufugiunt. Qui
 equis præerat, adsumptis
 quæ poterat, mihi et equis
 imponit. Aegre ferebam non
 ferre me onus asino dignum:
 lætabar tamen me evasisse id
 periculum exelionis. Vni-
 versæ nocte confecimus lon-
 gum iter, tertia die in urbem
 Macedoniae pervenimus Be-
 roeam, quippe magnā ac po-
 pulosam, in qua habitare sta-
 tuerat qui me ducebat, et
 simul iumenta vendere. Præ-
 co medio stans in foro nos
 proferibebat. emptores di-
 ligenter inspiciebant omnia,
 aperientes os, atque ex denti-
 bus ætatem cuiusq̃ coniectā-
 tes: et emerunt ad iumen-
 ta reliqua, me ultimum re-
 lictum præco iussit reduci
 domum,

ἀμφοτέρω, ὁ ἑρμὴς ἐκίλευσε
αὐτὸς ἐπαράφρως οἶκον, ὅ-
πως, λίγαν, οὐτ' ἄλλο
ἐκ ὑψηλῆς ὑψιπέρας, ἀπομα-
κρύνει δινομένη, ἡ μετα-
πίπτουσα νύμφη, ἡ γὰρ κα-
μοὶ τὸν ἀποτόλῳ, οἶον οὐκ
ἀρ' ἀξίω μὲν κινεῖται, ἢ καὶ
ζέφυρον ἴσῃ, τέττονι ἴσῃ, τὸν πλὴν
θιὸν πλὴν Συείας ἀστὴρ κα-
μας καὶ τὰς ἀγρὰς πρὸς φόν-
τον, καὶ πλὴν θιὸν ἰσχυρὰ κα-
τακαλόντων, τέττονι πρὸς
κομῇ, πομπῇ πᾶν τιμῇ,
πριάκοντα δραχμῶν. ἡ γὰρ
ἡδύ, ὡς ἀποτόλῳ ἀπόμην ἀ-
γοῦσι. ἵτα δ' ἔκομῃ, ἵνα ὡς
καὶ Φιλίβῳ (τὸ γὰρ ἔστιν
ἔργον αὐτῆς ὡς καὶ με-
ταφύσῃ πρὸς τὴν θύραν ἀνακ-
τῆς, ὁ κοράσια, δὲλον ἵνα
μὴν ἰσχυρὰ, καλὸν καὶ ἀφρόν,
ἡ Καπποδόκῃ τὸ γὰρ. ἡ
γὰρ δ' αὖτὰ κοράσια ταῦτα, ὅ-
τε καὶ κινεῖται, σωρὸς ἡ
Φιλίβῳ. καὶ πάντως πρὸς πλὴν
βολῇ ἀνακτόνῃ ὡς οὐκ ἔστι
ἀλλ' ὡς ἀφρόντων ἀνακτῆ
συμφῶν. ὡς δ' ἔδορ' ὄνον ὄντα τὸ δὲλον, ἡδύ ταῦτα ἵσῃ τὸν Φί-
λιβον ἰσχυρὰ, τὸ γὰρ οὐ δὲλον, ἀλλὰ νυμφίον αὐτῆς πρὸς
ἡγας ἀφρόντων, ὡς οὐκ ἔστι τὸν καλὸν γάμον, καὶ τὴν

domum, inquit: Hunc so-
lum vides non reperisse em-
ptorem. At forte multa re-
uolvens sapiens & commu-
tans, dominum minimè gran-
tium parauit. Cinadus erat
senex, vnus ex his qui deam
Syriam per villas & agros
circumferentes, stipem dea
offerre impellunt. huic ma-
gno vendor precio, drach-
mis triginta: quem ligatus
sequor. Vbi domum Phi-
lebi (hoc emptori nostro no-
men erat) peruenimus, ma-
gna ad ostium voce: ὁ Co-
rasia, inquit, seruum vobis
em pulchrum ac grandem,
genere Cappadocem. Erant
ea Corasia cinadonum iur-
ba Philebi coadiutorum, qui
omnes ad illius vocem ap-
plaudentes, existimabant ve-
rum emptum esse: vt ve-
rὸ asinum vidēre, Phile-
bum increpant, qui non ser-
uum, sed sponsum sibi ad-
duxerit suis nuptijs dignum.

ἄοις ταχίως ἡμῖν πώλους δίδου-
 τες. καὶ οἱ μὲν ἐγγύωρ, τῇ δὲ
 ὑεδαίᾳ, σποντάσθοντο ἐπ' ἔρ-
 γον, ὥσπερ αὐτοὶ ἐλγρον καὶ
 τὴν θύρην σκαυασάμενοι, ἱ-
 μοὶ ἐπέθηκον, ἅπαντες πόλιος
 ἐξηλαύνοντες, καὶ τὴν χώραν
 πρὶν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δ' ἂν δὲ εἰς ὠ-
 μὴν τινὰ πρὸς ἰλθοίμεν, ἐγὼ
 μὲν ὁ θεοφόρητος ἰσάμεν, ὁ δὲ
 αὐλητὴς ὁμιλος ἐφύλαττον θύρην.
 οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπὸ ῥίψαν-
 τος, τὴν λεφαλὴν κατὰ θένον ἐκ
 τ' αὐχένος ἐκίσχοντες, τοῖς ξί-
 φεσιν ἐτίμνοντο τὸς πύλας.
 καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ἐθόντων
 ὑπεβάπτον ἑκάστος, ἐτιμν-
 οῦν καὶ ταύτην, ὥστε ἰν' ἀκαρεῖ πάν-
 τα σπινθῆσαι μαλακοῦ αἵ-
 ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν,
 τὰ πρῶτα ἱερὸν ἰσῶς, μὴ
 ποτὶ χεῖρα τῇ θεῷ καὶ ὄνειδος αἶμα
 τ' ἁβνοῖο. ἐπεὶ δ' ἂν δὲ κατα-
 πόψασθαι οὕτως ἑαυτὸς, ἐκ τῶν
 πρὶν ἐκτόνων θιατῶν σωτῆ-
 ρον ὁβολὸς καὶ δραχμάς. ἄλλος
 ὀσχάλας, καὶ οἶνον, καὶ τυρὸν καί-
 δον ἐπιδόκει, καὶ πυρὸν μίθριμ-
 νον, καὶ κριθῶν ὡδ' ὄνον. οἱ δ' ἐκ τῶν
 πρὶν ἐπὶ φρονέοντες, καὶ τὴν ἐπ' ἱμοὶ
 λομίζοντες

ex quo certè pullos ejusmo-
 di quamprimum pararet. Ad
 hæc cùm risissent omnes ex-
 ercizio suo intenti, paratis
 domi sacris, mihi deam su-
 perimposuerunt. Ciuitatem
 ingressi, cùm patriam per-
 ambularemus, in quandam
 villam peruenimus, in qua
 ego deam ferens constiti.
 Quidam qui rei sacræ præ-
 erat, cùm veluti deo plenus
 nonnulla protulisset verba,
 reliqui mitra proiecta caput
 subius guttur ligantes, ensi-
 bus laceratos feriunt, lin-
 guam insuper foris dentes
 extensam quisque incidit, ut
 breui tempore omnia san-
 guine manarent. Hic ego
 valde extimescebam, ne asi-
 ni quoque sanguine dea o-
 pus esset. Eo pacto cùm si-
 bi sanguinem eduxissent,
 drachmas et obolos à cir-
 cumstantibus colligunt. Alij
 carycas præbent, et vi-
 num, casei quoque fiscellas:
 alij medimnos tritici atque hor-
 deum in asini cibū. Ex his et
 habebant victū, et sacra deæ
 faciebant.

κομιζομένην θύειν ἰσθῶσιν
 καὶ ποτὶ αὐτὴν ἐβόων τινὰ κυ-
 τῶν ἰσθῶσιν ὄντων ἡμῶν, νῆα-
 νίσκου τῶν κομητῶν μίγαν
 ἀγρώσας τις, ἡσάυσειν ἔσω,
 ἔνθα καταλύτων ἔτυχον.
 ἔπατα ἔπασχον ἐκ τῆ κομη-
 τῆ, ὅσα σωῆθαι καὶ φίλα τοῖς
 τῷ ἀνοσίτοις κιναιδοῖς λῶ-
 ἐν δὲ ἡμετέροις αὐτοῖς τῇ ἐς
 μαρτυρίαν ἀποδοῦναι, ὅτι μίχριν αὐ-
 τὴν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῶσα,
 ὦ Ζεῦ στήθεα, κέλευσα, ἀπὸ
 ἡμῶν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἢ
 ἐμὴ, ἀπὸ τῆ ὄνου, ἐκ τῆ φά-
 ρυγγος, καὶ μίγα ὠκυπέσσ-
 μι. τῶν δὲ κομητῶν τινος
 (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπλω-
 λικότου, καὶ τὸν ἀπλωλότητα
 ἡγεῖσθαι) ἀπέσαντις μου
 μίγα βοήσαντες, παρέρ-
 χονται ἔσω, ἐλπίσιν οὐδὲν ἐ-
 πόντος, ὡς ἐμὲ φέροντες ὄν-
 τες, καὶ καταλαμβάνουσι τὸς
 κιναιδούς, ἄρρητα ἔνδορ ἱερα-
 ρομένους. καὶ γὰρ ἐκ τῶν ἱ-
 πασι μεθόντων πολλοὺς γίνεσθαι
 ἔξω, καὶ ἐκδομένους, ὅλην τῇ
 ἐβόῃ τῶν λόγων διείδωκα τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγησαν. οἱ γὰρ ἀπὸ
 πολλοὶ θανῶς ταῦτα ἐληλυμμένα, πῶς ἐπιούσης νυκτὸς ὡθὺς
 ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἰσθῶς ἐκ τῆ ἱερώς πῶς ὁδοῦ,
 ἰσθῶς

faciebant. Per ambulantes
 illis aliquando villam quan-
 dam, iuvenem grandioreni
 à se conspectum expiscati,
 domam in quam fortè diuer-
 terant, deducunt. Illi mulie-
 bria (ut illis nefarijs cinædis
 mos erat) perpepsi sunt: ego
 dolens me in asinum esse ver-
 sam, cum tantum scelus non
 possem ferre: O scelesti,
 cum vellem exclamare, pro
 voce hominis magnum ru-
 gitum dedi. Quidam ex ea
 villa amissum asinum quaer-
 rentes, repente audita rugi-
 tu, nullo præmonito ingre-
 diuntur domum, quam æstis-
 marent me suum asinum ef-
 fe, repertis qui infanda pa-
 trabant cinædis, multo cum
 risu locum egressi, scelestam
 sacerdotum nequitiam per
 totam villam diuulgant. Il-
 li ob eorum scelera deprea-
 hensa, pudore territi, proxim-
 a nocte abeunt. Cum in locum
 solitariū peruenissent,

καλίσπανον, καὶ ὠρίσοντο ἐς
 οἱ μὲν δὲ παντὶ τὰ κείνων μυ-
 στίαι. καὶ τὸ μὴ ἀνικτὸν
 τὸ δεινὸν ἴδω, κακῶς ἔλ-
 λει, ἀλλὰ τὰ μετὰ τῷ
 ἔκτε' ἀνικτὰ· πλὴν ἤθις
 ἀφελόντων με, καὶ χαμῶ κα-
 ταβήμεναι, καὶ τὰ ἔργατά
 μου πάντα περιποιήσασθαι,
 θυμὸν ἥδη πρὸς δίκην με
 ἀσφάξαι μὲν ἄρα, ἅτα κείνη
 τῇ ἐκ τῶν ἀσφαλέων μάλιστα
 πῶνόντις, ὅλizon ἰδίῃσιν ἀ-
 ποκτείναι, ἐκλήνόντις με τῷ
 λοιποῦ ἄφρονος εἶναι θεοφό-
 ρον. καὶ μὲν καὶ ἀσφαλέως
 μετὰ τὰς μάστιγας ἐβλή-
 σαντο, ὡς ἐς ὑβερ αὐτὸς βα-
 λόντα ποτὶ λῶν, καὶ τῆς ἐβ-
 ρύνης ἰργασαμένους ἐκβαλόντα.
 ἀλλ' ὥς με μὴ ἀποκτείναι,
 δεινῶς αὐτὸς ἢ θεὸς ἰδυσθ-
 ῶναι, χαμῶ καθήμεναι, καὶ
 ἐκ ἔχουσα ὅπως ὁ δῶσι· ἰντῷ.
 θῆναι οὖν, μετὰ τὰς μάστιγας,
 καὶ τὸν πλὴν δίκην ποιεῖν, ἰδῶσι
 ζῶν. καὶ πρὸς ἰστίαν ἥδη κα-
 ταβήμεναι ὡς ἀγρόν πλεονῶν.

τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἴδω οὐτὶς ἴνδον. καὶ πλὴν θεὸν μάλιστα ἄσ-
 φαξαι τῇ οἰκίᾳ ἐκδίδω, καὶ θυσίας αὐτῇ πρὸς ἄσφ-
 αλῆς οἰδῶ μὲν ἀνθρώπων αὐτὸς ἄσφ-
 αλῆς τῶν φίλων γὰρ

increpabant me itati admo-
 dum, quod eorum mysteria
 patifecissem. Tolerabile hoc
 erat damnum, verbis mala
 audire: quod sequitur, non
 ferendum. deam quippe de-
 ponentes, sublata sella, num-
 dum arbori robuste allia-
 gant, deinde fuste ex nervis
 facto, me ad necem verbe-
 rant, iubentes in futurum es-
 se taciturnum. Et simul post
 verbera me statuunt iugula-
 re, qui villicorum iram in se
 incitatum, neq. per me lice-
 rit facere consuetum quae-
 ssum: sed ope iacentis humi
 dea id prohibentis, ne dees-
 set qui eam ferret, eadem ef-
 fugi: post multas tamen pla-
 gas reposta supra me dea,
 iter persecuti sunt. Vespere
 in hominis opulenti praedium
 peruenimus, qui liberius
 nos domi excipiens, sacra
 Dea peregit. Hic ego in-
 gens periculum adij. Amicus

quidam

τις ὧ ἀνθρώπων τῶν ἀγρῶν
 ἐπιμύει δῶρα, ὄνου ἀγρίου
 μηρόν. τοῦτον μάλαρ
 σκωάσαι λαδῶν, ῥαθυμίας
 ἀπώλιν, κυνῶν πομπῶν λα-
 θραίως ἔσω παρελθόντων.
 ὁ δὲ διελθὼς πληγὰς πομπῆς,
 καὶ βάθρον ἐκ τῆς ἀπωλείας
 τοῦ μηροῦ, ἔγνω κερμαίνειν
 ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου· ἡ δὲ
 γυνὴ ἡ τέττα, λακρὸν ἱξάσιορ
 ἰμόρ, ἀλλὰ μήτε ἀπόβνησκε,
 ἥσπερ, ὧ φίλτατε, μήτε ἀθυ-
 μίας τοιαύτη δῶς ἑαυτόν·
 παθόντων γάρ μοι, πράξας
 εἴς πάντα. τῶν κυνῶν δὲ
 τὸν ὄνον λαδῶν ἔξω, ἄς ἔρη-
 μου χυεῖορ, ἐκπαῖα σφάξας
 αὐτόν, τὸ μίρον μὴ ἐκείνο,
 τὸν μηρόν ἀπτιμῶν, λόμιζε
 δυνῶν, καὶ σπασάσας, ὧ ἀν-
 σπότη ἀπόδω. καὶ τὸ ἄλλο
 ὄν, λατῶ πῦρ, τὸν κρημνὸν
 ἄφω· λόξεν γὰρ ἀπὸ δας, οἷον
 χυδαίωσι, καὶ ἔνθα ἀφανίς.
 ὁρᾷς δὲ, ὡς ἔστιν ἔνθα κῆρ,
 καὶ τῇ ἀγρίου ἐκείνον πάντα
 ἀμάνωρ. ὁ δὲ μάλαρ, τῆς
 γυναικὸς ἐπαινήσας τὸ βόηθμα, αἶσα, ἔφη, σοι, ὧ γυνὴ ταῦτα
 καὶ τέττα μόνον ὧ ἔργον τὰς μάστιγας φυχῆν ἔχω, καὶ τὸτό μιν
 ἥδην πεπράξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνὴρ οὕτως, οὐ μὲν μάλαρ

quidā nostri hospitis in par-
 tem sylvestris asini ei dono
 misit, quam canes qui iniuncti
 occlusi erant, coqui negligē-
 tia comederunt. Hic prae-
 modum, ne domini iussu ea-
 pularet, cum demorte cogi-
 taret, consilio mulieris per-
 percit vitæ. Si mihi credes,
 inquit, te saluabis, te re-
 sarcies hoc damnum. Habebis
 hi cinadi asinum, quem si
 deduxeris in desertum locū,
 facile illum poteris occidere,
 sumtamq̃ ex eo partem pa-
 rare in cibum domino: reli-
 quum corporis in præceptis ab-
 hñce. existimabunt cinadi au-
 fugisse asinum, neq̃ amplius
 deprehēdi posse. hic verò a-
 sinus pinguis, est et persimi-
 lis sylvestri. Approbato mu-
 lieris consilio coquus intel-
 ligēs hoc pacto iram patro-
 ni declinaturū, mihi propin-
 quat, ut consultum facinus
 patraret. Atego quid de m-

futurum

ἃ πλυσίον ἰσῶς, πῆ γωσσι
 ὧτα σωνιδυλῶν. ἰγὼ δὲ
 μίπορ ἤδη πεορόμῃ
 ῥάσιον ἰγωρ τὸ σῶσαι
 αὐτὶ ἐκ τῆς κοανίδος. καὶ ῥῆ-
 ας τὸν ἰμάντα, ᾧ διηγόμην,
 καὶ ἀνασκιρτῆς, ἱμῶν δρό-
 μῳ ἦθω, ἔνθα ἰδέσθην οἱ λι-
 αδοί, σὺν τῷ Δισπότῃ τῶν
 ἄγρων. ἐνταῦθα ἠσθραμὸν,
 ἐνατρίπω πῶντα τῷ σκιρ-
 ῆματι, καὶ λυχνίαρ καὶ τρα-
 σίς. καὶ γὰρ μὴ ὥμῳ κομῶ-
 ῖόν τι βῶν περὶ σωτηρίαρ
 μὲν ἐρηνεύει, καὶ τὸν Δι-
 σπότῳ τῶν ἄγρων ἐκλῶκερ
 ὁδῶς, ὡς ἀγέροχον ὄνορ,
 καὶ κατακλινόμενα, φηλῶτ.
 τῶν ἀσφαλῶς, ἀπὸ μὲν ἔ-
 νθ' ὁ κομψὸν, ἀς ἰσχαλῶν
 λῶν καὶ λιγδῶν, ληψίαν δό-
 ξαντίς μιν, ξίφῃ ποτὶ ἠδὲ, καὶ
 λόγχῃ ἐπ' ἱμῶν ἰσπαλῶν, καὶ
 ξύλα μακρὰ, καὶ ἔχορ οὕτως,
 ὥς ἀπὸ γῆρας μιν ἰγὼ ὁρῶν
 τὸ λατὶ τὸ μίγνῃ, δρόμῳ
 ἄσω πρὶν ἔρχομαι, ἔνθα οἱ ἱμοὶ
 Δισπότου κοιμηθῆσι καὶ ἱμῶν.
 οἱ δὲ θιασάμφοι τοῦ βῶ, συγ-
 κλείουσι τὰς θύρας τοῦ μάλ' ἰξωθεν.
 ἰπὸ δὲ ἤδη ὄρθρος ἐν, ἀρά-
 μνος πλὴν θῆρ' αὐθις, ἀπὸ μὲν ἅμα
 βῶς ἀγύρταις. καὶ ἀ-
 πομόνῃ ἡς πῶν ἀπὸ μὲν μεγάλῳ
 καὶ πολυάνθρωπον,

futurum esset praevidens, o-
 ptimum factu duxi id peris-
 culum subterfugere. Igitur
 effracto quo ducebar lo-
 to, prosiliens feror inius
 cursu, ubi cinædi cum ho-
 spite cenabant, subito eo
 adveniu et lumen et men-
 sam subij, existimans hoc
 scitum inuentum saluti mi-
 hi futurum, dominumq; ex-
 uestigio me ociosum alio
 quo tuto in loco detenu-
 rum: verum hæc res in ex-
 tremum est mihi versa dis-
 crimen. nam furiosam me o-
 pinati, ensibus, iaculis, lon-
 gis baculis, velut occisuri me
 appetiuerunt: quo periculo
 perspecto, in interiora do-
 mus, ubi cinædi dormituri
 erant, curro. Illi ostium loci
 exterius occludunt. Diluculo
 nebulones illi, dea mihi sus-
 perposita, recedentes, ad aliam
 civitatem corijs et opibus
 potentem perducunt: in qua

ἰν' ἧ καὶ καινότητος τι ἔτρε-
 τώθεν, τὴν θεὸν μὴ μέναι
 ἰν' ἀνθρώπων οἰκίᾳ τῆς δὲ παρ'
 ἐκείνοις μάστιγα τιμωμένης,
 ἐπιχωεῖς λαῖμον' ὅ τ' οὐ γὰρ
 οἰκῆσαι. οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσμε-
 νοι τὴν ξένω θεὸν ὑπιδί-
 ξαντο, ὥς σφῶν αὐτῶν θεῷ
 συνοκίευντο, ἡμῖν δὲ οἰκίαν
 ἀπιδέξασθαι ἀνθρώπων πρῶ-
 των. ἰν' αὐτὰ συχναὶ ἡμίρας
 οἱ δισπότης διατρίψαντες, ἀ-
 πείναι ἠέλοιντο εἰς τὴν πλε-
 σίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπὸ
 ζωῆς ἐπιχωεῖς. καὶ αὐτοὶ
 εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες,
 ἱκομίσθοντο αὐτῶν, καὶ θέντες
 ἐπ' ἱμοί, ἤλαυνον ἕξω. ἔνυχον
 δὲ οἱ δυσσεβεῖς, εἰς τὸ τέμενος
 ἐκῆντο παρελθόντες, ἀνάθημα,
 φιάλῃ χρυσῇ κλέψαντες,
 τὴν ἑκείνῃ θεῷ ἔφερον. οἱ δὲ
 λαμπρὰ αὐτόμαχοι τῶν, ὁ-
 θύς ἐδίωνον, εἰς τὰ πλεσίων
 ἰγνόντο, καταπηδῆσαντες ἀπὸ
 τῶν ἵππων, ἄχοντες αὐτῶν ἰν'
 τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱερο-
 σύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπὸ ζωῆς
 τὸ λαπὴρ ἀνάθημα, καὶ ἱερὸν
 αὐτῶν πάντα, ἔνυχον αὐτὸ ἰν' ὧς κλέψας τῆς θεοῦ. δύναντες
 οὐκ τὸς γυναικίας, ἔχοντες ὀπίσω, καὶ τὸς ἄλλους εἰς τὴν ἀρετὴν ἰμβάλλου-
 λαι,

nouum interuenit prodigiū
 nam cum dea priuata domu
 diuersorium abnueret, in te-
 plo seponi iussit eius loci, qu
 a ciuibus maximè coleretur
 Illi libenti animo deā exterr
 nam prope suum deum in te-
 plo collocant: nobis tradunt
 paupercula hospitium do-
 mus. Hi: plures cinædi dies
 commorati, cum abire vel-
 lent, deamq̃ a ciuibus pete-
 rent, templum ingressi deam
 asportant: verum non sacrosos
 homines phialam auream è
 templo ablatam furto, infra
 deam recondunt. quā te pa-
 lām facta, ciues nos infecus
 ti, ut appropinquārent, ex
 equis desilientes, cinædos ca-
 piunt, impios illos ac sacri-
 legos appellantes, cum phia-
 lam ereptam repeterent: et
 scrutati singula, eam repe-
 riunt in sinu Dea absconsum.
 Quam ob rem hos muliebres
 viros colligatos, in urbema
 que traductos, in carcerem
 conijciunt:

οἱ, τὴν δὲ θεῶν, τὴν ἐπὶ ἱμοῖ
ομιζομένην ἀραῖαν, ναῦ
πῶ ἰδωκαν, τὸ δὲ χευσίον τῆ
ολίτιδι θεῶν πάλιν ἀπὶ δω-
αν. τῇ δὲ ὑστέρᾳ, ἵα τε σκαῦη,
ἀμὶ πιπρωσκέμ διέκνωσαν.
ἢ ἀπὶ δοντό με ξυφῶ ἀνθρῶ-
π. τὴν πηλοσίον ἐβόλῃ οἰ-
ουῦτι. τὴν δὲ ἔχοντι ἄρτους
ἱερῶν. οὗτος με πρῶτα δῶν,
ἢ πυρῶν μεδόμενος δίκῃ ὡ-
ντάμνη, ἐπιθείς μοι ἔπος
όν, ὡς ἑαυτὸν ἡλαυνον, ὁ-
δόν ἀργαλίαν. ὡς δὲ ἤκομην,
πρῶτα με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ
πῶ πολὺ πληθῶν ἔνδον ὁμο-
ἐλῶν ἐκινῶν, καὶ μάλα πολ-
ὰ ἔειπον, καὶ πᾶσαι τὸ βίσις ἐστὶς
ουδὲ. καὶ πάντα ἐκῆνα μετὰ
ῶ ἀλάνθρωπ. καὶ τότε μετὰ με,
ἵα ξυφῶν δῶν, καὶ φορτίον
βαρύντα δὲ ἀράμην, καὶ ὁ-
δόν ἀργαλίαν ἀβυμῶν,
ἐναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκα.
ἢ δὲ ὑστέρᾳ, ὁ θόνῳ βίσις ὁμο-
ιασίον ἐπιπνέειν, ἵπο-
συχνύσι με τῇ ἐὼς καὶ τῆς μυλῆ-
ης, ἵα ἡλαυνον. ἐγὼ δὲ ἢ
μετὰ μίλῳ, ὅπως καὶ ἀλῆρ, ποταμὸς μαθῶν, πρὸς τοῖς μίλῳ δὲ ἀ-
νοῆρ, ἀπὸ μὰ τῷ ἡλιῷ λαβόντων γὰρ ποταμὸς τῶν ἔνδον βα-
τηρίας, πρὸς πνέει με, καὶ μὴ πρὸς δονῶντα, ὡς ἐχθρῶντα

conijciunt : deamq̃ alio in
templo ponentes, aurum suo
deo restituum. Postera die
et res eorum, et me insuper
vendunt. Ego à pistore in-
cola propinuioris villæ em-
ptus sum, impositiq̃ decem
critici quos emerat medima-
nis, in villam difficili atque
aspera viâ perductus. Erant
domitium nta conferua, mo-
laq̃ plurimæ ab illis agita-
tæ, omnia inius farinae ple-
na : me verò, veluti seruum
nouum solenti, ac de via pro-
pter grande onus fessum, eo
die quiescere sinunt. postri-
die me iugo molæ alliga-
tum, linteo velatis oculis,
molere iubent. planè noram,
id sapiùs expertus, quo pa-
cto esset molendum : sed simu-
lans me eius operis rudem,
frustra quietem speravi : nam
plures qui aderant, acceptis
baculis de improviso me id
minimè expectantem (ne-
que enim aspicere poteram)

πάντοτε ἀθρόα τῇ χαρὶ, ὥς
 με ὑπὸ τῷ πλεονεξίᾳ, ὥσπερ σρόμ-
 βον, ἱξάπινε σφίφωαι. καὶ
 πᾶσα ἱμαθοῦς, ὥς καὶ τὸν δῆ-
 λον ἐς τὸ τὰ δίντα ποιῆν,
 μὴ πειμνῆσθαι τὴν χάρα τοῦ
 δισπότου. λικνὸς οὖν πάν-
 γιγνομαι, καὶ ἀδυνάτης ὡς ὁ
 κρατι, ὥς ἐγνώμην ὁ δισπό-
 της πωλῆσαι. καὶ ἀπελίδου
 ταί με ἀνθρώπων ἐκπυρρῶ
 τὴν τέχνην. οὗτο δὲ ἔχ-
 ῃ πορ, λαβὼν γεωργῆν, καὶ
 τῷ ἔχοντι ἔργον. ὁ δισπό-
 της οὖν ἔωθ' ἐπιθέσθαι μοι τὰ
 λαχάνα, ἐκόμενον αὐτῷ τὴν ἀ-
 γορῇ, καὶ παραδὲς τοῖς ταῦ-
 τα πωπρασκουσιν, ἔγινε πω-
 λῆν αὐτὸν τὸν ἄπορ. ἔτα ἱκνῶ-
 ντο μὲν καὶ ἱσκαπτε. καὶ ἐφύ-
 ται, καὶ τὸ ὑδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπύγν, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ τῷ ἑσ-
 κην ἀργός. ὡς δὲ μοι δανῶς
 ἀλγύνος ὁ τότε βίτο. πρῶτον
 μὲν, ἐπὶ χαμῶν ἥδη ὡς, καὶ
 κῆντο ἐπὶ αὐτῷ σπῶμα ἔχον
 ἀγορασά, οὐδ' ὅπως ἐμοί. καὶ
 ἀνυπόδκτο, πηλὸν ὑγρὸν,
 καὶ πάντων σκληρὸν καὶ ὀξύ-
 ῖον. καὶ φασγῆν τῷ μόνον ἀμφοτέρους ὡς, θάλακας π-
 κρὰς καὶ σκληρὰς. καὶ ποτὶ ἐξίοντων ἡμῶν ἐς τὸ κῆπον, ἐν τῷ
 γὰρ

adeo percusserunt, ut euisti-
 giò more turbinis circumdu-
 cerem molam : expertiusque
 sanè didici seruum ad e-
 qua fienda sunt, promptum
 esse debere, neque expectare
 domini manum. Eo labor
 admodum macer euasi, et
 corpore debilis : quapropter
 hortulano me vendidit, qui
 hortum ceperat colendum.
 Is olera in forum mea ope-
 ra ferebat sapiùs, agro de-
 inde effodiendo, plantandò
 que ac rigando intentus, e-
 go interim ociosus, sed vitio
 propter frigus (erat enim
 hyems) satis molesta, cum
 patronus nedum mihi, se-
 nec sibi lectum parare po-
 set : me tum molle lutum
 tum dura terra atque acui-
 mulum offendebat. Cibi
 item lactucæ amaræ, ac pra-
 duræ erant. Ambobus coi-
 tingit aliquando nobis
 horum adeuntibus, ut obuiar

mi

γὰρ

ὅτι ἀνὴρ γέννηται, σπατιώτου
 πολλὴν ἡμφιδέμεται, καὶ τὰ
 μὲν πρῶτα, λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ
 ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἥρις τὸν λι-
 περόν, ὅπως ἀπάγοι τὸν ὄνον
 ἐμὲ. ὃ δὲ οἶμαι, τῆς φωνῆς ἀ-
 νόητος ὢν, ὅθεν ἀπεκρίνατο. ὃ
 δὲ ὀργισθὲν, ὡς ὑπεροβ-
 ῶν, πᾶσι τῇ μάστιγι τὸν λι-
 περόν. καὶ κεν συμπαλινίτω
 αὐτῷ, καὶ ἐκ τῆ ποδῶν ἵπποσπο-
 ῆς, εἰς τὴν ὁδὸν ἵκταίνα, καὶ
 εἰς μὲν ἵππον ὅπως ὕστα, καὶ χαρὶ
 καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐν τῆς ὁ-
 δῆς καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ ἀντι-
 μάχῃ, καὶ ἡσάλῃ, εἰ ἀνασάιν,
 ἀπκτερεῖν τῇ μαχαίρᾳ. ὃ δὲ,
 ὡς περὶ ἐπ' αὐτῇ ἱκάνου διδάχ-
 ῃς τὸ ἀκινδυνότατον, πᾶσι
 τὴν μάχαιραν αὐτῇ, καὶ ῥιπίδι
 πόρρω, ἔτα αὐθις ἵππον καμ-
 νορ. ὃ δὲ τὸ κακὸν ὅρῳ ἤδη ἀ-
 φόρητον, ψάδι. ὡς ἰθὺς καὶ
 ἐν ταῖς πληγαῖς. ὃ δὲ δάει ἐπὶ
 τέτῳ, καὶ αὐτῇ, ὡς ἔχει, εἰς μι-
 νορ ἀπλῆν. τὴν δὲ μάχαιραν
 βασιλῆς ἐπ' ἐμοί, ἡλαυνῶ εἰς
 τὴν πόλιν. ὡς δὲ ἡλθομεν, τὸν
 καὶ ἡπορ αὐτῇ, σωτηριῶν τι
 ἐπιδωκοποιήσῃ. αὐτὸς δὲ,
 τὸν κινδυνόν τὸν ἐκ τῆ ὁδοῦ διδίδως, ἐρπύλλῃσι ἅμα ἐμοί, πρὸς

mus generoso viro, veste in-
 duto militari: qui primum
 verbis Italidis hortulanum al-
 locutus, petijt ab eo, quò asi-
 num ducat. ille vocem mili-
 tis (ut opinor) non intellis-
 gens, nihil respondit. Mi-
 les id veluti se contemptum
 ferens molestius, hortulanū
 fuste cū percussisset: ille
 militem amplexus ad terram
 in viā prostravit. iacentem
 tum manibus, tum pedibus,
 tum saxo ferit. Miles cū so-
 lutaretur, minareturque, se
 exurgeret, se illum ense in-
 terfecturū: hortulanus quid
 de se futurum esse pramo-
 nitus, extractum ē vagina
 ensē, additis verberibus
 longē proiecit. Miles vitæ
 periculo motus, se ob verbera
 ra mortuum simulat. quod
 veritus hortulanus, iacen-
 temq; relinquens, ense supra
 me posito, in ciuitatem per-
 git: datoq; alteri ad colen-
 dum horto, ob timorem pe-
 nes amicum vnā mādicens,
 ibi latenter diuerit: deinde

τιν' τῶν ἐν ἄσῃ σωκράτην.
 τῇ δ' ὑπεραίῳ δόξαν αὐτοῖς
 ἔτω ποιεῖν, ἢ μὴ ἐμὸν δισσοῦ-
 πλῶν λιβωτῶ ἐν ἐκρυψαμ' ἐμὲ δ'
 ἀράμφοι ἐκ τ' ποδῶν, κομῆ-
 ζοισιν ἄνω, τῇ λιγύματι, ἵς οἱ
 κημα πικρῶν, καὶ αἱ μὲν ἄνω
 συγκαλύπτειν. ὁ δ' σρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἔφα-
 τας, ἵς ἔφαθ' ἡρακλῆων
 τοῖς πλεοναῖς, ἡκιστα τῶν πό-
 λις, καὶ τοῖς σρατιώταις τοῖς
 σωκράτη ἐντυχῶν, λίγην τῶν
 ἀπόνειαν τ' ἐκρυψέ. οἱ δ' σω-
 κράτη σωκράτην, μακθάνου-
 σιν ἐνθα ἡμῶν κικρυμένον,
 καὶ παραλαμβάνουσι τὸς τῆς
 πόλεως ἄρχοντας. οἱ δ' ἔσω-
 τινὰ τῶν πικρῶν πῆμπεσι,
 καὶ τὰς ἐνδορ ἱππαστας περ-
 θῆν ἔξω λιπύνοισιν. ἵς δ' πε-
 ρθῆν, ὁ κηκρὸς ὑδαμὺν ἐφα-
 τας. οἱ μὲν οὖν σρατιώταις, ἐν-
 δορ ἔφαθ' εἶναι τὸν κηκ-
 ρόν, καὶ μὲν, τὸν ἐκείνου ὄ-
 νορ. οἱ δ' οὐδὲν ἄλλο ἱπ-
 πασταῖς εἶλετο, οὐτὶ αὐ-
 θρωπον, οὐδὲ ὄνορ. θορῶ.

Βα δ' ἐν τῷ σρωτῶν. καὶ ποικίλῃ βοῇ ἐκ τῆς γνομίμης, ὁ
 ἀνέρωχ', καὶ πάντα πείθει' ἰδὼ, βοδόμην μαθῆν τινε-
 ῖν οἱ βοῶντο, ὁρῶντων ἄνωθεν κάτω, ὁ δ' οὐκ εἶδος. οἱ δ' ἐκ
 ἰδόντων.

amici consilio se in area in-
 clusit: me pedibus per gra-
 dum attraditum recludunt in
 superiori adium parte. Mi-
 les ubi de via surgens, vixq;
 ambulans ob susceptas pla-
 gas, in urbem redisset, nar-
 rat commilitonibus qui ob-
 viam fore facisunt, in-
 iuriam hortulani. Hi cum
 nossent quo essemus in lo-
 co, sumptio magistratu ven-
 nientes domum, lictorem
 intus deducunt, iubentes
 eos qui domi essent, edu-
 ci. Cum lateret hortula-
 nus, exclamant mulieres, il-
 lum & asinum intus esse. qui
 domi erant, nullos esse alios
 praeter se, neque virum ne-
 que asinum, affirmant. Cum
 tumultus & clamor pluri-
 mus in parvo loco esset ex-
 citatus, ego quidnam esset,
 cupidus sciendi, capui ē fe-
 nestra extuli: quo illi viso,

statim

ἰδόντες, αὐτὸς ἀνέκραγον· οἱ
 δὲ ἰαλῶντες ἑαυτοὺς λέγοντες
 τῶν. καὶ οἱ ἄρχοντες ἄσπασα
 μιλθόντων, καὶ πάντα ἀνι-
 ρουνῶντων, ἐνείσκασι τὸν ἐν
 μὲν δισπότην, τῇ λιθῶντι·
 καὶ μὲν καὶ λαβόντων, τὸν
 μὲν ἄς τὸ δαμωτικέον πει-
 ποῦσι, λόγον τῶν τιζέμε-
 νῶν ὑφίσταται, ἐν δὲ ἅ-
 λω βασιλεύοντι, τοῖς
 στρατιώταις ἐπιδόκαρ. πάν-
 των δὲ ἄσπετον ἐγγλῶν, ἐς
 πρὶν ὡς μιλῶσάντι ἐκ τῶν ὑ-
 περώων, καὶ πεδόντι τὸν
 ἐαυτοῦ δισπότην. ἔκ τε
 τῆ ἐξ ἐμοῦ πρὸς ἐλθόν ἄς
 ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος,
 ἐξ ὄνου παρακλῆσις. τῇ δὲ
 ὑπεραίᾳ, τί μὲν ἔπαθον ὁ
 λιπυρὸς, αἱ μὲν δισπότης, ὅτι
 οἶδα, ὁ δὲ στρατιώτης πωλ-
 σην με ἔγνω, καὶ πειράσκα
 με μὲν καὶ ἄποσιρ Ἀπ-
 κῶν, ὁ δὲ ὠνεάμενος, θιρά-
 σων ὡς ἀνδρὸς σφόδρα πλε-

statim exclamant in menda-
 cio deprehensos. Scrutantes
 singula horiulorum invene-
 runt in arcula iacentem ex-
 tractum iudicibus tradunt,
 errati poenam daturum. Me
 inferius demissum dant mi-
 litibus Ridebant in me versi
 omnes qui meo indicio pro-
 didissem dominum: ex quo id
 verbum primum prodixi in
 vulgus. Et n^o asino conspe-
 clo. Quid deinceps patrurus
 accideris, ignoro: miles me
 erant minus viginti, qui mi-
 nister erat viri praediuitis
 Thessalonicae Macedoniae
 civitatis. Eius ministerium
 erat epulas parare diuiti.
 Cum isto confertus frater
 habitabat pistor, placentas
 melle conficiens: commu-
 nia suae his erant artis vien-
 silia atque instrumenta.

Hi.

οἶον, πόλιν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῇ μεγίστῃ, Θεσσαλονίκῃ οὗ-
 τος τέχνην ἔχει ταύτην· τὰ ὅσα τῷ δισπότην ἐκώσκει, καὶ
 ἔχει καὶ ἀδελφὸν συνδουλόν, ἄρτας πείπειν, μελίπικτα λιπα-
 ρῶν ἐπιστάμενον. ἔτι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκελοι τε ἀλλήλων ἀπὸ κήλων,
 καὶ κατέλκοντες ταύτῃ, καὶ τὰ σκελὴ τῆ τέχνης ἔχον ἀναμειγ-

μῆνα. καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μὴ
 ἴσα ἔρυνθα καὶ ἰλνυον, καὶ οὐ-
 ζι μετὰ τὸ δειπνον τῷ δι-
 σπότῳ, ποτὰ λάψακα ἄμφω
 ἔσσω ἰκθυίον· ὁ μὲν κριῶν
 καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ
 πλακοῦτων. οἱ δὲ κατακλι-
 νέντες ἴνδον ἰμὶ μετὰ τῶ-
 των, καὶ φυλακὴν ἰμοὶ γλυ-
 κντάτω πρὸς ἑαυτοὺς, ἀπύ-
 ρου, ὥς ἔρυνθα. καὶ τὸ ζῆς
 πρὸς ἀμφοῖς κειθιδίοις μα-
 κρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τίχ-
 ναις, καὶ τοῖς κίρδισι τῶν δι-
 σποτῶν ἰδίδου ἑμαυτὸν, καὶ
 δεῖ μακρὴ πάλιν ἐνιμιζόμεν
 ἀνθρωπείου προφῆς. οἱ δὲ ἄ-
 νασρέψαντες ἔσσω, τὰ μὲν
 πρῶτα οὐδὲν ἠδάνοντο τῆς ὁ-
 ψοφαγίας τῆς ἑμῆς, ἐκ τῆς πλῆ-
 θους τῶν παρακαμνῶν,
 καὶ μὲν ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φόδοι
 κλίπλον· ὁ δὲ αἴσον, ἰπὲρ δὲ
 καὶ τέλειον ἤμιν αὐτῶν κατὰ
 γνὸς ἀνοίαν, τὰς κατὰ τὴν
 μείδωρ, καὶ ἄλλα ποτὰ κα-
 τίρωτον, καὶ ἰπὲρ δὲ ἠδονὴν
 ἔδου τῆς ἡμίας· τὰ μὲν πρῶτα, ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀπάλους ἰ-
 βλητον, καὶ κλίπλον ὁ ἔρυνθα τῆς ἑμῆς, καὶ ἄρπαγα τῶν κρινῶν, καὶ
 ἀναίσχυντον ἰλνυον καὶ ἔρυνθα ἀκείῃς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῆς μεί-
 δωρ ἀειθμὸς ἐγίνετο. ἐγὼ δὲ τῆς βίον ἔχον ἐν ἠδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ
 σῶμα

*Hi mihi diuersorium dede-
 runt in eo loco ubi reliquias
 cenæ domini ab ipsis im-
 portabantur per plures, ab
 altero carnes ac pisces, ab
 altero placentæ. inter has
 me inclusum relinquentes,
 abeunt lauatum. Ego omis-
 so hordeo, humano cibo
 ventrem replevi. Cum redijss-
 sent, tum ex ciborum multi-
 tudine non animaduertunt
 cibos à me comestos, tum
 quia parcè, ne quid percipe-
 rent, comedi. Vbi illos id
 non perspexisse sensi, eorum
 fretus ignorantia, melioribus
 frustis corpus repleui.
 Tandem ut damnum cogno-
 uère, alter alterum illa sur-
 ripuisse suspicatus, pudore
 inuicem reticebant. Dili-
 gentius igitur asseruantes,
 reliquas portiones deinceps
 frustra aduume-
 rant. Ego vitam voluptuo-
 sam in delicijs agens, factus*

ὦμά μιν ἐκ τῆς σωκλῆς προ-
 ρῆς πάλιν καλὸν ἐγγύονα, καὶ
 τὸ δῆρμα ἱκανοῦς τῇ τριχί-
 ἀκρίσθῃ. οἱ δὲ γυναιότατοι,
 μίαν τὴν μὲν καὶ πῶνα ὀρῶν-
 τας, καὶ τὰ λευκὰ μὲν δια-
 πανώμενα, ἀπὸ τῶν αὐτῶν μί-
 σθοντάς, ἅς ὑπόνοια ἔρχον-
 ται τοῦ ὀλημμελῶν τῶν ἰ-
 μῶν. καὶ περὶ λήθοντάς, ὡς ἅς
 τὸ βαλανεῖον ἀπὸντάς, ἱπ-
 τα τὰς θύρας συγκαλῶντάς,
 περὶ λήθοντάς ὁπῆτινι τὰ ὀμ-
 ματα τῆς θύρας, ἱσχοποιῶν
 τὰν δόρυ. καὶ τὸ τότε τῷ δόρυ
 μὴδὲν ἐδῶς, καὶ τῶν περὶ λ-
 θῶν. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγ-
 λων, ὀρῶντάς αἰετον ἀπὸ
 πορ. ἔτα δὲ τὸς ὁμοδόλους ἱ-
 καλοῦν ἐπὶ τῶν ἰμῶν θίαν.
 καὶ γίλως πολλὰς ἰω. ὡς καὶ
 ὁ δισπότης αὐτῶν ἦκουσιν τῷ
 γίλωτ, θορυβῶν ὄντ' ἔ-
 ξωθεν, καὶ ἤρτο τινα, ἐφ' ᾧ
 τῷ δόρυ οἱ ἔξω γίλωσιρ ἰω
 δὲ ἦκουσιν, καὶ ἐξανίσταται τῷ
 συμποσίῳ, καὶ δακρύσας ἄ-
 σω, ὁρᾷ μὲν σὺν ἀγείρας μείδῃ

sum corpore pinguior, adeo
 ut pellis ex pilis nuidis ad-
 modum luceret. Illi me pin-
 guiorem factum videntes,
 hordeum verò nequaquam
 minui, in suspicionem mei
 ducti simulant se foras i-
 re lauandi gratia. clauso
 ostio, quid agam, per ri-
 mulas aspiciunt. Ego igno-
 rans dolum, ad prandium
 proficiscor. Illi primò ri-
 dere incipiunt in cibo asini
 desuetio. Conseruis deinde
 ad id spectaculum vocatis,
 vident simul omnes vehe-
 mentius, adeo ut patronus
 peteret, quidnam accidisset
 ut adeo efferrentur risu. Ut
 causam percepit, surgens à
 symposio, atq; introspiciens,
 posteaquam me vidit sylue-
 stris apri frustra edentem. Sta-
 tim videns se intus corripuit.
 Ego agerrimè tuli me in
 furto & gula fuisse depre-
 hensum. Ille suborto risu me
 iubet

καταπίνου, καὶ μίαν ἰν γίλωτ ἀναβούσας, ἀπὸ λήθῃ. καὶ τῶν
 σφόδρα ἐχθρῶν ἐπὶ τῷ δισπότῃ, καὶ πῶς ἄμα καὶ λήθῃ ἱσχω-
 ρῶν ὁ γίλωτ ἔχοντ' ἐπὶ τοῖς γίλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα καὶ τῶν μὲν

ἔσται ἀγνοῶσα, ἃς τὸ ἐκείνου
 συμπόσιον. ἔπειτα τράπεζαν
 μοι πρᾶθῆναι ἔπει, καὶ εἴν' ἐπ'
 αὐτῇ ποτὴν ἄτ', ὅτε μὴ δυνάτῃ
 ἔπω ὄνω καταφαγῆν, κρία,
 λοπάδας, ἰωμὸς, ἰχθυῖς. τῶν δὲ
 γάρω καὶ ἰλαίῳ κατακλμύσας,
 ἔτο δ', ἐνάπυι ἐπινυχυμύσας.
 καὶ γὰρ τὴν τυχλὴν ὀρώμην ἥδην
 ἀπαλόμην μοι πρῶτα διώσας,
 καὶ μαθῶν ὅτι μετῶν μόνον
 τὸ πωγνίον ἀνασάσας, καὶ τοῖς
 ἥδην ἐμπιπλημύσας, ὅμως
 κείσας, τῇ τραπέζῃ παρασάσας.
 τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονῆναι ὡς
 γέλωτι. καὶ τις ἔπει, καὶ πίνται
 οἶνον οὐτ' ὅσον, καὶ τῇ αὐτῇ
 ὡς ἐγρᾶσάμην ἐπιδῶ καὶ ὁ
 ἀριστότης ἐκίλῳ, ἀγὰρ τὸ
 πρῶτον χθὲρ ἐπινον. ὁ δὲ οἶον
 ἀπὸς, ὀρώμην μετῶν πρᾶδο-
 ξον, τὴν δὲ τῇ μὴ τὴν ἐμὴν καὶ
 λούει τὸ δισκοκῆρ τινὶ καταβα-
 λῆναι ὡς ἐμὴν ὠνυμύσας, καὶ ἄλλο
 ποτὸς ὡς ἐμὴν ὅτι πρᾶδοκῆρ ἀ-
 πινῶν θέρει τινὶ τῇ αὐτῇ νιανί-
 σκωρ, καὶ ἔπει κατῆχῆρ, ὅτε ποι-
 ῶν μάλιστα, χυρᾶν ὠνυμύσας αὐτῇ
 δυνάμει. τῷ δὲ γὰρ ῥᾶσας τὴν
 παντὶ ἀπὸ κρυφίου ὅτι αὐτῇ, ἃς ἄ-
 παντῇ, ἀδιδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν, κατὰ κλινῆναι μὴ ἐπὶ κλινῆναι,

iubet et conuiuium deducit
 deinde mensam parari ad
 multis cibis, ut nullus alte-
 asinus eos potuisset edere
 Cochleæ crudæ erant, pisces
 partim garo et oleo, partim
 sinapi conditi. Fortunam ege-
 arridentem mihi sentiens
 cogitansq; his iocis salutem
 mihi offerri posse, mensa ad-
 stans prandium sumpsi: qua
 ex re vniuersum conuiuium
 se in risum effudit. Cum di-
 xisset quispiam: Bibet hic a-
 sinus et vinum, si quis mini-
 stret: idq; patronus iussisset
 offerri oblatum potui. hoc
 ille præter modum admira-
 tus, duplex eius quo vendi-
 tus etiam, precium annume-
 rari emptori iussit, meq; da-
 ri adolescenti cuidam liber-
 to suo, ium nutriendum, ium
 instruendum, quacūq; illum
 oblectare possent. Facile fuit
 illi me docere, parentem si-
 bi, facientemq; singula quæ
 monstraret. Primum stetit
 me in genua supra lectum
 velut

ὡς ἄνθρωπον ἐπ' ἀγκῶ-
 Ⓞ, ἵποιον, ἔτα καὶ πρὸς
 παλαιὰν αὐτῷ, καὶ μὴ καὶ
 ῥῆσιν ἰπὶ τὸς ἀπο ἱπανισά-
 ῥον ὁρθόν, καὶ κατανώον,
 καὶ ἀνανώον πρὸς τὰς φω-
 νὰς, καὶ πάλιν ὅτι ἰδωάμιον
 καὶ διὰ τοῦ μαυθάνον
 ποιεῖν, καὶ τὸ πρᾶγμα πει-
 θόητον ὡς, ὅτι ὁ τῷ δισπότη
 οἰνοπότης, παλαιῶν, ἀρχόν-
 Ⓞ. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς
 τὰς φωνὰς ἀνέναντον ἐν κα-
 ρῷ, καὶ πατίνον καὶ πάλιν δὲ
 ὁπότε θιγέσθαι, ἔτοιμον, τοῖς
 ὀφθαλμοῖς τὸ οἰνοχόον κινῆ-
 σαι καὶ οἱ μὴ ἰθαυμάζον τὸ
 πρᾶγμα, ὡς παρὰ δόξαν, ἀ-
 γνοοῦντος ἄνθρωπον ἐν τῷ
 ὄντι κείμενον. ἐπὶ δὲ πρυφῶν
 ἐποιούμεν, πλὴν ἰκένων ἄ-
 γνοιαν. καὶ μὴ καὶ βαδίσαν
 ἐμάνθανον, καὶ κομίσαν τὸ δι-
 σπότην ἐπὶ τὸ νότον καὶ τρεῖς
 δρόμου ἀνυπότατον, καὶ τῷ
 ἀναβάτη ἀμαύωτον. καὶ σκαῖ
 μοι ὡς πολυτελεῖς καὶ σφέμα
 τα πορφυρᾷ ἐπιβάπομαι, καὶ
 χαλινὸς ἀσιδήχον, ἀργύρεος καὶ χρυσῷ
 ποιικιζμένους, καὶ
 κώδωνος ἐξέπλοντό με, μία Ⓞ
 Μυικλῆς, ἡ δισπότης ὁμῶν, ὥστε
 ἔγω, ἐκ τῆς Θεοῦ

velut hominem docuit, tum
 sibi alludere, ac stantem pe-
 dibus anterioribus erectis
 psallere, ad eius quoque vo-
 cem annuere atque annuere.
 omnia deniq; quæ poteram,
 imitabar. Vulgatum iam per
 urbem erat, asinum vinum
 bibere, ludere, saltare, &
 quod mirabilius videretur,
 vocibus hominis obtempe-
 rare. Cū vellem bibere,
 oculorum nutu admonē-
 bam ministrum. Miraban-
 tur hæc omnes ut rem in-
 suetam, in se hōmīnem in a-
 sino esse. Lætabar eorum
 stultitia, dicens ambulare,
 ferre patronum, currere abs-
 que ulla fessoris molestia.
 Eram sumptuosius ornatus,
 purpureis phaleris, frena au-
 ro atque argento distinxit.
 Pendeabant insuper tintina-
 bula, suavem sonum præ-
 bentia. Menecles patronus
 in Thessalonicam abiit,
 ob hanc causam, ut fe-

πονίης δι' ὅρου ἡγηλῶθ' ἐπ' αὐ-
 τὴν βιαύτην, ὑπέσχετο τῇ πατρί-
 δι θίαν παρ' ἑξένον ἀνδρῶν ὁ-
 πλοῖς πρὸς ἀπέναντος μονομα-
 χῆν ἀδούτων· καὶ οἱ μὲν αὐτοῖς,
 τῆς μάχης ἥδη ἔχοντες παρὰ
 σκωτῆ, καὶ ἀφ' ἑκτὸς ἡ πορεία,
 ἐξ ἡλαύσεως οὐκ ἔωθεν. καὶ γὰρ
 τὸν δισπότῳ ἔφειρον, ἢ ποτὶ
 ζωέον ὡς τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ
 τοῖς ὁχέμασι καὶ ἐπιβαίνοντα χα-
 λκόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ
 Θεσσαλονίκῳ, οὐκ ὡς οἱ εἰ-
 σὶ θίαν ἐκ ἀπέχοντο, καὶ τὴν ὁ-
 ψιν τὴν ἐμὴν. ἡ γὰρ ἐμὴ δό-
 ξα πωληγῶν ἐκ μακρῶ, καὶ
 τὸ πολυπρόσωπον, καὶ τὸ ἀν-
 θρώπινον τῶν ὁρχημάτων
 καὶ παλαισμάτων. ἀπ' ὁ μὲν
 δισπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις
 τῶν αὐτῶ πολιτῶν, παρὰ τὸν
 πότον ἰσάκουνέμι, καὶ τὰ παρ-
 ῥάδοξα ἐκείνα ἐν ἐμοὶ πάγι-
 ναι ἐν τῷ δαίμονι παρτίθδ. ὁ
 δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόβδον
 εὐρεῖν ἐξ ἐμοῦ πομπῶν πάντων
 δραχμῶν· καὶ τακτάως γὰρ με-
 τ' ἑνὸς, ἔχοντες ἐσῶτα, καὶ τοῖς βυλο-
 μένοις ἰδῆν ἐμὴν, καὶ τὰ μὲν παρὰ δόξα ἔργα, μετὰ τὴν θύραν ὡς οἱ
 γινώσκουσιν. οἱ δ' ἐσπρόμιζον, ἄσπετος ἀπὸ τοῦ ἰδῶ δέ μιν, μάστιγα τὸ ἐκ
 θρόνου ἔναι οὐκ ἔστιν ἀποκοῦν· ἐγὼ δ' ἠόκον, ὡς ὁ λόγον ἐμὸν,

rebat, quod erat pollicitus
 patriæ, se gladiatorios lu-
 dos daturum: qui cum ad pu-
 gnandum parati adessent,
 nos manè profecti sumus.
 Perebam dominum via di-
 ra & vehiculis difficili. Vbi
 Thessalonicam venimus, om-
 nes ad spectaculum & me
 videndum conuenerunt: iam
 enim fama diffusa longius
 vulgauerat, me in modum
 hominis saltantem, varios
 ludos edere. Patronus post-
 positum suis concuiibus (hæ-
 nobiles erant) in cæna me-
 iocos illos incredibiles iu-
 bet edere. Libertus qui mis-
 hi præerat, faciens ex me
 quæstum, tenebat inclusum,
 eos qui meos ludos volebant
 aspicere, aperta ianua, das-
 tisque nummis intromittens. il-
 li, aliud aliter in meum cibum
 afferebant, & ea præsertim,
 quæ ventri asini minimè
 conuenirent. Me & domini

& alios

ὁ δὲ Διοπότη, καὶ ὧς ἐν τῇ πόλει
 ἦν αἰσῶν, μέγας τε, καὶ πῶν
 ἡνῶς ἢ δ' ἡ ἐγγύονδον. καὶ πο-
 ῖ γυνὴ ξυνή, ὁμίτρια ἡκτι-
 κή, τὴν ὄψιν ἰκανὴν, παρ-
 ἡλθ' ἔσω ἰδὲν ἰμε δε-
 σῶντα, ἥς ἔρωτά μου θερμὸν
 ἐμπήλη, τῶν μὲν, τοῦ ἡκτι-
 ἰδὲν τῶνδον, τῶν δ', ὡς πα-
 ραδόξῳ τῶν ἰμῶν ἰπιτκιδω-
 μάτων, ἥς ἐπιθυμίαρ σιω-
 σίας περὶ λθ' ἔ. καὶ ὁ γὰρ ἰ-
 ται πῶς τὸν ἰπισάτῳ τὸν ἰ-
 μὸν, καὶ μισθὸν ἀδρόν αὐτῷ
 ὑπὸ χεῖρ, ἥ συγχωρήσεν αὐ-
 τῇ, σὺν ἰμοῖ τὴν νύκτα ἀνα-
 παύσθαι. ἡ δ' ἔαν' οὐδ' ἂν
 φροντίς, ἥτι καὶ ἀνύσσει
 ἰκίην ἐξ ἰμῶ, ἥτι καὶ μὴ λαμ-
 βάνει τὸν μισθόν. ἡ δ' ἐπὶ δὲ ἰ-
 σπέρα τε ἡ δ' ἡ μὲν, ἡ δ' ἔ. συμ-
 ποσίς ἀφ' ἡν ἰμῶς ὁ Διοπό-
 τής, ἀνασπείρομεν, ἐνθα ἡ κα-
 θάδ' ὁ μὲν. καὶ τὴν γυναικα ἰ-
 ρομὲν, πάσαι ἀφ' ἡν ἰμῶν ἰ-
 τὴν ἰμῶν ὀνλῶν ἰκίκομιν δὲ
 αὐτῇ περικεφάλαια μαλακὰ,
 καὶ σπώματα ἔσω κατέθην καὶ
 χαμῶνιον ἡ μὲν ὀνπρῖς λῶ. ἔτα οἱ μὲν ἔ. γυναικὸς θεράποντες
 αὐτῷ πρὸ πωλησίου, πρὸ ἔ. δ' ὡμῖς ἰκάθ' ὁ μὲν. ἡ λυχνον ἰνδον
 ἡ καὶ. μέγας, ὡς πυρὶ λαμπόμην. ἰπὲτα ἀπ' ὁ μὲν, πρὸ ἔ. ὡ

et aliorum civium epulae et
 magnum et pinguiorem red-
 diderant. et mulier quaedam
 externa mei videndi cupida
 accedit, ut me aspiciat pran-
 dentem. ut aspexit, cuesti-
 gio in cupidinem mei exar-
 sit, tum asini specie adducta,
 tum impulsu ludorum venu-
 state. Haec cum liberto ut ve-
 nam noctem mecum esse si-
 nat, magno precio pacisci-
 tur: qui parum curans mei
 iacturam, precio accepto,
 cum aduesperasceret post
 cenam domini iussu abiens,
 me ad locum ubi dormie-
 bam, perducit. Ibi mulie-
 rem inuenimus lectum in-
 gressam. pulvinaria mollia
 importata erant, vestes quo-
 que, et stragulae, et stratum
 decens humi positum. Mu-
 lieris serui alio in loco ab-
 eunt iuxta domum dormi-
 tum: illa lumen intulit per-
 magnum, igni simile: exu-
 ita vestem, nuda propter lu-

ὦ λυχνὸν θυμὸν ὅλην, καὶ μέροσ
 ἔκτιν' ἄλαδ' ἀστὺ περ χιὰ μί-
 νη, τὸ τῷ ἀλάφεται, καὶ μὲν δ'
 μνείῃ, ἔνθ' ἡ μάλιστ' αὖτ' ῥί-
 νά με μύρων ἐνέπλησεν. ἔ-
 τὰ με κατεφίλησεν, καὶ οἶα
 πρὸς αὐτῆς ἐρῶμεν, καὶ ἄν-
 θρωπον διελίγει, καὶ με ἐπ'
 τῆς φορβῆας ἐπιλαβομένη,
 ἐπὶ τὸ χαμῶνιον ἵλκε. καὶ
 γὰρ ἔσθ' ἐπὶ πρὶν πρᾶκα λείβον-
 τ' ἄς ἰδὼ δειδύμεν, καὶ οἷ-
 νω δ' παλαιῷ ποικίλ' ἀποδίδ-
 οντες, καὶ ὡς χρωτὶ τοῦ
 μέρου οἶσθ' ἐμὴν, καὶ τὴν παι-
 δίσκῳ ὅρῳ πάντα καλῶν,
 κλίδομαι, καὶ σφόδρα ἐπύροισιν,
 ὅπως ἀναβῆναι τὴν ἄνθρω-
 πον, καὶ ἔξ' ὅτ' ἐγγύθιον ὄ-
 νει, σιωποῦσας, ἀπὸ ἑσθ' ὅτι
 ὄνοις σιωπῆς ἐτυχερὶ φασγᾶ-
 νος, οὐδ' ἐγὼ καὶ ἐχρησάμενος
 ὄνθ'. καὶ μὲν καὶ τὸτό μ' ἄς δει-
 οῦν, καὶ μίτριον ἔχει, καὶ ἔχ' ὅτ'
 ἔχει καὶ ἡσθεσθῆναι, καὶ ὡς
 ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλῶν δ' ὡ-
 σὸν δεικνύει, καὶ ὅτ' ἄς δει-
 οῦν δειδύμεν, καὶ γὰρ ποικίλ' ὅτι
 φιλέμασι, καὶ ἵδ' ὅτι ἐρωτικοῖς,
 πεσοκαλεμένη, ὡς ἔσθ' ἔχει
 τίχοντα ὥσπερ ἀνδρὶ παρὰ

men stetit : deinde ex alā
 bastro proferens unguen-
 tum, se primum tum inun-
 git, nareisq' unguento replet:
 postmodum exosculatur, ea
 loquens, quæ amor in homi-
 nem dilectum proferre co-
 git. Deinde me fune in stra-
 tum trahit. Ego nequaquam
 tertio egens hortatore, quod
 ducor accedens, cum vno
 veteri essem respersus, una
 guenti quoque odore inci-
 tiatus, pulchritudine in super-
 puellæ commotus, inclino
 me, dubius quònam pacto
 concumberem cum muliere:
 nam ex quo asinus fui, ex-
 pers coitus fui: neque cum
 asinis in ea re consueveram,
 neq' asinam cognoviam. Itaq'
 haud parvus mihi timor in-
 cessit ne scinderem dilace-
 raremq' in coitu mulierē, ac
 postmodum tanquam homi-
 cidæ meritā subirem pœnam:
 sed hæc incassum à me cogi-
 tabantur. nam mulier multis
 amatorijs me osculis promo-
 cans, ubi me ad opus paratū
 sensit, ut hominī superin-
 cumbens

ἐμὴν, περιβάλλεται με, καὶ
 ἔραται ἔστω, ὅλομαι δὲ δέξασθαι.
 ἔγωγε μὲν ὁ δειλὸς, ἡ δὲ δοίκαρ
 τί, καὶ ὁπίσω ἀπὸ γοῦν ἑμὲ τὸν
 ἐνρίμα· ἡ δὲ τὴν ὁσφύα τῆς
 μῆς ἔχει, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν,
 καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ φῦλον, ἵππῃ
 ἡ ἀκρεβῶς ἐπείθω, ἵτι μοι καὶ
 πρὸ δῆρ πρὸς πλὴν τὴν γυναικὸς
 ἰδούλω τε καὶ τέρψιν, ἀδελφῶς
 νοιπὲρ ὑπερίδω, ἐννοήμηνος,
 ὅς δῆρ ἔλω κακίωρ τῇ Πασί-
 φαις μοιχῶ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅπως
 ὡς ἄρα ἵς τὰ Ἀφροδίσια ἰδί-
 ας, καὶ τὴν ἀφ᾽ ἑσπερίας ἡ δὲ
 ὡς ἀκόρις, ὥστε ὅλως πλὴν
 ὑλκτα ἐν ἑμοὶ ἰσπαύνησιν.
 ἔμας τῇ ἡμέρᾳ, ἡ δὲ ἀναστῆ
 ἀπ᾽ αὐτῆς, σπασμένη πρὸς τὴν ἵπ-
 πον, ἔστω τὸν ἑμὸν, οἷόν τῃ ἐπὶ ὧς
 αὐτῶς τὴν μισθὸν τὴν αὐτὸν τὴν ὑπε-
 ρός. ὁ δὲ ἄμα μὲν πλεονέκτης
 ἐκ τῆς ἑμῆς γυναικός, καὶ τὴν δὲ
 σπότην καυνότερον ἐν ἑμὶ ἐπι-
 σταλάσκει, συγκатаλαί με
 τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατιχνύει τὸ
 μοι δανῶς. καὶ ποτε ἐλ-
 θὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγί-
 λει τῇ δεισπότη τὸ ἔργον, ὅς
 ὡς αὐτὸς διδάξας. καὶ ἑμοῦ

cumbens me complectitur;
 ac paulum elevans, iorum
 inguen accepit. Ego cum
 retrocederem, adhuc refor-
 midans, illa meos amplexa
 clunes, ad sese trahit, ceden-
 tem paulò Quorsum, in-
 quies, refugium? atq; actius
 complexui inhaeret. Vi re-
 vò sensu supellexilem iam
 mihi deesse ad explendam
 fœminæ libidinem ac volu-
 ptatem, timore depositio,
 haudquaquam ampliùs in-
 sequenti cedens, eius obtem-
 peravi libens cupiditati exi-
 stimauiq; non esse me Pasiphae
 adultero deteriozem.
 Hoc pacto rniuersa nox ve-
 neri data est, in voluptatem
 coitus frequenter consum-
 pta. Cum dies aduenisset,
 abiens mulier custodẽ meum
 conuenit, precidẽ noctem
 aliam redemit. Ille ditior
 meo opere factus, quum
 rem domino significasset,
 cum fœmina reliquit inclu-
 sum : quæ priorĩ exerci-
 tio intenta, voluptati ope-
 ram summo cum desiderio impendit. Libertus interha
 vesperti,

ρός ἐξήλατο ἐπ' ἡμοίῃ καὶ πρᾶ-
 ξαι ἡμῖν παρ' ἡμέτερον, καὶ πολλὰ
 ἐίσκαυασμέναις ἐν αὐτῇ ἡμέ-
 ρῃ, ὅτε τρυφῶντος ἀνθρώποι
 δαίμων ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡ-
 ἡμῶν παρ' ἐκείνων, οἰνοχόοι
 αἱοί, πόλιν ἡμῖν χερσὶ
 ἡμετέροις. ὁ μὲν οὖν ἐπιστά-
 ης, ἵσως ὁπίσθῃ, ἐκείνῳ με-
 τοῦτον· ἐν δὲ ἅμα μὲν ἡ δό-
 ξη, ἐκ τῶν θεῶν καταλαβόν-
 τας, ἅμα δὲ διδίδιν, μὴ πρᾶ-
 κτερ ἢ λῶν ἀναπνέουσαν
 τα, ἐν τῷ δὲ τινὲς ἀνθρῶ-
 πιν, παροδῶν, ἐν
 τῇ αἰῶνι ἀνθρῶν ὅρῳ καὶ
 ὁ δὲ ὡς χλωρῶν φύλα, καὶ με-
 τὰ τὴν ἀνθρῶν, ἀναπνέουσαν
 ἡμετέραν, ἐκπύου. καὶ οἱ μὲν ὡς
 με ἀνίσταται ὁρχησόμενον.
 ἐν δὲ τῇ ἐξ ἡμετέρας ἐπιπνέουσαν, καὶ
 ἀπανθίζοντα ἀπ' αὐτῶν τῶν
 ἀνθρῶν, τὰ ῥόδα, καὶ τινος.
 τῶν δὲ ἐν θαυμαζόντων ἐπ'
 ἡμοίς, ἀπρίκτως ἐξ ἡμῶν ἐκείνη
 ἡ τῶν ἀνθρῶν ὄψις, καὶ ἀπόπνυ-
 ται, καὶ ἀφανὲς ὡς ἐκείνη
 ὁ πάλαι ὄν, ὁ δὲ Λού-
 κιος αὐτὸς ἐνδορμοὶ γυμνὸς
 αἰσῆκα, καὶ δὲ παραδόξῳ ταύ-
 τῃ, καὶ μηδὲ ποτε ἡμετέρας θείας πάντων ἐκπνέουσαν, δα-

manus aduersus me exten-
 déis. Nobis mensa erat plu-
 ribus preparata rebus, quæ
 in cœna deliciarum causa
 hominibus apponuntur. Ad-
 stabant nobis formosi pueri
 pincernæ, vinum nobis au-
 teo poculo ministrantes. Ibi
 custos adstans meus, iubet
 me prandere. Verēcunda-
 bar in theatro situs, et si-
 mul eximescebam ne quis
 versus auleo ac me dila-
 mandum prosiliret. Hic ego
 inter alios flores recentium
 rosarum folia conspiciatus,
 statim è lecto prosilio. Ar-
 bitrabanur reliqui me ve-
 luti saltaturum ad ludum
 præbendum surrexisse: at
 ego inter homines ad flo-
 res usque delatus, rosas se-
 lectas pascor. tum singulis
 rem admirantibus, iumentæ
 specië depono, omniq; prio-
 rit asini sublata forma, in
 Lucium illum priscum ante
 eos nudus redij. Hoc inspe-
 rato veluti nurando mon-
 stro stupefactus populus

οὐδὲν ἐπιθορύβησαν, καὶ τὸ θία-
τρον αἶς δύο γνώμας ἐσχίσθη.
οἱ μὲν γὰρ ὡσπερ φάρμακα δι-
ὐὰ ἐπισάμνον, καὶ κακόν τι
πολύμορφον, ἤξιοι ὠθῆναι
ἐνδορ πνεύμι ἀρθανῆν· οἱ
δὲ περὶ μῆναι καὶ τὴν ἀπ' ἐμῶ
λόγους ἔλκον δαῖρ, καὶ πρό-
τιρον διαγινώσκον, ἥθ' ὅτω δις
πάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ ἡφα-
μῶρ πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐ-
παρχίας (ἔτεχεν τῇ θείᾳ ταύ-
τῃ παρῶν) ἔλκον κάτωθεν,
ὅτι γυνὴ μὲν Θεσσαλὴ, γυναι-
κὸς Θεσσαλῆς δὲ λη, χρίσματι
μιμαζομένη ἱπατάφασα,
ὄνομα ποικίλη. καὶ ἐκτενον
αὐτὸν, λαβόντα ἔχον μίαν
φουρὰ ἔς' ἃν αὐτὸν θέσαι-
μι, ὡς ἐ καταψάλλομαι, οὐ-
τω γινώσκας. καὶ ὁ ἄρχων, λέ-
γει, φησὶ, ἡμῖν ὄνομα τὸ σόν,
καὶ γονεῶν τῶν σῶν, καὶ συγ-
γνῶν, ἃ τινες φησὶ ἔχον
ὡς γὰρ περὶ αὐχοντας, καὶ πὸς
λην. καὶ γὰρ πατὴρ μὲν, ἔφη,
ἔστι μοι Λύκιος, ὡς δὲ ἀδελφ-
φῶν ἐμῶ, Γάιος. ἄμφω δὲ,
τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ
ἔχοντες, καὶ γὰρ μὴ ἰσοειῶν καὶ ἄλλων ἡμῖν συγγραφῆς, ὁ δὲ
ποιητὴς ἔλκον δαῖρ, καὶ μάντις ἀγαθὸς. πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτρας

magno coortio murmure,
diuersas sententias distra-
hebatur. alij ut magnum
in q̄ varias formas mutat
solutum, statim igni com-
burendum: alij paulò expe-
ctandum, meq̄ prius audien-
dum censebant, ac postea
sententiam ferendam. At e-
go ad præfectum urbis, qui
aderat in theatro, currens
dixi me à serua Thessala
mulieris, quæ magna erat,
unguento perfusum, in asi-
num fuisse conuersum, ro-
go me in custodia detineat,
quoad certior fieret me lo-
qui vera. Dic, inquit præ-
fes, tuorum parentum & con-
gnatorum, si quos habes,
& ciuitatis nomen. Patrem
esse mihi Lucium respondi,
fratrem Caium, eodem quo
ego vocatus cognomine: me
historiarum aliarumq̄ re-
rum scriptorem, fratrem
poëtam atque augurem es-
se, patriam urbem Achaia

Patras.

[illegible]

Patras. Quæ ubi præses au-
diuit: Hospitis, inquit, filius
es, hominis mihi amicissimi,
qui me domi solitus est exci-
pere, & donis prosequi. Scio
te nō mentiri, tali paren-
te natum: de q̃ sella descen-
dens, me amplexu exoscu-
latur, ac deducit domum.
Interim meus aduenit fra-
ter, argentum offerens, aliā-
que multa. Cum præses ad-
stantibus omnibus me misa-
sum fecisset, ad mare de-
scendimus. Præparata iam
navi, commeatuq̃ imposito,
optimum factu sum ratus,
priusquam abirem, sœmis
nam conuenire quæ me asi-
nam ad eō dilexerat. multo
enim magis virum me asino
pulchriorem fore sibi chas-
rum existimaui. Illa admo-
dum læta me vidit, rei mi-
raculo delectata, ac cenare
rubareq̃ secum horiata est.
Existimabam illam quæ asi-
nam dilexisset, multo maiore
in homine voluptatem sumē-
pturam. Quum cœnassimus,

Δειπνῶ σὺν αἰτῇ, καὶ ἐκ τῶν μύρων
 ἀλείφομαι, καὶ στεφανῶμαι ὡς
 φιλότατος, καὶ ἵς ἀνθρώπου με
 ἀνατῶσαντι ῥόδιον. ἔπειτα δὲ ἡ
 νύξ βαθεῖα, ἥδην καὶ καθύ-
 δαρ ἴδην. ἡ δὲ ἰππάρισα-
 μου, καὶ ὡς περ ἡ μίγξα τι ποιῶν
 ἀγαθόν, ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἴσα-
 μου γυμνός, ὡς δὲ ἄνθρωπος ἔτι
 μακρόν ἀρῖσθον, ἐκ τῆς πρὸς
 τὸν ὄνον συγκρίσεως ἡ δὲ, ἵς
 παρὲν ἡ δὲ με πάντα ἀνθρώ-
 πινά ἔχοντα, πρὸς ἑαυτὴν
 μοι, ὅφθαλμον ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ
 τῶν οἰκίας, καὶ μακρὰν πο-
 ἀπλῶν, κοιμήσθαι. ἐμὲ δὲ ἵς
 ρομφύς, τί γὰρ καὶ ἡ μάρτυρά
 μοι τοῖστον; ἔπειτα δὲ, ἔφη, με
 Δία, ὅχι σὺ, ἀλλὰ τὸ ὄνον; τὸ
 σὺ ἱρῶσα τότε ἱκέτω, καὶ ὅχι
 σοὶ σωηκᾶθ' ὄνον. καὶ ὡς ἡ
 σὶ καὶ νῦν ἡ δὲ ἱκέτω γὰρ μό-
 τον τὸ μίγξα τῶν οὐκ ἐμὲ
 διστάζον, καὶ σύραρον. οὐ δὲ
 μοι ἱκέτω, ἵς ἱκέτω τῶν
 ἀλλὰ καὶ χησίμους ἴσως, ἵς πῶς
 κορυμνομορφωθεῖς. καὶ κα-
 λῆ ἡ δὲ ὄνους τῶν οἰκίας,
 καὶ κελῶν με, τῶν νύκτων με-
 τίωρον, κομιθεῖν αἰῶν τῶν
 οἰκίας. καὶ ἱκέτω πρὸ τοῦ δωματίου, ἵς
 γυμνός, καθύς,

unguento ungor: coronaq[ue]
 ex amantissimis rosis, ut quæ
 mihi formam hominis resli-
 tuissent, imposita capiti,
 quum tempus dormiendi iam
 nocte intempesta adesset,
 vestes exuo adstans nudus,
 veluti rem gratam scemi-
 na facturum, quum pro asi-
 no virum haberet. At illa
 vi me nudum aspexit, et
 singula hominem esse, in me
 expuens: Abi hinc in malam
 rem, ait: abscede ocyus, ali-
 bi dormiturus. Cum pete-
 rem quòdnam ob erratum
 meum id diceret: Quoniam
 non te, ait, sed asinum dile-
 xi, quo cum non tecum con-
 cubui. Equidem arbitrabar
 te asini solam speciem depo-
 suisse: insigne illud quod di-
 lextam, servasse: in vero o-
 misisti id, quod solum in asi-
 no pulchrum videbatur atq[ue]
 vile, in simium quendam con-
 versus. Statimq[ue] vocatis do-
 mesticis mandat, extra do-
 mum foras me nudum eij-
 ci. Ego ante domum nudus,

ἵς φάγω.

ἐκφανάμεν ὁ καὶ μινυσε-
μεν ὁ, τὴν γὰρ γυμνὴν περι-
λαβὼν, ἰατρικὴν σωτικὰν ὁδοῦ.
ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν,
ἔθορον ἐπὶ ναῦν, καὶ λίγω πρὸς
τὸν ἀδελφόν, τὴν ἑμαυτὸν ἐν
γίλῳτι συμφορὰν. ἐπεὶ ἵαται ὁ
πόλεως, διξιδὲ πνώσαντες ὁ.
οἶμος, πλὴν ὅμως ἐνθῆρ, καὶ ὅτι
γὰρ αἱ μίρας ἔρχομαι εἰς τὴν
ἑμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς
σωτῆροισιν ἔθυον καὶ ἀναθήμα-
τα ἔθηκεν. μὰ Δί, ὅτι ἐκ κλυδὸς
πρωκτῶ, τῷ δὲ τὸ ἐν λόγῳ,
ἀπὸ ἐξ ὅου πλεονεξίας, δὲ
μακρὴ πᾶν, καὶ ὅτι δὲ μόλις, οἶκα δὲ ἀνασθεῖς.

coronatus, nudus, in nud^o
solo iacui. Diluculò mar^e
versus respiciens, nudus fra-
tri narraui non absque risu
infortunium meum. Vento
deinde flante nauem ascen-
dentes, paucis diebus in pa-
triam venimus: ubi Dñs meæ
salutis auctoribus sacra per-
solui, ac in templo dona sus-
spendi: non quò^d ex canis
podice (ut vulgò aiunt) sed
ex longa asini peregrinatione,
ac vix tandem in patriam
redierim, salutem cōsecutus.

GILBERTI COGNATI.
ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Lucianus Magiæ studiosus, scribit se petiisse Thessa-
liam, desiderio discendæ magiæ flagrans, ibiq; dum
se in auem verti cuperet, in Atinum à Palæstra ancilla
vnguenti & veneficii potentia, humano tamen perman-
ente animo, esse demutatum, multasque ærumnas
exantlassè, donec gustatis rosis, in pristinum hominem
reformaretur, atque pristino decori & venustati redde-
retur. Lucianum imitatus est L. Apuleius.

α THESALIAM.] Græciæ regionem, cuius montes
sunt 24. nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & in-
ter celebres vrbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat response
hyemalibus mensibus & Larissa, à qua Achilles Larissæus

dictus est. b Maga est præcipua.] Non erant olim Magi plebeiæ fortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos ac Indos, ex regia stirpe procures, qui in secretioribus philosophiæ & artis Mathematicæ arcanis educati, sagacissimi sympathiæ rerum naturalium & diuinarum exploratores ex quarum sympathiâ & antipathiâ admiranda & vulgo incredibilia opera producebant. c Hos in beluas transmutans.] De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de Mirabilibus audiens. Ouid. lib. 14. Metamorph. Plinius lib. 8. cap. 12 & lib. 10. Aristot. lib. 9. cap. 36. & 8. cap. 5. Solinus lib. 9. Augustin. lib. 18. de ciuitate Dei cap. 6. 17. & 18. cuius verba hæc sunt: Nec enim ait, Demones aliquid, præcipue in animam, operari possunt, nisi is permiserit, cuius iudicia occulta sunt multa, inuisa verò nebula. Nec enim Demones naturas creant, sed specie tenues, quæ à vero Deo creata sunt, commutant: & præstigiator ille phantasmis homines, obscuris sensibus illudit. Hæc terribiles hominum metamorphoses Virgil. quibusdam verbis ponticis, & carminibus Circes Humerus acceptas referunt. Virg. Ecl. 8.

Hic ego sæpe lupum fieri, & se condere syluis.

Mœrim, sæpe animas imis exire sepulchris,

Atq; Catas aliò vidi traducere mœsses.

De Diomedis fociorum, & Arcadum in lupos metamorphosi Varro d. Ex equis & aduena.] Ἰσοῦ, ὡς ταφροῦται πῶγυγος, aut ἡγῆγος. πῶγυγος dicitur vi Latini interdum negocium. Cicero in epistola quadam ad Q. Frat. Callisthenem dicit esse vulgare & notum negocium. Idem alibi: Teucris illa, lentum, anè negocium. Vulgare autem & notum, vixiale, in quo nihil admodum excillas Theocritus:

—σοφροῖτι χαῖρ' ἄνθρωποι e Seruis enim & honesta & iustitia.] Quibus in domibus, aut puerfamiliat, aut materfam. nequiter libidinē sequē viuat, in eis seruus nō esse seruus, neque communi conditione seruitutis vitæ sed liberius, licentius, dissolutius viuere, & quotidiana docet experientia, & Cicero in Cæliana defensione grauissimè & sapientissimè dixit. Serui enim, ut hîc Lucianus noster, po-

nit, omnium conscij sunt, quæ à dominis aut pulchrè aut turpiter sunt. Quocirca quæ designant flagitia, quæ lasere atque occultari expediat, ij, tantum abest ut metuantur à servis, ipsimet metuant servos: vipere quos necessariò habeant assuetos suorum facinorum testes. Miserrima igitur est impure ac turpiter viventium conditio quibus ad cetera damna illud etiam accedit, ut in quos imperium exercere debuerant, eos reuereri ac metuere adigantur. f Palæstra penes focum.] Palæstra iocose indium ancilla nomen, ut apud Plaut. in Cistellaria, cuidam Gymnasium. g Adamantinus.] Solidæ firmæque sententiæ, inexorabilis, inexpugnabilis. Huic proverbio incredibilis huius lapidis duricies locum fecit, ut tam de animi fortitudine, quæ virtus sit, hoc est, honesti iustique causa suscepta, quam etiam de obturata aliqua mentis destinatione, quæ nulla queat ratione loco dimoueri, possit intelligi. Hinc idem Lucianus in Pseudomante mentem adamantinam dixit, & in Tragopodagra Chorus dixit, podagram adamantinum habere ingenium. h Cognoui me alinum euasisse.] Vitia quidem non tam corpus quam animam, verum hominem immutant. Sunt enim vitia animorum veneficia, quibus auari & raptores in harpyias, libidinosi, in Satyros, obsceni in porcos, asinos siue iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. Vide Platon. circa finem octavi dialogi de Iusto. Augustin. de ciuit. Dei lib. 18. cap. 17. & 18. Plato dum antiquorum fragmenta sequitur, ne sacratioris illius doctrinæ, quam apud Aegyptios perceperat, arcana propalaret, hæc non incuriosè tractauit. ac de alijs quidem animalibus posuit multa: de asino verò hæc præcipue dixit disputante apud Phædonem Socrate: Homines qui facili concupiscentij manus dedissent, ventrique dediti per inertiæ atque lasciuia in gloriam inutilemque egissent vitam, neque quicquam pensi pudorisve habuissent, in asinos post obitum deiici. i Veni ne scœnum.] Non solum zelotypia etiam ita equi laborat, sed etiam inuidia & emulationes ut Aristotelis illud rhet. lib. 2. sit verissimum, docens inuidiam oriri erga vicina & cognata. Nullus enim inuidet diuersi generis τὸ συγγένες γὰρ καὶ φθόνος ἰκισταται. Etenim inuidere nouit

ipsa affinitas. Sicequirinales dentibus & calcibus castigant.
 k Laurum vocant homines, malum & asino & equo cibum.] Asini & anseris auersum adeò est à poëticiæ studijs ingenium, ut Phabeam arborem laurum, quam sibi exitialem, si eius folia recantur, intelligunt, pertinacissimè fugiant. l Quod olim Candauli.] Videtur alludere ad historiam Candaulis, quæ est apud Herodotum libro primo. m Partem sylvestris asini ei dono misit, quum canes.] Asini Sylvestres in delicijs ciborum olim fuere: qui licet sint generis valentissimi, in quo plurimum est alimentum, ut docet Celsus: Galeus tamen eius carnem mali succi, & digestu difficilem tradidit. Plinius verò lib. 8. sic ait: Onagri in Phrygia & Lycæonia præcipui. Pullis eorum seu præstantibus sapore, Africa gloriatur, quos Latifiones appellant. ὄνοι ἄγριοι, Latini onagrum, asinum agrestem, sylvestrem & ferum vocant. n Asino conspecto.] Adagium dici solitum in eos, qui stoliditatem suam dum inopiè student assimulare, ridiculè produntur. o E' canis podicæ, ut vulgò aiunt.] id est, cula. Dictum videtur à Luciano, pro ea quod est, rebus anxijis atque angustis: quod ea pars æthior sit huic animanti, quamobrem & excernunt difficilius: Laërtius ait, vulgò iactatum fuisse in Zenonem, quod in canis postico de republica conscripisset, vel quod nimis anxie, vel quod inopiè,

ZEYZ TPA-

y d 9.

IUPITER TRA-

gatus.

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Eiusdem propè argumenti & hic dialogus est, nisi quòd hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat vltos esse, nedum providentia sua mundum gubernare: fortuituque ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas pargitur, ac tota dramatica est. Principiò enim Iupiter fingitur audita disputatione Timoclis Stoici & Damidis, eius quem modò dixi, Epicurei, graviter incensus, ac metu pariter atque dolore commotus esse. Cuius rei causam dum cæteri ab eo inquirunt, eandemque disputationem ab iisdem illis iterum instaurari audiunt, tandem consilij mutuò inter se collatis, generale deorum omnium concilium super eadem re congregandum decernitur. Conuocatis itaque per præconem Mercurium vniuersis, & iisdem pro sua cuique dignitate assignatis sedibus, cum diu inter se de confesso altercati fuissent, postremò imperato silentio, Iupiter cum magna perturbatione totum negocium ac summam disputationis illius exponit, admonens, & ob oculos imminente posito periculo exhortans, ut in commune omnes cōsulere, & malo huic remedium aliquod querere velint. Primus igitur accepta dicendi potestate Momus, graui obiurgatione deorum securitatem ac negligentiam reprehendit, ut qui & malos euehi sinant, & contrà bonos ac iustos opprimi, neq; responsa certa & expedita hominibus dent, neq; etiam poetarū scripta aboleri faciant, per quæ stupra, adulteria, bella ac seditiones ipsorum euulgentur: quare quicquid huius accidat, ipsorum culpa atque inertia accidere. Atq; hinc oratione ad ipsum Iouem cōuersa, etiā exemplis hæc confirmat. Post quem cum alij alia censerent, omnium ferè sententias idem cōfutat: vel quòd per se absurdæ & inuiles essent, vel quòd absur-

C C c 5 da &

da & incommoda ex ijs secutura. Præcipuè verò Agoræ
linis consilium reprehendit : cuius etiam oraculū supe-
euentu & victoria disputationis huius prolatū, ob vani-
tatē irridet. Ob quæ Hercules, cū ipse postremus sen-
tentiam dixisset, audiretq; satis prohiberi sese quò minu-
sacra ac templa sua vi contra impios tueri posset, eò tan-
dem redit, vt dicat se malle apud inferos esse, atq; ibi ab
vmbreis metui, quàm inter deos contemni, ac pro nihilo
haberi. Quæ dum ita geruntur, interea noua occasione
fingitur Hermes ille Agoræus, qui Athenis ad porticum
Pœcilen consecratus stabat, properè aduenire, ac nun-
ciare disputationē Damidis & Timoclis iterum iā ince-
ptam esse, & ad eam magnā hominum multitudinē con-
fluere. Relicto igitur concilio, ad auscultandū omnes cō-
uertuntur. Porro tota Timoclis disputatio in hoc versa-
tur, Deos esse, ac providentia illorum omnia gubernari :
idq; argumentis hisce cōfirmat. Primò ab ordinē ac cur-
su rerum naturalium, quæ omnes suis ac certis v. cibus re-
deant ac varientur. Deinde authoritatibus & testimonijs
poëtarū, Homeri & Euripidis. Post hæc cōmuni consen-
su gentiū, quæ deos venerentur sacrificijs & aris consti-
tutis. Inde & ab effectis, quia oracula dent, & fulmina
Iupiter iaciat. Postea aut & à minori collatione ac simi-
litudine à nūium gubernatoribus sumpta, quòd vt illi
nauigia sua, sic deorū providentia mundū administret.
Vltimò etiā à signo & consequenti, quia aræ deorū sint,
quæ nullo modo futuræ fuerāt, nisi & diessent. Ad quæ
singulatim respondens Damis, primū argumentum de
naturali rerum ordine, à diuisione diluit, etsi talia quædā
fiant, non tamē eum ordinem à Dijs ideo certum consti-
tutum esse, confutatione vt apparet, non satis efficaci.
Authoritates autem poëtarum, ab ipsorum officio, &
contrarijs testimonijs eleuat. Consensum præterea gen-
tium, ab eo, quòd quanquam deos colant, non tamen
eosdem omnes, & quidam etiam foeda ac turpia pro
Dijs habeant, impugnat. Deinde oracula & fulmina
eiusmodi esse ait, vt hæc ex naturali causa fiant. Ioue iam
olim

olim in Creta sepulto : illa autem ambigua & obscura nihil certi prædicant. Similitudinem verò naucleri dissoluit ex dissimilitudine rerum comparatarum, ostēdens diuersa omnia in hoc mundo atque in nauibus esse. Vltimum à signo locum, vt frigidum ac friuolum, eludere tantum satis habet.

ΕΡΜΟΥ, ΑΘΗΝΑΣ,
Ζεὺς, Ἡφῆς, Ποσειδῶν, Ἀ-
φροδίτης, Κολοσσῶ. Μῶμυ, Ἀ-
πόλλων, Ἡρακλῆς, Εὐρυσ-
τῆς, Τιμοκλῆς καὶ
Δάμιος.

MERCVRIVS, MI-
nerua, Iupiter, Iuno, Neptu-
nus, Venus, Colossus, Mo-
mus, Apollo, Hercules, Her-
magoras, Timocles,
Damus.

Ζεῦ, τί σούβνυς,
καὶ κατὰ μό-
νας σου ὦ λα-
λῆς, ὥχρος σι-
επατῶν, φιλοσόφου τὸ χῶμα
ἔχωρ; ἰμοὶ πῶσανάθῃ, λάβι-
μι σύμβουλον πόνων. μὴ κας
ταφρονήσῃς οὐκίτη φλυας
είας. Αθῆ. Ναὶ πᾶντ' ἡμῖν τι-
ρε Κρονίδῃ, ὑπαῖτι ἱερῶν ἴων,
Γουινῶμαί σε θιά γλασκῶπις,
Σειδ' ἄγῃα, Εξαῦδ' α, μὴ
κεῖνθι νόφ, ἵνα ἄδομ' ἡ-
δῇ, Τίς μῦτις δάκνη σε
κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυ-
μὸν ἡτί βαρὺν σφάχας, ὦ-
χ' ὅτι σι' ἰδὲ παραάς. Ζῶς.

^a Iupiter, quid
animo cogita-
būdo tecum cōs-
cōminiscens lo-
queris, pallidus obambulans,
ac Philosophi colorem vultu
tu pra te ferens? Quin mecū
ista communicas, & me pro-
pter rerum difficultatē qua
premeris, in consilium ad-
hibes? Haud enim famulū
tui nugae habebis contem-
ptui. MIN.

^b Sanè, magne parēs, ho-
minum rex atq; deorum,
Te precor en glaucis o-
culi Tritonia Pallas,

Pare age, ne celes, quò sint haec cognita nobis :
Quod te consilium dubio sub pectore versat :
Cum gemis, & tacito pallor sub surgit in ore :

ἐκείνῃ ἐκείνῳ δὲ ἀπὸ τοῦ
 ἐπὶ τῷ, ἐκείνῳ δὲ, ἐκείνῳ δὲ
 ῥὰ πρὸς τὸν, ἡς ἐκείνῳ δὲ
 ἀπὸ τοῦ, ἐκείνῳ δὲ, ἐκείνῳ δὲ
 ποιοῦν, οἷοις φροῖμοις ἀρ-
 χὴ λόγων. Ζῶς. ὦ παγκράτι-
 σι, χθονία γῆς παιδώματα.
 σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' ἔρ-
 γασαι κακὰ; Αθ. τί δ' ἐστὶ
 πῶς χορὸν γὰρ οὐκ ἔστιν ἔρ-
 Ζῶς, ὦ μεγαλοσμάρα γυ-
 ποπᾶς ῥοίσιμα, τί μοι ῥί-
 ξας; Αθ. κοίμισον ὁργὰν, ἢ
 μὴ κοίμισον ὥσπερ οὐδὲ
 διωχθήσῃ, μηδὲ τὸν Εὐειπί-
 δην ὅλον καταπύκαμν,
 ὥς σοι ὑποβραματίζῃ.
 Ηρα. ἀγνοῖς ἡμᾶς νομίζας
 τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἢ τις ἐστὶ
 τοῖς; Ζῶς ἐκείνῳ δὲ, ἐκείνῳ δὲ
 ἐκείνῳ δὲ, ἐκείνῳ δὲ, ἐκείνῳ δὲ
 Ηρα. οἶδα τὸ
 κεφάλαιον αὐτὸ, ὡς πᾶς
 σῆς, ὅτι ἐρωτικὸν ἔστιν. ὦ
 μὴν κωκύω γι, ἐκείνῳ δὲ, ἢ
 Αἰ ποπᾶς ὑβριδῆσα ἐκείνῳ
 πῶς τὰ τοιαῦτα. ἀπὸς γοῶν,
 ἢ τοι

dam boes. I V N. Noui ecastor dolorum tuorum sum-
 mam, quibus disruearis: neque tamen vociferor aut coc-
 cizo. quippe quæ iam sæpenumerò præter morem eius-
 modi per te sim passa contumeliam. Valde igitur credi-

I V P. Nunquam grauis res
 vlla sic dici potest, Non pas-
 sio non vllus vsquam dolor,
 Sed nec calamitas vlla sic
 tragica & mala est, Quæ sit
 dolori conferenda cælitum.
 M I. O' Phæbe, qualibus in-
 cipit proæmij? I V P. O' pes-
 simū genus mortalium, Tuq,
 ô Prometheu me quibus af-
 fixi malis? M I. Quid est?
 nec enim celabis hæc dome-
 sticos. I V. O' murmur in-
 gens fulminis magnicrepi,
 Quid utilitatis addis aut
 affers mihi? M I. Compefce
 iracundiam, si tragica ma-
 gniloquentia, quemadmo-
 dum illi, tibi pares esse ne-
 queamus. Neque enim totum
 Euripidem deuorauimus, ut
 tibi dictis poeticeis è fabula
 petitis subseruiamus. I V N.
 An nobis obscuram esse opi-
 naris tristitiæ tuæ causam,
 cuiusmodi sit? I V P. Nosti

nequaquā, etsi grauius quida-

bila

ἔτοι Δανάω τινὰ, ἢ Σιμίλῳ
ἢ Εὐρώπῳ αὐθις ὑρόντα, σὺ
ἀνιᾶσαι παρὰ τῷ ἔρωτι, ἔτα
βυλῶναι ταῦτον ἢ Σάτυ-
ρον, ἢ χυσοῦν γνόμφον ῥυ-
σαι δὲ τὸ ὄρφος, ἢ τὸ μόλπον
τὸ ἀγαπωμένης. τὰ σημεῖα γὰρ
ταῦτα, οἱ στυγαυνοὶ, καὶ τὰ
δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐ
ἀλλὰ τὸ, ἢ ἔρωτός ἐστιν. Ζῶς.
ὦ μακαρία, ἢ τις ἐν ἔρωτι, καὶ
ταῖς ζωαῖς πασιδίας, οἷα
τὰ ἡμίτερα πράγματα εἶναι.
Ἡρα. ἰπὸ τί ἄλλο, ἀμὴν τὸ
ἀνιᾶσαι, Δία οἶτα; Ζῶς. ἐν
ισχάτοις, ὦ Ἡρα, τὰ θεῶν
πράγματα. καὶ τῷ δὲ, τὸ τῷ
λόγῳ, ἐπὶ ξηρῷ ἔσχηκεν, ἔτι καὶ
ἡμᾶς τιμᾶσαι ἔτι, καὶ τὰ γί-
ρα ἔχοντα τῷ γῆ, ἔτι καὶ
ἡμιλῶσαι παντάπασιν, καὶ
τὸ μηδεὶν εἶναι δολῆναι. Ἡρα.
μὲν γίγαντας τινὰς ἢ γῆ
ἔφυσεν, ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δι-
μὰ δὲ ῥῆξαντόν, καὶ τῆς
φρενῆς ἐπικρατήσαντες, αὐ-
θις ἡμῖν ἐναντία αὐρονται τὰ
αὐτὸι Δανάω τινὰ, ἢ Σιμίλῳ
ἢ Εὐρώπῳ αὐθις ὑρόντα, σὺ
ἀνιᾶσαι παρὰ τῷ ἔρωτι, ἔτα
βυλῶναι ταῦτον ἢ Σάτυ-
ρον, ἢ χυσοῦν γνόμφον ῥυ-
σαι δὲ τὸ ὄρφος, ἢ τὸ μόλπον
τὸ ἀγαπωμένης. τὰ σημεῖα γὰρ
ταῦτα, οἱ στυγαυνοὶ, καὶ τὰ
δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐ
ἀλλὰ τὸ, ἢ ἔρωτός ἐστιν. Ζῶς.
ὦ μακαρία, ἢ τις ἐν ἔρωτι, καὶ
ταῖς ζωαῖς πασιδίας, οἷα
τὰ ἡμίτερα πράγματα εἶναι.
Ἡρα. ἰπὸ τί ἄλλο, ἀμὴν τὸ
ἀνιᾶσαι, Δία οἶτα; Ζῶς. ἐν
ισχάτοις, ὦ Ἡρα, τὰ θεῶν
πράγματα. καὶ τῷ δὲ, τὸ τῷ
λόγῳ, ἐπὶ ξηρῷ ἔσχηκεν, ἔτι καὶ
ἡμᾶς τιμᾶσαι ἔτι, καὶ τὰ γί-
ρα ἔχοντα τῷ γῆ, ἔτι καὶ
ἡμιλῶσαι παντάπασιν, καὶ
τὸ μηδεὶν εἶναι δολῆναι. Ἡρα.
μὲν γίγαντας τινὰς ἢ γῆ
ἔφυσεν, ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δι-
μὰ δὲ ῥῆξαντόν, καὶ τῆς
φρενῆς ἐπικρατήσαντες, αὐ-
θις ἡμῖν ἐναντία αὐρονται τὰ

bile est iterum aut Danaë
cuiuspiam, aut Semeles, aut
Europæ inuentæ amore te
angi: deinde verò assumpta
imagiñe aut tauri aut sa-
tyri, aut aurum te factum
velle per impluuium in si-
num amatae puellæ influx-
re. Hoc enim haud dubi-
tante significante crebri isti
tui gemitus, & suspiria, ne-
que non lachrymæ. Præter
red pallor quoque non alie-
rius rei quàm amoris argu-
mentum est certissimum.
IUP. O beata, quæ res nos-
tras in amore & talibus lu-
dicris sitas esse opinaris.
IVN. Et quid aliud te ni-
si hoc soliciat, Iouem exi-
stentem? IUP. In extremum
discrimen res nostræ per-
ductæ. ô Iuno, & planè ut
est in prouerbio, & in acie
nouacula constitutæ sunt, ut
aut colamur amplius, obla-
tis in terra sacris fruente,
aut neglectui demur, ab omnibus habui contemptui, ac nul-
lius quidem momeri esse videamur. IVN. Nunquid terra
Gigantes produxit iterum? aut nunquid Titanes disruptis vin-
culis, deuictâq; custodiaturus aduersus non arma & vim
parant?

ὅπλα; Ζῶς. θάρσα, τὰ νῆρθεν
 ἀσφαλῶς ἔχῃ θεοῖς. Ηρα. τί
 νῦν ἄλλο δεινὸν ἄν γυφίτο;
 ὁχλῶν δὲ, ὅτι μὴ τὰ βιωτὰ
 παραλυποῖ, ἵφ' ὅτῳ Πῶλῳ ἢ
 Λεισόδημῳ, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν
 ἀναπέφηνας. Ζῶς. Τιμοκλῆς,
 ὦ Ηρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις
 ὁ Βυτικὸς, ἡθις, ἐκ οἷδα ὁ-
 θρυσίσιμ' ἀρξάμενος τῷ λόγῳ,
 πενοίας πειθελεγχέσθω, παρ-
 ρόντων μάλα συχνῶν καὶ δο-
 κίμων ἀνθρώπων, ὅτι μάλιστα
 καὶ ἡρώσιασί μιν. καὶ ὁ ἡ Δάμις,
 ὅτ' ἐν θεοῖς ἴφασκεν, ὅθ' ὅλως
 τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν ἢ δε-
 τάττειν. ὁ Τιμοκλῆς δὲ βέλτισ-
 τος ἐπὶ τῷ ξυαγωνίζεσθαι
 ἡμῖν, ἔτα ὅλως ποτὶ ἐπιρ-
 ρυσίῳ, ὅθ' ὅλως πῖρας ἐγγί-
 νῃ τῆς σωσείας. διελύθη-
 σαρ δὲ, ἀσπῶν ἐπισκέψα-
 σθαι τὰ λοιπὰ σωθίμῃ. καὶ
 νῦν μιν ἰώροι πάντων ἡσὶ
 πῶς

parant. IVP. Confide: nam
 res inferæ cælestibus exira
 omne sunt periculum. IVN.
 Quid ergo aliud rei grauis
 & acerbæ accidit? Neque
 enim video, quando talia
 nihil te conturbant, quanta
 obrem nobis? Polus aut Ar-
 ristodemus pro Ioue appa-
 rueris IVP. Timocles ille
 Stoicus, ô Iuno, & Damis E-
 picureus heri nescio quo mi-
 nio in eam delati disputatio-
 nem de prouidentia disse-
 ruerunt in magna proba-
 torum hominum frequen-
 tia, & celebritate popula-
 ri: id quod omnium maximè
 me conturbauit animo. Ac
 Damis quidem neque Deos
 esse, neque omnino eorum quæ
 fierent, curam ullam habere
 re, aut ea ordine gubernare,
 impudenter affirmare non
 verebatur: cæterum optimus

ille Timocles nostras partes omni studio tueri conabatur.
 Deinde multa turba hominum certatim accurrentium con-
 fluente, nullum finem sortita est disputatio Etenim hoc fac-
 dere initio ab utrisque discessum est, ut in diem posterum de
 integrò reliqua nondum discussa accuratius examinarentur
 atque perpendere. Et nunc omnes suspense ad audiendum
 inhiant

ἐς τὴν ἀπράσιν, ὁπότῃ
 ἐρατύνει, καὶ ἀληθέστερα δό-
 ξα λήσῃ. ὁρᾷτε τὸν κίνδυνον,
 ὡς ἐν συνῶ παντάπασιν
 τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κιν-
 ῶνται, καὶ δυοῖν θάτε-
 ρον, ἢ παρὶ ἁδοῦ ἀνάνχη
 τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον
 ἐν δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι, ὡς
 περ πρὸ τῆς, ἢ ὁ Τιμοκλῆς
 πύρσχει λήσων. ΗΡΑ. Δανό-
 ρατα ὡς ἀληθῶς, καὶ ὁ μάλιστα,
 ὁ Ζεὺς, ἐπιτραγώδης αὐτοῖς.
 Ζεὺς, σὺ δὲ ὦς. Δανάης τινὸς ἢ
 Ἀντιόπης ἄντα μοι λόγον ἐν
 παράχῃ τοσούτῳ. τί δ' οὖν, ὦ
 Ἑρμῆ καὶ ΗΡΑ καὶ Ἀθηνᾶ,
 πρᾶττοι μὲν ἄρ' ; σωθεύσκετε
 ἑρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέγ' Ὁ. ΕΡ. ἐν τῷ
 καὶ ἐπὶ τὸ κοινόν φημι δᾶρ
 τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαρᾶσθαι,
 κλησίον σωαγαζόντα.
 ΗΡΑ. καὶ μοι ταῦτα σιωδοῦν,
 ἔπειρ καὶ τότῃ. ΑΘΗ. ἀπὸ ἡμοῖ
 ἀναντία δοκᾷ, ὦ πάτερ,
 καὶ

inhiant animo, vter victo-
 riam adepturus sit, ac vero-
 ra prolaturus. Videsis perim-
 culum, quàm omnibus no-
 dis in angustum res nostræ
 coactæ sunt. In uno viro pe-
 riclitamur, ex duobus al-
 terum euenire necesse est: ut
 aut omnia nostra habean-
 tur contempni, et solum
 mania quadam videantur
 vocabula: aut ut ea pietate
 colantur, quæ prius culta
 sunt, se Timocles disputan-
 do superior euaserit. IUNO.
 Periculosissima profes-
 sio sunt illa, nec temerè Iu-
 piter more tragico propter
 illa efferebatur. IV. Tu vero
 Danaës aut Antiopes alicuius
 potius cogitatione me
 implicium esse opinabas-
 re, cum ita exanimatum me
 esse conspiceres. Quid igitur,
 ô Mercuri et Iuno et
 Minerva nobis faciendū est?
 quin et vos consilij promptè

uenienti partem expromitis? MER. Ego quidem coactio
 prosperè concilio hanc rem communi omnium delibera-
 tioni offerendam esse existimo. IUNO. Et ego huius accedo
 sententia. MI. Atqui mihi diuersum videtur, ô pater, ne
 videli,

καὶ μὴ σωταράσῃς τὸν ἑ-
 ρανὸν, μηδὲ δῦλον ἄνασι
 βορυβύμενον ὡς πράγματι,
 πράσῃς δὲ ἰαίῃ ταῦτα, ἵξ-
 ῶν κρατικὸν μὲν δὲ Τιμο-
 κλῆς λίγων, ὁ Δάμις δὲ κα-
 ταγλααδῆς, ἀπιδίῃ τῆς συ-
 νουσίας. Εἰ. ἀπὸ ὅτι ἀγνοῶ-
 σκεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φα-
 σερῷ ἰσομύχης τῆς λειδῶ-
 ῶς φιλοσόφοις· καὶ σὲ δό-
 ξας τυράννικος ἦν, μὴ λοι-
 γέμεσθαι περὶ τῶν ὅτων μεγά-
 κων, καὶ λοιγῶν ἅπασιν.
 Ζῶς. ἔπειθ' ἤδη κέρυφτι,
 καὶ παρίσσωσιν ἅπαντες. Εἰ.
 ἔρθῶς γὰρ ἵγας. ἰδοὺ δὲ,
 ὡς ἐκκλησίαν σωθήτε οἱ
 θεοὶ· μὴ μίχεται, ξυώθητε
 πάντων, ἔκλιντε, περὶ μεγάλων
 ἐκκλησιάζουσιν. Ζῶς. ἔτω
 ψιλά, ὦ Εἰρμῆ, καὶ ἀπλοικὰ
 καὶ πρὸς κέρυφας, καὶ ταῦ-
 τα, ἐπὶ τοῖς μέγιστοις συγκα-
 λῶμεν. Εἰ. ἀπὸ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ
 ἀξιοῖς;

videlicet excitato tumultu
 cælum terrore compleas,
 neve palàm fiat hanc ob-
 rem te tumultuari aut con-
 sternari animo. Cæterùm
 priuato utrum consilio effe-
 ctum reddas, ut Timocle-
 disceptando potiatur vi-
 floria, Damis verò omnium
 risui expositus atque subsan-
 natus ex disputatione abeat
 MER. Atquæ ista non ma-
 nebunt obscura & tacita
 Iupitet, cum philosophis in
 propatulo futura sit disce-
 ptatio. Ac tu quidem ty-
 rannum agere videberis,
 de tantis rebus ad omnes
 communiter pertinentibus
 cum reliquis nihil commu-
 nicaueris. IVP. Quin er-
 go iam ut & in concione
 veniant proclamas, ut mo-
 præstò sint omnes? MER.
 Refle mones. Huiusmodi
 periorum in concilium om-
 nes conuenite: ne cuncti

mini: confluite omnes: venite maximis de negocijs collo-
 turi consilia. IVP. Adeone nudis, ὁ Mercuri, verbis
 simplicibus, ad hæc solutis præconem agis, præsertim maxi-
 mis de rebus deos conuocans? MER. Et quænam alia ratio
 expe-

ξιοῖς. Ζῶς. ὅπως ἀξιώ; ἀπ' ἡμῶν φημί δ' αὖν τὸ λόρυμα μίτροις τισὶ καὶ μεγαλοφρονέει ποιεῖται, ὡς μάκρον ἰσχυροῖς. Εἰρμ. καὶ ἀπ' ἐπιποιοῶν, ὃ Ζεῦ, καὶ ῥαφιδῶν ἀ τοιαῦτα ἔχοντες ἄριστοι ποικίλός ἐμι, ὡς διαφθιρῶ τὸ κρυπτόμα. ὑπὲρ μίτρα ἔινδρα ἰσχυρῶν, καὶ γίλως ἔσαι παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμυσία τῶν ἐπὶ τῶν. ὁρῶ γοῶν καὶ τὸν Ἀπόλλωνος γιγνώσκον ἐπ' ἐνίοις τῶν θεῶν, καὶ ὅτι ἐπικρυπτεῖς τὰ ποτὰ τῆς ἀσφαλείας ὅς μὴ παύναι σχολῶν ἄγαρ τὸς ἀκούσας, ἐξισταίτω τὰ μίτρα. Ζῶς. ὅπως, ὃ Εἰρμῆ, ὃ Οὐρανὸς ἐπὶ τῶν ἐγκαμίζοντι τὰ ποτὰ τῶν κρυπτόματι, ὡς ἐκένος ἡμᾶς σωζομένη. μεμνησθὲν δὲ σὺ ἀκός. Εἰρ. ὅτι πάντες μὴ ὅτω σαφῶς καὶ περὶ σέως παρὰ ὧμαι δὲ ὅμως. Μὴ τί τις οὐδὲν ἔλπασθαι θεός, μὴ τί τις ἄρσεν, Μῦδ'.

modum ille nos conuocare consuevit. Credibile aureum est illorum te commemorasse. MER. Profectò non admodum promptè & callidè, tamen periculum faciam.

^b Ergo Deum nemo nec mas nec fœmina desit,

DDd

Insiper

expetis Iupiter? IVP. Rogas? Aequum esse opinor, ut præconium tuum nonnullis versiculis ac magniloquentia poetica exornes, ut hac impulsu studiosius & frequentius conflans. MERC. Sane: veruntamen hoc poetarum & rhapsodorum est officium. Porro ego minime sum poeticus aded ut præconium quoque corruptius sim, si versiculis confarscinatis & malè coherentibus proclamarem. Acrisui ero omnibus ob versiculorum struaturam parum concinnam. Itaque & Apollinem in dandis oraculis videri à nonnullis video, dum multa seculo animo inuoluit, & data opera obscurat, ne omnino audientes ocio indulgeant, sed expendant versiculos: IVP. Proinde, Mercuri, Homericos versiculos plerosque admisce præconio, quemad-

Μίδ' αὐτῶν ποταμῶν μνη-
 τῶ, νόσφ' Οκεανοῖο, Μιδ' ἔτε
 Νυμφάων, ἀπ' ἰς Διὸς ἔλθει
 τὴ πάντων Εἰς ἀγορὴν, ὅσῳ
 τὴ κλυτὰς δαίνοισ' ἱκατόμ-
 βας, ὅσῳ τ' αὖ μίσασι ἢ
 ὕδασι, ἢ μάλα πάγχυ Νέον
 μοι, βωμοῖσι παρὰ, κνίσσης
 σι λάθῃσι, Ζῶς, ἔνθ' ἔρ-
 μῃ, ἄσπετα κενέρονταί ῥα καὶ
 σωῖαςι γῆρ' ἡδῆ. ὥς παρα-
 λαμβάνων, λάθῃσι αὐτὸν,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἱκασον, ὥς
 ἄρ' ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ, ἢ πᾶσι.
 Δείξ' μὲν ὧς χρυσοῦς, ἅτα
 ἐπὶ βύτοισι τὸς ἀργυροῦς, ἅτα
 ἱξῆς, ὅπόσοι ἐλεφάντινοι, ἅ-
 τα ὧς χαλκοῦς, ἢ ὧς λιθί-
 νους, ἢ ἔνθ' αὐτοῖς τέτοις, οἱ Φα-
 δισ μὲν ἢ Ἀλκαμένης, ἢ Μύ-
 ρωνος ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν
 ὁμοίων τεχνιτῶν, πετιτιμή-
 δων. οἱ συρφετῶδες δ' οὗτοι,
 καὶ ἄτεχνοι, πόρρω πρὸς σιω-
 πῇ, κατεδουῶτα σιωπῇ,

ἀναπλη-

quotquot sunt elephantini: his postremo succedant aenei atq[ue]
 lapidei. Verum in his etiam ipsis Phidia, aut Alcamenis, aut
 Myronis, aut Euphranoris, aut talium consimilium artificum
 gratia prae honorentur. Caeterum vulgares illi nulla arte nobi-
 les, longè alicubi conclusi in angulum locentur cum silentio,

Insuper Oceani sine om-
 nia fluminna praestò,
 Omnes summa Iouis
 Nymphae quoque iecta fre-
 quentent.

Cuncti in concilium gressu
 su properare citato.

Vos quibus oblati ce-
 dunt sua munera sacris.

Præterea quotquot men-
 dia, seu fortè secunda

Classis erunt, seu quos te-
 net ultima, seu qui

Obscura penitus diuorū
 sorte fruuntur,

Degentes pingues cupidū
 nidoris ad aras.

IV P. Euge, ὁ Mercuri, ο-
 pimum egisti praconem. ac
 iam plenīs vijs conueniunt.

Quapropter assumens illos
 in sedes collocata. pro sua
 quēque dignitate. Priorē
 quidem sedes occupēt aurei,
 post hos locentur argentei,

deinceps verò subsequantur

completa

ἐν ἀπληρύντῳ μόνον τὴν ἐκ-
 λησίαν. Εἰς αὐτὰ ταῦτα καὶ
 καθιδουῶται, ὡς περὶ ἡμῶν.
 ἔκ' ἐκείνῳ ὁ πρόχαιρος ἡδέ-
 ιαι, ὡς τις αὐτῶν χυσοῦς μὴ,
 καὶ πολὺτάλαυθ' ἢ τὴν ὀλ-
 κὴν ἐκ ἀκείνης δὲ τὴν ἔργασ-
 σίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδωῖσι καὶ
 καὶ ἀσύνετον, περὶ τῶν χαλ-
 κῶν τῶν Μύρων καὶ Πολυ-
 κλείτου, καὶ τῶν Φαίδιου καὶ Αλ-
 καμένης τῶν λιθίνων, καθύπε-
 ρείκειται ἢ περὶ τιμῆς καὶ καὶ
 μίσην ἐν τὴν τέχνῃ. Ζῶς ἐ-
 γὼ μὴ ἔως, ἀλλ' ὁ χυσοῦς ὁ
 μὲν περὶ τιμῆς. Εἰς. μαν-
 θάνω, ὅτι πλεονέκτημα καλῶς,
 ἀλλὰ μὴ ἀεὶ σὺν δόλῳ καθίστην,
 καὶ ἀπ' ἀτιμωμάτων. ἡκίς
 οὐκ ἔστι τὴν περὶ δόλῳ ὑμῶν οἱ
 χυσοῖ. εἰ καὶ οἱ δὲ οὐκ, ὡς Ζῶς.
 οἱ βαρβαρικοὶ περὶ δόλῳ μόν-
 νοι, ὡς Ζῶς γὰρ ἐκείνων ὁ-
 ρᾶς, ὅποιοι εἴσι, καὶ ἐν τῷ καὶ
 ἐν πρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνῃ
 σχηματισμένοι. λιθίνοι δὲ
 καλ.

complementes tantum concio-
 nem. MERC. Fient ista ut
 imperas, ac sua quisque ut
 par est sede dignabitur. ¹ At-
 qui hoc neuiquam prom-
 ptum aut nosse proclive est,
 si quis illorum aureus fuerit,
 ac multitudine talentorum
 praeponderet, opere verò non
 ita insignis sit, sed privato
 penè ac vulgari, & minimè
 artificioso, si Myronis aeneis
 ac Polycleti, & Phidiae &
 Alcamenis lapideis confen-
 ratur, quonam locandus sit,
 si artem praeferendam esse pu-
 tas. IVP. Oportebat quĩ-
 dem ad hunc modum fieri,
 sed tamen aurum anteferen-
 dum est. MERC. Intellico,
 nempe iubet ut per opulen-
 tiores delectu habito, non ex
 optimatibus electim locen-
 tur, atque etiam à precio.
 Promde venite, priora sedi-
 lia occupaturi vos aurei.
^m Attamen, ut vides Iupiter.

oli barbari praesidebunt. Etenim cuiusmodi nam Graeci sint,
 inuadueris, pleni quidem venustatem ac gratia neq. nò vul-
 tu honesto & liberali, & quantum ad artificij praestantiam
 utinet, probe culti & perpoliti, non tamen nisi lapidei aut

ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντων· ἢ οἷ
 γε πολυτελεῖσθαι αὐτῶν, ἵλι-
 φαντίνοι, ὀλίγον ὅσον ἔχου-
 σὺ ἐπισίλωρ ἔχοντες, ὡς ἐπι-
 κειρῶσθαι καὶ ἐπηγαῶσθαι μό-
 νοι, τὰ δὲ ἑνδον ἰσχυροί, καὶ
 οὗτοι μὴ ὦν ἀγέλας ὅλας ἱμε-
 πολιτοφροσύνας σκίποντες. ἢ
 Βενδῖς δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἀνubis
 ἱκανοὶ καὶ παρ' αὐτὸν, ὁ
 Ἀτῆς καὶ ὁ Μίθρης. καὶ μὲν
 ὅλοι ὀλόχυστοι, καὶ βαρεῖς, καὶ
 πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. Πο-
 καὶ τοῦ βούτου, ὃ Ἑρμῆ, δις
 καίον, τὸν λιωσπρόσωπον τῶ-
 τον πεκαβίσαν μου, τὸν Ἀλ-
 γύπτιον, καὶ ταῦτα, Ποσειδῶν
 ἱσχυρὸν ὄν. Ἑρμ. ναὶ, ἀλλὰ σὶ
 μὲν, ὃ Εὐνοσίγαι, χαλκῶν ὁ
 Λύσιππος καὶ Πωλὸν ἐποίη-
 σεν, ἐκ ἐχόντων τότε Κοριν-
 θίων χρυσόν. οὐτὶ δὲ, ὅλοις
 μεταλλοῖς πλεσιώτερός ἐστιν.
 ἀνέχουσαι οὐκ καὶ παρῶσ-
 μένον, καὶ μὴ ἀγανακτῆν,
 εἴ τις εἶνα τυλικάν τιν χρυσίῳ
 ἔχων,

aneum universi: aut qui ex illi
 maximis sunt, ac sumptuo-
 sissimis impensis fabricati
 elephantini sunt, modicum
 ab asperso auro splendorem
 retinentes, quippe quo tan-
 tum colorati sunt, pauloq̃
 facti nitidiores: ceterum in-
 ius sublignei quidem illi, to-
 tāq̃ muscarum examina in-
 ternè conuersantia coope-
 rientes. Porro autem ipsa
 Bendis, & Anubis ille, &
 propter hunc Attis, præterea
 Mithres, in universum ex so-
 lido auro conflati sunt, &
 graves. & multi reuera præ-
 cū. NEPT. ⁿ Et quī hoc ti-
 bi iustum videtur, Mercuri,
 ut Aegyptium illum canino
 riclu deformem, mihi antea
 ferre non verearis, præser-
 tim Neptuno existenti?
 MERC. Rectè dicis: at ti-
 quidem ô Neptune, Lysippu
 tantum fecit aneum & pau-
 perem, quippe Córinthiū
 iunc aurum non habenti

bus: hic autem omnibus metallis longè est opulentiior. Vide
 itaque patienter & placatè hoc tibi sufferendum esse, si hui
 postponaris: neque indignandum est, si is cui tantus natus e-

aurum

τὸ μέγιστον; εἴδ' ὁλῶ μὴ ὕ-
περφυσία, μήδ' ὑπερμετροιοί.
Ρόδιοι κατασκευάσαντάς με
ἠξίωσαν, ἀπ' ὧν ἴσας τιλίας
ματ', ἐκκαίδεκα χυσοῦς
θεὸς ἐπιποιήσω, ὥς ἀνάλο-
γον πολυτιλίεσσιν ἄρ' νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσσειν ἡ τέχνη,
καὶ τῆς ἐργασίας τὸ ἀκρίβες
ἐν μεγέθει τοσούτων. Εὐμήτι δ'
Ζεῦ, καὶ ποιῆσαι δύσνευτον ἔρ-
γόν μοι γὰρ καὶ τότ'. εἰ μὴ ἔρ' ἰς
πλὴν ὕλην ἀφελήσομαι, χαλ-
κὸς ἴσθ'· εἰ δ' ἀλογοίμην ἀφ'
ἐπὶ πόσων ταλάντων λιχιάσασ-
θαι, ὑπερ τὸς πεντακοσίου.
Δίμνους ἢ πλὴν ἱππάδα ἄρ' ἔν.
Ζῶ. γὰρ ἴδα παρῆναι καὶ
ῥυτόν, ἐλίζξοντα πλὴν τῶν ἄλ-
λων μικρότητα, καὶ ἰσοχρό-
νοντα τῇ κατίσθῃ; πλὴν ἀπ'
ῥόδιων ἄεις, εἰ καὶ ὅτι μά-
λιστα πετιμητὶς ἔστι τῶν χυ-
σῶν, πῶς ἄρ' καὶ πενδράοις εἰ
μὴ δύναιτο ἀναστῆναι πάντας,
ὥς

spectabilem? Ceterum si
non magno admodum inge-
nio et artificio Rhodij me
sculpere dignati sunt, tamen
et alios pari arte ad nostrum
archetypum sedecim deos
aureos formauerunt: qua-
propter ratione probabili
omnium preciosissimus me-
rito aestimandus essem. Ar-
tis vero atque operis præ-
stantia et nobilitas tanto pe-
satur magnitudinis. MER-
Quid vero facta opus est,
ô Jupiter? siquidem et hoc
non mediocre mihi affert
iudicandi difficultatem. En-
tenim cum ad materiam op-
culos deflexero, totus qui-
dem aeneus est: porro cum a-
pud animum meum perpen-
do ex quot talentis consti-
tus est, præter hippada quin-
gentos excusatus est modios.
IVP. Quorsum vero attine-
bat et hunc interesse con-
clusioni, sua magnitudine alio.

rum paruitatem expositurum contemptui, neque non ob dignan-
sedem nos perturbaturum? Verum enimvero, ô Rhodio-
rum optime, etsi maxime omnibus aureis anteponendus
esses, quomodo præsidere possis, nisi ceteri omnes exurgant
foras

ὁ μὲν ὁ καθίζοιτο, πλὴν πνύ-
 πα ὅλῳ θατέρω τῶν πυγῶν
 ἐπιλαβὼν, ὥς ἄμνητον πνύ-
 σης ὀρθοσάδῳ ἐκκλησίᾳ
 ζῶν, ἐπικυφῶς τῷ σω-
 λείῳ. Εἰμ. ἰδὲ πάλιν ἄπο,
 δύσπλυνον καὶ τῷτο. χαλκῷ μὲν
 γὰρ ἀμφοτέρω ἰσθῶν, καὶ τέχνης
 τῆς αὐτῆς, Ἄνυσίππε ἐκάτε-
 ρον τὸ ἔργον. καὶ τὸ μίγι-
 σον, ὁμοτίμῳ τὰ ἐς γῆν, ἃ
 τε δὲ παῖδων ὄντων Διὸς, ὁ
 Διόνυσος ἕτοσι, καὶ Ἡρα-
 κλῆς. πότιρ ὁ μὲν αὐτῶν
 πεκαθιδέσται; εὐλονηκοῦσι
 γὰρ, ὡς ὀρέξ. Ζῶς. στατεῖο.
 μὲν, ὧ Εἰμ, πάλιν διὰ τὴν
 ἐκκλησίαν. ὥς γὰρ μὲν ἀνα-
 μίξ καθίζοντων, ἔνθα ἄν ἐκα-
 τ' ἰθὺλ. ἀσαῦθις δὲ ἀπὸ δα-
 θήσεται περὶ ζύτων ἐκκλη-
 σία, καὶ δὲ ἔσομαι τότε, λύ τι-
 να καὶ ποιήσασθαι πλὴν ταύ-
 ξιν ἐπ' αὐτοῖς. Εἰμ. ἀπ' Ἡ-
 ράκλεις, ὡς θορυβῶσι τὰ κοινὰ
 καὶ τὰ καθ' ἑμῖραν ταύ-
 τα, βοῶντων δ' ἀνομάς. ποῦ τὸ
 εἶναι;

habebo qui mihi hac in re ordo constituendus sit. MER. Sed,
 ὁ Hercules, quā pro more solito tumultuantur, cum vocifera-
 tione quotidianam illam distributionem efflagitantes. Vbi est

forās, ut soli tibi ad sedens
 dum locus pateat atq; suffis-
 ciat omni spatio vel alieris
 tantum natibus occupato.
 Quocirca rectissime fece-
 ris sistans concioni intentus
 fueris, inflexo in conciliū ca-
 pite. MER. Ecce rursus al-
 tera in discernendo mihi dif-
 ficultas obijciunt. arei enim
 estis utriq; eiusdemq; artifice,
 nimirum in Lysippi officina
 uterq; formas: & quod
 maximum est, generis nobi-
 litate pares, utriusque Iouis fi-
 lius Dionysus ille cum Hercu-
 le. Uter ergo illorum antefe-
 rendus est alteri? siquidem de
 loco pugnant inter se, ut vis-
 des. IVP. Nimmium verò cum
 etiamur, Mercuri iam dudum
 concionatum esse oportuit.
 Quare in præsens quidē nul-
 lo habito discrimine sessum
 erant promiscuè, ubi cuiq; vi-
 sum fuerit: deinceps verò his-
 ce de rebus cogitur de inte-
 grā conciliū, ac deinde certū

νικῆται, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπι-
 ληται; πῶς αὖ ἱκατόμβαι κοι-
 νὰς τὰς θυσίας; Ζεὺς. κατα-
 σιάπητον αὐτοῦς, ὦ Ἑρμῆ, ὥς
 μάθωσιν ὅτι ἔνικα ξυνηλ-
 θησαν, τὸς λήρως τὸς αὐτοῦ-
 τόν. Ἑρμ. ἐκ ἅπαντων, ὦ Ζεῦ,
 πῶς ἐκλήωρ σωίσαιμι; ἰδοὺ
 ἂν πολὺ γλωσσὸς ἄμι, ὥς καὶ
 Σκυθαῖς καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί-
 καὶ Κιλιτοῖς σωητὰς κερύψαιμι.
 ἄμεινον οὐκ οἶμαι, τῇ χρηρὶ
 σημαίνην, καὶ παρακινδυνώσαι
 σιωπᾶν. Ζεὺς. οὕτω ποίη.
 Ἑρμ. ἔγωγε, ἀφωνότεροι γλῆ-
 ρωταὶ εἰ τῶν θεῶν, ὥς
 ὦρα δημιγορεῖν, ὁρᾶς, παρ-
 λαι πῶς οἱ ἀπρόληπτοι, πει-
 ρυμένοντες, τι καὶ ἱρᾶς. Ζεὺς.
 ἀπὸ ὅ γε τίπονθα, ὦ Ἑρμῆ, ἐκ
 αὐτοῦ δυνάσασθαι πῶς οἱ ἀπᾶν,
 ἡδὲ ὄντα. οἶδα ὅπως θαρρῶ-
 λῶς ἂν, καὶ μεγαλήτορ ὅτι
 ταῦς ἐκκλησίαις ἔω. Ἑρ. οἶδα,
 καὶ ἰδὲ διαγνῶσκω σε δημι-
 γοροῦντα, καὶ μάλιστα, ὅπως

ταμ

nectar? ubi relicta ambro-
 sia? ubi sunt hecatombæ? ubi
 sacrificia? IVP. Compre-
 sce illos, Mercuri, indico si-
 lentio, ut intelligant, cuius
 gratia accersiti sint, eiusmodi
 magis posthabitis. MER.
 Atqui non omnes Græcam
 linguam capiunt, Iupiter; e-
 go verò varias linguas mi-
 nimè sonare calleo, ut Scy-
 this et Persis et Thracibus
 ac Celtis intelligibilia præ-
 dicem. Consulius itaque fa-
 ctu opinor, si manu signo
 dato, silentium imposuero.
 IVPIT. Quin ergo facis?
 MERC. Euge, Pythagoras
 vixit taciturniores, tibi facti
 sunt. itaque iam tempus est
 concionandi. Vides ut om-
 nes oculos in te coniectos ha-
 beant, cupidè atque deside-
 ranter expectantes quidnam
 dicturus sis? IVPIT. At
 quod ego patior, Mercuri,
 cur tibi exponere verear, si-

lio existenti meo? Haud tibi obscurum esse reor, quàm im-
 pendio audax ego semper et magniloquus in concionibus esse
 soled. MER. Satis comperitè noui, ac profecto magno me
 tu consternatus etiam concionantem te audiens, maximè verò
 quando

ταρ ἀπ' αὐτῆς ἀνασπᾶσαρ ἐκ
βάθρου πλὴν γλῶ καὶ θά-
λασσαρ, αὐτοῖς θεοῖς, πλὴν
σφαρὰν ἐκένω πλὴν χυσιῶ
βαθείς. Ζῶς. ἀπὸ νῦν ὧ
τίκνον οὐκ οἶδα, ἃ τί ἐπὶ
μυθῶν τῶν ἐφιστάμεν δα-
νῶν, ἃ τί καὶ ἐπὶ πλεόνους
τῶν παρόντων. (πολυθυ-
τάτη γῆρ, ὡς ὁρᾷς, ἐκχυ-
σίῃ) δεξιᾷ ἀραγμαί πλὴν γλῶ-
μιλ, καὶ ὑπότρομός ἐμι, καὶ ἡ-
γλῶπία μοι πεπιδημένη ἴοι-
κε· τὸ δ' ἀτοπώτατον ἀπάν-
των, ἐπιλήψομαι τὸ πρῶ-
μιον ἀπάντων τῶν λόγων,
ὃ παρισκυσάμιλ, ὡς δὲ
πρῶτοτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς. Εἰ. ἃ
πολλήλικας, ὧ Ζεῦ, πάντα· οἱ
δὲ ὑποπλάουσιν πλὴν σιωπῶν,
καὶ τί ὑπέρμυζα κακὸν ἀ-
κούσιον πρῶτον, ἐφ'
ὅτ' οὐκ ἀδιαμέλεις. Ζῶς.
βούλη γοιῶν, ὧ Εἰρμῆ, τὸ ὅς
μικρόν ἐκῆνο πρῶτον ἃ
ναῦρα ψάλλω πρὸς αὐτούς.
Εἰρμ. τὸ ποῖον; Ζεῶς. Κί-
πληκτί

quando minabare te terram
ex ipsis fundamentis euul-
sam, & pontum vnā cum
dijs sursum tracturum au-
rea illa catena ex alio de-
missa. IVP. Aique nunc,
ὁ filij, nescio quomodo, siue
præ magnitudine periculo-
rum impendentium, siue præ
multitudine p̄sentium (x con-
uentus enim, ut vides, est
frequentissimus) animus
confusa mente mihi penitus
obstupuit, planeq̃ subterpis
dat, & lingua constricta es-
se videtur. Et quod omnium
est absurdissimum, oratio-
nis quoque multum diuq̃ue
meditatae proœmium mihi
excidit, quod adornaueram,
ut exordio erga illos vterer
bellissimo atq̃ luculentissi-
mo. MER. Perdidisti om̃ia,
ὁ Iupiter: ceterum illi
tuo silentio in suspicionem
venient, ac grande aliquod
malū se audituros expecta-
bunt, cuius gratia tu ita len-
tè & cunctanter ad dicendum

progredieris. IVP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud
proœmium illis occinam? MER. Qualenam? IVP. Ο' su-
per,

πλυτέ μου πάντες θεοί, πᾶ-
 σά τε θείωναι, Ερ. ἄπαγε, ἰ-
 κανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς παραρ-
 νηταί σοι τὰ πρῶτα. πῶς ὁ
 Διοκῆς, τὸ μὴ φορτικὸν τῶν
 μίτρων ἄφθον. σὺ δὲ τῶν Δη-
 μοσθένους Δημηγοριῶν, τῶν
 κατὰ Φιλίππου, λῶ τίνα ἄν
 ἐβίλοις, σίβωρε, ὀλίγα ἰναλ-
 λάτῃωρ. οὕτω γοιῶν οἱ πολε-
 ροὶ νῦν ῥήτορον ποιοῦσιν.
 Ζῶς. ἔνδεστος σωτομόρτι-
 να ῥήτορείαν, καὶ ῥαδιουργ-
 γίαν ταύτων ἄκαρπον τοῖς
 ἀπρουμίνους· ἄρξομαι δὲ
 οὐ ποτε. Ἀντί ποτῶν ἄν,
 ὃ ἄνδρῶν θεοί, χημάτων ἡ-
 μᾶς ἰδέσθαι νομίζω, ἃ φα-
 νερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὃ, τι
 ἄλποτι ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ'
 ὅτῳ νῦν σπυλίζηται. ὅτι τοῖς
 σὺν τοῦθ' οὕτως ἔχῃ, πρὸς ἡ-
 κα πρὸς ὅπως ἀπρᾶξάμην μου
 λέγοντες, ὁ μὴ οὐκ παρὰν
 καιρὸς, ὃ θεοί, μονονουχί
 λέγει, φανερὸν ἀφίης, ὅτι τῶν
 παρόντων ἐρρῶμένως ἀντι-
 illud sit, cuius gratia in hunc cœtū estis accersiti. Quod cum
 ita sit, consentaneum est ut me dicentem attentis audiat is ani-
 mis. Porro, ὁ Δῆ, præsens quidem tempus emissâ voce prope-
 modum loquitur, instantibus periculis omni conatu ac studio

peri, dictis animos attendite
 nostris. MER. Apage. iam
 enim abundè satis ista sub in-
 itium nobis per contumen-
 liam inculcâsti. Vetuntamē,
 si consultum videtur, versu-
 culorum odiosam difficult-
 tatem missam facito: cate-
 rium unam aliquam ex De-
 mosthenis orationibus ad-
 uersus Philippum habitis,
 quaecunq; argumento iuo ap-
 posuissima videbitur, desus-
 me, pauca quædam immu-
 tans. Facies hoc multorum
 rhetorum exemplo, quibus
 idem facere nunc solenne est.
 IV P. Rectè sanè dicis, con-
 sarcinatam quandam rheto-
 ricam, neque non promptam
 & facilem, perplexis & a-
 nimo hesitantibus. Proinde
 factio aliquando principio,
 exordiar. Y PRO. magna
 pecuniarū copia, ὁ viri Dei,
 vos electuros opinor, si pas-
 lam vobis fieret, quid tādē
 nobis

ἀντίον ἡμῖν ἔειπ' ἡμᾶς δ'
 πάνυ ὀλιγόρως ἔχοντο καὶ
 μὴ πρὸς αὐτά. βούλομαι δ'
 ἡδὴ, καὶ γὰρ ἐπιλάπῃ ὁ Δι-
 μοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶ-
 σαι σαφέως. ἐφ' οἷς διατα-
 ραχθεὶς, συνήγαγον τὴν ἐκ-
 κλησίαν. χθὲς γάρ, ὡς ἴδω,
 Μνησιθέου τοῦ ναυκλέρου θύ-
 ραντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηϊ,
 ὀλίγου δ' αὖν ἀπλανέμεναι περὶ
 τὸν λαφύριον, ἡσιώμεθα ἐν
 Περαιῇ, ὅπως ἡμῶν ὁ Μνη-
 σίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκά-
 λισεν. ἔτα μὲν τὰς σπον-
 δὰς, ὑμᾶς μὲν ἅπαντες ἅπλως
 ἐπράπιον, ὡς ἐκάστω ἰδοῦναι·
 ἐγὼ δ' (ἰδὲν γὰρ πάντας ἐψι-
 λῶ) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς
 πειπατέσασμι τὸ θαλινόν
 ἐν Κιραμακῶ, ἐννοῶν ἅμα
 τὴν Μνησιθεῖ τὴν μικρολογί-
 ας, ὅς ἐκκαίδικα θεὸς ἔστιν,
 ἀλεκτηνὸν αὖ μόνον κατέθυσας,
 γέροντες

nobis occurrendum esse. Nos
 autem ad hæc summa ope
 providenda parum sollicitè
 affecti videmur. Iam verò
 quoniam Demosthenis sub-
 sidiaria verba me deficiunt,
 hæc ipsa vobis manifestius
 declarare statui, propter
 quæ perturbatus animo, con-
 vocata concione concilium
 coëgerim. 2 Hæc enim, ut
 nemini vestrum obscurum
 esse opinor, cùm Mnesitheus
 naucerus ob servatam ex
 undis navem, quæ ad Cas-
 phareiscopulos fermè illisa
 perisset, sacra persoluisse,
 accepti epulis in Piræo con-
 vivium agitabamus, quoti-
 quot nostrum à Mnesitheo
 vocati eramus ad sacrifi-
 cium. Deinde oblati liba-
 minibus vos, alius aliò, quò
 cuiusq; ferebat animus, se-
 cessistis: porro autè ego (nec
 dum enim profunda erat ve-

spera) in urbem regressus sum, ut tempore pomeridiano oc-
 ciosus ab animo deambulare in Ceramicò: simul me-
 cum sedula agitatione Mnesitheï tenuè ac frugale, ne di-
 cam sordidum, convivium perpendebam, qui cùm sedecim
 Pæas epulis acciperet, solummodò gallum sacrificavit,
 senem

γίροντα λακῆνορ, ἥδη καὶ
 κορυβῶντα, καὶ λιθανωτοῦ
 χόνδρους τέπαρας; ἔν μάλα
 ὠρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀ-
 ποσβιδῶσαι ἔα ἄνδρακι, μη-
 δ' ὅσορ ἄπρα τῷ ῥινὶ ὀσφραί-
 νωσαι τῷ λαπνοῦ παρασχόγ-
 τῳ, καὶ ταῦτα, ἱκατόμβας ὄσ-
 ρας ὑποσχόμενῳ, ἐπὶ τοῖς καὶ
 ναῶς ἥδη προσφέρειτο τῷ
 σκοπίῳ, καὶ ἑνὶς ἑνὶ τῶν
 ἱερμάτων. ἐπὶ δὲ ταῦτα ἰν-
 νοῶν, γίγνομαι κατὰ πλὴν
 Ποικίλῳ, ὅρῳ παῖθῳ ἄν-
 θρώπων πάμπολυ φωνισ-
 κέσ· ἱνὶς μὲν ἑνδορ, ἱνὶ αὐτῇ
 αἰσοῖ, πομπὸν δὲ καὶ ἱνὶ τῷ
 ἀπώθρῳ, αἰτίνας βοῶντας,
 καὶ δαπανομένους, ἐπὶ τῶν
 θήκων καθήμενους. ἀπάσας
 οὐδ' ὅπρῳ, φιλοσόφους ἔναι
 τῶν ἱερῶν τούτων, ἰδὲ δὲ
 ὁλοῖς ἀεὶ ἀκούσας αὐτῶν ὅ,
 τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχε μὲν γὰρ
 φίλῳ τῷ παλαιῷ περὶ βλη-
 μένῳ, σχηματίσας ἑμαυτὸν

αἰ

senem quidem illum, ac iam
 musco & pituita laborantem
 Thuris præterea grana qua-
 tuor, iam prorsus puitida
 adeò ut prunis iniecta sta-
 tim exstinguerentur, ut ne-
 que summas nares emergentem
 te fumo contingeret, præci-
 pue verò cum totas hec
 tombas amplè & liberaliter
 polliceretur, iam naui ap-
 propinquantie scopulis cer-
 to inclusa periculo. Inten-
 rea dum hæc mecum volue-
 rem in animo, ad porticum
 Variam progrediendo de-
 labor: ubi consistens, ex imo
 prouiso inusitatam hominum
 multitudinem cōspicio, par-
 tim quidem illorum intra
 porticum, partim verò ipso
 sub Ioue; insuper nonnullos
 vociferantes, ac mira per-
 uicacitate disceptantes, in
 sedibus confidentes. Tan-
 dem verò rem ipsam facile
 coniectura assequutus, nem-

pe Philosophos esse ex contentiosis illis & rixosis, volui pro-
 prius admoto gressu, exploratiùs intelligere. quidnam illud
 esset, cuius gratia inter sese tantopere digladiarentur. Ac me
 illic nube ex crassioribus illis circumuolutū, illorum habi-
 tu exor-

ἰς τὸν ἰκάνων τρόπον, καὶ τὸν
 πύθωνα ἐπισπασάμεν, ἔν
 κάλα ἐφικν φιλοσόφῳ. καὶ δὴ
 παραγκωνισάμεν, τὸς πολ-
 λὸς, εἰσέρχομαι, ἀγνούμεν
 ὅς τις ἄλλω. ἐνείσχω δὲ τὸν Εἰσι-
 κέρσορ Δάμιον, τὸν ἐπίτριπ-
 τον, καὶ Τιμοκλῆα τὸν Στωϊ-
 κόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἰκθύ-
 μως πάντων εἰς οὐκ. ὁ γὰρ Τι-
 μοκλῆς καὶ ἴδρυ, καὶ τὴν φω-
 νὴν ἥδη ἐξήκοντο ἐκ τῆς
 βούης. ὁ Δάμιος δὲ τὸ Σαρδῶ-
 νιον ἐπιγελῶν, ἔτι μάλλον
 παρώξυνε τὴν Τιμοκλῆα. ὡς δὲ
 ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος
 αὐτοῖς ὁ μὲν γὰρ κατ' ἀράς Δά-
 μιος, ὅτι πονοῖν ἡμᾶς ἔφασκε
 τὸν ἀνθρώπων, ὅτι ἐπισκοπεῖν
 τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῖς, ὁ δὲ
 ἄλλος, ὅτι μηδὲ ὅπως ἡμᾶς εἶναι
 λέγων, τὸτο γὰρ αὐτῷ δηλα-
 δὴ ὁ λόγος ἐδωάτο. καὶ ἥσαν
 τινὲς, οἱ ἐπύκουσεν αὐτόν. ὁ δὲ
 ἔειπε, τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμο-
 κλῆς ἐφρόνα, καὶ ὑπεριλάχθη,

καὶ
 que eorum quæ in terris fie-
 rent, quicquam nobis curæ esse : breuiter, nihil aliud quàm
 in vniuersum nos non esse. Tanta vi comprobandi eius va-
 luit oratio, erant ἄρα nonnulli qui laudarent illum. Alio ve-
 rò, nempe Timocles, nostra optimè sentiens propugnabat,
 indigna.

tu exornauit : prolixāq̃ bar-
 be attraxit, per omnia non
 inepiè philosopho similem
 turbæ memet immisi. Mula-
 tis verò qui mihi obsisten-
 bant, cubito è via protrua-
 sis, ingredior, omnibus igno-
 rantibus quis essem. Cate-
 rum intra turbam iam con-
 sistens, offendo Damin il-
 lum Epicureum, hominem
 perditissimum, ac Timoclea
 Stoicum, virorum longè o-
 ptimum, perimacissimè dis-
 ceptantes. A Itaque Ti-
 mocles largo sudore per-
 fluens, præ nimio clamore
 iam penè vocem amiserat :
 Damis verò B risu Sardonio
 diffluens, magis ac magis
 Timoclea exasperabat. Pro-
 rò omnis illorum sermo de
 nobis habebatur. Etenim
 execrandus ille Damis, hu-
 manarum rerum nihil à no-
 bis prouideri affirmabat, ne-

καὶ ἡ ἀνάκλησις, καὶ πάντα τρό-
 πον σωτηριάζοντο, πλὴν ἱπ-
 πέλων ἡμῶν ἰπαινῶν, καὶ
 διεξιόντων ὡς ἐν κόσμῳ τε, καὶ
 τάξῃ τῇ πεσοκνούσῃ ἐξηγού-
 μεθα, καὶ διατάσσοντες ἕκαστα.
 καὶ ἔτι μὲν τινες καὶ αὐτοὺς
 τοὺς ἰπαινοῦντας πηλὴν, ἐκκ-
 μέκῃ ἤδη, καὶ πονήρως ἐ-
 φάμεθα, καὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὸν
 Δάμιον ἐπέβλεπον. σωῆς δὲ
 ἐν τῷ τοῦ λιπιδωσόφρου, πλὴν
 οὐκ ἐκίλευσα πρὶν χυθῆσθαι,
 θύλασσαι πλὴν σωουσίαν. ἀ-
 πώλετον οὖν, ὡς πλὴν ὑπερβάλλον
 σωθῆναι ὡς τὴν ἐπιξί-
 λῶσιν τὸ σκίμμα. καὶ γὰρ
 παρομαρτῶν τοῖς ποταμοῖς, ἐ-
 πάκτοον μοταξὺν ἀπιδόντων οἷον
 παρὰ αὐτοὺς, ἰπαινοῦντων
 τὰ τῇ Δάμειδ', καὶ ἤδη πα-
 ρὰ πολὺν αἰρῶν ἡμῶν τὰ ἐκεί-
 νων. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὲν ἀξιοῦντες
 τε καὶ γινώσκοντες τῶν ἰπαι-
 νῶν, ἀπὸ πεινῆναι, ἢ τι καὶ
 ὁ Τι-

indignabaturque ac omnibus
 modis hostem pugnis inua-
 dens laceſſebat, curam
 ſedulitatem noſtram collau-
 dans, ac planum faciens cum
 ex mundo, ium omnium re-
 rum cōuenienti ordine, Deos
 eſſe, quodque per nos ordina-
 tim diſponerentur ſingulas.
 Nec deſuerunt quibus illi
 fuit admirationi, eius ora-
 tionem non improbantibus.
 Verum iam extremè deſeſſus
 erat, ac grauiter laborioſe
 loquebatur. Vniuerſa au-
 tem turba in Damin conie-
 ctos habebat oculos. Cæ-
 terum cum ego Deorum exi-
 ſtimationem periclitantem
 animaduertetem, iuſſi no-
 ctem oculis circumfuſam cō-
 uentum diſſoluere. Abierunt
 ergo ex cōpoſito ut die poſ-
 ſtero inchoatam de dijs diſ-
 putationem ad finem dedu-
 cerent. Inde ego multis me
 domum abeuntibus comitem

adiungens, inter eundem audiebam Damidis verba cera-
 ratum in cœlum ferri, atque à pluribus ſupra modum pro-
 bari. Preſtò tamen aderant etiam qui dicerent, C nihil eſ-
 ſe præinducendum, ſed expectandum ſi quid in craſti-
 num

Τιμοκλῆς αὐτοῖς ἱερῆ. ταῦτ'
 ἔρ, ἐφ' οἷς ὑμεῖς σωικάλι-
 τα· οὐ μικρὰ, ὦ θεοί, ἃ λο-
 γισάδι, ὡς ἡ πάσα μὲν ἡμῖν
 τιμὴ, καὶ δόξα καὶ πρόσο-
 ρος, οἱ ἄνθρωποι αἰσιν. ἃ δ'
 ὑτοὶ παροῦσιν, ἡ μὲν δόξα
 τοὺς εἶναι, ἡ δὲ ὄντας, ἀπὸ τοῦ
 τοῦ εἶναι σφῶν ἀντὶ τῶν, ἄβυσ-
 στα καὶ ἀγέρας, καὶ ἄτιμα ἡ-
 μῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μά-
 λιν ἐν οὐρανῷ καθιδούρι-
 στα, λιμῶ ἰχθύμιοι, ἰορτῶν ἰ-
 κείνων, καὶ πανηγύριων καὶ
 ἐργῶν, καὶ θυσιῶν καὶ παν-
 συχίδων καὶ πομπῶν σφρό-
 δοι. ὡς οὖν ὑπὲρ τηλικού-
 των φημί δᾶν, ἅπαντας ἐν
 πινούσιν τι σωτήριον τοῖς πα-
 ρούσι, καὶ ἀφ' οὗτοῦ κρατήσα-
 ῖν Τιμοκλῆς, καὶ δόξα ἀλη-
 θέστερα λέγειν, ὃ δᾶμις δὲ
 καταγλασθήσεται πρὸς τῶν
 ἀκρόν.

num ipse quoque Timocles
 dicturus esset. Hæc fermè
 sunt quorum gratia vos con-
 vocari iussi D Non mo-
 dica verò sunt hæc, ô Dii,
 si ratione diligentius inita
 considerauctiis omnem no-
 strum cultum, omnem glor-
 riam nostram ac prouenium
 ipsos esse homines. Porro
 autem illi si persuasi in eam
 cogitationem discesserint,
 aut omnino deos non esse,
 aut si sint, res tamen huma-
 nas nulla illorum admini-
 strari prouidentia: E peri-
 culum est ne omnia nobis in
 terris negentur sacrificia,
 subtrahantur munera, cul-
 tus intercipientur, ac ne quic-
 quam sublimens in cælo col-
 locati cum fame conflictem-
 mus, diebus festis & solenn-
 nitatibus, & certaminibus,
 & sacris, & ludis nocturnis

& pompis orbat. E Super tantis itaque rebus in præsentia
 quidem æquum esse opinor, ut omnes collatis consilijs accu-
 ratè perpendamus, si quam immnentiibus periculis salutem
 nuenire queamus. Tum qua potissimum ratione adiutus Ti-
 mocles potiatur victoria, ac veriora dixisse videatur: Dæ-
 monis verò consilijs atq; cōsufus, auditoribus risui exponatur.

Cæterum

ἀκρόντορ. ὡς ἔλαγι ὑπάνυ
 τῷ Τιμοκλῆϊ πίποιθα, ὡς πρα-
 τίση καθ' ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ
 τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ πρὸς γίνη-
 ται. κέρυφι, ὦ Ερμῆ, τὸ κέρυγ-
 μα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστά-
 μνοι συμβυλάοισιν. Ερ. ἄ-
 κρι, σίγα, μὴ τάραξι, τίς ἀ-
 γορεύει βύλῃ τῶν τελευτῶν
 θιῶν, οἷς ἔξις; τι τῆτο, ὃ δ' ἄν
 ἀνιστάται, ἀπ' ἡσυχίας ἔστι, πρὸς
 τὸ μέγιστον τῶν ἡγελμίνων
 ἱκπεπληγμένοι; Μῶ. ἀπ' ὅ-
 μης μὲν ἀπαντοῦ ὕδωρ καὶ γαῖα
 γίνοιται· ἐγὼ δέ, ἢ γέ μοι με-
 τὰ παρρησίας λίγαρ διθήη,
 πομπὰ ἄρ, ὦ Ζεῦ, ἔχουμι ἁ-
 πῆρ. Ζῶς λίγῃ, ὦ Μῶμι, πᾶ-
 νυ θαρρῶν· δῆλον γὰρ ἔστι
 πρὶ τὸ συμφέρον τι παρρη-
 σιασύνους. Μῶ. οὐκοῦν ἀ-
 πούντι, ὦ θεοὶ πάντες, τὰ γε
 ἀπ' καρδίας φασίμ. ἐγὼ γὰρ
 καὶ πάννυ πρὸς δόκωρ ἐς τό-
 δι' ἀμυχανίας πεισθήσασθαι
 τὰ ἡμίτερα, καὶ πομπὰς ζωέτης
 ἀναφύει

nimo. Videre enim utile quiddam ad rem præsentem liberè
 proloquuntur. MO. I Proinde, ὦ Dei agite cuncti attentissi-
 mis estote animis. Ego enim iam olim admodum expectabam
 in eam difficultatē res nostras delapsuras, ac multos eiusmodi
 Sophi

Ceterum ego Timocli non
 admodum confido, quasi per
 omnia destitutus auxilio vi-
 cturus esset, nisi non nihil o-
 pis per nos illi allatum fue-
 rit. Facito, Mercuri, præco-
 nium quod lege fieri cautum
 est, ut surgentes consulant,
 MER. G Audi, ac silentio
 linguam cohibe, ne turba-
 Quem ex Diis maioribus ad-
 nimus ad cōcionandum im-
 pellit, quibus consentaneum
 est? Quid ergo rei est? Nemo
 surgit in medium, sed cuncti
 ora tenetis, fortasse earum
 rerum magnitudine, quæ ex-
 positæ sunt, obstupescit.
 MOM. H. At vos sic multi-
 tellus fiat is vnda. Ego
 verò si mihi cum quadam di-
 cendi libertate copia fandi
 concessa fuerit, permulta ha-
 berem, ὦ Iupiter, quæ impræ-
 sentiarum conferrem in me-
 dium. IVP. Confidenter
 dic, ὦ Mome, atq; interrito a-

αφυσσώδαι ἡμῖν σοφισαί,
 ἔρ' ἡμῶν αὐτῶν τῷ ἀτι-
 τῆς τόλμης λαμβάνου-
 ς. καὶ τὰ τῷ Θείῳ, οὐτὶ
 Ἐπικουρῷ ἄξιον ὀρίσι-
 α, οὐτὶ τοῖς ὁμιληταῖς αὐ-
 οῦ. καὶ διαδόχοις τῶν δο-
 μάτων, ἀ τοιαῦτα περὶ ἡ-
 ὦν ὁσπλήφασιν. ἢ τί γὰρ
 τοὺς ἀξιώσαι τις ἄν φρο-
 ῖν, ὁπόταν ὁρῶσι τοσού-
 τῳ ἔρ' βίῳ τῷ ταραχῷ,
 ἢ τοὺς μὴ χηρὸν αὐτῶν,
 μελεομένους, ἐρ' πινίᾳ καὶ
 ὁσοῖς, καὶ δουλείᾳ καταφ-
 αρομένους, παμπονέρους
 , καὶ μιανὸν ἀνθρώπους,
 Ἐτιμωμένους καὶ ὑπερπλο-
 οπῶτας, καὶ ἐπιτάφους
 οἷς κρείττοσι, καὶ τοὺς ἱερο-
 ῦλους οὐ κολαζόμενους, ἀλλ'
 ἔδ' ἄβλασθάνοντας, ἀνα-
 κολοπιζόμενους δὲ καὶ τυμ-
 ανίζόμενους ἐν ἴσῳ, τοὺς
 ὁδῶν ἀδικουῶτας ; ἢ
 ὁτως τοίνυν ταῦτα ὁρῶν-
 τῶν,

us imperitare? Quinetiam sacrilegos nullis supplicijs mul-
 tari verum concessa impunitate tuto latere : in crucem ven-
 ὁ subigi, ac varijs modis pulsari eos qui nihil mali sunt come-
 neriti per iniustitiam delinquentes? Hæc itaq; cū videant,

E E e iure

Sophistas nobis suppullula-
 curos iamdudum prospexi
 animo, à nobis ipsis tam ab-
 ominandæ atque inaudite
 audaciæ causam suscipien-
 tes. Et sanè per æquitatem
 indignum facinus est, eam
 ob rem irasci Epicuro, aut
 eius affeculis, eiusq; discipli-
 næ successoribus, si tali de
 nobis suspicati sunt. Quam
 enim æquam opinionem de
 nobis illis habendam esse
 contendat quispiam, quan-
 do tantam omnium rerum
 perturbationem in vita vi-
 deant? K Bonos quidem ex
 illis, ut quisq; agit vitā ma-
 ximè inculpatā, potissimūm
 negligi, paupertate, morbis,
 ac iugo seruili indignissimè
 afflicto oppressi : cæterum
 homines facinorosos, nefa-
 rijs sceleribus contaminatis-
 simos, honore & dignitate
 priores esse, diuitijs extru-
 ctis affluere, melioris

τοῦ , οὕτω δεινοποιῶται περὶ
 ἡμῶν, ὥς οὐδὲν ὅλως ὄντων,
 καὶ μάλιστ', ὅταν ἀκούωσι τ'
 κησμένων μεγόντων· ὡς δει-
 βὰς τὸν Ἀλκίον, μεγάλῳ ἄρ-
 χῶν κατὰλύσα. οὐ μὲν τοι
 ἀκλουῶτων, ἅτι τῶν αὐτοῦ,
 ἅτι τῶν τῶν πολέμιων. καὶ
 πάλιν· ὃ θεία Σαλαμίς, ἀπ-
 λῆς δ' ἐν τέκνῳ γυναικῶν καὶ
 Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἑλλη-
 νες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅ-
 τι μὲν γὰρ πάλιν τῶν ῥαψω-
 δῶν ἀκούουσιν, ὅτι καὶ ἱρῶς
 μὲν, καὶ τιρωσκόμιθα, καὶ δει-
 λούμην, καὶ δεισομόμιθα, καὶ
 σασιάζομην, καὶ μυρία ὅσα
 πράγματα ἔχομην, καὶ ταῦτα,
 μακάριοι καὶ ἀφθάρτοι ἀξι-
 οῦντοσ' ἔν, τί ἄλλο, ἢ δίκαιως
 καταγελῶσι, καὶ οὐδ' ἐν λόγῳ
 τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς
 δ' ἀγανακτοῦμεν, ἢ τινος ἀν-
 θρωποι ὄντος, οὐ πάνυ ἀνόη-
 τοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ
 τῶν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθεύ-
 νται,

perinde quàm viderent facerent, ne flocci quidem nostram
 diuinitatem aestimantes? Nos porro indignè ferimus, si qui
 sunt homines non prorsus recordes, & mentis inopes, qui
 ista differunt, ac omnem nobis providentiam extorquendi
 è manibus

iure optimo talem de nobis
 opinionem obtinent, nihil
 prorsus nos esse. Maxime ve-
 rò quando L. oracula prædi-
 centia audierint, quale est
 illud: Traiecto Hale maxi-
 mum subvertes imperium
 haudquaquam plantè mani-
 festantia, num suum ipsius
 an hostium imperium subi-
 uersurus sit. Et iterum:

Vxorū Salamis charis-
 sima pignora perdes.
 Etenim & Persæ, ut opinor,
 & Græci iuxta è mulieribus
 editi sunt. Ceterum audis
 eis etiā rhapsodis illis quod
 & amoris M. operam de-
 mus, quod vulneremur &
 feruiamus, quod vinculis
 constringamur, quod motibus
 seditionibus dissideamus, at-
 que id genus innumeris alijs
 rebus satis ridiculè simus im-
 pliciti, præsertim cum beati
 atque immortales esse con-
 tendamus: quid verò aliud

ὦ, δῖον Ἀγαμέμν, ἃ τινὸς ἵ-
 ῖν ἵτι θύουσι, τοιαῦτα ἱξά-
 μαρτάνουσι. καὶ μοι ἔνταυ-
 α, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἱσμεν,
 οὐδ' ἄς ἄνθρωποι) σάρε-
 ρν ἱερὸν ὠσπελόζω ζῶ Ἡρά-
 κλέους καὶ Διονύσου, καὶ Γα-
 νυμήδους καὶ Ἀσκληπιῦ, τῶν
 παρηνγαίων τούτων) ἀπό-
 κειναί μοι μὲτ' ἀληθείας, ἃ
 ποτὶ σοὶ ἐμίλησθαι ἐς τοσοῦ-
 τον τῶν ἱερῶν γῆ, ὡς ἐξῆτά-
 σα, οἱ τινὸς αὐτῶν οἱ φαῦ-
 λοι, ἢ οἱ τινὸς οἱ χεῖροί εἰσι, ἃ
 ἀπ' οὐκ ἄρ' ἔποις. ἢ γοῶ μὴ
 ὁ Θκοῖνς, ἐκ Τροίης ὦ ἄς
 Ἀθώας ἱών, ὁδοῦ πάρεργον
 ἐξέκοψε τοὺς κακούργους,
 ἔσορ' ἐπὶ σοί, καὶ τῇ σὴ πέ-
 νοίχ, οὐδὲν ἄρ' ἐκώλυε (ἱερὸν
 ἐντυφώσας τῶς τῶν ὁδῶν
 βαδίζόντων σφαγῶς, τὸν
 Σκέρωνα, καὶ τὸν Πιτυο-
 κάμην καὶ Κερκύνον καὶ
 τοὺς ἄλλους. ἢ ἔγε μὴ ὁ Εὐ-
 κωτὴς, ἀνὴρ δίκαιος καὶ πρὸς
 νοητικὸς, ἀπὸ φιλανθρωπίας

ἀνά-

è manibus: cum potius con-
 tenti nos esse oporteat, si
 nobis etiamdum nonnulli
 sacra facerent, talia flagi-
 tiose delinquentibus. N Ac
 mihi hoc ideo, ô Jupiter (so-
 li enim sumus, nec ullus ho-
 minum in hoc cœtu præstō
 est, extra unum Herculem
 ac Dionysum & Ganyme-
 dem & Aesculapium, qui
 nochi sunt, & Dii ascriptis
 ij) cum veritate respondee
 quando verò in tantum reā
 humanæ tibi curæ fuere, ut
 habita ratione perpendisses
 quinam illorū pravi & ma-
 li, aut iusti ac boni essent?
 Haudquaquam verò in hac
 curam unquam te incubuisse
 dixi. Itaq; nisi O The-
 seus ex Træzene Athenas
 profectus, iugulasset in iti-
 nere maleficos, sanè quan-
 tum ad te & providentiam
 tuam attinet, nihil obstarēt
 quò minus viverent & Scio
 ron & Pirycæptes, & Cer-

ryon, aliq; innumeri parricidij & latrocinio viatoribus ne-
 gocium valde securi facessentes. Ac nisi P Eurystheus ho-
 mo cum iustus, tum multum providens, singulari humanitate

ἀκαπυθανόμην· τὰ παρ' ἐ-
 κάστοις, ἐξέπιμπι τούτον· τὸν
 οἰκίτην αὐτοῦ, ἰργατικὸν
 ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς
 πόνουσ, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐ-
 φρόντισας ἄντ' ἧς Υἱόρας, καὶ
 τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων,
 καὶ ἱππῶν τῶν Θρακικῶν, καὶ
 τῆς Κρηταύρων ὕβριος καὶ
 παροιρίας· ἀπ' αὐτῆς γὰρ τὰ λη-
 θῆ λίγην, καθήμιθα, τοῦτο
 μόνον ἱπιτυροῦντος, εἴ τις
 θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βω-
 μούς, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοιῶν
 φέρεται, ὥς ἂν τύχοι ἱκασθῆναι,
 παρασυρόμεθα· τοιγαροῦν
 ἀκότανιν πάσχομεν, καὶ ἔτι
 πασόμεθα, ἱπαδ' ἂν κατ' ὀ-
 λίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύν-
 θοντες, ἐνείσχωσιν· οὐδέ γιν-
 ὄφελ' αὐτοῖς ὅρ, εἰ θύοιεν
 ἡμῖν, καὶ τὰς σπονδὰς πῶμι-
 ποίην, εἴτ' ἐν βραχὲ ὄψα
 καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
 κούρους,

impulsus, singulis ap-
 quosq; diligenter explorat
 hunc famulum suum emi-
 set, hominem manu pro-
 pitum, factisq; strenuum,
 ad obeunda pericula ac
 bores suscipiendos interve-
 tum, nunquā tibi, ô Iupite
 Lernæa Hydra in mente
 venisset, nunquā aues Stry-
 phalides curæ fuissent, mu-
 tō minus equi Threicij.

Quando verò Centauru-
 rum contumeliosæ temulen-
 tiæ memor fuisses unquam
 Atqui, si verum profereretur
 dum est, tantum compressis
 manibus in Olympo deside-
 mus, tantum hoc inconn-
 uenter obseruantes, si quis li-
 tet atque sacrificet, ac circen-
 aras incenso thure vapo-
 ret. Porro autem res cati-
 ræ temerè iuxta feruntur, i
 quisque illas fortuito attri-
 xerit. Itaque meritis nostris

digna ac iusta patimur, atque etiam amplius patiemur, si
 homines post pusillum suspicientes animaduertenter nihil
 vilis itis consequi, tamen si nobis sedula pietate sacrificārin
 & oblatis libaminibus litauerint. Deinde breui videbis
 ipsis Epicureis nos rideri contemptissimè, haberi pro al-
 ieclesijs

κῶρους, καὶ Μητροδόρους καὶ
Δάμιδας, κρατούμενους δ',
καὶ ἀσφαλισμένους ὑπ' αὐ-
τῶν, τοὺς ἡμετέρους σω-
ζέουσιν. ὥς ἡμέτερον ἄρ' εἴη,
παύειν καὶ λαῶν τὰ τοιαῦτα,
τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ πῶς
ζαζόντων. Μῶμα δ' οὐ μί-
ζας ὁ κίνδυνος, ἢ ἄτιμος
ἔσται· οὐδ' ἂν πάσαι τῶν τι-
μουμένων, ὡς ὑμῶν ἔτ' ὄν-
τυχοῦσιν, καὶ τὰς θυσίας
καρπουμένων. Ζῶς. τῶτον
μὲν, ὦ θεοί, ληρὴν ἰάσωμαι,
ἀλλ' ἡ τραχὺ ὄντα, καὶ ἐπιτιμη-
τικόρ. ἔσι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμα-
σὸς Δημοσθένης ἔφη· τὸ μὲν
ἐγκαλίσσαι, καὶ μέμψασθαι καὶ
ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον, καὶ τοῦ
βουλομένου πάντος· τὸ δ', ὅ-
πως τὰ παρόντα βελτίω γί-
νεται, συμβουλεύσαι, τοῦτ'
ἔμφορον· ὡς ἀληθῶς συμβέ-
λει ὅπῃ οἱ ἄλλοι, καὶ οἱ δ' ὅτι
ποιοῦσιν, καὶ τότε σιωπῶντ'.

Πο.

Demosthenes, criminari et
infectari, atque etiam obiurgare, cuius volenti promptum ac
facile: ceterum demonstrare quare rebus presentibus
commodissime succurratur, profectò consultoris officium est,
non nisi impensè cordati. Quod quidem vos alios sedulo fa-
cturos etiam hoc tacente constantissime persuasum habeo.

EE 3

NEP.

iectissimis, Metrodoros ve-
rò et Damidas suis disputa-
tionibus inualescere, propu-
gnatores autem nostros ab
illis iugulari. Q. Quare nos-
strarum erat partium, his re-
bus finem imponere, ac pe-
riculis emergentibus medea-
ri, illisq; summa ope obniti,
quorum opera hæc eò per-
ducta sunt. Equidem quod
ad me attinet, non valde pe-
riclitabor si despectus ero.
Neq; enim olim in eorū cen-
sebat numero, quibus honos
habebatur rebus vestris ade-
huc stantibus et florenti-
bus, votisq; oblato sacrificio
fruentibus. IVP. Enimue-
rò hunc, o cœlites, deliran-
tem et nugantem missum
faciamus, semper aliàs quo-
que asperum obiurgatorem
agentem. Est enim, ut præ-
clare dixit admirandus ille

Εὐ. ἰδὲ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύ-
 χιός ἐστι, ὡς ἴσθι, καὶ ἐν βυθῷ
 πολιτεύομαι, κατ' ἑμαυτόν.
 αἷς ὅσοι μοι δυνάττω, σά-
 ζων τοὺς πλείοντας, καὶ πα-
 ράμπωρ τὰ πλοῖα, καὶ τὰς
 ἀνέμους καταμαλάττω. ὁ-
 μως δ' οὐδ' (μίλει γάρ μοι
 καὶ τῶν ἐνταῦθα) φημὶ δᾶρ
 τὸν Δάμιρ· τῶτον ἐκ ποδῶν
 ποιήσασθαι, πρὶν ἐπὶ τῷ ἔριμ
 ἔκαστ', ἥτοι κεραιῶν τινι, ἢ
 ἄλλῃ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπὲρ.
 σχε λήγων. φῆς γὰρ ὁ Ζεῦ,
 πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν. ἄ-
 μα γὰρ καὶ δειξομένη αὐτοῖς.
 ὡς μετὰρχόμεθα τοὺς τὰ τοι-
 αῦτα καθ' ἑμῶν διξιόντας.
 Ζῶς. πάϊσαι, ὦ Πόσαδον, ἢ
 τέλειον ἐπιλέλυσαι; οὐδὲν
 ἐφ' ἑμὶν τῶν τοιοῦτων ἐστίν,
 ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἐκαστὸν ἐκλέ-
 ουσιν, τὸν μὲν κεραιῶν, τὸν δ'
 ξίφει, τὸν πυρρῶς ἢ φλόγῃ ἀπ-
 θανῆν. ἐπεὶ ἄγε μοι ἐπ' ἔξου-
 σίας τὸ πρᾶγμα λῶ, ἥσασα ἄν,
 οἷα,

NEP. R. Ego quidem aliā,
 quod vobis obscurū non est,
 sub undis dego, & in pros-
 fundum marinae Reip. pro-
 curationem obiens, pro via-
 rili quoad eius fieri potest,
 nauigantes seruo, puppesque
 sursum ac deorsum magna
 cura deduco, neque non vicia
 lentam ventorū rabiem mol-
 lio atque demulceo: nihil
 secus tamen & earum, quae
 hīc aguntur, rerum cura me
 habet sollicitum. S. Proinde
 Damon ē medio tollendum
 esse opinor, priusquā ad con-
 tentionem descenderit, au-
 ictu fulminis, aut alia qua-
 piam machina, ne disputan-
 do victor euadat. Si quidem
 perhibes illum Iupiter om-
 nes persuadendi vias ac ar-
 tes callere. Quo facto illu-
 quoque testatū faciemus, ne
 suppliciū de illis sumere qui
 ista aduersus nos petulantes
 affirmāt. EV P. Ludis, ὦ Νε-

ptune, aut T praefiniti ordinis oblitus es? Nihil enim tale
 vobis tam arduū sitū est: V verūm Pareā sunt quae cuique fatali l-
 ge decernū, hunc quidem fulmine, alterū ferro, tertiū febr-
 cula, quartum tabe cōsumptū interire. Etenim si mea facu-

οἷα, τοὺς ἱεροσύνους πρῶτω
ἀπὸ λῆθ' ἀπὸ κρυφῶτος ἐξ Ο-
λυμπίας, δούμου τῶν πλο-
κάμων ἀπὸ κρύαντας, ἔξ μιν
ἐκείρορ ἔλκοντα; ἢ σὺ αὖ
τὸς πειθεῖσθαι ἄρ' ἐν Γερασῶ
τὸν ἀλγία, τὸν ἐξ Ωρεοῦ, ὅ-
φωρ οὐ μὲν σου πλὴν πρῶτω
ναν; ἄπῳς τε καὶ δόξωρ ἀ-
θανάτῃ, ληλυπημίνοι ὡ
πράγματι, καὶ διδιδῶτω τοὺς
παρὰ τῷ Δάμωρ λόγους,
καὶ δὲ αὐτὸ ἀποκωάξωται
τὸν ἄνθρωπον, οὐ πειμάναν-
τος ἀντιξίτω αὐτὸν ὡ
Τιμοκλῆ. ὥς τί ἄρ' ἐξ
ἐρήμης κρατῶν οὐτῶ δόξω
ρ; Πο. καὶ μὴν σὺ τομόρ
τινα ταύτῃ ὥμω ἐπινυνον.
αἷα ἔγωγε πῶς πλὴν νίκω,
Ζεὺς. ἄπαγε, θωνῶδον τὸ
ἐνθύμημα, ὅ Πόσαδον, καὶ
κομιδῇ παχὺ, πρῶτωρ
σπρτὸν ἀνταγωνιστῶν, ὡς
ἐπὶ θάνη ἀπῆλθ', ἀμφίει-
σον ἵτι, καὶ ἀδιάκριτον κα-
ταλιπὼν τὸν λόγον. Πο.
οὐ κοῦ

tatis fuisset punire malefi-
cos, dimissem scilicet nuper
sacrilegos nullo ictos fulmi-
ne ex Olympia, cum duos
corti capillitij nodos mihi
detondissent, sex minas v-
trunq; ponderantem? Aut tu
ipse dissimulante neglexis-
ses in Geræsto piscatorem il-
lum ex Oreο, qui furtim tibi
tridentem abstulerat? X Aco-
cedit his, quod etiam indi-
gnāter & iracundē ferre vi-
debimur hoc facto pertur-
bati, & Damidis sermones
perhorrescere, ac propterea
ea insidiosē moliri, ne nobis
expectandum esset dum ille
ex aduerso cum Timocle
compositus congregaretur.
Quod quid aliud q̃ Y deser-
tam causam vincere vides-
bimur? NEP. Atqui com-
pendiosam ad parādam vi-
ctoriam ego me viam exco-
gitasse arbitrabar. I V P.
Z Apage furiosum & illibe-
rate consilium, ὁ Neptune,
ac propemadum pingue &

solidum, de tollenda ante tempus aduersario, ut nondum
conuictus mortem oppretat, relicta in ambiguo disputatione.

οὐκοῦν ἀμεινότερον τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄπο, ἢ τὰ μὲν οὕτως ὑμῖν ἀρετὴ θάψει. ΑΠ.
 ἢ καὶ τοῖς νόμοις ἔτι, καὶ ἀγνοήσοις ὑμῖν ἐφ' ὅτι ἐκ τοῦ νόμου διμνησθήσῃ, ἵσως ἂν εἰς πόντον συμπίρρον εἰς τὸν Δία σκεψίμῃ. ΜΩ. ἢ μὴ σκεψίς, ἢ Απολλών, οὕτω περὶ μέγαλῶν, ὥστε μὴ καὶ ἑλικίαρ, ἀπὸ κοινοῦ ἄσπασιν περὶ τοῦ λόγου· χαιεῖν γὰρ, ἢ καὶ περὶ τῶν ἰσχυρῶν κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογούμεθα. οὐ δὲ καὶ πάσῃ ἡδὲ ἔννομον ἢ διμνησθήσῃ· πρόπαλαι μὴ ἐξ ἐφ' ἑβων γιγνόμεν, ἐγγεγραμμένον δὲ ἐς τὸ τῶν δώδεκα θετάρχητον, καὶ ὁλίγου δέου, τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὅρ. ὥστε μὴ μερακιῶν περὶ ἡμῶν, ἀπὸ δὲ ἡγεθάρρων ἡδὲ τὰ

ἀκοῶν

NEP. Proinde vos aliud quod factu sit præstantius, excogitate, si mea consilia vobis tantopere repudianda videntur. APOL.

α Si nobis quoque natu iunioribus, & nondum barbatis, per legem conderetur concionandi copia, fortasse utile quiddam & frugiferum afferrem in medium rei super qua deliberatis.

ΜΟΜ. Equidem ea nobis est, ὦ Apollo, de rebus ita arduis proposita deliberatio, ut non ætatis respectu, sed communis utilitatis servandæ gratia omnibus quoque sermo sit propositus. Quàm verò lepidum esset atque festivum, si in extremis periclitantes discrimibus, circa legis facultatem atque licentiam ambitiosè disceptaremus. Cæterum tu iam admodum con-

cionatores legitimus, nempe iam olim ex ephelis egressus, præterea β in duodecim virorum tabulam relatus. Ac parum abest, quò minus etiam in Saturni concilio versatus sis. Quare non est quòd iuueniliter te geras erga nos, verum sumpta audacia confidenter quæcumq; tibi optima factu visa sunt,

δοκοῦντα, μὴ ἀδιδῶναι, εἰ δὲ
 γῆρας ὦν δὴ μνηγορήσας, καὶ
 ταῦτα, βωθυπὶ γῶνα καὶ ὠ-
 γυῖσιν ἄνω ἵδον ἔχων, ἢ Ἀ-
 σκληπίου. ἄλλως τε καὶ πρί-
 πορ ἂν εἴη τοι, νῦν μάλιστα ἐκ
 φαίνετο πλὴν σοφίαν, εἰ μὴ μά-
 τιν ἐν ὧ Ἑλικῶνι κάθησαι,
 ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν.
 ΑΠΟΛ. ἀλλ' ἔσσι, ὦ Μῶμι, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ἐφιστάει· τὸν Δία
 δὲ, καὶ νῦν οὕτω κελῶσαι,
 τάχ' ἂν τι ἐκ ἁμύλων ἔποιμι,
 ἀλλὰ τῆς ἐν ὧ Ἑλικῶνι με-
 λίτης ἄξιον. Ζῶς. λίγῃ, ὦ
 τέκνον· ἐφίημι γάρ. ΑΠΟΛ. ὁ
 Τιμοκλῆς οὕτω τοικε χηρὸς
 ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ ζῶς
 λόγους πάνυ ἐκείδων· ζῶς
 Στωϊκοῦς. ὥς καὶ σιῶντι ἐν
 πρὶ φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν
 νῦν, καὶ μισθὸν οὐκ ὀλί-
 γον ἐπὶ ζῶτα ἐκ λίγῃ, σφά-
 δρα πιθανὸς ὦν, ὅπῃ ταν ἰ.
 Δία τοῖς μαθηταῖς δακτύλοις
 ἐν πλάθει ἢ ἀπὸ ἀτολμότη-
 τος

sunt, proloquere: neque pro-
 pterea pudore afficiare,
 quod imberbis existens con-
 cioneris, praesertim cum ita
 profunda barba tibi sit filius
 Aesculapius. Qui etiam a-
 lioqui non indecorum tibi
 erit, id aetatis maxime spe-
 cimen aliquod sapientiae ex-
 hibere, ne frustra videare
 in Helicone consedisse vna
 cum Musis philosophando.
 APOL. Atqui nequaquam
 penes te est, ô Mome, facul-
 tas eiusmodi permittendi,
 sed penes Iovem: qui si fan-
 di potestatem mihi dederit,
 fortasse quippiam expro-
 mam non meruditum aut in-
 conditum, sed quod ei quae
 mihi in Helicone fuit, cōuer-
 sationi respōdeat. IVP. Dic,
 inquam, ô fili: iam enim per-
 misi tibi. APOL. Ἄ Τιμα-
 κles ille vir profectò non ma-
 lus esse videtur, & pius. &
 qui disputationes Stoicas ad
 vnguē excusserit, vnde com-

pluribus quoque conuersatur iuuenibus propter exactā philo-
 sophiae cognitionem, & mercedem nō mediocrem, hac ratio-
 ne colligit, persuadendi facultate impendio pollēs, quoties pri-

τοῖς δὲ, καὶ τὴν φωνὴν ἰδίαν.
 τῆς, καὶ μιξοβάρβαρον, ὥς
 γέλωτα ὀφλισκάνειν δὲ τοῦ.
 τοῖς ταῖς σωουσίαις, οὐ συ-
 ναίω, ἀλλὰ βατταεῖω, καὶ
 παραλόγιον, καὶ μάστιγας, ὁ-
 πόταν ὅπως ἔχω, καὶ κακίαν
 ῥημοσύνῃ ἐπιτάκνυσθαι βέλ-
 ληται. σωῆναι μὲν γὰρ ἐς ὑ-
 περβολὴν ὀφείας δὲ, καὶ ληστον
 γνῶμων, ὥς φασι, οἱ ἄμα-
 νορ τὰ τῶν Στωϊκῶν ἡδύ-
 τος, λίγων δὲ καὶ ἱερωνύμων,
 ὑπὲρ ἀσφαλείας δὲ φθέραι αὐ-
 τὰ, καὶ συγχῆ, ἔκ ἀσφαθῶρ
 ὅ, τι βέλτεται, ἀλλὰ ἀνίμα-
 σιμι τοιότῃ προτέρων, καὶ
 πάλιν αὖ πολὺ ἀσφαίειρα
 πρὸς τὰς ἱερῶν ἀπει-
 νότων. οἱ δὲ οὐ σωφρο-
 νῶν, καὶ ἀνελθόντων αὐτοῦ. ἀλλὰ
 διόλου, σαφῶς λίγων, καὶ
 ἵε

uatim inter discipulos disse-
 rendo verba facit: ceterum
 in hominum frequentia cœtu
 aui celebritate populari ad
 dicendum infantiſſimus et timi-
 diſſimus exiſtit, voce inſtru-
 ctus vulgari ac planè bar-
 bara, ita ut ineptè et vitioſè
 dicendo in conuentibus, non
 rarò auditoribus riſum ex-
 cutere ſoleat: nihil apertè in-
 ductum connectens: ſed argu-
 mentis puerilis et barba-
 ris cōmiſceat omnia. Maxi-
 mè verò omnium hoc illi v-
 ſu venit quoties eloquentiſſi-
 mus videri geſtit. Enimverò
 alioqui quoad ingenij acu-
 men attingit, vir eſt perſpicas-
 ciſſimæ intelligentiæ, et men-
 tis planè diuinæ: quemadmo-
 dum teſtantur illi, quibus res
 Stoicæ propiùs atque com-
 peritiùs notæ ſunt. Dicendo

verò atque interpretando præ imbecillitate corrumpit plera-
 que omnia, non valdè planum faciens quid ſibi velit; verum
 æigmatū inuolutis non diſſimilia proponens obſcurat om-
 nia. Ac rursus multò inuolutiora ad quæſtiones propoſitas
 reſpondere illi moris eſt. Porro auditores parùm intelligen-
 tes quid affectata obſcuritate ſibi velit, ferè ſubſannant eum.
 Conſentaneum autè eſſe opinor, perſpicuè et ſignificanter di-

ceſſet:

τὴν μάλιστα ποιεῖσθαι, πολλὰ
 καὶ τὴν πρόνοιαν. ὥς σωῆ-
 σθαι οἱ ἀκούοντες. ΜΩ. ὧς τα-
 μὲν ὁρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλεῦ,
 ἐπαυτίσας τὰς σαφῶς λήγου-
 τας, ἀ καὶ μὴ πάντων ποιῆς σὺ
 τὸ ἐν τοῖς χηραιοῖς, ποξὸς
 ὦ καὶ γειφώδης, καὶ ἐς τὸ μετα-
 τάχμιον ἀσφαλῶς ἀπέρρι-
 πτων τὰ πολλὰ, ὥς τὰς ἀκούον-
 τας ἄλλως δαῖσθαι Πυθίῳ, πρὸς
 τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ
 τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλεύεις,
 τίνα ἴσθαι ποιεῖσθαι τῆς
 Τιμοκλείους ἀδυναμίας ἐν
 τοῖς λόγοις; Ἀποσπώντορον, ὦ
 Μωμῆ, ἢ πως διωκθῆναι αὐ-
 τὸν παρασχῆναι ἄλλον, ἢ δι-
 νῶν τούτων ἐρῶντα κατ' ἀ-
 ξίαν, ἢ πρὸς ἄν' ἑκὼν ἐνθυμη-
 θῆς ἐποβάλλῃ. ΜΩ. ἀγνοῶν ἦ-
 ταῦς ἀλλοῦς ἔρχεσθαι, ἵτις πᾶσι
 διαγινώσκουσιν διόμφορον, σωῆ-
 ντορον ἐν σωουσίῳ φιλοσό-
 φῳ παραστήσῃ, ἐρμηνεύον-
 τα πρὸς τὰς παρόντας, ἅπαν-
 τες δὲ Διοκῇ Τιμοκλεῖ, καὶ τῷ
 Δάμῳ.

cere: cui rei plurima cura im-
 pendenda est, ut audientes,
 ea quæ loquimur, nullo cum
 fastidio intelligant. ΜΟΜ.
 Equidem hoc rectè dixisti,
 Apollo, collaudatis hijs qui in
 orationibus perspicuitate vs-
 tuntur: & quanquam tu hoc
 ipsum in promendis atq; red-
 dendis oraculis non admodū
 vsurpare soleas, ancipitia &
 ambiguitate intricata multa
 in medium securè proijciens,
 adeò ut audientes aliò ad
 interpretandum oracula o-
 pus habeant Pythio. Sed quid
 est quod adfers consilij?
 Quo remedio Timoclis in di-
 cendo infantie succurrendū
 esse existimas? ΑΡΟ. Si quo
 modo patronum illi, ὦ Μω-
 με, queamus adiungere aliū,
 qui facultate dicendi pol-
 leat, eaq; pro dignitate elo-
 quatur quæcunq; Timocles
 excogitata illi effanda sug-
 gesserit. ΜΟΜ. Non sapit
 profectò hoc quod dixisti, pi-
 los, sed adhuc pædagogi e-
 gei adminiculo, de patrono in conuētū Philosophorū adiūgē-
 do, ad p̄sentes interpretaturo. quæcūq; Timocli dictū necessa-
 ria visa

Δάμιρ, αὐτοπόσωπον καὶ
 δι' αὐτοῦ λίσσας, τὸν δ' ἔπο-
 κειτὴ πρὸς ἡρώδην, ἰδίᾳ πρὸς
 τὸ δὲ ἰκάνῳ ὑποδάμαρτὰ δα-
 κοιῶτα· τὸν ἔποκειτὼν δ' ῥη-
 τορώσας, ὅθ' αὐτὸν ἴσως συ-
 νίστα ὅ, τι ἀκούσῃ. ταῦτα
 πῶς ἂν γέλωτος ἂν ἔγ' ὥς πλέ-
 θῃ; ἀλλὰ ὅτ' οὐ μὲν ἄλλως ἐπι-
 νοήσομεν. οὐδ' ἂν θαυμάσις,
 (φῆς γὰρ ἡ μάντις αὖ, καὶ μι-
 σῶς ἐκ ὀλίγου ἐπὶ ὧς ὁρίσται
 ἰζηλίας, ἄχρ' ὅτ' καὶ πλίνθους
 χησᾶς ποτὶ ἀλιφύας) τί οὐκ
 ἐπιδείξῃ ἡμῖν κατὰ λατρίον
 πλὴν τέχνης, πρὸς ὅν ὁπότε
 ρ' τῶν σοφιστῶν ἐρατῆσα
 λίσσας, οἷον ἀγάρ περὶ τὸ ἄφ-
 βησόμενον, μάντις ὦρ. ΑΠΟΛ.
 πῶς, ὦ Μῶμι, διωατὴρ ποιεῖς
 ταῦτα, μήτε τείποδ' ἡμῖν
 πρὸντ', μήτε θυμιαμάτων,
 ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἢ Κα-
 πλῆτις ἰσίρ; Μῶμ. ὁρᾷς; ἀπ' οὐ-
 δ' ἀσπας

ria visa fuerint: Damis ven-
 tō ipse per se loquatur. Por-
 tō alter interpretis utatur
 opera, priuatum in aurem
 illi susurrans quaecunque si-
 bi placuerint: ceterum in-
 terpres rhetoricetur, cum
 neque ipse fortasse quic-
 quam ex his intellecturus sit,
 quæ Timoclem suggerentem
 audieris. Hæc quomodo iur-
 bæ non videri possint ex-
 tremè ridicula? Atqui hoc
 alia via aggrediamur, quan-
 do hoc parum successit. Tu
 verò, ὦ admirāde (etenim ex-
 valem esse te confirmas, ac
 mercedem non mediocrem
 his præstigijs cumulāsti, da-
 nec aliquando et lateres
 aureos consecutus es) cur
 non data iam occasione in
 tempore aliquod egregium
 artis tuæ specimen exhibes,
 et prædicens nobis penes quē
 ex Sophistis disputaturis fu-
 tura sit victoria?

Siquidem cum augurij peritia excultus sis,
 credibile est futurarum rerum euentum te prædiuinare posse.
 APOL. Qui hoc ullo pacto fieri possit, Mome, neque
 præsentē nobis tripode, neque thymiamatis, nec fronte aus-
 gurali, cuiusmodi est Castalia? MOM. Vide ut confutatus
 tergiuer.

θράσκαε τὸν ἱλγυχόν ἐν ᾧ
 ἐνὶ ἰχθύϊ. Ζῶε. ὁμως,
 ὦ τέκνον ἐπὶ, καὶ μὴ παρὰ
 σῆς ᾧ συκοφάντῃ βύτῳ ἀ-
 πορμᾶς θραδάπην καὶ χλωα-
 ζην τὰ σά, ὡς ἐπὶ τέποδι καὶ
 ὕδατι καὶ λιθάνῳ ῥέειν,
 ὡς εἰ μὴ ἱχοῖς ταῦτα, σὺν-
 σόφῳ ὁρῶσι τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ.
 ἄμεινον μὲν ἔγωγε, ὦ πατήρ, ἐν
 Δελφοῖς ἢ Κολοφῶνι τὰ βιαῶ
 τα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν
 χρησίμων παρόντων, ὡς ἴθως.
 ὁμως δέ, καὶ ἔγωγε θυμὸς ἐκεί-
 νων, καὶ ἄσκα ὅτι παρὰ σσμαι
 πεσπᾶν, ὅποτέρῃ τὸ ἐράτῳ
 ἴσαι. ἀναδείξει δέ, εἰ μὴ ἔμ-
 μιτρα λήγοιμι. Μῶμ λήγει μὲν
 νορ ὅτῳ δέ, ὦ Απολλοῦ, καὶ μὴ
 σωηγόρῃ καὶ αὐτὰ, καὶ ἱρμῇ.
 νίως δειρόμενα. καὶ γὰρ ἐν ἄρ-
 νει ἐρεῖα ἢ χιλώνῃ νῦν ἐν Λυ-
 δίᾳ ἱεῖται, ἀπὸ οἷδα περὶ ὅ-
 τοι σκέψις. Ζῶε. τί ποτε ἱ-
 ρῆς, ὦ τέκνον; ὡς τὰ γὰρ πρὸ
 βύχου μὲν, ταῦτα ἔδῃ φοβέ-
 ραι.

coquitur. Verum quibus de rebus nobis sit proposita delibe-
 ratio, non te praeceat. IVP. Quid, o nate, dicturus es? Quam
 vero quae oraculi praedictionem antecedunt, quae plena terroris
 sunt?

tergiueris, dum in angu-
 sto constringeris. IVP. At-
 tamen dic, o fili, neque huic
 sycophantiae calumniandi oc-
 casionem, iuaque subsannan-
 di concedas, quasi omnis iua
 vaticinandi peritia in tripode
 et aqua et thure sita sit :
 adeo nisi haec tibi praesto
 sint, omni arte priuatus sis.
 APOL. Equidem ista in
 Delphis aut Colophone me-
 lius a me fieri poterant, o pa-
 ter, oraculis omnifariam, ut
 assolet, mihi praesentibus.
 Attamen vel sic his omnibus
 nudus imparatusque tentabo
 praedicere utrum secutura
 sit victoria. Suscipietis vero
 haud dubie, nisi versiculis
 inclusum oraculum protule-
 ro. MOM. Dic modo: vide
 ut clara et aperta proferas
 Apollo, quae nullo patrono
 egeant, aut interpretis requi-
 rant operam. 8 Etenim nequaquam iam ouilla carun-
 cula aut testudo in Lydia

ρά. ἡ χροῦς τε παρμυγή, οἱ δὲ
 φθαλμοὶ πνευφρεῖς, κόμη
 ἀνασοδουμένη, λίην μακρο-
 ρυδαντῶδες καὶ ὄλως, κατὰ
 χιμα πάντα, καὶ φρυκώδη
 καὶ μυτικά. ΑΠΟΛ. Κίχλυ-
 τι μαντιπόλου τόδ' εἰς φασ-
 τον Αποπλων, Αμφ' ἑυ-
 δ' ἑρυνεῖς, πλὴν ἀνιρῶν ἰ-
 εῖσαν ὁ ξυβόα, μύθοισι, κο-
 ρυσσοόμοιοι στυκινούσι. Πότ' αὖ
 ὑρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μίθ' ἰτραλ-
 κί' ἡλωγμῶ. Ταρπεί' αἶς
 πρὸς κόρυμβα κατὰ πλάσσο-
 σιν ἡχέτης, ΑΠ' ὅταν αἶγυς
 πρὸς γαμψὸν ὕχ' ἀκρόα-
 μάρψῃ. Δὲ τότε λαϊώδιον ὁμο-
 βροφῶντι ἡλάτξουσιν κορώναι.
 Νίκη δ' ἡμοίωνων, ὅδ' ὄνος βοᾷ
 τέκνα κορύψῃ. Ζῶς. τί τ' τοῦ
 νικάρχατος, ὦ Μῶμι, καὶ μὴδ
 ἰταλοῖα τὲ ἰν ποδί. πᾶν σπασ-
 μα ἀπόδ' αἶμος, ἀπ' ἐν νιγῆσι ὑπὸ
 ὧν γίγνηται. Μῶμ. καὶ πῶς
 δυνάτορ, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτω σαρ-
 κῇ

sunt? nempe color pallorē
 immutatus, oculi hinc inde
 mobiles, comarum semet
 erigentium horror, motus
 corporis furore incertus, ac
 omnino omnia numinis præ-
 sentiam testantia, plena sunt
 mysteriorum atque terricu-
 li. ΑΠΟΛ.

Percipe Faticani diuina
 miracula Phæbi

Lite super dura, quam
 constituere Sophistæ

Clamosi, largis armati
 vocibus omnes.

Multa quidem varij alio
 terro clamore tumultus

Miscentes, stiva comple-
 bunt rostra carinae.

Ast ubi iam curuo com-
 prenderit ungue cicadam

Vultur, postrema cornia
 ces voce sonabunt,

Excipiet sperata suos
 victoria mulos.

Verum asinus feriet longa
 sua pignora cornu.

IV P. Cur autē sublato cachinno risisti, ὦ Μομε? Atqui ista
 minimè risu prosequenda sunt, quæ nostris ceruicibus iam im-
 minent. Desine verò sedato risu, infelicissime, aut immodicis
 cachinnis prefocaberis. ΜΟΜ. Et quoniam risum quæ com-
 primere,

φῆ καὶ πεδύλῳ ὧ χησμῶ;
 Ζεύς. ἐποιῶ ἥδη καὶ ἡμῖν ἱρ-
 μιλύθοις ἄρ' αὐτὸν ὁ, τι καὶ
 λίγοι. Μῶμ. πάνυ πρόδηλα,
 ὥς ἐδῆρ' ἡμῖν Θειμιστοκλέους
 δειύσα. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον
 ἔτοσι θάρρ' ἔδ' ἔω γόητα μὲν
 εἶναι βύτορ, ἡμᾶς δὲ ὄνους
 λαυθελίους, νῦν Δία, καὶ ἡμιό-
 νους τὰς πεισθύνοντας αὐτῷ, ἐδ' ὅ-
 σορ αὖ ἀκλίδον τὸν νοῦν ἔ-
 χοντας. Ηρακ. ἰὼ δὲ, ὦ πα-
 τερ, καὶ μέτοικός εἰμι, ἐκ ὅ-
 κνησ' ὅμως τὰ δοκύντ' αὖ μοι
 ἀπ' αἶρ' ὁπόταν γὰρ ἥδη σωλὺ-
 θόντ' ὁ θάλλει γονῶν πτωικαῦ-
 τα, ὡς μὲν ὁ Τιμόκλῆς ἔπει-
 σχη, ἰάσωμαι πεχωρῆν τὴν
 σιωποῖαν ὑπὲρ ἡμῶν. ἢν δ' εἰ τι
 ἑτεροῖον ἀρβάνη, τότε ἥδη
 τὴν σοῦρ αὐτὴν ἰγώγῃ, ἢ δο-
 κῆ, ἀφ' ὁσέσσας, ἐμβαλῶ ὧ Δα-
 μίδι, ὥς μὴ κατάρσῃ, ὡς
 ὑβείσῃ ἐς ἡμᾶς. Μῶ. Ηράκλῆς,
 ἰὼ Ηράκλῆς, ἑγροικον τῷτο
 ἤρη=

primere, ὁ Iupiter, tali tam
 clarō & perspicuo audito ὀ-
 raculo! IVP. Quinigiur
 & nobis interpretaris quida
 nam sibi velis? MOM. Val-
 de quidem aperta & liqui-
 da, ita ut nihil nobis opus
 sit Themistoclis opera. Si
 quidem perspicue hoc tes-
 tatur oraculum, hunc vide-
 licet esse praestigiatorē, nos
 autem asinos clitellarios, ac
 per Iouem etiam mulos, quē
 tam facile persuasi, illius
 verbis credamus, neque tan-
 tum habeamus mentis autē
 cerebri, quantum habent lo-
 custa. HER. x Ego verō,
 pater, tamen si inter superōs
 inquilinus sim & adscititius,
 tamen quae nostris rebus in
 praesens vsui fore visa sunt,
 non grauabor exponere. Cū
 enim iam ad disputandum
 in vnum coierint, tunc si
 Timocles superior euase-
 rit, sinemus conuentus de no-

bis habiti disceputationem progredi : sin res secus efferit,
 tunc ego ipsam porticum concussam radicibus super Damim
 praecipitabo, ne homo execrandus ore blasphemus amplius
 nos inuadat. MOM. Hercules, heu & Hercules, quā immane
 & bar.

ἄρχας, καὶ δανῶς βοιωτίου,
 ξυναπολίεσσι ἐπὶ πονηρῶ το-
 βύτου, καὶ πρὸς τὴν σοῦ
 αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μι-
 τιάδῃ καὶ Κυναιγίρῳ. καὶ
 πῶς ἄν τούτων συμπίσυνται,
 οἱ ῥήτορες ἔτι ῥήτοράοισιν,
 πλὴν μεγίστω ἐς τοὺς λόγους
 ἰσχυροῖσι ἀφηρημένοι ; ἄλ-
 λως τι, ζῶντι μὲν σοὶ διωα-
 τῶν ὧν τι πράξαι βούλῃτο· ἀφ'
 οὗ δὲ θεὸς γιγνήσκει, μιμᾶ-
 σθικας, οἶμαι, ὥς αἱ μοῖραι
 μόναι τὰ βούλῃτα διώανται,
 ἡμῖς δὲ αὐτῶν ἅμοιροι ἰσ-
 μὲν. *Ηράκλ.* οὐκοῦν ὅποτε τὸν
 λιορῆα ἢ πλὴν Υδραν ἐφό-
 ραον, αἱ μοῖραι δι' ἑμὲ καὶ
 να ἱπράττον ; *Ζῶς.* καὶ μά-
 λα. *Ηράκλ.* καὶ νῦν ὧν τις ὑβεί-
 ζει ἐς ἐμὲ, ἢ πεισυνῶν με τὸν
 νῆδον, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄλ-
 μα, ἢ μὴ ταῖς μοῖραις πάσαι
 διδύμεσθον ἢ, ἐκ ἐπιτρίψω
 αὐτόν ; *Ζῶς.* οὐδαμῶς.
Ηρ.

¶ barbarum est quod di-
 xisti, ¶ vehementer Baro-
 ticum consilium, eadem
 opera volens tot unā cum
 scelesto Damide exitio ab-
 sumere: μ ad hæc ipsam quo-
 que porticum unā cum Ma-
 rathone ¶ Miltiade atque
 Cynagiro diruere? Et quom-
 nam pacto his collapsis rhe-
 tores ampliùs debito fun-
 gerentur declamandi offi-
 cio, maximò ad conscri-
 bendas orationes argumen-
 to priuati? Equidem ista vi-
 uenti tibi licuisset perpetra-
 re: ex quo verò in Deorum
 numerum relatus es, factus
 ¶ ipse diuinitatis particeps,
 didicisti, ut opinor, salas
 Parcas effecta reddere posse
 talia, porrò nos eiusmodi
 perficiendæ facultatis exper-
 tes esse. *HER.* Proinde
 quando leonem aut Hydram
 claua illisa letho dedi, Par-
 cæ per me ista operata sunt?

IVP. Sanè verò. *HER.* ¶ At nunc si quis contumelia petu-
 lanter me impeteret, aut templum nefario sacrilegio compin-
 laret, aut statuam meam subuerteret, nisi iam olim Parcis vi-
 sum foret, non conteram illum scilicet? *IVP.* Nequapuan.

HER.

Ηρ. οὐκοῦν ἄγεθρ, ὦ Ζεῦ, με-
 τὰ παρρησίας. ἰγὼ γάρ, ὡς ὁ
 ἑσπερίος ἔφη, ἄγροικὸς ἔμι,
 πλὴν σκαφίῳ σκάφῳ λίγῳ.
 εἰ βιαῦτα δὲ τὰ ἑμὲτρα, μα-
 κρὰν χαίραρ φράσῃ τοῖς ἐν-
 ταῦθα τιμῶσι, καὶ λυίσσῃ, καὶ
 ἱερῶν ἅματι κατὰ μετρίαν
 τὸν Ἀδῶν, ὅπου με γυμνὸν, ἔ-
 χοντα τὸ τόξον, ἔβην τὰ ἑδω-
 λα φοβηθῆσθαι τῶν ἐμῶν
 φονευστῶν θυγείῳ Ζώσι.
 εἴ γάρ, οἴκοθεν ὁ μαρτυρῶν, φα-
 σὶν ἀπίστωσθαι τοῦ τῶ Δάμω-
 ρι, ταῦτα εἰπὼν ἐποβαλῶν.
 ἀπὸ τίς ὁ σπουδῇ πεσιδῶν
 οὗτός δ' ἐμὲ ὁ χαλκῆς, ὁ ὄγγραμ-
 μος, ὁ ὠκυγέγραφος, ὁ ἀρ-
 χὼς πλὴν ἀνάδισιν τῆς λού-
 μης; μάκρον δ' ὁ σὸς, ὦ Ερ-
 μῆ, ἀδελφὸς δ' ἐμὲ, ὁ ἀγορεύων,
 ὁ παρὰ πλὴν Ποικίλῳ πείλῃς
 γοῦν ἀναπείλησαι, ὁ σκῆπτρον
 ἀναπλάττον, ἔκ τῶν
 ἀνδριανόποιων. τί ὦ παῖ,
 φροῦν ἑμὲν ἀφίξαι, ἔπου-
 ρι

HER. Ergo me cum liber-
 tate dicentem qua sentio, au-
 di, ὦ Iupiter. Ego enim, ut
 Comicus ait, homo sum ag-
 restis & rusticus, ligonem
 ligonem vocans. Si ad hunc
 modum res nostræ se habēt:
 honoribus, nidori, ac sacrifi-
 ciorum sanguini, quibus hīc
 fruimur, longum valere ius-
 sis, in Orcum descendam, v-
 bi me nudum arcum haben-
 tem, saltem demortuorum
 umbra & idola pertime-
 scent, propter feras terribi-
 les ac monstra à me possum
 irucidata. IUPIT. o Euge
 testem, quod aiunt, domo
 adductum. Conseruasti igi-
 tur Damidi ista ad dicendum
 subiiciens. Sed quis tanto ac-
 cedit properandi studio? nē-
 pe æreus ille est, probè poli-
 tus, & exactè expressus, sub-
 ligata in morem priscorum
 coma. Magis verò tuus est, ὦ
 Mercuri frater, forensis ille.
 cuius circa porticum Va-

riam crebra est conuersatio: proinde pice oppletus est, quipa-
 pe qui in dies singulos à statuarijs refingitur. Quid hoc, na-
 te, cur tanto cursu ad nos contendis? Nunquid nouarū rerum

FFf quip-

τι ἐκ γῆς νεώτερον ἀναγγέλλει
 ἄνθρωποι. Εἰ. ὑπὲρ μέγα, ὦ Ζεῦ, καὶ
 μυνείας τῆς σπουδῆς διόμφορον.
 Ζῶς. λέγει ἡ δὴ, ἃ τι καὶ ἄλλο
 ἡμᾶς ἐπανιστάμενον λήληθεν.
 Εἰ. ἐν γὰρ χαυνοῖς μὲν ἄρτι χαλ-
 κυρτοῖς, ἵπποισιν δὲ σί-
 ρουσι καὶ μετὰ φρεσίν, θώραξ
 δὲ μοι γέλοι, ἅμφὶ σώματι
 πλεωδῆς, παρὰ κρητὸν, μίμη-
 λῃ καὶ τέχνῃ, σφραγίσθαι χαλκῷ
 πᾶσι καὶ ἐντυπώμεν, ὅρῳ δὲ
 ὄχλους εἰχόντα, καὶ τινὰς διδο-
 ῦντας, καὶ ἑρσέας, πυγμαί-
 ουσ ὠφισμάτων, Δωμιῶν τε.
 καὶ. Ζῶς. πάντων, ὦ Εἰμα-
 γόρα βέλτερος, πρὸς τοῦ οἶ-
 δα. ἦρ' οὐς τίνα λέγεις. ἅπ-
 ῃ καὶ ἐν ὧ μοι. φράσω, ἃ πάλαι
 συγκροῖται αὐτοῖς καὶ ἐγὼ. Εἰ.
 εἰδέναι, ἅπ' ἐν ἀκροβολισμοῖς
 ἐστὶ καὶ, ἀποφρεσίνων ὡν
 ἀπὸ πάλαι, πρὸ ῥωθῆς ποθεν λοι-
 ποῖσιν. Ζῶς. τί οὖν ἐστὶ καὶ
 ποιεῖς λοιπὸν, ὦ θεοὶ καὶ ἀκρο-
 βῶνται

quippiam ē terris annūnciat.
 H E R. π Ingeni quiddam, ὦ
 Iupiter, quodq̃ summam
 maximam requirat operam
 & diligentiam. I V P. Quin
 ergo aditum expromis, si
 cubi aliquid fortē mali no-
 bis ignorantibus subortū sit?
 H E R M. Cū ad porticum
 id fabricatē æteus, ac per id
 dorsum perq̃ pectus iunge-
 ter, & factus ineptē corpo-
 ri thorax meo appendēret,
 nec arte dispari foret ex æ-
 te totus additus mihi bal-
 teus, turbam video iumultu-
 antem accurrere, qua cum
 duo sophistici certaminis i-
 bant periti, fronte tristi ac
 pallida pugiles, Damis &
 I V P. Parce precor, opti-
 me Hermagōra, verbis into-
 nare itagitis. Noui enim
 quos dicis. Sed age hoc mihi
 expedi, num iam dudum
 confertis manibus in pugna
 descenderunt? H E R M

Nondum, sed adhuc in initio velitaris pugnae ac inter-
 teli iactum constituti sunt, funda iaculantes: & alternis
 minus contictibus mutuo se petunt. I V P I T. Quid er-
 go nobis porro faciendum est, ὦ superi? an non pro-
 lai

ὅσαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥς
 τε ἀφαιρέτω & αὐτοὶ τὸν
 μοχλὸν ἥδη, καὶ ἀπάγῃσιν τὰς
 νύκτι, ἀναπνέαντί τω & τὰς
 πύλας τῶ οὐρανοῦ. Ἡράκλῃς,
 ὅσον τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῷ & =
 πρόσθιν ἀπλωτάκασιν. ὁ δὲ
 Τιμοκλῆς οὕτως & πάντων μοι
 ἀρίστων, ἀπὸ τῶν καὶ τὰς
 ἀπὸ τῶν, ἀπὸ τῶν πάντων
 οὕτως τῶν. ἀλλὰ γὰρ
 οὕτως, οὐδὲ ἀντάραξαι τῷ Δά-
 μιθι διωγσόμενος. ἀπὸ
 τῶν ἐμὴν διωκόμενος,
 ἀρχαί μεθ' ἐμὴν αὐτοῦ σιγῇ,
 ἐφ' ἐμέων, ἵνα μὴ Δάμις γε-
 νώσθῃται. Τι. τί φῃς, ὥς ἱερό-
 σοντι Δάμι, θεὸς μὴ εἶναι, μή-
 τι περὶ τῶν ἀνθρώπων;
 Δά. ἔκ. ἀπὸ τῶν οὐ πρότερον ἀ-
 πόκειν μοι, ὅτι νῦν λόγος ἐπεί-
 σθης εἶναι αὐτὸν. Τι. ἔμψω,
 ἀπὸ τῶν, ὅτι μὴ ἀπόκειναι.
 Δά. ἔμψω, ἀπὸ τῶν. Ζῶς.
 ταῦτά μιν παραπολὺ ὁ ἐμὴ-
 νος ἄμεινον, καὶ ὠφειλό-
 τερον

lato capite auscultandum?
 Quocirca Floræ hostia-
 riæ iam auferat à iamua pes-
 sulum; ac deductis nubi-
 bus Olympi portas refen-
 rent. O Hercules, quantâ
 multitudo hominum ad au-
 diendum confluit. Cæte-
 rum Timocles ille non ad-
 modum mihi placet, ita per-
 turbato animo irrepidans,
 funditus hodie perditurus
 est omnia. Neque enim du-
 bus argumentis indicat, nullo
 modo Davidis impres-
 sionem ac impetum se pers-
 pssurum. Sed quod nobis
 factu est facillimum, vota
 pro illo faciamus nobiscum,
 ac facit, ne Dami mau-
 diat ista. TIMO. Quid
 verò ais; Dami sacrilege?
 nullos esse deos, neque eos-
 dem quicquam in rebus hui-
 manis providere? DAM.
 Non; sed tu mihi responde,
 quo sermone persuasus illos
 esse credidisti? TIMO.

Nequaquam, sed tu mihi, ô scelerate, responde. DA. Non;
 inquam, sed tu. I V P I T. Hac equidem una ratione noster
 præpollet multò maximè: nam vocaliùs & intensiùs exa-

τιρορ παραύεται. ἔτι, ὃ
 Τιμόκλεις, ἐπέλα τῶν βλα-
 σφημιῶν· ἔφ' ἧρ' ἔλυτο· ἔτι
 τὸ κράτος, ὡς τὰ γινώσκοντες, ἐπ'
 χροῦ σε ἀρραγῆ, ἰστομίσ-
 ζον. ΤΙ. ἀλλὰ μὰ τὴν Ἀ-
 θυνᾶν, ἐπ' ἧρ' ἀρραγῆ μιν
 ἔτι πρότερον. ΔΑΜ. ἔκου, ὃ
 Τιμόκλεις, ἰδέτα· ἰκρά-
 τας ἧρ' ἔλυτο γινώσκοντες.
 ἀλλ' ἄνδρ' τῶν βλα-
 σφημιῶν, ὃ δόκῃ. ΤΙ. ἔ-
 λυται. ἀπὸ οὗ μοι, οὐδ' ἄν
 ποῦσι βί, ὃ κατάρται, πε-
 νοῖν οἱ θεοί. ΔΑΜ. οὐδ' ἄν
 μιν. Τιμόκλ. τί φῆς; ἀ-
 πενόητα οὐ ταῦτα πάντα;
 ΔΑΜ. ναί. ΤΙ. ἐπ' ἧρ' ἔλυτο
 οὐδ' ἄν τάφεται ἐπὶ τῶν ὀλων
 ἰστομίσζοντες; ΔΑΜ. οὐ, ΤΙ.
 πάντα δὲ ἀπὸ φέρται ἀλό-
 γω τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. ναί. ΤΙ.
 ἦτ' ἄνθρωποι ταῦτα ἀκούον-
 τες. ἀνέχοντες, καὶ οὐ κατα-
 λώσονται τὸ ἀκίτητον; ΔΑ. τί
 τὸς ἀνθρώπους ἐπ' ἧρ' ἔλυτο
 οὐδ' ἄν

sperat omnia. Euge verò, ὃ
 Timocles, multa mala in ho-
 minem perditumingere con-
 uicia. In hoc enim omnis
 tua vis sita est, ut maximè as-
 lias ipsis piscibus multiore
 te esse declaret, os tibi op-
 primens. TIM. Atqui per-
 Mineruam, prior tibi nun-
 quam respondebo. DA.
 Promde, ὃ Timocles, ro-
 ga. Siquidem in hoc iam vi-
 cisti, postquam iuraueris.
 Sedenim, si videtur citra
 blasphemias. TIM. Rectè
 mones, ὃ execranda bellua.
 τ Nullāne videntur tibi su-
 peri vii providentia? DA.
 Nulla. TIM. Quid ais? o-
 mnia ergo fortuito contin-
 gunt, ὃ citra deorum pro-
 uidentiam? DA. Sanè ve-
 ρό. TIM. Neque ullius
 dei cura quicquam ordina-
 tur aut disponitur? DA.
 Non. TIM. Cuncta verò
 temerè feruntur, ὃ casu
 fortuito? DA. Sanè. TI-

MO. Caterum vos ciues ista audientes, impunè suffertis
 huius execrandas in deos blasphemias, nec scelera un-
 hunc saxi obruitis? DA. Quid verò hominum animos in

νας, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὦρ
ἀγανακτῆς ἦν τῶν θεῶν,
καὶ ταῦτα, ἐκένωρ αὐτῶν
οὐκ ἀγανακτέντων, οἱ γὰρ ἱ-
δὲν λαὸν δατιθήκασί μοι,
πάλαι ἀκύντων, ἃ γὰρ ἀκύν-
σι. Τι, ἀκούουσι γάρ, ὦ Δα-
μι, ἀκούουσι, καὶ σὺ μὲν
ποτὶ χρόνον ὑστέρω. Δά. καὶ
πότε ἄρ' ἐκένωι σχολῶν ἀ-
γῶνισθ' ἐπ' ἐμὴ, τοσαῦτα,
ὡς φῆς, πρῶτα ἔχον-
των, καὶ τὰ ἐν τῷ λόσμῳ ἄ-
παρὰ τῷ πλῆθει ὄντα, οἷα
κονομέμφοι; ὥστ' οὐδ' ἐπὶ πῶ
ἡμῶντο, ὥρ' ἐπιτορκεῖς ἀν-
καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλα-
σημῶν καὶ αὐτὸς ἀναγκά-
ζωμαι παρὰ τὰ ἀνυκλήμα.
καὶ τοῖς ἐχ' ὅρῳ λί τινα ἄρ' ἄλ-
λῳ ἐπίδραξιμ' ἰαυτῶν πρῶ-
νοίας μάλιστα ἐξυγκῆρ ἰδύ-
σαντο, ἢ σὺ λακὸν λακῶς ἐπι-
πρίψαντων. ἀπὸ δὲ ἄλλοι ἀοίμ.

ἀπ-

me exasperas, ὦ Timocles?
Aut quemnam te esse dicam,
qui deorum gratia magno
aduersus me stomacho exa-
cerbatus es, praesertim illis
ipsis nequaquam indignè ista
rentibus? Iam enim olim se-
audientes, nondum ulla re
mala aut acerba me affece-
runt: nescio tamen si ista au-
diunt. TIM. Audiunt ista,
ὦ Dami, audiunt: ceterum
in aliud tempus grauib.
supplicijs te excarnifican-
dum reseruant. DA. Et
quando illi de me cogitan-
do tantum à rebus suis sibi
sumerent oculi, tot ac tantis,
ut tu mihi perhibes, districti
occupationibus, res quae sunt
per mundum innumeras dis-
ponentes, adeò ut te quoque
nondum ob tua nefanda
periuria dignis supplicijs af-
fecerint, neque non ob cate-
ra nefaria flagitia, ne & mi.

hi necessitate coacti ad conuicia, & maledicentiam propter
probra falsò obiecta confugiendum sit? Et me hercule non
video quo certiore argumento suam testatam facere possint
providentiam superi, quàm si te malum & nefarium ma-
lis exemplis cruciatum perderent. Atqui pro certo

FFf 3 constat,

ἐκ Δημόνους ἐπὶ τὸν Ωκίαν
 κὸν ἴσως, μὲτ' ἀμύμονας Α-
 θιοπῆας. ἔθ' ὅτ' αὐτοῖς αὐ-
 νεχῶς ἴσται παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ
 θῶτα, καὶ ἀνπαγγέλλοις ἐ-
 ρίοτι. ΤΙΜ. τί περ' τασαύ-
 τῶ ἀναίσχυτῶν ἔποιμι, ὦ
 Δάμι; ΔΑ. ἰκῆνο, ὦ Τιμόν-
 κλας, ὁ πόλλοις ἐν ἰσόθευ ἀ-
 κῶσά σε, ὅπως ἐπέσθης οἷ-
 θαι πᾶνοῦ καὶ τοῖς θεοῖς. ΤΙ. ἡ
 τάξις με πρῶτη τῶν γιγνομέ-
 νων ἔσθην ὁ ἥλιος ἀπὸ τῶν αἰ-
 τῶν ἐσθ' ἰδὼν, καὶ σελήνη κατὰ
 ταῦτα, καὶ ὧραι πρὶ πόμφαι, καὶ
 φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γιν-
 ομέμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως
 ὁμηγάνως κατισσώσμε-
 να, ὥς πρέφωμαι καὶ λινέσθαι
 καὶ ἱννοῦν, καὶ βαδίξην,
 καὶ τικταίνεσθαι, καὶ σκυ-
 ζομεῖν, καὶ τὰ πάντα ταῦτα, πε-
 νοίας ἔργα εἶναι μοι δοκῶ.

ΔΑ.

rum vicissitudo, & plantæ à terra succrescentes, & ani-
 mantia in dies singulos nascentia. Quodquæ eadem tanta in-
 dustria procreata sic alantur, sic moveantur, sic cogitent, sic
 incedant. Quodquæ ea sit ratio ædificandi ac incidendi co-
 rra. Quæ omnia, aliâq; id genus innumera mihi clarissi-
 ma & certissima videntur esse diuinæ providentiæ indicia.

ΔΑ.

constat illos peregrè esse
 profectos, supra Oceanum
 fortasse v. ad inculpatoz Ae-
 thiopaz. Solent enim cre-
 bro ad illos ire comessa-
 tum, & profectò nonnun-
 quam inuocati. ΤΙΜΟ.
 Quid ad tam impudentem
 & blasphemam contumes-
 liam tibi respondeam, ὦ
 Damī? ΔΑ. Nimirum il-
 lud quod iam olim auidisa-
 simè audire desiderabam,
 nempe qua ratione persua-
 sus deos prouidere existi-
 mas. ΤΙΜΟ. Equidem
 & ipso rerum quotidie acci-
 dentium ordine primùm ad
 hoc credendum inductus
 sum, nempe quod sol sub-
 inde diurni spacij cursu
 suum iter conficiat: ad eun-
 dem quoque modum luna
 perpetuo tenore eat ac re-
 deat. Tum alterna stella.

ΔΑ. αὐτό που τὸ ζητῶμεν,
 ὃ Τιμόκλεις, σωαρπάσας οὐ-
 δέπω γὰρ δῆλον, εἰ πενοίᾳ τῆς
 τῶν ἱκασθῶν ἐπικτελεῖται. ἀλλ'
 ὅτι μὴ ζωῶντά δει τὰ γιγνώ-
 σκῃ. φάσω ἄρ καὶ αὐτὸς, οὐ-
 μὲν αὐτίκα πεπείσθαι ἀναγ-
 κῇ, καὶ ἐπὶ τινὶ περὶ μὲν
 αὐτὰ γιγνώσκειν ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλ-
 λως ἀρξάμενα, νῦν ἑμοίως, καὶ
 κατὰ ταῦτα σωίσασθαι, σὺ δὲ
 τάξιν αὐτῶν, ὀνομάζεις τὴν
 ἀνάγκην. ἔτα δηλαδὴ ἀνα-
 γακτήσας, ἥ τις τοῖς μὴ ἀκο-
 λυβοίη, τὰ γιγνώσκειν μὴ, ὃ
 ποῦ δὲ, καταειδυμένῳ καὶ
 ἱπανδῶντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόστα-
 ξιν ταῦτα εἶναι τοῦ καὶ πε-
 νοίᾳ διακρίνειν αὐτῶν ἱ-
 κασθῶν, ὥς κατὰ τὸν νόμον
 κόρ. Τὰτὶ μὴ πομπόχθρον,
 ἄλλο δὲ μοι λέγει. Τι. ἐγὼ μὴ
 ἐκ οἶμα καὶ ἄλλης ἐπὶ τέτοις
 δῆν ἀποδείξω, ὅμως δ' ἔρ-
 ῖν, ἀπάχειναι γὰρ μοι, Ομη-
 ρὸς τοῖς δόκῃ αἴς. Ποιητὴς
 γὰρ

DA. x Tu quidem, Timo-
 eles, questionem discerpis:
 neque enim clarum aut cer-
 tum est, num horum quod-
 que disponente prouidentia
 conficiatur. Caterum quod
 hæc fiant, nec ipse negaue-
 rim: non tamen ideo mox
 persuasus sum, ut credam i-
 sta necessario ac quodam
 coæctu prouidentia fieri.
 Iam enim aliàs incepta sunt,
 et nunc pari vicissitudine
 eademq; viâ constituuntur:
 tu verò harum rerum ordi-
 nem necessitatem vocas. De-
 inde videlicet indignaris si
 quis à sententia tua dissen-
 tit, cum ea quæ fiant, enu-
 meres, ac laudibus efferas,
 existimans hisce demon-
 strasse etiam unumquodque
 illorum immutari posse pro-
 uidentia. Itaque iuxta Co-
 micum hoc profecto quod
 adduxisti, friuolum est. pro-
 inde aliud adducito. T I-

MO. Equidem ego in ea sum sententia, ut putem aliam
 demonstrationem huic rei comprobandæ, mihi non esse ad-
 ducendam: attamen ego te interrogabo, caterum tu mihi re-
 sponde. Videtur tibi ꝑ Homerum fuisse poetarum præ-

γνῶσαι; Δά. καὶ μάλα. Τι
οὐκ ἔρ' ἐκένω ἰστίω, τὴν
πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανί-
ζοντι. Δά. ἀπ', ὧ θαυμά-
σι, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν ο-
μνηρον γνῶσαι πάντων ὧι
σωομολογῆσουσι· μαρτυρα-
θε ἀληθεῖ περὶ τῶν ζωῶν,
ἔτ' ἐκένω, ἔτι ἄπορ ποιητὴν
οὐδέν. ἔτι γὰρ ἀληθείας μὲν
λαβὼν αὐτοῖς οἶμαι, ἀπὸ δ' ἔκ.
λαβὼν τὸς ἀκούοντας, καὶ οἷα.
ὧ μίτροις τι κατὰ δύσει, καὶ
μυθοῖς καταχῆσαι. καὶ ὅπως, ἄ-
παντα ὑπὲρ τ' ἔρων μὴ κα-
νῶνται. ἀτὰρ ἡδὲ ὡς ἂν ἀκ-
σαιμι, οἷς τισι μάλιστα ἐπέω-
ν τῶν Ομήρων, ἄρα οἷς περὶ ὧ
Διὸς λίγα, ὡς ἐπιβύλων
σωδῆσαι αὐτὸν ἢ θυγατρὸς,
καὶ ὁ ἀδελφεὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ
ἔτι μὴ τὸν Βριάρεων ἢ Θέ-
τις ἐκάλωεν, ἐλπίσας τὸ
γινώμενον, ἐπιπύδηντο ἄρ' ἢ
μῆ

stantissimus? DAM. Et
valde quidem. TIMO.
Huic ergo ipsi ego fidem
habui, deorum providen-
tiam haud obscure asseren-
ti. DAM. Atqui, ὁ ἀδ-
mirande, poëtam me hero-
cule excellentem fuisse Ho-
merum, omnes tibi haud dif-
ficulter assentimur: porro
autem, ὁ testem super hisce
rebus fide dignum, aut hunc
aut alium poëtam ullum esse
se, id verò nullo modo con-
cedimus. Neque enim ve-
ritatis proferenda curam
illis fuisse constanter opi-
nor, sed ut audientium ani-
mos verborum lenocinijs ac-
que dulcedine demulce-
rent. Quapropter ὁ ver-
siculas cantillanti, ὁ fabu-
larum involucris perstre-
punt, ac breviter, super
fumo machinantur omnia.

Perlibenter verò ex te audirem, quibuscumque Homeri di-
ctis maxime in hanc opinionem esses adductus. A Nunquid
his, quæ de Iove memoriæ prodidit, quomodo illum in-
sidiosè petiitum vinculis constringi voluerint, ὁ filia,
ὁ frater, ὁ uxor eius? Et nisi Thetis indignum facinus
miserala, B Briareum Iovi in auxilium aduocasset, optimus
ille

αἶψ' ὁ βίης ὅς Ζηνός, σωαρ-
 παθῆς. ἀντ' ὅρ' ἡ κ' ἀπ' ἀμνη-
 μονόων τῇ Θέτιδι πλὴν διερ-
 γασίαν, ἱξάπαλ' ἢ Ἀγαμέμ-
 νονα, ὄναρόν τινα ψαδῆσι πι-
 πύσας, ὡς ποιοὶ τ' Ἀχαιῶν
 ἀρβάνοισιν. ὄρ' αἰεὶ ἀλαύατορ
 γ' ὅλ' ἡ αὐτῇ, ἡρανονδ' ἱμβα-
 λόντι, καταφύξαι τὸρ Ἀγα-
 μέμνονα αὐτόν, ἄναι τῇ ἀπα-
 τῶνα εἶναι δουρῆν. ἡ ἱχθύναι
 σι μάλισα εἰς πλὴν πῖσιν ἱπ-
 σπά@ε ἀκύντα, ὡς Διομῆδης
 μὲν ἔπρωσεν πλὴν Ἀφροδίτῃ,
 εἶτα τὸρ Ἀρλῷ αὐτόν, Ἀθλῶας
 πρᾶκινύσσει. μὴ δ' ἀμικρὸν δ',
 αὐτοῖς συμπιόντον οἱ θεοί, ἐν
 μονομάχῳ ἀναμῖξ' ἄρ' ὄρνεις
 τε καὶ θήλειαι. καὶ Ἀθλῶα μὲν
 Ἀρλῷ καταγωνίζεται, ἄτε καὶ
 πειπονηκότα, οἶμαι, ἐν βῦ
 πρᾶύματι, παρὰ τῇ Διο-
 μῆδους ἀλήφει. Ληβὶ δ' ἀν-
 τίση σῶκ' ἱερουνιῇ Ερ-
 μῆς. ἡ τὰ περὶ τῆς Ἀρτίμι-
 δός Γεπιθανὰ ἰδοξύν, ὡς ἱκά-

ille Iupiter nobis constrictus
 atq; discerptus fuisset. Pro
 quibus memor dati à The-
 tide beneficij, ludit Aga-
 memnonem somnio quoa-
 dam fallaci immisso, in hoc,
 ut mulier ex Achiuis hosti-
 li manu perempti occumben-
 rent. Vide verò quàm non
 facile & promptum Ioui
 fuerit, fulminis extorti in-
 cendio inflammare Aga-
 memnonem, nisi miseris mo-
 dis illum decepisset. Aut
 illa fortasse omnium maxi-
 mè tibi audienti fidem fe-
 cerunt, quemadmodum Γ Dio-
 medes Veneris manum vul-
 nere violauerit, atque etiam
 Martem ipsum Minervæ
 impulsu. Aliquanto verò
 post ipsi cælites furore col-
 lapsi, singulari inter sese
 certamine mixtum masculi
 & fœminæ præliati sunt.
 Ac Minerva quidem Mara-
 tem superatum prosternit,

quippe quem tardatum ac fessum, vulnere opinor, quod
 paulò antè à Diomede acceperat, adorta sit.

Contra Latonam steterat Cyllenia proles.

Aut fortè ea quæ super Diana nugatus est, probabiliter tibi

ἢ μιμψιμοιρῶ. ἀνανάκτη-
 σον, οὐ κληθεῖς ἐφ' ἐλάσιον
 ἐπὶ τῷ Οἰνῳ, καὶ δὲ τῷτο,
 πῶ τινα κερφύα, καὶ ἀνυπό-
 πτόν τιν' ἀλλήλῳ, ἐπαφύκην
 ἐπὶ τιν' χάραν αὐτῶ; ἄρα ἔρ-
 τά βιαῦτα λίγων σε Ομηρῶ
 σίπαι; Ζῆς βάβαι, ἡλίκον,
 ὅθι οἱ, ἀνέβουσε τὸ πλεῖστον,
 ἐπαινεύοντο τὸν Δάμιον· ὃ δ'
 ἡμέτερον ἀπρυμνῶ ἵοικε
 σίδηρον γοῦν, καὶ ἐποπρίμα,
 καὶ δαίλος δειρὸν ἀπὸ ῥίψων
 τιν' ἀσπίδα, καὶ ἥδη πει-
 βήσιν οἱ παρὰ κούρην ἀπὸ δά-
 σιτος. Τι. οὐδ' Εὐειδίδης
 ἄρα βίᾳ δοκᾷ λίγην τι ὑγίης,
 ὁπόταν αὐτὸς ἀναβίῃ σάμν-
 τῶ τὸς θεὸς ἐπὶ τιν' οὐκωλῶν,
 δακνύν ὁδόντας μὲν τοὺς
 χεῖρας τῶν ἡρώων, τὸς πο-
 νερὸς δ', καὶ τιν' ἀσέβειαν
 κατὰ σε ἐπιτίθοντας; Δά.
 ἀπ', ὃ γυναιότατι φιλοσό-
 φον Τιμόκλῆς, αὐτὰ ταῦτα ποί-
 οῦντο οἱ τραγῳδοὶ πικρὰ καὶ
 οἱ

dicta visa sunt, quemadmo-
 dum ipsa nimium querub
 indignanter et maligne iu-
 leris, quod sola ad epulas co-
 uivales ab Oeneo vocato
 non fuerat: ac propterea ap-
 prum inusitata magnitudi-
 nis ac roboris inauditi in re-
 gionem illius immisit. Nun-
 quid ergo talia legentem te
 persuasit Homerus? IV. P.
 Papæ: quanta turba acce-
 clatio, ô superi, consecuta
 est Damini collaudantis
 noster verò hesitanti et
 perplexo similis esse vide-
 tur. Proinde animo meticu-
 loso turbatus subtrepidat,
 Δ ac planè clypeum se abie-
 cturum, haud obscure præ-
 sefert. Et iam quidem cir-
 cumfert oculos, ubinam
 turba elapsus aufugiat. TI.
 MO. Proinde neque E Eu-
 ripides quicquam sani tibi
 dicere videtur, quoties i
 cœnam introductis dijs per-
 spicue indicat illorū auxili-

bonos ex heroibus seruari improbos autem propter impieta-
 tem crudeliter perdi. D.A. Z Atqui Timocles philosophor
 generosissime? si hæc facientes poeta Tragici te persuasi-
 run

ῥίαι, ἀνάγκη δὲ τοῖς θάττορ,
 ἔτι Πόλον καὶ Αἰετὸς ἡμωρ, καὶ
 Σάτυρον, καὶ ἑοδαίαι θύας ἔ-
 ναι τάτι, καὶ τὰ πρόσωπα τῶν
 ὅρων αὐτῶν, καὶ τὸς ἐμβάτας, καὶ
 τὸς ποδάρκας, χιτῶνας, καὶ χλα-
 μύδας, καὶ χιτῶνας, καὶ πε-
 ρὶδῶ καὶ σωματίαι, καὶ τὰ κα-
 ρίαι, καὶ ἱκανοὶ σιμνωμένοι πλὴν
 τραγωδίαρ. ὅπως καὶ γιγνώ-
 σκω οἷμα, ἵνα καθ' ἑαυ-
 τὸν ὁπόταν ὁ Εὐεπίδης, μη-
 δὲρ ἱπποδρόμου τῆς χρέας, τῶν
 δραμάτων τὰ δοκῶντα οἱ λή-
 γει, ἀκροῦ αὐτῶ ποτε παρρη-
 σιαζομένου. Οὐκ ἔστι τὸν ὕψος,
 τὸν δ' ἀπερορ αὐθέραι, καὶ
 γὰρ πᾶσι ἔχονθ' ὕψους ἰσ-
 ῥακαλαίαι, τοῦτον νόμι-
 ζῶντα, τόδ' ἔστι θεός. καὶ πᾶ-
 λιν Ζεὺς, ὅστις δὲ ὁ Ζεὺς, οὐ
 γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ λεγόμεν, καὶ
 τὰ βίαια. Τι. ἔκπερ ἅπαν-
 τος ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη ἱε-
 ράτωται, θεοὺς νομίζοντες,
 καὶ παυκὴν νομίζοντες. Δά. ὦ-
 ρι, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι μετ' ἐμὴν
 &c

runt, necessum est alterum
 ex his duobus consequi, ut
 aut Polum, & Aristode-
 mum, & Satyrum deos esse
 existimes, aut deorum per-
 sonas esse hæc ipsa, nempe
 calceos ac tunicas, ac pedes
 usque porrectas, & chlamy-
 des, & chirothecas, & ven-
 triculos, & corpuscula Hæ-
 liaque id genus innumera,
 quibus illi tragædiam ex-
 ornare solent: quod ego
 absurdissimum esse arbi-
 tror. alioqui per se quoties
 nulla necessitate uxgenie
 suam in fabulis opinionem
 explicat. Audiuiſtine un-
 quam & hæc prolata ab il-
 lo liberè? O. Vides supera-
 num simul & immensum æ-
 thera. Terram humidis cir-
 ca tenentem in brachijs? Il-
 lum Iouem arbitrare, necnō
 hanc deam. Et rursus: Qui-
 cunque Iupiter deus sit, ne-
 scio, nisi quòd Iouem sermo-
 ne vulgi audiuerim. T I M.

Proinde i omnes homines & gentes iurpiter decipiuntur
 deos esse existimantes, eorumq; dies festos magna religione
 celebrantes. D A. Euge, ô Timocles, quoniam in memo-
 riam

ὅτι, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; Μῶ.
ἐκ ἡλιγορ, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάν-
τα ἔξαρ ἀετὺμφανίς, καὶ
ἀκείδῳς ἱξίτασθῆσιωαι;
Ζεύς. ἡλιγορ, ὦ Μῶμι, καὶ ἱσι-
τίμας ὀρθῶς. καὶ ἱσθαρὰς
ἑμαὶ ἱπανδρῶσθῶαι αὐτὰ,
ὡς ἵδρ ἐν ποσὶ κίνδυνον ἔσ-
φύωμαι. ΤΙ. ἄν, ὦ θεοὶς ἱ-
χθρὶ σὺ, ζῶς χησμός, καὶ
πεσσορώσης τῶν ἱδμύων,
εἰνῶ ἱργορ ἄρ ἡποίς, ἡ θιῶν
καὶ ἱ πενοίαις ἱ κένων; Δα.
σιῶπηδον, ὦ ἄεισι, περὶ τῶν
χησμῶν, ἱπεί ἱρύμαίσι,
τίνῶ αὐτῶν μάλιστ μίμνῃ-
σθαι ἀξιοίς. ἄρ ἱ κένων, ὅρ ὡ
Λυδῶ ὁ Πύθιῶ ἱ χεισφ; ὅς
ἀκείδῳς ἀμφύκῃς ὡς, καὶ δι-
πρόσωπῶ. οἶοί εἰσι ἱ Ἑρμῶν
ἱ νοοί, διπλοί, καὶ ἀμφοτέρωθεν
ὁμοιοί, καὶ πῶς ὀπότερον ἄρ
αὐτῶν μίρῶ ἱπισραφύση, ἡ
τίμασθον, ὁ Κροῖσῶ ἱσθὰς
ἱ Ἀλῶ, πλὴν αὐτῶ ἀρχὴν, ἡ πλὴν
Κύρῳ καταλῶσαι; καὶ ζε ἐκ
ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδῆ-
νῆς ἱκάνῶ ὀλιθρῶ, τὸ
ἀμφ-

esse ô bone Timocles? MO.
Nônnè prædicebam, ô dñ, i-
sta omnia veniura in prom-
patulum, ac fore ut exactè
indignarentur? IVP. Dixi-
sti. ô Mome, et nos rectè ob-
iurgasti. Ego verò his o-
mnibus diligenter emenda-
tis, mederi conabor præsen-
ti cultato periculo. TIMO.
M Atqui tu, ô deorum ho-
stis acerrime, oracula et re-
rum futurarum prædictio-
nes, cuius opus esse dices?
nônnè deorum, eorundemq̃
prouidentia? DA. Tace
verò de oraculis, virorum o-
ptime, alioqui ex te quæram,
cuius rei gratia illorum po-
tissimùm mentionem fece-
ris. N Nunquid illius gra-
tia, quòd Pythius Lydo re-
spondit? Quàm verò cal-
lidè sermone usus est anci-
piti: cuiusmodi sunt quæ-
dam Mercuriales imagun-
culæ duplices, et utrinq̃ si-
miles, ad quamcunq̃ illarum
partem te verteris. An potiùs

Cyrus traiecit Hale, suū ipsius, an Cyri imperium subuer-
surus est? Attamen non paucis talentis Sardanū illud exitiū
vocem

ἀμειδιον τὸ ἐπὶ ἐπὶ ἰπρία
 ζ. Μω. αὐτὰ πο, ὡς οἱ, ἀνὴρ
 φησὶ ἐρχεται λέγων, ἀγὼ ἰδὲ
 δίσκον μάστιγος. πρὸς νῦν ὁ κα-
 λὸς ἡμῖν λιγυρὸς; ἀπλὸς
 γῆρας αὐτῷ καταλθὼν πρὸς
 ταῦτα Ζεύς. σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτ-
 τες, ὡς Μωμῆ, δὲ ἐν λαοῦ νῦν
 ἐπιτιμῶν. Τι. ὅρα οἷα σοι-
 ῆς, ὡς ἀλιτῆες Δαίμνι, μονο-
 νοχὶ τὰ ἴδης αὐτὰ τῶν θεῶν
 ἀνατρίπτεις τῷ λόγῳ, καὶ βω-
 μὸν αὐτῶν. Δαί. ὡς πάντας
 ἐργάζεσθαι βωμὸν, ὡς Τιμό-
 κλεος. τί γὰρ καὶ δαῖνον ἐπὶ αὐ-
 τῶν γίγνεται, ἀθύρια μᾶλλον
 καὶ ἀσπίδας μισοῖ αἶσι. τὸς δὲ
 ἐν ταύροις ἢ Ἀρτίμιδος ἡδὲ
 ὡς ἀνὴρ ἐπὶ δόρκα βάθρων ἰσ-
 τριφάνει ἀνατριπόμενος, ἐφ'
 ὧν ἐλαῦτα ἢ πρὸς ὧν
 χυμὸν ἔχει. Ζεύς. τὰ τὸ πό-
 θος ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐ-
 πηχῆ, ὡς δαίμονων ἰδὲ φῶς ἀ-
 νὴρ φησὶται, ἀπ' ἐξ ἀμείνης
 παρ'.

vorē hanc ambigam mē-
 catum est. ΜΟ. Hæc i-
 psa, ὁ superi, vir iste comme-
 morat, quæ omnium maxi-
 mē petimui. Vbi nunc no-
 ster est festinus ille Cithæ-
 rædus? Quin profectus tuam
 existimationem ipse iueris
 obiecta refellendo? ΙΥΡ.
 Tu quidem nos mactas, ὁ
 Momē, nequaquam intem-
 pore tunc obiurgationibus
 increpans. ΤΙΜΟ. Vnde
 de qualia facias, ὁ scelerate
 Dami, qui propemodum i-
 psa quoque deorum simulacra
 una cum aris non verecu-
 ris subvertere. ΔΑ. Ἐ Hauc
 omnes aras subverti cupio,
 ὁ bone Timocles. Quicquid
 enim mali adferunt, si thy-
 miamatum odore & fra-
 grantia plenæ sint? Cate-
 rum. Ο Diana aras quæ in
 Tauris substructæ feruntur
 non illibenter funditis euer-

fas viderem, super quas ipse

virgo conuiuium magna alacritate agitare solet. ΙΥΡ. IT
 Vnde verò nobis hoc insuperabile malum obijcitur? Quam
 nulli deorum parci hic vir, nullius numen reueritus, se-
 cū tanquam ex plaustro magna libertate omnes carpit ac la-
 cetat

πᾶρ ῥησιάζεσθαι, καὶ μάρτυρα
 ξείνης, ὅς ᾤτι, ὥς καὶ οὐκί.
 Μῶ. καὶ μὲν ὀλίγος ἄν, ὦ Ζεῦ.
 τὸς ἀνατίσας ὑποῖς ἐν ἡμῖν.
 καὶ ποῦ τοῦ χά περὶ ὃ ἄν.
 θρωπ, ἄψεται καὶ τῶν κο-
 ρυφαίων τινός. Τι. εἰ βρον-
 τῶν τ' αὐτῷ τῷ Διὸς ἀκρόας,
 ὦ θεόμαχε Δάμνι; Δάμ. καὶ
 πῶς ἐ μέλω βροντῆς ἀκρόας,
 ὦ Τιμόκλεις; εἰ δ' ὁ Ζεὺς ὁ
 βροντῶν δα, σὺ ἄν ἄμας
 νορ ἀδείης, ἐκῆσθ' ποθεν
 περὶ τῶν θεῶν ἀπ' ὧν.
 ἐπὶ οἷ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντο,
 ἔκκα ἡμῖν διηγοῦντα, τὰς
 φόρ τινα καὶ θι λήκνυνθαι,
 καὶ σήλιω ἱφίστασθαι, ἀηλῶ.
 ἔν ὥς οὐκίτι βροντῆσα.
 ἐν ἄν ὁ Ζεὺς, τιθινὸς πα-
 λαι. Μῶ τδ' ἐγὼ πῶ πολλὰ
 λὴ ἡπιστάμην ἱρῶντα τὸν ἄν-
 θρωπον. τίδ' ἐν ὦ Ζεῦ, ὥχρια
 κας ἡμῖν, καὶ συγκροτῆς τὸς
 ὀδόντας ἐπὶ τῷ πρόμῃ; θάρ-
 ρειν καὶ, καὶ τῶν ἱουδῶν
 ἀνθρώ.

cerat, nulloque discrimine
 in vniuersos debachantur;
 iuxta sonus atque innocen-
 tes? MO. Atqui perpaus
 eos inter nos reperies, ὁ Ju-
 piter, à culpa immunes. Stan-
 tim verò progressus homo
 vnum ex optimatibus inua-
 surus est. TIMO. P Ne-
 que Iouem ipsum audis, ὁ
 deorum impugnator, cieni-
 tem tonitrua? DA. Et
 Σ quonam pacto, ὁ Timo-
 cles, non audirem tonitrua?
 Caterum num cires tonitrua
 sit Iupiter, ipse melius calles
 qui in deorum immortalium
 concilio quondam conuer-
 sans, inde huc delatus es.
 Quancquam illi qui huc ex
 Creta frequenter commedit,
 longè alia nobis atque tu cō-
 memorare solent, sepulchrū
 quoddam illic ostendi, iu-
 xta ὅς positam columnam in-
 dicantem non ampliùs Io-
 uem tonare, sed iam olim fa-
 to functū esse. MO. Enim

però hoc iam multò antè non ignorabam hominem dicturū;
 Quid ergo, Iupiter, ita albescēs expalluisti, ac dentes præ tre-
 more conuulsi? Bonum habere animum conuenit, ac tales
 hominē

ἀνθραπίσκων καταφρονῶν.
 Ζῶς. τί λήγας, ὦ Μῶμι, κα-
 ταφρονῶν; ἔχ' ὁρᾷς ὁδοὺ ἀκύν-
 σι, καὶ ὡς συμπίπασμενοι
 αἶσιν ὁδὴ καθ' ἑμῶν καὶ ἀ-
 κάγα αὐτὸς, ἀναδυσάμεν;
 τῶν ὅτων, ὁ Δάμις; Μῶ-
 ἀπὸ σὺ, ὁ πόταρ, ὦ Ζεῦ, θε-
 λήσας, σαρπὼν χυσοῖσιν κα-
 θείς, ἅπαντας αὐτὸς Ἀντὴ
 λεργαίμιν ἰρυσας, αὐτῇ τε θα-
 λασσῃ. Τι. Ἄπ' μοι, ὦ κατάρ-
 ρατι, τί πλοῦκας ἥδη ποτὶ;
 Δαλ. καὶ ποτ' ἄκεις, ὦ Τιμό-
 κλας. Τι. ἐκὼν ἱφίρην ὑμᾶς τό-
 τε ὁ ἄνιμ', ἐμπιπλὼν τῇ ὁδό-
 νη, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκατρία,
 ἢ οἱ ἱρέπλοντο; ἐκυβέρνηα δ'
 οἷς τις ἱφίρως, καὶ ἱσώβη πλὴν
 ναῶν; Δαλ. καὶ μάλα. Τι.
 εἴτα ἐναῶς μὴ οὐκ ἄρ' ἱπλά-
 μὲν ἐκυβερνησάμεν, τὸ δ' ὁ-
 λον βῦλ', ἐκυβερνησά-
 οῖα, καὶ ἀνηγεμόναστον
 φέροισα; Δαλ. ὦν σιω-
 τῶς ταῦτα, ὁ Τιμόκλας, καὶ
 ἰσχν.

homunciones magna me-
 te contemnere. IUPITER.
 Quid ais, ὦ Momme, con-
 tnere? Nonne vides, quan-
 hominum frequentia, is-
 differentem audiat, tu
 quemadmodum iam persua-
 sa ista de nobis constanti-
 credat, iamq; illos senten-
 tia sua disidentes? abdu-
 cat Damis ab aure reuin-
 ctos? MO. At, tu Jupiter
 quando lubitum est, aure
 ex alto demissa catena, o-
 mnes illos vnā cum terrā
 & Oceano haud difficile
 sursum trahere poteris. TI-
 MO. Y Dic mihi, hominum
 sceleratissime, nunquā-
 ne nauigāsti? DA. Ac se-
 penumerò, ὦ Timocles. TI-
 MO. Proinde nōne fere-
 bat id temporis vos ventu-
 illapsus in carbasum, ac pup-
 pim propulit, aut remigan-
 tes: ceterum vnus supern-
 assisistēs gubernaculo, nauis
 regendo seruauit? DA

Maximé. TIM. Deinde nauis nullo modo, nisi guberna-
 retur, posset progredi: tu verò vniuersum hoc omne ciui-
 gubernatoris & ducis operam temerè sursum ac deorsum
 fer

ἰσχυρῶς ὡς παραδείγματι.
ἀπ', ὃ θεοφιλέστατε Τιμό-
κλεις, τὸν μὲν κυβερνῆτῳ ἱ-
κάνοι ἐδιδότῃ, ἀλλὰ τὰ συμ-
φέροντα ἰσχυροῦντα, καὶ πρὸ
τῆς λαοῦ παρασκευάζοντες
καὶ πρὸς ἄλλους τοῖς ναύ-
ταις, ἀνυσίτοις δὲ, οὐδ' ἄ-
λογον ἔδειξε τι ἔχον ἢ ναῦς, ὃ
μὴ χρῆσθαι ὡς αὐτοῖς. ὃ δὲ
οὐδ' οὐτ' ἔστι κυβερνήτης, ὃρ τῇ
μεγάλῃ τάδε θῆσι ἰφιστάνα
ἀξίους, καὶ οἱ συνναῶται αὐ-
τῷ, ἔστιν ὁλόγως, ἔστι κατὰ
τὴν ἀξίαν ἀγαθήσιν. ἀπ'
ὃ μὲν πρόβου, ἅτις τοι, ἅς
τὴν πρῶτον ἀπρίταται, οἱ
πρόβου δὲ ἰς τὴν πρῶτον ἀμ-
φότεροι. καὶ χρῆσαι μὲν αὐ-
τῷ κυρταίνοντι, ὃ χλίσκῳ
δὲ μοιβελοῦς. καὶ τὰ μὲν ὕ-
φαλα κατὰ γράφα, τὰ δὲ ἱ-
ξάλα τ' οὐκ, ἀμορφα. καὶ αὖ
τῶν ἢ τῶν ναυτῶν ἰσχύς ἀπ' ἢ
μὲν ἀργὸν καὶ ἄτιχον, καὶ
ἄλλοι

ferri existimas? DA. Φε-
ge significanter ista Timoa-
cles atque firmiter exem-
plo corroboras. Sedenim, ὃ
deorum amantissime, gu-
bernatorem illum quidem
vidisti nunquam non ea
quæ ex usu sunt navigan-
tium, considerantem ania-
mo, ac ante tempus neces-
saria adornantem, neque
non navis quæ factu sunt
conducibilia, imperantem.
tota verò navis nihil habet
inutile, aut temerè impor-
tatum, quod illorum alicui
necessitati non sit addi-
ctum. Caterùm tuus il-
le gubernator, cui tu ma-
gnæ illius navis regendæ cu-
ram attribuis, & eius con-
nautæ nihil cum ratione,
nihil ex dignitate ordinant
aut instituunt: sed si fuerit
rudens ad puppim usq; pro-
tenditur, utrique verò pedes
ad proram. Ipsæ autē ancho-

re nonnunquam sunt aureæ, cætera pars plumbea. Quineti-
am inferiora navis colore variegata sunt, porrò superiora
inuenusta atque informia. Præterea ipsis ex nautis cernere est
hunc quidem meritem, & ab omni arte nautica alienum,

ἄλμορ πρὸς τὰ ἔργα, δι-
μοιρεῖται ἢ τριμοιρεῖται, τὸν δὲ
κατακολυμβῶσά τε ἄοκνον,
καὶ ἐπὶ τῷ λιρῶϊ ἀναπῆ-
δῆσαι ῥαδίον, καὶ ἄλота
τῶν χηρίμων ἱκασά, μόνον
τοῦτο ἀντλήν περὶ ταχυμῆ-
νον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐ-
πιβάταις, μάλιστα μὲν τι-
ναὶν περιθρία παρὰ τὸν λι-
βήναιον καθύμνον, καὶ δι-
ραπωμόμνον, καὶ ἄλλον λι-
ουδον, ἢ πατραλοῖαν ἢ ἱσό-
συλον ἡριτιμώμνον, καὶ τὰ
ἄκρα τῆς νῆος καταληφόντα,
χαίοντας ἅπομονες, ἐν μν-
χῇ τοῦ σκάφους εὐνοχορσμί-
νους, καὶ ἐπὶ τῶν πρὸς ἀλά-
θειαν χαρόνων πατεμεύοντες.
ἰνόνσον τοῖον, ὅπως Σω-
κράτης μὲν καὶ Αἰσίδαυς
ἰπλάων, καὶ Φωκίων, οὐδέ
τὰ ἄλλα δειρὰ ἔχοντα,
οὐδὲ

gia. Porro autem non pauci spectata cum gratia tum pro-
bitatis viri in secessu carinae in angustum locum coacti a
improbioribus, & quantum ad veritatem & rectam viuen-
di rationem attinet, deterioribus, indignis modis calcant
pedibus. X Considera verò apud animum tuum, quen-
admodum Socrates & Aristides & Phocion nauigârini
qui ne victu quidem necessario pro sufficiens copia instr-
cti su-

& ad labores obeundòs me-
tuculosum, dimidia aut ter-
tia parte drachmæ dignum.
At verò eum qui ad vrinan-
dum sit impiger, & ad ex-
currendum ad antennas vsq-
que appositus, quiq- ad gu-
bernandum vilia omnia ad-
vnguem calleat, hunc ex-
haurienda tantum sentina
destinatum esse videmus.
Eadem quoque rerum facies
circa eos est, qui à temigan-
do immunes sunt, ubi verò
berò quispiam cæteris hono-
re & præsentia prælatus
iuxta gubernatorem sedere
atque coli conspicitur. Mox
alius quispiam cinædus spur-
cissimus, aut impiatus parri-
cidio, aut cõtaminatus sacri-
legijs, præ alijs habitis hono-
ribus veneratur, & naui
summa apprehendit fasti-

οὐδ' ἀπτάναί τὸς πόδας σου.
 ὡς μὲν οἱ, ἐπὶ θυμῶν τῶν
 σάνιδων, παρὰ τῶν ἑν-
 λομ. ἐρ' ὅθις Ἀγαθοῖς Καλ-
 λίας καὶ Μιδίας καὶ Σαρ-
 δανάπαλ' ἐνπρυφῶντο;
 καὶ τῶν ἡνὶ αὐτοὺς κατὰ-
 κλονοῦντες. τοιαῦτα ἐν πύλῃ
 σου γίνονται, ὡς φησὶται Τι-
 μοκλῆς, ὅτι τὸ ἀναναγίσ-
 μνεία. ἃ δ' τις ἐνδερύντης
 ἐφιστὸς ἴδρα, καὶ δέτασιν
 ἴκασα, πρῶτον μὲν οὐκ ἄρ' ἡ-
 γνόησεν, οἱ τινὲς οἱ χρεῖται,
 καὶ οἱ τινὲς οἱ φάσθαι τῶν
 ἐμπλοκόντων. ἴππῃτα ἴκασα
 κατὰ πλὴν ἀξίαν τὰ πλοῖα
 κούτα ἀπὸ γαμψῶν ἄν, χῶρα
 τε πλὴν ἀμείνω τοῖς ἀμεί-
 νοι παρ' αὐτῶν ἄνω, πλὴν καὶ
 τῶ δ' ὅθις χέροσι καὶ οὐσί-
 τος ἴσιν, οὗς ἀμείνους καὶ συμ-
 βόλους ἐποίησεν ἄν. ἐν τῇ ναυ-
 τῶν ὁ μὲν πρόθυμ' ἢ πρῶ-
 τας ἐπὶ μηχανὰς ἀπὸ δέδρατ'
 ἄν,

Ei fuerint, neque pedes in
 nidas tabulas per senti-
 nam potuerunt extendere.
 Contrà quanta in omnium
 rerum ubertate & afflu-
 entia Callias atque Midias
 & Y Sardanapalus mol-
 liter & luxuriosè vixe-
 rint super omnes homines
 aduersus illos expuentes. E-
 iusmodi verò in tua naui
 contingunt, ô sapientissi-
 me Timocles, propter quod
 etiam infinita sunt naufra-
 gia. At enim si guberna-
 tor quispiam assistens vi-
 deret; ac ordine singula
 facienda imperaret; pri-
 mum quidem nequaquam
 ignoraret, qui boni, quæ
 item mali essent ex nauis
 gantium numero. Deinde
 cuique pro sua dignitate
 cōuenientem prouinciam
 obeundam traderet, & lo-
 cum melioribus in supe-
 riore parte naus apud se

obtinendam deligeret, infra verò deteriorem prioribus.
 Præterea præstantiores quoque in consilium socios sibi ad-
 iungeret: cum ex nauis, quo quisque foret cum manu tum
 mente promptior, illi quidem prora regendæ curam dele-

ἄρ, ἢ ζήσῃς ἄρχων, ἢ πάντως
 πρὸ τῶν ἄνων· ὁ δὲ κνηρὸς,
 καὶ ῥάθυμος ἰσάετ' ἄρ' ὧ
 βασιλεὺς πρὸς τῆς ἡμέ-
 ρας, πλὴν ἐφελκύν. ὥς τε, ὃ
 θαυμάσιον, τὸ τῆς νύκτος τῷ
 παράδειγματι κινδυνώσας
 ἐπιτρέφεται, λακοῦ τῷ κυβερ-
 νάτι τετυχηκός. ΜΩ. ταυτὶ
 μὲν ἦδη κατὰ ῥῆν πεχωρεῖ
 ὧς Δαμιδί, καὶ πληροῖσι
 ἐπὶ πλὴν νύκτι φέριται. Ζῶς.
 ὁρθῶς, ὦ Μωμ, ἀκώσας. ὁ δὲ
 ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπι-
 νοῶ, ἀπὸ τὰ κοινὰ ταῦτα,
 καὶ καθ' ἡμέραν, ἅπαντες ἄλ-
 λους ἀπερίτρητα πάντα ἐκ-
 παντῆ. Τι. οὐκ ἔρ' ἐπὶ τῆς
 νύκτος τὸ παράδειγμα ὑπάρχει
 τοῦ ισχυροῦ ἰδοῦν ἔνθα ἄ-
 κωρ δὲ πλὴν ἰσχυρῶν, φασί, ἄγ-
 γυραρ καὶ λῶν ἐλεμῖα μηχαν-
 ῶν ἀπὸ ῥῆξας. Ζῶς. τί ποτε
 ἄρα καὶ ἰρᾶ; Τι. ἰδοὺς ὅρ', ἃ ἀκό-
 λυθα ταῦτα συνοχίσματα,
 καὶ

garet, Quod huic laterum tuen-
 dorum officium daret: por-
 ro autem alteri in omnes im-
 perium credidisset. Cate-
 rum ignavi segnitie pe-
 diem quinquies cassi in vin-
 culis emendarentur fustibus.
 Quare, δ admiranda
 periculum est ne exemplum
 quod de naui adduxisti, sub-
 uersum sit, quippe quod gu-
 bernatorem malum et im-
 peritum nactum sit. ΜΩ.
 Haec quidem ex voto ad-
 iuxta fluxum succedunt.
 Damidi, et iam plenae ve-
 lis fertur ad victoriam. ΙΥ.
 Recte putas, ὦ Μω-
 με. Etenim nihil firmi Te-
 mocles excogitat, sed com-
 munia illa, et protrita, et
 quotidiana, quae nullo ne-
 gocio refelluntur, alia ali-
 agglomerando ingerit. Τι.
 Proinde quando
 exemplum de naui prodi-
 ctum, parum firmum et v-

hemens tibi visum est: ^{b b} audi iam nunc sacram (quae
 aiunt) anchoram, et quam nulla machina perrup-
 tus est. ΙΥΡΙΤ. Quidnam diculus est? ΤΙΜ.
 Haud dubie enim cognosces num ista syllogismis pro-
 babilib

πλὴν ἱερὰν, ἰθὺλὼ ἀπ' αὐτοῦ
 ἔδῃ πρὸς σι, ἐπ' αὐτῶν τῶν
 βωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ
 ζυγῶν εἰς ἴσιν. Τί. ἀρ-
 νούη ταῦτα πρὸς ἐμὶ τρυβα-
 ρύχῃ καὶ μιᾷ καὶ κατὰ πῦ-
 ρ, καὶ μασιγία καὶ λάβαρμα.
 ἔγ' ἴσιν, οὐ τιν' αὖ μὴ πα-
 ρὸς ἂ, πῶς δ' ἡ μήτηρ σὺ ἰ-
 πορνύῃ τοι, ὅς κ' τὸν ἀδελφὸν
 ἀπέκτανας, καὶ μοιχῶας, καὶ
 τὰ μαρτύρια ἀφ' αὐτῆς λι-
 γνύσας, καὶ ἀνασχυντότας,
 μὴ φεύγῃ δ' οὐδ' ἔως καὶ παρ'
 ἐμὲ πλεῖστας λαβὼν ἀπέλθῃς.
 ἔδῃ γάρ σι τέτρω ὥδ' ὀσπρὶα
 ἀφ' αὐτῶν, παμμίαιρον ἄν-
 τα. Ζῶς. ὁ μὴ γιγνώσκων, ὃ
 θεοὶ, ἀπ' αὐτοῦ, δ' ἀποκοινοῦσι
 ἀλλήλοις, ὃ φέρων κατὰ πῦρ
 φῶντα τὸν Δαμῖν, καὶ ἴοικε
 πατάξαι αὐτὸν ὥδ' ἐκράμο-
 ῖς πλὴν ἐκφραλέως, ἡμῶς δ' ἐπὶ
 ποιεῖται

iam oblatas sacris aduersus
 te libare constitui, ac super
 ipsas quidem aras, ne post
 hac de his amplius con-
 tendamus. T I M O. e e Ista
 quidem cauillaris illuden-
 di mihi gratia, moriuorum
 depredator scelestus, exor-
 cande, mastigia, propu-
 dium. Neque enim nobis
 compertum est quo patre
 natus sis : quomodo autem
 mater tua lasciuia meretricis,
 pudicitiam in quaestu habu-
 eris, scimus : tum quem
 admodum fratris cede ac
 sanguine manus tuas im-
 piaueris : qui mulieres inges-
 tuas matris infamis con-
 stuprare, ipsos verò iuuenes
 corrumpere soles, homo qui
 laas ventri deditissime, at-
 que impudentissime. Ne
 igitur fuga te prius subdu-
 cas quàm à me acceptis pla-

gis contusus abieris. Iam enim hac testa tibi vulnus incur-
 tiam, omnibus modis scelerato ac nefario existenti. I V P I
 TER. Alter quidem, à diis, risu ac cachinnis diffluens dis-
 cedit, alter verò à tergo sequitur, affatim ingerenda conui-
 cia, cauillis insultantem Damini non perferens. Planeq; caput
 illius testa obuerberaturus esse videtur. Ceterum vos qui
 super

ποιῶν ἐπὶ τούτοις ; Εἰ. ἀρ-
 θῶς ἐκείνῳ μοι ὁ ἑωμικὸς ἀ-
 ρηκνύει δοκῇ. Οὐδὲν πῶ-
 στονθας δανὸν, ἀλλὰ μὴ πῶ-
 σποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπερμυζα-
 κακὸν, ἃ ὀλίγοι ἀνθρώποι πε-
 πησμενοὶ ταῦτα, ἀπιάσει ;
 ποιοὶ γὰρ ἔσιν οἱ τὰναντία
 χινώσκοντες, πλάους Εὐνά-
 νων, ὁ πολὺς λιὼς, καὶ ὁ εὐρ-
 φαξ, βάρβαροί τε πάντες.
 Ζῶς. ἀλλ', ὦ Εἰμῆ, τὸ τοῦ
 Δαρείου πᾶν καλῶς ἔχον ἐ-
 ρει, ὁ ἔργον ἐπὶ τῇ Ζωπύρῳ,
 ὥς καὶ αὐτὸς ἰδελόμην ἂν ἱ-
 ναζοῖτο ἔχον, ὅσον τὸν Δά-
 μιν, σὺμμαχον. ἢ μυνείας μοι
 Βαβυλῶνας ὑπάρχει.

*miūm pulchrè se habet. Quare ego quoque unum talem
 praeposārim à me stare auxiliarem socium po-
 tiūs, quàm infinitas Babylonas
 mihi superesse.*

*super his rebus faciendum
 consiliū. MER. Praecla-
 rè mihi illud Comicus di-
 xisse videtur: f f Graue pas-
 sures, nihil boni si consus-
 las. Quàm enim hoc nostris
 rationibus admodum nocere
 potest, si pauci homines
 persuasi eam de nobis opi-
 nionem obtinentes abierint.
 Sunt enim permulti diuersi
 sum sentientes, plures pro-
 fectò quàm Græci, nimirum
 promiscua illa vulgi mul-
 tudo, insuper omnes illæ
 gentes barbaræ. IUPIT.
 Atqui ô Mercuri, Darij illud
 quod 88 de Zopyro dixisse
 memoriæ proditum est, ni-*

GILBERTI COGNATI.
ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Hic loci Lucianus concilium deorum arduis de rebus (de religione enim controuertitur, & ἀδωλομυχία, quod omnibus vndique in conuentibus nostra tempestate fit) suo quodam naso depingit. Sed quàm hic dialogus cum nostri temporis & moribus, & hominibus non omnino dissimili argumento conueniat, ego equidem meam in præsentia non interposuerim sententiam, sed omnium ad eò iudicij acrimoniarum in medio relinquam: id tantum addere libet, omnibus penè tetroactis seculis idololatriam fuisse sugillatam.

a O' IVPITER.] Exordium ab attentione & rei magnitudine, quam ipse etiam verbis exprimit. b Sanè, magne parens.] Iouis periphrasis, qui est, ait Iuno, 1. Aen.

— diuùm pater atque hominum rex,
Es ut eodem lib. ait Venus;

— rex hominumq; Deùmq;

Alternis regit imperijs & fulmine terret,

c In acie nouaculæ.] ἰπὲρ ζυγῶ ἀκμῆς, proverbiali figura dicitur, cum res est in summo discrimine, & presentissimum imminet periculum. d Polus aut Aristodemus.] Histrionum sunt nomina, ut infra. e De prouidentia.] Res & cardo totius negotij. f Quid igitur.] Deliberatio de concilio cogendo. g In concionem veniant.] Gellius lib. 18. cap. 7. docet concionem tria significare, videlicet locum suggestumq; unde verba fierent: item significare eam populi assistentis: item orationem ipsam, qua ad populum diceretur. Sic M. Tul. in Oratione quæ inscripta est contra concionem Q. Metelli docet Ascendi, inquit, in concionem, concursusque populi factus est. Hic concio pro verbis & oratione accipitur, quam habuit Messellus. h Ergo Deùm.] Concio indicitur carmine. i In sedes colloca.] Oraines seu classes deorum, & confessus eorundem k Priores.] Magni dyebore, auro & argento sculpebantur: at plebei & minuti, qualibet materia fingebantur.

lign

figno nonnunquam, & luso. l Atqui hoc neutiquam.] Fa-
 ceta fictio, qua tamen hominum quoq; mores perstringit, apud
 quos ubique illud: τὸν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν νικᾷσι χεῖλαιαι.
 m Attamen ut vides.] Contentio de concessu Gracorum.
 n Et qui hoc.] Ita & nostri prelati rixantur. o Ex mon-
 te Pentheli.] Pentheli pagus Atticus fuit, ad tribum Antio-
 chidem pertinens, ut Stephanus & Penthelicus mons ibidem,
 ubi Latomie fuere, ut Pau'anias in Atticis. p Praxiteli.] Vi-
 de Plinium lib. 3. cap. 6. q In extremis sedentem.] Inter
 Zeugitas Græcè, quæ tertia classis Atheniensium erat. Solon
 autem Athenas in quatuor classes distribuit, ut inquit Plutar-
 chus in Solone, in Pentacosiomedios, Hippida, Zeugitas & The-
 tas. Testatur etiam Aristoteles lib. 2. Politicorum. Ad illas al-
 ludit Lucianus. r Colossus.] Rhodium intellige, de quo
 Plin. lib. 34 cap 7. Is septuaginta cubitis altus erat, hoc est, in-
 xta Fest Pompeium, pedes centum & quinq;, cuius pollicem vix
 pauci potuerunt amplecti. s Atqui.] Mercurius multilinguè
 se negat, quum sit callentissimus omnium linguarum, & deorum
 interpres. t At quod.] Amplificatio negotij ex consterna-
 tione animi. u Satis compertè noui.] Eadem dicuntur à
 Cynisco in Ioue confutato ex Homeri Iliad, lib. 8. & in dialogo
 Martis & Mercurij. x Conuentus enim.] Conuentus in-
 telligitur multitudo ex compluribus generibus hominū contra-
 cta in vnum l. cum, aut iudicij, aut supplicationis, aut gratula-
 tionis gratia. y Pro magna.] Oratio Iouis ad deos omnes,
 qua causam consilij conuocati exponit. Exordium ab attentione
 ex prima Olynthiace Demosthenis sumptum. z Heri enim.]
 Narratio. A Itaq; Timocles.] Semina argumentorum dis-
 putationis sophistarum. B Risu Sardonio.] Ridere risum
 Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ ἔσχατῷ ὕγιῃ: id
 est, omnino insanum. Sed iuxta Luciani sententiam Sardonius
 πλάττω: id est, amplum significat, ubi quis ore vehementer di-
 ducto ridet. Eundem γέλωτα συγκρέσσειον quidam appellant. i.
 risum concutientem, cui quidem interpretamento suffragatur i-
 pfius etymologia vocabuli δὲ τὸ ἐδ σισιγενεῖαι τὰς ὀδόντας, quòd
 dentes aperiat, atque renudet, cuiusmodi risus esse loset eorum,
 qui nō ex animo rident. Idē in Asino. σαρδώνιον γέλωτος ἔλεγον:

id est, Sardonice ridentes aiebant. C Non præiudicandū. Qui indignū iudicarent causam indictam damnatū iri. D Non modica.] Amplificatio à periculo. E Periculum.] Ab in commodis. F Supercantis.] Sententia, siue petitio per epilogum, consulendum esse. G Audi.] Præco sententias euocat, & alludit ad morem Atheniensem. H At vos.] Refer hunc versum Hom. Iliad. 7. I Proinde.] Oratio Momimoræ, qua deorum obiurgat securitatem, eamq; causam esse dicentius huius mali & contemptus. K Bonos.] Et hæc homines multos offendunt. Socordia in puniendo malos, & prouehendos bonos. L Oracula.] Obscuritas oraculorum. M Operam demus.] Stupra, adulteria & bella. Iupiter quàm insignis stupris & adulterijs fuerit, non ipse tantum, sed & reliqui deorum cetera, poetarum carmina personant, & numeros ex varijs mulieribus suscepta soboles docet. N Ac mihi, & Iupiter.] Assueratio per apostrophen, qua Iouem exemplum quoq; suprà dictis conuincit. O Theseus.] Vide Boccacium lib. 10. P Eurystheus.] Argiuorum rex, Herculem varijs laboribus & certaminibus exercuit, & ipsius liberos, ipso mortuo, persecutus est. Nota est fabula ex Homero & Ouidio. Item Theocritus in Eidyl. 32. Vbi Hercules quomodo à se legem Hæmæus interfectus sit, commemorat. Etiam apud Pindarum in Isthmjs Ode sexta, hoc primum certaminum sibi fuisse dicit. Q Quare.] Sententia Momii vasa. R Ego quidem.] Neptuni consilium vehemens, & planè Papiasticum. Exordium à sua persona. S Proinde.] Sententia cum ratione à fine & effectu. T Præfiniti ordinis.] Confutatio Iouis à lege factorum in quorum potestate vitæ ius est. V Verum Patæ sunt.] Parcas fata esse omnes testantur, quæ sit per contrarium dicuntur, quòd nemini parcant, vel quòd parcè & penè auarè vitam tribuant. X Accedit hjs.] Alia ex consequentibus. Y Desertam causam.] i. indefensam. Desertam enim causa vincere, est vincere nemine repugnante: translatum à iudicijs, vbi nonnunquam altera pars cedens tradit causam aduersario. Z Apage furiosum.] Græcè: Απαγε θυωῶδες τι ἐν θυμῷ μου, ὡς ἀέθουδον ἐν κομῇ παχὺ: id est, Thymnicum enthymema Neptune, & supra modum pingue. θυρίζαν Græcè transfe

transferunt pro stimulare pungereq; , vel quòd hic piscis adu-
rat, pugnatq; , contactu. De Thynno pisce Plinius lib. 9 cap. 15.
& Athenaeus lib. Dipnosophistarum 7 Lucianus rursus in hoc
dialogo ad idem verbum alludens , ἐτ' ἀμὰ ἕτως ὑμῖν δόξα-
ζώμεται : id est, si mea vobis ita expuncta sunt. α Si nobis.]
Apollinis consilium. parascene ab ætate. β Induodecim vi-
rorum.] Vocat Apollinem ἱφίγγαδρον: id est, scriptum in
duodecim lexiarchico: id est, albo. Erat autem eo nomine libel-
lus, in quo adulterorum iam nomina perscribebantur. Quibus de-
niq; paterna dirigere ac gubernare permitteretur Διὶ τὴν ἀ-
ξίαν ἀρετῇ , quia hæreditatis iam & bonorum sunt compotes,
quæ ἀξίαι nuncupatur. γ Imberbis.] Apollo imberbis bar-
basum habet filium Aesculapium. Ideo ab Aelchylo in Eume-
nide dicitur ἰφίγγαδρον iuuenis. δ Timocles.] Descriptio Timo-
clis, eademq; ratio sententiæ. ε Quanquam.] Reprehensio
ex repugnantibus. ζ Non sapit.] confutat sententiam Momus
ab absurdo. η Prædicens.] Alia occasio ex personæ officio,
qua Apollinem de victoria vaticinari iubet. θ Etenim.] Al-
ludit ad historiam Cræsi quæ est lib. 1. Herod. ι Percipe.]
Oraculum Apol. super victoria carmine descriptum. κ Ego
verò.] Herculis fortissimum consilium. λ Hercules.] (on-
futatō à consequentibus periculis & incommodis. μ Ad hæc i-
psam quoq; porticum.] In ea porticu illorum effigies & tota
Marathonia pugna depicta erat, ut Paus. testatur. ν Ac nunc.]
Fati vis occasio mutandæ sententiæ. ξ Ego enim.] Parascene
à persona ex Aristoph. ο Eugעתstem.] Hermes ἀγορεύων.
i. forensis ideo dictus est, quòd in mediò foro simulachrum eius
locari soleret: est enim emensium & vendentium deus , & res
venales ut plurimum in foro exponi consueverunt. Eius tem-
plum fuit apud ποικίλῳ porticum. i. variam , & annotauit
Paus. π Ingens quiddam.] Nova occasio, quæ relicto consi-
lio, ipsos sophistas ià contendentes auscultatū eunt. ς Quocirca
horæ.] Homerus celi horas offitias fecit, Iliad. θ. de his Lu-
cian. in orat. de Sacrif. α Quid verò ais.] Disputatio Damidis
& Timoclis Sophistica, de deorū providentia & administratio-
ne. Negat deos Damis fuerūt & alij, q nullos crederet esse deos,
egci illi & exordes, omniaq; agi faso, animasq; cum corporibus
interire

inscribere vnd. Inter hos Diagoras Melius, Theodorus Cyrenensis
 alijq; plures, qui ἄγροι dicti sunt. τ Nullāne.] Thema di-
 putationis seu propositio. υ Ad inculpatos Aethiops
 Alludit ad Hom. locum iλ. α. Sic Prometheus in Caucaso: Ν
 granamini vel ultra oceanum proficisci, post inculpato Aethi-
 opas, &c. φ Ipso rerum.] Rerum & naturae ordo deorum
 providentiam arguit. χ Tu quidem.] Confirmatio Damid
 à diuisione. Hic interpret male vertit, τὸ ἔχρῃ μὲν οὐκ ἀρ-
 ἔς quæstionem discerpis. Dicitur enim τὸ ἔχρῃ μὲν οὐκ ἀρ-
 ἔς, qui arripit & quasi per vim aufert alicui, quod concedere
 non vult, & ea tanquam confesso vitatur, de quo alioqui quæstio
 est. ψ Homerus.] Aliud argumentum ab auctoritate Ho-
 meri. ω Testem super hisce rebus.] Confutatio ab officio
 poetarum. Α Nunquid ijs.] Labefactae Homeri fidem &
 auctoritatē proprijs illius exemplis, Iliad. 1. & 2. Β Briareum
 Briareus fuit Titanis & Terræ filius, fraterq; Cottii & Gygi-
 centimanus, de quo poeta hanc referunt fabulam. Cammei a-
 aduersus Iouem, Iuno puta & Neptunus vnd cum Pallade
 domo Nerei patris Thetidis deliberauerunt catenam facere, &
 dormienti Ioui iniicere, quod Thetis calum ascendens Ioui retu-
 lit & secum Briareum Ioui auxiliatum adduxit. quem cum v-
 dissent coniuvari, confestim à capis destitère. Vnde latius i-
 dial. Mart. & Merc. Γ Diomedes Veneris manum.] Di-
 medes in bello Troiano Venerē fertur vulnerasse. Δ Aut plu-
 nè clypeum se abiecturum.] Clypeum abijcere dixit, pro
 quod est causæ diffidere, & contentionem relinquere. Transl-
 tum à militia. Desperat enim quisquis arma in bello abijcit,
 aut fugam spectat, aut mori expectat. Græci simplici vocabu-
 λῷ ψάκιδας vocant timidos, & in bello fugitivos, nimirum à c-
 pei actu. Id cognominis Demosthenes in oratio quodā emer-
 tam ignavus in bello, quàm in concionibus inuictus, de quo n-
 bis facta est mentio postea in Parasito. Cleonymus apud A-
 stophanē in Fucis: ἀκρίδα πῶλῆς appellatur. Plato libro de I-
 gibus duodecimo, declarat πῖ ψάκιδ & nomen multo probi-
 fissimū esse. Desertoris poena est apud eundem Lucianum in N-
 uigio seu voiv, vbi plura annotauimus. Ε Euripides.] Ali-
 ab auctoritate Euripidis. Ζ Atqui Timocles.] Confutatio
 consequi

consequensibus. H Aliaq; id genus.] Opponit alios eiusdem locos, quibus deos confutat. Θ Vides supernum.] Carmina Euripidis, Iouem nihil esse. I Omnes homines.] Tertium argumentum à consensu gentium. K Nihil firmum.] Confutat à diuersitate opinionum, qua ostendit nihil certi id esse de quo opinantur. A Pelusiotis cepe.] Inter herbarum, bulborum, caudicum, surculorumq; genera memoriā sibi primā cepe apud Aegyptios vendicauit, quin etiam inter horientia eorum nomina principatum obtinuit. Pelusii autē sunt Aegyptii populi. M Atqui tu.] Quartum argumentum ab effectu. N Nunquid illius.] Confutatio à qualitate & natura eorundem. α Haud omnes aras.] Α crudelitate sacrificiorum. O Dianæ aras quæ in Tauris.] Sacra quibus humano sanguine litatur, Damis ut immania execratur. Extat inter Euripidis fabulas Iphigenia in Aulide, vbi Iphigenia Agamemnonis filia Dianæ sacrificatur. Deinde alia Iphigenia in Tauris, vbi Orestes mactandus, deæ inssu à Thoante absoluitur, qui huius sacrificij auctor fuit. vnde Diana Thoantea Silio :

Sacra Thoanteæ ritusq; imitata Dianæ. Et Tauropolitana sacrificia Pompon. Mela lib. 2. cap. de Scythia Europea. Tauri Iphigeniæ & Orestis aduentu maximè memorati, immanes sunt moribus, immanemq; famam habent. Solere vultimīs aduenas cedere. II Tanquam ex plauastro.] De his qui palam ac liberè conuiuiantur, dicitur hoc adagium. De quo Eras. nos. in Adag. chiliadibus. vbi de veteris comædiæ licentia. P Neq; Iouem ipsum.] Aliud argumentum ab effectu. Σ Quonam pacto.] Confutatio à causa, & Iouis sepulchro ac morte. T Abducatur aure reuinctos.] Notum est de Herculis Ogmij catena auribus humanum inserta, qua eos circumducebat: ex Luciani opusculo, ad quam hic videtur alludere Iupiter. Herculis autem Gallici & Mercurij catena prouerbialiter specie vsurpatur ab autoribus, pro inuictæ eloquentia homine, quoquò velit linguæ lenocinio auditores rapere & transducere possit. Herculem verò eundem cum Mercurio existimauit Druidarum religio, & Aegyptiorum schola. Υ Dic mihi.] Aliud argumentum à simili. Φ Euge significanter.] Confutat similitudinem ex repugnantia per inuersionem. X Considera

sidera verò.] Subijcit exemplum doctum. & Sardanapalus.] Sardanapalus rex Nini Persicæ regionis, delicijs & que adeò effæminatus fuit, ut inter Eunuchos & puellas ipsi puellari cultu disidere sit solitus. Dignum talis fuit epitaphium, quod incidi iussit in busto, ut refert Cicero:

Hæc habeo quæ edi, quæq; exaturata libido

Hausit: ac illa recent multa & præclara relicta.

Ω Huic laterum tuendorum.] Γίχοι, latera nonnunquam etiam πλάγια, aliàs πλωγάς Græcis dicta. Sunt autem latera navis, quæ sunt inter proram & puppim, sed id ex longitudine, non latitudine considerare debemus. Cic. de Orat. In nauigio latera, carinæ, proa, puppis. aa Hæc quidem ex voto. id est, secundo æstu. Momus deos incusat, quod negligant immortalium, sinentes eos veluti prono flumine quolibet ferri Metaphorâ sumpta à navis, quibus facilior cursus, cum flumen aut etiam maris æstus secundus est. bb Audi iam sacran anchoram.] id est, argumentum insolubile, & quam nullam machinam perturbaturus es, quamque nulla vi queas abrumper. Metaphora est translata à navis, qui maximam & validissimam anchoram sacram vocant, eamque tum demum mittunt cum extremo laborant discrimine. Ea vitur, quoties ad extrema præstidia configitur. Idem rursus vitur in Fugitivis, & iam usus est in Apologia. cc Haud dubiè.] Argumentum à signis, per hypotheticum syllogismum. Perstringit autem obiter Stoicum disputandi genus. dd Ita profectò.] Iussio à voce. ee Ista quidem.] Epilogus Timoclis per coniciâ. Rursus autem ingenia istorum hominum notat, quæ cum per veritatem quod volunt efficere nequeant, tandem a vim & contumelias confugiunt. ff Graue passus est nihil.] Menandri versiculus est satis notus, ad quem alluserunt Iustinian. in Institutionibus iuris de Actione iniuriarum l. quæns lib. 4. Hæc actio dissimulatione aboletur. Budaus Samonio Macrino: Patiæ igitur eam siue iniuriam, siue aliquid quicquid est, minus inter nos dissimulatione adoleri. Hermianus Buschius Pasiphilus:

— ronchos, nec non ludibria turbæ
Nasutæ, & quicquid fingere liuor amat.

Dis

Diffimula. —. gg De Zopyro.] Zopyrus Dario regis amicus erat, qui sibi nares & aures conscidit, & omne corpus flagris cruentavit, ut his argumentis Babylonij fidem faceret, se Dario malè velle, à quo tam immaniter esset accensus. Itaque Babyloniorum civitatem ingressus, eam Dario prodidit. Unde Darium dixisse ferunt, se vnum Zopyrum integrum malle, quàm centum Babylonias capere. Et oblato malo granato, tantum optavit sibi Zopyrorum, quantum ibi granatorum inesses: ut narrat Herodotus lib. 3. & Plutarchus in Apophthegmatib.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ,
ἢ τοῦ ὅτι τέχνη ἡ Παρά-
σιτικὴ.

DE PARASITO,
sive quod ars sit Pa-
rasitica.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGUMENTUM

DIdascalici generis Dialogus, in quo contendit ac docet, Parasiticam artem esse, eamque omnium aliarum præstantissimam. Dispositio & series orationis plana est. Nam artem esse, principio ex diffinitione artis ostendit, singulis eius partibus cum Parasitica comparatis, videlicet quoniam & sua ac certa principia habeat, exercitationeque & usu constet, & ob finem vitæ utilem, nempe voluptatem, exerceatur. Quod autem voluptas utilis vitæ finis sit, auctoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quod his finis parasiticæ magis proprius quàm Epicureorum philosophiæ sit, comparatione studiorum, ac vitæ utrorumque probat. Deinde verò hanc omnium aliarum artium præstantissimam esse, primum in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & causis aliarum artium, cum ijs quæ

quæ huic arti accidunt. Postea seorsim etiam philosophiæ & rhetoricæ, & utpotè artium cæterarum summis, ac maximè laudatis anteposit: Primùm, quia illæ incertæ, alijs aliter de illis sentientibus atque tradentibus, parasitica autem ubique eadem ac certa sit. Deinde quia nusquam reperiantur parasiti affectasse philosophiam aut rhetoricam: contrà autem parasiticam, rhetores ac philosophi plurimi. Postremò ab usu eorum qui artes has sectantur & profitentur, duplici: videlicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrumque tempus philosophos & rhetores inutiles & ineptos esse, multis exemplis & rationibus docet: contrà autem, parasitos idoneos ac paratos maximè, idque ex Homero, & item ex historijs probat, addita etiam hypotyposi, qua parasitum ad prælium parantem & expredientem sese describit. Præterea & priuatam atque domesticam utrorumque vitam inter se comparat, multò meliores atque etiam beatiore esse parasitos ostendens, quàm vel rhetoras vel philosophos. Sub finem ipsam artem ex locis finalibus commendat quoque & ipsius nominis honestatem etymologia & analogia defendit.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ

Παρασίτου.

Ἰπποτὶ ἄρα, ὃ
Σίμων, οἱ μὲν
ἄλλοι ἄνθρωποι,
καὶ ἰσθμίοι,
καὶ δῆλοι, τὴν ἑλπίδα
τινα ἰπὶς αὐτοῦ, δι' ἡσυχίας
τὴν αἰσὶ καὶ ἄλλῳ γένει μοι
ὅν

TYCHIADES

Parasitus.

Vid tandem
in causa e
Simo, qu
cum alijs h
mines, ^a siue serui sint si
ingenui, quisque artem qua
dam calleat, qua cum s
ipsi, ^b tum alijs sunt vil
tu pe

οὐδ', ὡς τοιαῦτα, ἔργον ἔδωκεν ἱ-
 χεύς, δι' οὗ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπο-
 ναιο, ἢ ἄλλο μὴ ἀδοίης; ΠΑ.
 πῶς ἔλε ἱρωτάς, ὃ Τυχιάδης, ἔ-
 δίδωκε οἱ δα' ὑπὲρ δὲ σιφίσ-
 ρον ἱρωτάς. ΤΥ. ἴσθ' ὡς τινα
 τυγχάνεις ἐπεάμην; Τίχην,
 οἷον μουσικῶν; ΠΑ. μὰ Δία.
 ΤΥ. τίς, ἱατρικῶν; ΠΑ. ἔδίδωκε
 γαυτῶν. ΤΥ. ἀπὸ γυμνασίου;
 ΠΑ. ἔδαμῶς. ΤΥ. τί δ' ὀρυκτο-
 κλῶν; φιλοσοφίας ἢ ὑπὲρ τοῦ ὅρου
 ἀπείχας, ὅσον καὶ ἡ λακία. ΠΑ.
 ἔγωγε ἢ, ἃ οἶδόν τι ἔστιν, καὶ πολλοὺς
 ὥς μὴ δοκεῖ τῷτο καθάπερ
 ἀγνοοῦντι, ἐναείσσει. φημί ὑπὲρ
 λακίης ἔστιν, καὶ χάρων, ἢ οὐ δο-
 κῆς. ΤΥ. νῶϊ, ἀπὸ τῶν τῶν ἢ
 ἴσως τὰς τέχνας ἐκ ἐξέμαθον
 ὅσα μίγνυθ' αὐτῶν, καὶ δι-
 σκολίαν τῶν δ' ἀμωμικῶν
 τίνα, τεχνικῶν ἢ οὐκ ἀμωμικῶν;
 ΠΑ. καὶ ὑπὲρ ἑκάστης οὐ-
 τως ἔχουσι, ὡς μὴ καὶ τοιαύ-
 τος ἄν διηθῶν τέχνης.

tu verò quantum ego perspi-
 cio, nulli rei aut negotio in-
 tentus es, unde aut tu aliquē
 fructū caperes, aut alteri be-
 nignè imperitiōdo, adiuuēt
 esse possis? PAR. Quid hæc
 tua sibi vult interrogatio, ὃ
 Tychiade? nondum enim ca-
 pio. proinde planius ac ma-
 nifestius me interrogato.
 TYC. Est' ne aliqua ars, cu-
 ius tu sciēs & peritus es, & via
 delicti Musica? PAR. Non
 per Iamē. TYC. Quid autē,
 & Medicina? PAR. Ne illius
 quidē. TYC. Atqui & Geo-
 metria? PAR. Nequaquam.
 TYC. Quid autē, Rhetori-
 ca? f Nā à philosophiæ stu-
 dio usque adeò abhorres, quan-
 tū ipsius vitij cōtagium à phi-
 losophia alienum est. PAR.
 Atque etiā, si fieri potest, adde
 quiddā amplius. Proinde ne
 animum inducas hoc te mihi
 ignorantia exprobrare: fateor enim me ignavum esse, atque
 etiam tua opinione longè peiorem. TYC. Sanè, sed has-
 ce fortasse artes propter illarum magnitudinem atque dif-
 ficultatem non perdidicisti: at ex popularibus illis quā tandē
 tenes: num & archiectonica, aut suirina? Neque enim ea est re-
 tū tuarū conditio, ut nō talis alicuius artis egeas adminiculo.

HH h

PAR.

Πα. ἔχον. ἂν δὲ τοι μάνιωται
 δοκῶ τ' μηδ' ἑμίας ἀπὸ τῆς
 πείρας τὴν τέχνην, αὐτῶν, ἀ-
 τίας εἶναι μοι τὴν μανίαν
 δόκη, καὶ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν
 τῶν ἡδὴ ἀφ' ἧς φασὶ γὰρ τὴν
 δαίμονα τῶν τέχνην, τὰ μὲν ἄλ-
 λα χαλκῶν ἐν τοῖς ἔχουσιν,
 παρὰ τῆς δὲ τῶν ἀμαρτη-
 μάτων αὐτῶν, ὥσπερ διδά-
 σκαλον, ἢ παυδαγωγὸν τῶ-
 των ἀναλχομεν τῶν αὐτῶν
 τὰς αἰτίας. Τυ. οὐκ ἔστι, ὦ Σί-
 μων, ἢ παρασιτικὴ τέχνη ἐ-
 στί; Πα. τέχνη γὰρ, καὶ τὸ
 ταύτης δημιουργός. Τυ.
 ἢ σὺ ἄρα παράσιτος; Πα. πά-
 ρυ δ' ἐνέδιδας, ὦ Τυχιάδην. Τυ.
 ἀπ' οὗ ἐρυθείς, παράσιτον
 σ' αὐτὸν καλῶμεν; Πα. ἢ δαμῶς
 εὐσχωοίμην γὰρ ἄν, ἂν μὴ λέ-
 γοιμι. Τυ. καὶ νῦν Δία, ἐπὶ πόταν
 σὲ βολάμεθα γινώσκον, τῶν
 ἐκ ἐπισκεψώμεθα, ὅτι χεῖρα
 μαθῆν, ὃ παράσιτος, δηλοῦ-
 σότι φησὶ. Πα. πολὺ μὲν
 ἔστι τὸ λέγοντόν μοι, ἢ φη-
 σίαν

PAR. Ego. Si verò ob hoc
 ipsum quòd aliam artem non
 teneam, tibi insanire videor,
 huius ipsius causam mihi pu-
 tato fuisse insaniam, meque
 iam durius increpandi finem
 facito. ¹ Aiunt enim hanc
 deam cum alias difficilem
 esse habentibus, tum quòd
 delinquentes erratorum ex-
 cusare soleat, quasi horum
 omnium magistratam atq; aus-
 thoré culpam uniuersam in
 se trāsferētem TYC. Ergo,
 Simo, Parasitica ars est?
 PAR. Sanè ars: atq; ego il-
 lius auctor & inuentor sum.
 TYC. Proinde tu parasitus
 es. PARAS. Tu quidem,
 Tychiade, probro me af-
 ficias. TYC. Atqui non
 erubescis te ipse Parasi-
 tum compellando? PAR.
 Sanè verò: puderet enim
 me nisi dicerem. TYCH.
 Atque per Iouem, si tibi
 notiores esse velimus, er-
 ga alios te ignorantes, quòd
 tibi nomen esse restabi-

mur? num Parasitum te esse affirmabimus? PAR. Hoc no-
 mine compellantes longè magis oblectabimur, quàm si^k Phi-

διαρ ἀγχαλμαδοποιόν· χαίρω
 ἥ τῃ τέχνῃ ἔδρω τι ἥ πορ, ἢ
 Φιδίας ἔχαιρῃ τὸ Διὶ. Τυ. καὶ
 μὲν ἱκανὸ μοι σκοποῦντι
 ποιεῖσαι γέλωτ πάμπολυς. Πα.
 τὸ ποῖον; Τυ. ἂν τὰς ἐπιστολὰς
 ἀνωθῶ, ὥσπερ ἔθῃ, ἐπιγρά-
 φοιμὲν Σίμωνι παρασίτῳ. Πα.
 καὶ μὲν ἄρ' ἰμοὶ μάπορ χαί-
 ροιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφωρ φι-
 λοσόφῳ. Τυ. ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως
 χαίρῃς καλέμῃς, ἔδρω ἢ μι-
 κρόν μοι μέλη. σκοπεῖν δὲ δά
 καὶ τὴν ἄλλω ἀπορίαν. Πα. τίνα
 μὲν; Τυ. ἢ καὶ τὰν τῶν τῶν ἄλ-
 λων τέχνας ἐγκαταλίξομαι,
 ὥστ' ἐπαδᾶν πωθάνηται τις,
 ὅποιά τις αὐτῇ τέχνῃ ὄν, λέ-
 γαρ, οἷον γραμματικὴν, ἰατρι-
 κὴν, παρασιτικὴν. Πα. ἐγὼ
 μὲν, ὦ Τυχιάδι, πολὺ μάλ-
 λον τὰν τῶν, ἢ τινὰ ἑτέρων τε-
 χνῶν φαίλω ἄρ. ἢ δὲ σοὶ φίλον
 ἀκούειν καὶ ὥπως οἶομαι, λέγοις
 μὲν ἄρ, καὶ περὶ ἑπαντάπα-
 σιν ὦρ, ὥς ἐφθλω ἀπὸρ, ἐπὶ
 πάντῳ παρὼκωασμένος ἔθεις.
 longè iustius hæc quàm profiteor, quàm ullā aliā artem dicenda
 esse contendo. Quòd si tibi iucundū esse auditu, ut opinor f-
 re, sententiā meā explicare non grauiabor, quanquam ad h-
 non admodum, ut antè dixi, præparatus aut instructus fu-

diam^k statuarium me esse di-
 xeritis. Quippe mea arte no-
 minis gaudio, quàm ipse ^lPhi-
 dias Ioue à se fabricato ga-
 uisus est. TYC. Atqui ho-
 mihi attentiùs considerāti, re-
 pridicula p̄specta est. PAR.
 Quæ nam? TYC. Si externi
 scribentes ad te in epistolis
 hūc tibi adijciamus titulum
 Smoni parasito. PAR. At
 impēsūs mihi gratificaberis
 quàm si hoc titulo nobis scri-
 pseris, ^m Dioni philosopho.
 TYC. Quantū tu quidē ha-
 cōpellatione gaudere soleas
 mihi parū curæ est. Sed et a-
 liud quiddā absurdi conside-
 rādum venit. PAR. Quòd
 nam? TYC. Num et hæc i-
 aliarū artium numero nob
 recensenda sit, ut interroga-
 te quopid cuiusmodi arti si
 respōdeamus, veluti de gra-
 matica aut rhetorica inte-
 rogati solemus, parasitici.
 PAR. Ego verò Tychiad
 TY

Τυ. ἢ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀλλο-
 θίσι διοίσα. Πα. ἴθι δὲ, πρῶ-
 τῳ περὶ τῆς τέχνης, ἢ σοὶ δο-
 κῇ, ἢ τίς ποτε δοσὺν γάρην,
 τῷ γὰρ σκοπῶμεν. ἔτι οὐ γὰρ
 ἀπακολληθῶμεν ἄν καὶ ταῖς
 λαβῇς ἡδὲ τῆς τέχνης, ἢ περ
 ἄρα ὁρθῶς μετήχοιμεν αὐτῆς.
 Τυ. τί ποτ' ἔρ δὲ τὴν τέχνην ὡς
 ἡπίσταται; Πα. πάντων μὲν ἔρ.
 Τυ. μὴ ζῶντων ὅλην λίσσασθαι
 αὐτὴν, ἢ περ οἶδα. Πα. τίς
 χυμὸς δὲ, ὡς ἐν ἡμενημοῖς
 κῶν ὁρῶ τιν' ἀκρίβειαν, οὐ-
 σημαῖς καταλήψεων ἡγιγυ-
 μνασμεύων, πρὸς τι τέλος
 ἀγγέλλουσιν ἢ τῷ βίῳ. Τυ.
 ὁρθῶς ἰκάνει γὰρ ἀπὸντ',
 οὐτ' ἀπηννημόνευσας. Πα.
 ἢ δὲ μὴ τέχνην τὴν αὐτὴν ἀπὸν-
 τῶν παρασιτικῶν, τί ἄν ἄλ-
 λο, ἢ καὶ αὐτὴν τέχνην ἔχει;
 Τυ. τέχνην γὰρ ἢ περ ἔτι οὐκ ἔ-
 χοι. Πα. φέρε δὲ, λαβὴν ἰκα-
 σον τοῖς τῆς τέχνης ἡδίστοις
 ἡφαρμόζοντες πλὴν παρα-
 σιτικῶν, ἀσυνάδῃς, σκοπῶ-
 μεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος.
 ἀπὸ

Iam singillatim ad omnes artis species parasiticam ac-
 commodantes, num oratio illi consonet, considerabimus:

TYC. Tametsi sint exi-
 gua, veritate tamen præ-
 cellent. PAR. Age, sub
 initium artem ipsam, quo
 finitionis genere describan-
 tur, ad calculos expenden-
 dam reuocemus. Ad hunc
 enim modum speciatim,
 et alijs artibus pensitan-
 dis, assequemur, num et
 hanc recte teneamus. TYC.
 Quid ergo ars est, ut com-
 pertum habeas? PAR. Ars
 est, ut ego memoria teneo,
 quodam sapiente viro au-
 dito, præceptionum exer-
 citatum comprehensio, ad
 unum exitum vite utilem
 pertinentium. TYC. Res
 est sanè illius auditi ver-
 ba commemorasti. PAR.
 Iam si horum omnium par-
 ticeps est Parasitica, con-
 sentaneum est et hanc ni-
 hil aliud quàm artem ha-
 bendam esse. TYC. Ita
 profectò ars habenda est,
 si quidem hæc ita se ha-
 buerint. PARAS. Age

ἀπὸ μὴ, καθάπερ αἱ πόνηται
 χύτραι διακροόμεναι, μὴ σα-
 πρὸν ἀπὲλγῃται. Διὰ τοί-
 νυν εἴη καὶ ταύτῃ, ὥσπερ
 καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα
 ἐγκαταλήψεων· πρῶτον μὲν
 τὸ δοκιμάσαι καὶ διακρί-
 ναι, ὅστις ἂν ἐπιτέλῃ· γί-
 νοιτο πρῶτον αὐτὸν, καὶ οὕ-
 τω παρασιτῆρ ἀρξάμενος,
 ἐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ μὲν ἀρ-
 γυρογνώμονα τέχνην τινὰ
 φέσομεν ἔχειν. ἔπειτα πῶς
 διαγιγνώσκων τὰ τε λιβδύλια
 τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ·
 τῶν δὲ ἄνων τέχνης διακρί-
 νων τὸς τε λιβδύλους τὸν ἀνθρώ-
 πον, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ
 τῶν ἀνθρώπων φανερῶν
 ἀθλὺς ὄντων; αὐτὰ μὲν
 τοῖς ταῦτα καὶ ὁ ὁφθαλμὸς εὐεπί-
 στος· ἐξαμίμειλας δὲ τῶν,
 ἀνθρώπων δ' ὅτω καὶ τῶν κα-
 κῶν διακρίνει, οὐδὲ τις χάρις
 πλὴν ἐμπέφυκε σώματι. ὃ δὲ
 καὶ μαίωρ ἢ τῷ παρασίτῃ τέ-
 χνη· σίφονον ἂν γὰρ καὶ τὰ
 ἔκτος ἀδύλα καὶ ἀφανῆ μάλ-

λορ

Parasiti arti esse ostēditur, qui res ita obscuras, & abditas mi-

sed non quemadmodum Pol-
 la vitiosa dum pulsantur, ne-
 malignè resonet. Oportet
 itaque hanc quemadmodum
 omnes artes præceptionum
 inuentionem in se complecti.
 Principiò enim prævidere
 atque discernere quis aptius &
 accommodatus sit eum ale-
 re: atque ita facio parasitandæ
 exordio, haudquaquam pos-
 niteat. Aut dicemus & argen-
 tarios seu numularios artem
 quandam habere, quam norim
 adulterina nomismata à pro-
 bis sagaciter deprehendere.
 hunc autē citra artis admini-
 culū discernere posse & adul-
 terinos homines & probos
 præsertim cum veluti nomismi-
 mata, hominum mores cum
 iusmodi sint, non statim pa-
 teant. Eadem hæc & sa-
 piens reprehendit Euripi-
 des, dicens:

At quo malus nostendus
 est mortalibus,

Innatus est nulli chara-
 cter corpori.

Ex quo & multò præclarior

δορυῶς μαντικῆς γυνεύει, καὶ οἷδεν. τὸ δὲ γινέσθαι λόγους λίγα μὲν ἐπιτηδεύει καὶ πρᾶγματα πράττει, διὸ οἰκίσσεται καὶ οὐκ ἐκβαλεῖται οὐδὲν ὡς τῶν τριφροντῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅς οὐκ ἐκείνῳ καὶ καταλήψει ἐξ ἑαυτοῦ μέρους ἑκαὶ τοῦ δοκῆ. Τυ. καὶ μάλα. Π. τὸ δὲ γινέσθαι ἐπισκοπεῖ αὐτῶς, ὅπως πάντες ἀπὸ τοῦ πλείονος ἔχωρ, καὶ παρὰ τοῦ δοκῆ τὸς μὲν πᾶσι αὐτῶν αὐτῶν ἐκπληρῶν τεχνῶν, ἅς οὐκ ἐκείνῳ λόγῳ καὶ ὁφείας πλάττειν οἷας, Τυ. ὁδοῦ. Πα. τί δὲ, τὸ ἐπισκοπεῖν τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ἄλλων, καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμοσύνην, ἀπὸ τοῦ πλείονος ἑαυτοῦ δοκῆ, καὶ ταῦτα, τὸ γινώσκειν τὰς πλάτωνας ὅτι αἱ λίγαι γινονται, τοῦ μείζοντος ἐκείνου, μὴ μαλακοῦ ὄντος, σκῆψις μέρους τοῦ οὐκ ἐκείνῳ καὶ ἐκείνῳ. ὅτι γινέσθαι ἐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ

conuiuias epulis acceperis est, nec rei coquinarie scientiam habuerit, eius in adornando conuiuiio pertenuē est iudicium. Quod autem Parasitica non cognitionem solam,

gis quàm vaticinandi peritiā perspicit & cognoscit Nosse verò sermones proferre ac commodos, eaquē facere per quā in familiaritatem adiungitur, quibus semet quàm beneuolentissimum suo alumno esse ostensurus sit, nunquid non singularis intelligentiā, atq; inuentionis vehementissimā tibi documentū esse videntur? TYC. Admodū. PAR. Porro autē in ipsis cōuiujs ut abeat per omnia plus habēs, eoq; exuperans qui eam artem sua negligentia sibi non parauerunt, an hoc citra rationem & singularem sapientiam Parasitum facere posse arbitraris? TYC. Nequaquā. PAR. Quid autem? nosse obsoniorum ciborumq; vitia & vitia, num in rudis & indocti cuiuspiam curiositatem esse existimas? praesertim Platone generosissimo ita dicentes: Qui

ἢ ἰσχυρὰς οὐ σικανῶ
 ναῦν τῇ θαλάττῃ, καὶ χαμῶνι,
 μή τις ἀμφοτέρωθεν ἐκρυπτομένη, σω-
 θήης ἄν; Τυ. ἔχ' ἔτω. Πα. τί
 δὲ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τί-
 χνῶν, δι' ἧς διωύσεται σάβην
 ἑαυτοῦ; Τυ. καὶ μάλα. Πα. δε-
 κτὴρ καὶ παρασίτῳ ἔσθ' ὁ πα-
 ρασιτικὸς, ἅπιν ὡς ἀτιχνία,
 δεκτὴρ ὁρίσθ' ἔστω; Τυ. ναί. Πα.
 δεκτὴρ τῆς σάβης, ἀτιχνία
 δ' ὅ; Τυ. πάντῳ μὲν ἔστω. Πα. τίς
 γὰρ ἄρα δεκτὴρ, ἢ παρασίτις
 καὶ. Τυ. τῆς, ὡς ἰοίαν. Πα.
 καὶ μὴ ἐκρυπτομένης μὲν ἀγα-
 θῆς, καὶ ὡς ἰοίαν τῆς, ἐκ-
 πύοντας τῶν διφθόρων οὐδ' α-
 ἰσχυρὰς, καὶ τὸς μὲν ξυνο-
 σιδύτας, τὸς δ' καὶ πᾶν-
 τας διαφθαρύτας παρασί-
 τος δ' ὡς ἰοίαν ἔχει
 τοῦτο καὶ ἄπιν. δεκτὴρ ἂν μὲν
 ἀτιχνία δεκτὴρ ἢ παρασίτις
 καὶ, μὴτε διωύσεται, αὐτὴμα
 δὲ τι, καὶ ἐκ καταλήψεως γὰρ
 συννασμένης, τῆς δ' ὡς ἰοίαν
 τι διωύσεται ἡμῖν σύμ-
 πορ. Τυ. ὅσον ἐκ τούτων ἀκρίβως
 σα, neque facultas est aliqua, comprehensio autem prae-
 ceptionum exercitarum: eandem artem esse hodie nobis faten-
 dum est. TYC. Quantum quidem ex hoc coniecturam facio.

enim sit tibi ipse nauim in
 mari commisisset fluctibus
 atque procellis ingruenti-
 bus, gubernandi imperito,
 num euasurus es incolumnis?
 TYC. Minimè gentium.
 PAR. Quid tandem obs-
 tati? an quòd arte careas,
 cuius ope te ipse seruare po-
 tuisses? TYC. Sanè verò.
 PAR. Proinde arte serua-
 mur, imperitia verò non
 uem. TYC. Admodum.
 PAR. Ergo Parasiticà ar-
 tem esse constat. TYC. Ar-
 tem profectò, quantum apa-
 ret. PAR. Atque guber-
 natores quidem præclaros,
 ὡς αὐγας eximios de cur-
 ru non rarò delapsos esse
 comperi, ac nonnullos il-
 lorum luxatos atque de-
 lumbatos, porrò nonnul-
 los prorsus extinctos: cate-
 rùm Parasiti naufragium
 nullus est qui possit produ-
 cere. Proinde si neque aba-
 arte remota est Parasiti-
 HHh 5 Sed

ἀπ' ἱκῆνο, ὅπως καὶ ὄρορ ἡμῖν
 τινα γερναῶν ἀπλῶς τῆς πα-
 ρασιτικῆς. Πα. ὁρῶς σύ γε
 κίμων Δοκέει ὅρ' ἄν μοι ἔως
 ἄρ' ἡμῶν δὲ δὴ δόξα, παρα-
 σιτικῆ δὲ τέχνη ποτίων καὶ
 βρωτίων, καὶ τῶν δὲ ταῦτα
 λικτίων. τίς ὁ δ' αὐτῆς τὸ
 ἴδιον. Τυ. ἡνίκα μοι Δοκέει
 δεῖσθαι τῶν σωτῆ τέχνην.
 ἀπ' ἱκῆνο σκόπε, μὴ πρὸς
 νῦν τῶν φιλοσόφων μάχη ᾧ
 περὶ τῶ τέλους ἢ Παρα. καὶ μὴ
 ἀπόχρη γε, ἅπαντες τὸ αὐτὸ
 τίλ' ὠδαιμονίας καὶ παρα-
 σιτικῆς. φανῆται δ' ἔως ὃ
 ὅρ' ὅπως Ομηρ' ὅ, τὸν τῶ πα-
 ρασίτη βίον θαυμάζον, ὡς ἄ-
 ρα μακάρεσσι, καὶ ἡλιωτὸς ἄν-
 μόν' ὅ. Οὐδ' ἡνίκα γε, φη-
 σί, τίλ' ὅ χαίρειν ἡμῖν
 ναι, Ἡ ὅταν ὠφροσιώλω μὲν
 ἔχῃ λατὰ δῆμον ἅπαντα,
 Παρὰ δ' ὠλῆθαι πρὸς τοῖς
 σίτη, καὶ λατῶν, μίθου δ' ἡρκετῶ.
 ρ' ὅ ἀφύστων Οἰνοχό' ὅ φο-
 ρίησι, καὶ ἡνίκα δὴ δόξα.

Sed in hoc tibi vigilandum
 esse intelligis, ut ^u finē aliquem
 generosum Parasitica nobis
 attribuas. P. A. R. Recte san-
 dicis. videtur autē hac fini-
 tione potissimum explicari
 posse: Parasitica erit est ci-
 borū atq; potuum, & sermo-
 num qui horū conquirendo-
 rum gratia dicendi sunt, cu-
 ius finis est voluptas. T. Y. C.
 Videre mihi tuā artem præ-
 clarē definisse. Illud tamen
 etiam atque etiam cōsidera-
 ne aduersus philosophos al-
 liquos * de fine tibi oria-
 tur pugna atque contentio.
 P. A. R. Y. Atqui abundē suffi-
 cit hunc esse finem & felici-
 tatis, & Parasitica: ne-
 que aliter apparet. Siquidem
 Homerus ille sapiens Para-
 siti vitam admirans tanquan-
 solam beatam atq; felicem
 ita inquit:

Haud ego finem ullum
 meliorem vltimū arbitror esse

Quam si mente omnis populus laetetur ouanti:
 Iuxta autem mensæ sint pane cibusq; repletae,
 Atq; pocillator dulce ē craterē faternum
 Fundens, distribuat per pocula parua bibendum.

καὶ ὅς δ' ἴκανώς ταῦτα θαν-
μάσθω, μάκρορ πλὴν αὐτῷ γνέ-
σθω ποιεῖ φανερωτέραν, ἐν
λίγῳ, Τὸ δὲ τί μοι κάπνισον
ἐνίφρειαρ ἤδη τῶν αὐτῶν. δὲ ἔτι
ρόρ τι, ἐξ αὐτῶν φησὶν, ἔτι τὸ πα-
ρασιτῆρ ἐν δαίμονι νομίζω.
καὶ μὲν εὖ δὲ τυχόντι ἀνδρὶ
πικρὸν θάκεται τάς τὸς λόγους,
ἀλλὰ τὸ βροχάτω τῶν ὄλων.
καὶ τοῖς ἄλλοις ἐβλήθη Ὀδυσ-
σεὺς τὸ κατὰ τὸς Στωϊκὸς ἐ-
πανερμῆτος, ἐδιδάσκει ταῦτα
λίγαν, ὅτι τὸν Φιλοκτῆτην
ἀνέγαγεν ἐκ τῆς Λέμνου, ὅτι
τὰ ἱλίων ἐξέπρῃθησεν, ὅτι τὸς
ἑλίωνας φόνοντας κατέσχευεν,
ὅτι ἄς Τροίαν ἑσθλὸν, ἱαν-
τὸν μασιγώσας, καὶ κακὰ,
καὶ Στωϊκὰ ῥά κ' ἐνδύς, ἀλ-
λὰ τότ' ἐκ ἑπὶ τὸς τῆς χα-
εῖς τῶν. ἀλλὰ μὲν καὶ ἐν
τῶ τῶν Ἐπικουρέων βίῳ
γενόμενος αὐτοῖς, παρὰ
τῇ Καλυψοῖ, ὅτι αὐτῶν ὑπὲρ-
χεν ἐν ἀργίᾳ τῇ βιοτῶν, καὶ
πρὸς αὐτῶν, καὶ βινεῖν πλὴν Ατ.

*Iam quasi parum cumulatè
hæc admiraretur, senectiæ
suam longè pleniorẽ aper-
tiorẽq; hisce verbis facit,
perfestinè subijciens:*

*Hic finis nobis pulcherr-
imus esse videtur.*

*Haud aliud ex ijs, beatum
ac felix, quàm parasitari
existimans. 2 Sedenim hæc
verba non cuilibet è vul-
go attribuit, verùm om-
nium sapienrissimo. Et sa-
nè si Ulyssi fuisset in animo
Stoicos securo laudare fi-
nem virtutem, potuisset il-
lud dicere quando A Philo-
cteten ex Lemno adduxit,
quando Troiam subverit,
quando B Græcos fugam
adornantes compescuit at-
que detinuit, quando Tro-
iam ingressus est, se ipse
C indecoris vulneribus fla-
gellatum afficiens, ac sordie-
do & planè Stoico indū-
mento amictus. At tunc hu-*

*ius pulcherrimi finis nusquam commemorat. Ceterum
ne tunc quidem cùm in Epicureorum vita constitutus æ-
pud venustissimam Calypso versaretur, illique liceret in oc-
cio voluptuosè & molliter vivere, ac in omnibus delicijs At-*

lantiis

αὐτῷ θογατῖρα, καὶ λιγῶν
 πάσας τὰς λήας ἀνέκασε, ὅ-
 σι ποτε ἄπὸ τῆτο τοῦ τέλῳ χα-
 αίστηρον, ἀπὸ τῶν τῶν πα-
 ρασιτῶν βίον. ἱκαλῶντο δὲ
 φαντομόντων, οἱ παρὰ σιβι τό-
 τι, πῶς ἔμ λήα; πάλιν γὰρ ἄ-
 ριον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐ-
 πῶν, ὅτι γὰρ οἷόν τι ἀκέραιον
 αὐτῷ, μὴ ποταμὸν λιγομί-
 νον, Δατυμόντος κατέμφοι
 ἱστῆς, καὶ Παραπλήθωσι πᾶς
 πρὸς αὐτοὺς καὶ λιγῶν, ὅ γε μὲν
 Βαίκαρον ὁ σφόδρα ἀνασχά-
 τος ὑφιλόμηνος τὸ ἐπαρσι-
 τικῆς τέλῳ, τῆς καθ' αὐτὸν
 ἀδωμονίας τέλος αὐτὸ ποιεῖ.
 καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα δα,
 καὶ ἔστι Βαίκαρον, μίση τὸ ἔ-
 σθαι, ἀπὸ τῶ παρασπῆ, ἐν
 τοῦ μάθοις ἄρ. ἔστι γὰρ ἔ-
 σθαι τὸ ἔδν, πρῶτον μὲν, τὸ τῆς
 παρὰ δὲ ἀόκλητον, ἔπειτα
 τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
 πλὴν ψυχλὸν ἱμπιπλῶσαι. τῆ-
 τας τοίνυν ὁ μὲν παρὰ σιβι
 ἱκατῖρον τυγχάνει, ὁ δὲ Ε-
 κέραιος

Ego voluptatem existimo primū tranquillū statū corpe-
 ris: deinde neq; mentem ulla perturbatione aut molesta cu-
 re, onerari. Horum utrunque parasitus assequitur, Epi-
 curi

lantidis lectum conscende-
 re, neq; non rebus quas animi
 libido ferebat, indulgere: il-
 lius pulcherrimi finis memo-
 est, sed cū apud Phæaca
 parasitum ageret. Vocaban-
 tur autem nunc temporis pa-
 rasiti Datymones. Quomo-
 do enim dicit? Dignum e-
 nim est ut iterum atque ite-
 rum suavisissimorum versis
 culorum recordaremur. ne-
 que enim ad satietatem au-
 diri possunt, nisi sapius re-
 petantur;

Datymones sedent ex
 ordine.

Ei:

Iuxta mensa adsint epu-
 lis & carne repletæ.

Porro Epicurus nimiū
 impudenter hunc finem de-
 tractum parasitica, ad feli-
 citatem suam detorsit. Quod
 autem hæc res non absit
 furto, quodque Epicuro vo-
 luptas nihil cura sit, sed pa-
 rasito, ita potes colligere

κέρως ἢ θάτερον. ὁ γὰρ (ἡ-
τῶν) περὶ σχήματ' ἔχων, καὶ
κόσμον ἀπαείας, καὶ μέγιστος
ἡλίου, καὶ ἀπρημάτων, καὶ πρὸς
τῶν σοιχάων, καὶ περὶ τῶν
θεῶν ἄτε ἀσίου, ἄτε ἐκ ἀσίου,
καὶ περὶ αὐτῶν τίλους ἀπὸ
πολιμῶν, καὶ θρασύρομ' ὅ
πρὸς τινάς, οὐ μόνον ἰσὺν ἀν-
θρώπων, ἀλλὰ καὶ ἰσὺν ἑοσ-
μιτῶν ὅτι οὐ γαλήνισιν. ὁ δὲ
παράσιτ' ὅ, πάντα καλῶς
ἐχάρειρόμ' ὅ, καὶ περὶ σω-
κὸς μὲν ἀπὸς ταῦτα ἐχάρει ἄ-
μεινον, ἢ ἐχάρει, μετὰ πομπῆς
ἀδείας καὶ γαλήνης ἐδιδόξας
αὐτῷ τοιούτῳ παρρησιολογῶν
τ' ὅ, ἰδιῶτα, καὶ λοιμᾶται ὑ-
πὸ τῷ, ἀπακὸς τὸς πόδας
καὶ τὰς χεῖρας, ὥστερ' Ὀδυσ-
σεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπ-
πλῶν οἰκάδι. καὶ μὲν ὅχι
κατὰ ταῦτα μόνον ὅτι πε-
ρὶ τὸ ἰδὺν τῷ Εἰκόνῳ,
ἀλλὰ καὶ κατὰ ἰκῆνα. ὁ
γὰρ Εἰκόν' οὗτ' ὅ, ὅστις
ποτὶ ἄνθρωπος ὁ σοφός, ἡτοιμα-
σεν

curus autem ne alterutrum
quidem sit particeps. Etenim
cum curiosè satis de habitu
terra, de infinitis mundis, de
magnitudine Solis, atq; di-
stantijs, de pribtis elementis
atq; etiam de dijs. siue sine si-
ue non sine, de què ipso sine
peruestigant, nunquam non
digladiari soleat semper q̃
aliquibus contentiosè disti-
dens: non humanis solùm
sed & mundanis vexationi-
bus atteritur atque consu-
mitur. At parasitus horum
omnium securus, omnia be-
ne se habere existimans, crea-
densq; hac meliori loco esse
se non posse quàm sine,
cum multa securitate & an-
imi tranquillitate, nul-
lo istiusmodi nugarum scru-
pulo illi facessente nego-
cium, edit suauissimè, ac
dormit supinus, & porre-
ctis & manibus & pedi-
bus quemadmodum Vlysses
rate ad patriam nauigans.

Atqui non propter illa tantùm nulla in re Epicu-
rus voluptatis potitur, sed etiam propter hæc Quippe E-
picurus ille quicumque tandem fuerit ille sapiens, aut habet
quod

τῆν ἔχῃ, ἢ ὅ. ἀ μὲν ἐκ ἔχῃ, ἐκ
 ὅπως ἡδέως ὑψίσταται, ἀπὸ ὅ
 ψίσταται. ἢ δὲ ἔχῃ, ἢτε παρ
 ἰαυτῷ, ἢτε παρὰ ἄλλῳ. ἀ μὲν
 δὲ παρὶ ἄλλῳ τὸ φαγεῖν ἔχῃ,
 παρὰ σιτόν ὅτι, καὶ ἐκ ὅς λί
 γα· ἀ δὲ παρὶ ἰαυτῷ. ἐκ ἡ
 δέως ψίσταται. Τυ. πῶς ἐκ ἡ
 δέως; Πα. ἀ γὰρ ἔχοι τὸ φα
 γεῖν παρὶ ἰαυτῷ, ποτὶ τοί, ὃ
 Τυχιάδῃ, ὡς τοιούτῳ βίῳ πα
 ρακολεθῆν ἀνάγκη, καὶ ἄ
 θρα πόσα δὴ τὸν μέγιστον
 βίον οὖσα καθ' ἡδονῶν, τὰς
 ἐγγιστομέρας ὀρίξας ἀπάσας
 ἀναπληρῶν, ἢ τί φῆς; Τυ. κα
 μοὶ δοκεῖ Πα. δὲ γὰρ ὡς μὲν
 συχρὰ λεκτομέρῳ ἴσως τὸτο
 παρὶ ἔχῃ, τῷ ὅλίγῳ καὶ μικρῷ,
 ἐκίτι· ὡς πύγῃς ἐκ, ἀρ σο
 φὸς γένοιτο, ὅτι ἐφικνοῖτο τῷ
 τίλῃς, λίγα δὲ τῷ ἡδέι. ἀπὸ
 ὅτι μὲν ὁ πλεῖστοις, ὁ παρὰ τ
 ὅτις ἀφθόνως τοῖς ἐπιθυ
 μίαις

libidinem suam expleat, non ægrè suppetet; atqui æstiuè atquè
 ænuiter munitus erit opibus, illi harum rerum potiundis
 nulla supererit copia. Itaque si pauper fuerit Epicu
 rus, sapiens esse non potest, neque unquam voluptatis fi
 nem sibi propositum consequetur. Sed ne diues quidem
 copiosæ pecuniæ dominus, cui per facultates suas cupidini
 bus

quod edat, aut non. Simon, il
 le quidem voluptuosè viuet
 minimè: imò ne viuet quidē.
 Si aut habueris, habebit aut
 à seipso, aut ab alio. Itaque si
 ab alio quod edat habueris,
 parasitus est & ille, & non is
 quem se superbè vendiat.
 Si à seipso, voluptuosè non
 viuet. TYC. Quomodo ve
 rò non voluptuosè? PAR.
 Si enim suppetiuerit illi æ
 pud seipsum victus copia
 multa, ὃ Τυχιάδε, eiusmodi
 vitam consequi necesse est.
 Vide verò qualia: oportet e
 nim eum qui voluptate ducè
 molliter & delicatè victus
 ras est omnibus incidenti
 bus cupiditatibus abundè
 indulgere. Aut quid tu ais?
 TYC. Et mihi idem vide
 tur. PAR. Proinde ei qui
 rei familiari ampliter in
 structus est, fortasse vnde li
 bus

κίως χορηγῶν, διωήσεται
 τῷ δὲ ἐφικίωθαι. τί δὲ ποτε; ὅτι
 πᾶσα ἀνάγκη, ἢ ἀναλίσκουσα
 τὰ ἑαυτῷ ποταῖς περιπίπτει
 ἀνδρίας. τῷ δὲ μὲν, ὥς μαζάρῳ
 κακῶς σκωάσαντι τὸ ὄψον
 μαχόμενον, ἢ ἢ μὴ μάχοιτο,
 φαῦλα παρὰ τῷ τοῖο ἰδιούτα
 τὰ ὄψα, καὶ τῷ ἡδὲ ὅς ὕστερ
 ῥῆν τῷ τοῖο δὲ, ὥς οἰκονομῶντι
 τὰ κατὰ τὴν εἰκίαν, ἢ μὴ κα-
 λῶς οἰκονομοῖν, μαχόμενον. ἢ
 ὅχ ὅτω; Τυ. νὺν Δία ἡμῶι
 δοκῇ Πα. ὥς μὲν Ἐπικύρῳ
 πάντα συμβαίνειν ἀκὸς, ὥς
 ἡδὲ ποτε τούξεται τῷ τέλει. ὥς
 δὲ παρασίτῳ ὅτι μάχαρός
 ὅστις, ὥς χαλσιπῶν, οὐτὶ ἀγρός,
 οὐτὶ οἰκονόμῳ, οὐτὶ ἀργύ-
 ρια· ὑπὲρ ὧν ἀπλογόμενῳ
 ἀχθόμεν, καὶ πάντα ἔχα, ὥς
 καὶ φάροι, καὶ πίοι μόνῳ
 οὗτῳ ὑπὸ μηδενὸς, ὥς κεί-
 νος ἀνάγκη, ἐνοχλούμενῳ.
 mihi videtur. PARAS. Hæc ergo omnia ut Epicuro acci-

tatibus prolixè suppeditare
 atque inferuire promptum
 est, præfixam voluptatis finem
 nanciscetur. Quid ita
 tandem? Propterea quòd
 necesse sit eum qui sumptum
 de suo fecerit, in multas at-
 que adeò odiosas illabi mo-
 lestias. Iam enim illi cum
 coco vixandum erit, quòd
 parum opiparè atque ap-
 paratè edulia adornauerit.
 Aut si citra rixam cocine-
 gligentiam dissimulanter ha-
 buerit, tum ferculis in-
 conditis, & minimè delicat-
 is vescitur, ac per hoc spes-
 rata voluptate priuatur.
 Aut iam illi cum domus
 præfecto rem familiarem in-
 diligenter accurate dili-
 gandum est. An verò hæc
 ita se non habent? TYC.
 per Iouem idem quoque

cidant necesse est. itaque nunquam voluptatis fine miser ille
 potietur. At verò parasito neque cocus est ullus, cui
 propter incuriam irascetur, neque ager, neque villicus, neque
 argentum, quorum nomine famuli excusationem per-
 ferens dolet: & tamen omnia habet, ut edat & bibat,
 soli illi nulla re existente qua ut Epicurus perturbaretur.

Iam

ἂν· ὅτι μὴ τέχνη ὄν· ἢ πα-
 ρασιτικὴ, καὶ ἐκ τούτων, καὶ τῶν
 ἄλλων ἰκανῶς διδασκται· λοι-
 πόν· ὅτι καὶ αἰσθη, διακρίσει, καὶ
 τῶν ὅχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον
 μὴ, ὅτι κοινῇ παρῶν διαφίρεται
 τῶν τέχνην, ἥτα, ὅτι καὶ ἰδίᾳ
 ἰκάνη. κοινῇ μὴ ὅρ' ἀπασῶν
 ὅτω διαφίρεται πάσης· ὅρ' τέχνης
 ἀνάγκη, πρῶτον μὴ μάθησις,
 πόνορ, φόβον, πλῆθος, ἀπερ' ὅν
 ἔστιν ὅστις ἐν ἑν ἀπώστα· ἰαὶ
 πλὴν δὲ πλὴν τέχνην, ὡς κοινῇ,
 μόνῳ ἔστι μάθησιν ἀπὸ πό-
 νορ. τίς γὰρ ἀπὸ δ' ἀπὸ ποτὶ ἀπὸ
 θι ἡλικίῳ, ὥσπερ τινὰς ἐν τῇ
 διδασκαλίᾳ ὁρῶμεν; τίς
 δ' ἐπὶ δ' ἀπὸ ἀπὸν, ὥσπερ
 σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ ἑς δι-
 δασκαλίᾳ φοιτῶντος; καὶ
 μὴ ἢ παράσιτος, ἡμῶν αὐ-
 τὸς ἐπὶ δ' ἀπὸν ἔρχεται, μά-
 λιστα, ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης. οἱ
 δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθηά-
 νοντες, μισθοῖν αὐτὰς, ὥς
 πρᾶξιν διδασκῶντες· Quis proficiscens ad conuiuium
 vnquam tristis atque seuerus conspectus est, quemadmo-
 dum illi qui ludos literarios frequentare solent? Atqui pa-
 rasitus sua sponte, atque adeo volens ad cœnam vadit, a-
 tis consequenda omnium cupidissimus. Ceteri verò qui
 alijs artibus perdiscendis nauant operam, easdem prof-

iam quòd ars sit parasitica
 ex his iam dictis, atq. alijs
 satis superq. ostensum est
 Reliquum est, ut planum faci-
 quam sit etià omnium opti-
 ma: hoc quidē non simpli-
 citer, sed primū declarabi-
 quam communiter omnes a-
 lias artes. O sua antequam so-
 leat præstantia: deinde quā-
 etiā priuatim præcellat cæ-
 teras. Communiter ad hunc
 modum præstat alijs. H. Ele-
 nim vniuscuiusque artis stu-
 dium, discendi adducere la-
 borem, timorem ac verbe-
 ra necesse est, quæ qui non
 deprecetur, nullus vnquam
 inuentus est. Hanc verò ar-
 tem cuius ergo professor sum
 solam, ut videtur, licet sine
 labore perdiscere. Quis e-
 nim vnquam à conuiuiο flē-
 digressus est, veluti quos-
 piam videmus puerulos
 quum

νιοι δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκου-
 ναι. τί δ', οὐ ἀξέκνο' ἰννοῦ-
 αῖσι δὲ, ὅτι καὶ βὺς ἐν ἱ-
 εῖναις ταῖς τέχνας πεκό-
 φλοντας, οἱ πατέρων καὶ μη-
 ῖρων βύτοισι τιμῶσι μάλι-
 κα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν
 παράσιδον, καθῶς νῦν Δία ξ.
 ἔραψεν ὁ παῖς λίγρον ἴδον, δό-
 τε αὐτῷ φαγῆν· οὐκ ἔγρα-
 ψεν ὀρθῶς, μὴ δότει. ἔτα τὸ
 πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἰν-
 τιμωεῖα μίγα φαίνεσθαι. καὶ
 μὲν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕψι-
 ρον βύτο ἔχουσι, μετὰ τὸ μα-
 θῆν καὶ βὺς καρποὺς ἰδέως
 ἀπλάμβάνουσιν ποιοὶ ὄρ,
 καὶ ὄρθι οἱ μὲν αὐτό. ἡ
 δὲ παρὰσιτικὴ, μόνη τῶν ἄλ-
 λων, ὡθὺς ἀπλάσσει τῆς τί-
 χνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν,
 καὶ ἅμα τε ἄρχεσθαι, καὶ ἐν
 τὸ τέλει εἶναι. αἱ μὲν τοι τῶν
 ἄπων τεχνῶν, ὅτινις, ἀλ-
 λὰ πᾶσαι, ἐπὶ μόνῳ πλὴν προ-
 φιλῶ

quantur odio, ita ut nonnulli aufugientes, artes suas summa detestatione repudiarent. Et cur non hoc quoque considerandum tibi venit, quod eos qui in alijs artibus fecissent aliquod operae precium, parentes in his potissimum honorare solent, quibus parasitum quotidie cohonestant? Elegantes, ita me Dij ament, inquit, puer pinxit literas, date illi quod edat. Malignas literarum notas descripsit, nihil date illi. Ad res & honorem pensanda, & supplicio punienda esse videtur. Quin etiam cum ceteris artibus ita comparatum est, ut primum hoc posterius habeant, postquam iam & multo sudore paratae sunt, dulcem & expetitum voluptatis fructum subministrant suis cultoribus. ad quam rem multa est via, nec minus aspera.

*Ceterū sola ex omnibus parasitica statim initiò inter discendum arte sua fruitur, ac simul atque incepta fuerit, quanto-
cyùs est in questu. Præterea reliquæ artes non saltem aliquæ,
sed omnes simul, tantùm victus conquirendi gratia inuentæ*

φιλὸν γιγόνασιν· ὁ δὲ παρὰ
 σιτῶν, ὡθὺς ἔχει τὸν προφίλῳ
 ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης.
 ἔκιννοῦσιν, ὅτι ὁ μὲν γιω-
 ρδὸς γιωργῆν, ὁ δὲ γιωργῆν
 ἔνικα, καὶ ὁ τέκνων τεκταίνε-
 ται, ὁ δὲ τεκταίνεσθαι ἔνικα;
 ὁ δὲ παράσιτῶν ἔχει ἔτιρον
 μὲν τοι διόκησιν ἅπαντα τὸ αὐτὸ
 καὶ ἔτιρον δὲ αὐτῷ, καὶ οὐ
 ἔνικα γίγνηται. καὶ μὲν ἔστι.
 οὐ γὰρ ὁ δὲ ὅστις ἐκίπτεται
 ταῖς, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέ-
 χνας ἰργάζονται, τὸν μὲν ἄλ-
 λον χρόνον ταλαιπωροῦσι,
 μίαν δὲ, ἢ δύο μόνους τῷ μη-
 νὸς ἡμέρας ἰρὰς ἄγουσι καὶ
 αὐτὸν πόλιν δὲ τὰς μὲν, δι' ἔτος,
 τὰς δὲ ἡμελῶν ἰορτὰς ἑορτὰς
 λαοῖ, καὶ ὑφραίνεσθαι λίγον-
 ται τότε ὁ δὲ παράσιτῶν τοῦ
 μὲν τὰς τριάκονθ' ἡμέρας
 ἰρὰς ἄγει. πᾶσαι γὰρ δοκοῦ-
 σιν αὐτῷ ἂν τῶν θεῶν. ἔτι οἱ
 μὲν βυλόμην τὰς ἅπας τέ-
 χνας κατορθῶν, ὁποιοῦνται

καὶ

sunt : at parasito actuiū
 parata est alimentorum fe-
 lix copia, simulatque artem
 exorsus fuerit. An verò non
 animaduertis agricolam a-
 gros colere non colendi gra-
 tia, & fabrum fabricare non
 fabricandi gratia? At pa-
 rasitus nihil sectatur aliud,
 sed hoc ipsum quod illius
 negotium est. & cuius gra-
 tia ei negotio intentus est.
 At hæc cui obscura sint, ne-
 minem esse arbitror, quod i-
 qui reliquarum artium exer-
 cendo tractant commercia
 per omne tempus afflictis la-
 boribus viuunt ærummosi
 atque infelicitè, ac vix vi-
 num atque alterum dien-
 festum per mensem agunt
 propterea quod ciuitates a-
 lias quidem per annum, a-
 lias per mensem indieta so-
 lennitate dies festos agere so-
 leant, & tunc animo remis-
 siore latari dicuntur : at pa-
 rasitus ferè singulos sempe

triginta dies agit in ocio. Omnes enim dies illi videntur faci-
 deorum numinibus. Præterea quibus consilium aut animi
 est, reliquis vti artibus cum aliqua laude & existimationi

il

ἐν δολιγοποισίαις χεῖναι, κα-
 ἅπερ οἱ νοσοῦντες πολυπο-
 ραίαις ἂν καὶ πολυσυτταίαις ἐκ-
 ἤνουν ὑπερβαίνοντες μανθάν-
 οντες. καὶ αὖ μὴ ἅπαι τεχνῶν,
 ὡς ὁρῶντων ὑδαμῶς τῶν
 ἐκζητῶν ὑπερβαίνοντων διδάσκον-
 ται· οὐτε γὰρ ἀνὰ τὴν ἐνὶ χε-
 ρὶ ἀνὰ τὴν, οὐτε ψάλλοντες
 ὑδαμῶς, οὐτε ἰκνῶντες χε-
 ρὶ ἰκνῶντες. ἀλλὰ ὅπως ἐκ-
 ἤνουν ἀγαθῇ, καὶ οὐ βαρύνοντες
 τεχνίτην, ὡς καὶ ἡ ἀρχαία μὴ.
 ἢ ἔχοντες δόλον, χεῖναι αὐ-
 τῇ. καὶ ὡς τοιοῦτοι, τὰς ἅπας
 τεχνῶν μανθάνοντες, μισθὸν
 δίδοντες, ταῦτ' αὖτε, λαμ-
 βάνοντες. ἔτι τῶν μὴ ἁπῶν
 τεχνῶν αἰσὶ διδάσκαλοι τι-
 νες ἢ ὡς παλαιῶν ὑδαμῶς, ἀλλ'
 ὡς περὶ ποιητικῆς, κατὰ Σω-
 κράτην, καὶ αὐτῇ τινὶ μοίρᾳ
 παραγίνονται. καὶ αὖτε ὁ σό-
 crates, ὅτι τὰς μὴ ἁπῶν τε-
 χνῶν

illi tenui frugalique victu et
 potu utantur necesse est,
 tanquam qui morbis decum-
 bunt impliciti. Nam qui vi-
 ctu paulò copiosiore, potus-
 que largiore semet inuitat
 et oblectat, ille studio mi-
 nimè est accommodus. Ac-
 cedit his, quòd reliquæ ar-
 tes sine instrumentis, magis-
 tro suo nihil fructus affer-
 re possunt. Neque enim citra
 tibia tibia canere, ne-
 que citra lyram psallere, ne-
 que absque equo equitare
 quisquàm potest. Porro
 hæc usque adeò bona est, ad
 deoque non onerosa artifi-
 ci, ut omnibus etiam instru-
 mentis carenti, tamen vi-
 ctum latè suppeditet, eas
 que commodissimè uti pos-
 sit. Et sicut videmus, alias
 artes perdiscentes, magi-
 stris mercedem persoluimus:
 hanc autem discentes, præ-

mium accipimus. Præterea aliarum artium omnium sunt do-
 ctiores quidam et professores: ceterum qui parasiticam tra-
 ctant aut doceat, nullus est: sed quemadmodum et poësis iuxta
 Socratem, et ipsa quidem fato quodam accedit. Quin et
 iam illud apud animum tuum expendito, quòd alias artes

χνας ὁ δ' ὄντων ἢ πλείοντος ἢ
 διωάμιθα διαπράττειν, ταύ-
 τη δὲ δεῖ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ,
 καὶ πλείοντι. Τυχ. πάνυ μὲν
 οὖν. Παρ. καὶ μέντοι, ὅ Τυ-
 χιάδην, αἱ μὲν ἀπὸ τῶν τεχνῶν δο-
 κοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμῶν,
 αὐτῇ δ' ἐδιδίμας ἐτίρας. Τυχ.
 τί δ', ἐχ' οἱ τὰ ἀπὸ τεχνῶν λαμβά-
 νοντος ἀδικῶν ὅτι δοκοῦ-
 σι; Παρ. πῶς γὰρ ὅ; Τυχ. πῶς
 οὖν ὁ Παράσιτος τὰ ἀπὸ τε-
 χνῶν λαμβάνων, ἐκ ἀδικεῖ μό-
 νος; Παρ. ἐκ ἔχων λίσσας καὶ
 μὴ τῶν ἀπὸ τεχνῶν αἱ ἀρ-
 χαί, φαῦλαι τινὲς καὶ ὠτι-
 λῆς αἰσι, τῆς δ' παρασιτικῆς
 ἢ ἀρχὴ πάνυ γυνώσκω τις. τὸ
 γὰρ θρυλῆμα φησὶν τῆς φι-
 λίας ὄνομα, ἐκ ἀπὸ τι γυ-
 νοῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.
 Τυχ. πῶς λίσσας; Παρ. ὅτι
 ἐδάς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἀν-
 θρώπων, ἀπ' ἐκείνων ὁμι-
 λείας, ἐπὶ δ' ἄπνοον λαλῆν, ἀλ-
 λὰ δ' αἰ πρότερον, οἶμαι. τῶτον
 γινώσκει

men, non inuenietis aliud quàm parasitica esse auspiciun
 TYCH. Quomodo dici? PAR. Quoniam nemo inimicu
 ignotū hominem, sed ne medicruiet quidem familiarei
 aduocam vocat: sed necessarium est, ut antè cum illo am
 citia

aut iter facientes, aut nau-
 gantes exercere nequeamus.
 hac verò vti licet & in iti-
 nere, & inter nauigandum
 TYCH. Admodum profu-
 dō. PAR. Atqui, ὁ Τυ-
 chiade, reliquæ aries omne
 huius opem mihi desiderat
 videntur, hac verò nullius
 aliterius egens est adminicu-
 lo. TYCH. Quid autem
 nōne qui alienas res acci-
 pilunt, tibi iniuste agere vi-
 dentur? PAR. Et qui non?
 TYCH. Quomodo ergo
 parasitus aliena accipiens
 solus extra iniusti noxiam
 habendus est? PAR. Huius
 quæstionis causam tibi non
 possum reddere: verum a-
 liarum artium principia ple-
 runque sunt vilia atque sim-
 plicia, parasitica autem
 principium admodum gene-
 rosum & illustre est. Et cum
 omnibus modis iactatum a-
 ritum illud amicitia no-

γὰρ ὁ φίλον ἵνα λειανύσῃ,
 σπονδῶν καὶ τραπίης, καὶ
 τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστη-
 ρίων. ἐγὼ γοῶν πομπάκεις ἢ
 κισσὰ τινῶν λεγόντων, ποτα-
 πὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις ἐ-
 βίβρωκεν, ἐβίβωκε μὲν ἡ-
 μῶν, ὡς δὴ λησὸν τὸν συμ-
 πνοντα καὶ σωσιδίοντα, μό-
 νον πρὸς ἡγεμενῶν φίλον.
 ὅτι γὰρ μὲν ἡ βασιλικὴ αὐτῇ
 τῶν τεχνῶν ὅττι αὕτη, μαι-
 θοῖς ἄρ καὶ ἐκ τῶν δὲ ἡκίστα.
 τὰς μὲν γὰρ λησὶν τέχνας οὐ
 μόνον λακοπαθοῦσιν, καὶ ἰ-
 σθροῦσιν, ἀλλὰ καὶ Δία λαθε-
 μένοι, καὶ ἰσθροῦσιν ἐργάζονται,
 ὥσπερ ἁμίλλῃ δῶλοι τῶν τε-
 χνῶν. ὁ δὲ παρὰ σίτημιτα
 χασίται τὴν αὐτὴν τέχνην, ὡς
 βασιλεὺς κατακείμενος. ἐκεί-
 να μὲν γὰρ τί δὲ λείαν πρὸς
 τὴν αὐτὴν αὐτῆς αὐτῆς, ὅτι δὲ μό-
 νος κατὰ τὴν σοφὸν Ομηρον,
 ἔτι φυτὰ χερσὶ φυτῶν, ὅτι
 ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἀσπαρτα, καὶ
 τὰ ἀνέροτα πάντα νίμματα.

καὶ
 iuxta sapientem Homerum, neque ullam M plantam in-
 ferit manibus, neque terram versat aratro, sed citra ara-
 tionem, citraque fementem omnia parasitando consequitur.

citiam contraxerit, quam
 eum libationis et mensae par-
 ticipem fecerit, atque ad hu-
 ius artis mysteria admise-
 rit. Audiui ego sapenumero
 dicentes quospiam: Cuius-
 modi ille amicus est, qui ne-
 que edit neque bibit unquam
 nobiscum? quasi cum qui
 una cibum capiat atque
 comibat, solum fidum ami-
 cum esse existiment. Quod
 autem ars sit omnium prae-
 stantissima, inde facillime
 poteris cognoscere. Etenim
 artes reliquas non tantum
 graviter laborantes, et sudore
 perfluentes, sed per lo-
 uem sedentes aut stantes
 exercent, quasi artibus ser-
 uiliter mancipati sint: at pa-
 rasitus veluti adducto man-
 cipio sua arte vitur, velu-
 ti rex accumbens, ociosus
 ab animo. Illa autem quor-
 sum recensere attinet, cer-
 tissima felicitatis parasiti-
 cae documenta, quod solus

καὶ μὴν ῥήτορα τε καὶ γινω-
 μίτην, καὶ χαλκία ὑδρῶν
 ἀναπλῶ ἰαυτοῦ τέχνην ἐργά-
 ζεσθαι, ἵαμ τε πονηρὸς, ἵαμ
 τε καὶ μωρὸς ἔ· παρασιτῆρ
 ἔ· ὑδῶν δυνάστη, ἔ· μωρὸς
 ὢν, ἔ· πονηρὸς. Τυχ. παπῶν,
 εἶον χεῖμα ἀφ' αὐτῆς πλὴν πα-
 ρασιτικῆς; ὧς καὶ αὐτὸς ἥδη
 βούλει δοκῆ μοι παρα-
 σιτῆ· ἔ· ἔ· ἔ· ἔ· ἔ· ἔ· ἔ· ἔ· ἔ· ἔ·
 Παρ. ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ
 πάντων διαφύρα, διδῶνθαί
 μοι δοκῶ φέρεσθαι, ὡς καὶ
 κατ' ἰδίαν ἐκείνης διαφύρα
 ἀποπῶμεν. τὸ μὲν δὲ ταῖς βα-
 ναύσοις τέχνησι παραβάμεν
 αὐτῶν ἀνάντην ὄντι, καὶ μάλλον
 πῶς καταρροίω· τὸ δὲ ξίω-
 μα τῆς τέχνης. ὅτι γὰρ μὴν
 μίγνυν καὶ καμίσυν τέχνην
 διαφύρα, διαπύρα. ἀμολόγι-
 ται γὰρ δὲ πᾶσι πάντων, πλὴν
 τε ῥητορικῆς καὶ πλὴν φιλοσο-
 φίας, ὡς δὲ γινώσκοντες, καὶ

ἔπει-

Præterea 'thori aut mathem-
 matico, aut fabro arario ni-
 hil obflare video quod minus
 artem suam exerceat, etiâ si im-
 probus fuerit aut morio: po-
 t'ò autem parasitum agere
 nemo potest, qui aut stilius
 fuerit, aut improbis mori-
 bus. TYCH. Papæ: cuius-
 modi rem ostendisti esse pa-
 rasiticam? Itaque & me iam
 ea inuasis libido, ut parasit-
 tus esse cupiam pro eo qui
 nunc in præsensum. PAR.
 N Itaq; quemadmodum om-
 nibus alijs artibus potior sit
 parasitica cõmuniter, abun-
 dè mihi demonstratum es-
 se opinor: O age nunc dein-
 cepti quomodo priuatim
 quoq; excellat singulas, con-
 siderabimus, Vt autem han-
 cum mechanicis aut ma-
 nuarijs arbitribus conferam
 ineptum mihi esse videtur
 vult potius eius qui huius
 artis dignitatem indignis m-

dis subuerteret. Sed illud potius, quomodo maximas at-
 que putcherrimas sua præstantia exuperet, demonstrandum
 est. Est autem inconfesso apud omnes, rhetoricam at-
 que philosophiam cæteris longè celebriores haberi, qui
 pleriq;

ἐπιστάτας ἀρφαίνονταί τι-
 νοῦν. ἰπαδὰρ γοιῶν καὶ τούτων
 ἀπὸ δέξασθαι τὴν παρασιτι-
 κὴν πολλὴν ἐραδύσαν, σχολῇ
 δηλονότι τῶν ἄνων τεχνῶν
 λόξα πεφριεσάτη, καθάπερ
 ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπευνέ-
 δων. κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν
 διαφέρεται. καὶ τῆς ῥητορικῆς
 καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον
 κατὰ τὴν ἰπύδασιμον ἡ μὲν ἥδ'
 ὑφίστηκον, αἱ δ' ἔ. ἔτι ἥδ' καὶ
 τὴν ῥητορικὴν, ἔρ τι καὶ τὸ
 αὐτὰ νομίζοντες, ἀπ' οἱ δ' ἡ τέ-
 χνῳ, οἱ δ' τὸναντίον, ἀτε-
 χνίαν, ἄπ' οἱ δ' κακοτεχνίαν
 ἄπ' οἱ δ' ἄπ' ὅτι, ὁμοίως δ' καὶ
 τὴν φιλοσοφίαν, κατὰ τὰ αὐ-
 τὰ, καὶ ὁσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως
 μὲν γὰρ Ἐπικύρῳ δοκεῖ τὰ
 πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δ'
 τοῖς ἀπ' τῆς Στοῆς, ἑτέρως δ'
 τοῖς ἀπ' τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέ-
 ρως δ' τοῖς ἀπ' τοῦ Περικλεώ-
 τε, καὶ ἄλλως, ἄπ' ὅτι ἄπ' ἑλ-
 ἄξιοι

plerique propter generosi-
 tatem atque cognitionem
 omnibus anteponunt. Pro-
 inde posteaquam ostendero
 ὅτι his longè potiore esse
 parasiticam, satis consta-
 bit eandem quoque ceteris
 artibus vniuersis longè las-
 téq̃ præstare, veluti Nau-
 sicaa corporis venustate at-
 que proceritate omnes præ-
 cellebat famulas. Equidem
 communiter utrasque excel-
 lenter anteit, ὅτι rhetori-
 cam, ὅτι philosophiam :
 P primùm quantum attinet
 ad artis substantiam. Illa e-
 nim subsistit, hæc verò mi-
 nimé. Neque enim de rhe-
 torica eadem omnium est
 sententia, neque eandem in-
 dem omnes esse sentimus,
 sed nonnullis ars esse vide-
 tur, nonnullis ab arte seiuna
 sta. Q Plerique etiam præ-
 uitatem quandam artis seu
 imposturam esse existimant,

aliū, aliud. Haud alia est hominum R de philosophia dis-
 putantium opinio. Aliter enim Epicuro res philosophica hæ-
 bere videntur, aliter Stoicis, aliter Academicis, secus quoque
 Peripateticis. Et quid multis opus est? Omnino aliud aliud

ἀξιοὶ πλὴν φιλοσοφίαν εἶναι
 καὶ μέχει γινώσκοντες, ὅτι οἱ αὐ-
 τοὶ γνώμης ἑραβεύουσιν, ὅτι
 αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται.
 ἔξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι
 καταλαμβάνεται ἀρχὴν γὰρ φη-
 μι μὴτε εἶναι τέχνην, ἢ οὐκ
 εἶναι ὑποκειμένην. ἵππ' ἐπὶ τί δὲ πο-
 τε ἀριθμητικὴ μὲν μία δὲ,
 καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο, πα-
 ρα γὰρ ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρ-
 σαις τίσσασθαι δέ, καὶ συμ-
 φωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἑλ-
 λησι καὶ Βαρβάροις, φιλοσο-
 φίας δὲ ποικίλεις καὶ διαφόρους
 ὁρῶμεν, καὶ ὅτι τὰς ἀρχάς, ὅ-
 τι τὰ τέλ' ἀσύμφωνά πασῶν;
 Τυχ. ἀληθεύεις, μίαν μὲν
 γὰρ πλὴν φιλοσοφίαν εἶναι
 λέγουσιν, αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιεῖ-
 σι ποικίλεις. Παρ. καὶ μὴν τὰς
 μὲν ἅπας τέχνας, ἢ καὶ τι
 κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶναι
 τὰ παρέλθοι τις, συγγνώμης
 ἀξιώσας, ἵππ' ἐπὶ μίαν γὰρ διοκῶ-
 σιν, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν
 οὐκ

rem philosophiam esse con-
 tendit, & comminiscitur
 & ad hunc usque diem ne-
 que illi suam obtinent sensu-
 rentiam, neque ars illorum
 una esse videtur. Ex quibus
 omnibus hanc mihi conies-
 cturam facere licet, quoddam
 statim sub initium illam ar-
 tem esse negem, cuius nulla
 est substantia: quoniam cum
 tandem arithmetica unam
 esse videmus, quàm quòd bis
 duo & apud nos & apud
 Persas sint quatuor, nec dis-
 crepant hæc neque apud
 Græcos, neque apud Bar-
 baros? At philosophias va-
 rias atque multiplices esse
 videmus, præterea neque fi-
 nes, neque principia illarum
 concordare. TYCHONIDES.
 Vera dicis. Etenim unam
 philosophiam esse asseueran-
 ter affirmant, ipsi vero
 multarum sunt auctores.

PARAS. Atqui in reliquis
 artibus, quanquam non mihi

discreparet, quispiam verò progressus illud ignoscendum esse
 contenderet, propterea quòd alioqui perfectæ essent, earum
 que cognitiones non forent ambiguae aut mutabiles: certè illas
 repudiam

οὐκ αἰσὶν ἀμιτάβητοι, πρὸς.
 δικτὶς ὅς ἂν ᾖ. φιλοσοφί-
 ας δὲ τις ὡς ἀναγκαῖα, ἀ-
 γασχοίτο μὴ μίαρ ἔχειν, καὶ
 μηδὲ σύμφωνον αὐτῷ ἑαυ-
 τῷ μάλλον τῶν ὀργάνων. μία
 μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἱπα-
 δὴ ὁρῶ καὶ ἄπαρον οὕσαν·
 ποικίλ δὲ οὐ διυάκται ἔχειν,
 ἱπαδὴ περ ἡ φιλοσοφία μία.
 ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ἱπο-
 κάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦ-
 τα φαίη τις ἄρ'· τὸ γὰρ πε-
 ρὶ ἱνὸς πεκαμίνου ταυτὰ μὴ
 λίαν ἄπαντας, ἅμα μά-
 χλιν ἔχειν φορὰς ἀντιδόξου,
 ἀπόδοσις μίξις τοῦ μηδὲ
 πλὴν ἀρχὴν ἔχειν τοῦτο, οὐ
 μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ θρῆ-
 ζήταρ, τὸ τί μάλλον αὐτῶν
 ἔστι, καὶ τὸ μηδὲ ποτε ὁμολο-
 γᾶν μίαρ ἔχειν, τοῦτο αὖ-
 πλὴν ἀναρεῖ τοῦ ζητουμένου
 πλὴν ἑσίου. ἡ μὲν τοι παρα-
 σιτικὴ ὅχ' ὅτως ἔχει, ἅμα καὶ ἰ-
 Εἰ καὶ καὶ ἰν Βαρβάρους μία
 ἔστι

repudiandus non esset. At
 philosophiam quis tanquam
 necessariam sustineret unam
 et simplicem non existen-
 tem, ac ferè ubique ipsam
 secum discrepantem, lon-
 gè magis quàm instrumen-
 ta quæ sunt diuersissima?
 Siquidem non est una phi-
 losophandi scientia aut ra-
 tio, postquam innumeras es-
 se conspicio. Multæ autem
 esse non possunt, quandoqui-
 dem philosophia una est.
 Non disparia de rhetorica
 quoque substantia quispiam
 dicere possit. Nam de una
 re proposita omnes non i-
 dem sentire et dicere, sed
 super præceptionibus diuersis
 pugnare, sententijs, docu-
 mentum est certissimum, ne
 principium quidem illius ar-
 tis esse probabile, cuius non
 est una cognitio. Etenim
 quærete quid potissimum
 ex illis æstimanda sit rheto-
 rica, ac nondum fateri u-

nam esse, omnem eius quod quæritur, tollit essentiam.
 Porro autem ipsa parasitica non perinde se habet,
 sed et inter Græcos, et inter Barbaros sui nunquam

ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα καὶ ὡς
 σαύως. καὶ οὐκ ἂν ἄποι τις
 ἄλλως μὴ τοὺς θεοὺς, ἰτίρως θεοὺς
 τοὺς θεοὺς παρασιτῆρ. οὐδὲ ἀ-
 σίρ ὡς ἰοικίρ, ἰμ παρασίτοις
 πικίς, οἷον Στωϊκοὶ καὶ Epicούρ-
 ραιοι, δόγματ' ἔχοντες δια-
 φερα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαν-
 τας ὁμολογία τις ἔστι, καὶ
 συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ
 τοῦ τέλους· ὥς ἴμοι γινέ-
 σθαι καὶ παρασιτικὴν κινδυνώδην
 κατὰ γινέ τοῦτο, καὶ σοφία ἔ-
 ναι. Τυ. πάνυ μοι δοκῆς
 ἱκανῶς ταῦτα ἀρῆκίνα. ὡς
 δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἔστιν ἢ
 φιλοσοφία τῆς οὗς τέχνης,
 πῶς ἀρδανύει; Πα. οὐκ
 κοῦν ἀνάγκη πρῶτον ἀπῆρ,
 ὅτι φιλοσοφίας μὴ οὐδέ πο-
 τε ἡράδην παρὰ σίτην, παρα-
 σιτικῆς δὲ πάμποτοι ἐπιθυ-
 μέσαντες μνημονόοντες φι-
 λόσοφοι, καὶ μέχρι γινέ νῦν ἔρῳ-
 σι. Τυ. καὶ τίνας ἂν ἔχοιτο ἀπῆρ
 φιλοσόφους, παρασιτῆρ σπε-
 δάσαντες

parastica desiderio permultos arsisse philosophos, testantur hi-
 storici: quo desiderio etiam nunc tenentur. TYC. Et quos-
 nam memorare potes philosophos, qui parastica operam
 dede-

disimilis est, sed una atque
 eadem parasitandi ratio v-
 bique. Neque quispiam dixe-
 rit aliter hos, aliter illos e-
 xercere parasiticam. Neque
 sunt inter parasitici, ut vi-
 des, discrepantium sectarum
 auctores, cuiusmodi sunt aut
 Stoici, aut Epicurei, do-
 gmata habentes pugnantia:
 sed una omnib. apud omnes
 est professio, operumque
 finis concordia. Itaque ut
 mihi videtur, periculum est
 ne ex his omnibus à me ad-
 ductis, parastica quoque
 sit singularis & præcipua
 quedam sapientia, TYC.
 Videre mihi ista sufficien-
 ter disseruisse. T Quod au-
 tem & in alijs philosophia
 tua professione parastica
 deterior existimanda sit,
 quomodo planum facies?
 PAR. Ergo illud mihi sub
 initium dictu per necessarium
 est, nullum parasitum unquam
 philosophiam amasse: at pa-

ἡδίσταται; ΠΑ. οὐς τινὰς
 μίμτοι, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αὐ-
 γιγνώσκων, ἵπποκρίνῃ ἀγνοῶν
 ἡμῖν, ὡς κατὰ τιν' αὐτοῖς
 αἰσχυρὸς ἐν γυμνασίῳ γιγνομέ-
 νης, οὐχὶ τιμῆς. ΤΥ. οὐ μὰ
 τὸν Δι', ὧ Σίμων· ἄλλα καὶ
 ἐφόδρα ἀπρῶ, οὐς τινὰς καὶ
 ἑυροῖς ἀπῆμ. ΠΑ. ὧ γυ-
 μναί, αὐ μοι δοκῆς ἀνέκο-
 ῦν καὶ τῶν ἀναγραφάντων
 τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπὶ πάν-
 τας αὐτὰ καὶ ἐπιγνώσας, οὐς τι-
 νὰς λίσσω, διώσας. ΤΥ. καὶ
 μίμτοι νὺ τὸν Ἡρακλῆα πο-
 θῶ δὲ ἀκούων, τίνων ἀείμ.
 ΠΑ. ἐγὼ σοὶ δείξω, καὶ κατὰ λίσ-
 σω αὐτοὺς ὄντας ὑπὸ τὸς φαν-
 λῆς, ἀπ' αὐτῶν δοκῶ τὸς ἀ-
 εῖς, καὶ ἄς ἔκιστα οἶα. Αἰ-
 σχυρὸς μίμτω ὁ Σωκράτης
 αὐτός, ὁ τὸς μακρὸς καὶ ἀσείους
 ἀφλόγους γράψας, καὶ ποῖ-
 ῶς

dederint? PARAS. Eos
 quidem, ô Tychiade, quos
 neque tu ignoras, sed data
 opera me quoque ignorare
 civiliter simulas, verius ne
 ea ex re dedecus illis potius
 quàm honorem conciliem.

TYCH. Non per Iouem
 hoc mihi in mentem vene-
 rat, ô Simo: attamen vehes-
 menter animi pendeo quòs-
 nam ei rei vnquam seruien-
 tes possis producere. PA-
 RAS. O' generose, equi-
 dem tu mihi rudis & impe-
 ritus esse videre eorum qui
 philosophorum vitas me-
 moriæ proditas ad posteros
 transmiserunt: omnino enim
 eosdem quos dico legere pos-
 tuisses. TYCH. Atqui
 per Herculem iam mirabilis-
 ter audire gestio qui tandem
 illi sint. PARAS. V

Es

go tibi eosdem demonstra-
 bo, & nominatum perstringam, & quidem minimè ma-
 los aut infimæ conditionis philosophos, sed ut ego opi-
 nor, ferè ex omnibus præstantissimos, & de quibus hoc
 vel suspicari indignum facinus esse putàsses. Enimvero
 Aeschines ille Socraticus, longis illis & lepidis dialogis sum-
 mo sermonis vitore atque mundicia conscriptis, semel ven-
 nit in

ἄς Σικελίαν, κομίζον αὐτοῖς,
 ὥστε ἂν δυνάητο δι' αὐτὸ γνο-
 ῶναι Διονυσίῳ ὡς τυράν-
 νο· καὶ τὸν Μιλητιάδην ἀνα-
 γνούς, καὶ δόξας ἠδουκίμη-
 νῆναι λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σι-
 κελίᾳ, παρασιτῶν Διονυσίῳ,
 καὶ ταῖς Σωκράτους διατρι-
 βαῖς ἐρρῶδαι φράσας. τί δ',
 καὶ Αἰεσίπῳ ὁ Κυρλωῦ·
 οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίντο
 σοὶ φιλοσόφων; Τυ. καὶ
 πάντ'. Πα. καὶ οὗτ' μὲν
 τοι, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον,
 διήκιδεν ἐν Συρακούσας πα-
 ρασιτῶν Διονυσίῳ· πάντ' οὖν
 γοιῶν ἀμίλλα τῶν παρασίτων
 αὐτοῖς ἠδουκίμα παρ' αὐτῷ.
 καὶ γὰρ ἢ πλείον τι τῶν ἄλλων
 αὐτῷ πλεονέκτημα τῆς τέχνης
 φέρει· ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὅς
 σήμερον ἐπιμπι παρὰ τοῦ-
 τος ὁ Διονύσιος, ὥς παρ' αὐ-
 τοῦ μαθησομένους. οὗτ' μὲν
 τοι δοκεῖ καὶ κοσμεῖσθαι τὴν
 τέχνην ἀξίως. ὁ δ' Πλάτων ὁ
 μὲν ὁ γέννατόατος, καὶ αὐ-
 τὸς

paratius tanto magistro artem
 perdiscerent culinariam.
 Ille sanè videtur etiam artem
 pro dignitate excoluisse.
 Quinciam Plato vestier generosissimus, & ipse non a-
 liam

nit in Siciliam, eosdem una
 secum ferens, ut si quo mo-
 do fieri posset, eorum opera
 Dionysio tyrāno innotesce-
 ret. Tandem verò lecto Mil-
 tiade, visus sibi non medius
 creum adiunxisse & laudem
 & opinionem, reliquum tene-
 pus permansit in Sicilia pa-
 rasitans Dionysio, Socrati-
 cis disceptationibus longum
 valere iussis. Quid autem
 nōne & X Aristippus ille
 Cyrenæus unus ex præstan-
 tibus & eximjis philosophis
 tibi esse videtur? TYC.
 Maximé. P A R. Et ille
 per id ætatis Syracusis ver-
 satus est parasitando apud
 Dionysium. Itaque ex omnibus
 parasitorum numero ille in
 maximo precio habitus fuit
 apud illum. Erat enim præ-
 ter cæteros ad hanc artem
 singulari præditus indu-
 stria: quare & coquos quo-
 tidie ad illum misitare so-
 litus est Dionysius, quò ap-

ἰδὲς μὲν ἔκαστ' αἶς Σικελίαν ἐπὶ
 γούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασι-
 τήσας ἡμέρας ὧς τυράννο, τῷ
 παρασιτῶν ὑπὸ ἀφύιας ἐξί-
 πτισιν. καὶ πάλιν Αθλίῳ αἶ-
 φικόμην, καὶ φιλοπονήσας,
 καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν,
 αὐτὸς δωτέρῳ σόλῳ ἐπιπλω-
 σι τῇ Σικελίᾳ, καὶ λαπνύσας
 πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀ-
 μαθίας ἐξίπτισιν. καὶ αὕτη ἡ
 συμφορὰ Πλάτῳ περὶ Σι-
 κελίαν, ὁμοίᾳ δοκεῖ γινώσκειν
 τῇ Νικίῳ. Τυ. καὶ τίς, ὦ
 Σίμων, περὶ τότ' ἀλγὺν; Πα.
 ποιοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Αριστό-
 ξην, ὁ μὲν μουσικὸς, ποιοῦ
 λόγου ἄξιον, καὶ αὐτὸς δ'
 παράσιτον Νηλίου Λῷ. Εὐα-
 ριστίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀχιλλεὺς
 μέχρι τοῦ θανάτου σαρκοίτα,
 καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
 πάντως ἐπίπτασιν. καὶ Ἀρι-
 στοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς
 ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν
 ἄλλων τεχνῶν. φιλοσόφους
 μὲν

parasitum egerit usque ad extremum vitae diem, & Anaxar-
 chus autem apud Alexandrum, planè tibi comperitum est.
 Neque Aristoteles parasiticam intactam reliquit, sed ean-
 dem ut reliquas artes omnes exorsus est. Philosophos
 quemad-

liam ob causam in Siciliam
 profectus est: ac sanè pau-
 culos aliquot dies parasita-
 tus, statim ab inepta para-
 sitatione propter ariæ impe-
 ritiam elapsus est. Rursum
 autem Athenas regressus,
 cū varijs semet studijs exer-
 cuisset & adornasset, dein-
 ceptis secunda vice in Sici-
 liam nauigando contendit,
 ubi iterum pauculos aliquot
 dies cœnatus, ob parasitan-
 di imperitiam Dionysio ex-
 cidit. Et hæc quæ Platoni
 in Sicilia parùm scitè para-
 sitanti accidit, aduersitas,
 persimilis mihi esse videtur
 Y Nicia. TYC. Et quis
 ea, Simo, de Platone tibi di-
 xit? PAR. Equidem &
 alij complures: porrò au-
 tem Z Aristoxenus Musicus
 vir clarus atque memotabi-
 lis, & ipse a Nelei parasitus
 fuit. Quòd verò B Euri-
 pides apud Archelaum pa-

κῆρα τὸν τοῦ πολέμου καὶ
 οὐδὲν, καὶ τίνος ἂν ἦν μάλιστα
 χρησιμώτατον, ἰδίᾳ τίς τις ἔσται
 πού τις, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. Τυ.
 ὅς οὐ μείζιον ἀγῶνα καταγ-
 γίλλας τῶν ἀνδρῶν. καὶ ἔ.
 γὰρ γὰρ πάσαι γὰρ καὶ ἴμαυ-
 τὸν ἐννοῶν, ποῖ ἂν ἦν
 συμβαλόντων ἢ παρασίτων
 φιλόσοφον. Πα. ἵνα τοί-
 νυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μη-
 δὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλευῆς
 ἢ ἄξιον, φέροι, πετυπωσόμεθα
 παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. ἐγγέλθαι
 μὲν, αἰφνίδιον ἄς τὴν χώραν
 ἐμβέβηκεν πολεμίους· ἔ.
 νῦν δὲ ἀνάγκη ἐπιξίγειν, καὶ
 μὴ χειροῦν, ἔξω θύουμι.
 νῦν τὴν γῆν. τὸν στρατηγὸν
 δὲ παραγγίλλειν ἅπαντας ἄς
 ἢ κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ,
 καὶ δὴ χωρὶς τοὺς ἄλλους, ἐν
 δὲ δὴ τοῖς φιλοσόφους τι-
 νὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασί-
 τους. πρῶτον δὲ νῦν ἀπ' οὗ
 σώμεν

belli subducta ratione excusa-
 iamus, & quínam ingruen-
 te bello omnium maximè
 tum sibiipsis priuatim, tum
 Reipublicæ sunt utiles.
 ΤΥΧΗ. Quàm non men-
 diocre virorum certamen
 annuncias? Et ego iam
 dudum apud me ipse video,
 cogitabundo animo tecum
 considerans, cuiusmodi fu-
 turus sit philosophus cum
 parasito comparatus. ΡΑΡ.
 Ne verò nimia capiaris ad-
 miratione, néue hanc rem
 cauillo aut subsannatione
 dignam existimes: age hoc
 totum expressis typis ocu-
 lis nostris subiiciemus. & An-
 nunciatum est, ex improvis-
 so hostes in regionem irrus-
 sionem fecisse: perneces-
 sarium autem est collecta
 manu illis exire obuiam: ne-
 que enim per socordiam com-
 mittendum est, ut impune
 abactis pecoribus agros nos-
 tros deuastent atq; depopulentur. } At dux belli denunciat,
 ut ad delectum faciendū iuuenes confluant, alij verò disces-
 sant. Sint autem inter hos nonnulli, & philosophi, & rhe-
 tores & parafiti. Itaque initio abiectis vestimentis, exui-
 mus

ἰσμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τὸς
 μίλλοντας ὀπλίξασθαι, γυμνῶ-
 ῶσα πρότερον. θιῶ δὲ τοὺς
 ἄνδρας, ὧς γυνῶναι, καθ' ἕκα-
 στον, καὶ δοκιμάζει τὰ σώμα-
 τα. τὸς μὲν τοίνυν αὐτῶν, ὅς
 πρὸ ἐνδείας, ἰδοῖς ἄρ' ἡλιθίους
 καὶ ὠχρὸς πεφρικότες, ὥσπερ
 ἥδη πρᾶγματίας παρὰ μὲν
 ἄγωνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην
 παθιοῦσιν, καὶ ὀλισμῶν, καὶ
 κόνιν, καὶ πρᾶγματα, μὴ γιν-
 νοῦν ἡλίου, διώσθαι φέ-
 ρειν ἀνθρώπους, ὥσπερ ἰκάν-
 νους, τινὸς διομήνους ἀναλῆ-
 ψις. ἄθρα δὲ πάλην μετα-
 βᾶς τὸν παράσιτον, ὁποῖός
 τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ
 σῶμα πῶτον πολλὸς, καὶ τὸ
 χεῖμα ἰδὺς, οὐ μέλας δὲ, ὅς
 δὲ λευκός· τὸ μὲν γὰρ γυναι-
 κί, τὸ δὲ δέλεον προσίοικεν· ἔ-
 πατα θυμοειδὺς, δεινὸν βλή-
 πων, ὁποῖον ἡμῶς, μέγα καὶ
 ὑψαμον· ὅς γ' ἔρ' καλὸν, διδοί-
 κόντα καὶ θῆλυον ὀφθαλμὸν αἰ-
 πόλιον

enim muliebre esset, illud seruire. Deinde animosus quoque
 terribile quiddam obtuens, vultu minaci et rubicundo, quo
 parasitorum est proprium. Neque enim consultum fa-
 ctu videtur, hominem metigulosum, aut fœmineis oculis
 præditum

mus nos. Quippe qui armis
 induendi sunt, ante se denu-
 dent necesse est. Proinde in-
 tentis oculis spectata, ô gene-
 rose, vnumquenque ex ordi-
 ne, habitusque delectu proba-
 to corpora. Itaque illos pro-
 pter victus indigentiam haud
 dubiè visurus es tennes at-
 que pallidos, et planè cor-
 pore horrido, quasi iam con-
 fecti sint vulneribus. Qui-
 ergo non summè foret ridi-
 culum, affirmare eiusmodi
 viros perferre posse certam-
 men, aut pugnam statariam
 aut impressionem, aut pul-
 uerem atque vulnera, quæ
 curatione aliqua refocillan-
 di sunt? At iam contrà ab
 illis regressus, parasitum qui
 corpore appareat, contem-
 plare, η Nāquid non illi
 membris præditus est plan-
 gladiatorijs, et colore viu-
 atque iucundo, neque nigro
 neque rursus per albo? Ho-

πόλεμον φέρει. ἄρ' οὐχ ὁ
 ποιοῦν καλὸς μὲν γένοιτ'
 ἔν, καὶ ζῶν ὀπλίτης καλὸς
 καὶ καὶ ἀκράδαντοι καλῶς;
 ἀλλὰ τί διὰ ταῦτα ἀκάζει,
 χοντὰς αὐτῶν παραδείγ-
 ματας ἀπλῶς γὰρ ἡπῆρ, ἐν
 πόλει μὲν τῶν πόλεων ῥήτορας
 ὡν ἡ φιλοσόφου οἱ μὲν οὐκ
 εἰ ὅπως ἡμίαναν ἔξω τοῦ
 εἰχλούς προελθῆν, ἀλλὰ τίς
 καὶ ἀναγκασθῆς παρὶδεῖξαι
 το, φημὶ τοῦτο καὶ ψαλῖα πλὴν
 τάξι, ὑποσφίρει. Τυ. ὡς
 θαυμάσια πάντα, καὶ οὐκ
 ἔν ὑποσχυν μίτριον. Πα.
 λέγω δὲ ὅμως, τῶν μὲν τοῖ.
 ἡμῶν ῥητόρων ἰσοκράτης οὐκ
 ὅπως ἀς πόλεμον ἐξῆλθε πο-
 τε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον
 ἀνέβη, δὲ δαλῖα, οἶμα, ὅτι
 οὐδ' πλὴν φωνῶν δὲ τοῦτο
 ἔχει. τί ἔτι, οὐχὶ Δημάδης
 μὲν καὶ Αἰσχίνης καὶ Φιλο-
 κράτης, ὑπὸ δέου, ὡθύν τῇ
 καταγγελίᾳ τῷ Φιλίππου πο-
 λίμου,

ne in foro quidem iudiciali unquā orationē habiturus ascen-
 dit, propter animi pusillanimitatem. Opinor verò & ob hoc
 ipsum illi vocē defuisse. Præterea nōne & Demades & Ae-
 schines & Philocrates timore statim consternati, bellū Phi-

prædium in aciem produ-
 cere. Nunquid non igitur
 istiusmodi sit elegans & vi-
 uens armatus, elegans etiam
 si honestè in prælio recide-
 rit? Sed quorsum istis col-
 lationibus utimur, cum illos
 tum exempla nobis in prom-
 ptu parata sint? Ut enim
 simpliciter quæ sentio elo-
 quar, & priorum rhetorum
 atque philosophorum para-
 tum extra murum in bellum
 progredi nunquam ausi sunt.
 Quod si quis etiam necessa-
 riò coactus militatum egres-
 sus est illum ego deferta a-
 cie turpiter ausuisse dico.
 TYCH. Quàm admi-
 randa omnia, & quàm ni-
 hil exiguum aut mediocrè
 polliceris? PARA. Ni-
 hilo secus tamen orationem
 semel exorsus expediam.

Equidem ex rhetorum num-
 mero Isocrates ne semel quis
 dem in bellū egressus est, at

λίμῳ, τὴν πόλιν προῦδοσαν,
 καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίπ-
 πῳ, καὶ δικτάρισαν Ἀθῶν-
 σιν ἀπὸ τῶν ἐκείνων πολιτῶν
 μύροι; ὡς ἂν τις καὶ ἄλλος
 Ἀθῶνᾶς κατ' αὐτὰ ἐπολί-
 μῃ, καὶ ἄλλος ἐν αὐτοῖς ὡς
 εἴη, ὁ Ὑπερίδης δὲ καὶ Δη-
 μοσθένης καὶ Λυκούργος, οἱ
 γὰρ Λυκούργου ἀνδριότιροι,
 καὶ τῶν ἐκκλησιασίων ἀπὸ θορυ-
 βουμένων, καὶ λοιδορούντων
 τὸν Φιλίππον, τί ποτε ἀπαρ-
 γάσσοντο ἡνῶρον ἐν τῷ πᾶσι
 αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης
 μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἔξ-
 ἡλθοι, ἀπ' οὐδ' ὅπως ἐτόλ-
 μησαν μικρὸν ἔξω παρακύν-
 ψαι τῶν πυνθῶν, ἀπ' ἐν τῇ
 χίδιοι κάθηντο, παρ' αὐ-
 τοῖς ἦδη πολιτοκόμενοι γυμ-
 νάσιον καὶ προδουλώματα
 σιωποῦντες. ὁ δὲ δὴ πορ-
 φῶς αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λίγος ἐν
 ταῖς ἐκκλησίαις σιωχῶν, Φί-
 λιππος

lippo indigente, urbem ad
 que seipfos hosti prodide-
 runt, neque non perimaciter
 perseverarunt Athenis illi
 res atque negocia semper
 administrantes? adeo ut
 quis etiam alius Athenien-
 sium eandem sequeretur bel-
 landi rationem, protinus i
 illorum amicitiam adscisce-
 batur. At verò Hyperides
 & Demosthenes, & Lycu-
 rgus, qui paulò videbantur
 ceteris animosiores, tamen
 in concionibus subinde in-
 multuarentur, ac Philippum
 contumeliosis dictis prosci-
 derent, quòdnam memora-
 bile facinus in eo bello quo
 adversus illum gessere A-
 thenienses, ediderunt? I-
 quidem Hyperides & Ly-
 curgus nunquàm egressi sunt
 sed neq; vel modicum exe-
 git è portis capite ausi su-
 prospicere, verùm intra m-
 rum clausi sedebant, iam

puđ seipfi obsidionem perferrentes, sententioas atque sen-
 tus consulta componentes. Sedenim & antesignanus illoru
 atque coryphæus, nempe Demosthenes, cui ista pro conci-
 nibus civium auribus subinde occinere moris erat, μ Pl
 lippe

ἄλλ' ὅ γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀ-
 λισθῶν, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράπο-
 λον πρίατο τις ποτε, τολμή-
 σας περὶ λῆν ἢ τῶν Βοιω-
 τῶν, πρὶν ἢ ξυμμίξειν τὰ στρα-
 τώπιδ' αὖ, καὶ ξυμβαλεῖν ἑς ἑα-
 ρας, ῥίψας καὶ ἀσπίδα, ἔ-
 φωνεν. ἢ οὐδ' ἐπὶ ταῦτά πρὸς
 ττρον' ἀλκίκοι σὺν ὁδῶν, πᾶ-
 νυ γυνώμενα ὄντα, ὅχ' ὥπως Ἀ-
 θλωαίοις, ἀλλὰ Θραξί καὶ Σκύ-
 θαις, ὅθιν' ἐκῆνο τὸ κάθαρ-
 μα λῶ; Τυ. ἐπίσταμαι ταῦ-
 τα, ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ
 λόγους λέγειν ἡσυχρότεροι, ἢ
 περὶ τῶν καὶ οὐ τίς δ' περὶ τῶν
 φιλοσόφων λέγας. οὐ γὰρ δι-
 τούτους, ὥσπερ ἐκείνους, ἔχας
 αἰτιᾶσθαι. Πα. οὗτοι πᾶ-
 λιν, ὡς Τυχιάδης, οἱ περὶ τῆς
 ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγό-
 μενοι, καὶ κατατρέχοντες τὸ
 ἑξ ἑρῆς ὄνομα, ποτὶ μάλ-
 λον τῶν ῥητόρων φανοῦν-
 ται ἀλγότεροι καὶ μαλακώ-
 τεροι. σκόπε δὲ οὕτως πρὸς
 τῶν

multa de fortitudine disputare consueverunt, virtutis nomen
 nunquam non in ore habentes; multò quàm rhetores apparēt
 fugaciores, ignaviores, atq; etiam effæminatiore. Ad hunc
 verò modum rem considera. Principiò quidem nemo est

lippus Macedonium exitium,
 à quo ne mancipium quidem
 aliquis emere sustineret: aus-
 sus venire in Bæotiā, prius
 quàm uterq; exercitus com-
 mixtus ad manus deveniret.
 ὃ abiecto enim clypeo aufu-
 git, magna cū ignominia at-
 que dedecore. An ὅ hæc an-
 tea neminem commemoran-
 tem audīssī, quæ nedum Ἀθ-
 theniensibus pro certo com-
 perta sunt, sed ὃ Scythiis ὃ
 Thracibus, unde illud pia-
 culum profectum fuerat?
 ΤΥΧΗ. Ista equidem mihi
 comperit nota sunt. At illi
 quidē fuerunt rhetores, qui-
 bus studio fuit concionari,
 ὃ causas perorare, non vir-
 tutem armis exercere. Quid
 autem de philosophis habes
 quod dicas? Neq; enim hos
 quemadmodum illos accu-
 sare potes ignaviæ. PΑΡ.
 Illi equidem Tychiade, qui
 quotidianis dissertationibus

KKk 2 usquam

πορ μὲν ἔκ τισιν ὅσις ἑπὶ ἱε-
 ροὶ φιλόσοφοι ἐκ πολέμου τε-
 τελωμένοι ἦτοί γε ὅθι ὅλως
 ἰσραΐώσαντο, ἢ ἑπὶ ἰσραΐώ-
 σαντο, πάντων ἱφυορ. Ἀντι-
 σθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης
 καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων καὶ
 Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ
 Αἰσώτης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ
 ὄμιλος, οὐτε ἕδωκεν παράτα-
 ξιν, μόνος Ἀτολμίας ἐξελ-
 θὲν ἄς πλὴν ἐν τῇ πόλει μά-
 χη, ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκρά-
 τής, φάτορ ἐκείνην, ἀπὸ τῆς
 Πάρνηθος, ἄς πλὴν Ταυρίου
 παλαιστῆρα κατέφυγε· πολὺ
 γὰρ αὐτῷ ἀσπότηρον ἰδόντα,
 μὴ δὲ τῶν μαρακωμάτων κα-
 θιζόμενον ὠροῖσθαι, καὶ σοφισ-
 μάτια πρὸς αὐτὸν τοῖς ἐν τυ-
 χανουσίῳ, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιά-
 τῃ μάχεσθαι. Τυ. ὦ γυναι, τὰ
 πάντα μὲν ἦδη καὶ παρ' ἄλλοι-
 των ἐπυθόμην, ὃ μὲν Δία σκό-
 πησιν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίσαν βα-
 νομένους. ὥς ἔφη τι μοι δο-
 κῆς, χαλεπὸν δὲ τῇ σιαντοῦ
 τέχνῃ

rō ista iam olim, o generose, memorata accepi ab alijs, quibus per Inuētem nequaquam voluntas erat hac illis illudē-
 gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiæ arti tu

usquam qui pro certo affi-
 mare possit, vllum philoso-
 phum in bello oppetisse: a-
 potius in vniuersum nu-
 quam metuere stipendia, a-
 si metuerunt, omnes audi-
 tuba aufugerunt. Equidem
 Antisthenes: & Diogenes
 Crates, & Zeno, & Plato
 & Aeschines, & Aristote-
 les, & illa vniuersa philoso-
 phorum turba, nunquam
 viderunt aciem. § Solus au-
 tem sapiens ex illorum nu-
 mero Socrates sumpta fidu-
 cia in bellum quod ciuitas
 fuit aduersus Lacedæmo-
 nios, exire ausus, fuga ino-
 salui consulens, ex Parni-
 the in Taurei palæstram d-
 uertit. Existimabat enī
 sibi longè fore tuius atque
 ciuilius sedenti cum puerul-
 studiosè exornari ac vna si-
 monem sociantes sophistic-
 captiunculis illaqueare, qu-
 cum viro Spartano mani-
 conferere. TYCH. Ego v-

τῆς καταψάλλεσθαι τῶν
 ἀνδρῶν. ἀπ' αἱ δολῆ, ἥδη
 εἶρε, καὶ σὺ τὸν παράσι-
 τον, ὅποι' τις ἐστὶν ἐν πο-
 λέμῳ, καὶ λῆγε, καὶ ἔδωκε
 λῆγεται παράσιτος τις γιν-
 νῶσαι τῶν παλαιῶν. Παρα.
 καὶ μὲν, ὦ φιλότιμος, οὐδ' αὖ
 ἀνέκο' Ομήρου, οὐδ' ἄν
 πάντας ἰδιώτης τύχη, ὅ-
 τις οὐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ
 τοὺς αἰετοὺς τῶν ἡρώων πα-
 ρασίτους ὄντας. ὅ,τι γὰρ Νῆς-
 τωρ ἐκείν', οὐ ἄρ' ἤς γλώτ-
 της, ὥσπερ μίλι ὁ λόγ' ἀ-
 πέρρη, αὐτοῦ τοῦ βασιλείως
 παράσιτ' ἔω. καὶ οὐτε τὸν
 Ἀχιλλεῖα, ὥσπερ ἰδιώτης τι,
 καὶ ἔω τὸ σῶμα γυνναότα-
 τ', καὶ δικαιοτάτ' οὐτε
 ἦ, Διομήδην, ὅτι τὸν Αἴαν-
 τα ὁ Ἀγαμέμνων ὕψος ἰσά-
 νει τι, καὶ θαυμάζει, ὥσπερ
 τὸν Νῆστορα. οὐδ' ἦρ' ἄλλα
 Αἴαντας ὥχεται γινῶσαι αὐ-
 τῷ, οὐτε ἄλλα Ἀχιλλεΐας.
 πάλαι δ' ἄρ' ἰσθώκεται τὴν
 Τροίαν, αἱ τοιοῦτους, ὅποι'
 ἔω

*conciliare videre, tantos vi-
 ros falsis contumelijs affici-
 endo. o At si videtur, ac mi-
 hi cuiusmodi vir parasitus
 in bello sit expedi, & nun-
 quid omnino ex veteribus il-
 lis quispiam parasitus fuisse
 credendus est. PAR. At-
 qui, ô amice, neminem of-
 queadeò Homericæ poëseos
 rudem atque imperitum es-
 se existimo, neque si prorsus
 à literis alienus aut idiota
 fuerit, qui nesciat apud il-
 lum ex heroicis omnium præ-
 stantissimos parasitos esse.
 Siquidem π Nestor ille,
 à cuius lingua perinde ut
 mel fluebat oratio, regis
 parasitus fuit. Sed neque
 Achillem, quemadmodum
 & videbatur: eratque cor-
 poris forma atque viribus
 excellentissimus: neq; Dio-
 medem, neque Aiaceм A-
 gamemnon tantis laudibus
 extulit & admiratus est,
 quanto laudis testimonio or-
 navit Nestorem. Neq; enim*

*decem Aiaces sibi dari exoptat, neq; decem Achilles. Quip-
 pe iam olim Troiam funditus excisam cepisset, si eiusmodi*

ὧ οὕτω ὁ παράσιτος, καὶ
 περ γίρων ὤν στρατιάτας ἔ-
 χε δίκαια. καὶ τὸν Ἰδομένηα,
 τὸν τοῦ Διὸς ἔχγονον, πα-
 ράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως
 ὡς λέγει. Τυχ. ταῦτα μὴ
 καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐ γὰρ
 γὰρ μὲν δοκῶ μοι γινώσκων
 ὡς δὲ τὰ αὐτοῖς ὡς Ἀγα-
 μέμνονι παράδοτοι ἦσαν.

Παρα. ἀναμνήθησι, ἢ γν-
 καὶ τῶν ἐπὶ τὸν ἰκέων, ὅν
 περ αὐτὰς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς
 τὸν Ἰδομένηα λέγει. Τυχ.
 ποῖον; Πα. Σὺ μὲν πλῖον
 δέπας αἰεὶ. Εἰς γὰρ, ὥσπερ ἔ-
 μοι πίειν, ὅτι θυμὸς ἀνέχοι.
 ἐνταῦθα γὰρ τὰ αἰεὶ πλῖον δέ-
 πας ἔρκεται, ἅχ' ὅτι τὰ ποτά-
 ριον δὲ παντὸς πλεῖρον ἐστὶ
 καὶ ὡς Ἰδομένηα, καὶ μαχομένη
 καὶ καθάδοντι, ἀπ' ὅτι αὐτὰ
 ὡς Διόλῳ τὸ βίον μόνον σωθεῖν
 πνέον ἡγήρετο ὡς βασιλῆα, ἀπ'
 ἔχ' ὥσπερ ὧς λοιποῖς στρατιώ-
 ταῖς, πρὸς ἡμέρας τινὰς πρὸς
 καλουμένοις. τὰ μὲν γὰρ

Αἰκν.

de cetero alios milites, cuiusmodi
 di parasitus ille fuerat, quā-
 quam etiam confectus senio
 habuisset. Quin etiam Ido-
 meneae Iouis filium eadem
 ratione Agamemnonis pa-
 rasitum fuisse confirmat.

ΤΥΓ. Hæc equidem et ipse
 se non ignoro. Nondum tamen
 mihi intelligere video quomodo
 a illi duo heroës Agamemnonis
 parasiti fuerint. ΠΑΡ. Perlege, ô ge-
 nerose, versiculos illos quibus
 ipse Agamemnon Idomeneae
 alloquitur. ΤΥΓ.

Quòdnam dicis? ΠΑΡΑ.

semper tibi plenior vinctum

Stare solet cyathus, velum

et mihi, quando bibendi

Est mens ut potes—.

Inde quod dixit, semper ple-
 niorem adstare cyathum
 non ita accipiendum est
 quasi semper poculum vinum
 plenum Idomeneo et pri-
 gnanti et dormienti sit pre-
 positum, sed quod illi per
 omnem vitam soli cum regis

coronandi facultas concessa fuerit, sed non perinde ut alijs m-
 libus ceteris quibusdam diebus ad mensam vocatis. Etenim

Aiace

ἄπαντα, ἰπὰ καλῶς ἱμονοῦ
 ῥάχῃσι τῷ Ἐκτοῖ, ἃς Ἀγα-
 μίμνονα Δίον ἄγων φησί,
 κατὰ τιμὴν ἀξιώθηκα ὅψε-
 τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δαίπνυ.
 ὃ δὲ Ἰδομενεὺς καὶ ὁ Νέστωρ ὁ-
 σμήριαι συνεδάπναν τῷ βα-
 σιλεῖ, ὡς αὐτὸς φησί. Νέ-
 στωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
 τῶν βασιλέων μάλιστα τεχ-
 νήτης, καὶ ἀγαθὸς γνώσων.
 οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμίμνο-
 υς ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ
 ἀνέσθην ἐπὶ Κανέως καὶ
 Ἐξαδίου. Δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀνα-
 παύσασθαι παρασιτῶν, ἀλλὰ
 καὶ Ἀγαμίμνων ἀπίθαν.
 Τυ. οὐτοσί μιν γνῶναι ὃ πα-
 ράσιτος· ἀλλὰ καὶ ἄλλους τινὰς
 οἶδα, παρῶ λίγα μὲν Παρα-
 τί ουῶ, ὃ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ
 Πάτροκλιν ὃν Ἀχιλλεὺς πα-
 ράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, ὅθεν ὅς
 ἔσθωμ Ἐκλῶν φανότι·
 ρε,

Aiacem quòd singulari cers-
 tamine congressus cum Hec-
 ctore optimè se gesserat,
 procures ad Agamemno-
 nem diuinum cœnatum ab-
 duxisse commemorat, tan-
 quam propter virtutem in
 pugna editam honoratum,
 admodum sera cœna apud
 regem apparatus. At verò
 Idomeneus atq. Nestor fe-
 rè quotidie cum rege cœnia-
 tabant, ut idem auctor tem-
 statur. Porro Nestor re-
 gum parasitus mihi fuisse
 videtur multa arte indu-
 strius. Neque apud Aga-
 memnonem primùm hanc
 parasitandi artem exorsus
 est, sed multis retrò tempo-
 ribus et apud Canea atque
 Exadium. Vixit verò est
 neque parasitandi finem an-
 tè fecisse, quàm Agamem-
 non diem suum obiit. TY-

CHIADES. Equidem ille

le præclarus et insignis fuit parasitus. At si quos alios in
 genus heroas parasitos fuisse nosti, hoc mihi nominatim
 explicare ne pigeat. P A R A S. Quid igitur, ô Tychias
 de, nōne et Patroclus Achillis parasitus tibi fuisse vi-
 detur, præsertim cùm nullo aliorum Græcorum fuerit

ρ Θ', οὐτε πλὴν ψυχλὺν, οὐτε τὸ
 σῶμα, νειανίας ὤρ; ἰδὼ γὰρ
 ἔδ' αὐτοῦ μοι Διοκῶ τοῦ Α-
 χιλλείως, τεκμαίρομαι τοῖς ἔρ-
 γοις, αὐτῷ χείρω ἔιν'. τὸν τε γὰρ
 Εκτορα ῥέξαυ' αἶα τὰς σῦλας,
 καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν ἔσωμα-
 χόμφορ, οὐτ' ἔξωσεν, καὶ πλὴν
 Πρωτειαδάς νηῶν ἤδη καιο-
 μένῳ ἔσθον. καὶ τοὶ ἱππιδά-
 ττορ αὐτῷ οὐχ οἱ φαυλότα-
 τοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τηλαμῶν Θ',
 Αἴας τε καὶ Τεῦκερ Θ', ὁ μὲν ὅα
 πλῆγης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξόγης.
 καὶ πομπὸς μὲν ἀπέκτανε τῶν
 Βαρβάρων, ἱμ δὲ αὐτοῖς
 καὶ Σαρπηδόνα, τὸν τοῦ Διὸς
 υἱὸν ὁ παράσιτ' τοῦ Αχιλ-
 λείως, καὶ ἀπέθανε δ' οὐχὶ τοῖς
 ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν
 Εκτορα Αχιλλεὺς ἀνέκτανε
 ὕψ', εἰς ἕνα, καὶ αὐτὸν Αχιλ-
 λεία Πάρις, τὸν δὲ παράσιτον
 θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ
 τελευτῶν δ', φωνάς-ἀφ' ἑ-
 κστ', οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατ' Θ'
 Εκτορ, πεσπύων τὸν Α-
 χιλλεία, καὶ ἱκταῶν, ὅπως
 ὁ νεκρὸς

iam moriens eas voce edidit, non quales generosissimus He-
 ctor ille, Achillem suppliciter precatus ut ꝛ cadauer eius

deterior aut ignavior, nè
 que animi neque corpori
 dotibus, tametsi iuuenis exi-
 stens? Mihi equidem nulli
 in re ipso Achille videtur
 fuisse inferior, ex eius operi-
 bus coniecturam facienti
 v Etenim Hectorem perru-
 ptis portarum obicibus, ac
 intra munitionem iuxta na-
 ves pugnantem, fortissimè
 repulit, Θ Proteilai na-
 vim iam incensam Θ arden-
 tem extinxit, quanquam in
 ea essent non ignavissimi
 verùm Telamone nati Θ
 Ajax Θ Teucer, alter hasta
 strenuus, alter arcu valens.
 Multos præterea ex Barba-
 ris neci dedit: inter quos Θ
 Sarpedonem Iovis filium A-
 chillis parasitus peremit.
 Prostratus verò occubuit
 nequaquā ab alijs, sed ipsum
 quidem Hectorem vita spou-
 liavit Achilles, ꝛ at Achille
 Paris, unus unum. Porro
 autem parasitum, Θ Apollo
 Θ χ duo viri occiderunt. Ac

fui.

ἡνικρὸς αὐτῷ τοῖς αἰκείοις ἀ-
ποδοθῆ, ἀπ' οἷας ἀπὸς ἀφ᾽ ἑ-
καυ παράσιτον, τίνας δὲ ταύ-
τας; Τοῖδοι δ' ἔπει μοι ἰα-
ποαῖν ἀντιβόλησαν, Πάντῃ
καὶ αὐτόθ' ὅλοντο, ἰμῶ ὑπὸ δε-
ρὶ δαμνύτω. Τυχ. ταῦτα μὲν
ἱκανῶς. ὅτι μὴ εἴλω, ἀλλὰ
παράσιτος ὡς Πάτροκλος
τοῦ Ἀχιλλεύως, παρῶ λίγαν.
Παρ. αὐτὸν, ὃ Τυχιάδην, τὸ Πά-
τροκλον, ὅτι παράσιτος ὡς
λίγοντά σοι παρίξομαι. Τυχ.
θαυμάσα λίγας. Παρ. ἄκου
τοίνυν αὐτῶν τῶν ἱπῶν. Μὴ
ἰμὰ σῶν ἀπάνουθι τιθίμηναι
ὅς τ' Ἀχιλλεῦς, Ἀπ' ὁμοῦ ὡς
ἐπράφημην, ἰν' ἡμετέριοισι δόξ-
μοισι. καὶ πάλιν ἀπὸ δας, καὶ
νυῦ μισθὸν ἔαμνός φησιν, ὁ Πι-
λὸς Εὐρυφάνου δουλκίως, καὶ
σὸν θιράποντ' ὀνόμηνι· τρεῖς
παράσιτον ἔχον. ἀλλὰ τοῖς
νυν εἴλωρ ἰδὲν τοῦ Πάτρο-
κλου λίγαν, ἔκ αὐτ' ὀνό-
μασι

Et rursus eodem in loco :

Nam me susceptum Petus studiosus alevat,

Nomine me quoque tuum noto Theraponta vocavit.

*hoc est, parasitum esse voluit. Etenim si Patroclum Achil-
lis amicum dicere voluisset, haud illum theraponta nomi-
nasset.*

*fuis sepeliendum redderet :
sed quales par est parasitum
expirantem emittere. cuius-
modi tandem ?*

*ω Si mihi viginti duro in
certamine tales*

*Ante occurrissent , cum
etos ego cuspide casos*

Strauisssem letho—.

TYCH. *At de his quidem
abundè satis multa verba fe-
cisti. Caterùm Patroclum
nō amicum, sed Achillis pa-
rasitum fuisse, quo pacto ce-
statum facies? PAR. A In-
psum, ὁ Τυχιάδε, Patroclū
quòd parasitus fuerit, dicen-
tem tibi exhibebo. TYCH.
Admirāda dicis. PAR. Au-
di igitur hosce versiculos :*

*Ne mea Pelida condi pa-
tiāre seorsim*

*Ossa, sed amborum sint
vno testa sepulchro ,*

*Sicut & ante domi nutri-
ti viximus vnā.*

μαξὶ θεράποντα. ἐλῶθιρ
 ἦ ὧ ὁ Πάτροκλος. τίνας βί-
 ουσι γὰρ θεράποντας, ἀ μὲ-
 τι ζὺς δούλους, μή τι ζὺς εἰ-
 λους, ζὺς παρασίτους δηλονό-
 τι, ἧ καὶ τὸν Μηειόνην, ζῶν-
 δομῶν καὶ αὐτὸν θεράπον-
 τα ὀνομάζω, ὥτως οἶμαι, καὶ
 δεμῶν τότε τῶν παρασί-
 των. σκόπε δὲ, ὅτι καὶ λυταῦ-
 θα τὸν γῆρ' Ἰδομῆα, Διὸς ὄν-
 τα ἦν, ἐκ ἀξιοῖ λίγαρ ἀτα-
 λάντων Ἀρηι, Μυσιόνων δὲ
 τὸν παράσιτον αὐτοῦ. τί δὲ ἐ-
 γὶ καὶ Αἰσογότων, δημοτι-
 κὸς ὢν, καὶ πύχης, ὥσπερ Θε-
 κυδίδης φησὶ, παράσιτος ὧν
 Ἀρμόδιος; τί δὲ, ἐγὶ καὶ ἱρα-
 σῆς; ἱπιακὸς γὰρ οἱ παρο-
 σῖτοι, καὶ ἱρασά. τῶν πε-
 φόντων αἰών. οὗτος δὲ ζῖνον
 πάντην ὁ παράσιτος τῶν Ἀ-
 θεναίων πόλιν τυραννοῦμι-
 νων, ἃς ἐλῶθειαν ἀφείλετο,
 καὶ νυνὶ ἔσται χαλκὸς ἐν τῇ ἀ-
 γορᾷ, μὴ δὲ τῶν παιδικῶν.
 οὗτοι μὲν δὲ τοιοῖδοι ὄντων, μά-
 λα ἀγαθοὶ παράσιδοι ἦσαν.
 αὐτὸ δὲ διὰ τοῖσιν ἀνάγκη
 ἐν

vultum, tamen parasitos agebant. Tu verò quoniam animatus

nasset. Erat enim Patroonum
 liberalior, quàm ut Achilli
 servus dici sustinisset. Quo
 igitur dicit esse therapontas
 qui neq̃ servi sunt, neq̃ am-
 ci, nempe parasitos: quo no-
 mine Ὁ Β Merionē Idome-
 nei theraponta compella-
 Atque ita nunc parasitos di-
 ctos esse, planè coniecturæ
 auguror. Quimetiam hoc cō-
 sidera, quamobrem Idome-
 nea Iouis filium non digna-
 tus sit Γ Marti æqualem di-
 cere, verùm Merionem eiu-
 parasitum. Nōne verò Ὁ
 Aristides vir popularis exi-
 stens Ὁ pauper, ut inquit
 Δ Thucydides, Ὁ parasitu-
 fuit Ε Armodij? nōne Ὁ a-
 mator? Sunt enim parasi-
 suorum alumnorum paraman-
 tes. Huius itaq̃ parasiti ope-
 ra, Atheniensium Reipubl-
 tyrannide oppressæ liber-
 tas iterum recuperata est
 Ζ Et nunc in foro stas æ-
 reus inter reliqua ciuitati
 monimēta spectabilis. Illi e-
 quidē cū tanta virtute cla-

ἡ πολέμῳ τὸν παράσιτον
 οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος
 ἀεισποικισμὸς ἔξισιν, ἰ-
 πὶ πλὴν παράταξιν, καθὰ
 πρὶ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ, ὃ
 γὰρ, ἀπ' ὅρῳ πολέμῳ μά-
 χησθαι φησιν ἰστιάσθαι, καὶ οὐ-
 θὺς ἅμα ἔω μάχηςθαι δέοι.
 καὶ ὅρ' ἄποιοι στρατιῶται χε-
 ρὸν ὑπὸ δέξερ, ὁ μὲν τις ἀκεί-
 νῳς ἀρμόζει τὸ κίχθ' ὅ, ὃ δ'
 θωράκιον ἐνδύεται, ὃ δ' αὖ-
 τὸ τὸ δαυδὸν ὑποπλάσσει τ' πο-
 λέμου, πρίμα· οὗτος δ' ἐν ἰδία
 τότε μάλα φαιδρῶ ὡς πρῶ-
 π' καὶ μέγα πλὴν ἔξοδον, ὡ-
 θὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζονται.
 ὃ δ' ἐν πρώτῳ αὐτῶν, ὅπως
 ὑποτίθεται ὡς παρασίτῳ,
 ἀκκῆνος αὐτὸν, ὥστε ὁ Αἴας
 τὸν Τεύκρον, ὑπὸ ὡς σάκεα
 ἀσπύζει. καὶ τῶν βελῶν ἀ-
 φημύων, γυμνῶσας ἑα-
 τὸν, ὡς τὸν σκίπκα· βέλῃας
 γὰρ ἐκῆνον μακρομύων, ἢ
 ἑαυτὸν ἢ δὲ καὶ ὡς πρῶτοι παρὰ
 φίλ' ἐν πολέμῳ, ἐκ ἅρ' ἐπ'
 αὐτῷ δὲ πρὸς ἑταίρους, ὅτε
 στρατῷ,

animo parasitum in bello
 esse putas? H Nōne sub
 initium talis curato probè
 corpore sumptio ientacula
 prodit in aciem, quemad-
 modum & Ulysses fas es-
 se contendit? Quippe cui
 statim sub auroræ exortum
 pugnandum erit, ille prius
 cibum sumat necesse est. Et
 quo tempore alij milites,
 præ metu, hic quidem ga-
 leam diligenter adornat, il-
 le thoracem curiose induit,
 alius aliud quiddam ma-
 lum belli suspicans trepi-
 dat: parasitus vultu pro-
 fus bilare & exporrecto
 indulget epulis: ac mox
 postquam in aciem progres-
 sus est, inter primos for-
 tissimè dimicat: ceterum
 qui alie parasitum, cum in
 ordine subsequatur, quem
 ille Itonsecus atque Ajax
 Teucrum, clypeo defendit.
 Cupit enim impensius suum
 servare alumnus parasit-
 us quàm seipsum tueri in-
 columem. Quòd si etiam in
 bello casus parasitus occubuerit, neque imperatorem, neque
 militum

στρατιώτης ἀσχιωθεῖν, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὡ-
 σπερ ἐν συμποσίῳ καπνῷ κα-
 τακείμενῳ ὡς ἀξιόμ' ἔστι, φι-
 λασόφῳ νεκρὸν ἰδῆναι, τότε
 παρακείμενον ξηρὸν, ῥυπῶν-
 τα, μακρὸν παρὰ νῆπιον ἔχον-
 τα, περὶ θνικρότα τῆς μάχης,
 ἀδωγῷ ἀνθρώπων. τίς ἐκ αὐ-
 τοῦ καταφρονήσας ταύτης ἰσό-
 λως, τὸς ἰσάσας ἀδ' ἔτω
 κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δ'
 ἐκ αὐτῶν ἀκίαντα, χλωρὸς καὶ κο-
 μήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους
 κακίμους, πλὴν πόλιν ἀπερ-
 σασιν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ
 ἀρχῇ κακὸν ἔχοντες ἐπιπύσαι ὧ
 πόλιν; τοιοῦτοι μὲν ἐν πό-
 λει, πρὸς ῥήτορας καὶ φιλο-
 σοφούς εἰσιν οἱ παράσιτοι.
 ἐν ἀρχῇ δ' αὖτε τοσούτοι μοι δο-
 καὶ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν παρασιτι-
 καὶ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτῇ ἡ
 ἀρχὴ πόλιν καὶ πόλιν, καὶ πόλιν,
 αὐτὴ δὲ σκοπῶν τὰ τῆς ἀ-
 ρχῆς χάρις. Τυχ. οὐκ

ξυνίημι

bellicis parasiti, cum philosophis atque rhetoribus compara-
 ti. K. Ceterum in pace tantum præcellit philosophiam, para-
 sitica, quantum ipsa pax bello præstat. Ac primum, si vide-
 tur, pacis loca atq. studia contemplemur. ΤΥΧΗ. Nondum

militum quenquam pudor
 afficit, tantum existens ca-
 dauer, quali corporis digni-
 tate quondam in symposi-
 accumbere solitus est, ade-
 ut indignum sit facinus, phi-
 losophi cadauer huic appo-
 situm conspici, avidum et
 sordidum, proluxo barbicio
 informe, hominem prorsus
 miserandum, et qui ante ini-
 tum praelium mortuus sit, im-
 bellis atque invalidus. Quis
 verò eam civitatem non ex-
 tremè cōtemneret, cuius tam
 miserandos atque infelices
 cerneret satellites? Quis non
 eam urbem cum robustis,
 tum animosis auxiliatoribus
 egere existimet, qui a-
 deò pallidos et comatos ho-
 munciones inter militum ca-
 dauera dispersos intuitu
 fuerit, eosque qui in excu-
 bīs stationes agitant, nuli-
 lius in bello esse precij? Τα-

les equidem sunt in rebu

tenei

ζωήμι ὁ, τι τοῦτο πῶς βέ-
 ληται, σκοπῶμεν δὲ ὁμῶς.
 ΠΑΡΑΣ. ἐπιπῶ ἀγορὰν καὶ δι-
 κασίαν, καὶ παλαίστρας καὶ
 γυμνάσια, καὶ ἐλκυστήσια,
 καὶ συμπόσια ἐγὼ γὰρ φαίλω
 ἂν, πόλιος χρεία; ΤΥΧ.
 παλιν μὲν οὖν. ΠΑΡΑΣ. ὁ δὲ
 νυν παρὰ σιτῶν εἰς ἀγορὰν
 μὲν καὶ δικασίαν οὐ πα-
 ραίρει, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συ-
 κοφάνταις πάντα τὰ χρεία
 ταῦτα μάλλον προσύκει,
 καὶ ὅτι ἔστιν μίτριόν ἐστι τῶν
 ἐν τοῦτοις γινωσκόντων τὰς
 δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμ-
 νάσια καὶ τὰ συμπόσια διώ-
 κει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος
 ἢ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσο-
 φῶν ἢ βύθωρ ἀπὸ δυνεῖς, ἄξι-
 ούς κειθῶνα παρασίτου τῷ
 σώματι ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ
 βύτων ὀφθαῖς, οὐκ αἰσχυρὴν
 τῷ χρείου μάλλον ὄντα; καὶ
 μὲν ἐν ἐρημίᾳ τῶν οὐδὲν
 ἂν ἱκανοῦς θεῖον ὁμόσιον,
 ὁ δὲ

teneo quid hæc tua sibi ven-
 lit oratio. consideremus ta-
 men. PARAS. Igitur for-
 rum & iudicia, in pala-
 estras, & gymnasia, tum
 venationes & symposia ego
 civitatis loca esse dixerim.
 TYCHI. Et rectè sanè.
 PAR. Quòd autem Λ pa-
 rasitus in forum causas a-
 cturus non prodit, quòdque
 in iudicijs nulli clientulo-
 rum vocatus patronus præ-
 stò est: hanc ego subesse cau-
 sam opinor, quòd ista loca
 magis sycophantis & raba-
 lis illis forensibus pateant,
 atque conueniant, quòdque
 nihil moderati in illis fieri
 soleat: palastras verò atque
 gymnasia una cum sympo-
 siis parasitus frequentat se-
 dulò, quibus solus ille orna-
 mento est, atque decori. quos-
 niam quisnam philosopho-
 rum aut rhetorū exutus ve-
 stimentis in palaestra dignè
 componendus esset cum pa-

rasiti corpore? Aut quis illorum conspectus in gymnasio,
 non potiùs probro atque dedecore locum afficeret? Atqui
 ne in deserto quidem illorū quispiam irruentis alicuius belue
 impetum

ὁ δὲ παράσιτος ἀδτά τε ἰπίον-
 τὰ μὲν, καὶ δ' ἐχέτω ῥαδίως,
 μιμητικῶς αὐτῶν ἐν τοῖς
 θιάπνοις κατὰφρονεῖν, καὶ ὅτ'
 ἔλαφός, ὅτε σὺς αὐτὸν ἐκ-
 πλῆττα πεφαικὼς, ἀπὸ καὶ
 ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντι
 θύγει, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ
 τὸν σῶν ἀντιθύγει. τὸν μὲν γὰρ
 λαγὼς θιέει καὶ μάκρον τῶν ἐν
 ὄσων ἐν δὲ συμποσίῳ τίς ἄν
 καὶ ἀμυλῆσαιτο παρασίτῳ,
 ἥτοι πᾶλλον ἢ ἰδιοντί τις
 δὲ ἄν μάκρον ὠφράνασθαι τὸν
 συμπότα, πότερὸν ποτε εὔ-
 τος ἔδωκε καὶ σκώπῳ, ἢ ἄν-
 θρωπος μὴ γελῶν, ἐν τῇ
 βανίᾳ καὶ μὲν, εἰ γὰρ ὁ-
 ρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πύθῳ, ὅχι
 συμπόσιον ἔχω; καὶ ἔμοι-
 γη δόξα, ἐν συμποσίῳ φιλό-
 σοφος τοιοῦτόν εἶναι, οἷον ἐν
 βαλανείῳ ὑψῶν. φέρε δὲ
 ταῦτά ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐπ' αὐτὸν ἢ
 δὲ βαδίζων τὸν βίον τῷ
 παρασίτου σκοποῦντος ἅμα.
 καὶ παραβάλλοντος ἐκείνον.

πρὸ τούτου

impetum sustineret: at parāsi-
 tus earundem vim atq; fe-
 rociā fidēter expectat,
 ac sine negotio compefcit,
 quippe qui easdem in con-
 vivijs contemnere didicerit.
 Sed neque ceterius, neque sus-
 fcitis inhorrescens parasitum
 conterret, sed sae adversus
 illum dentes aciente, para-
 situs adversus suum contrā
 acuit terribilis. Ceterū le-
 puscūlos magis infestatur,
 quā ullus canis venaticus:
 Porro autem in convivio quis
 cum parasito certamen susci-
 peret, aut idēosciente, aut
 comedente? Et quis magis
 conviviarum tristitiā dis-
 cuit? an ille canillans ri-
 dicula, & ludens distertis:
 an homo potiū nihil ridens,
 in sordida tritāque lacerna
 accumbens, tetram tristis
 intuens, quasi ad lactum,
 non ad symposiū vocatus ve-
 nisset? Ac mihi profectō tale
 quiddam in symposio vide-
 tur esse philosophus, M quod

canis in balneo. N Sed age istis posthabitis, ad ipsam parasi-
 ti vitam nos conferamus, excusientes atq; comparantes illum

Σ Πινύμ

ῥητορὸν ζῶντα ἴδοι τις ἄν
 τὸν μὴ παράσιτον, ἀλλ' ἀλόγῃς
 καὶ ἀφρονιῶτα, καὶ ἔστι μὴ
 λόγῳ αὐτῷ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι
 πῶς αὐτῷ. περὶ ῥητορίας δὲ καὶ φι-
 λосоφίας ἔχοντες τις ἄν, ὅτι
 ἄλλ' ἀλλὰ πάντας, καὶ τὴν φύσιν καὶ
 ἀλόγῃς πρὸς τὰς, καὶ ὅτι ἀλόγῃς
 μόνον ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν αἰσχίων
 ὅτι, καὶ ἀργυρίῳ. καὶ ὁ μὴ πα-
 ράσιτος ὅπως ἔχει πρὸς ἀν-
 ἄνθρωπον, ὡς ἐκ ἑαυτοῦ τις ἔχει πρὸς τὰς
 ἑαυτοῦ ἀγαθὰς ψυχὰς ἀ-
 μνηστῆς, καὶ ὅτι αὐτῷ δο-
 κεῖ ἁπλῶς τὸ χρυσίον ζῶ-
 οντος. οἱ γὰρ μὴ ῥητορὸν, καὶ
 ὁ ἀνυπόθετος ὅτι, καὶ οἱ φιλο-
 σοφῆρ φάσκοντες, πρὸς αὐ-
 τὰ ὅτι διακινῶναι καποδο-
 μόνως, ὡς τῶν μάλιστα νυν
 ἀποδοκιμασθέντων φιλοσόφων
 (περὶ τῶν ῥητορῶν, τί δὲ
 λέγεται) ὁ μὴ δικάζων δι-
 κῶν, ἀλλοις ἐπὶ αὐτῇ ἰσχύει, ἀλλ'
 καὶ ὁ μὴ ὁ σοφιστῶν, ὅτι
 πράττει τὸν μαθητὴν.

ὁ δ'

Primum igitur quis est qui
 non videt parasitum unquam
 non contemptiorem esse glo-
 riæ, quippe cui nihil curæ
 est quam de se homines opi-
 nionem obtineant? At verò
 ipsos rhetores atque philos-
 ophos non saltem illorum
 aliquos, sed in uniuersum
 omnes, fastu atque gloria
 transuersos agi quispiam in-
 uenerit, ac non tantum glo-
 riæ debitos, sed quoddam adhu-
 c tarpius est, argenti sitientis-
 simos. Sedenim parasitus
 hoc erga pecuniam affectus
 est animo, quo non aliquis
 negligentiore erga lapillos
 passim proiectos in litore
 animatus est. Ac nihil illi
 inter aurum & ignem vi-
 detur esse discriminis. Rhet-
 ores autem, & quod ab-
 surdus est, etiam illi qui phi-
 losophiæ professione se ven-
 ditant, tam auidè argento
 inhiant, quasi hac ratione

maximam sibi nunc conciliarent & opinionem, & autho-
 ritatem philosophi. De rhetoribus quid multa attinet dicen-
 re? cum ille corruptius largitionibus causam orare soleat, al-
 lius dicendi artem proficiens à discipulis mercedem exigit.

Tertius

ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ
 τῶν σωῆναι ὁμοίως μισθὸν αἰ-
 τῇ, καὶ ἐκ ἀσχυνῆσαι. ἔτι προ-
 σβύτης ἀνὴρ εἶς τοῦτο ἀπ' Ἀγ-
 μῆ, καὶ μισθοφορῇ, λαθάρ-
 ινδὸς ἢ Σκύθης ἀρχιμέλει.
 καὶ ἔσθ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀσχύ-
 ηται, ὅτι μισθὸς ὁ λαμβάνει.
 ἑυροῖς δ' ἄρ' οὐ μόνον ταῦ-
 τα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλ-
 λα πάσθαι, οἷον λυπαρὰ καὶ ὀρε-
 γὰς καὶ φθόνους, καὶ παν-
 τῶν ἐπιθυμίας. ὃ γὰρ μὲν πα-
 ράσιτ' ἔξω τούτων ὅτιν ἄ-
 πάντων· ὅτι γὰρ ὀργίζεται δι'
 ἀνελικακίαν, καὶ ὅτι ἐκ ἑστίν
 αὐτῷ ὅτι ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀν-
 γανανήσκει διὰ τοῦ, ἢ ὀργὴν
 αὐτοῦ χαλεπὸν μῦθον, ἢ σκυ-
 θρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται,
 μάστιγον δ' ἐλπίδα, καὶ ὡς
 φραίνει τοῦ ξυλόντας. λυπαῖται
 γὰρ μὲν ἡ κίστα πάντων, τοῦτο
 τῆς

propter animi tolerantiam, tum etiam quod illi nemo si-
 cui irasceretur. Atque etiam si quando victus mentis impo-
 tentia indignatur, nihil tamen mali aut iniuriæ, iracundiæ
 impulsu designat perperam: quin potius risum omnibu-
 eius excarescentia excuit, ac oblectamento est conuer-
 santibus. Minimè verò omnium perturbatur, tristitia au-
 tulla mentis molestia discrucatur. Etenim, tam præsens illi

Tertius à rege similiter præ-
 mium flagitat, non ob aliud,
 nisi quod cum illo conuer-
 sationem societ: nec pudore
 suffunditur. Est præterea alius,
 qui iam ætate confe-
 ctus, non ob aliud peregrin-
 proficiscitur, quàm ut lucrū
 faciat, aut stipendio mee-
 reat, non aliter atque Indus
 quispiam, aut Scythæ capti-
 uus. Neque eundem pude-
 nominis, quod merces sit il-
 lud quod accipit. O Non so-
 lum verò his vitij seos inue-
 nies obnoxios, sed sunt ad-
 huc alij degeneris animi af-
 fectus, quibus sunt plenissi-
 mi, nempe molestæ pertur-
 bationes, iracundia, inui-
 dentia, ac omnis generis con-
 cupiscentiæ. Parasitus au-
 tem his omnibus vacans af-
 fectibus, neque irascitur

parasiti

τῆς τέχνης παρασκωΐσης
 αὐτῷ, καὶ χαρίζομένης, μὴ ἔχον
 ὑπὲρ οὗτο λυπηθείη. ὅτι γὰρ καὶ
 ματὰ δειρ αὐτῷ, ὅτι οἶκός, ὅ-
 τι οἰκίτης, οὐτε γυνή, ὅτι παῖς
 δούλῳ, ὃν δαφνοποιεῖται, πάν-
 τως ἀνάγκη δὲ λυπεῖσθαι τὸν
 ἔχοντα αὐτὰ, ἐπὶ ταῦτα ἀ-
 πόπτωται. ἐπιθυμᾷ δὲ ὅτι δό-
 ξης, οὐτε καμμάτων, ἀπὸ ἐ-
 δὲ ὠραίου τινός. Τυ. ἀπὸ ὧ
 Σίμων, ἀκός γε ἰνδία προ-
 φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. Πα. ἀ-
 γνοῖς, ὧ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρ-
 χῆς ἐδὲ παράσιτός δειρ οὗ-
 τός, ὅς τις ἀπὸ προφῆς· οὐδὲ
 γὰρ ἀνδρῶν, ἀπείρα ἀν-
 δρίας ἐστὶν ἀνδρῶν· ἐδὲ φρό-
 νιμος, ἀπείρα φρονῶν δειρ φρό-
 νιμός· ἅπας γε ὅτε παρὰ-
 σιτός ἂν εἴη. πρόκειται δὲ κα-
 μῖν περὶ πρᾶσιτος ἡτέρον.
 τός, ἐχὶ μὴ ὄντος. ἀλλὰ μὴ ὁ
 ἀνδρῶν ἅπας, ἢ παρὰσί-
 ἀνδρῶνός τός, καὶ ὁ φρόνι-
 μός, παρὰσίτος φρονήσας, καὶ
 ὁ πα-

parasitica suppeditat adversus omnes molestias remedium, ut nulla etiam causa existat quamobrem afficiatur tristitia. Neque enim illi sunt opes, neque domus, neque famulus ullus, non uxor, non liberi, quibus peregrinis habentem discruciar animo omnino necesse est, si horum iacturam fecerit. Atqui neque gloria ullius est appetens, neque opulentiae: sed nec formosum quenkumque desiderat. TYC. Veruntamen, ὦ Simo, planè consentaneum est, illum ob victus indigentiam perturbari animo. PAR. Π Ignoras, ὦ Tychiade, statim initio hūc non esse parasitum, quicumque laborat victus inopia. P Neque enim fortis, inopia fortitudinis fortis perhibendus est: neque sapiens, sapientiae penuria sapiens putandus: alioqui parsitus esse

non possit. Nos enim de eo qui re ipsa parasitum agit, loquimur, non de eo qui solum parasui nomen falsò obtinet. Iam si fortis non alia ratione, quàm praesente fortitudine fortis, et sapiens praesente sapientia sapiens habendus est: sequitur, neque

L L l

parasitum

ὁ παράσιτος δὲ, παρσιῶν τῶ
 παρσιτῶν παράσιτος ἴσται.
 ὥς ἂν γὰρ τῶ μὴ ὑπάρχοντι αὐ-
 τῷ, περὶ ἀπαιτινός, καὶ οὐχὶ
 παρσιτῶν (ἡ τῶ μὴ). Τυ. οὐ-
 κὲρ ὁ δὲ ποτὶ ἀπαιτήσας παρά-
 σιτος προφῆς Πα. ἰοικν, ὥς
 ἔτ' ἐπὶ τῷ, ἔτ' ἐπὶ ἀπαι-
 τῶν, ὅτε λυπηθεὶς ἄρ. καὶ μὴ
 καὶ πάντων ὁ μὴ φιλόσοφος καὶ
 ῥητορὸς φοβόντα μάλιστα, τὸς
 γὰρ ἐπὶ πλείους αὐτῶν ἄλλοι τις
 ἄρ. μετὰ βύλου πετιούνας, ἐκ
 ἄρ. δίκου, ἃ μὴ ἐφοβούμην,
 ὡπλισμένους καὶ τὰς θύρας
 δὲ μολὼν ἐρρωμένως ἀπαιτῶ-
 ντας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐκ
 πιδουλήσας αὐτοῖς, διδιδό-
 τας ὁ δὲ πλὴν θύρας τῷ δομα-
 τίου πεσίθῃσιν, ἐκπύη τῶ,
 ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖν.
 γννομένης ὁ ψόφου νύκτωρ, ὁ δὲ
 τι μακρὸν θορυβεῖται, ἃ μὴ
 γννομένης. καὶ δὲ ἐρημίας
 δὲ ἀπὸ, ἄνω ξίφους ὁ δὲ αὐ-
 φοβᾶται

parasitum, nisi parasitar
 facultas suppetat, parasitus
 esse posse. Quate nisi h
 illi suppeditatum fuerit
 alio, nequaquam parasitus
 existimandus est. TY
 Proinde parasitus nunquam
 alimentii laborabit inopi
 PAR. Ita quidem app
 ret. Itaque neque huius n
 que alterius cuiuspiam n
 gratia distruciatur anim
 Verum omnes ad unum ph
 losophi pariter atque rh
 tores, maximo semper in m
 tu sunt. Illorum igitur ple
 timos plerunque ligno a
 matos in publicum prodit
 videmus: quod proculdub
 bio non facerent, nisi arma
 tos metuerent. Quid qu
 etiam ianuas probe oppres
 latas concludunt, metue
 tes nequis noctu domum i
 gressus, illis perniciem m
 chinetur. At parasitus ac
 culae suae ianuam quidem cla

dit, sed planè incuriosè & temerè, ne videlicet veni violen-
 tia irruens aperiat. Cæterum noctu orto tumultu, non ma-
 gno animo timore concutitur, quam si nullus exitisset. Præter
 per sola loca iter faciens, nullo accinctus gladio ambul-

ποδῶν τῶν ἑρῶν ἐλαμῶ. φι-
 λοσόφους δὲ πομπῆς ἔδοξε.
 ὡς, ὅτε οὐκ ἔστιν ἄλλος, τοῖς
 ὑποκινουμένοις· ἐνθα ἢ ἑρ-
 ῶσι, καὶ ἄς βαλανῶν ἀπὸν-
 τῶν, καὶ ἐν αἰσῶν. παράσι-
 τος μὲν τοῖς ἑλλῆσι ἔχει κατηγό-
 ρησαι μοιχείαν ἢ βίαν ἢ ἀρ-
 παγήν, ἢ ἀπὸ τι ἀδικήμα ἀ-
 πλοῦς ἐπὶ ὃ γινώσκῃ, ὅτι ἄν-
 ῃ παρασίτῳ, ἀπ' αὐτὸν
 ἔκινῃ ἀδικῆ. ὥς ἡ μοιχῶ-
 ρος τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι.
 τι, καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει
 τῷ ἀδικήματι. ὥστερ δὲ
 ὁ λακός, οὐ τὸ ἀγαθός, ἀπὸ
 φαύλῳ ἔναι λαμβάνει, οὐ-
 τως, οἷμαι, ὁ παράσιτῳ, ἵκν-
 εται ἀδικῇ· αὐτὸ μὲν τῷτο, ὅτι
 ἔστιν, ἀρπαγή, ἀναλαμβάνει
 τῷ δὲ, ὁ ἀδικῆ. ἀδικήματα
 δὲ ὅλα τὰ ῥητόρων καὶ φιλο-
 σοφῶν ἀφ' ὅνα ἐμόνοισιν
 αὐτοῖς

nihil enim prorsus vspiam
 gentium metuit. Atego se-
 penumerò vidi philosophos
 nullius periculi ne suspicio-
 ne quidem existente arcus
 apparentes. Semper enim
 & baculis armati incedunt,
 atque etiam si quando in
 blancas totum abeunt, aut
 vocati ad prandium. ¶ Nul-
 lus verò est, qui parasiti-
 um aut adulteriū, aut vio-
 lentiae, aut rapinae, aut al-
 terius cuiuspiam delicti in-
 simulare possit: quoniam
 qui talibus vitijis esset con-
 taminatus, iam non amplius
 parasitus foret perhibenda-
 dus, sed se ipse gravissimae
 iniuriae exponeret. Itaque
 adulterium flagitiose com-
 mittens, una cum perpet-
 rato delicto etiam flagitiū
 nomen incurrit. Quema-
 modum autem qui impro-

bus fuerit, non bonus sed malus habendus est: sic quoque pa-
 rasitus si quid turpiter in se admiserit, illud ipsum quod fue-
 rat abijcit, assumit autem id quod deliquit per flagitium.
 Ceterum eius generis prava facinora permulta extant à
 philosophis & rhetoribus turpissimè perpetrata, quae non
 vobis tantum comperta sunt, vipòte quae nostro tempo-

αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς,
ἀπὸ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπλῶς.
ἀδμυγνὰ ὑπομνήματα ἔχοντες
οὐκ ἰδίῃ & ρ. ἀπλογία μὲν γὰρ
Σωκράτους δὲ, καὶ Ἀισχίνου καὶ
ὑπερίδου καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν
πλείων σχεδόν τι ῥητόρων
καὶ ὁσῶν παρασίτου δὲ οὐκ
ἔστιν ἀπλογία. ἔδ' ἔχει τις
αἰσῶν δίκῃ πρὸς παρὰσίτον
τινι γεγραμμένῳ. Τυ. ἀλλὰ
νὴ Δία, ὃ μὲν βίβ' τῷ πα-
ρασίτου κρείττω δὲ τῷ τῶν
ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων.
ὃ δὲ θάνατον φαυλότερον.
Πα. πάντῃ μὲν οὐκ ἐναντίον,
παραπολὺ ὠδαιμονέστερον,
φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἔ-
παντας, ἢ τοὺς πλείους,
κακοὺς κακῶς ἀρθάνοντας·
τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐα-
λωκότας ἐπὶ τοῖς μείζουσιν ἀ-
δικήμασι, φαρμακῶ, τὸς δὲ
καθαρῆς τῆς τοῦ σώματος
παρ, τὸς δὲ ἐκ δυσσεύας φθι-
νέσαν.

peritè exploratum habemus, philosophos ferè omnes, a
illorum maximam partem, malo extinctos esse exiti
nonnullos condemnatione iudicij in maximis flagitijs m
nifestò deprehensos, & sumpto veneno: alios toto co
pore exustos, plerosque urinandi difficultate absumptu
ali

re saltem designata foren
sed libris editis relicta m
numenta habemus eoru
facinorum, quorum illi au
thores extiterunt. Extat
pologia Socratis, extat A
schimis, atque Hyperidæ, n
que non Demosthenis. A
fermè plurimorum rheto
rum atque philosophoru
defensiones etiam hodie le
guntur. At nulla extat po
rasiti apologia, nec ullu
est qui pro vero affirma
re possit, parasito in iu
riarum scriptam esse dicam
TCY. Y At per Iouen
parasitus meliori quàm rhe
tores atque philosophi vi
uendi conditione fruitur
fato tamen deteriore absi
mitur. PAR. Equide
longè diuersum est quod d
cis. nam & fato multò fi
liciore functus è viuis m
grat parasitus. Quippe con

νέγοντας, τοὺς δὲ φονέον-
τας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐ-
δὲς ἔχεται οὐδὲν ἄπορ, ἀλ-
λὰ τὸν ὠδαιμονίσαντα, φα-
γόντα καὶ πίνοντα. ἂν δὲ τις
καὶ δοκῇ βιάσθαι τελευτηκί-
να θανάτω, ἀπεικνίσας ἀπὲς
θαν. Τυ. ταῦτα μὴ ἰκανῶς
διημίληται. ὅτι τὰ πρὸς τὸς
φιλοσόφους, ἡμῖν τῶ παρασι-
του. λοιπὸν δὲ, ἂν καλὸν καὶ λυ-
σιτελεῖς εἴη τὸ λιτῆμα τῶ ὡς
πρίφοντι, παρὼ λίσσιν. ἐμοὶ
μὴ γὰρ δοκῇσιν, ὥσπερ ὡ-
ς γινώσκοντες καὶ χαρίζομενοι,
πρίφοντες αὐτοὺς οἱ πλεῖστοι, καὶ
εἶναι τῷτο ἀσχετόν. ὡς πρί-
φοντες. Πα. ὡς ἡλίθια γί-
νοι, ἂν Τυχιδάδην, ταῦτα ἂν
μὴ διαβάσαι γινώσκοντες, ὅτι
πλουσίον ἄνθρωπος, ἂν καὶ τὸ Γυ-
γίου χρυσίον ἔχῃ, μόνον ἂν
ὀδῶν, πρὸς τὸν εἶναι, καὶ πρὸς τὸν
ἄνθρωπον παρασίτον, πτωχὸς δὲ
καὶ ὡς πρίφοντες. ὡς πρίφοντες
χωρὶς ὀπλῶν, ἀτιμότερον καὶ
ἐοικὸς ἄνθρωπον πορφύρας, καὶ
ἱπποῦ

esse pauperem? Atque ille progrediens in publicum non comi-
tante parasito, mendiculus est. Et quemadmodum miles sine
armis habetur despectior, et vestis sine purpura vilior, et

alios ex fuga retractos at-
que occisos. At quis tan-
dem tali quopiam exitio pa-
rasitum sublatum esse refer-
re potest? sed mors felicis-
sima ferè illi contingit e-
denti atque bibenti. Quòd
si quis etiam violenta mor-
te defungi videtur, mortuus
avolasse creditur. TYC.
X Hæc equidem satis super-
que tibi pro parasito contra
philosophos decertata sunt.
Supereſt ut et illud expli-
ces, num honesta et utilis
sit hæc alenti possessio. Si-
quidem opulētiores mihi vi-
dentur parasitos alere, tan-
quam officiosi, et benevo-
lè gratificantes illorum te-
nuitati: quod ego ei qui ali-
tur, dedecus esse existimo.
PARA. Quàm simplici-
ter fatuum te esse constat, o
Ty: hiade, si hoc nequeas in-
telligere, hominem diuitem
etiam si Y Gygis opulentiam
posideret, solum edentem

ἴπῳ ἀνὸ φαλάρωρ, οὕτω καὶ
 πλείοι ἀνὸ παρασίτου, τα-
 πανός τις, καὶ ὠτιλὸς φαί-
 νεται καὶ μὲν ὁ μὴ πλείσιος κο-
 σμεῖται ὑπὸ αὐτῷ, τὸν δὲ πα-
 ράσιτον πλείοι ὁδεύουσι κο-
 σμεῖν, ὥσπερ τὸ δὲ οὐδὲν αὐτῷ
 ὡς εἰς ὡς οὐ φαί, τὸ παρα-
 σιτὴν, ἵκταν δὲ δηλονότι, ὡς
 κρείττονι χείρονα. ὅπως γὰρ
 μὲν ὡς πλείονα τῷ λυσί-
 λῆϊ εἰσι, τὸ πλείονα τὸν πα-
 ράσιτον, ὃ γὰρ μετὰ τὸ κο-
 σμεῖσθαι ὑπὸ αὐτῷ, καὶ ἀσφα-
 λῆα ποιεῖν καὶ τὴν τῆς δουρο-
 φίας ὑπάρχει. οὕτως γὰρ μάχη ῥα-
 σίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ ὡς
 πλείονα, τῷ ὁρῶν παρὶ σῶτα.
 ἀλλ' ὁ δὲ ἂν ἀκράδαντοι φαρμά-
 κα ὁδεύει, ἔχων παρασίτον·
 τίς γὰρ ἂν ἐλπίσῃ ἐπιβελύ-
 σαι τινί. τῶν περὶ οὐδὲν καὶ
 περὶ οὐδὲν; ὡς ὁ πλείοι
 ὅχι κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἐκ τῆς μεγίστης λινδύων ἐκ
 τῷ παρασίτου σώζεται. οὕτω
 καὶ ὁ παρασίτου δὲ φιλο-
 σοφ-

equus sine phaleris leviora
 sic etiam dives egregie
 amplius nummatus, longè
 apparet sine parasiti satelli-
 tio humilior atque contem-
 ptior. Atqui parasitus quomodo
 que non parum ornamento
 est diviti, dives parasito non
 item. Alioqui neque probum
 est, ut tuais, huius parasita-
 ri, ut praestantiori deterio-
 rem Quod autem opulento
 vile sit parasitum alere,
 praeterquam quod ornamen-
 tum non vulgare illi adiun-
 git, etiam securitatem mul-
 tam parasiti praesentia
 comitatus diviti suppeditat.
 Neque enim quisquam teme-
 re pugna adoriatur divitem
 qui hunc illius lateri assis-
 tentem conspexerit. Sed ne-
 que metuendum est eum ve-
 neno periturum, qui parasiti-
 um convivium habuerit.
 Quis enim auderet insidij
 petere quempiam hoc pra-
 mandante atque prohiben-
 te? Itaque dives non tan-

tum à parasito ornatur, sed eius quoque opera à maximis pe-
 riculis tuus conservatur. Ita enim parasitus propter chari-

εργία, πάντα κινδυνον ὑπομνήσας, καὶ ἐκ ἄρ παραχωρήσει ὧ πλουσίῳ φαῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀρθραγῶν αἰρεῖται συμφαχῶν. Τυ. πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων διελθὼν, ὑπερέως ἔδει τῆς σιαυτῆ τέχνης, ἐλ' ὥσπερ χῶς τὸς ἱφασκοῦ, ἀμυλῆται. ὦρ, ἀλλ' ὥσπερ ἄρτις ἐπὶ τῆς γίσου γυμνασμοῦ. Παι. ποῦ, ἢ μὴ αἰσχίον αὐτὸ τὸ ὀνομάζει τῆς παρασιτικῆς, ἐθελω μαθεῖν. Πα. ὅρα δὲ πλὴν ἀπόκεισιν, ἵνα βίβανως λίσσεται δοκῇ, καὶ παρῶ πάσῃ αὐτὸς ἀρκεῖναι πῶς τὸ ἱφωτάμνον, ἢ εἰς αὐτοῖς. Παι. ἔτι, τὸν οἶον οἱ πάλαιοι τί καλεῖται; Τυ. προφύ. Πα. τί δὲ, τὸ σιτῆδι ἐλ' τὸ ἰαλῶν. Τυ. καὶ Πα. ἐκὼν καθωμολόγεται τὸ παρασιτῆν, ὅτι ἐκ ἄλλοις. Τυ. τὰ δὲ γὰρ, ὦ Σίμων, ἵσιν, ὁ αἰσχρὸν φαίνεται. Πα. φέρε δὲ πάλιν ἀπόπειναι μοι πότιρόν

cabulo. PAR. Quid autem σιτῆδι, nonne alere? TY. Sane verò. PAR. Est ergo in confesso, neque aliud esse parasitari. TYC. At illud ipsum, Simo est, quod turpe esse apparet. PARA. Age iterum mihi responde quid tibi

tatis affectum qua diuitem ex animo complectitur. omnibus semet obiectat periculis. Neque tantum concedit solum cibum sumere sed una quoque edens exoptat oppetere. TYC. Omnia mihi, ὦ Simo, satis discretè differuisse videris, nec quicquam quod ad artem tuam commendandam pertinet pratermissisti: neque ut iu dixisti, ad hanc rem in exercitatus accessisti, sed planè omnium instruibilissimus atque exercitabilissimus. Ω Quod reliquum est, scire gestio an parasiti compellatio non turpis & dedecorosa habenda sit. PA. Vide quod responsum à me exigas, si sufficienter super his verba tibi fecisse videor. Responde verò mihi vicissim ad quæstionem, si rectè factum existimas. Age σιτρον prisce illi quo vocarunt nomine? TYC. Alimenti vom

τιρόρ βι δοκᾷ διαφέρων, καὶ
 πεκαμύοιρ ἀμφοῖν, πότι-
 ρον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἄρά γε
 τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; ΤΥ.
 τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. ΠΑ. τί
 δὲ, τὸ πρῆξαι, ἢ τὸ παραπρῆ-
 ξαι; ΤΥ. τὸ παραπρῆξαι.
 ΠΑ. τί δὲ, τὸ ἱππῶσαι, ἢ τὸ
 παριππῶσαι; ΤΥ. τὸ πα-
 ρειπῶσαι. ΠΑ. τί δὲ, τὸ ἀκον-
 τίσαι, ἢ τὸ παρακοντίσαι;
 ΤΥ. τὸ παρακοντίσαι. ΠΑ. οὐ-
 κῆρ ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο καὶ τῷ ἐ-
 σθῆναι μάλλον τὸ παρασιτῆν.
 ΤΥ. ὁμολογῆν ἀνάγκη. καὶ βι-
 λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀ-
 φίζομαι καὶ ἐγὼ, καὶ μετ' αἰ-
 σον, μαθησόμεθα πλὴν τί
 χυλῶ. οὐδὲ γὰρ με αὐτὸν δίκαιος
 διδάσκειν ἀφθόνως, ἵππαι καὶ
 πρῶτα μαθητὰς σοι γίγνο-
 μαι. φασὶ γὰρ καὶ τὰς μητέρας
 μάλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν
 τέκνων.

tra inuidiam, ingenuè, quoniam primus tibi ero discipulus.

*Perhibent autem & matres primam prolem
 adamare impensius.*

*discriminis esse videtur, aut
 utrisque propositis utrumque
 lecturus esses, num nauiga-
 re, an adnauigare? TYC.
 Ego quidem eligerem ad-
 nauigare. PAR. Quid
 autem, currere, an adcur-
 rere? TYC. Adcurrere.
 PAR. Quid autem equis-
 tare, an adequitare? TYC.
 Adequitare. PAR. Quid
 autem, iaculari, an adiacu-
 lari? TYC. Adiaculari.
 PAR. Proinde non alia
 quoque ratione pro edere pa-
 rasitari sat scio quoque elis-
 geres. TYC. ²² Velim
 nolim sententia tua refra-
 gari non possum. Ac te qui-
 dem in posterum, veluti pueri,
 & sub auroram & à pran-
 dio accedam, arti tuæ per-
 discendæ operam daturus.
 Tu verò eandem docebis ci-*

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Lvcianus hic in argumento ἀδὲρ καὶ ἀπίπῃ, exercendi ingenij gratia lufit. quod veteres sophistas facere solitos esse scribit Gellius, vt ostenderet nihil esse tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile, & nihil esse tam horridum, tam incultum, quod non splendeat oratione, & tanquam excolatur, teste Cicerone. Persuadet autem & astringit, parasiticam esse artem non inhonestam & incommodam, si quis ea rectè vti nouerit. Cuius vsum si quis requirit, à Terentiano Gnathone & aulicis discat, vt quicquid dixerint homines, laudet: & si quid negârint, neget, & illis vtrò arrideat. Denique ipse met sibi imperet omnia assentari, quando hic quæstus nunc est longè vberimus: donec etiam multo vfu abstrusiora huius artis mysteria cognoscat. Nemo iam veritatis est patiens amplius, quia acerba auditu est. Deponat itaque omnem illam priorem cui assueuerat, libertatem, ac præter genium suum omnibus. Euge illud dulcisonum occinat, & illud: Dixti pulchrè. prætereà: Facetè, lepidè, lautè, nunquam vidi melius. Breuiter vt homo erit, ita morè gerat, ita se ad eius mores attemperabit. Parasiti porro nomen apud veteres honorificum erat, ac minimè ignominiosum. Id quod ex Plutarcho licet intelligere. Sic enim ille scribit in Solone: ἰδιὸν ἢ τῷ σολῶνι, καὶ τὸ πρὸς τῆς ἐνδημοσίᾳς τῆσι, ὅπερ αὐτὸς παρεσιτᾶν κέκληκε: id est, Est autem & hoc è Solonis institutis in publico, plebi conuiuium exhibere, quod is appellat παρεσιτᾶν, quasi dicas, ad cibum sumendum accumbere. Athenæus item libr. 6. Διπνosophιστῶν, autoritate Polemonis Samij, Heraclidis, Mopseatis ac aliorum complurium, ostendit parasiti nomen non aspernandum, nec inglorium apud veteres extitisse, quod & ex varijs & antiquis inscriptionibus probat, quarum & hæc vna fuerit, ἀρχοντι καὶ

παροίσι αἰτίσαν. Cætera studiosus apud Athenæum inueniet. Huc pertinet quod Thomas magister scribit in Atticismis : *παροίτους καὶ τὸς δημοσίᾳ σιτυμένους ἐν ταῖς πεντηαεὶς ἀπὸ τῆς ἐμῆς τῆς ἐν ταῖς τοῖς πλεονασμῶν τῶν πῶσαις παρατερισφομένους κῆλακας :* id est, parasitos non tantum appellabant Attici adulescentes illos qui apud diuitum mensas nutriuntur, sed & eos, qui ob rem egregie gestam publico sumptu in Prytaneo alebantur. Cuius & interpretes Aristophanis in Equitibus meminit, *καὶ δὲ μουσικῶν ἐπίταμα :* id est, ne musicam quidem scio. Apud eundem in Auius Sycophanta similiter excusat suam professionem : *πὶ γὰρ πᾶσι, οὐκ ἔχω ἐπίταμα :* id est, quid quæso facerem, quando fodere nescio. Idem in Velpis : *Σύχνηται, καθαρὴ γὰρ ἐκ ἐπίταμα :* id est, ignosce, neque enim canere edoctus est. quasi dicat, reliquarum imperitus artium, furto tantum rem parat. Diogenes cum videret mures ad mensam suam accurrentes, exclamabat : Ecce & Diogenes suos habet parasitos. Parasitandi autem ars ita describitur ab Horatio epist. lib. 1. ad Lollium 2.

Alter in obsequium plus æquo pronus, & imi

Derisor lecti, sic nutum diuitis horret :

Sic iterat voces, & verba cadentia tollit,

Et puerum credas, sæuo dicitata magistro

Reddere, vel partes mimum tractare secundas.

Non enim à mimica arte multum distat. Legitur Epigramma Ioan. Alexandri Brassicani nostri, quod cum huius dialogi argumentum ferè habeat, hic dignum duxi ut ascribatur :

Quæ Plauti scortum, nitidi quæ Gnatho Terenti,

Per cuneos multo sæpe lepore mouent.

Omnia nempe assentari quæstum esse probatum :

Tum digiti ad drepitum cuncta negare leuem.

Esse itidem iucundum alienam inuisere mensam :

Utsque adeo multis vima aliena placent.

Luciani illa hilaris Simon dum singula confert,

Longè equidem melius, fusius atque docet :

Immo etiam expressum videas de musca elephantum,

Adde & Socraticis cuncta probata modis.

Usque adeo nihil esse potest tam vile iacensq;

Quod non ingenij tollere dona queant.

Ingenium credas imponere posse Colosso,

Pignæum adiuncti viribus eloquij.

Cetera Lucianus per se tibi dicet abunde,

Dum varij miscet seria vbiq; iocis.

Graphicè hic mores assentatorum describit & quanta perniciēs adolescentibus ex eorum consuetudine impendat exponit. Huc pertinet Terentianus gnato, eiusdemq; Phormio, & quę sunt in assentatores ex professo & eleganti carmine ab Ioan. Rauisio Textore scripta: & apud Plutarchū de Educandis liberis. Verbum tamen hoc apud vetustissimos honestum fuit, parasitiq; vocabantur comites sodalesq; pontificum & magistratum, vt docet Athenęus lib.6. Solon sic eos appellauit, qui in Prytaneo publico victu epulabatur, auctore Plutarcho.

a SI VE serui, siue ingenui.] Summa psonarū diuisio hæc est. Serui aut nascuntur, aut fiunt. Nascuntur, qui ex ancillis nostris nobis gignuntur. Fiunt aut iuregentiū: id est, ex captiuitate, aut iure ciuili, veluti quum homo liber maior viginti annis, ad participandum preciū se venundari passus est. Ingenui sunt, qui simul ac nati sunt, liberi sunt, nondū seruitutis iugum experti, vt Libertini. b Tum alijs sunt vtilēs.] Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ ἡμεῖς αὖτε οὐκ ἐσμὲν οὐδὲν ὅτι ἐκαστὸς ἡμῶν ἐκ αὐτῶν μέντοι γέγονεν, ἀλλὰ τὸ φησίσαι ἡμᾶς τὸ μὴ τι ἢ πατρὸς μετέξεται, τὸ δὲ ἢ οἱ φρονήσαντες, τὸ ἢ οἱ λοιποὶ φίλοι. xerū, & hoc te considerare conuenit, neminē omnino nostrū sibi solū nasci esse, sed ortus nostri partē sibi patriā vendicare, partem parentes, partem etiam amicos. Quam sententiam & Cicero in Officia sua retulit. c Videlicet musicæ.] Antiquissimū nihil eruditū habebatur sine musica. Vnde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicā. Musica & Arithmetica primū instituebantur iuuenes Athenis, teste eodē Luciano in Gymnasiis. d Medicinæ.] De huius artis excellentia, vide Abdicatū Luciani, paulò ante finem, & Brasmi nostri Encomiū medicæ

medicæ artis. Homerus Iliad. A. cùm medici dignitatem explicare vult, ait :

Ἰντρος γὰρ αὐτῆς πολλὰς αἰτίας, ὅς ἄλλων. id est,

Vnus homo medicus multis æquandus honore.

e Geometriæ.] Hanc Lucianus in Hermosimo vocat admirandam. f Nam à philosophiæ studio.] Philosophiæ hypotyposis graphica habetur in Piscatore: laus, in Nigrino. g Architectonicam.] Architecturam disciplinam tanquã libero homine dignissimam, Vitruuius lib. 1. capite 1. multis laudibus enehit. Architecturam porrò pulchra domus, habemus in Encomio domus. h Inopinata.] Id est, admirabilis. Cicero libro 3. Academicarum quaestionum 4. paradoxa interpretatur admirabilia, Quintilianus lib. 9. Inopinata. Extat hoc nomine libellus Ciceronis inscriptus. Hac autem quia discrepant ab opinione populari, admirabilia videntur. Vide Aul. Gellium libro 17. capite 12. i Insaniam deam.] Pulcherrimum ac verè Lucianicum commentum. Nam quemadmodum Homerici quidam heroës omnem noxam ac perniciem in Athen reijciunt. Ita insanus si quid parum rectè fecerit, statim habet cui peccatum imputet, nempe insanix, quæ mystas suas nonnunquam à grauibus supplicijs liberat. Ouidius Teseiphoni furix comites adiungit, Insaniam, Terrorem, & Pauorem. k Phidiam statuarium.] Phidias Atheniensis fuit statuarium insignis: floruit autem Olympiade 83. Plin. lib. 14. Naturalis historie. l Phidias loue à se fabricato.] Pomponius Mela libro 2. In Achaia, inquit, quondam Pisa Oenomai, Elis & numen delubrumque Olympj Iouis, certamine Gymnico & singulari sanctitate, ipso tamen simulachro quod Phidia opus est, maximè nobile. Plinius de Ioue Olympio: Quem nemo, inquit, æmulatur: propter scilicet excellentiam. Et alibi, hoc est, lib. 36: Phidiam, inquit, clarissimum esse per omnes gentes, quæ Iouis Olympj famam intelligunt, nemo dubitat. Sedenim de Ioue Olympio omnia plena: nam non modò poëta, sed & ceteri scriptores, ut Vitruuius, ut Strabo lib. 8. ut Valerius Maximus lib. 3. capite De fiducia sui: & Macrobius lib. 5. Saturnalium. Phidias cùm simulachrum Iouis Olympj præstantissimè absoluisset, interrogatus ex quo exemplari

exemplari vultum Iouis tam insigniter expressisset : respondit , se Homericis versiculis tanquam magistro usum fuisse. Extans autem ij Iliad. ω :

ἢ καὶ κινῶντι ἐπ' ὀφρύσιν μέδρε κροῖον.

De Phidia alia quædam annotauimus in Imaginibus. m Dion philosopho.] Dion Alexandrinus natione, præcipuam in philosophia laudem est consecutus. De cuius præstantia lege Suidam, Philostratum in Sophistis, & Synesium in libello de laude Caluisti. Huius quoque mentionem fecit Lucianus in Peregrino. 10 Ad hunc enim modum speciatim.] Hoc Plato docet in Cratylo, & postea Cicero noster lib. 1. Officiorum. o Ars est.] Confirmatio à finitione artis, quæ est apud Aristotetem libro 6. Moralium. Hanc Diomedes libro 2. Ciceroni adscribit. Hac proposita parastus argutissime inde colligit, Parasticen esse artem. Deinde probat minorem, secundum partes finitionis. Artes enim utilitatis communis causa discendæ, ut & proximo, & nobis ipsis adsimus. Deo vero ante omnia. Sed hæc Scriptura multò docet rectius, quæ sola de veris virtutibus loquitur, ac virtutum fontem demonstrat. p Ollæ vitiosæ.] Ut ærea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Itaque Diogenes aiebat sibi videri mirum, quòd cum ollam aus operculum non emerent homines nisi pulsu ac tinnitu exploratum, in emendo homine solo aspectu essent contenti : significans hominem nulla ex re melius cognosci quàm ex oratione. Vigetur qui vas fictile teruncio parant emere, digito pulsant, atque ex tinnitu reddito dignoscunt, siue integrum, probæ argillæ, ac bene coctum : ita priusquam minus emanet hominem, oportebat ad dicendum promacare, atque ex oratione deprehendere qualis sit. Huc allusit Persius Satyra tertia :

— sonat vitium percussa malignè.

Respondet viridi non cocta fidelia limo.

Et rursus in 5 :

— pulsu dignoscere cantus.

Quid solidum crepet, & pictæ testoria linguæ.

q Argentarios, seu nummularios.] Αργυρον & argentarius, vulgò mensor & mensarius, à Græcis ἀργυρῖς, & numma-

nummularius, & trapezita ferè idem significant, nisi quòd argentarius maior negociator dicitur in Pandectis, de edendo, qui multorum pecunias acceptas custodit, quum opus fuerit redditurus, & cuius officium publicum est. Plat. in Curc. nummularium & trapezitam pro eodem accipit. Argentarius porro non tam is qui pecunias publicas exigit, est, quàm argenti opifex. Vide Alcias. lib. 1. cap. 24. Parerg. r. Adulterinos homines.] Quod simplex non est, neq; sincerum, id vulgato verbo Græci κισδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud præ se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κισθλὸν τὸ δὴλον, vel quòd Athenienses ob summum in chios odium, si cui malè velent, huius nomen nomismati solent insculpere, addita litera, ὤς; in terram abiectis dira imprecari παρὰ τὰ τὴν χυρὸν βδελύπταιν. Sed propriè nummum subatatum κισδηλον appellant. Et κισδηλίαν infinceritatem seu corruptionem, velut Aristoph. πομπὴ ἀφείλε τῆ βίᾳ κισδηλίαν: id est, corruptionem vitæ ademit plurimam. Et κισδηλοῦν corrumpere fūco, & qui pallent κισδηλιῶντες appellant, quòd aliquid morbi vitæq; subesse videatur. s. Qui conuiuas.] Hæc Plat. sententia extat in dial. qui inscribitur Gorgias, siue de Rhetor. s. Quod arte caret.] Socrates in Gorg. Plat. μή δ' ἔχει τινὶ αἰτίαν, ἔχον δὲ τίχων & καλὰ. u. Finem.] ὅρον finem interpretatur, pro quo definitionem malim. x. De fine.] Huc persinent ea quæ Cic. scribis in lib. de Finibus bonorum & malorum. γ. Atqui abunde.] Comprobatio finis ab auctoritate Homeri quæ est Odys. 1. n. principio. z. Sedenim.] Amplificatio testimonij à circumstantijs. A Philocteten.] Est apud Philostratum in Heroicis & Homer. in catalogo Nautium meminisse, B Græcos compescuit.] Homerus Iliad. u.

τ' δ' ἀγαυοῖς ἐπέεσσιν ἐξηλύσασκε πύργους, &c.

Γ Indecoris vulneribus.] Hoc ipsum Philostratus in Heroicis commemorat. Et apud Ouid. lib. 3. Metamorph. Ajax in Ulysses inuehitur. D Porro Epicurus.] Confutatio Epicureorum finis ac voluptatis à studio & cura illorum & finitione voluptatis. E Porrectis & manibus.] Homerus Odys. 1:

αὐτὸς δὲ πηλώης ἀλὶ κρήπασθε χεῖρε πιπίσας.

F Reliquum

‡ Reliquum est.] *Transitio per diuisionem.* G Sua anteire præstantia.] *Conatur offendere, parasiticam omnibus artibus præstare, idq; variè ab accidentibus, effectu & sine confirmat, & primum in genere.* H Etenim vniuscuiusq; artis studium.] *Aphthon. in Chria: Isocr. doctrina radices amaras esse dicebat, fructus verò dulces. Amator, inquit, eruditionis à laboribus auspicatur, sed laboribus desinentibus inutilitatem, quod quàm philosophicè dictum ab eo sit, hinc licet perspicere. Qui enim bonarum artium amore capiuntur, i. j. sariè cum professoribus ac studiorum ducibus conuersantur, ad quos accedere formidolosum est. Et pueri quidem nunquam metu vacant. Succedunt præceptoribus pedagogi formidabiliores, qui etiam priusquam verberent timentur. Hieronymus in primum Hieremiæ caput: Et quomodo nux siue amygdalum amarissimum habet corticem, & testa durissima cingitur, ut detractis austerioribus & duris, fructus dulcissimus reperiat: sic omnis correptio, & labor continentiae, amara quidem videtur ad præsens, sed fructus parit dulcissimos. Unde & vetus illa sententia est, Literarum radices amare, fructus dulces. Chrysostomus in Epistolam ad Hebraeos, Homilia trigesima: Etsi virtus amara sit, tamen fructus profert dulciores, ut in arboribus cortex penè semper amarus & asper est, fructus autem ipsi suauitate iucundi sunt. Hieronymus aduersus Rufinum: Literæ marsupium non sequuntur, sudoris comites sunt & laboris, sociæ ieiuniorum, non saturitatis, continentiae, non luxuriæ. I His potissimum honorare.] In eandem sententiam Horat. dixit:*

— olim dant crustula blandi

Doctores, elementa velint ut discere prima.

X Multo sudore paratè dulcem fructū subministrant.] *Similem sententiam protulit Hesiodus 1. Georgicōn: Asperam esse ad virtutem viam dicens, acumen verò molle. Nam idem quòd Isocrates docuit. Hesiodus enim viam, Isocrates autem radicem appellauit, diuersis verbis eandem uterq; sententiam demonstrantes. Vide adagium: Difficilia quæ pulchra. Cic. Virtutem sudori dii immortales anteposuerunt, longa autem est & ardua via ipsa, & aspera primum, ubi in catumen ventum est, fa-*

est, facilis est, quæ dura existerat. *Basilii de exhortatione ad Baptismum*: Quis dormiens trophæum fixit? quis in delictis ac rebus corona fortibus viris debita ornabitur? Nullus minimè currens bravium assequetur. Labores gloriam pariunt, & angustia periculaque coronas promerentur. L. Pet. s.] *Plato in dialogo cui titulus Ion, siue de furore poetico, Lucianus in Encomio Demosthenis in principio. Atque huc facit illud Ovidii*:

Est deus in nobis, agitante calefcimus illo.

Poeta natura tantum valens, arte si qui se poetarum nomen tueri posse confidunt, eos idem Plato gravissimus author pronunciat, nihil unquam egregium ac memorabile effecturos. Itaque Pindarus eo se gloriatur adversariis suis, Bacchilide nimirum & Simonide, esse superiorem, quod ipse natura poeta sit, illi autem didicerint à magistris: in quo tantum esse vult, ut eo potissimum nomine se aquilæ, illos coruorum similes esse dicat. M. Plantam inserit manibus.] *Est locus Homeri Odys. 9. de Cycloperum & Insularum fortunatarum terra*:

Οὐτε φιδύσσι χερσὶν φύτεν οὐτ' ἀρόσιν,

Ἀλλὰ τὰν' ἄνωρ' & ἀνέρο' πάντ' ἐφύονται: id est,

— nec manibus terræ plantaria fingunt,

Vomere nec segetem proscindunt: quin ea cuncta

Nulla semine, & nullo nascuntur aratu.

De iisdem insulis Horatius in Odis:

Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,

Et imputata floret vsq; vinea.

Hinc sumptum est & natum, ut quæ citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄνωρ' & ἀνέρο' contingere dicantur. Hoc adagio Lucian. usus est in *Phalar. 2.* & in *Rhetorum dialogo. N. Itaque.*] *Epilogus. O Age nunc deinceps.*]

Transitio. Hactenus in genere cum omnibus artibus comparavit parasiticam: iam & speciatim philosophiæ ac rhetorici præfert. P. Primum quantum.] *Argumentum à certitudine & constantia artis, collatione cum utraq; facta. Q. Pleque.*] *Quintilianus libro 2. capite 17. & Plato in Gorgia*

R. *De philosophia opinio.*] Hoc elegantissimè docet *Max Tyrius Platonicius serm. 19. Nimirum quosdam philosophias*

artium

artium omnium constantissimam in multos populos diffraxisse, &c.] S Porro autem.] collatio parasitica. T Quod autem.] Aliud à signo & studio sectantium. V Ego tibi.] Exemplo philosophorum, qui parasiticam sectati sunt quorum omnium mentionem facit, quos Lucianus hic commemorat. Suidas in dictione αἰγίως. Idem Laërtius, qui inter dialogos Aeschini scribit, Miltiadis titulo quendam inscriptum fuisse. X Aristippus.] Genere Cyrenaicus, maximè voluptarius fuit, canis regius à Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio, ad hunc Stratonem, vel ut alij, Platonem dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem & vestem reïculam ferre datum est. Erat enim ei ingenium facile, ut se accommodaret loco, tempori, personæ, & omnem euentum sine tristitia ferebat. Vitam eius Diogenes Laërtius describit libro 2. Chlamys autem grammaticis vestem purpuream significat. Item Valerius Maximus libro 4. capite 3. Et Horatius lib. 1. Epist. ad Sævam:

Si pranderet olus patienter regibus vti

Nollet Aristippus si sciret regibus, vti,

Fastidiret olus—. Inter hunc & Diogenem Cynicum nonnulla fuit emulatio ob diversum vitæ institutum. Diogenes Aristippum appellabat canem regium, quod Dionysium Siciliae tyrannum coleret. In quem vicissim Aristippus: Si Diogenes sciret vti regibus, non vesceretur crudis oleribus. Contra Diogenes: Si Aristippus didicisset esse contentus crudis oleribus, non esse canis regius. Y Nicias.] Siquidem à Syracusanis in carcerem coniectus sibi mortem conscivit, ut Plutarchus & Iustinus copiosè scribunt. Lucianus ad Sicilianos allusit, in qua Plato parasiticam infelicitè exercuit: Nicias autem adversa cum fortuna pugnavit. Z Aristoxenus Musicus.] Musicus dictus fuit à patre, Musicæ præcipuo magistro auctore Suida. Stephanus de Urbibus in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse patria Tarentinum, quem & inter celebres Pythagoricas commemorat. Hunc etiam Cicero & Gellius sæpe citant. a Nelci parasitus.] Hunc Athenæus lib. a. dipnosophistân: inter eos reges commemorat, qui bonorum voluminum immensam copiam, ac inæstimabiles thesauros con-

gesserint. β Euripides apud Archelaum.] Hoc abunde docet Suidas & Gellius libro 15. Is cum in conuiuio formosum Agathonem amplecteretur deosculareturque, cui iam barba provenire cœperat: Archelaus amicis dixit: Ne miremini, nā pulchrorum etiam autumnus pulcher est. Civiliter excusauit amicū apud amicos. Pausanias in Græcia Attica (qui primū illi liber est) eum recenset inter eminentissimos quosque viros, qui cum regibus familiariter vixerunt. Siquidem apud Polycratem Siciliae tyrannorum vixit Anacreon, cum Hierone Aeschylus & Simonides, cum Dionysio qui posterior tyrannus fuit in Sicilia, Philoxenus, cum Antigono Macedoniae rege, Antagoras Rhodius & Aratus Solensis, &c. γ Anaxarchus apud Alexandrum.] Huius extat hæc improba ad Alexandrum vox, qui, ut Arrian prodit, consolaturus Alexandrum, vino & ira, consultoribus pessimis succumbentem, atque se ob Clisi necem discruciantem: Antu Alexander sapientes, inquit veteres ignoras, ideo assidentem Ioui iustitiam fecisse, ut quicquid à Ioue decretum sancitumque foret, id iure factum videretur? Ita magni acta & gesta regis primū quidem ab ipso rege, deinde ab alijs iusta censenda sunt. Sed mea utique sententia, si approbentur ista, ut ab sapiente ac verè prorsum enunciata, bone deus, quantum inde erumpet malorum? Qui calamitatum laxabitur sinus? Documento sit ipse Alexander, quem ita Anaxarchi præcepto imbutum proditur memoriæ, ad id vasa. nia productum ut iam diuinos sibi deposceret honores. Quia ita adulanter insinuas, Anaxarche, assidere Ioui iustitiam. Imò verò si coniectatio non me fallit, non assidet iustitia Ioui sed ipsa iustitia est, ac fas ipsum, & legum vetustissimus omnium, ac perfectissimus. Ita certè veteres prædicant, edocentique absque iustitia nec ipsum quidem Iouem rectè posse imperare. Ea verò iuxta Hesiodum incorrupta virgo est, pudoris ac castitatis, utiliumque contubernalis. Proinde reges item ad id id est, castos venerabilesque nuncupare poetæ solent. Hinc ergo colligendum, regiam facultatem esse sublimem, præcellentem, multis virtutibus circumseptam dissipatamque, curi innumeris anxiam, & omnino vitam censeri laboriosissimam si incumbentem oneris magnitudinem rectè metiaris, gerasque pr

pro ratione & dignitate. Proinde Selaucum regem dicere so-
litum scimus. Simul si scirent quantum sit negotij tantummo-
do eos epistolas scribere ac legere : nec humi proiectum diade-
ma tollerent. Quin & Philippus in regione speciosâ castra me-
taturus, cum moneretur illic non esse pabulum pro iumentis :
Hercules, inquit, qualis est nostra vita, si etiam ad asinorum
commoditatem vivere cogimur ? Certe Anax vestribus rex di-
cebatur, quod Plutarchus tradit & repetit Eustathius, quia
Anacos dicitur medela, quod illis subditorum cura incumbat.
Anaxarchi meminit etiam Laërtius & Theodorus Cyrensis
Therapeuticis libro octavo. A. Sunt in vita.] Ab usu eo-
rum qui ipsas proficuntur, autioris per diuisionem temporum
belli ac pacis. 1. Annunciatum est.] De tempore belli : &
quales circa hoc philosophi ac rhetores. 2. At dux belli : de-
nunciat ut ad delectum faciendum iuuenes.] Qui de
militari disciplina libros posteris reliquere, eos haud ferè
numquam min. rem septem aut decem annis, aut sex & qua-
draginta maiorem militiae & tyrocinio adscribit voluisse con-
stat. Idque à Sernio Tullio vetere censore cautum fuisse pri-
mum, quod a quo subsequente à Caio Graccho lege sacra san-
ctum fuit. Causa autem hæc est, quod citra eam ætatem ad-
scribere, velut immaturos aut præduros, & effætos militiae rudi-
mentis minimè idoneos putarunt. Ideo vetus constitutum erat,
iuuenes nisi post pubertatem, & primo flore ætatis dum per æ-
tatem laborem militare ferre possent, florentes viribus, &
ex urbana, sæpius agresti iuuentute rusticis operibus duratos,
militari sacramento & muneri adigere, singulosque militiae
per numerum in iuniorum tabulis adscribere, qui catalogi di-
cti : illosque ex corporis habitudine si apti militia, si lato pe-
lore, si cervice erecta, si fortis & strenuus : quæ species, quæ-
visque vigor, & quod robur virium foret internoscere, ut illorum
forti fidelique opera resp. vi possit. Nam nimis pinguem, de-
formem aut mancum, desidem aut recordem, tanquam minime
vtilis militiae non adscribebant. Quippe Cato censorius pin-
guem militem velut reipub. incommodum iure inc. ssi : cuius
inter guttur & inguen cuncta sub ventris dominio forent. In
pua semel adscriptus nisi propter demerita exautoratus fo-

res, ipso nolente deleri nequibas. In quo id sedulo cavebatur, v
 primum militiae vinculum putarens, sacramenti religionem: se
 cundum, singulorum amorem velus inexplicabilem nexum
 cum his qui vna morerent: tertium, deserendi nefas. Eis τὸ
 κατὰ λόγον. Suidas: κατὰ λόγον ἢ ἀπὸ χρημὲν τῶν ὀφελόντων
 στρατοῦ, καὶ ἡ ἐξαριθμησις ὁ πρὸς τὸ εἶναι τῶν ἐκ
 στρατοῦ μὲν τὰ ὀφελόντων: id est, Catalogus est descriptio illo
 rum, qui in militiam delecti sunt, siue connumeratio aut album
 in quo describuntur militum nomina. * Nunquid non.
 Collatio Parasitorum. θ Priorum philosophorum atque
 rhetorum.] Demochares dixit quemadmodum nemo possit
 ē thymbra, siue satyria facere bonam lanceam, ita nec ē So
 crate probum militem. Sentiens militibus convenire ferociam
 quum Socrates esset omnium iniuriarum tolerantissimus Qui
 dam hoc tribuunt Crateti. Vide Athen lib. 5. Dipnosoph. i E
 quidem ex rhetorum numero Isocrates.] Notum est, I
 socrasi defuisse τὸ λῆμα καὶ φωνῆς μέγεθος, τὰ κελεύετα τῇ ῥή
 τει (ut inquit Dionysius) à gerenda igitur republ abstinere
 coactus est. Hinc dixit, se mille drachmis docere: sed à quo ipse
 doceretur audaciam & vocis magnitudinem illi se decies mille
 drachmas numeraturum. Is forenses causas fugisse testatur i
 oratione de permutatione facultatum, cum inquit: Me ven
 nemo unquam vidit, nec in conciliabulis, nec in iudicijs, nec i
 pratorijs, nec apud arbitros: sed ita hæc omnia fugio, ut nulli
 civis alius. Cicero in Bruto, siue de Claris oratoribus, dicit eun
 forensi luce caruisse. Sed eam gloriam inter parietes aluisse
 Suidas καὶ ἀπὸ μὲν τῆ φωνῆς τὴν ἀπορίαν διήκας ἐκ εἶπεν: id est
 propter vocis defectum causas non egi. Τρεῖς δὲ λόγους αὐ
 τῶν πρὸς τὸν ἰσοκράτη πέντων: id est, Isocrates omnium h
 minum timidiss. Percontanti qui fieri posses, ut quum ipse ni
 esset ad dicendum accommodus, alios redderet idoneos? Qu
 niam cotes, inquit, ipsæ quidem secare non possunt, ferrum i
 men reddunt acutum. Hoc videtur imitatus Horatius:

—fungar vice cotis, acutum

Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secandi.

* Demades, Aeschines, Philocrates, Hyperides, D
 mosthenes, Lycurgus, Isocrates.] Hos omnes antiqui
 rhetori

rhetoꝛes simul Athenis ætas vna tulit, quorum vitas posteris reliquit Plutarchus, de quorum dicendæ charactere abundè Her-
mogenes ἀπὸ τοῦ πολιτικῷ λόγῳ. Cicero de claris oratoribus.
Quintilianus libro 1. Plutarchus quoq; in Phocione hæc lon-
gè fusiùs describit. λ Antesignanus illorum atque cory-
phæus.] Nempe Demosthenes: quod & Plutarchus scribit
in Demosthene. Demosthenis claritatem atque virtutem me-
morie animisq; hominum commendauit etiam Lucianus in
Encomio Demosth. μ Philippus Macedonum exitium.]
Verba sunt ex Philippicis Demosthenis, qui ad dicendum, quàm
pugnandum instructior fuit. ν Abiecto clypeo aufugit.]
Demosthenes clypeo suo literis aureis inscriptis, ἀνὸς τὴν τύχην:
id est, bona fortuna. Attamen cùm ad pugnam ventum esset,
ilicò proiecto clypeo aufugit. Id quum illi prohero daretur,
quòd ῥιψάωνις esset, elusit euulgato versibulo:

Αὐτὸς δὲ φεύγων καὶ πάλιν μάχησται: id est,

Vir qui fugit, rursus redintegrabit prælium.

Indicans vilius esse patriæ, fugere quàm prælio mori: mor-
tuis enim non pugnat, atqui fuga quæsiuit salutem, potest in
multis præliis patriæ vsuuisse. Græcis autem prouerbiali con-
uicio dicuntur ῥιψάωνιδες, ignaui ac timidi, quiq; in acie locis
deserunt, ac clypeum abijciunt. Vsq; adeò verò probrosum ha-
beatur antiquitus clypeum abijcere, ut Lacedæmonij Archi-
lochum è sinibus suis iusserint excedere, quòd scripsisses, satius
esse clypeum abijcere, quàm inierire, teste Plutarcho in Apoph-
thegmatis Laconicis. Id Archilochi distichon refertur ab Ari-
stophane in fabula, cui titulus, ἀγλῶν, estq; huius modi:

Ασπίδι μὲν σάϊων ἢς ἀγᾶσσται, λὺ παρὶ θάμνω.

Εἶτ' ἀμώμιζι καὶ καὶ πονεῖν ἐθέλων: id est.

Scuto aliquis gaudet Saiorū ego quòd bene pul-

Deserui nolens inter opaca rubi (chrum

Interpres admonet, Saios esse Thraciæ populos, aduersus quos
bellans Archilochus fugerit, abiecto clypeo. Cuius exemplum
postea secutus est Demosthenes, cui Aeschines in aplogia obij-
cit, ὡς ἐοργήθη λαὸν πολεμίζων: id est, quòd illi dies esset datus ob
desertum ordinem. At ille eum qui diem ipsi dixerat, ad extre-
mum adegit diem, occiso eo Aristarchi praesidio, quemadmodū

ibidem criminatur Aeschines. & Solus autem sapiens.] Athenæus libro 5. διπνοσοφιστῶν, Socrasis innumeras ψαυδοεραλίας descripsit. o At si videtur.] Contraria exempla parasitorum. π Nestor ille.] Huic Homerus, ut tria secula, ita plusquam mellisiam quandam facundiam effingit. Sic enim ait in Iliad. α:

—Τοῖσι δὲ Νέστορ

Ἡδυσίπης ἀόρεσσε λιγύῃ πυλίων ἀγροπῆς

Τῷ δὲ δὴ γλώσσην λείπῃ γλυκίων ῥέον αἰδῶ.

Post hos affurgit Pylus dux ille disertus

Nestor, cuius ab ore fluit vox melle liquenti

Dulcior—.

Quem locum imitatus Theocritus, authore Plutarcho, scripsit in Bucolicis:

Οὐρεσσάει γλυκὴ μῦσα κατὰ γέφυρῃ χέει νέκταρ. id est,

Propter ea quod in os ille prædulce Camæna

Infudit nectar—.

q. Iam confectus.] Illi tres ætates attribuit Homerus Iliad.

α. & in Odyss. ε:

Τεῖς γὰρ δή μιν φασὶν αἰετίζεσθαι ἅλυσ' ἀνδράν. id est,

Illum iam excogisse hominum tria secula fama est.

Et Iuvenalis:

—atq; suos iam dextra computat annos.

Tertiam ætatem indicans. Vide nostram annotationem de Nestore in Macrobijs. σ Idomeneus atq; Nestor.] Il. β:

Νέστορ μὲν πρῶτος, καὶ ἰδομένηα ἀνάνια. &c.

τ Apud Cæneam atq; Exadium.] Nestor Iliad. lib. α. dicit se cum præstantissimis viris vixisse, nempe Perithoo, Driante, Cæneo & Exadio. Sic autē, inquit, Κανίαντ' Εξαδιόν τε, &c.

υ Etenim Hectorem.] Hæc omnia Homerus describit luculenter Iliad. lib. ω φ Αἰ Αχιλλῆ Paris.] Id quod Quintus Calaber lib. γ Paralipomenon. i. de bellicorum ab Homero, & Ovid. lib. 12. Metam. elegantissimè describunt. χ Duo viri.

id est, Hector & Euphrobus. ψ Cadauer eius.] Iliad. χ sic

Σώμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμῳ παλιν, &c.

ω Si mihi viginti.] Iliad. ψ, cum sequentibus versibus. Αἰ ψσὺμ, ὦ Τυχιάδε.] Comprobatio ab etymologia appellationis

nis B Merionem.] De Merione quis & qualis fueris, vide Hom. Iliad. ψ. Γ Marti æqualem.] Iliad. γ & in catalogo navium. Δ Thucydides.] Locus in sexto est, ubi ἀριστογέτων αὐτῆς τῶν ἀστῶν μίσεος πολίτης pro, δημολιλικῆς, πολίτης ponitur pro πείρης, μίσεος. Caterum latentur parasiti per A istogontia innuit, ἔλεον enim prædium, & γέτων vicinus prandio: quem admodum παράσιτος, ἀπαρὶς & σίτος. E Armodij.] Armodij copiosè meministi Thucyd. lib. 6. belli Pelop. Ζ Et nunc in foro stat.] Anispho Rhamnusius, quum apud Dionysium quaereretur, quod æris genus esset omnium optimum? Ex quo, inquit, Athenienses statuas fecerunt Harmodio & Aristogitoni, nimium libere significans tyrannos è medio tollendos. Nam ob eiectos tyrannos Athenienses illis statuas erexerunt. Author est Philostratus in Sophistis. Hoc ni me fallit memoria, Diogeni Cynico ascribit. H Nonne sub initium.] Effectio parasiti ad prælium euntis. Θ Ulysses fas esse contendit.] Ulysses Iliad. lib. τ multis verbis ostendit, militem ieiunum nequaquam in aciem esse adducendum. Ad hæc Theocrit. in Syrac. πῶς ἀνδρὸς ἐπίστρασε: id est, Impera satur. C. cero scribis populo saturo nihil esse latius aut alacrius. Ad diuersum sentit Lucanus, dñ inquit: — nescit plebs ieiuna timere.

I Non secus atq; Ajax.] Homerus Iliad θ:

Τεῦχε δ' εἶνατ' ἤλθε παλαιῶνα τίεα ὑπαγῶν
Στῆ δ' ἄρ' ἔω' αὐαυτ' οἴκει τελαμωνιᾶδω.

K Caterum in pace.] Transito ad tempus pacis, & quis in eo usus rhetorum, Philosophorum & parasitorum. Δ Parasitus non in forum prodit] Anacharsis Scythæ aiebat forum esse locum mutuis hominum fraudibus ac rapinis destinatum. Notans mores vendentium, per fas nefasque lucra venantium. Plutarchus in libello de Fan. re, esse forum dicit ἀσεβῶν χῶρον: id est, impiorum regionem. Ex quo arbitror Marc. Catonem censuisse, forum muricibus sternendum. Sed & moderatius Columella: Ne caninum quidem, inquit, sicut dixere veteres, studium præstantius, locupletissimum quemque allatrandi, & contra innocentes, ac pro nocensibus neglectum, à maioribus, à nobis etiam concessum intra mœnia & in ipso foro latrocinium. Quod nisi cupedijs suffarcinatus, & ferentarijs

onus libellis pergas, quibus dorophagos expleas, sordidos, que ac nummarios, luditur opera, &c. Qui plura de fori vituperatione volet, legat Cælij cap. 9. libri lectionum antiquarum vicefimi octauæ. M Quod canis in balneo.] Vtitur eo adagio Lucianus in Sermone aduersus indoctum, libris tummentem, ut enim in balneo nullus est omnino canum usus, sic philosophus in conuiuia prorsus est inutilis. N Sed age.] Vita priuata & domestica. Z Primùm igitur.] Ambitio, auaritia. Q Non solum.] Affectus & perturbaciones animi. Π Ignoras.] Obiectio. P Neque enim.] Eclusio & coniunctio. Σ Baculis armati incedunt.] Pallium, pera, baculus Cynicorum insignia sunt. Hercule enim se similes dicebant, quòd baculum ferrent, ut ille clauam, verum etiam quia eum in totum se imitari profitebantur. T Nullus verò.] Adulteria, rapinae, &c. publica crimina. Y At per Iouem parasitus.] Exitus vitæ & mors, quam confert cum exitu rhetorum & philosophorum, mali in hac vita florent magis quàm boni, sed exitus acta probat. Φ Sumpto veneno.] Athenienses Socratem Apol. oraculo omnium mortalium sapientiss. iudicatum veneno necarunt. ab ijs eodem supplicio Phocion est interemptus, qui boni appellationem meruit, Alcibiades & tunc Socratem ab Atheniensibus veneno sublatum refert. quòd Critiam vnum è 30. tyrannis, popularis statutus euersoribus erudisset. De eius accusatoribus & morte, plura annotauimus in Bis accusato. Erga Themistoclem quoque Aristen, Alcibiaden, Tyrtaum, Homerum, & alios permulto viros illustres, Athenienses fuere ingratiissimi & crudelissimi ut author est Laërtius. X Hæc equidem.] Commendatio parasitices ex locis finalibus. Ψ Gygis opulentiam.] E Suida, Heroditi Clío, Cicerone Offic. 3. Iustini primo, notissimum est Gyges, quem locupletissimum fuisse ex Strabonis quoque & id scimus Ω Quod reliquum est.] Quòd etiam nomen parasiti honestum, ab etymologia & analogis. Si autem Græcam interpretationem admittamus, ū sunt, qui παρὰ: id est, iuxta, οἷα: id est, cibaria versantur, quique pabuli causa potentiori alicui assensantur, & risum mouent, applaudunt arrident, adulentur, omnemque indignitatem perferunt, se

ridend.

videndos præbent, ut alienum cibum sectari, & apud illos con-
vivari liceat. aa Velim nolim.] Conclusio. volentem no-
lentem oportet te sequi, contraq; sententiam animi mei.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ,
ἡ ἀπίστος,

PHILOPSEVDES,
sive Incredulus.

Thoma Moro interprete.

ARGVMENTVM.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spe-
ctris & mortuorum animis, an ex videlicet super
terram ambulent, seseque quibus libitum fuerit ostend-
ant: cuiusmodi & hodie quædam superstitione atq;
illusionibus dæmonum vexati pleriq; credunt. Quan-
quam autem alia quadam ratione adductus Lucianus
(cum enim intelligo sub Tychiadis persona sententiam
suam hic exponere) omnia ista pro nugis & impo-
sturis ducat, nempe Democriti auctoritatem (ut ipse
innuit) secutus, qui animas à corporibus segregatas
nihil esse censuerit, illa tamen interim contendit, quæ
& nostræ ætatis ac religionis homines saniores pauld,
ac pravis superstitionibus minùs dediti plerique sen-
tiunt: videlicet spectra atque phantasmata huiusmodi
omnino nulla esse, aut si quæ etiam sint, dæmonum
illusiones quasdam esse, quæ veritate ac rectis opinio-
nibus munitis haudquaquam nocere possint. Deinde
autem & magicas vires, & incantationes, non aliud
quàm meras præstigias esse, quibus imperitorum ocu-
li ac mentes circumveniantur. Fingitur autem res a-
pud Eucratem philosophum agi, quod videlicet iterum
philosophorum vanitatem persequatur, ut qui verita-
tem ac sapientiam apud alios profitentes, ipsi interim
apud sese nugis & incredilibus huiusmodi rebus a-
nimo adhæreant, nullis certis rationibus innitentes.

sed febricitantium apparitionibus ac somnijs, & meretricularum fabulis fidem dantes. Tota enim confusio philosophorum exemplis & apparitionibus constat, quæ Tychiades partim ridendo, partim ab insequentibus & causarum defectu diluit. Exordium a admiratione sumitur, qua ille affectum mentiendi iis plerisque præsertim philosophis & sapientiæ professoribus nulla probabili causa impellente, miratur. Tychiades ab utraque parte impositus est, hinc ab eo quod rebus huiusmodi fidem negat: illinc, ab ijs qui mendacia talia astruunt, & ex ijs quasi quandam voluptatem captant.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ

Φιλοκλέους.

TYCHIADES AC

Philocles.

Χαίροι, ὦ Φι-
λοκλῆς ἀπᾶν,
τί ποτε ἄρα
τοῦτ᾽ ἔβην, ὃ

τοὺς πολλοὺς ἄς ἐπιθυμί-
αν τοῦ νόδιωσαι πωαίγι-
ται, ὡς αὐτοὺς τι χάριον
μῆδεν ἡγίς λήγοντας, καὶ
τοῖς τὰ τοιαῦτα διέξιοῦσι
μολίσι προσέχων τὰ νοῦν;
Φιλ. ποῦν, ὦ Τυχίαδε,
ὅτι, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐ-
πίουσι ἀναγκάζει τὰ ψαδ᾽
λίσαν, ἐς τὸ χέρισμον
ἀπὸ λήγοντας. Τυ. οὐδὲν
πρὸς ἔγῃ ταῦτα φασί,

Otes mihi, Ph-
locles, dicere
quidnam id te
dem sit quod

multos in mentiendi cupiditate adducit, ut pariter gaudeant quum & ipsi nihil sani loquuntur, & hi qui talia narrant, maxime animum intendant. P H I L. Multa, Tychiades, sunt, quæ nonnulli mortales mentiiri compellunt, quia in rem videtur conducere. T Y C H. Nihil ad rem hæc, ut aiunt

neqi

οὐδ' ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ὡς
 πόδες τῆς χεῖρας ἐν ἑαυτῷ
 δύνανται. συγγνώμης. ὁ δὲ
 ῥοῦ οὐδὲ γὰρ μάταιον, καὶ
 ἐπ' αὐτοῦ τινὲς αὐτῶν ἀξιοί,
 ὅπόθεν ἡ πολλομίους ἐξηπά-
 τηται, ἡ ἰσχυρὰ αὐτῶν τῷ
 ὁδῶν φαρμάκῳ ἐκείνῳ.
 ὁ δὲ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, οἷα πολ-
 λὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, τῷ
 αὐτῷ ψυχρῷ ἀνθρώπῳ,
 καὶ τὸν νόσον τῶν ἰσχυρῶν.
 ἀπὸ περὶ ἐκείνων, ἃ ἄει-
 τε, φημὶ, οἱ αὐτὸ ἀνὰ τῆς
 χεῖρας τὸ ψεῦδος περὶ πολ-
 λῶν τῆς ἀληθείας τίθεται
 ἡ δυνάμει τοῦ πρῶτον, καὶ
 ἀφαιρῶνται ἐπ' ἐκείνῳ πᾶσι
 φάσμα ἐναγκαλῆς. τοὺτους
 οὐκ ἐθέλω ἀδύναμι, τὴν αὖ
 γὰρ τοῦτο ποιοῦσιν. Φι-
 λοκλῆς. ἡ πολλοκατανόη-
 κας ἡδὲ τινὰς τοιοῦτους, οἷς
 ἔμφυτος ἔρως. οὗτός ἐστι πᾶσι
 τὸ ψεῦδος; Τυχὼν δὲ καὶ μά-
 λα πολλοὶ εἰσιν οἱ ὁδοῖ. Φι-
 λοκλῆς. τί δ' ἐν αὐτοῖς, ἡ ἄνοι-
 ας καὶ αἴτια ἐν αὐτοῖς φάντα-
 σμα μὴ ἀληθὴ λέγειν; ἢ γὰρ τὸ χεί-
 ρος. ἀπὸ τῶν βελήσεων πᾶσι.
 ῥῶτα.

neque enim de his rogabam,
 cui qui quum usus postulat,
 mentiuntur. Venia nimirum
 hi, imò laude plique eo-
 rum digni sunt, quicunque
 vel hostes fefellerunt, vel
 ad salutem tali quopiam
 pharmaco usi sunt ni neces-
 sitatibus, cuiusmodi multa
 Ulysses etiam fecit, ut et
 vitam suam, et sociorum
 reditum redimeret. Sed de
 illis, vir optime, dico, qui
 nulla necessitate menda-
 cium ipsum veritati longè
 anteponunt, ipsa re vide-
 licet delectati, atque in ea
 sine ulla idonea occasio-
 ne versari. Isti ergo scire
 cupio cuius commodi gra-
 tia, istud agunt. PHI-
 LOS. Analicubitales al-
 liquos iamprehendisti,
 quibus hæc insita sit men-
 tiendi libido? TYC. Et
 quidem admodum multi sunt
 huiusmodi. PHILOS.
 Quid aliud ergo in causa sit
 quòd mentiuntur, nisi de-
 mentia? si quidem rem pes-
 simam optimæ loco pro-
 plant,

πάντα. ΤΥΧ. οὐδ' ἔτι τῷ, ἵνα
 ποικίλῃς ἅρ' ἐγὼ σοὶ δαίξωμι,
 σωτὴς τὰ πάντα, καὶ πλὴν γυνήσ
 πλὴν θαύματος οὐκ οἶδ' ὅ-
 πως ἱαλωκότας ὧδε τῷ κα-
 πῷ, καὶ φιλοφωδῆς ὄντας,
 ἃς ἀνιᾶσθαι μὲν, ἃ βιοῦντοι
 ἑνὸς ὅς τις τοὶ τὰ πάντα, ὅ-
 πως χαίρουσιν αὐτοῖς τι, καὶ
 τὰς ἱπποχάροντας ἱξάπα-
 τῶντος. ἀκάνουσι μὲν γὰρ τοὺς
 παλαιούς περὶ ἡμῶν σι καὶ ἀ-
 δέουσι τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτή-
 σιαν τὸν Κνίδιον, καὶ περὶ
 τῶν τὸς ποιητῶν, καὶ τὸν
 Ομηρον αὐτῶν, ἀοιδίμους ἄν-
 δρας, ἱγρῶσθαι τῷ ψάματι
 λαχίμους, ἃς μὴ μόνον ἱ-
 ξάπαται τὸς τότε ἀκάνοντας
 αὐτῶν ἀπὸ καὶ μίχθις ἡμῶν
 διηγεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἱ-
 σχυροῦς ἐν καμίσιοις ἵπ-
 σι, καὶ μέτροις φιλαπόμφο-
 ῖμοι γὰρ ποικίλεις αἰδῆσθαι
 ἑνὲς αὐτῶν ἱπασθῆναι, ὅπο-
 ταν οὐρανοῦ βελὺν, καὶ Πρὸ-
 μηθεὺς δούρῃ διηγῶνται,
 καὶ Γίγαντες ἱπανόσασιν,
 καὶ πλὴν ἐν Ἀδού παῖδ' ἡρα-
 γοδίαρ,

gentiumque rebellionem, atque omnem illam de Inferis tra-

ptant. TYC. Hoc nihil est
 nam ego tibi multos ostend-
 derim ac cetera prudentes,
 ac sapientia mirabili: ne-
 scio tamen quo pacto captos
 hoc malo, mendacique stu-
 diosos, adeo ut ego certe
 molestè feram, quod viri ta-
 les, omnibus ceteris in re-
 bus optimi, gaudent tamen
 et se, et eos in quos incide-
 rint, fallere. Nam veteres
 illi, id quod tibi notium
 est quàm mihi, Herodo-
 tus, Ctesiasque Cnidius, at-
 que his superiores, denique
 Homerus ipse, viri celebres
 mendacijs etiam scriptis ve-
 tiebantur, ut non solum e-
 os fallerent à quibus tunc
 audiebantur, verum et
 que ad nos etiam menda-
 cium per manus traditum
 perveniret, in pulcherri-
 mis versibus metrisque serua-
 tum. Me ergo saepe ille
 rum versuum nomine sul-
 jet pudor, si quando cœ-
 fectionem, ac Promethæ
 vincula recensent, Gæ-
 gædia

ἰδίαρ, καὶ ὡς δι' ἔρωτα, ὃ
 Ζεὺς ταῦρ' ὃν ἦ κεν' ὃν ἰγνύ-
 ζε, καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς
 ὄρνικον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεισεν·
 ἔτι δὲ Πηγάους, καὶ Χιμαί-
 ρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κυ-
 κλωπας, καὶ ὅα' ὠιδιᾶντα, παλ-
 νυ ἀπόκοτα, καὶ τερπεία
 μυθία, παιδῶν ψυχὰς λεη-
 λῆν δυνάμει, ἔτι τὴν Μορ-
 μὴν, καὶ τὴν Λάμιαν διδιδύ-
 τωρ. καὶ τοι τὰ μὲν τῶν ποιη-
 τῶν ἴσως μέτρια· τό δ' ἡ πό-
 λης ἥδη καὶ ἰθὺν πομπὰ κοι-
 νῇ καὶ δῆμοσίᾳ ψάλλεσθαι,
 πῶς ἔγγλοισιν· ἢ Κρήτῶν μὲν,
 τῷ Διὸς τάφορ διακύνοντόν,
 οὐκ αἰσχύνονται· Ἀθλωαὶ δὲ
 ἢ Εὐαχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀνά-
 στροβιλά φασι, καὶ τὸς παρ-
 τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀφί-
 κῆς ἀναφυῶν, καθάπερ τὰ
 λάχανα, πολὺν σιμυδιερῶν
 οὕτω τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ ὄφ-
 ως ὀδόντων, Σπάρτης τινὰς
 ἀναβιβλασιγενῶν διηγουῶνται.
 ὅς δ' ἂν ἔρ ταῦτα, καταγί-
 λασα ὄντα, μὴ ἴεται ἀλλοῦ ἄ-
 νος, ἀπ' ἑμφρόνους ἂν ἰξίτα
 ἴωρ

xant. quod si quis hæc, quum sine ridicula, vera esse non
 creda

gadiam: & quo pacto ob
 amorem Iupiter in taurum
 & cygnum versus sit: &
 quemadmodum ex muliere
 quispiam in auiculam
 versamve mutatus sit: Pen-
 gasos præterea, Chimæ-
 rasque & Gorgonas, de Cy-
 clopas, atque id genus om-
 nia, admodum absurdas
 monstrosasque fabulas, &
 quæ mentes afficere pueror-
 um queant, qui larvam
 adhuc lamiâque metuumt:
 quanquam poetica sint for-
 tasse tolerabilia: ac urbes
 iam gentesque totas una vo-
 ce ac publicius mentiri, an
 non hoc ridiculum? vela-
 ti cum Cretenses sepul-
 crum Iouis ostendere non
 pudet: & Athenienses Eu-
 richionium editum è ter-
 ra ferunt, primosque illos
 homines in Attica olerum
 more ex terra emeruisse. Hi
 tamen multo verecundio-
 res quàm Thebani, qui ex
 serpentis dentibus satiuos
 quosdā progerminasse nar-
 creda

ἴσμεν ταῦτα, Ἰκκορίδης τινὸς, ἢ
 Μαργίτης νομίσοι ἢ πάθωσιν,
 ἢ Τριπόλεμον ἰλάσσειν ἢ τὸ
 αἶρ', ἐπὶ δρακόντων ἐπο-
 πτεῖται, ἢ Πάνα ἤκερ ἐξ Ἀρ-
 κιδίας, σύμμαχον ἐς Μα-
 ραθῶνα, ἢ Ὠρέθυαν ἐπὶ τοῦ
 Βορείου ἀναρπαδῶσαι, ἀσι-
 βῆς οὐτός γε καὶ ἀνόητος αὖ-
 τως ἰδοῦν, οὕτω περὶ ἁλλοῖς
 καὶ ἁλλοῖσι πράγμασι πε-
 πισῶν. ἐς τοσούτοις ἐπιπραΐ-
 τὸ ψεύδεται. Φιλ. ἀπ' οἱ
 μὲν ποιεῖται, ὃ Τυχιώδη,
 καὶ αὖ πόλλας ἂν συγγνώ-
 μης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν
 τὸ ἐκ τοῦ μύθου τριπλὸν ἰπα-
 γωγότερον ὀρίσκαταμιγνύ-
 του τῇ γραφῇ, οὐπὲρ μάστι-
 γαι δύνανται πρὸς τοὺς ἀ-
 προαταῖς. Ἀθελῶσι δὲ καὶ
 Θελῶσι, καὶ ἢ τινὲς ἄλλοι,
 σιμνοτέρως ἀφαιρῶν-
 ται τὰς παρτίδας ἐκ τῶν
 βιούτων. ἢ τοῦ τις ἀφίλοι
 τὰ μυθώδη τῶτα ἐκ τῆς
 Εὐνάδος, ἢ ἄν ἡρωϊστικῶ-
 μῶ, τὸς περὶ τῆς αὐτῶν
 ἡ-

credat, sed ea prudenter ex-
 aminans, Coræbi cuius-
 piam, aut Margitæ exi-
 stimet esse, si quis aut Tri-
 ptolemum credat in alatis
 draconibus per aërem ve-
 hantem esse, aut ^h Pand-
 quendam ex Arcadia in
 Marathonem venisse au-
 xilo, vel ⁱ Orithyam à
 Borea raptam esse, impius
 nimirum hic atque insanus
 videatur eis: quippe qui
 tam manifesta verâque non
 credat. usque adeò obtime-
 mendacium. P H I L O S.
 At poëtis Tychiade, orbi-
 bûsque fuerit fortassis ignos-
 scendum: nam illi delea-
 tionem illam quæ ex fab-
 ula proficiscitur, ut quæ
 maxima sit illecebra, poë-
 matibus suis immiscere, qua
 potissimum erga auditores
 opus habent. Athenienses
 verò, Thebanique, & si qui
 sunt alij, patriæ suæ plus
 maiestatis ex huiusmodi fir-
 gmentis conciliant. Quòd si
 quis fabulas auferat è Græ-

cia, nihil obstiterit quò minus eorum narratores fame-
 inte.

ἢ φθλῶτα, μηδ' ἀμφοῖ τῶν
 ἑτέρων τὰ ληθὺς ἀπέειπεν ἰδιω-
 τάντων. οἱ δ' μηδὲ μίας ἐν-
 καὶ τοιαύτης αἰτίας, ὅμως
 ἔχοντες τῷ ψάσματι, παρ-
 ἥλοιοι ἀκότως δοκοῖν ἄρ-
 τυ. ἢ λέγας· ἐγὼ γὰρ παρὰ
 Εὐκράτους ἤκω, τῷ πάντι,
 ποτὰ τὰ ἅπαντα καὶ μυθώ-
 δη ἀπέειπες· μάλλον δ' ἔμελλαν
 ἐν ληρομέσων ἀπὸν, ὅχως
 μὲν, ἢ φίλων τῷ πράγματι
 πλὴν ὑπεροχῇ, ἀπὸ μὲν ὅ-
 πως αἱ Εὐκράτους ἐξυλάσθαι,
 ποτὰ τεράσια καὶ ἀπρόκοτα
 διηξίουσι· Φι. καὶ τοι, ὦ Τυ-
 χιάδη, ἀξιοπρεπὲς ὁ Εὐκράτης
 ἔστι. καὶ ὁ δὲ ἀπὸ δὲ πρὸς
 σεν, ὡς ἐκένει, οὕτω βα-
 θλὺν πάγονα καθάμενοι, ἐ-
 ξηκοντῆτος ἀνὴρ, ἔτι καὶ οὐλο-
 βρία ξιωτὸν τὰ ποτὰ, ἵνα
 μέναιεν ἄρ καὶ ἄλλοι τινὲς ψως
 δομῆν ἀπὸσαι παρὼν, ὅς
 πως αὐτὸς τι βλάβησαι τοιοῦ-
 τος. Τυ. ἢ γὰρ οἶδα ὧς ἴσται,
 οἷα καὶ ἔπειτα, ὅπως ἂν αὐτὰ ἐπι-
 στήσῃ, ὡς δ' ἐπὶ μνηστῶ τοῖς
 πλῆ.

intereant, quando iam ne-
 mo futurus sit hospitium,
 qui verum vel gratis audi-
 re velit. At si qui nulla ta-
 li causa, gaudent tamen
 mendacio, hi omnino ridi-
 culi merito videantur. TYC.
 Rectè dicis, nam ego pro-
 tinus ab Eucratis illo cele-
 bri venio, ubi multa incre-
 dibilia ac faculosa quum
 audissem, imò verò medio
 in sermone discepsi, non fe-
 rens narrationem tam su-
 pra fidem, sed me velut fu-
 riæ quadam abegerunt, dum
 monstrosa multa atque ab-
 surda referent. PHIL.
 Atqui, Tychiade, vir gravis
 Eucratis, est & nemo certè
 crediderit illum tam pro-
 missa barba, virum sexa-
 genarium, & qui præterea
 sit plurimum in philosophia
 versatus, sustinuisse ut alium
 quenquam audire se præ-
 sente mentientem, nedum ut
 ipse tale quicquam audeat.
 TYC. At nescis, amice,
 qualia referebat : tum ea
 quàm constanter offerebat : præterea quàm sanctè in plerisque
 iurabat,

πλάσις, παρασησαμένη
τὰ παῖδια· ὥς μὲν καὶ ἀρ-
βλίποντας αὐτὸν, ποικίλα
ἰννοῦν, ἄρτι μὲν, ὥς μέμνησι,
καὶ ἔξω αὖτε κατεσηκότῃ, ἄρ-
τι δέ, ὥς γόης ὢν, ἄρα ἔσθῃ
μόνον ἡλιόθεα μὲν, ἐπὶ τῷ
λιοντῇ γηλοῖον τινα πύθιον
παιδίσκον· οὕτως ἄτοπα
διηγεῖτο. ΦΙ. τίνα ταῦτα,
πρὸς τῆς Εἰσίας, ὃ Τυχιὰς
ἀν; ἰδίῳ γὰρ ἀδελφῇ, καὶ τῇ
να τῷ ἀλαφροῦ ἀντὶ γηλοῦ
τῷ ὅτῃ πᾶσι ἰσχυρῶς. ΤΥ.
ἀποβα μὲν καὶ ἀποτι, ὃ Φιλό-
κλεις, φοιτᾷ πρὸς αὐτὸν, ἀ-
ποτι πῶς καὶ τῷ σχολῇ ἀ-
γοίμι. τὰ μὲν δὲ Λιοντὶχὸν
συνγροῦμαι διότι (ἰταῖ-
α δὲ μοι, ὥς οἶδα) ἀπὸ τῆς
παρὰ τῷ πατρὶ, ὥς παρὰ Εὐ-
κράτῳ ἰωθῇ ἀπὸ τοῦ, νο-
μῶντα ἰπισχυρόμεν, ἀμ-
φοῖν ἔνθα, ὥς καὶ τῷ Λι-
οντῇ συνγροῦμαι, κα-
κῶν ἰδοίμι (ἰνοῦσκα
γὰρ, ὥς νοοίη) παραγίγνο-
μαι πρὸς αὐτὸν. εὐείπω δὲ

αὐτόν

ὅτι ὅτι Leontichum conuenirem, ὅτι Eucratem videre
(ignoraueram autem quod egrotaret) ad eum peruenio.

Leon

iurabat, ad motis etiam f
lijs, adeo ut ego quum eu
respicerem, varia mecum
cogitarem, interdum qu
dem illum insanire, nequ
animo constare: interdum
verò ita cogitabam fugiss
me quod impostor esset, a
tantum temporis k sub leo
nis pelle ridiculam quan
dam simiam circumcussisse
adeo absurda narraba
PHI. Quamnam illa per La
res sunt, Tychiade? nam cu
pio cognoscere quamnat
præstigiaturam sub tam lon
ga barba occuluerit. TYC
Solebam quidem etiam a
lias Philocles aliquoties
eum interuifere, siquand
videlicet multo ocio abun
darem. Hodie verò quu
opus esset mihi conuento L
onticho (est autem, ut sci
amicus mihi) edoctus à pu
ro eum se ad Eucratem m
ne conculisse, ut eum mor
inspiciendi causa visere
amborum nomine, nem

οὐτόθι τὸν μὲν Λεοντίχου ἐκ
 τι, ἰφθάκη γὰρ, ὡς ἰφασχομ
 λίζου περὶ ξιληλυθὸς, ἄλ
 ος διςυχνὸς, ἐν οἷς Κλιό
 γμος τε λῶ, ὃ ἐκ τοῦ περι
 ἄττ, καὶ Δανόμαχ· ὁ Στωϊ
 ος, καὶ ἰάμ. οἶδα τὸν ἐπὶ
 οἷς Πλάτων· ὁ λόγος θαυ
 μάξια δάξιοι ὡτα, ὡς μόνου
 κειδὼς καταναφροκτότα τῶν
 νόμων τῷ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς
 ποιοῖς ἐπερὶ ἵππου διωξίμ
 ον. ὁρᾷς οἷος ἀνδρας τοι φη
 μι, πανσέφους καὶ παναρί
 ος, ὅτι πρὸς τὸ λεφάλοισιν αὐ
 τὸ, ἐξ ἐκείνης περὶ ἀρίστως,
 ἀδισίμους ἀπαντας, καὶ μο
 νοουχὶ φουβὸς τῶν πρόβω
 ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίφον· ὁ πα
 ρὼν κατὰ χάμα, οἶμας, τῆς
 νόσου ἐπικληθείς. καὶ ῥᾶρον ἐ
 δόκησεν ἔχειν ὁ Εὐκράτης.
 καὶ τὸ νόσημα τῶν σιωπρόφων
 λῶ. τὸ ῥῆμα γὰρ ἐς τὸς πό
 δας αὐτοῖς αὐτῷ κατακληλυ
 θη. καθεξίδια δὲ μετὰρ αὐ
 τόν, ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκρά
 τας ἐκίλων, ἄριμα ἐκκλί
 νας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀδωρικόν,
 ὁ πό.

in lecto iuxta se iussit voce,

Leontichum ibi iam non in
 venio (nam paulò antè, ut
 dicebant, exiuerat) alios ve
 rò confertos reperio, in qui
 bus erat & Cleodemus Pe
 ripateticus, & Dinoma
 chus Stoicus, & Ion, nosti
 virum? Illam dico qui ex
 Platonica doctrina man
 gnā sui admirationem ex
 pectat, ut qui solus mentem
 viri deprehenderit, quicūque
 eius oracula alijs quoque
 possit enarrare. Vides quos
 tibi viros nomino, nimi
 rum omni sapientia atque
 omni virtute præditos, ut
 pote ipsum ex quaque sen
 tia caput, reuerendos her
 cle omnes, atque aspectu
 propemodum terribiles. Ad
 erat præterea medicus An
 tigonus, ut usus in morbo
 esset aduocatus opinor. Et
 meliùs iam habere se vide
 batur Eucrates: ac morbus
 quidam ex familiaribus e
 rat. humor enim rursus in
 pedes ei descenderat. Se
 dere me ergo Eucrates
 languidulè remissa paululūm

NNn

quum

ὅπως ἔδει με, καὶ τοὶ βοῶντες
αὐτῷ, καὶ στρατονομῶντι, μετα-
ξύ αἰσίων, ἐπέκρου. καὶ ὁ μά-
λα σφυλαγμῶ, μὴ ψά-
σαιμι τὸ ποδῶν αὐτοῦ, ἀπλο-
γησάμην. τὰ σωθήη ταῦτα,
ὡς ἀγνοῶσαι νοσῶντα, καὶ ὡς
ἐπὶ ἱμαθον, θρομβῶ. ἔλθοι-
μι, ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ πηλοῦ. οἱ δὲ
δὲ ἰπποχονορῶντες ἐπὶ τῷ νο-
σώματι. τὰ δὲ ἡδὴ περὶ.
πότος, τὰ δὲ καὶ τότε διεξίον-
τος, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τι-
νὰς ἔκαστος ἐποβάλλοντος. ὁ
γὰρ Κηρύκην, ἀδίνων, φη-
σὶ, τῷ αἰετὶ τῷ ἀνιόμην.
καμῶν τὸ ὁδόντα τῷς μυ-
ζαλῆς, οὕτω φοναθείης,
ὡς περὶ πορ, ἐνδοχῶν ἀς δι-
μαλίου. ἄρτι ἀποδρα-
τῶ, ἔτα πεισψύει περὶ τὰ
σκίλη, αὐτίκα πάντως τὸ
ἀλγος. ὃ δὲ ἀς λίου. ἔφη
ὁ Δανόμαχος, ἐν δὲ ἡδὴ, ἐ-
λάφῃ δὲ θηλείας, ἔτι παρὸν
καὶ ἀβῶν. καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω
πιδανώτορ. ὡς γὰρ ἡ ἱλα-
φῶ, καὶ ἔρρωται μάστιγι ἐκ
τῶν

virginis adhuc, & nondum inita. & res quidem magis
est hoc pacto credibilis; velox enim cerva est, maximèq

quam me conspiceret: quā-
quam interim dum ingred-
rer, vociferantem eum
vocem intendentem audi-
ram: tamen ego admodum
curiosè cauens ne pedes ei
tangerem, ubi me vulg-
ribus istis verbis purgau-
ram quod eum agrotā-
nesciuerim: quod ubi resci-
sem, curriculo venerim: ac
sedi propè. Et illis quide-
sermo iam de morbo era-
τῶ quaedam iam antè dix-
rant, quaedam verò etia-
tunc narrabant: prater
medicamenta quaedam qui-
que proferebat. Cleod-
mus igitur: Si quis ergo (in-
quit) sinistra manu tolle
humo in mustelæ denter
sic interfecta, ut antè dis-
in leonis pellem alligaueri-
nuper excoriati, ac dein-
circum crura posuerit,
lico sedatur dolor. Non
leonis pellem, inquit Din-
machus, ut ego audiui, sed
in ceruæ potiùs foemell

[illegible]

valet pedibus: & leo quidem
fortis est, pinguedo que eius,
ac manus dextra, pilique
qui recte barba prominent,
magnam vim obtinent, si
quis dei nouerit cum pro-
prio cuique carmine: at pen-
dum curam minimè polli-
centur. Et ipse quoque, in-
quit Cleodemus, olim sic per-
tabam ceruina pelle vitem-
dum, propterea quòd cerua
velox esset. at nuper vir qui-
dam Libycus, peritus profe-
ctò in rebus huiusmodi, con-
trà me docuit, ceruis osten-
dens velociorès esse leones:
quippe qui eas, inquit, etiam
persequendo capiunt. Lau-
dabant qui aderant, tan-
quam rectè dixisset Libya-
cas ille. Tum ego: Putatis,
inquàm, incantamentis qui-
busdam sedari talia? aut fo-
rè admotis appendiculis,
quum intus malum grassa-
tur? Riserunt hunc sermo-
nem meum: & palàm in mè
magnam damnabant amen-
tiam; qui apertissimas res

ignorarem, et quibus nemo qui sapiat, contradicat

μὴ ἐχέουσιν ἔχουσιν. ὁ μὲν τοι
 ἱατρός. Ἀντίγονε, ἴδούκα μοι
 ἰατρῶν τῶν ἰατρῶν μὴ πα-
 λαιῶν ἡμῶν, οἷμα, βοή-
 θειαν ἀξιῶν ὡς Εὐκράτης μετὰ
 πᾶσι τέχναις, οἷον τὴν πρᾶξιν
 λατρεῖν ἐπιχειρῶν, καὶ παλαιὰ
 σιτῶναι, καὶ ὅλως ὑποφέρειν
 τὸν οἶνον. ὁ γοῶν Κλισόδημος ὑ-
 πομαδιῶν ἄμα, τίλεις, ἔ-
 φη, ὡς Τυχιάδης, ἀπιστοῦ ἔναι
 σοι δοκεῖ, τὸ ἐκ τῶν τοιού-
 των γίνεσθαι τινὰς ὠφελεί-
 ας ἢ τὰ νοσήματα; ἔμοιγε,
 ὡς δ' ἐγὼ, ἃ μὴ πάντων τῶν
 ῥῖνα κορυφῆς μετὰς εἶλω, ὡς
 πιστώσασθαι τὰ ἔξω, καὶ μη-
 δὲ κοινονοῦντα τοῖς ἐνδοθῶν
 ἐπιχειροῦσι τὰ νοσήματα,
 μετὰ ῥημάτων, ὡς φατε, καὶ
 χοιτίας τινὲς ἐνεργῶν, καὶ
 τῶν ἰατρῶν ἐπιπέμπαντες πε-
 σαυτῶν. τὸ δ' ἐκ ἁρ' ἁρ' οἱ
 εἰδότες ἡμῶν ἐκ τῆς Νημέου λέον-
 τος τὸ δέρμα ἐνδύσας τις ἐκ
 καὶ δύνανται ὅλας μυγᾶνας. ἐγὼ
 γὰρ αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον
 πομπῇ χολῶντα ἐπ' ἀλ-
 γῆς

γὰρ δὲ

vel in Neméi leonis pellem sedecim mustelas integras
 fuerit. Ego profectò leonem ipsum è doloribus saepe cla-
 dicant

quim sic se habeant. At m-
 dicus certè Antigonus d-
 lectari mihi visus est hac r-
 gatione mea. Iam dudum a-
 tem neglectui habitus fu-
 rat, opinor, quum opem E-
 crati ferre ex arte vellet, d-
 nuncians videlicet vino
 abstineret, atque olerib-
 vesceret, & vigorem an-
 mo omnino minueret. Cle-
 demus ergo subridens i-
 terim: Quid ais, inquit
 Tychiade? incredibile ti-
 videtur esse ut ex rebus hu-
 iusmodi parentur quæda-
 aduersus morbos remedia
 Mihi certè videtur, inqua-
 ego: nisi naribus adeò nu-
 cosis sim, ut credam ea quæ
 foris applicantur, nihil
 que cum his quæ morb-
 excitant, intus commun-
 cant: per verba tamen
 ut dicitis, ac prestigiat-
 ram operari: & quum a-
 penduntur, sanitates in-
 mittere. id profectò nu-
 quam fieri possit, nec si quæ

ἡ δ' ὄντων, ἢ ὁλοκλήρῳ ὥσπερ
 τῷ δερματι πάνυ ᾗ, ἰδιώ-
 της, ἔφη ὁ Δηνόμαχος, ἔ, καὶ
 τὰ βλαῦτα ἐκ ἐμὴ λησὶ βίῃ
 μαθεῖν, ὅρτινα τρόπον ὠφε-
 λῇ τοῖς νοσήμασι προσφύμι-
 να. καὶ μοι δοκῆς ἐστὶ τὰ πε-
 φανίστα ἅρ' παραδείξασθαι
 ταῦτα, τῇ ἐκ πρὸς τοῦ πυρὸς
 τὰς ἀπομπὰς, καὶ τῇ ἐκ τοῦ
 τὰς καταβλήξας, καὶ βροχῶν
 ἰάσεως, καὶ τῶν αἰ-
 γράδων ἢ δὴ ποιοῖσιν. ἢ γὰρ
 να γίνονται ἅπαντα. τί δ' ἔστι πο-
 τε ἐκ τῶν αἰσθητῶν γίνονται
 ὑπὸ τῶν οὐρανῶν, ἀπείρυντα, ὡς
 δ' ἐγὼ, ξυμπραίνῃ, Δηνόμα-
 χος, καὶ ἡλῶ, φασί, ἐκ τῶν τῶν
 ἡλῶ οὐδ' ἔστι, ἀφ' ἧς, ταῦ-
 τα δ' ἅλα μὴ τὰ βλαῦτες δυνά-
 μως γίνονται. ἢ γὰρ μὴ
 πείσας, πρότερον ἐπ' αὐτῶν τὸν
 λόγον, διότι φασί, ἐκ τῶν
 ὡς, τῇ πυρὶ καὶ τῇ οὐδ' ἔστι
 τῇ δι' αὐτῶν ἢ ὄνομα θισπύ-
 ριον, ἢ ἢ βάρβαρον καὶ
 ἢ τῇ βροχῶν ὡς δ' ἔστι
 τῶν ὡς, ἢ τῇ βροχῶν μύθοι
 λέγεται

aut nomen aliquod diuinum, aut dictionem aliquam barba-
 ricam, ob id ex inguine fugiat : amiles adhuc fabulae sunt

dicantem vidi in vniuersa
 sui ipsius pelle. Nimium i-
 diota es, inquit Dinoma-
 chus, neque vnquam tibi
 cura fuit, ut disceres quomodo
 nam modo res istiusmodi
 aduersus morbos quum ad-
 hibentur, conferunt : ac mihi
 videris ne notissima qui-
 dem ista recepturus, febrim
 videlicet istarum profliga-
 tiones, quae certo quodam
 ambitu recurrunt, tum ser-
 penum demulsiones, ac bus
 bonum sanationes, & cae-
 tera quaecunque anus etiam
 iam faciunt. quod si illa
 fiunt omnia, quum tandem
 non putabis haec etiam si-
 milibus rebus fieri? Infa-
 nta congeris, inquam, Di-
 nomache, ° clauumque, ut
 aiunt, clauo extrudis. Ne-
 que enim constat ea quae
 commemoras, eiusmodi vi
 fieri. Quamobrem nisi red-
 dita ratione persuaseris pri-
 mum natura fieri posse, ut
 febris tumorque vereatur,

ἀγόμενά δ' ἐσσι. σὺ μοι δοκᾷς, καὶ
 αἰὲς ὁ Δινομάχῃ, τὰς τοιαύ-
 τα λέγων, ὅτε θεὸς ἔνθ' ὡς αὐ-
 τῷ. ἄγε μὴ οἶα τὰς ἰάσεως οἶδον
 τι ἔνθ' ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων
 γίνεσθαι. ἔτι δ' ἔγωγε, μὴ
 διὰ τοῦτο, ὅτι αἰεὶ κοινὰ ᾗ οὐδὲν,
 καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰς τοιαύ-
 τα ψαδῶν ἔναι. ἐγὼ δ' καὶ θεὸς
 αἶψα, καὶ ἰάσεως αὐτῶν, καὶ ἄ-
 λυτοι οἶσι τὴν ἁμνοῦντας, ὑπὸ
 φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς ἀνι-
 πάντων. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐ-
 τὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἡπια
 φάρμακα πᾶσιν τοῖς ἱερά-
 πωρον τὴν νοσούντας, ἐλόντας
 καὶ μυγᾶσας πριάσθοντες. ἔα
 τὸν, ἔφη ὁ Ἴων. ἐγὼ δ' ὅμως
 θαυμάσιόν τι διηγέσθαι. ἔγωγε
 δὲ ἐγὼ μὲν ἀρχαῖον ἔτι, ἀμφὶ τὰ
 τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν,
 ἔτι δὲ τις ἀγέμων τοῦ πα-
 τρός, Μίδαν τὸν ἀμπελουργόν,
 ἱερῶν μυσθόν ἐς τὰ ἄλλα οἰκί-
 πλιν καὶ ἱερατικόν, ἀμφὶ πλῆθος
 ὧν ἀγορεύω, ὑπὸ ἰχιδίους δι-
 αβύτῃ, ἡμῶν δὲ οὐκ οἶσιν ὁ-
 τα

quaecunque retulisti. Tum
 hi videris, inquit Dinoma-
 chus, quā ista dicas, ne de-
 quidem esse credere. Siqui-
 dem putas fieri non poss-
 ut per sacra nomina reme-
 dia morbis afferantur. Hoc
 inquam ego, vir optime, re-
 dixeris. nihil enim prohi-
 bet quò minus, etiam si mi-
 ximè dii sint, ista tamen
 sint vana. Ego verò & de-
 colo, & medelas eorum &
 deo, & leuamenta quae le-
 borantibus conferunt, phar-
 macis videlicet atque an-
 medica restituentes. Itaque
 P. Aesculapius ipse eiusque
 posterī salutaria phar-
 maca admouentes medebant
 aegrotis, non leones aut m-
 stelas circumligantes. Mi-
 hunc, inquit Ion. At ego v-
 bis mirabile quiddam na-
 rabo: Eram adhuc adole-
 centulus, annos natus fere
 14. quum quidam ad patri-
 meum venit nuncians ei, Ma-
 dam vitis cultorem seruū

etiam alijs in rebus robustum atque industrium, & circa pl-
 um iam forum à vipera morsum iacere iam puti-
 fa

τα τὸ σκίλον. ἀναδύντι γὰρ
 αὐτῶν τὰ κλέματα, καὶ ταῦς χά-
 ρασι πειπλίκοντι, πεσὺν
 πύθον τὸ θεῖον δακῆν λα-
 τὰ ἢ μίξαν δάκτυλον. καὶ τὸ
 μὴ φθάσαι, καὶ καταδιῶναι
 αὐτοῖς τὸν φωλὸν· τὸν δὲ
 οἰμῶσαν, ἀπηνύμφορον ἢ ἀλ-
 γηδόνων. ταῦτά τε οὐκ ἀ-
 παρήκνιστο, καὶ τὸν Μίδαν
 ἰορῶν αὐτὸν ἰσὶ σκίμπος
 δὲ τῶν ὁμοσθένων πεσ-
 νομιζόμενον, ὅλον ὠδινά-
 τα, πικρὸν, μυδιῶντα πλὺ
 ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἰμ-
 πνέοντα. λυγρὸν δὲ τῶν
 πατρὶ τῶν φίλων τις παρὼν,
 θάρρα, ἔφη· ἰδὼ γάρ σοι ἄν-
 δρα Βαβυλόνιον τῶν Χαλ-
 δαίων, ὡς φασιν, καὶ τίκα μέ-
 ταμι, ὃς ἰάσεται ἢ ἄνθρωπον.
 καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λίγην, ἔ-
 κριν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστη
 ἢ Μίδαν, ἐποδὶ τινι ἰσταῶ.
 ὅς τ' ἰδὼν ἔσθματ', ἔτι
 καὶ πεσαναρτίῳ τῶν ποδῶν
 τιθνηκῆας παρθένου λίθου ἀ-

πὸ

re veneno quadam incantatione, et ad pedem eius ap-
 penso virginis defunctae lapillo, quem e calumna exci-
 derat. Atque istud quidem haecenus forsitan mediocre

facto crure. Etenim dum
 ligaret palmites, ac vallis
 circumplicaret, adrepem-
 tem bestiolam maximum ei
 pedis momordisse digitum.
 Tum illam quidem illic
 aufugisse, et sese rursus in
 latebram condidisse. Illam
 vero eiulare perditum e do-
 loribus. Haec ergo quum
 nunciarentur, iam Midam
 ipsum videbamus lectica
 domum a conseruis ap-
 portari, inflatum torum, li-
 uidum, ac superficie tabes-
 factum, vix iam spirantem.
 Pater ergo quum id mo-
 lestè ferret, amicorum quis-
 piam, qui tum foris ad-
 erat: Bono animo es, in-
 quit. Ego enim virum quen-
 dam Babylonium ex Chal-
 daeis quos vocant, protin-
 us huc adducam, qui sa-
 nabit hominem et ne diem
 narrando conteram, venie
 Babylonius, ac Midam re-

stixit, effugato ex corpor-

πὸ τῆς εἰληῆς ἱκνόμενος· καὶ
 τοῦτ' μὲν ἴσως μίτριον· καὶ
 τοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμει-
 ν' ὅτ' τὸν ἀκίμποιον, ἐφ' οὗτις
 κινόμειστο, ὥχεται ἐς τὸν ἀ-
 γρὸν ἀπὸ δ' ἑσθλὸν ἡ ἰσχυρὰ
 δὲ ἰδιωτικὴ· καὶ ὁ ἐκλήτης
 ἱκνέσθ' ἀπὸ τοῦ· ὁ δὲ καὶ ἄλ-
 λα ἐπὶ τῇσι θεοῖσι ὡς ἀ-
 ληθῆς· ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἰλ-
 θὼν ἔπειτα, ἰσχυρὰν ἱεράτι-
 κὰ τινα, ἐκ βίβλου παλαιᾶς,
 ὀνόματα ἱερὰ θεῶν, καὶ δα-
 δὲ καθ' ἑκάστην τὸν τόπον,
 περιελθὼν ἐς πρὶς ἐξέλα-
 σιν ὅτ' αὖτ' ἱερωτὰ ἐν τῇσι τῶν
 ὄρων· ἡκοι οὖν ὡς πρὶς ἰλ-
 κόμενοι πρὸς τὸν ἱερὸν δῶν,
 ὄφεις ποταμοί, καὶ ἀσπίδες
 καὶ ἰχθυοὶ, καὶ θέραισαι
 καὶ ἀκοντίαι, φρυγίαι καὶ
 φιδῶναι· ἰλκόμενοι δὲ ἐς θά-
 λασσαν παλαιὰν, ἐπὶ γὰρ οὗ-
 οἶμαι ἱερωτὰς μὴ διωκ-
 μένους, παρακούειν τῶν πε-
 σάγματος· ὁ δὲ μάστιγι
 φη παρῆναι πάντας, ἀπ' ἑ-
 νατίναν τῶν ὄρων τὸν νότον
 ἑλκετοτονέειν, προσβῶν τὸν
 ἱερέα

fuerit. Tum Midas iam
 pse sublato in quo allau-
 erat scabello, discessit i
 agrum. tantum potuit in
 cantatio, & columnaris i
 le lapis. At idem iste Baby-
 lonius alia prater ea diuin-
 planè fecit. Nempe in agrum
 profectus manè, quum pro-
 nunciasset sacra quedam
 ex vetusto codice septem no-
 mina, sulphure ac face lu-
 strato loco, in orbem te-
 obambulans, serpentes om-
 neis inuitos exciuit quicun-
 que intra eam regionem e-
 rant. Veniebant ergo tan-
 quam ad incantationem tra-
 cti serpentes multi, atque
 aspidēs, & viperæ, & ce-
 rastæ, & iaculi, phryniæ
 ac physali: relinquebatur
 autem vnus draco anno-
 sus, prorepere, ut opinor
 ob fenestram non valens
 qui non fuerat audiens d-
 cto. At magus. Non adsum
 omnes, inquit. Tum vnus
 quendam ex serpentibus
 cum videlicet qui manu mi-
 nimus erat, selectum lega-
 tum

ἤπιμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ
 μεταμικρὸν ἤκε καὶ κἄν. ἔ-
 πα δὲ σιωπηλὸς ἦν, ἐνερ-
 σης δὲ αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος,
 τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατακ-
 θησάμενος ἐπὶ τῷ φουσίματι,
 ἡμᾶς δὲ ἰθαυμάζομεν. ἂν
 μοι, ὦ Ἴων, λέγῃς, ὅς τις,
 ὁ πρωτότης, ἐνί, ἄρα καὶ
 ἰχθυόεντι δράκοντι ἄδῃ,
 ὡς φησὶ γιγνησκότα, καὶ σκίπτει
 καὶ ἔχωρ καὶ κἄν, ἰπταμένης
 οὐ μὴ πάσης, ἔφη ὁ Κλειόδη-
 μος. ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἀπιστότε-
 ρος ὢν σε πάλαι τὰ ἰαυτά
 (ὡμὰ γὰρ ἔδυνε λόγῳ διω-
 τὸν γίγνησθαι ἄρ' αὐτὰ πισ-
 σοι) ὁμῶς ὅτι τὸ πρότερον ἔ-
 δοκε πτόμενον τὸ ξύρον τὸν
 βάρβαρον (ἐξ Ὑπερβορίου δὲ
 λέγω, ὡς ἔφασκον) ἰπίσθαι, καὶ
 ἐνικνύειν, ἐπὶ πολλὴν ἀντι-
 σχῶν. τί γὰρ ἴδαι ποιεῖν, αὐτὸ
 ὀρῶντα δὲ τὸ αἶρ' ἐφ' ἑρ-
 μένον, ἡμίρας οὐσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ
 δὲ πυρὸς διελθόντα, καὶ
 σχολῇ

ium mittebat ad draconem :
 ac paulò post venit etiam il-
 le. At postquam iam colle-
 cti constitissent, Babylonius
 in eos insibilavit. Atque il-
 li repente admodum omnes
 ab eius flatu incensi sunt,
 nobis interim admiranti-
 bus. Tum ego: Dic mihi, in-
 quam, Ion: serpens ille les-
 gatus, iuvenem illum dico:
 utrum manu deduxit draco-
 nem, qui iam, ut ais, senue-
 rat, an ille baculum gestans
 innitebatur? Ludis tu qui-
 dem, inquit Cleodemus: at
 ego, qui et ipse quoque o-
 lim minus talia credebam,
 quàm nunc tu (putabam e-
 nim nulla ratione fieri pos-
 se ut ea crederem (tamen
 quum volentem primum
 conspicerem peregrinum il-
 lum barbarum (erat autem,
 ut ferebant, ex Hyperbo-
 reis) credidi, ac victus sum,
 quum tamen multum diu
 repugnassem, nam quid fa-
 cerem quum eum cernerem

in aëre volentem, atque id interdum, ac super aquam in-
 gredientem, atque per medium ignem incedentem, id-

αχαλῆ καὶ βᾶδλυ, σὺ ταῦτα, λὺ
 δὲ ἔγω, ἄδω τὸν Υπερβόρειον
 ἄνδρα πετόμενον, καὶ ἐπὶ τῷ ὕ-
 φαι· βιβηκότα; καὶ μάλα, καὶ
 δὲ ὅς, ἐπιδεδυμένον γὰρ καρβα-
 τίνας, οἷα μάλα καὶ ἱκάνοι ἐπὶ
 δύντα. πὰρ δὲ ἔρ' σμικρὰ ταῦτα
 τατί γε καὶ λίγα, ὅτε ἰπε-
 ρείκνυτο ἔρωτας ἐπιπέμπον,
 καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νε-
 κρὸς ἰόλους ἀνακαλῶν, καὶ
 πλὴν Εκάτῃ αὐτῇ ἐναρχῇ
 πασι δὲ, καὶ πλὴν σιελύλῃ κα-
 τασπῶν; ἔγω γὰρ δυνάμεμαι
 ὑμῖν, ὅτε ἄδω γυρόμενα ἐπὶ
 αὐτῷ ἱερῷ Γλαυκίῃ καὶ Ἀλεξιδίῃ.
 ἔρτι γὰρ ὁ Γλαυκίης, τοῦ πα-
 τὸς ἀρθανόντος, παραλα-
 βὼν πλὴν υἱοῦ, ἐράδην Χρυ-
 σίδος τῆς Δημωνίτης θυγα-
 τρος· ἐμοὶ δὲ διδασκαλῶ ἐ-
 χῆτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ
 καὶ γὰρ μὴ ὁ ἔρως ἱκάνος ἀπη-
 σχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἄν-
 ῥηκεν τὰ τῷ πειπάτου ἀπὸ
 τοῦ ὁς καὶ οὐτω καὶ δικαίως
 ὅν ἀνέλκε, καὶ πλὴν φυσικῶ
 ἀκρόα.

quæ lentè ac sensim? Tūne
 inquam ego, ista videbas
 vitum Hiperboreum por-
 tantem, aut super aquas am-
 bulantem? Et maximè, in-
 quit ille, carbatinas indu-
 tum, quo calceamenti ge-
 nere illi patissimùm utun-
 tur. Nam minutula ista quic-
 quid attinet referre, quæcunque
 fecit, quo pacto amores im-
 miserit, ac demones exege-
 rit, mortuisque marcidis
 in vitam reuocauerit, atque
 Hecaten ipsam palàm con-
 spectibus exhibuerit, et Ly-
 namque è cælo detraxerit?
 Quin ego vobis referam
 quæ ab eo fieri conspexi in
 Glaucia Alexidis filia,
 Glaucias hic quum patri
 nuper defuncti substan-
 tiam suscepisset, Chrysi-
 dem amabat Demæneti fi-
 liam: ac me quidem præ-
 ceptore in disciplina uteba-
 tur: ac nisi amor ille à stu-
 dio deduxisset eum, vniuer-
 sam Peripateticorum do-

ctrinam perdidicisset, ut qui octo et decem quum ej-
 set annorum, iam absoluerat Analytica: tum physicali
 auscu

ἀπρόσαιρ μὴ ληλυθῆαι εἰς τίς
 λθῇ. ἀμχανῶρ δ' ὅμως ὧ
 ἔρωτι, μίωδ' αἰμοὶ τὸ πᾶν. ἐς
 γὰρ δ', ὥσπερ ἀπὸς λῶ, δι-
 δάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερ-
 βόρειον ἐκόνον μάγον ἄω
 πῆς αὐτὸν, ἐπὶ μνῆς τίς (εἰς
 σὶ μὴ τὸ παρατυπία (εἰς αἶψα
 πετιλίσαι τὴ πῆς τὰς θυσί-
 ας) ἐκκαίδεκα δ', ἀτῶχοι τῆς
 Χρυσίδος. ὃς αὐξομένης τῆς
 ῥῆς πλὴν σιλλῶν (τότε γὰρ
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ ζιῶντα
 τιλσιουρῶται) βότρυον τὴ ὄρυ
 ξάμεν (εἰς αἰθείᾳ τινὶ τῆς οὐ-
 κίας περὶ μίς νύκτας ἀκ-
 κῆς ἐπὶ ἡμῖν, πρῶτον μὴ τὸν
 Ἀναξικλῆα τὸν πατέρα τοῦ
 Γλαυκίου, πῆς ἐπὶ μίωδ' ἐ-
 θυῶντα. ἡχανάτῃ δ' ὁ γέρον
 ἐπὶ τὸ ἔρωτι, καὶ ὠρῆντο,
 τὰ τιλῶντα δ' ὅμως ἐφῆλθ
 αὐτῶ ἱρῶν. μετὰ δ', πλὴν Ε-
 κᾶπλῶ τὴ ἀνύγαφῃ, ἱπαχο-
 μένῳ τὸν Κέρβερον, καὶ πλὴν
 σιλλῶν λατίσπασον. πολλῶ
 μορφῶν τι θίαμα, καὶ ἄποτε
 ἀλ.

auscultationem in finem vſ-
 que percurreret. Amore ta-
 men victus, mihi rem o-
 mnem significat. Ego ve-
 rò, quemadmodum pat er-
 rat, quippe qui præceptor
 eram, Hyperboreum illum
 magum ad eum duca, con-
 ductum quaiur illicò mi-
 nis in manum datis (opor-
 tebat enim preparari quida-
 dam ad sacrificia) tum sca-
 decim præterea, si Chry-
 side possetur. Ille verò cre-
 scentem obseruans lunam
 (nam tunc ut plurimum
 huiusmodi sacra peragun-
 tur) fossam cùm effodis-
 set in aperto quodam loco
 domus, sub dio circa mes-
 diam noctem euocauit no-
 bis primùm quidem Anaxi-
 clem Glauciae patrem, an-
 te septem menses vita defun-
 ctum. Succensebat autem
 ob amorem senex, atque in-
 dignabatur: tandem tamen
 ei permisit ut amaret. Po-

stea verò Hecaten quoque
 eduxit, afferentem vnά Cerberum: tum lunam detra-
 xit, multiforme quoddam spectaculum, & quod alias
 aliud

ἀποϊόρ τι φανταζόμενον. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον, γυναικείας
 ἐκμορφῶν ἐπιλείκνυτο, ἕτα
 βοῦς ἰγνίτο πάγκαλόν, ἕτα
 σκύλαξ ἱφαιύντο. τίλόν δ'
 οὐρόν Ὑπερβόρειον ἐκ πηλοῦ
 ἐρῶτιόν τι ἀναπλάσσει, ἄπει-
 ροι, ἱφῆ, καὶ ἄλλαι Χρυσίδα.
 καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπλετο. καὶ
 μετὰ μικρὸν δὲ ἰστίῃ κόπ-
 τατο πλὴν θύρα, καὶ αὖτε
 σελθοῦσα περὶ ἀπὸ τοῦ Γλαυ-
 κίαν, ὡς ἄρ' ἰκελευέσθαι ἱ-
 ρῶτο, καὶ σωτῆρ, ἄρα δὲ
 ἀλεκυρόντων ἀκούσας ἁ-
 λόντων. τότε δὲ ἔτι σε
 ἁλὼν ἀνίστατο ἐς τὸν οὐραν-
 ον, καὶ ἡ Ἐκάτη ἱδν κατὰ
 τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσμα-
 τα ἠφάνισθη, καὶ πλὴν Χρυ-
 σίδα ἐξέπιμψαμὲν περὶ αὐτὴν
 τόπου σχεδὸν τὸ λυκαυγίης.
 ἂ ταῦτα ἔδωκε, ὦ Τυχιάδῃ,
 οὐκ ἄρ' ἔτι ἰσίστησαι, εἶναι
 ποτὶ ἐν ταῖς ἰσφιδῶν χη-
 σιμαῖν λίγαις, ὧ δ' ἰγώ ἐς
 πείσομαι γὰρ ἄρ', εἴγε ἔδωκε αὐ-
 τῷ. νῦν δὲ συγγράμην, οἶμαι, ἂ
 μὴ

aliud apparebat. Primum
 quidem muliebrem formam
 referebat : deinde in vac-
 cam formosam vertebatur
 postremo verò catula vi-
 debatur. Hyperboreus illi
 tandem quum finxisset quen-
 dam è luto Cupidinem : At
 bi, inquit, atque huc per-
 ducas Chrysidem, Ac lute-
 rum quidem protinus euo-
 labas : paulò post autem af-
 fuit illa, pulsans ostium.
 Tum ingressa Glaucian
 complectitur, eum quàm in-
 sanissimè deperiens : Cum
 eo versata est quoad gal-
 los canentes audiuimus.
 Tum verò luna subuola-
 bat in cælum, atque Heca-
 te subijt terram, ceteraque
 spectra disparuerunt : Cum
 Chrysidem tandem emis-
 mus circa ipsum fermè di-
 luculum. Hæc Tychiad
 si conspexisses, haudqua-
 quam ampliùs dubitasses es-
 se multa in carminibus isti
 commoda. Bene dicis, in-
 quam ego. credidissimè e-
 quidem, si vidissem ea : nunc verò ignoscendum mihi putat
 si qu.

ὡς τὰ ὁμοία ὑμῖν ὀξυδρακῆν
 ἴχω. πολλὸν ἀπ' οἷδα γὰρ τὴν
 Χρυσίδα, καὶ λίγας, ἱρακλὶν
 γυναικας, καὶ πρόχαρον, ὃς
 ῥῶ δέ, τίν' ἔνικα διέκλυε
 ἐπ' αὐτὴν ὧν σπηλιώου προ-
 βουτῆ, καὶ μάγος τῷ ἐξ Υπερβο-
 ρέων, καὶ σιλιώης αὐτῆς, καὶ ἄκο-
 σι φρακμῶν ἀγαθῆν ἐς Υπερ-
 βορίους διωκατὸν καὶ πάνυ γὰρ
 ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐ-
 πιδιδὼν ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ἐναντίον
 τοῖς φάσμασι πίπτονθ'. ἐκεί-
 να μὲν γὰρ, ἢν ψόφον ἀκούσῃ
 χαλκῷ ἢ σιδέρεϊ, πύφωσι· καὶ
 ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατίζαυτὴ δέ,
 ἃν ἀργυρίον πεψοφῇ, ἔρχεται
 πρὸς τὴν ἡχοῦ· ἄλλως τε καὶ θαυ-
 μάσω αὐτὴν καὶ μάγους, ἃ δυνάμει-
 ν' αὐτὸς ἱρακλῶα πρὸς τῶν
 πλεονατάτων γυναικῶν, καὶ
 τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῆς λαμ-
 βάνειν, ὃ δέ τι φάρων μυνῶν,
 πάνυ μικρολόγ' ὦν, Γλαυ-
 κίαν ἐπὶ ῥασὸν ἐργάζεται. γε-
 νοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν
 ἅπασιν· ἐγὼ γάρ ἡλίας ἄν
 ἰροίμην

si qualia vos videtis, acutè
 perspicere non possum: ve-
 runtamen Chrysidem illam
 quam diris, novi, mulie-
 rem planè meretricem, ac
 facilem: nec video sanè cu-
 ius gratia ad illam egueri-
 tis luteo illo legato, magò-
 que ex Hyperboreis vsque,
 atque ipsa insuper luna,
 quippe quam viginti drach-
 mis ducere in Hyperboreos
 vsque potuisses. mirificè e-
 nim sese offert ad hanc in-
 cantationem mulier, & con-
 trarium quiddam spectris
 istis habet. Nam ea quidem
 æris ferrive sonum si au-
 dierint, fugiunt (nam id vos
 predicatis) illa verò si ar-
 gentum vsquam sonuerit,
 accurrit ad tinnitum. Præ-
 terea ipsum etiam magum
 admiror, quòd cum ditis-
 simas mulieres in amorem
 sui possit elicere, atque ab
 eis solida talenta suscipe-
 re, is tamen ob quatuor mi-
 nas, admodum tantilli lu-

celli avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridi-
 culè facis, inquit Ion, nihil qui credis. Ego te libenter
 ergo

[illegible]

ergo rogauerim quid de his respondeas, qui daemones eos liberant erroribus, aded manifestè spectra illa carminibus efficiunt. Atque hæc me dicere non opus est, verum omnes nouerunt, Syrus ille ex Palestina, qui harum rerum artifex est, quàm multos mortales suscipiat qui ad lunam concidant, oculosque distorqueant, spumâque os oppleant: quos tamen erigit ac sanos remittit, magna accepta mercede diris eos maioribus liberans. Etenim quum iacentibus instet, rogaueritque vnde sint in corpus ingressi, egrotus quidem ipse tacet: at daemon verò respondet, aut lingua Græca loquens, aut barbarica, aut vndeunque fuerit ipsæ: & quomodo & vnde intravit in hominem. Ille verò adiurans eum, ac ni paruerit, minitans etiam, expellit abigique dæmonem.

Quin ego quoque demonem quendam exeuntem vidi, magnum ceriè, & colore fumidum. Non magnum erat inquam

ὅς μ' ἐγὼ, τὰ Λοιαῦτά σε ὀρέω,
 ὦ ἰων. ὦ γὰρ καὶ αἱ ἰδέαι αὐτὰς
 φαίνοντα, ἃς ὁ πατήρ ὑμῶν
 Πλάτων δαίκνυσιν, ἀμαυρόρ-
 τι θέαμα, ὥς περ, ἡμᾶς τοὺς
 ἀμβλυόφροντας. μόνος γὰρ ἰων
 (ἔφη ὁ Εὐκράτης) τὰ Λοιαῦ-
 τα ἔδωκε, ὅχι δ' καὶ ἄλλοι πολλοί
 δαίμοσιν ἐστὶν ὑχέκισαν,
 οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δ' αὖθις ἡμέ-
 ραν. ἐγὼ δ' ὅχι ἄπαξ, ἀλλὰ μυ-
 ειάκις ἤδη τὰ Λοιαῦτα τεθία-
 μαί. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἐ-
 παραπτόμενος περὶ αὐτὰ, νυκ-
 τὸς, ὑπὸ τῷ ἔθους, οὐδὲν τι πα-
 ράλογον ὀρέω μοι δοκῶ, καὶ
 νυκτὶ μάστιγα, ἐξ οὗ μοι τὸν Λο-
 κτύχιον ὁ Ἀραψ ἔδωκε, σι-
 δῆρος τῷ ἐκ τῶν σαυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἑωφδέην
 ἐδίδασκε. τὴν πολλὴν νύκτα,
 ἐκ τὸς αἰ μὴ ἡμέμοι ἀπιστίας,
 ὦ Τυχιάδε, καὶ πῶς ἄν λῶ δ'
 ἐγὼ, ἀπιστήσασμαι Εὐκράτην ὅς
 Δείνωνος, σοφῷ ἀνδρὶ μά-
 στιγα, καὶ ἰλασθείας τὰ δοκῶντα
 τα οἱ λέγοντι, οἵκοι, παρ' αὐ-
 τῷ, μὲν ἔξουσίας; τὸ γὰρ πε-
 ρὶ

inquam ego, talia te Ion cer-
 nere. cui ipsæ etiam appa-
 rent ideæ, quas vestra fa-
 milia parens ostendit Pla-
 to: rem videlicet spectatu
 tenuem, atque evanidam,
 quantum ad nos homines lus-
 sciosos. Itane solus Ion, in-
 quit Eucrates, istiusmodi
 vidit, ac non alij etiam mul-
 ti inciderunt in demones,
 alij noctu, alij etiam inter-
 diu? Ego profectò non sem-
 mel, sed millies iam talia
 conspexi: ac primùm qui-
 dem iurbabar ad ea: iam
 verò ob consuetudinem ni-
 hil novum aut prodigiosum
 mihi videre videor, maxi-
 μέque nunc, ex quo annu-
 lum mihi Arabs dedit ex
 ferro de cruce quapiam
 sumpto factum carmenq̃
 docuit nominibus multis
 plenum: nisi fortè ne mi-
 hi quidem fidem sis habi-
 turus, Tychiade. At quæ
 fieri possit, inquam, ut Eua-
 crati non credam, Dino-

nis filio, viro in primis sapienti, ac liberè, quæ sibi videntur,
 domi in privato suo cum auctoritate narranti. Illud ergo de
 statua,

ρὶ τοῦ ἀνδριάντου, ἢ δ' ὅς ὁ
 Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ
 τῆς οἰκίας, ὅσα νύκτωρ φα-
 νόμην καὶ παῶσι καὶ νε-
 νίας καὶ γέρονσι· τῷ δ' οὐ παρ'
 ἑμὲ μόνον ἀκούσας ἄρ, ἀλλὰ
 καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀ-
 πάντων· ποίε, ὡς δ' ἐγὼ, ἀν-
 δριάντου; ὁ δ' ἰώρακας, ἔφη,
 εἰσὶν ἐν τῇ αὐλῇ ἱσηκότα,
 πωγκάλου ἀνδριάντα, Δη-
 μητείου ἔργον τοῦ ἀνθρώπου.
 ποιοῦ, μὲν τὸν διακόνοντα,
 ὡς δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ἱππικυ-
 φότα κατὰ τὸ χεῖμα τῆς ἀφί-
 σιως, ἀπετραμμένον εἰς τὴν
 διακοφόρον, ἡρίμα ὀκλάζον-
 τα ὡς ἰτέρω, ἱοικότα ξύναντα
 σηλωμένω μιτὰ τῆς βολῆς;
 ἐκικέινον, ἢ δ' ὅς, ἐπὶ τῶν
 Μύρωντος ἔργων ἔφ' καὶ τοῦ-
 τόθεν, ὁ διακοβόλος, ὁρῶν
 γὰρ ὅθ' ἐπὶ τὸν παρ' αὐτόν φημι,
 τὸν δεξιόμηνον τὴν λευκὰ
 ἢ τῇ ταυρίᾳ ἢ λευκὸν Που-
 κλείου ἢ τῷ ἔργον. ἀλλὰ
 τὸς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἀσιόν-
 των ἄφ' οὗ, ἐφ' οἷς ἢ τὰ Κεῖνις

τῷ

Polycleiti opus est. verum eas quæ à dextra sunt egred-
 entibus, omitte, inter quas ὁ tyrannicida illi stant, Criti-

statua, inquit Eucrates, quæ
 omnibus qui in domo sunt,
 singulis noctibus apparet
 cum pueris, cum adolescen-
 tibus, cum senibus, hoc, in-
 quam, non à me duntaxat
 audieris, verum etiam à no-
 stris omnibus. De qua statua,
 inquam ego? Non vidi
 disti (inquit) quum ingre-
 dereris, statuam quandam
 in atrio collocatam, san-
 quam pulchram, opus De-
 metrii, qui statuas huma-
 na specie fingere consue-
 vit? Nōne illam dicis, in-
 quam, quæ discum iacit
 quæ inclinata est ad emis-
 suri gestum, reflexa in ean-
 quæ discum fert, altero pe-
 de modicè inflexo, quæ
 se erectura videtur una cum
 iactu? Non, inquit: nam
 unum est ex Myronis ope-
 ribus ille disci iactator quem
 dicis. Sed nec eam quæ ei
 ei proxima: eam loquor, cui
 tanquam caput vinctum est
 formosam illam: nam i-

Nesior

ἢ Νησιότητος πλάσματα ἔ-
 ησαν, οἱ τυραννοκτόνοι. οὐ
 γάρ, ἢ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ
 τὸ ἐπιρρεῖον ἔδωκε πηγὰς
 ποταμῶν. φαιδαντίαν, ἡμίγυμ-
 νον πλὴν ἀαβολῶν, λῶμιω
 μύθορ τῷ πάγων· τὰς πρὶς
 αὐτῆς ἐνίας, ἐπίσημον τὰς
 ἐκείνης, αὐτοανθρώπων δὲ
 μοιῶν; ἐκείνον λίγω, Πέλι-
 χον, ὃ Κοεῦσι· στρατη-
 γὸς αὖτ' Ἀοκῆ. νῦν Δι' ὡς δ'
 ἐγὼ, ἔδωκεν τινα ἐπὶ τὰς δι-
 ξιὰς τῷ Κρόνῳ, ταυνίας, καὶ σι-
 φάκας ξηροὺς ἔχοντα, λι-
 γνυσσωμένην πετάλοισι τὸ εἶ-
 ναι. ἐγὼ δ', ὃ Εὐκράτης ἔφη,
 ἐκείνην ἔχουσα, ὅποτε μ' ἰά-
 σατο δὲ πρῆτης, ἑκὼν τῷ
 πιάλῳ ἀπὸ πύμνον. ὡς γὰρ
 καὶ ἰατρὸς, ὡς δ' ἐγὼ, ὃ βέλ-
 τισ· οὗτος Πέλιχ; ἔστι
 καὶ μὴ σκοπεῖν, ἢ δ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ἢ σὺ δὲ αἵς μακρὰν
 μέτασιμ' ὁ ἀνὴρ. οἶδ' αὖ ἐγὼ,
 ὅσοον διωίεται οὗτος, ὃ ἑκὼν
 γιγνώσκω ἀνδρίας, ἢ ἐν
 νομίῳ τοῦ αὐτοῦ αἶν, καὶ
 ἐπιπέμπαν ἡπιάλῳ, οἷς ἄν
 ἐθίλοι, ἢ γὰρ καὶ ἀπὸ πύμνον
 δυνατὸν αὐτῷ, ἴλιως, ὡς δ' ἐγὼ
 ἴσω ὃ ἀνδρίας, καὶ ἡπῖ,

Nesiotia plasmata. tu verò
 annon ad aquam illam quæ
 influit, quampiam vidisti
 ventre prominulo, caluam,
 semnudatam, vulsis quis
 busdam barbæ pilis, insignis
 bus venis vero homini si-
 millimam? Pelichus dux
 Corinthius esse videtur. Per
 Iouem, inquam, vidi quan-
 dam à dextra Saturni, quæ
 tænias coronâsque aridas
 habebat, pectorequæ folia
 quædam inaurata. Ego, in-
 quit Eucrates, ea inaurata
 vi, quum me sanasset tri-
 duo, febre pereuntem.
 Eratne igitur etiam me-
 dicus, inquam ego, opti-
 mus iste Pelichus? Est. ne-
 que ride, inquit Eucrates,
 alioqui homo te haud multa
 tempore post inuadet. Noui ego
 ceriè quantum valeat hæc
 quam tu rides statua. An nō
 eiusdem putas esse immi-
 tere febres in quos volue-
 rit, quandoquidem potis est
 eijcere? Propitia, inquā, plas-
 cata sit hæc statua mihi,

ἔτοις ἀνδρῶν ὧν. τί δ' ἔρ
 καὶ ἀποποιουῶτα ὁρᾷτε αὐτῶν
 τὸν ἅπαντ' οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ,
 ἰπιδὰρτάχισα, ἔφη, νύξ γέ-
 νηται, οἱ δὲ καταβάς ἀπ' τῆς
 βάσιως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, πείπει-
 σιν ἐν κύκλῳ τῷ οἰκίας, καὶ
 πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῶν,
 ἰνίστη καὶ ἄδοντι, καὶ οὐκ ἔ-
 σιν ὅρτινα ἀδίκησεν ἐκπρί-
 πτωσιν ἢ καὶ μόνον. ἀλλὰ πα-
 ρέρχεται, μηδὲρ ἐνοχλή-
 σας τοὺς ἰδόντας. καὶ μὴ
 καὶ λούεται τὰ πόδια, καὶ
 παῖσι δὲ ὅλις νυκτός, ὥς
 ἀκούσιν τοῦ ὄλαι ὧν φορῶν-
 τος. ὅρπ' ὅτιν, ὡς δ' ἐγὼ,
 μὴ οὐχὶ Πίλιχ' ὧν, ὁ ἀνδρῶν,
 ἀπὸ Τάλως ὁ Κρήτης, ὁ τῷ Μί-
 νωσι ἦ. καὶ ἦ ἐκείν' ὧν χαλ-
 κῶς τις ὡν, ὁ Κρήτης πείπο-
 λος. ἀλλὰ μὴ χαλκῶ, ὧν Εὐκρα-
 τος, ἀπὸ ξύλου ἐπιποίητο, ὧν
 δὲρ αὐτὸν ἐκόλυον οἱ Διμη-
 τριεῖς ἔργον ἔιν, ἀπὸ τῆς Δω-
 δάκας τεχνημάτων. θραπ-
 τῶς γὰρ, ὡς φησὶ, ἀπὸ τῆς βά-
 σιως καὶ οὐδὲς ὄρα, ἔφη, ὧν Τυ-
 χιάδης, μὴ ὧν μεταμειλῶς τῷ

σκάμ.

etiam ista fugit. Vide, inquit, ἐ Τυχιადε, ne te possit
 sci

quam tantum valeat. Quis
 nam ergo aliud faciente
 eam viderunt omnes qui
 domo sunt? Quum pr
 mum nox est, inquit, ha
 è base descendens in qua st
 terat, in orbem totam do
 mum circumit: & omni
 occurrunt ei interdum
 tiam canenti: nec qui
 quam est quem unqua
 laferit. diuertere enim tal
 tum oportet. Illa verò pro
 terit nihil intuentes inf
 stans, quin & lauat sap
 & tota nocte ludit, ut
 ipso aquæ strepitu licet at
 dire. Vide ergo, inquam eg
 ne fortè non Pelichus ha
 statua sit, sed Talus pe
 tius Cretensis, qui apud M
 noem fuisse dicitur. na
 & ille æreus quidam Cr
 tæ custos erat. quod si n
 ex ære, sed ex ligno f
 elata esset, nihil eam pro
 beret quin non opus Den
 trū, sed una potius ex D
 dali machinis esse videat
 è base namque, ut ais,

κῆματ' ὕπερον. οἰδίαί-
 αὖ οἷα ἱπαθῶν ὁ τὸς ὀβολὸς ὕ-
 πολόμῃ, οὗς κατὰ πλὴν
 ἐμὴν ἱκάντην τίθειν
 ὤτῳ. πάνθ' ἀναίχελῶ, ὁ λῶν
 φη, ἱερὸς ὑλὸς γινόντα. πῶς
 μὲν αὐτὸν ἡμῶν αὐτοῦ, ὃ Εὐκρα-
 τὸς, ἱθίλῳ ᾗ ἀκουῖσαι, ἀ-
 φ' ὅτι μάλα ἔτοςσι Τυχιά-
 δης ἀπιστήσῃ. πομποί, ἡ δὲ
 ἔς, ἱκάντο ὀβολοὶ πῶς τῶν
 ποδοῖν αὐτῶ, καὶ ἅπανα νο-
 μίσματα ἔνια ἀργυρὰ πῶς ἔ-
 μῃ ὀδῶν, κηρῶν ἐκκομῆμα, καὶ
 πῶς τὰ λαίξ' ἀργύρου, ὅν καὶ τι-
 νὸς, ἡ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσῃ, ὁ πό-
 σοι δὲ αὐτὸν ἱκάνσαντο πῶ-
 ριτῶν ἐχόμῃ. ὡς δὲ ἡμῖν Λί-
 βυς τις οἰκίτης κατάρατ',
 ἱπποκόμῃ, οὗτ' ἐπιχάρη-
 σαι νυκτὸς ὑφ' ἡλίου πάντα
 ἐκῆνα, καὶ ὑφ' ἡλίου, κατὰ βε-
 βηκότα ἡδὲ τηρήσας τὸν ἀν-
 θρίαντα. ἐπ' ἡ ἱπανιθῶν τὰ-
 ρισα, ἔγνω πρὸς συλημῇ
 ὃ Πίλιχος, ὅρα ὅπως ἡμῶν αὐ-
 τῶν κατεφώρασεν ἡ Λίβω. δι-
 ὅλης

scommatis huius pœnitent.
 Noui quidem ego quid il-
 li euenerit qui obolos sur-
 ripuit, quos ei nouilunio
 quoque suspendimus. Pro-
 fus atrocita, inquit Ion, ὅς
 portebat accidere: quip-
 pe qui sacrilegus erat. quo-
 modo ergo illum vltius est,
 ὃ Eucrates? Nam audire
 cupio, etiamsi quam ma-
 ximè Tychiades iste diffu-
 surus est. mali, inquit ille,
 ad pedes eius oboli iace-
 bant, aliâque item numis-
 mata quadam argentea ad
 cruce eius affixa cera, ac la-
 mina quoque argentea, vo-
 ta cuiusque, aut merces ob-
 sanationem eius qui ab eo
 liberatus esset quum fe-
 bre decimeretur. At erat no-
 bis seruus quidam Liby-
 cus sceleratus, equorum cu-
 rator. Hic noctu aggressus
 est ea auferre omnia, abstu-
 litque, digressam iam quum
 obseruasset statuam. At

tellexit sacrilegio se compilatum Pelichus, vide quo pa-
 tto sese vltius est, atque furti prodidit Libycum. Ton

δλης γὰρ τῆς νυκτὸς πεινῶν
 ἐν κύκλῳ τῶν αἰνῶν, ἀθλι-
 οῦτος ἔξελθῶν δὲ διωκόμενος, ὥς-
 περ ἐς Λαβύρινθον ἰμπίσθωρ,
 ἄχρη δὲ κατελήφθη, ἔχωρτὰ
 φάειν, γνομένης τῆς ἐμεί-
 ρας· καὶ τότε μὲν πληγὰς
 οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς,
 οὐ πολλὰ δὲ ἐπιβιόους χρό-
 νον, κακὸς κακῶς ἀπίθα-
 νη, μαστιγούμενος, ὡς ἔλε-
 γει, κατὰ τῶν νύκτα ἐκεί-
 νῳ, ὥς καὶ μάλιστα ἐς
 τῶν ἐπιύσασθαι φαίνεται αὐ-
 τῷ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς
 ταῦτα, ὦ Τυχιάδην, καὶ
 τὸν Πίλιχον σκώψῃ, ἡμῶν
 ὥσπερ τὸν Μίνω· ἡλικιώ-
 τῳ, παραπαῖον ἥδη λό-
 κῳ. ἀπὸ, ὦ Εὐκράτη, ἡ
 δὲ ἐγὼ, ἔσθ' ἂν ὁ χαλκὸς
 μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δη-
 μῆτρι· ὁ Ἀλωπικῆθεν ἄρ-
 γασμῶν, ὁ θιοποιός τις,
 ἀπὸ ἀνθρωποποιὸς ὧρ, οὐ πο-
 τε φοβέσσομαι τὸν ἀνδριάντα
 Πίλιχον, ὅρ' ἐδὲ ζῶντα πάντ' ἐ-
 διδίκα, ἀπαλοῦντά μοι. ἐπὶ
 τέλει Ἀντίγονος· ὁ ἰατρός ἡ-
 πικῆμοι, ὦ Εὐκράτη, ἰσο-
 ποκράτης ὅστις χαλκός, ὅσον

ea nocte artium obambu-
 labat in orbem miser, e-
 xire non valens, tanquam
 in Labyrinthum incidisset,
 quoad orta die iam depre-
 hensus est ea tenens qui
 furto abstulerat: ac tum qu-
 dem comprehensus, plagas
 non paucas recepit, non
 temporis multum supersti-
 malus malè periit, vaptu-
 lans, ut dicebat, singuli
 noctibus adeò ut vibices po-
 stridie apparerent in cor-
 pore. Inimè, et post ista quæ
 que Tychiades Pelichum r-
 de, ac me tanquam coetæ-
 neum Minoi iam delirantem
 puta. At, ô, Eucrates, in-
 quam ego, quamdiu æs er-
 æs, operisq̃ plastes Dem-
 trius Alopecensis fuerit, q-
 non deos, sed homines fi-
 gere consuevit, Pelic-
 nunquam stauam verebe-
 quippe qui nec ipsum eia-
 viuentem, si mihi minaretur
 admodum timuisssem. Ad h-
 medicus Antigonus: Eten-
 hi, ô Eucrates, inquit, Hi-
 pocr. æreus est magnitudi-
 feri

πυχνῶς τὸ μέγιστον, ὅς μοι
 γοῦν ἐπεδάρη θειακίς ἀφ'
 οὐδ' ὡς πρὶς τὴν οἰκίαν ὅλῳ
 ἐν λυκῶ, ψοφῶν, καὶ τὰς πυ-
 ξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
 μακα συγχίω, καὶ τὴν θύ-
 ραν ὡς τρέπων καὶ μάστιγι
 παδῶν τὴν θυρίαν ὑπερβαλὼν.
 μεθὰ δὲ κατὰ τὸ ἴσον ἔκας
 εὐρυαὶ τοῦ θυροῦ. ἀξιοῖ γὰρ, ὡς
 δ' ἐγὼ, καὶ ἱποκράτης ἦδη
 ὁ ἰατρὸς θύειν αὐτῶν, καὶ ἔ-
 γνακτῆ, ἢ κατὰ και-
 ρὸν ἀφ' ἑρῶν τιλῶν ἰστιά-
 σθαι ὅρῳ ἰδὲ ἀγλαῶν, ἢ τις ἰνα-
 γίσαν αὐτῶν, ἢ μελίκρατον
 ἐπισπᾶσθαι, ἢ εὐφρανῶσθαι
 τὴν κεφαλὴν; ἄκτις τοί-
 νυν, ἰφὺς ἑυκράτης, τῷ το-
 μῷ καὶ ἐπιμαρτύρῳ, ὃ πᾶς
 ἰτῶν ὡς τὴν ἔδωκεν, ἐτύχχανε
 μὴ ἀμφὶ πρυγιτὸν τὸ ἔξω ὅρι-
 ος δ' ἀμφὶ τὸν ἀργὸν μεσ-
 σης ἢ μίρας, πρυγιτῶν ἀ-
 φ' οὗς τὸς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτῶν
 αἰ τὴν ὅλῳ ἀπῆσαν, μετὰ
 ἐν φροντίσῳ τι, καὶ ἀνασκο-
 πῶν. ἰπὲρ δ' ἐν ᾧ σανα-
 ριστῶν, τὸ μὴ πρῶτον ὑλα-
 lus abibam, cogitans interim quiddam atque conside-
 rans. At postquam in salum perueni, canum primò laira-

fermè cubitali : qui tunc
 duntaxat quum lucerna ex-
 tincta sit, totam in orbem
 domum ambit, perstrepens,
 ac pyxides eueriens, phar-
 macaque commiscens, at-
 que ostia circumuertens:
 maximèque siquando sa-
 crificia prae-mittimus, qui-
 bus in singulos annos ei
 sacrificamus. Postulater-
 go, inquam ego, etiam
 Hippocrates medicus iam
 ut sibi sacrificetur: indig-
 naūrque nisi in tempore
 iustarum sacrificiorum e-
 pulis accipitur: quem ni-
 mirum decebat boni con-
 sulere si quis ei libauerit,
 aut mulsum insperferit,
 aut caput coronauerit. Aus-
 di ergo, inquit Eucrates,
 istud certè etiam testi-
 bus probaui, quod ante
 annos quinque vidi. Erat
 fermè vindemiae tempus. E-
 go verò in agrum circa me-
 ridiem vindemiatum dimis-
 sis operarijs, in syluam so-

χμὸς ἐν γένει λιωῶν. ἡ γὰρ
 ἑκάστον Μνάσωνα τὸ ἦν, ὡς
 περ ἄνθεα, παύσαν καὶ λιωή-
 γησιν, αἵς τὸ λάσιον μετὰ τῶν
 ἡλικιωτῶν παρὰ λούνα. τὸ δ'
 ἐκ ἡχρῶντας. ἀπὸ μὲν ὀλί-
 γον σασμὴν τιν' ἔχουσιν,
 καὶ βοῦς, εἶον ἢ βροῦντες, γυ-
 νῆκα ὁρῶ πασιῶσαν, φοβι-
 ρὰν, ἡμισυδαΐαν σχεδὸν τὸ
 ἡψ', ἔχει δὲ καὶ δαδαῖν τῇ
 αἰσιν καὶ ξίφει ἰν τῇ δεξιᾷ,
 ἄσπον ἀκροσάπηχυν. καὶ τὰ μὲν
 ἔνερθεν ὀφειόπυς ἔσθ', τὰ δὲ
 ἄνω χορρόνι ἡμφερές, τὸ
 βλήμμα φημὶ, καὶ τὸ φεικῶδον
 τῆς πεσόφιας. καὶ ἀντὶ τῆς
 ἡύμης, τὸς δρᾶκουτας βοσρυ-
 χηδὸν περικέκτο, ἄλυσμύς
 περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν
 ὤμων ἑνὶς ἱσπεραμύνης. ὁ-
 ρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφειξα,
 φίλοι, μετὰ ξὺν διηγρόνῃ
 καὶ ἅμα λίγων, ἡδείκνυσεν
 ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πᾶ-
 ρι πρίχας, πᾶσιν ἄρθας
 ἐπὶ τῷ φέβῳ. οἱ μὲν δ' ἄμφω
 τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δανόμαχον
 καὶ τὸν Κλειόδημον, ἡλενόντων
 ἀγῶνις,

14. Ion ergo ac Dimomachus et Cleodemus vehemen-

tus insonuit. Ego verò
 Mnafona filium meum cum
 aequalibus venientem, li-
 dere venariq. (quemadmo-
 dum solebat) coniiciebam.
 At res haudquaquam sic
 se habebat: verum paulò
 post facto terramotu, so-
 nòq. velut ἐτονίστην, ἐμυ-
 λησεν aduenientem video
 terribilem, proceritate fer-
 mē semistadiali. Habebat
 autem in sinistra facem, in
 dextera verò gladium vi-
 ginti circiter cubitorum.
 Et infernè quidem pedi-
 bus erat serpentinis, super-
 nè verò Gorgonem refe-
 rens, vultu videlicet, at-
 que aspectus horrore: pro-
 coma quidem draconibus
 tanquam casarie circum-
 cincta, alijs collum ample-
 ctentibus, alijs etiam per hu-
 meros sparsis. Videte, in-
 quit, amici, quo pacto etiam
 inter narrandum exhorru-
 i simul hæc dicens Eucra-
 tes, ostendit omnibus bra-
 chij sui fetas erectas vi-

ter inhiantes auscultabant
cum. viri senes, tanquam
naribus traherentur, ado-
rantes apud sese tam incre-
dibilem Colossū, mulie-
rem semistadiale, Gigan-
teum quoddam Mormosys-
cium. Ego verò conside-
rabam interim cuiusmodi
erant hi qui cum iuveni-
bus sapientiæ nomine ver-
sentur, vulgoq̃ in admi-
ratione habeantur: quum
sola nimirum canitie bar-
bæq̃ ab ipsis differant in-
fantibus, ceterū meriam
illis ipsis facilis ducti-
les ad credenda menda-
cia. Dinomachus ergo, die
mhi, inquit, Eucrates, il-
lic canes deæ, quanta ma-
gnitudine erant? Elephan-
tis, inquit ille, proceriores
Indicis, nigri & ipsi, hirsu-
tiq̃, sordido squalidoq̃
villo. Ego igitur quum vi-
derem, restiti, inuerso pro-
tinus in interiorem digiti
erat, sigillo. Hecate ergo
us solo, biatum effecit ma-
agnitudine penitus aqua-

κορυφαίαν τὸ λίγιστος,
 ἔτα ὥχιστο μὲν ὀλίγον ἄπο.
 μνηστὴς τὸ αὐτό. ἐγὼ δὲ θαρσύν-
 σαι ἐπέκυσσα λαβόμενος δὲ
 φρενὸς, πλησίον περικύ-
 τας, ὥς μὴ σκοδελινιάσας
 ἐμπύσοι μὲν ἐπὶ κεφαλῇ, ἔτα
 ἰώρων τὰ ἐν Ἀδῷ ἅπαντα
 τὸν Πυριφλεγέθοντα, πλὴν
 ἡμῶν, τὸν Κέρβερον, τὸς
 περὶ αὐτοῦ, ὥς γινώσκοντες
 αὐτοῦ. ὅθεν πατέρα ἔδωκεν ἅ-
 περὶ αὐτοῦ, αὐτὰ ἰκέεινα ἔτι ἄμπε-
 ριστον, ἐν οἷς αὐτὸν κατέβη-
 ψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὁ ἴωρ ἔ-
 φη, ὅτι Εὐκράτης, ὁ ψυχῆς τί
 ἄπο, ἡ δὲ ὅς δὲ καταφύλα καὶ
 φρένας, μετὰ τῶν ἑλίων καὶ
 συγγενῶν ἀπερίβροισι πρὸς τὴν
 ἀσφοδέλου κατακέμενοι; ἀν-
 τὴν ἰχίτισσαν δὲ ἔτι, ἡ δὲ
 ὅς ὁ ἴωρ, οἱ ἅμφοι τὸν Εὐ-
 κράτην τῷ ἱερῷ Πλάτῳ,
 καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. οὐδὲ μὴ καὶ τὸν Σω-
 κράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
 εἰδὼς ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ; ὁ Σω-
 κράτης ἔγνω, ἡ δὲ ὅς, ὅτι
 τῷτον σαφῶς, ἀλλὰ ἀκρίτως,
 ἴψον Πλάτωνα καὶ οὐκ εἶδον inter manes? Socratem (in-
 quit) vidi neque illum tamen euidenter, nisi quod inde co-

rei Tartarum. deinde pau-
 lo post abiit in eum desi-
 liens. Ego verò praesente a-
 nimo porrecta ceruice in-
 clinaui, inspexi apprehen-
 sa arbore quapiam quae vi-
 cina stabat, ne obortis mihi
 hi tenebris ac vertigine
 in caput praecipit incide-
 rem; deinde conspexi e-
 quae in inferno sunt omnia
 Pyriphlegethontem lacum
 Cerberum, manes: adeò v-
 quosdam etiam eorum a-
 gnoscerem. Patrem ergo
 meum manifestè cernebam
 adhuc his ipsis amictum
 quibus eum sepeliuimus.
 Quid agebant (inquit Ion)
 ὦ Eucrates animae? Qui
 aliud, inquit ille, quàm
 per tribus familiisque cum
 amicis cognatisque versan-
 tur, in Asphodelo colle-
 ti? Contradicant ergo
 etiam nunc (inquit Ion) E-
 picurei sacro Platoni,
 iusque de anima rationibus.
 At tu nonne Socratem etiam

ὅτι φαλακρὸς καὶ πεγασώρ
 ὢν, Πλάτωνα δ' ἐκινώεσσα·
 καὶ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους αὐ-
 θραστάληθ' ἔλεγον. ἅμα γὰρ
 ἔγνω ἅπαντα ἀκριβῶς ἰόρα-
 κα, καὶ τὸ χάσμα σωίμην, καὶ
 τινὰ τ' οἰκιστῶν ἀναζητῶντις
 με, καὶ Πυρρῆας οὗτος ἰρ-
 αὐτοῖς, ἐπίσησας, εἶπε τίς
 λόγος μινυκός; τὸ χάσμα
 τούτου. ἐπὶ Πυρρῆας, ἃ ἀληθῆ
 ἔλεγον. νῦν δ' ἴφ' ὅ Πυρρῆας,
 καὶ ἡλακῆς δ' ἤκουσα δὲ τῶ
 χάσματι, καὶ πῶς τι ὑπολάμ-
 πεται ἀπ' ἧς ἀφ' ὧς μοι ἰδόντα.
 ἡ γὰρ ἐγγύλασα, ἐπιμνήσαντα
 τούτου ἢ μάρτυρ' ἢ τὴν ὑλα-
 κίαν καὶ τὸ πῦρ. ὃ Κλειόδημος ἦ
 δ' ἡ καὶ ἀνὰ, ἔπειτα, ὃ δ' ἄλλοις ἀό-
 ρατα ταῦτα ἔδιδον ἐπὶ καὶ αὐ-
 τὸς οὐ πρὸ ποταμοῦ νοσέσας,
 τοιοῦτον δὲ τι ἐθισσάμην. ἐπι-
 σκόπεαι δέ με, καὶ ἰθὺς ἀπαγο-
 Ἀντίγονος οὗτος. ἰδόντι
 μὲν ὢν ἡμῖν, ὃ δ' αὖτε πρὸς,
 οἱ δ' αὖτε σφοδρότε-
 ρος. ἅπαντες δέ με ἀπ' ἡ-
 πόντων ἐπ' ἰρημίας, ἐπικλα-
 σάμενοι τὰς θύρας, ἔξω πρὸς.

μῦθον·

Omnes ergo me relinquentes solum . clausis foris man-

ieci , quoniam calvus ac
 ventricosus erat. Plato-
 nem venò non cognoui :
 nam apud amicos nimi-
 rum vera fateri oportet.
 Simul ergo atque ego om-
 nia conspexi, et hiatus coñt,
 et ex famulis meis qui-
 dam quærentes me , atque
 in his Pyrrhias hic , super-
 uenēre hiatus nondum ple-
 nē obdueto. dic Pyrrhia,
 an' non vera narro? Per
 Iouem (inquit Pyrrhias)
 et latratum audiui per hia-
 tum : et ignis quidem à fax
 ce mihi suffulgere videba-
 tur. Tum risi ego profe-
 ctò , teste latratum ignemq;
 in cumulum addente. Tum
 Cleodemus: Haudquaquam
 noua ista , inquit , neque
 alijs inuisa vidisti. Nam
 et ipse haud ita pridem
 quum agrotarem, tale quide-
 dam conspexi. Prospicie-
 bat mihi curabatq; Anti-
 gonus hic , ac septima dies
 erat, febrisq; ô qualis? in-
 cendio certè vehementior.

〇〇〇

5

nebant

ῥομ' ἐτὼ γὰρ ἐκίλῳσας, ὃ
 Ἀντίγονε, ἃ πως διωηθάλω
 εἰ ὑπνοῦν τρίπλοη. τότε δ' ἔρ-
 χέσθαι μοι θανάσις ἐρυγος
 ῥότι, πάγκαλ' ὦ, λακὸν ἰμά-
 τιον πρὶς ἐβλημὴν ὦ. ἄτα δ' ε-
 ρασήσας, ἄγα διὰ τιν' ὦ χά-
 σματ' ὦ ἰς τ' Ἀδλιν, ὃς αὐτί-
 πα ἰνέεισα Τάνταλον ἰδὼν
 καὶ Τίτυον, καὶ Σίσυφον, καὶ τὰ
 μὲν ἄλλα τί ἄρ' ὑμῖν λέγοιμι;
 ἰπὰ δ' ἑκατὰ τὸ Δικαστήριον ἰ-
 γνόμενον (παρὼν δ' καὶ ὁ Αἴας
 πὸς καὶ ὁ Χάρων, καὶ αὖ Μοῖρα
 καὶ αὖ Εὐρυπύς) ὁ μὲν τις,
 ὃς περ βασιλεὺς ἐ Πλῶτων
 μοι δονεὶ λαβῆσα, ἰπὶ κατόμι-
 σθ' τῶν τιθνηξομένων τὰ
 ὀνόματα, ὃς ἦδη ἡρμήρεος
 τῆς ξωγῆς σὺνδωνον ἔν. ὁ δ'
 νικάνισθ' ἰμὶ φέρων, παρί-
 σπασεν αὐτῷ. ὁ δ' Πλῶτων ἦγα-
 νάκησιν τότε, καὶ πρὸς τ' ἄγασ-
 γόντα με, ἔπει πικρῶταί,
 φησι, τὸ νῦμα αὐτῷ, ὥς ἀπί-
 τω. σὺ δ' ἂν τ' χαλκία Διμύ-
 λον ἄγεις, ἡμῖν καὶ τὸν ἄκρατον
 ἦδη βιοῖ. ἐγὼ δ' ἄσπερ ὦ ἀ-
 ναστραμὸν, αὐτὸς μὲν ἦδη

ergo. Tu verò fabrum Demylum adhuc: iam siquidem
 vltra colum vivit. Tum ego laetus recurrens, ipse quidem

necant: sic enim iusserat,
 Antigone, si quo pacto pos-
 sem obdormiscere. Tunc ie-
 gitur affuit mihi iuvenis
 quidam vigilanti, pulcher
 admodum, veste circuma-
 mistus candida. Ac me
 quum excitasset, per hiatum
 quendam ducit ad inferos,
 sicuti illicò cognoui, Tan-
 talum quum viderem ac
 Tityum Sisyphum &c. At cæ-
 tera vobis quid commemo-
 rem? Postquam verò ad tri-
 bunal perveni (aderat au-
 tem ὦ Aeacus, ὦ Cha-
 ron, Parca & atque Erin-
 nyes) quidā velut rex (Plu-
 to certè mihi videbatur) as-
 fedit singulorum nomina
 recensens, qui morituri
 erant, quos diem iam vitæ
 præscriptum præterivisse con-
 tingerat. Iuvenis ergo me
 adducens illi exhibuit. At
 Pluto tunc incanduit, ὦ
 adeum qui me ducebat:
 Nondum illi complerum
 est stantem, inquit. abeat
 iam

ἀπύρετο· ὡς, ἀγγαλιον δ' ἀπασιν, ὡς τεθνῆξται Δημύ. λ'· ἐν γὰρ τούτων δ' ἡμῶν ὥκη, νοσῶντι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπηγέμετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἡκούσθαι οἰμωγῆς ὁδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. τί θαυμαστόν, ἄψυχο Ἀντίγονο; ἰδὼν γὰρ οἷός τινα μετὰ ἀκροῦ ἡμίραν, ἑτάφη, ἀναστάντα. θύρα πύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπὶ ἀνίστη, τὸν ἀνθρώπον. καὶ πῶς, ὡς δ' ἰδὼν, ἐν ἔκκοσιν ἡμίρας οὐτε ἰμύδουσι τὸ σῶμα, οὐτε ἄλλως ἐπὶ λιμὸν διελθάρη; ἀλλ' ἡμῖν τινα ἐπιμύδωσιν οὐ γὰρ ἰθιράσωνον. ἕμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν ἐπεσθῆσαν οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιᾶς σφαιρᾶς. ὁ μὲν ἦδη ἐξ ἱέρωρος, ὁ δ' ἔτιρ· ἀμφὶ τὰ πνευματικά δικάστη. καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθίσουσι ἐπὶ τῆς ἐλένης, παρὰ τῷ πατρὶ, ἡμοὶ δ' ἀφικονομένη. θρόνον· καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνηθεὶς πρὸς τὸν ὄψιν τῷ υἱῷ, οὕτως

ter quindecim. Tum salutatis nobis iuxta patrem adsidebant in lecto, ac mihi quidem sella illata est. Tum Eucrates tanquam ἐ conspectu filiorum admonitus : Sic his frui mihi

iam febre liber eram: denuntiabam verò omnibus quòd Demylus esset moriturus. Manebat autem nobis in vicinia egrotans etiam ipse nonnihil, ut renunciatum est. Ac paulò post audimus eiulatum eorum qui lugebant eum. Quid miri est, inquit, Antigonus? Ego etenim quendam noui post vigesimum diem quàm sepultus est, surrexisse. Nam hominem & antequam moreretur, & postquam surrexit, ipse cœraui. Et quo pacto (inquam ego) in diebus viginti neque tabuit corpus, neque præterea fame corruptum est, nisi fortassis Epimenidem quempiam tu curasti? Hæc quum diceremus, protinus ingrediabantur Eucratis filij, è palastrares deuntes. Alter quidem iam ex ephebis excesserat, alter verò annos natus erat circi-

contin.

ἐναίμην, ἔφη, τῶν ὀριζιπιδᾶ-
 λων αὐτοῖς πλὴν χάρα, ὡς
 ἀληθῆ, ὃ Τυχιάδης, πρὸς σὶ
 ἱρῶ. πλὴν μακαρίτῳ μου γυ-
 νῆκα πλὴν τῶν μητέρᾳ,
 πάντων ἰσασιν, ὅπως ἀγά-
 πησας ἀνέλωσα, οἷς περὶ αὐ-
 τῶν ἔπραξα, ἢ ἴσασιν μόνον,
 ἀπ' ἰσχυρῶ ἀπέθανε, τότε τε
 κόσμον ἅπαντα συγκατα-
 παύσας, καὶ πλὴν ἰδὼτα ἢ ἴσασιν
 ἔλασεν· ἐβδόμῃ δὲ μετὰ πλὴν
 Ἰωνάτῳ ἐμῆρε, ἐν δὲ ἡμέρᾳ αὐ-
 θῇ ἐπὶ τῇ κλίνῃς, ὥσπερ νῦν, ἐ-
 παύην παραμυθόμενος τὸ γυ-
 γνήσκειν. ἀντιγινώσκον γὰρ τὸ
 περὶ ψυχῆς τῆς Πλάτωνος βί-
 βλιος ἐφ' ἡσυχίας· ἰσχυρῶς
 χιτῶν δὲ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐν τῇ
 αὐτῇ ἱεῖν, καὶ καθίσταται
 πηλοῖον, ὥσπερ νῦν Εὐκρά-
 τίδης ὅτος, δάξας τὸν νεῖκα
 τροφῶν ἡμέραν, ὃ δὲ αὐτὴν
 ἔφειξε λάλα παιδικῶς, καὶ
 πάλιν ἡδὲ ὡχρὸς ὡς πρὸς πλὴν
 ἀνιγνῶν. ἐν δὲ, ἢ δ' ὅς ἐστι
 Εὐκράτης, ὡς ἄλλω, πρὸς
 πλά-

contingat, inquit, simulque
 manum eis iniecit, ut apud
 te Tychiades vera narra-
 bo. Felicis memoriae uxorem
 meam horum matrem
 novierunt omnes quo pa-
 tro dilexerim. Nam decla-
 ravi his rebus quas in eam
 feci, non modò dum vi-
 veret, verùm etiam post-
 quam vita functa esset, quip-
 pe qui mundum eius univer-
 sum, vestemque qua dum vi-
 veret oblectabatur, in ro-
 gum illius iniecerim. Se-
 ptima verò post mortem
 die, ego quidem hìc in eun-
 dem lectum incumbebam.
 quemadmodum nunc, lu-
 ctum eum mihi commitia-
 gans, quem de illa conce-
 peram. Legebam enim ta-
 citus Platonis illum de a-
 nima libellum. Ingredi-
 tur interim Demanete ea
 ipsa, atque adsidet iuxta,
 quemadmodum nunc Eu-
 cratides hic, minorem de-
 signans filium. Hic verò

illicò tremuit admodum pueriliter, ac dudum ad nar-
 rationem pallebat. Ego verò (inquit Eucrates) ut conspexi-
 amplè.

ὧλακῆς, αὐτῇ ἰδ' ἀκρὺν ἀ-
 νακαύσας. ἡ δ' ἔνκ' ἅα
 βοᾷ, ἀπ' ἡτιάτό μιν, ὅτι τὰ
 ἅπαντα χερσάμην
 αὐτῇ, θάτερον δὲ σανδάλ-
 λοι, χρυσοῖν ὄντοιν, οὐ κα-
 τακαύσαιμι· εἶναι δὲ αὐτὸ
 ἔφασκε, παραπλοῦς τῷ τῇ
 λιβωτῷ, καὶ δὲ τοῦτο ἡμῖν
 οὐκ ἐνρόντων. θάτερον μὲν
 νομίζαυσαμην. ἔτι δ' ἡμῶν
 ἀγχιτομύων κατέρατόν τι
 κλιωίδιον, ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὄν,
 μιλιταῶν ὑλάκτησιν ἡ δ'
 ἡφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίαν.
 τὸ μὲν τοι σανδάλιον ἐνρί-
 θη ὑπο τῇ λιβωτῷ, καὶ κα-
 τικαύθη ὑπὸ τῶν. ἔτι ἀπιστῶν,
 τοῦτοισι, ὧ Τυχιάδην, ἄξιον
 ἱναργίσαι οὐσί, καὶ κατὰ
 τὴν ἡμῖν ἐκείνῳ φανος
 μέγιστος; μὲν δ' ἔτι, ὡς δ' ἔτι,
 ἐπὶ σανδάλῳ γὰρ χρυσῷ ἐς
 τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ πα-
 ρία, παύσαι ἄξιοι ἂν εἴην
 οἱ ἀπιστοιῦντες, καὶ οὕτως ἀ-
 ναισχωτοῦντες πρὸς τὴν ἀ-
 λήθειαν. ἐπὶ τοῦτοισι ὁ Πυθα-
 γορεὺς λέγωντος ἀσπλῆν,
 ὁ κομῆ-

amplexus eam singulatim la-
 chrymabam. Illa verò me
 vociferari non patiebatur,
 verùm incusabat me, quòd
 quum ei fuisset in reli-
 quis gratificatus omnibus,
 è sandalijs aureis alterum
 non cremaueram. super-
 esse autem id dicebat, quòd
 sub arca ceciderat: atque
 ob id nos quum non inue-
 niremus, alterum tantum
 cremaueramus. Nobis au-
 tem adhuc differentiibus,
 scelestissimus quidam canis-
 culus, qui mihi in delicijs e-
 rat, in lecto cubans alla-
 trabat: ea verò ad latratum
 euamuit. At sandalium sub
 arca repertum est, posteaq̃
 à nobis incensum. An hæc
 etiam, Tychiades, necusa-
 bis credere, quum tam sint
 euidentia, quotidieq̃ ob-
 feruentur? Per Iovem, in-
 quam ego, digni fuerint qui-
 bus aureo sandalio nates
 puerorum more feriantur:
 si qui ista non credant, atque
 usque adeò impudenter vero

existant. Interea Pythagoricus intrabat Arignotus co-
 matus

πολλῶν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι
οἷς ἐθέλωσι· ἰσὺ δὲ ἔρ-
θείασα, καὶ κἀτὼ ἔινουσα, ὡς
λεῖπας τὸν Λεῖψνατον. ὁ δ',
ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκρατὸς, μὴ ἔ-
φησὶ Τυχιάδης, τὰς ἑβραίας
ἀφθανόντων μῆνας ψυχὰς
πλειονοῦν οἷον ἅ τις ἀπύχ-
ε, ἢ ἀπὸ τῆς θλῆνός, ἢ ἀπὸ
ἀνισκοποπείῃ, ἢ ἀπὸ γ' ἑ-
νόπου ὁμοῦ ἀπύχου ἐκ τῆ
βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖ-
ραν ἀφθανόντων ἔκτετι. ὡς
ἔρ' τὸ τοιοῦτον, ἢ πάλιν ἀπό-
βλητα φέσσι. μὰ Δι', ἢ δ' ὅς ὁ
Δανόμαχος, ἀπ' οὐδ' ὅπως
ἔν τὰ τοιαῦτα, οὐδ' οὐ-
κὼ τα ὁρᾶσθαι οἴεται. πῶς λέ-
γεις, ἢ δ' ὅς ὁ Λεῖψνατος, δε-
μὺν ἀπὸ δὲ ἄς ἐμὲ, οὐδ' ἔρ' ὅ-
τε τῶν γίγνεται δοκῇ, καὶ
τῶτα, πῶς τῶν ὡς ἀπὸ
ὁρόντων ἀπὸ λὸς ἡσθαι, ὡς
δ' ἰσὺ, ὑπὲρ ἑμῶν, ἢ μὴ πῶς ὡς,
διότι μὴ δ' ὁρᾶ μόνον τῶν
ἄλλων, ἢ δ' ἑτέρων, καὶ ἐπὶ
εὐροῦ ἄρ' ἀπὸ δὲ, ὡς πῶς ὁ-
μῶς. ἀπὸ δ', ἢ δ' ὅς, ὡς πῶς

is

nam solus omnium non video quòd si vidissem, profectò ex-
credidissem, quemadmodum & vos. Atqui, inquit ille,
si quando

mas super terram obambu-
lare, & sese, quibus libit um
fuerit, ostendere? Ego igi-
tur erubui, vultumq; deies-
ci reueritus Arignotum.
At ille: Vide (inquit) Eu-
crates, num hoc dicat Ty-
chiades, eorum tantum qui
violenter interierint, ani-
mas errare, veluti si quis suf-
focatus, aut capite trunca-
tus, cruciue suffixus fuerit,
aut alio quopiam istius-
modi modo è vita discesse-
rit: eas verò quæ fatali mor-
te naturaliq; discesserint,
haudquaquam amplius ob-
errare. Nam si hoc dicat,
non usque adeò absurda di-
xerit. Per Iouem, inquit
Dinomachus, ne esse qui-
dem istiusmodi, nec præsen-
tia cerni putat. Quid ais, in-
quit Arignotus, in me toruè
aspiciens, nihil horum tibi
videtur fieri? præsertim
quem omnes (ut ita dicam)
videant? Ignosces, inquam
ego, mihi, si non credo.

ἐς Κόρινθον ἔλθης ἱρὸν ἔνθα
 δὴν ἡ Εὐβατίδου οἰκία· καὶ ἐ-
 παλάμῳ σοι λαχθῆναι παρὰ τὸ
 Κράνηον, παρὰ τὸν ἐν τῷ
 Τίβριον ὡς ἐθελοῖς ἰδεῖν, ὅθεν
 τὸν Δαίμονα ὁ Πυθαγορεὺς
 Αἰγνώτῳ ἀνοίξας ἀπέλα-
 σεν, καὶ πῶς τὸ λοιπὸν οἰκᾷ
 τὴν οἰκίαν ἰποίησεν. τί δ' εἶ-
 πῶν, ὃ Αἰγνώτης, ἤρκετο ὁ Εὐ-
 κράτης. ἀοίκητ' ἔγωγε, ἢ δ' ὅς
 ἐκ ποτὲ ἀπὸ δαμάτωρ, ἢ δὲ
 τις οἰκίσσας, ὁρῶν ἐκπλαγὲς
 ἔφραζεν, ἐκδιωχθεὶς ἀπὸ τινος
 φοβερῆς καὶ ταραχέους φάσ-
 ματ'· σωῖται δὲ ἤδη, καὶ
 ἡ εἰρη κατέρρεα, καὶ ὅπως ἐδεί-
 πῶν ὁ θαρρύνει παρὰ τὸν
 αὐτὸν. ἐγὼ δ' ἐπὶ ταῦτα
 ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ
 δέ μοι Αἰγύπτια μάλιστα ποτὶ
 περὶ τῶν οἰκιστῶν) ἤκου' ἐκ τῶν
 οἰκιστῶν περὶ πρῶτον ὕπνον,
 ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν τὸ ξύμπαν, καὶ μου-
 θον ἐπικαμβανόμενος, ἐ-
 παύμαθ' οἱ βαδίζοιμι, αἰ-
 πρῶτον λαχὼν, ὡς ἔτι, ἐγὼ

δὲ

hortante hospite, ac fermè detinente, postquam didiceram
 quod iurus essem in cernum, ut putabat, exitium. At eg-
 sum

siquando Corinthum ve-
 neris, roga ubi sit Euba-
 da domus. Atque ubi tibi
 fuerit indicata, nempe ci-
 ta Craneum, in eam in-
 gressus, dic ianitori Ti-
 bio, velle te videre unde da-
 monem Pythagoricus Ari-
 gnottus quum adduxisse
 abegerit, ac demceps ha-
 bitabilem domum reddi-
 derit. Quidnam hoc era-
 Arignote? rogabat Eu-
 crates. Inhabitalis erat, in-
 quit ille, diu propter ter-
 rificam. quod si quis inhabi-
 tasset, expauescens illic
 fugiebat, exactus à quo-
 dam horrendo ac terribili
 spectro. Deciderat tegu-
 iam, tectumq; rumpebatur
 neque quisquam erat on-
 nino qui in eam ingredi fu-
 rit ausus. Ego verò ubi ha-
 audivi, libellos sumens (sin-
 autem Aegyptij mihi de re-
 libus rebus admodum mul-
 ti) veni in domum ci-
 ca primam vigiliam, di-

ἐλθὼν λαβὼν, μόνῳ ἀ-
 ἱρχομαι, καὶ ἐν ᾧ μεγίστη
 ἰκνύματι καταθὰς τὸ φῶς,
 ἐν γιγνησκορῷ συχῷ. χαμαὶ
 καθίζομαι, ἰφίσταται δὲ ὁ
 ῥαίμων ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν
 ἡκκην νομίζων, καὶ διὰ δι-
 ἰωθὴ, ἡ ἀμὶ ἰληπίζων, ὥσπερ τὸς
 ἄλλους, ἀδελφὸς καὶ κομμή-
 τις, καὶ μελάντιον ὅσον ἵος
 φου. καὶ ὁ μὲν ἰπισθὰς, ἰπ-
 ἀτό μου πανταχόθεν περ-
 βάλλων, ἀποδοῦν ἑκαστάσιν,
 καὶ ἄρτι μὲν ἑὸν, ἄρτι δὲ
 ταῦτα γιγνόμενον, ἡλίκον.
 ἰγὰρ δὲ περὶ χειρὶ μὲν τὴν
 φεικωδὴς ἀπὸ τῶν ἐπὶ ῥήσιον, Αἰ-
 γυπτιάζων τῇ φωνῇ, σωτήλας
 ὡς καὶ ἄλλων αὐτὸν εἰς τινὰ
 γωνίαν σκοτανῶ οἰκνύματι,
 ἰδὼν δὲ αὐτῶν, οἱ καὶ ἰδὼν, τὸ λοι-
 πὸν ἀνιπνόμενον. ἰωθὴν ὅτι πάν-
 των ἀπὸ γυναικῶν, καὶ νεκρῶν
 ἐν ῥήσιον μετὰ οἰομένων, καθὰ
 περὶ τὸς ἄλλους, περὶ ἑὸν ἀπεσ-
 θόκοντι ἅπανσι, πρόσσμι ὡς
 Εὐβατίδης, ἀναγγελλόμενον
 αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν αὐτῷ,
 καὶ

sumpta lucerna, solus ingre-
 dior, atque in vastissimo a-
 trio collocato lumine, hu-
 mi sedens tacite legebam.
 Adest verò demon ille, cum
 quopiam è vulgo se con-
 gressurum ratus, ac me quo-
 que, quemadmodum alios
 perterriturum, squallidus,
 hirsutus, ac tenebris nigrior.
 Atque hic quum adstaret,
 undique me adfultim pe-
 tens, tentavit si quàm posset
 expugnare, ac modò in ca-
 nem, modò in leonem, mo-
 dò in leonem vertebatur.
 At ego correpto in manum
 quammaximè horrendo car-
 mine, simulq̃ vocem imita-
 tus Aegyptiam, " ὅτι incan-
 tans eum, in domiciliū tene-
 brosi angulum quendam
 compuli. Ac quum animad-
 uertissem ubi se in terram
 condidit, tum destiti. Ma-
 nè autem desperantibus o-
 mniuersis, ac me quemadmo-
 dum alios mortuum sese re-
 perturos putantibus, præter
 omnium spem progrediens,

Eubaidem adeò, feliciter illi annuncians quòd puram sibi

P P P

ac spec

καὶ ἀδάμαντον ἥδη ἔξω τὴν
οἰκίαν οἰκῆν. καὶ παραλα-
βὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων
πομπῆς (ἔποντο γὰρ τοῦ πα-
ραδόξου ἔνικα) ἐκίλευον ἀ-
γαθὸν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ κα-
ταδιδυκότα ὁ δαίμονα ἰω-
ράκην, σπάπην λαβόντας
δικίπας καὶ σκαφῆα. καὶ ἐ-
παυσαμένη ποίησας, ἐνρίθη ὡς ἐκ'
ὄρου καὶ καὶ ῥορυγμῶν. οἱ
ἐκρὸς, ἔωλ', μόνον τὰ ὅσα
κατὰ σχῆμα συγκάμψ'. ἐκῆ-
νον μὲν οὐκ ἐβάψαμεν ἀνορύ-
ξαντες. οἱ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκεί-
νου ἐπαύσατο ἰνοχλεμῶν ὑπὸ
τῶν φασμάτων. ὡς δὲ ταῦτα
ἔπειτα ὁ Λείνωνος, ἀνὴρ δαι-
μόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἄπασιν
ἀδίσιμος, ἐδῆς ὡς ἔτι τῶν
παρόντων, ὅς ἐστι κατ' ἐγγύ-
σκειν πομπὴν τὴν ἄνοιαν,
τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντες, καὶ
ταῦτα Λείνωνος λέγοντος. ἐ-
γὼ δὲ ὅμως ἐκείνην πρῆσας ἔτι τὴν
λόμην, ἔτι τὴν δόξαν τὴν πε-
ρὶ αὐτοῦ, τί τῶν ἐφ' ἡμῶν, ὅ Λεί-
νωνος, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα ἡ-
μόνι ἐλπίς τῆς ἀληθείας, κα-

πνοῦ

gnote? Etiam tu talis eras, in quo mihi sola spes fuit, sum-

ac spectris liberam domum
iam liceret incolere. Atque
illum assumens, aliosque mu-
ltos (sequebantur autem hu-
ius inopinatae rei gratia
quum ad locum duxissent)
ubi condentem se demonem
conspexeram, iussi ut sum-
ptis ligonibus matulisque su-
foderent: Atque ubi id fe-
cerant, inuentum est fer-
ad passum defossum cada-
uer quoddam marcidum
ossibus tantum humana spe-
cie cohaerentibus. Illud igitur
effossum sepeliuimus
domus vero postea turba-
ri prodigijs desit. Haec vi-
bi narrauit Arignotus, vi-
prodigiosa sapientia, a-
reuerendus omnibus, nemi-
erat ex his qui aderant
qui non multam mihi im-
putaret insaniam. qui ta-
lia non credam, narrante
praescripsum Arignoto. Ego
tamen nihil veritus, neque
eorum, neque illam quan-
de eo habebant opinionem.
Quid hoc, inquam, Ari-
plenu

οὐδὲν μὲν δὲ καὶ Ἰνδοῦ ἀνθρώπων;
 ὁ γοῶν ὅτι λόγους ἔκεινο, ἄν-
 ρα καὶ ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς, πῶς
 ὀφθαλμοῖς. οὐδὲ, ἢ δὲ ὅς ἐστιν Ἀεὶ
 ὡς ὅτι, ἢ μάλιστα μοι πιστεύεις
 ἔχοντι, μάλιστα Δανομάχῳ, ἢ
 Κλειοδῳ μὲν ὅτι, μάλιστα αὐ-
 τῷ Εὐκράτῃ, φίλῳ, ἀπὸ τί-
 να πρὸς τῶν ἱδρῶν ἀξιόπι-
 στότερον ἢ, τὰναντία ἡμῖν
 ἔχοντα; καὶ Δῖ, ὡς δὲ ἐξ ὧν,
 καὶ ἀπομασθῆναι ἄνθρωπον, τὸν
 Ἀδερῶν ὅτι ἔκκειναι Δημό-
 κριτον, ὅς ἐστιν ἄρα ἐπὶ πα-
 ρῶν μὲν οὐδὲν τι εἶναι συ-
 νταξάμενον, ὡς γὰρ ἐπὶ κα-
 θάρξας αὐτὸν ἐς μνημα, ἢ
 ἐξ ὧν πυλῶν, ἐν ταῦτα διέτι-
 γράφω καὶ σωτήριον, καὶ
 ὑπὸ τῶν, καὶ μὲν ἡμέραν,
 καὶ τινὲς τῶν νεανίσκων, ἐ-
 ριστοῦντες βυλόμβοι αὐτὸν καὶ
 διαμαρτυροῦντες ἀνθρώποις νεκ-
 ρῶς. ἰδοῦντι μάλιστα καὶ πε-
 σωμένοις ἐς τὰ κρανία μεμ-
 ημένους πρὸς αὐτὸν αὐτὸν
 πρὸς ἰσχυροῦς ἰσχυροῦς καὶ
 βίωσαν ἀναπνέοντων, ὁ δὲ
 οὐδὲ ἴδωσιν τὴν περὶ τοῦ-
 σιν

cunfilirent, crebro subsilientes: hic neque eorum commens

plenus ac simulachris? Il-
 lud ergo nobis in te, quod
 dici solet, evenit, ut the-
 sacrum quum speraverim
 mas, carbones offenderis
 mas. At ita, inquit Arigno-
 tus, si neque mihi credis nar-
 ranti, neque Dimomacho,
 aut huic Cleodemo, neque
 ipsi Eucrati, dic age, quem-
 nam digniorem, cui his de
 rebus fides habeatur, exi-
 stimas, qui nobis dicat con-
 traria? Per Iovem, inquam
 ego virum apprimè mira-
 bilem, Abdera oriundum
 illum Democritum, cui tam
 firmiter erat persuasum eo-
 iusmodi nihil esse in rerum
 natura posse, ut quum se
 in monumento extra por-
 tas clausisset, ibique dege-
 ret dies noctesque scri-
 bens atque componens, iu-
 venesq; eum quidam il-
 ludere cupientes, ac pera-
 terrefacere, nigra veste in
 modum cadaueris ornati,
 ac personis in capita affi-
 ctis circumstantes illum cir-

σιμ' αὐτῶν , οὐτε ὅπως ἐνέ-
 βληψι πρὸς αὐτοὺς , ἀλλὰ με-
 ταξὺ γράφων , παύσασθαι , ἔ-
 φη , πάλιν ἰδοι . ἔτω βιβλῶς
 ἰπιστοι μὴ ἂν αἶναν τὰς ψυ-
 χὰς ἔτι , ἔξω γήνομας τῶν
 σωματικῶν . τοῦτο φης , ἢ ἂν
 ὅς ὁ Εὐκράτης , ἀνόητόν τι-
 να ἄνθρωπον καὶ τὸν Διμόκρι-
 τον γνῶσθαι , ἢ γὰρ ἔως ἐγί-
 γνωσκον . ἐξ ὧν ἂν μίαν καὶ ἄλ-
 λο διηγήσομαι , αὐτὸς πα-
 θὼν , ἔπαρ' ἄκου ἀκέσας
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ , ὦ Τυχίαν-
 δη , ἀκούων περὶ βιβλῶν πρὸς
 τὴν ἀλήθειαν ὅσον διηγήμα-
 τος . ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ
 αἰῶνον , ἔτι νῦν ὧν , ὑπὸ τοῦ
 πατρὸς ἐπὶ παιδείας πεφω-
 σθη ἀρπαγῆς , ἐπεθύμησα ἐς
 Κόπτον ἀναπλώσας , ἐκῆ-
 θον ἐπὶ τὸν Μίμνονα ἰλθὼν ,
 ἀκούσας τὸ θαύμαστον ἐκῆνο
 ἔχον ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν
 ἥλιον . ἐκῆνον μὲν οὐκ ἦκεν ,
 οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσιν ὁμοίον τινα φονὴν , ἀλ-
 λά μοι καὶ ἔχεις ὁ Μίμνων
 αὐτὸς .

ta peritimmerit , neque eo
 omnino respexerit , sed in-
 ter scribendum , desistite , in-
 quit , ineptire . Adeo firmi-
 ter credidit animas nihil
 esse postquam à corpori-
 bus exierint . Hóccine ais
 inquit Eucrates , demen-
 tem quempiam virum esse
 Democritum , si quidem si-
 existimavit ? Ego verò vo-
 bis etiam aliud referam
 quod mihi ipsi contigit
 non quod ab alio acceper-
 im . fortassis etiam , tu Ty-
 chiades , cum audieris , com-
 pelleris accedere , ipsa nar-
 rationis veritate coactus
 Quum in Aegypto versa-
 rer adhuc adolescens , à pa-
 tre videlicet doctrinæ grá-
 tia transmissus , cupiebam
 nauigio . profectus in Co-
 prium , illinc^x adiens Mem-
 nonem , miraculum illud au-
 dire , eum videlicet sonum
 reddentem ad orientem So-
 lem . Illum igitur audiui
 non hoc vulgari modo qui
 audiunt alij sonum quem

piam inanem , sed mihi oracula etiam edidit Memnoni
 ipf

ῥῶτος, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν
 ἑπτασιρῖπλᾶ, καὶ ἄγε μὴ πε-
 ριπλῶν, αὐτὰ ἄρ' ὑμῖν ἔ-
 πορτὰ ἔπη. κατὰ δὲ τὸν ἀ-
 σάπλου, ἔτυχεν ἡμῖν συμ-
 πλέων Μιμφίτης ἀνὴρ, τῶν
 ἐρῶν γραμματίων, θαυ-
 μάσι' ὅτι τὴν σοφίαν, καὶ τὴν
 παρθέναν παῖσαν ἀδῶς τὴν
 Αἰγύπτιον. ἰδέσθω δὲ τεῖα καὶ
 ἄποσιρ' ἔτι ἐν τοῖς ἀδύτοις
 ὑπὸ γὰρ ὠκυπέτῳ, μαγῶν
 παρθένῳ ὑπὸ τῆς ἰσίδ' ὅτι.
 Παγκράτῳ, ἔφη, λῆγας, ὁ
 Αἰγύπτ' ἡμῶν διδάσκα-
 λος, ἐρῶν ἄνδρα ἐξυρμη-
 νον ἐν ὀθονίοις, νοήμονα,
 καθαρῶς ἐκλήϊστον, ἐπι-
 μήκε, σιμὸν, πρόχαλον, ὑ-
 πόλαστον τὰ σέλην. αὐτὸν,
 ἢ δὲ ὅς, ἐκείνον τὸν Παγ-
 κράτῳ, καὶ τὰ μὴ πρῶτα ἡ-
 γνόντο ὅτις ἦν, ἰπὸ δὲ ἰσ-
 ρῶν αὐτὸν, ἔπειτα ὁρμίσας
 μὴ τὸ πρῶτον, ἀλλὰ τι πολ-
 λὰ τεράσια ἐργασόμενον, καὶ
 δὲ καὶ ἐπὶ ἑροκοδείων ὁ
 χούμενον, καὶ σωννύοντα τοῖς
 θεείοις, τὰ δὲ ὑποκίττοισιν
 τε καὶ σωννύοντα ταῖς ἑρῶσις, ἔ-
 γνων

ipse aperto ore septem versi-
 bus: quod nisi esset superua-
 caneum, ipsos nobis versus
 recenserem. Inter nauigans
 dum verò incidit in nos vnà
 nauigans vir Memphiticus
 quidam ex sacris illis scribis.
 mirabili sapientia, & qui v-
 niuersam Aegyptiorum do-
 ctinam callebat. Diceba-
 tur autem tres ac viginti an-
 nos in adytis subterraneis
 mansisse, magiam interea do-
 ctus ab Iside. Pancratem dis-
 eis (inquit Arignotus) præ-
 ceptorem meum, virum sa-
 crum, rasum, lineis indu-
 tum, doctum, purèq; lingua
 Græca loquentem, proce-
 rum, simum, labijs promissis,
 cruribusq; gracilibus. Illum
 ipsum, inquit ille, Pancre-
 tem. Ac primùm quidem
 quis esset ignorabā: ac post-
 quam vidi eum, siquando
 in portū appulisset, cum
 alia multa miracula facien-
 tem, cum crocodilis insiden-
 tem agitasse, & cum feris
 versantem: illas verò reuerē-
 tes eum, caudisq; adulantes,

γνωρ ἰσθῆν τινα ἄνθρωπον
 εἶναι. καὶ κατὰ μικρὸν δι-
 δοφρονέμεν, ἔλαθον ἰταῖ-
 ρ' αὐτῷ, καὶ συνώμης γυό-
 μων, ὥς πάντων ἰκοινώ-
 να μοι τῶν ἀπορέντων. καὶ
 τίλ' , πείθαμι ζῶς μὴ οί-
 κτας ἅπαντας ἐν τῇ Μίμ-
 ωδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ
 μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐ-
 τῷ, μὴ γὰρ ἀπρέσαν ἡμᾶς
 τῶν δεικνυσομένων καὶ τὸ
 μετὰ τῷταῦτω διέγρη. ἰπα-
 ρὲ δὲ ἔλθοιμερ εἰς τι κατὰ γέ-
 γιον, λαβὼν ἄρ' ὁ ἀνὴρ τὸν
 μοχλὸν ἔθύρας, ἢ τὸ λόρηθ-
 ρον ἢ καὶ τὸ ὑπερρον, πε-
 ριβαλῶν ἱματίοις, ἰπαπάρ-
 τινα ἰποδῶν, ἰποῖα βαδία-
 ζαν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄν-
 θρωπον εἶναι δοκοῦντα. τὸ
 δὲ ἀπὸ λθόν, ὕδωρ τε ἀπλώ-
 τλα, καὶ ὠψάνα, καὶ ἰσχυά-
 ρη, καὶ ἐς πάντα διξιῶς ἰπυ-
 ρίτα, καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν,
 εἶτα δὲ ἰπαδὴ ἄλλος ἔχει τῆς
 δεικνύας, αὐτὸς λόρηθρον
 τὸ λόρηθρον, ἢ ὑπερρον τὸ ὑ-
 περρον, ἄλλω ἰποδῶν ἰπα-
 πῶρ, ἰποῖα ἄρ. τῷτα ἐξ ὧ πάν-
 τα

agnoui sacrum quempiam
 virum esse : paulatimq[ue]
 comitate mea me in eius
 amicitiam ac familiarita-
 tem insinuaui, adeò ut omnia
 arcana mihi commu-
 nicaret. Ac tandem mihi
 persuadet, ut famulis omni-
 bus in Memphide relictis, se
 solus sequeretur. neque enim
 defuiros nobis ministros
 atque ex eo tempore sic vi-
 tam duximus. Quum in di-
 uersorium quodpiam veni-
 remus, homo accepto pistile-
 lo, scobinave, aut pessulo, ve-
 stibus implicans, quum in i-
 carmen quoddam dixisset,
 effecit ut ambularet, v[er]q[ue] a
 lijs omnibus homo videre-
 tur. Illud ergo abiens, & a
 quam hauriebat, & cœnare
 parabat, instruebátque, at-
 que in omnibus commodis
 subserviebat ministrabat
 nobis. Deinde postquam
 iam satis huius minister
 fuit, scobinam rursus scobinam,
 ac pessulum pessulum
 aliud recitans carmen, re-
 cebat. Hoc ego vehementer

conat

ἰσχυρότατος, ἐκ ἄλλου ὅπως ἐκ-
μαῖθου παρ' αὐτῶν· ἰδέσκειν
γὰρ αὐτοῦ, καὶ τοι πρὸς τὰ ἄλ-
λα πεχηρότα[ι] ὧν· μιᾷ δὲ
ποτὶ ἡμῖν λαθὼν, ἐπέκ-
σα τῆς ἐπιφθῆς, ὡς δὲ τρισυλ-
λαβ[ῶ], σχιδὼν ἐν σκοτεινῷ
ἔποςάς. καὶ ὁ μὲν ὥχινος ἐς πλὴν
ἀγορὰν, ἐν τελευτῇ ὧν
πίρρῳ, ἀΐδων ποιεῖν· ἐν δὲ ἐς
πλὴν ὑπεραίαν, ἐκάνει τι κα-
τὰ πλὴν ἀγορὰν πραγματσο-
μένην, λαθὼν τὸ ὑπερορ, σκη-
ματίσας, ὁμοίως ἐσπαθὼν τὰς
συμβαδὰς, ἐκίλυσον ὑδροφο-
ρεῖν. ἐπὶ δὲ ἐμπλοισάμην ὅ
ἐμπορία, ἐκόμεσι· πῆλαιος,
ἔφλω, καὶ μηκέτι ὑδροφόρος,
ἀπ' ἰωδι αὐθις ὑπερορ τὸ δὲ
ἐκίτι μοι πείθειναι ἥθειν,
ἀπ' ὑδροφόρος ἀπ', ἄλλο δὲ
ἐν ἐπληυσιν ἡμῖν ὕδατι πλὴν
οἰκίαν ἐπαντοῦν. ἐν δὲ ἀ-
μυχανῶν ὧν πρᾶγματι (ἰδε-
διάν, γὰρ, μὴ ὁ Πλαγκράτης
ἐφανηλθὼν ἀνανακτίσας, ὁ-
περ καὶ ἐγὼν) ἀξίον λα-
βὼν, ἀγκόστω τὸ ὑπερορ ἐς
ἀνὸς μίρκ'· τὰ δὲ ἐκείτην τὸ
μίρ[ῶ],
tiameuenit) iustificetur, et

conatus nō reperiebam, quo pacto ab illo expiscarer. Nā id mihi inuidebat, quamquam in alijs esset facillimus. At quadam die in angulo quodam tenebricoso clām illo delitescens, subau-
scultaui propius incantatio-
nem illam. Erat autem tri-
syllaba. Tum ille quum pi-
stillō mandāssēt quæ cura-
da erant, abiit in forum. At
ego postridie illo apud for-
um occupato, acceptum pi-
stillum quum ornāssēm, syl-
labas illas simili modo pro-
nūncians, aquam iussi ut hau-
raret. Tum impletam am-
phoram quum tulisset: Desi-
ste, inquam, neque aquam
ampliūs haurito, sed rursus
esto pistillum. At illud mi-
hi haud ampliūs iam obtem-
perare volebat, sed aquam
hauriebat continuē, quoad
hauriendo totam domum no-
bis impleret. At ego quum
resistere huic rei non vales-
sem, timebam autem ne Pan-
crates reuersus (id quod e-

PPp 4 parties

PPp 4

partes

μὲρ Θ', ἀμφορία λαβόντα, ὑ-
δροφόρα, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο
μοι· ἱγνόντο οἱ δίακονοι ἰρ-
τέτω, καὶ ὁ Παγκράτης ἰφί-
πται, καὶ σωῆς τὸ γνῶμνον,
ἱκῶνα μὲν αὐτῆς ἰποίησι ξύ-
λα, ὥσπερ ἡ περὶ τῆς ἐπιφωδῆς·
αὐτὸς δ' ἀρχιπρόμυ, λαθῶν,
ὅτι οἶδ' ὅποι ἀφανὲς ὥχιτο,
ἀπὶ ἡμῶν οὐκ οἶδ', ἔφη ὁ Δανό-
μαχ' Θ', οἶσθα ἡδὲν ἱκῶνα ἄν-
θρωπον ποιεῖν ἱκῶν ἱγνόνου;
ὅτι δ' ἔστι ὅς ἐστι μισθῶσι γι-
γνῶντι γὰρ αἱ τὸ ἀρχαῖον οἶον
τί μοι ἄγαν αὐτόν, ἡ δ' ἀπαξ
γνῶνται ὑδροφόρ' Θ', ἀπὸ
δίασιν ἡμῖν ἐπιπλασθῆναι τὴν
οἰκίαν ἱπαντλημῶν, ἡ πᾶν
ὄν, ἡ δ' ἔστι τὰ τοιαῦτα τι-
ρατολογουμένων, γέροντος ἄν-
δρος, αἱ δ' μὴ ἀπὸ ἡδὲν τ' μα-
ρακίωρ τέτορ ἱνικα, αἱ δ' ἄλ-
λον ἡσπρόν ἱπρὸ βασιλῆος τὰς
πρὸ δόξας ταύτας, καὶ φοβρὰς
δὴ γνῶσις, καὶ πᾶσι λάθωσι
ἡμῖν ἱμπληρωθέντων ἀσμά-
των, καὶ ἀποκότων μυθολογ-
μάτων. φάσκει δὲ καὶ αὐτῶν
μὲν τοιαῦτα ἱδῆσαν ἀκῆν.

αἱ δ' ἔστι

τιμ. Partere ergo eis oportet, ne talia consuecant audire

partes disseco. At utraque
pars amphoram sumens hau-
riebat aquam, iamque ve-
nius loco duo mihi ministri
esse cœperunt. Interea Pan-
crates superuenit, ac te in-
tellecta, illas quidem in li-
gna rursus, quemadmodum
ante cœmen erant, mutauit.
At ipse me clanculūm reli-
ctis, nescio quò clanculūm se
subducens abiit. At possis ἱ-
stud etiam nunc, inquit Di-
nomachus, hominem ex pi-
stillo facere? Per Iouem, in-
quit ille, dimidia ex parte
scio: nam in priorem formam
nunquam à me restitui po-
test, postquam semel aqua
rius esse cœperit, sed deferen-
da nobis domus esset aqua
iam impleta. Non desistitis
inquam ego, huiusmodi mo-
strosam narrare viri senes? Al-
ioqui horum saltem adole-
scentium gratia incredibile
istas ac terribiles fabulas a-
liud in tempus omittite, ne
clanculū terroribus ac pro-
digiosis fabulamētis implea-

qu

ἃ δὲ πάντες τοῦ βίου νοσή-
 σα σιώντα, καὶ ψοφοδῆας
 ποίησα, ποικίλης τῆς δασι-
 δαιμονίας ἐμπιπλέντα. ὧς
 ἐπίμνησας, ἡδ' ὁ δὲ Εὐκρά-
 τής, ἀπὸρ τὴν δασιδαίμο-
 νίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
 περὶ τῶν τοιούτων δοκᾷ; τί-
 γὰρ δὲ χρησμῶν καὶ θεσφάτων,
 καὶ ὅσα θεοφορρύνουσι τινες ἀ-
 ναδωσιν, καὶ ἐξ ἀδύτων ἀκύν-
 ται, καὶ παρθένῳ ἑμμιτρα-
 φθιγομένη, προβιπίῃ τὰ
 μέλλοντα; καὶ Ἀηλαδὲ καὶ τοῖς
 τοιούτοις ἀπισήσας; ἰσθ' δὲ,
 ὅτι μὴ καὶ Δακτύλιόν τινα ἰ-
 ρὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυ-
 θίου ἀκόντα ἐκτυπούσης τῆς
 σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀ-
 πόλλων φθιγγεται πρὸς ἐμὴν, καὶ
 λέγων, μή σοι ἄπιστα δόξω πε-
 ρὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχῆσθαι, ἀ-
 δὲ ἰν' Ἀμφιλόχῳ τί ἤκουσα, ἰν'
 Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ἑπερδῆ-
 λιχθύτῳ μοι, καὶ συμβυλῶ-
 σαντ' ὑπὲρ τ' ἐμῶν, καὶ ἃ ἔ-
 δορ αὐτὸς, ἰθὺς ὅς μιν ἀπ' αὐ-
 τοῦ ἔξῃς, ἀπὸ Περγᾶμο ἔ-
 δορ καὶ ἤκουσα ἰν' Πατάρῳ.

ὁπότε

quæ eos per totam vitam co-
 mitata perturbabunt, atq; ad
 omnem strepitum meticulo-
 sos reddent, posteaquam eos
 Y omingena superstitione im-
 pleuerint. Rectè admonuisti
 me, inquit Eucrates, quum
 superstitionem dixisti. Nam
 quid tibi, Tychiade, de rebus
 huiusmodi videtur, de ora-
 culis loquor q; vaticinijs, &
 quæcunque quidam numine
 afflati proclamant, quæ' de
 ex adytis audiuntur: aut quæ
 virgo numeris eloquens fut-
 tura prædicit? an videlicet
 nec talia credis? At ego
 quòd annulum quendam sac-
 crum habeo, Pythij Apolli-
 nis imaginem exprimente si-
 gillo, quodq; hic Apollo me-
 cum loquitur, non dico, ne
 tibi videar ad gloriā meam
 res incredibiles narrare. Cæ-
 terum quæ apud Amphilo-
 chum audiui in Mallo, he-
 roë mecum diu differente,
 deumq; meis de rebus con-
 sulente, tum quæ ipse vidi,
 volo vobis narrare: deinde

ex ordine & quæ vidi in Pergamo, & quæ audiui in Pataris.

PPP 5 Itaque

ὅποτε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἰπα-
 νήσω οἰκάσει, ἀκούσω τὸ ἐν
 Μάλῳ τοῦτο μαντήριον ἰπι-
 φανέσασθαι τε καὶ ἐλκεῖσθαι
 εἶναι, καὶ ἡμεῖς ἐν αὐτῷ, πρὸς
 ἑπ' ἀκρινόμινον, οἷς ἂν
 ἐγγράψας τις αἰς τὸ γραμμα-
 τῆον, παραδῶ ὡς πεφύκει,
 καλῶς ἂν ἔχον ἐκασάμην, ἐν
 παράλλῳ παραθῶμαι τῷ ἡγε-
 σκεῖν, καὶ τι περὶ μελλόντων
 συμβουλεύσασθαι ὡς θεῶ.
 ταῦτα ἔτι του Εὐκράτους λέ-
 γοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα
 πεχωρήσαντες ἡμεῖς, καὶ ὡς
 οὐ περὶ μικρᾶς ἐνάρχει τῆς
 περὶ τὰ ἡγεύεα πράξεως,
 οὐ δοκῶν οἰηθῆαι ἄν μοι
 εἰς ἀντιλήγον ἄσασιν, ἀ-
 ποσιπῶν αὐτόν, ἔτι διαπλῆ-
 οντα ἐξ Αἰγύπτου αἰς τὴν Μάλ-
 λον (καὶ γὰρ σιμῶν ὅτι μοι
 ἄχθοντα παρόντι, καθά-
 περ ἀντιστοίχῃ τῶν ψωμάσ-
 των) ἀπ' ἐνδ' ἄσασιν, ἔφην,
 Λιόνιχον ἐπιγέτωρ· διό-
 μα γὰρ αὐτῷ τι συγγινέσθαι.
 ἔμεινεν δ', ἐπὶ οὐχ ἰκάνει.
 γὰρ τὰ ἀνθρώπινα εἶναι,

καὶ

do quidem parum sufficere vobis res humanae putatis,

Itaque quum ex Aegypto
 redirem domum, audirem
 que illud in Mallo vatici-
 nium aperitissimum simul ac
 verissimum esse, tamen sic
 oracula dare, ut ad rem re-
 spondeat his quaecumque pro-
 pheta quispiam in schedu-
 lam inscripta tradiderit, re-
 spondere me facturum putavi, sed
 dum praeternaui-garem, ex-
 periret oraculum, deumque
 de futuris quippiam consu-
 lerem. Hac adhuc Eucrate
 dicente, quum viderem quam
 longe res esset processura,
 quodque non breuem incepis-
 set de oraculo tragœdiam,
 ratus non expedire uti solum
 contradicerem omnibus, re-
 linquens eum Aegypto ad-
 huc in Mallum nauigan-
 tem (nam et intelligebam
 molestam illis esse prae-
 sentiam meam, utpote qui dis-
 sentirem, refelleremque eorum
 mendacia) Atqui ego ab eo,
 inquam, quaesiturus Leonis-
 chum. nam opus habeo cum
 eo congregari. At vos quan-

ipso

καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς
καλᾷτε συσιπιληφόμενους
ὑμῖν τῶν μυθολογουμένων.
καὶ ἅμα λίγων ἔχθαρ. οἱ δὲ
ἄσμενοι, ἰλθθείας λαβόμε-
νοι, εἰσίων, ὥς τὸ ἀκὸς, αὐ-
τοὺς, καὶ ἐνιφοροῦντο τῶν
ψωσμάτων. τοιαῦτα σαι, ὦ
Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτη ἀ-
κούσας, ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ
οἱ τοῦ γλάκους πιδύοντο, ἱμ-
πιφυσήμην. πλὴν γαστέρα,
ἱμῖ τοῦ διόμην. ἡδῶς δὲ
ἄρ ποθεῖν ἐπὶ πολλῷ ἐπιδά-
μην ληθιδανόμ τι φάρμα-
κον, ὥρ ἤκησα, ὥς μέ τι κα-
κὸν ἐργάσεται με ἢ μνήμη
αὐτῶν ἐνοικουρούσα. τίρας
ταγοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ
ἑκατάς ὀρεῖν μοι δοκῶ.
Φι. καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδης,
τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς
διηγήσεως· φασὶ γέ τοι μὴ
μόνον λυπῆν, καὶ τὸ ὕδωρ
φοβῆσθαι, ἐπόσους ἄρ οἱ λυ-
τῶντο κύνων δάκρυον, ἀλ-
λὰ καὶ τινὰ ὁ διηγήτης ἀε-
θροπῶ δάκρυ, ἴσα ὧν κυ-
νὶ δαύεται τὸ δῆγμα, καὶ
τὰ αὐτὰ κακῶν φοβῆται.
valitutum, atque eum etiā in

ipsos etiā deos deniq; in fa-
bularū vobis partem voca-
te. Atque hac simulac dixi,
discepsi. Illi verò alacres iam
libertatē nacti, ut est verifi-
mile, mutuo sese epulis acci-
piebant, ac mendacijs inguro-
gitabāt. Talib9, ὦ Philoctes,
apud Eucratē auditis, venio
per Iouē inflato ventre, non
aliter quàm hi qui musto po-
ii sunt, opus habens vomitu.
Tū libenter alicundo magno
emerim pharmacum aliquod
quod mihi obliuionem indu-
ceret eorū quæ audiui, ne me
nonnihil earum rerum lædat
inherens memoria. nempe
monstra, demones, atq; He-
catas mihi videre videor.

PHIL. Quin mihi quoq;
ὦ Tychiade, tale quiddam
hic sermo tuus attulit. aiunt
etenim nō solūm in rabiem
verti, atq; aquam formida-
re, quoscunque rabidi canes
mordeant, verum etiam si
quē mordicūs homo morsus
momorderit, illum morsum
quoque non minūs canino
eodē modo formidaturum.

Quin

καὶ σὺ τοίνυν ζοικας αὐτὸς,
 ἐν Εὐκράτῳ δυχθῆς ὑπὸ πολλῶν
 ψαυμάτων, μεταδίδω-
 κίνας καὶ μοὶ τοῦ δόγματος,
 οὗτω δαιμόνων μοι τὴν ψυ-
 χὴν ἐκπλησας. Τυ. ἀλλὰ
 θαρρῶμαι, ὃ φιλότης, μέγα τ'
 τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔ-
 χοντα τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν
 ἐπὶ πάσι λόγον ὀρθόν, ὃ χρο-
 νίονος ἑμῆς, οὐδὲν ἔμειπας
 ῥάξῃ τ' ἐγὼν καὶ ματαίων
 τούτων ψαυμάτων
 τῶν.

Quin tu ergo videris quum
 sis ipse apud Eucratem
 multis mendacijs morsus
 mihi quoque morsum illum
 communicasse, adeò mihi
 mentem demonibus imple-
 uisti. TYC. At bono ani-
 mo simus, amice, quum ma-
 gnū aduersus huiusmodi re-
 remedium habemus, verita-
 tem, rectamq̃ omnibus in re-
 bus rationem: quo si viamur
 nullis huiusmodi vanis stul-
 tisq̃ mendacijs turbabimur

GILBERTI COGNATI.
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Philopseudes non sine Socratica ironia totus versa-
 tur (id quod titulus ipse declarat) in ridenda coar-
 guendaque mentiendi libidine : dialogus nescio cer-
 tè lepidiorne an utilior , in quo non valde me mouet,
 quod eius animi fuisse videtur , vt non satis immorta-
 litati suæ consideret, atque in eo fuisse errore , quo De-
 mocritus, Lucretius, Plinius, plurimique itidem alij
 Quid enim mea refert quid sentiat his de rebus Eth-
 nicus, quæ in præcipuis habentur fidei Christianæ my-
 sterijs ? Hinc certè fructum nobis afferet iste dialogus,
 vt neque magicis habeamus præstigijs fidem, & super-
 stitione careamus, quæ passim sub specie religionis
 obrepit : tum vitam vt agamus minùs anxiam, minùs
 videlicet expauescentes tristitia quæpiam ac superstitione
 la men-

la mendacia. quæ plerunque tanta cum fide arque auctoritate narrantur, vt Augustino viro grauissimo, holi- que mendaciorum acerrimo, nescio quisnam veterator persuaserit, vt fabulam illam de duobus Spurin- nis, altero in vitam redeunte, altero decedente, tan- quam rem suo ipsius tempore gestam pro vera narrâ- ret, quam Lucianus in hoc dialogo, mutatis tantum hominibus, tot annis antequam Augustinus nascere- tur irrisit. Quò minus mireris, si pinguioris vulgi men- tes suis figmentis afficiantur ij, qui se tum demum rem magnam confecisse putant, Christumque sibi deuin- xisse perpetuò, si commentum fuerint, aut de sancto ali- quo viro fabulam, aut de inferis tragœdiam, ad quam vetula quæpiam aut delira lachrymetur, aut pauca inhorrescat. Itaque nullam ferè martyris, nullam vir- ginis vitam prætermiserunt, in quam non aliquid hu- iusmodi mendaciorum inseruerint, piè scilicet alio- quin enim periculum erat ne veritas non posset sibi i- psa sufficere, nisi fulciretur mendacijs. Nec veriti sunt eam religionem contaminare figmentis, quam ipsa veritas instituit, & in huda voluit veritate consistere: nec viderunt vsque adeò nihil istiusmodi fabulas con- ducere, vt nihil perniciosius officiat. nempe vbi admix- tum subolet mendacium, veritas ilicò minuitur ac la- befactatur authoritas. Vnde sæpe mihi suspiciò subo- ritur, magnam huiusmodi fabularum partem, à vafri- ac pessimis nebulonibus consistam, quibus studium fuit, partim ex incauta, simplicium potius, quàm pru- dentium credulitate, voluptatem capere, partim fabu- larum fictarum commercio, fidem veris Christianorum historijs adimere: quippe qui frequenter quædam, his quæ in sacra Scriptura continentur, tam vicina confin- gunt, vt facilè se declarent, ad ludendo luisse. Quam- obrem quas scriptura nobis historias diuinitus inspi- rata commendat, eis indubitata fides habenda est: cæ- teras verò ad Christi doctrinam tanquam ad Critolai regulam applicantes, cautè & cum iudicio aut recipia- mus,

mus, aut respuamus, si carere volumus, & inani fiducia & superstitiosa formidine. Nolo hęc damnatę magiz, cuius inuentorem Mercurium ferunt, vanitatem, seu potius impietatem pluribus coarguere: ne rem pei se satis detestandam, in dubium vocare videar: néve vno exciso capite, innumerabilia (quod de Lernę peste legitur) mihi denuđ obtruncanda exoriantur. Sunt enim istius imposturę mille species, milleque ludificandi modi: quos omnes Lucianus lepidę ridet.

a IN REM vident conducere.] *Dives ille apud Satyr. rixũ lumenalem dicit: . quid enim saluis infamia nummis! Et Dorionem Terentianum non padet vanitatis, dum ob rem. Orestes in Electra Sophoclis: Δοξῶ μὲν εἶδεν πῦρα πῶς κέρδιον ἔστιν· id est, nullum reor verbum quod est lucro, malum. Conuenerant enim vt fingerent ipsum esse mortuum. Sentit igitur famam mortis viuo nihil nocituram, sed ad id quod constituerant fore accommodam. Venerant enim ulturi Agamemnoni mortem, idq; perfecerunt. b Nihil ad rem.] ὅς ἐστι, id est, ad versum. De sensu & vsu huius prouerbij, cum origine vide Erasmus nostrum & Alciatum lib. dispunct. suarũ 2. Hom. Odys. v. & pluribus alijs locis. c Qui quum vsus postulat, mentiuntur.] An alicubi licitum sit mendacium, & quatenus mentiri licet, præcipuē Christiano, Erasmus noster non solum in lingua sua, sed etiã plurib. alijs locis tractat. Certē Platon, & Stoici mendacium officiosum sapienti permittunt. Annũ rectē puerilem indolem falsis laudibus, nonnunquam ad virtutis studium inflammamus? Nōne & optimus medicus quisq; in ægrotis affirmat sibi placere colorem, atque oris habitum, non quod tales sint, sed vt tales efficiat? Verũ nullum mendacij generis exitiarius, quàm ex scriptura diuinitus inspirata, quę fons est & regula veritatis æternę. Ex hac Agyrię, arioli, anas, Iudę & vates responsa dant, morbos curare se iactant. Quoq; fallant perniciosius, ex astris & ex inspectis manib. alijs pollicentur victorias, alijs felix coniugium, ac salubrem vitam, alijs summos honores, alijs Cræsi vel Midę opes. Nimirũ hi sunt, de quib. scribit Hieremias: Docuerunt, inquit, linguam suam loqui mendaciũ, & vt iniquę facerēt, laborauerũt. Ars igitur illis mentiri, &*

sceleratam

sceleratam artem sceleratior adiuvat & confirmat exercitatio. Quemadmodum enim frequenter prudentia est, silere aut dissimulare quod verum est, ita decet, ut qui semel veritatis spiritum hauserunt, eiq; dedere nomen qui verus est, ab omni mendaciorum genere tēperant: Quisquis mēitur sciens periurio proximus est. d. Multa Ulysses etiam fecit.] Callidi autē impostores, mendaciorumq; confectores, sicut semper aliqua præicere, quæ vera, clara & aperta videantur, quibus inspectandis dum oculi sunt intentiores, astute mox mendacij nubem offundunt. Sic Sānon Virgilianus sic Ulysses, quē Homerus ubiq; versutum, callidum, astutum & vafriū facit, ac dissimulantem, simulantemq;: unde & apud eundem Homerū statim initio Odysseæ, πολυλόβῃα cognomen tum. Is ad Sirenum insulam delatus, ne earū cantus audirent, socij aureas cera obturavit, se autem ad malum alligari fecit, eaq; ratione illarum insidias tutus evasit. e Nam veteres illi.] Veteres Græci, præcipuē quæ Herodotū, Ctesiam, quæ Cnidium, atq; his superiores, & Homerum deniq; etiam scriptis mendacia conseruasse testatur, non modò vi ad eos, quibus sua ipsi recitabant, sed ad posteros quoq;, quasi per manus tradita, pulcherrimis verbis, metrisq; seruata peruenirent. Idē cū in cāpis Elysijs diuersa nocentium genera gravissimis pœnis affici se vidisse referat, acerrimē eos qui in vita mentiti essent, apud illos puniri ait, quorum Herodotū Ctesiamq; principes ponit facetissimē, æquo se id animo spectasse subiungens, quippe qui nullius sibi mendacij esset conscius. De ijs scriptoribus Luciani iudicium non est improbandum: cū & alij Græci complures in eadem fuerint sententia, Straboq; ac Diodorus Siculus non semel eos nugatos asserant, quorum authoritati innixus Iuvenalis ita de Græcis historicis scribit decima Satyra:

— creditur olim

Velificatus Athos, & quicquid Græcia mendax
Audet in historia, &c.

Demetrius Phalereus in libell. de Elocutione, Ctesiam, quem carpit Lucianus, merisò poëtam dicendum dixit. f Herodotus.] Herodotum verius mendaciorum, quàm historiæ parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & transitu, mendacys quoque admistis prædicata sunt.
Idem

Idem lib. 2. verarium hist. Inter mendaces Ctesiam, Guidium & Herodotum ponit. g Athenienses.] Isocrates & Pausanias Erichthonium Vulcano & Terra generatum opinantur. h Pana quendam.] Pan, cum Athenienses, duce Miliiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in locum Græcis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Minit Theocritus in Syringe, & plura annotauimus in dialogo Panos & Mercurij. i Orithyam.] Orithyam Erechthei Athenarum regis filiam, rapuit Boreas: raptam tulit in Thraciam & ex ea Zeten & Calain suscepit. Homeri scholiastes ad calcem Odys. 8. & Apollonius primo Argonaut. k Sub leoni na pelle, simiam fouet.] De leui & mendace sene, præ se authoritatem ferente. l Cleodemus Peripateticus.] Hic sciquam iam pridem graui morbo decumberet, per hiatum quendam ad inferos ductum memorat, atque ad tribunal adductum. Ibi quendam velut regem, qui Pluto ipsi visus sit, eorum nomina qui morituri erant percensentem, vehementer ira exarsisse in eum qui se adduxisset. Iussu igitur & se statim abire. Et Fabrum Demylum adduci. Itaque se quidem febri postea liberatum Demylum autem vita excessisse. Ex hac planè Luciani fabella illa apud Augustinum in Decretis pontificum de duobus Spuriis, & illa de Stephanis est nata, atque conficta. Vide Dialogum Gregorij primi. m Mustelæ dentem.] Magnum superstitio considerata leonis alacritate perniciosissimoq; cursu, mustelæ dentem leonino corio adalligatum, ad pedum tumorem atque adeò imbecillitatem adhibere commenta est. Id quod hic Tychia dei ridet, orta inter Cleodemum & Dinomachum medicos contentione, uno eorum leoninum, altero ceruinum corium præferente, ut per incantamenta Eucrati laboranti amuletum aliquod apponerent. Controversia verò omnis inter eos est, dum ille fomentum aliquod miserabiliter implorat, utrum ceruus a leo magis pedibus valeat, atque eorum viscer alacriori feratur cursu. Merito igitur Virgilianus Aeneas, tergum Getuli immane leonis dat Salio, velocitatis præmium, qui primam in stadio coram meruerat, nisi dolo Nisi fuisset inturbatus. n Incantamentis & appendiculis.] Ut olim & hodie Physicis ligaturis & charactibus & enudis & incantationibus, ad perniciem

vite & salutis hominum medicina conspurcatur à perditis quibusdam ardelionibus, qui mentiri non erubescunt, & ob pecunia aucupium animas demonibus prostituunt, & deuouent. Est autem istud incantatio, quæ solis uolunt, id est, carminibus ac verbis, ut plurimum barbaris, demonibus consecratis, constabat idcirco ὁ δὲ ἀρχαῖος, inquit Pindari interpretis in Nemeis & Pythiæ, τὰς ἐνδούσις ἱστοίαις ἡ ἱερατεία δὲ ἐξουεῖν. Arbitrati sunt veteres, carminibus curam morborum inuenire. Hu freti Ausolyti liberi Hæmorrhagiam vulneris Viysu, quod ei aperit in Parnaso infra genu inflixerat, derepentè sistebant, ut Homerus in Odyssæa τ. perbellè cecinit. Quod & Plinius inter magica medicamenta his repetit: Dixit Homerus, inquit, profluentem sanguinis, vulnerato femine, Viyssem inhibuisse carmine. Theophrastus ita etiam Ichiadicos sanari, & Caso prodidit luxatis membris. carmen auxiliari M. Varro etiam podagris. Periapta autem quæ, & quantam illis confidendum audiamus Galenus lib. 6. & 10. de simp. medic. experientia horum edoctus: Periapta inquit sic confidere oportet, ut substantia illorum, & non incantationis magorum verba, iuuat. Cui Theophrastus lib de plant. historia 9. ita subscribit: Potius inquit, absurda illa putentur, quæ alligata, & ver. eficiorum aduersantia vocantur. & tum corporibus, tum domibus vnicè opitulari creduntur, quæ commenta hominum esse planè videntur, qui suas artes magnificare celebrareq; cuperent: unde non temerè Antonius Caracalla imperator, teste Aelio Spartiano, eos condemnare statuit, qui contra tertianas & quartanas febres periapta gestarent. Quare merito aniles illos re. sculos, ex sacra Scriptura verbis, aut barbaris demonum nominibus concinnatos, vnde cum D. Augustino despuimus, qui in Ioan. Euang. sectione 7. ait: Illi qui homines seducunt per ligaturas, per precationes, & per machinamenta inimici, suis precationibus Christi nomen miscent, ut lascat ipsa seductio. Et quamvis Costa ben Luca apud Hebræos, quorum Cabala his ligaturis scatet, de his librum conscripsit, ac Alexander Trallianus, iater à Mesue dicitur: & Gordonius quidam ac alij medici, non parvam illis fidem adhibent: ego tamen eas, præcipuè quæ verbis constant, non assis facio. Smus variatæ. præter annulos & sigilla, eos quoque nectere videmus chara-

*Et*eres, crucis †, Antiochi Δ. Machabæi tetragrāmatis, Constat. *ini* crucis. Rectè igitur Rabi Moyses ille Aegyptius lib. 1. perplexorum, cap 72. mendaces & stultos esse illos pronunciat, qui soli figura, soli scriptura, solis lineamentis, solis denique vocibus, aëre fracto natis, tantam miraculorum vim & potestatem tribuant. • Clauū, quod aiunt, clauo extrudis.] Idem in Apologia, pro eo quod inter salutandum verbo lapsus fuerat: vereor ne si ad intentatum crimen etiam adulationis accusationem adiunxero, clauum (quod aiunt) clauo pellere videar, maiore minorem. Vide Erasmus nostrum in Chiliadibus.

• Aesculapius.] Socrates moriens Phædonem admonuit, ut voto se liberans Aesculapio gallum persolueres, perinde quasi sumpto pharmaco, iam sanitatis beneficium sentiret cum exiret è corpore, unde omnes animi morbi scatent ac pullulant. Putabatur enim hic deus salutem hominibus conferre. q Circa plenum forum.] Quodd maxima ol. m. populi, circa horam (ut antiqui illi numerabant) sextam: id est, meridiem, in foro esset frequentia, hoc à Græcis hominibus tempus ἀμφὶ πλὴν ἡμέρας ἀγορὰν vocabatur. r Lunam è cœlo detrax.] Incantatrices Lunæ cursum etiam remorari credebantur, ut Virgilius:

Carmina vel cœlo possunt deducere Lunam.

s Hippocrates æreus.] Hippocrates maximus Medicinæ parens non solum innumerabiles inopes ægritudinibus oppressos homines iuuare quotidie nitebatur, in quorum numero sunt, qui in epidemiorum libris nominantur, sed etiam totam Græciam à pestilenti lue, ex Aethiopia i vi vëtorum allata, Thucydidis tempore, magna cum gloria liberavit, quamobrem etiam aureis stauis arisq; tanquam deus à seruatis illis populis donatus est. Galenus in lib. de Theriaca ad Pisonem. Aelianus lib. 4. cap. 20. Eusebius libro decimo, capite secundo. t Mulierem aduenientem video terribilem.] Hecates descriptio, de qua in Mortuorum dialogis, & in Necyomantia, in Græco πειρηματο προ πειρηθητων u Et incantans cum.] Demonem. x Adiens Memnonem.] Neque dubium est, quin è toto ferè terrarum orbe omnes ad hunc Memnonem videndum audiendumq; concurrerint huiusmodi rerum studiosi. Namque

ut Aelius Spartianus testatur, Severus Imperator è Parthica expeditione reuertens, quum Syriam & Aegyptum, aliasque quasdam regiones lustrasset, gratam sibi eiusmodi peregrinationem propter religionem Dei Serapidis, animaliumque ac locorum (ut etiam verbis utar) nouitatem fuisse semper postea ostendit: quando & Memphin, & Memnonem, & Pyramides, & Labyrinthum inspexit. De Memnone etiam aliquid in Toxaride annotauimus. y Omni gena superstitione impleuerint.] Operapretium est considerare quam illuseris hisce oraculis humano generi diabolus adiutus nonnunquam naturæ secretis. Mirantur autem Cicero & Plutarchus sub tempore obituisse oracula, nimirum quia veritatis præses, mendacii patrem oppugnaturus iam iam imminabat leo de tribu Iuda Christus saluator noster. Lucianus rursus in Deorum concilio huiusmodi deorum Gentilium vanitatem atque superstitionem deridet. Itidem in Ioue confutato: ubi quadam annotauimus aduersus oracula & prædictiones.

z Non solum in rabiem verti.] De rabie canis Dioscorides libro sexto, capite trigesimo sexto. Galenus de Chirurg. ad Piso. & libro secundo prædictionum Hippocratis. & in tertium Hippocr. Epid. librum. Virus autem ex canis rabiosi morfu conceptum, ac per corporis molem diffusum, per aliquot menses, aut annos quoque velut quadam pharmaca durat, diu detrescit, donec viscerum & cordis naturam sensim infecerit, tum subitò rabies illa canina in hydrophobis emergit, Galen. libro tertio de Morbis vulgaribus, commentario 3. Solet autem ex eo vulnere, ubi parum occursum est, aquæ timor nasci, ὑδροφοβία Græci appellant. Miserrimum genus morbi, in quo simul æger & siti & aquæ metu cruciatur. Quo oppressis in angustis spes est, inquit Cornelius Celsus libro quinto de Medicina, capite decimo septimo, Dioscorides libro quinto, capite secundo. Ab eodem Dioscoride libro septimo, capite secundo, Affectio illa quæ morfu canis rabidi infligitur, dicitur ὑδροφοβία, πῶς & ab aquæ metu ὑδροφοβία, qui morfi sunt à cane rabido, dicuntur propterea quod aquam horreant, πᾶσι τὸ φοβοῦνται τὸ ὕδωρ. Hoc morbi genus intelligit Ouidius de Remed. amoris, quum ait:

QQA 2

Tollere

Tollere nodosam nescit medicina podagram,

Nec formidatis auxiliatur aquis. *Quæ autem homini accidit ex huiusmodi contagio lues, mania est, ut erudisti mi hac ætate viri disputant: nam & Festo rabies propriè morbus caninus est. Vniuscuiusque autem canis morsus tam perniciosus est, ut ferant eum qui semel fuerit à cane læsus, pestilenti contagione gallinarum incubitus, pecorum scævus, & abortus intervenientis suo vitare, eiusque introitu alterius vulnera aggravari.*

ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ, Η ΔΙΟ. ALLOCUTIO, SEV

IVT

Bacchus.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGUMENTVM.

PRæfatio quædam est, quales & nostri homines in enarrandis authoribus, aut alijs rebus tractandis, ipsis operibus præmittere solent. Et extant sanè etiam Cic. quædam ad idem exemplum compositz. Monet autem Lucianus auditores suos, ne solùm compositionis novitatem in scriptis suis spectent, nève ideo pro parvis aut contemnendis illa habeant, quia comica ac satyrica quædam sub dialogi gravitate tractet: sed magis ipsam rem spectent: ne idem illis, quod Indis olim, accidat, dum Bacchi exercitum ut muliebrem, & à re militari alienum contemnunt. Deinde autem & veniam precatur ætati, si paulò verbosior & loquacior nonnullis fortè videatur, factum suum etiam hinc collatione quadam Indorum cohonestans. Omnino autem multum gratiæ habent huiusmodi præfationes, siue cui allocutiones eas vocare magis libet, ubi collationibus atque similibus suis ipsa hypothesis aptè respondet.

Τι ὁ Διόνυσος
ἐπ' Ἰνδοὺς στρα-
τιὰν ἤλασεν (κα-
λὴν γὰρ ὄβριον οἶ-

μαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγέ-
σασθαι Βακχικόν) φασὶν οὖ-
τω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ
πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς
ἐκῆ, ὥς καταγελῶν ἐπιόντες,
μάθρον δ' ἐλθεῖν πλὴν τόλ-
μας, ὥς αὐτίκα μάλα συμ-
πατηθῆσομιν ἐπὶ τῶν ἐλ-
φάντων, ἃ ἀντιτάξαιτο. ἤ-
κουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκο-
πῶν ἀπόκοτα ἐκ τῆς στρα-
τίας αὐτοῦ ἀγγιπόντων. ὥς
ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῶν, καὶ οἱ λό-
χοι, γυναικῶν ἄνδρ' ἐκφόρουσαν
καὶ μεμνηῖαν, καὶ πῶ ἐνιμύναν,
σβεΐδας ἐνιμύναν δόρατά
τινα μικρὰ ἔχουσαν, ἀσίδηρα,
καὶ ποδῶντα, καὶ ταῦτα, καὶ τι-
να πικράειαν καὶ φά, βομβῶντα,
ἃ τις μόνον πεσάψατο (ἀσπί-
σι γὰρ ἤκασον καὶ τὰ τύμπανα)
ὁλίγους δὲ τινας ἀγροίκους καὶ
θηρσο redimitis, pelles ceruinas indutis, & hastas quasa-
piam paruas gerentibus nulla acie ferri acumminatos, & il-
las ex thyrso confectas: tum scuta quae piam leuia, & reso-
nantia si quis saltem vel leuiter attigisset. Quippe clypeis
asimilabant & tympana. esse praeterd in exercitu iuue-

V'o tempore
Bacchus ad-
uersus Indos
duciare exer-

cium instituit, (nihil enim
prohibet, ut mea fert opi-
nio, fabulam vobis Bacchi-
cam percensere) ferunt vs-
que adeo cum initio ad In-
dia incolis fuisse contem-
ptui habitum, ut accedentem
etiam subsannarent. Magis
autē temerariam illius au-
daciā miseratione proser-
quendam esse opinabantur,
tanquam acuium ab ele-
phantis proculcandum, si
acie instructa illis occurrisset.
Siquidem inaudiuerant,
ut ego existimo, ab explora-
toribus, absurda & mon-
strosa de illius exercitu re-
nunciantibus, quemadmo-
dum eius phalanx & cohors
ex mulieribus insanas &
furentibus collectae forent,

ψίσκους ἐν᾿ ἄνῳ, γυμνοὺς,
 κόρδακα ὀρχουμένους, οὐ-
 ρὰς ἔχοντας κέρατας, οἷα
 τοῖς ἄρτι γγενηθεῖσιν ἰείφοις
 ὑποφύεται. καὶ τὸν μὲν στρα-
 τηγὰ τῶν αὐτῶν ἐφ' ἄρμα-
 τος ὀχεῖσθαι, παρδάλιων
 ὑπὲρ στήθεσιν, ἀγέλαον ἄ-
 κειβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον
 χυσῶντα τῶν παρὰ ἑλ, κίρα-
 φόρον, βοτρυοῖς ἐκφανω-
 μένον, μίτρα δὲ τῶν κόμην ἄ-
 κμαδιδιμένον ἐν πορφύ-
 ρῳ, καὶ χυσοῖς ἰμβάδην. ὑπο-
 στρατιῆς δὲ δύο, ἕνα μὲν τι-
 να βραχὺν προσδύτῃ, ὑπό-
 παχυν, πελάσσα, ῥινόσι-
 μον, ὅτα μεγάλα ὄρθια ἔ-
 χοντα, ὑπότρομον νάρθηκι
 ἐπιρροτόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ
 πηλὰ ἱππῶντα ἐν κρακοῖς
 τῷ, καὶ τοῦτορ πᾶν πιθανόν
 τινα σωμαγματάρχῃ αὐτῷ
 τοῦ ἔτιρορ δὲ, τρεῖς ἰορ ἄκ-
 θρωπον, πᾶσι δὲ τὰ νέρθε ἰοι-
 κότα, κομὴ τῶν τὰ σκέλη, κί-
 ρατα

vehementer fidum illius in ordinanda acie socium. Al-
 terum verò ^b hominem monstrosū, inferioribus corpo-
 ris partibus hircum referentem, crura crinitum, & cora-
 nigerum,

nes quospiam agrestes &
 nudos, qui saltarent cor-
 daca, caudas habentes &
 cornua, qualia ferè ha-
 dis recenter natis solent suc-
 crescere. Ipsa autem du-
 cem illorum in curru vehi-
 iunctis pardalibus, imbera-
 bem admodum, ac ne tan-
 tillum quidem per genas
 herbescente barbitio pubes-
 centem, cornigerum, ra-
 cemis coronatum, mitra
 purpurea comam inuoluta-
 tum, ac aureos cothurnos
 induitum. Ceterum secun-
 das duellandi exercitus par-
 tes obire duos alios, ^a v-
 num quidem brevis statu-
 ra fenunculum, corpore
 perobeso & ventricoso, si-
 mīs naribus deformem aus-
 tribus magnis & arrectis,
 tremulum, scipioni inniten-
 tem, pandium asellum ve-
 plurimum equitantem, a-
 midium crocoto, & hunc

ῥατα ἔχοντα, βαθυπύωνα,
 ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατί-
 ρα μὲν σύειγα φέροντα. πῇ
 Διξιᾷ δὲ ῥάβδον ἑαμπύλιν
 ἱπυρμένον καὶ πεισοκίρτων
 τα ὄλον τὸ σρατόπιδον καὶ
 τὴ γυνῶνα δὲ φυθεῖσθαι αὐ-
 τῇ, καὶ σείειν λυγρομένης
 τὰς κόμας, ὅπότῃ πεσίοι, καὶ
 βοᾶν ἡ οἱ, τοῦτο δ' ἀκάλαρ
 καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν Δισπό-
 τιν. τὰ δ' οὐὲ ποίμνας Δι-
 ηρπάσθαι ἢ δὴ ὑπὸ τῶν γυναι-
 κῶν, καὶ Δισπαῖσθαι ἔτι ζῶν-
 τα τὰ πρῆμματα, ὡμοφάγους
 γάρ τινες αὐτὰς εἶναι. ταῦ-
 τα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐ-
 τῶν ἀκούοντες ἐγέλωρ, ὥς
 τὸ ἄκός, καὶ οὐδ' ἀκτιπιά-
 χην ἢ παρατάττεισθαι ἡξίου,
 ἀπ' ἧτις ἄρα τὰς γυνῶ-
 νας ἐπαφύσασθαι αὐτοῖς ἐπλη-
 ρέον γένοιτο, ἀφίσι δὲ καὶ
 νικᾶν αἰσχεδὸν ἰδούκα, καὶ
 φρονῶσαν γυνῶνα μεμνηνότες,
 καὶ

nigerum, profunda insuper
 barba insignem : iracun-
 dum, & animo ad furorem
 propenso præditum, altera
 manu ferentem fistulam,
 dextra verò incuruum bam-
 culum, semet attollentem,
 ac tota castra circumfala-
 tantem, quem mulierculæ
 exterrere solent, comasquæ
 vento diffusas concutere
 quoties accesserit, neque
 non vociferari Euboë : quo
 nomine, ut mihi coniectu-
 ram facienti visum est, do-
 minum suum compellant. ¶
 Itaque greges à mulieribus
 iam discriptos esse, & oves
 adhuc viuentes dilaniatas:
 quippe illas crudiuoras es-
 se planè videbant. Hac
 cum Indi & rex illorum spe-
 culatoribus annuncianti-
 bus cognouissent, sublati,
 ut par erat, cachinnis ride-
 bant : iamquæ nequaquam
 contra exercitum educere,

aut instructis ordinibus obuiam procedere illis delibera-
 tum erat, sed reputabant si comminūs mulierculæ in
 eos impressionem ac impetum essent facturæ, illis &
 vincere turpe esse, & mulieres insanientes neci dare

καὶ θυλὺμιτριν ἄρχοντα, καὶ
 μινύον σμικρὸν γιρόντιον,
 καὶ ἡμισρατιώτην ἄλλον, καὶ
 θυμύτας ὀρχυδάς, πάντας
 γιλοῖους. ἀπὰ δ' ἡγήματα
 πυρπολῶν ὁ θιδεῖ ἦδ' ἡ πλὴν
 χάρακ καὶ πόλεως ἀντάνδρες
 καταφλίγων, καὶ ἀνάπλων
 τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχὺ πεί-
 σασιν πλὴν Ἰνδικῶν πυρὸς ἱμ-
 πικληκός· ὅπλον γάρ τοι
 Διουυσιακὸν τὸ πῦρ, πα-
 ρῶον αὐτῷ ἐκ τοῦ κίρα-
 νοῦ· ἐν ταῦτα ἦδ' ἡ σπουδῇ
 ἀνιλάμεναρ τὰ ὅπλα, καὶ
 τοὺς ἐλὶφαντας ἐπ' ὁρμάξαν-
 τας καὶ ἐγκαλινώσαντο, καὶ
 τοὺς πύργους ἀναθίμφοι, ἐπ'
 αὐτοὺς ἀντιπικνέσαν, ἕλκας
 φρονοῦντο μὲν καὶ τότε, ὁρ-
 γιζόμενοι δ' ὅμως, καὶ συ-
 στήσαι σπένδοντο αὐτῷ στρα-
 τοπέδῳ τὸν ἀγέλαον ἐκένον
 στρατηλάτην. ἐπὶ δ' ὡλησίου
 ἐγένοντο, καὶ ἔδορ ἀπύλως, οἱ
 δ' Ἰνδοὶ, πετάξαντο τὰς ἐλὶ-
 φαντας, ἐπ' ὅσον τὴν φάλαγγα,
 ὁ Διόνυ-

τατοrem. Postquam verò propinquiores facti sunt & ut-
 traque acies utriusque esset spectacula: Indi locatis ante
 exercitum elephanis phalangem adegerunt. Ceterum
 Bacchu

um cum duce effeminato,
 ac sene modico & vinofo-
 adiuncto etiam alio semui-
 ro milite, nudisq; saluatori-
 bus per omnia ridiculis, fa-
 cinus esse parum memorabi-
 le. Postea verò quàm Bac-
 chus regionem incendijs dis-
 vastare, & viris devictis ci-
 vitates igne absumere, ac
 sylvas incendere annuncias-
 ius est, iamq; in breui tem-
 poris spacio tota Indorum
 regio flammis conflagraret
 (etenim ignis Baccho iam
 usque à fulmine paterna
 sunt arma) ibi iam citra mo-
 ram armis induti, coactis ex
 lephantibus & infrenatis &
 turribus desuper positis ad-
 versus illos moverunt aciem,
 etiam dum hostilem exerci-
 tum extremè contemnentes,
 & iracundo animo ferocien-
 tes, neque non elephan-
 tis comminuere atque protre-
 re properantes ipsis cum ca-
 stris imberbem illum impe-

Διόνυσος δ', τὸ μίσην μὴ
 ὡτὸς ἔχει, τοῦ κίρως δ' αὐτῷ
 τοῦ δ' ἐξ ἴσθ' ὁ Σακλῶς, ἔ
 ὅμως δ' ὁ Πάρις οὐκ ὦλε. ποχας
 οἱ δ' καὶ ταξίαρχοι, Σατύροι
 γκαθασήκασαν. καὶ τὸ μὴ
 σωθήμα λῶ ἅπανοι τὸ ἐν οἱ.
 ὅθους δ' τὰ τύμπανα ἱππας
 ἔατο, καὶ τὰ κλύβαλα τὸ ποσ
 λιμικὸν ἰσάμηνι, καὶ τῶν
 Σατύρων τις λαβὼν τὸ κίε
 ρας, ἐπέσχε τὸ ὄχθιον. καὶ ὁ
 τοῦ Σακλῶς οὐκ ἔστι, ἐννείον
 τι ὀγκίσας. καὶ αἱ Μαινάδες
 σὺν ὀλοθυγῇ ἐνέπιδυσαν αὐ-
 τοῖς, δράκοντας ὑπὸ σμύκῃ,
 ἡ δὲ τῶν θύρων ἄκραν ἐπα-
 γυμνῶσαι τὸν σίδηρον. οἱ ἱπ-
 ποῖ δ' καὶ ἐλὶ φανῶν αὐτῶν,
 αὐτίκα ἐκκλίνασθαι, οὐδὲν ἔδ-
 οῖ λόσμοι φάγον. ἔδ' ἐντὸς
 βίλους γῆρας ὑπομάναντο·
 καὶ τίλῃ, κατὰ κράτος
 ἐσπλάκισαν καὶ ἀχμάλωσι
 ἀπύγοντες ἐπὶ τῶν τῶν κα-
 ταγλυμμένων ἔργῳ μαθόν-
 τας, ὡς ἐκίχλιν ἐπὶ τῆς πρῆ-
 τῆς ἀκοῆς καταφρονῶν ξί-
 νων

quos paulò ante contemptim subsannauerant, re ipsa expere-
 di quò non oportuerit prima statim fama adductos pere-

Bacchus ipse in medio stren-
 nuī imperatoris fungebatur
 officio, cuius dextrum cornu
 Silenus, sinistrum Pan regem
 bat. Porro autē Satyri mani-
 pulares constiituti ordinibus
 instruendis erant intenti. Sin-
 gulum omnibus eras Eubohe.
 Statim verò percussa tympa-
 na instrepuerunt, ipsaq; cym-
 bala classicā cecinerunt. Ac
 ē Satyris quispiam correpto
 cornu carmē quod Orithium
 dicitur, occinebat. Tum Sile-
 ni asellus hianti atq; diducto
 victu maritum quiddam atq;
 terribile deruditi. Ipsa verò
 c Manades cum ululatu fa-
 ctō in eos impetu incursārūt,
 succinctæ draconibus, atque
 ex summis thyrsis ferrū denū-
 dantes. Indi autē et elephan-
 tes illorum illicò declinan-
 tes, nullo seruato ordine in
 fugā se dederunt, neq; intra
 telī iactū consistere sustinue-
 runt. Ad postremum aut om-
 ni vi capti atq; subacti sunt.
 et captiui abducti ab ijs,

νων στρατοπέδω. ἀπὸ τί
 πρὸς τὸν Διόνυσον οὕτω ὁ
 Διόνυσος; ἅποι τις ἄν, ὅτι
 μοι δοκῶσι (καὶ πρὸς τὸν Χα-
 εῖτωρ, μή με κορυβαντιάμ ἢ
 τιλίως μεθύει ὑπολάβητε, ἢ
 τὰ μὰ ἀκάτω ὧς θεοῖς) ὁ-
 μοίον τι πασχαρ οἱ πομπῶι
 πρὸς τοὺς καινὸς τῶν λόγων
 ὧς ἰνδοῖς ἰκύνουσιν, οἷον καὶ
 πρὸς τοὺς ἱμέρ οἰόμενοι ἥρ Σα-
 τυεικὰ, καὶ γιλοῖα τινα, καὶ
 κομιδῇ κομικὰ παρ' ἡμῶν
 ἀκούσθαι, ὧσαῦτα, πεπισφ-
 ρασιν ἐκ οἷδ' ὅτι δόξαν αὐτῶν
 τοῖς ὑπερίμοι. οἱ μὲν ἐπὶ τὴν
 ἀρχὴν ἀφίχθουσιν, ὡς ὅτε
 εἶον παρίχαρ τὰ ὧτα ἡμῶν
 μοις συσπαικίους, καὶ σκιρτή-
 μασι Σατυεικοῖς, καταβά-
 ντας ἀπ' ἑλικοφάνων. οἱ δὲ, ὡς
 ἐπὶ ὧστί τι ἡκούσθαι, ἀντὶ τοῦ
 ἡμῶν σίδηρον ἰνρόνθαι, ἐδ' ὁ-
 τως ἰππῶν τορμῶσι, τῷ πα-
 ραδόξῳ ἢ πράγματι τεθορυ-
 βήμενοι. ἀπὸ θαρρόων ἰπαρ-
 χήμοι αὐτοῖς, ὅτι ἡν. ν. ν. ν. ν.
 ὡς πρότερον ποτὶ, τὴν ἡμῶν
 ἰθιλήσωσι ἰπιδῆν πομπῆς

primo illis annuncio, quòd si in praesentia quoque, ut ante
 facere consueverunt, festiuitatem spectare saepè voluerint

grinum exercitum conten-
 nere. Sed quid ad Bacchu-
 ille Bacchus, dixerit aliqui-
 Quia per multi mihi viden-
 tur (ac per Gratias vos ore-
 ne me insanire aut prorsus
 temulentum esse suspicemur,
 nā, si mea cum Dijs immorta-
 libus contulero) idem ex
 orationum nouitates cum
 Indis perpeti, quemadmo-
 dum et eugameas. Existi-
 mantes enim Satyrica et ri-
 dicula quaedam, nimium
 comica apud nos audiri, et
 libus fidem habuere, atque
 haud scio quam illi de me
 pinionem induerunt. Alij
 exordium quidem assequun-
 tur, quasi nihil necesse
 prabere vinosis et lasciui-
 mulierculis, et saltationibus
 Satyricis ab elephantis de-
 scendentes. Alij verò, tan-
 quam alicuius rei gratia ve-
 nissent, thyrsi loco inueni-
 ferro, neque sic laudare au-
 dent, inaudita rei nouita-
 perterriti. At ego fidenti

ἀναμνηθῶσιν οἱ παλαιοὶ
 ὑπότοι κώμων κοινῶν ἔ
 ὅτε κεινῶν, καὶ μὴ κατα-
 ρρονίσασιν τῶν Σατύρων
 καὶ Σαλκυῶν, πῶσι δὲ ἐ
 ὄρορ ὧ κρατῦρ ὧ ὅτου,
 κβακχάσασιν καὶ αὐτοῖς, καὶ
 πομπάσις μεθ' ὑμῶν ἱεῖν τὰ
 ὧ οἱ. οὔτοι μὲν οὐ (ἐλάθε-
 ὦν γὰρ ἀκού) ποιοῦντων ὧ,
 τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπα-
 λήπτει ἴτι ἐκ Ἰνδοῖς ἴσμεν, ἐ
 θίλω καὶ ἄπο ὑμῖν διηγήσας
 φάτι τῶν ἐκείνων, ἐκ ἀπεσα-
 διόνυσσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν
 ποιοῦνται ἀπότρισιν, ἐκ Ἰνδοῖς
 τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λατὰ τῷ
 Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἐ κατὰ ῥοαῖ
 αὐτοῦ βλήπης, ἐπιγεμόμενοι,
 μέχρι πρὸς τὸν Ωκεανὸν κα-
 θέκονσι. παρὰ τοῦτοις ἄλλοι
 ὄντι ἐκ περιφράκτω. ἐ πάνν
 μεγάλην καὶ σιωπῆν, ἐ
 λιπὸς γὰρ πολλὸς καὶ ἄμ-
 φηλοι, σύσκετον αὐτὰ ἀκριβῶς
 ποιεῖσιν, ἐνταῦθα πηγαί εἰσι
 τῆς,

ac veteres compotores re-
 cordati fuerint conuiuio-
 rū Bacchanalium tunc tem-
 poris celebratorum, neque
 Satyros aut Silenos contem-
 pserint, sed a quo largiū ad
 satietatem usque ex craten
 re illo hauserint: et illos
 Bacchico numine afflatos
 indecorè insanituros, neque
 non persapè nobiscum E-
 uohe dicturos. Itaque illi
 (liberum enim est audire)
 quicquid animo suo gratum
 fuerit, faciant. at ego postea-
 quam adhuc in India pere-
 grè versantur, statui et a-
 liud quiddam earum rerum
 quæ illic aguntur, quod non
 valdè à Baccho abhorrebit,
 neque à præsentī instituto
 alienum erit percensere. In-
 ter Indos, quos Machlaeos
 vocant, qui læuū Indi flum-
 inis litus, si ad fluxum il-
 lius respexeris, incolunt at-
 que depascunt usque ad O-
 ceanum porrecti. apud hos

lucus est in loco sepibus obuiata et angusta, circumiecto
 tamen quippe thyrsoῦ et viuium vberitas ibi prouenientium,
 locum opacitate sua pulcherrimè inumbrat. Eo ipso in luca
 tres

πρῆς, καθίσου καὶ διδύσκω
 ζεῦδατο, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
 δὲ Πανός, ἡ δὲ Σαλῶ. καὶ ἀ-
 φέρουσι αἱ αὐτὸ οἰκνοὶ ἅ-
 παξ ζεῦξιν, ἰορτάζοντο τῷ
 θεῷ, καὶ πίνονσι τῶν πηγῶν
 ἐκ ἀπασῶν ἀπαντῶν, ἀπὸ
 καθ' ἡλικίαν· τὰ μὲν μαρτυ-
 ρια τῆς τῶν Σατύρου, οἱ ἄν-
 θρωποι τῆς Πανικῆς, τῆς δὲ ζεῦ
 Σαλῶ οἱ καθ' ἡμῖν. ἃ μὲν οὖν
 πάσχουσιν οἱ παῖδες, ἴπα-
 ρα πίνουσιν, ἢ οἱ αἱ ἀνδρῶν
 τοιμῶσι, κατεχόμενοι τῷ Πα-
 νί, μακρὸν ἄν ἤν λίσσιν. ἃ
 δὲ οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν
 περυσθῶσι ζεῦδατο, ἐκ ἀλ-
 λότριον ἀπὸν, ἴπαρ πίν-
 ον γέροντες, καὶ κατὰσχον αὐ-
 τὸν ὁ Σαλῶς, αὐτὰ ἐπι-
 πολὺν ἄφρονός ἐστι, καὶ καρυβα-
 ροῦσι καὶ βιβαπλισμῶσι τοι-
 κῶν. ἃτα ἄφρονος φωνῆ τε λαμ-
 πρὰ καὶ φθιγματῶν καὶ πυκνῶν
 καὶ λιγυρῶν ἰγνύναι αὐτῶν καὶ
 λαλίστως ἐξ ἀφρονότατος ἐστίν·
 ἢ δὲ

tres fontes aquae sunt elegan-
 tissimae & limpidissimae: quo-
 rum unus Satyris, secundus
 Pani, tertius Sileno sac-
 est. Ingrediuntur verò
 Incum Indi quotannis festum
 mel, diei solennitate deu-
 celebrantes, bibuntque
 fontibus, non tamen indi-
 criminatim omnes de omni-
 bus, sed iuxta aetatem. Na-
 iuvenes ex eo qui Satyris sa-
 cer est, viri ex Panico, po-
 rò ex Sileni fonte ἢ, qui
 mea aetate constitui sunt.
 Itaque quae pueris de fon-
 tibus bibentibus accidit, aut quae
 lia designent viri iam num-
 ne Panos afflati, perlon-
 gum esset enumerare. C-
 terum qualia senes faciunt
 ubi iam aqua pota inebri-
 ti fuerint, non alienum est
 opinor narrare. Senex
 mul atque haustam de fon-
 te aquam biberit, ac eu-
 dem Silenus ipse inuasit

illicò ad prodigium usque obmutescit hominem, cui gra-
 ue sit caput, aut ebrium, per omnia referens. Post id
 improuiso voce clara, & loquela graui, tum spiritu du-
 rumpit silentium, ac subito è mutissimo fit loquacissimus.

ἂν ἱπιστομίῃας, πᾶν-
 τας αὐτὸν μὴ ἔχῃ σωτῆ-
 ἀλῶν, καὶ ῥήσας μακρὰς σω-
 τῆς. σωτῆς μὲν τοῖς πάν-
 τας, καὶ λύσῃς, καὶ κατὰ τὸν
 δῆμον ἐκῆνον ῥήτορα, νιφά-
 ροις ὅς τοι κοῖτα χαμῖνοι
 διεξέρχονται. ὅς δ' ἀρχαῖος τοῖς
 ἐύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀ-
 ἰάσῃ αὐτοῦς, ἀπὸ τῆς γῆς.
 τίς τι πυκνὸν καὶ ἐπιπροχόν
 τῶν ἀπλοῦσι, ἀλλ' ἂν βαθείας ἐ-
 πίρας τὸν τεῦθεν ὅς, ἡδὴ ἀφ' ἑ-
 θέσης αὐτοῖς τῆς μέθης, σιο-
 τῶσι, καὶ πῶς τὸ ἀρχαῖον ἀ-
 νὰ τῆς. τὸ μὲν τοι παρὰ
 δοξότατον ἔδωκεν ἔπος. ὡς
 γὰρ ἀτλή ὁ γέρον μταξὺ
 καὶ ἀλὶ πῦρ διέξῃ τὸν λό-
 γον, δῶτ' ὅς ἡλίου κωλυθῆς
 ἐπὶ πῆρας αὐτὸν ἐπιξίλῃς,
 ἵς νύκτα πιδῶν, αὐτοῖς ἐκ-
 να σωάπῃ, ἀ πῆρσι λῆγον-
 τα ἡ μέθη αὐτὸν κατῆκε.
 ταῦτα μοι κατὰ τὸν Μῶμον
 ἵς ἱμαῖ ἀπὸ κώφῳ, καὶ μὲν

τὸν

Sed nec obliurato ore illum
 compescueris quò minùs con-
 tinuis, verbis diffluet, lon-
 gâq; orationes contexat. Et
 profectò quæcumq; dixerit,
 prudenter & ornate dicta
 sunt, ac iuxta Homericum il-
 lum rhetorem hybernis niui-
 bus consimilia differit. Neq;
 verò sufficienter eos cygne
 secundum ætatem conferre
 possis, sed vocum densitate
 cicadas imitantur ac refe-
 runt ac rotundum quiddam
 componunt in profundum vs-
 que vesperam. Inde iam dis-
 cussa ab illis ebrietate con-
 ticescunt, & ad antiquum morē
 redeunt. Cæterum quòd inter
 hæc maximè omnium admirā-
 dum est, nondum exposui.
 Quòd si senex imperfectam,
 quam inchoauit orationem
 reliquerit, neque Solis oc-
 casu interueniente, & tem-
 poris angustia exclusus, ean-
 dem ad finem deduxerit, de-
 gustata iterum in annum subsequentem aqua, deinceps cæ-
 tera percurrentes orationi inchoatæ adiungit, quæ superio-
 ri anno dicentem non in tempore, destituerat ebrietas. I-
 stis ego me ipse scommatibus Momus instar ludere volui. Et
 pre

τὸν Δία, ἢ ἄρ' ἔτι ἱπάρχου-
 ροιμι τὸ ἐπιμύθιον· ὁρᾷτε ἤ
 ἤδη καθότι τῷ μύθῳ ἵσικα.
 ὥστε ἴω μὲν τι παραποιῶμεν,
 ἡμέθ' αὐτίκα· ἢ ὅτι πινυτὰ δό-
 ξαι τὰ ληρόμενα, ὁ Σηληνὸς
 ἄρα ἴω ἱκίω.

per Iouem, nequaquam am-
 pliùs affabulationem addu-
 cam. Iam enim haud dubi-
 uideatis me fabulæ esse per-
 similem. Quare, si quibus i-
 rebus delinquētes hallucina-
 ti sumus, in causa fuit ebrie-
 tas. Sin prudenter & corda-

tè dicta sunt quæ produximus, constat Silenum nobis fa-
 se placatum, & propitium.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Scribit Bacchum, bello aduersus Indos suscepto
 exercitu iam in Indiam adducto, ab illis initio con-
 temptum ac derisum esse, quia totus illè exercitus par-
 tim ex mulieribus bachantibus, partim ex iuuenibù
 rusticis nudis, cordaque saltantibus, Hedera coronatis
 furiosis atque insanis constare videretur, sed ad extre-
 mum illos vim & potentiam Bacchi suo magno ma-
 lo sensisse.

a VNUM quidem.] Sileni descriptio, de quo Diodoru
 Siculus in quinto tradens, Bacchi studiorum formatorem fuisse
 se asserit. Erasmus etiam in Alcibiadis Sileno. b Hominen
 monstruosum.] Pan Bacchi socius, & particeps rerum gesta-
 rum, in expeditione Indica dicitur fuisse miles & dux belli: fui
 studio & amore rerum militarium incensus. de quo supra in
 Panos & Mercurij dialogo habuimus, & in Pseudomante: tur
 in Deorum concilio, ubi de utroque, nempe Sileno & Pane no
 attigisse recordamur. c Menades.] Mulieres bacchantes
 à Greco verbo μέγρομαι: id est, insanio. Hæ passim capillis in-
 star furentium celebrabant Bacchanalia. d Neque intr

eli iactum.] Quem obnoxium periculo videri volumus, hunc
 ὅς ἐστι βέλαις dicimus. in Virgil. 11. Aeneid.

. Iamque intra iactum teli progressus uterque.
 Contra ὃ dicuntur ἔξω βέλαις esse, qui longius absunt, quam ut
 periculo contingi possint, & qui in tuto, citraque periculum sunt.
 Quod annotavimus, in *Poëtis*, in *Nigrino*, & in *Dialogis Cy-*
llopi & *Nepiuni*, *Veneris* & *Cupidinis*.

ΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ, PSEUDOLOGISTΑ,
 ἢ ἀπὸ τῆς ἀποφρο- sine de Apophrade, hoc
 νησίου. est, dixit atro.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Nuctiua est in eum à quo derisus fuerat, quòd Apō-
 phradis verbo usus esset, ipsumque dici atro compa-
 rasse. Continetur autem tota oratio duabus partibus,
 quarum priore ostendit, nomen Apophradis Græcum,
 & usitatum Græcis esse, & se rectè eò usum quoque es-
 se: idque exemplis aliorum, qui similibus hominibus
 etiam alios nefarios ac detestabiles probrosè appellā-
 runt. In altera vitam & mores, & item sermonem
 ac dicendi genus illius infectatur, ostendens illum me-
 ritò ac dignè ista voce cognominari, utpotè atrum ac
 detestabilem, & ab alijs quoque similibus antea ap-
 pellationibus eodem modo passim notatum: afficta e-
 iam prosopopœia linguæ expositulantis cum illo su-
 per abusu & fœdo ministerio cui adhibeatur. Exordium
 longius paulò est ad attentionem ac docilitatem per-
 tinens, captata interim & benevolentia instituto suo,
 ab exemplo Archilochi, qui se eodem modo ultus fue-
 rit post exordium prosopopœia Elenchi ex Menandri
 prologis inducitur, qui argumentum rei & occasio-
 nem scripti huius exponit. Titulus alter à materia, de
 qua

qua tractatur, alter ab ipſius qui accuſatur effectu, ſi
opere ſumptus eſt, quò falſò de voce Apophthadis iu-
dicârat, eamque quaſi peregrinam ac barbaram der-
ſerat. Eſt enim λογιστής examinador, ἐξωτερὸς & περιὸς τοῦ
δουλοῦτος, ut Helychius indicat.

S C H O L I A.

Βρομολόγος ἢ βρομῶδ' fortasſè, quod ruidere ſignifica-
το λέγει. το πο μῶδ' λῆϊς μῶδ' λητ', voce etiam Ariſtopha-
nos viuitur pro ſuſcili & nequam: unde hic το πο μῶδ' λῆϊς ſi-
xit. ῥησιμότης pro perorare videtur ab affectatoribus pon-
αὐτοκροτῆς, fortasſi pro αὐτοφροτῆς. Unde αὐτοφροτῆς ſi-
ſtum Proſerpina. σφῶδ' ἰ. αἰ., obſcurum ἀνὰ σφῶδον, i. e.
oculorum partem, quæ pupillam cingit. ſignificat, accipiendum
pro innere, ut ſaciunt puellæ petu oculis: an ab eadem voce
cūm fibulam & ornamentum muliebri ſignificat. χροδλυμῶ-
δ' eſt manibus contrectare pa. illas mulierum. id quod βλυ-
μῶδ' quoque ſe ſe ſignificat. Logius Mercurius cognominis
dicitur, quaſi eloquentia præſes. De laemo Eraſmus in Pro-
nèrbijs. De Philanide ſuprà in Amoribus quoque mentio fa-
cta eſt. λογιζάμενος & φημιζάμενος, obſcænarum rerum verb-
ſunt, à moribus Lesbianum & Phanicū ſumpta. Tricarani-
arx ſive caſtellum fuit Argiuorum, ut Suidas, Pollux; Phili-
ſus ἡγετὸς τῶν πεισίων, Alterū amicorum: ſed ἡγετὸς neu-
trum eſt, cūm πεισίς masculino genere ponatur. ἡγετὸς nomen
natio casu dicitur pro ὁ ἡγετὸς, non pro τὸ ἡγετὸς. τριῶν μ-
νοῖν, Trium menſium tempeſtas, volo, effundo. In quibus di-
affectas Atticus videri, & numeros confundit, & verbis obſ-
letis viuitur. Bis Coracis. Alludit ad ſignificationem κόρακος
id eſt, corni. Fuere autem Tiſſas & Corax primi inuentures a-
tis Rhetorices, ut & Cicero meminuit. Euripides dicere ſoluit

Versiculi Euripidis ſunt in Bacchis, ἀχαλίνω

το μῶδ' τιν' αὐδῶντ' ἀφροσύνας

τὸ τέλ' ἀδυσυχία,

&c.

Αλ' ὅτι μὴ ἔ-
γνῶσθε τὸ νομα
τὴν ἀποφράδα,
παντί που δῖα.

κομ. ὡς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρεας
ρομ εἰναί με τὴν φωνὴν, ἐπ'
αὐτῷ ἀπόντα ἡπὶρ σὺ, ὡς δὲ
ποφράδι ὁμοιος ἦης. τὸ γὰρ πρό
πομ οὐδὲν Δία μίμνημα, ἀλλὰ
ὅς τῃ βιαιύτη ἡμίρῳ, ἢ μὴ καὶ
παντὰ πασιρ ἀνάκοιτ' ἴδωα τ'
ὀνόματ'· ἐγὼ δὲ τὴν ἡ ἀπο-
φράδα, ὅ, τι καὶ βέλτεται ἔνθ', δι-
δάξω σὲ μικρὸν ὕστερον. τὸ δ' ἔτι
Ἀρχιλόχου ἐκείνο ἥδη βιολέγω,
ὅτι τίσις γὰρ πῆρδ' σιωπῶσα
φασ' ἥτις τινὰ ποιητὴν ἰάμε-
βωρ ἀκούσας Ἀρχιλόχου, Πά-
ειον τὸ γένος, ἀνδρα κομιθεῖν
ἐλθόντος, καὶ παρρησίᾳ σιωπόν-
τα, μηδὲν ὀκνηῶντα ὀνείδισεν,
ἢ καὶ ὅτι μάλιστα λυπήσασθαι
μὲν τὸς περὶ τῆς ἐλπίδος
τῇ σχολῇ τ' ἰάμβων αὐτῶν. ἐκεί-
νο τοίνυν πρὸς τινος τῶν
βιολέων ἀκούσας λακῶς, τί-
τις γὰρ ἴφ' ἑ τὸν ἀνδρα ἀλκωφύει
ἔνθ', πῆρδ', ἀκούων ἰαυτὸν ὡς
τίσις

Quod igno-
rabas nomen
a Apophradis
(hoc est, diei

airi) cuius facile patet.
Quomodo enim accusares
me ceu barbarum lingua ob
hoc quod de te dixi, Apos-
phradi similem esse te (nam
mores tuos memini me cum
tali die conferre) nisi pror-
sus ne audisses quidem no-
men hoc? Ego verò ipsam
quidem Apophradem, quid
sibi velit, quidque significet,
paulò post docebo te. In
præsentia autem Archilo-
chi illud tibi dico, quod vis
delicet cicadam^b ala com-
prehenderis. si modò de poë-
ta quodam iambico Archim-
locho audisti aliquando, qui
genere quidem Pavius fue-
rit, cæterum homo supra
modum liber et dicax, ne-
que conuiciari unquam ve-
ritus, etiam si quammaximè
molestus futurus esset ijs qui
in Iamborū ipsius ocium in-
currebant. Ille igitur cum malè à quopiam istorū audisset, cica-
dam ait comprehendisse hominem alis: comparans seipsum
RRr cicada

τίστις ὁ Ἀρχίλοχος, φύσας ἢ
 λάλῳ ὄντι, καὶ ἄνω τινὸς ἀ-
 νάγκης, ἐπὶ τὰρ δὲ καὶ ἔπι-
 ρέλη φθῆ, γιγνόντ' ὅσον βοῶν-
 τι. καὶ σὺ δὲ, ἴφη, ὦ λακό-
 δαμορ ἄνθρωπε, τι βυλόμην
 νῦν, ποιητὴν λάλον παροξυ-
 νας ἐπὶ δαυτὸν, αἰτίας ἡ-
 τῦντα καὶ ὑποθίσας τοῖς ἰάμο-
 βοις; ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀ-
 πηλῶ, ὅ μὰ τὸν Δία ὦ Ἀρχι-
 λόχῳ ἀκάλῳ ἱμαυτὸν πό-
 θον; πομποῦ γι καὶ δέω, σοι δὲ
 μνεία σωησάσ, ἰάμβων ἄ-
 ξια βιβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δο-
 κᾷ ὅδ' ἄρ' ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς
 ἀθρήσαι, πρὸς παρακαλίξαι
 καὶ τὸν Σιμωνίδα καὶ τὸν Ἰπ-
 πόναν, ἃ συμποῖ ἄρ' μετ' αὐτῶν.
 ἄρ' ἔρτι τῶν πρὸςόντων σοι
 κακῶν οὕτω σὺ γι παῖδας ἀ-
 πίφηντας ἐν πάσι βδελυείᾳ,
 τὸν Οὐροδοικίδην καὶ τὸν Λυ-
 κάμβην καὶ τὸν Βύβαλον, τὸς
 ἐκ ἄνθρωπων ἰάμβους. καὶ ἴσικε θί-
 ῶν τις ἐπὶ χᾶλ' ἄγαγῃ σοι
 τότε

cicadae Archilochus, infse
 Et videlicet natura quiden
 strepero, & nulla cogent
 necessitate, vocali: quotic
 autem etiam ala compre
 henditur, alius quiddan
 stridenti. Tu quoque igitur
 inquit, homo infelix, qui
 tibi vis, qui poetam loqua
 cem contra te ipsum irrita
 alioqui causas & materiam
 iambis suis quarentem? At
 que hac tibi quoque nun
 interminor, haud equidem
 per Iovem me ipsum cum
 Archilochus conferens, unde
 enim hoc possem, ut qui lon-
 ge adeo inferior illo sum?
 sed quod tibi conscius sim,
 innumera quadam iambis
 digna abs te in vita perpe-
 trata esse, ad quae mihi vi-
 detur ne Archilochus ipse
 quidem sufficere, assumpto
 etiam Simonide & Hip-
 ponacte, ut vel unum ali-
 quod eorum quae in te sunt
 malorum describant. Adeo

ceu pueros quosdam tecum collatos, malicia superasti, &
 Oredæciden, & Lycamben, & Bubalum, quibus iam-
 bos ille suos consumit. Atque adeo videtur deus quispiam
 risum

ὅτε τὸν γέλωρ ἐπὶ τῇ ἀρ-
 ράδι λιχθείσῃ, ὡς αὐτὸς ἢ
 κυβῶν καταφανέσθῃ· ὅτι
 οἱ, κομιδῇ ἀπαύδωτος ὢν,
 ἀλλὰ κοινοῦ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν
 οὐσίῳ ἀγνοῶν, ἀρχὴν ἔχοντο.
 οὐκ ἀνάσχοις τὰ κατὰ σῶλός.
 οὐκ ἀνδρὶ ἐλθούσῃ, καὶ οἱ
 οὐκ οὐκ ἀκείῳς ἐλάτῃ, καὶ
 μηδὲν ἐπὶ σελυμνῷ τὸ μὴ ὅτι
 ἐπὶ πάντα ἔξασθαι. μάλλον δὲ
 ἐκέρχαι, ἢ πρᾶττας νύκτωρ
 ἢ μετ' ἡμέραν ἔτι καὶ νύκτωρ, ἐπὶ
 πομποῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις.
 καὶ τὸν μάταιον ἴσως, καὶ πρὶν
 ὅρ, ἐν παλαιᾷ νόμῳ παρ' ἑν-
 ἑαυτῷ περὶ σέ· ὅτι ὅρ ἄν
 αὐτὸς ποτε βελτίων γήνοιο
 περὶ τὴν ἐπιτίμησιν, ὅ μάλ-
 λον, ἢ ἐάνθαρ· ὅ μὴ ἀπεδείχ-
 ῃ, μηκέτι βελτίονα κυλιν-
 δῆν, ἀπαξ αὐτοῖς σὺν ἡθῆς γε-
 νόμῳ· ὅτι ἔτι ἑνὸς τινα νομίζω
 τὸν ἀγνοῦντα ἔτι τὰ ἐπὶ σοῦ
 τοῦ νόμου, καὶ ἃ γέλωρ
 ἀνθρώπων

obiurgatione, non magis quam scarabæus si monitus sit,
 ut ne amplius in stercore huiusmodi voluet, cum ille se-
 mel istis assueverit. Neque etiam quenquam esse arbitror,
 qui adhuc ignoret ea quæ tu ausus aliquando fueris, quæq̃

risum istum tunc labijs tuis
 immisisse, quando Apophra-
 dis huius mentio facta est:
 quò videlicet ipse quidem
 Scythis manifestior fieres,
 quò indoctus summopere
 esses, & communia hæc &
 ante pedes posita ignora-
 res, principium autem com-
 modum atque aptum ora-
 tionis contra te instituen-
 da suppeditares homini li-
 bero, & iam olim familia-
 riter te, idq̃ exactè noscen-
 ti, nihilque verituro quò
 minus omnia foras eloqua-
 tur: imò verò præconum
 more proclamat, quacun-
 que agis noctu & interdium,
 etiam adhuc nunc post mul-
 ta illa superiora ac vetera.
 At qui frustra fortassis &
 superuacuum fuerit, certo
 atque erudiendi modo, ad
 te dicendi libertate uti. Ne-
 quæ enim ipse vnquam me-
 lior futurus facilè es ex eâ

ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν πρᾶνος.
 μᾶς, ὅχ' ὅπως ἀσφαλὲς, ὅδ' ἀ-
 φανὲς βδελυρὸς ἢ ὅδ' ἀτι-
 υῖος τοῦ ἀπρόβουτου πλὴν λί-
 οντὶν, ὡς φανερὸς γήϊοι, παν-
 θάλιος ὢν, ἃ μὴ τις ἄρα ἐξ Ὑ-
 πέρβοριον ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἔκοι,
 εἰς τοῦτον Κυμαῖος ἔην, ὡς
 μὴ ἰδὼν, ὠθὺς ἀδύνατον
 ἀπάντην ὑβριστάτορ σιόν-
 τα, μὴ πριμάνας ὀγκομεθόν,
 πρὸς ἴτι ἀκούειν. οὕτω παλαιοί
 καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πα-
 σι, καὶ ποικίλως λεκκῆνυται
 τὰ σὰ, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔ-
 χας ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Αἰ-
 φραίαν, ὑπὲρ τὸν Συβαίτην
 Μιθωνα, ὑπὲρ τὸν Χιόριον.
 τοῦ Βάππυ, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοί-
 οῖς ἑσθλόν. ῥητὸν δ' ὅμως, ἃ
 καὶ ἴωλα δόξω λήγειν, ὡς μὴ
 αὐτίαν ἔχοιμι μόνον αὐτὰ ἀ-
 γνοῖν μακρόν, παρακλήσιος
 ἡμῖν τῶν Μεγάρων πελόων
 ἴς, ὃ ἔλγχετο, φίλος ἀλη-
 θής

homo aetate iam cōfessus
 te ipsum iniquè delinqu-
 Non ita tuus, neque obse-
 re adeò malus es, neque
 etiam opus quopiam est. q-
 tibi pellem leoninam a-
 trahat, ut manifestus fiat
 Canthelius siue Asinus ta-
 tus existens: nisi verò qu-
 ex^d Hyperboreis paulò a-
 iè ad nos huc profectus s-
 aut in tantum^e Cumanus
 xistat, ut non statim consp-
 elum te, asinum omnium
 contumeliosissimum agno-
 scat, non expectato dum re-
 dentem etiam audiat. In-
 iam olim et à me, et ap-
 omnes, et saepe, res tuæ pro-
 clamatae sunt, et fama
 inde haudquaquam exigi-
 am natus es, supra Ar-
 phraden adeò, et supra Si-
 baritam Misthonem, et su-
 pra Chium illum Basta-
 qui ipsdem in rebus doct-
 atque excellens fuit. Sed d-

cendum tamen est, etiam si frigida atque emarcida iam oc-
 cere videbor, ne in eam culpam incidam, quasi solus il-
 ignorem. Imò verò aduocandus nobis Menandri pro-
 gorum vnus aliquis, Elenchus videlicet ille, amicus veri-
 tai.

καὶ παρρησία θεός, οὐχ
 ἡ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τῷ
 πᾶσι ἀναβαινόντων, μόνοις
 ὑμῖν ἰχθὺς, τοῖς διδίοσι
 τῷ γλῶττι αὐτοῦ, πάντα
 καὶ ἀλόγως, καὶ σαφῶς δι-
 ξιόντες, ὅπως ὑμῖν σώσι-
 μεν, χάριτι τοῦ τοῦ γλῶττι
 ἄν, ἀιθελήσαν ὑμῖν πε-
 σιλθῶν οὗτος διὰ τὴν
 τοῖς διαταῖς σὺμπαντα τοῦ
 δράματος τὸν λόγον. ἄντι
 νῦν, ὃ πελόγηται καὶ διαμύνω
 αἰετὶ ἰλιγγί, ὅρα ὅπως σα-
 φῶς πεδιλάξῃς τὸς ἀκού-
 τας, ὡς οὐ μάτην, ἵνα φλαπ-
 γημόνως, οὐδ' ἀνίστοις πο-
 σὶ κατὰ τὸν παροιμίαν, ἐπὶ
 τὸν δὲ τὸν λόγον ἀπλωτῆκα-
 μν, ἀλλὰ καὶ ἰδιότῃ τι ἀμυ-
 νόμοι, καὶ τὰ λοιπὰ μι-
 σῶντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ
 βδελυείᾳ. ταῦτα μόνον ἀπὸν,
 καὶ σαφῶς πεδιλησάμεν,
 ἵλως ἀπὸ τοῦ ποδῶν, τὰ
 ἅπαντα ὑμῖν κατὰ τὴν μι-
 μνήσμεθα γὰρ σε, καὶ διελί-
 ξομεν

tatis, & libertatis deus,
 haudquaquam obscurissi-
 mus ille quidem eorum qui
 in scenam ascendunt, solis
 vobis inimicus qui linguam
 ipsius formidatis, & sciens
 tem omnia, & planè enar-
 rantem, quorumcunque vo-
 bis conscius est. Plausibi-
 le igitur hoc fuerit, si ille
 le volueris, ante nos in-
 gressus, exponere auditori-
 bus, uniuersam fabulae ra-
 tionem. Proinde age, &
 Prologorum atque deo-
 rum optime Elenche, vi-
 de ut planè doceas atque
 informes auditores, quod
 videlicet non frustra ne-
 que odij conciliandi gratia,
 neque etiam illotis, quod a-
 iunt, pedibus ad orationem
 hanc peragendam accessi-
 mus: sed cum ut priuatum
 quiddam vlcisceremur, tum
 quia illud quod commune
 est, hominem ob maliciam
 ac vanitatem odio prosequer-
 mur. Atque hæc sola præ-

fatus, ac planè elocutus, propitijs abi iterum è medio, ca-
 tera verò nobis relinque, imitabimur enim te, & coargue-

φορὴ τὰ ποικῆ, ὡς παρρη-
 σίας τε καὶ ἀληθείας ἔνκαμν.
 Δύνα αὐτιάθεσσι, μήτε ἔ-
 μι πρὸς αὐτὸς ἰστανίσης, ὡ
 ἐλ[α]τ[ι] ἐλ[ι]γ[χ]ι, μήτε ἂ ἐκείνῳ
 πρῶτοντα πρὸς κέχης αὐτῶς· ἔ
 γρ ἄξιον, θιῶ ὄντι, ἐπὶ σῶμα βί
 ἰλθῆν τὸς πρὶ τ' οὕτω κατασ
 πύσωρ λόγους. ὃ γρ βέλους οὐ.
 τῷ εἶναι λίγων, ὃ πρόλογος
 ἦδ' ἐφ' ἡσὶ ταῦτα, ἰς Ολυμ-
 πίαν ποιεῖ ἡκ[ι]λόγον τικὰ πρὸ
 ποικίλου συγγράμματος ἰπι-
 φασθῆναι τοῖς πανηγυρε-
 πῶς. ὡς δ' ἐπὶ θύσις ὧσ' συγ-
 γράμματι ὁ Πυθαγόρας ἐω-
 λυόμην τῷ ἐπὶ τινὶ Αθην-
 αίων, οἷμα μὲ τίχαρ τῆς ἐν
 Ελευσίνι τελετῆς, ὡς Βάρβα-
 ρος, ὅτι ἐλ[ι]γ[χ]ν αὐτὸς ὁ Πυθα-
 γόρας πρὸ τῆς ποικίλης Εὐ-
 φορβος γιγνομένης. ἰτύχανε ἔ
 ἐλ[ο]γ[ε]σθαι αὐτὸν κατὰ τὴν Διῶπην
 κολοῖδον, συμφορητὸς ὧν ἐν
 ποικίλων ἀποπρίων πρῶτον·
 βυλόμην δ' ἀμὲν ἔωλα δόξαι
 λίγων, ἀπ' αὐτοσχιδιάσαν
 τὰ

se fuisse.

Ceterum erat oratio ea ipsius et iuxta Aesopum
 graculum collectitia, ex varijs alienis pennis consarcinata.
 Itaque cum vellet haudquaquam frivola ac vana dicere videretur

mus pleraque, ut et veritas
 et libertatis gratia ne-
 mo te accusaturus sit. Ne-
 que verò me, ô optime, apud
 ipsos commendaveris, neque
 rursus quæ illi ad-
 sunt, præffuderis temerè.
 Non enim dignum est, Deum
 cum sis, in os tibi venire verba
 de rebus execrabilibus
 adeò ac detestandis facien-
 da. Nam Sophista atque
 impostor iste dicendo (hæc
 iam prologus inquit) Olym-
 piam aliquando venit, orationem
 multò iam antea conscriptam
 recitaturus, qui ad solennem
 ludorum celebritatem conuenerant.
 Erat autem argumentum
 eius scripti. Pythagoras pro-
 hibitus aliquando ab Athe-
 nien[s]ibus communicare, opinor,
 cum ijs qui Eleusinia sacra
 peragebant, tantumquam
 barbarus, eò quòd ipse
 Pythagoras diceret, ante
 tempora etiam Euphorbum

ex no

τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, λέγεται τῶν
 σωμάτων τινός (ὡς δὲ καὶ Πα-
 τρῶν ἐκείνου, ἀμφὶ δίκας ἐ-
 χορτὰ πομπὰ) ἐπαδὰν ἀ-
 τίσει τινὰς ἐπαθείσας τοῖς λό-
 γοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ
 περιλίσσας. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐ-
 ποίκοι, καὶ σωίπτοι τὰ θεία-
 προμ ἀκούσαν τῶν ὑπὲρ τοῦ
 Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. ὡς
 δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ὁ μὲν πάν-
 ῶν ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀρκείᾳ,
 σωείρων, οἷον ἀκός, ἐκ πο-
 λυῦ ἰσχυμίναν καὶ μεμε-
 λιτημίναν; ἢ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἢ ἀνασχωντία οὐσα,
 ἰσχυμύει, καὶ χῆρα ἄριστε,
 καὶ συνηγωνίστο αὐτῷ. γέ-
 λως δὲ πολὺς παρὰ τῶν
 ἀκουόντων. καὶ οἱ μὲν ἐς
 τὸν Πατρίαν ἐκείνον μεταξὺ
 ἀπὸ βλίσποντος, ὑπεδύλου,
 ἃς οὐ λείπει συμπρά-
 ξας αὐτῷ πλὴν ῥαδιουργ-
 γίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γινώσκ-
 οντων

ex notis ac familiaribus quen-
 dam rogat (erat autem
 homo ille Patrensis gene-
 re, circa lites & actiones
 forenses plerumque versa-
 tus) ut postquam dicen-
 di argumentum aliquod po-
 stulasset, Pythagoram i-
 psi statim subiceret. Aci-
 catum fecit homo ille, &
 persuasit theatro, ut ora-
 tionem illam de Pythago-
 ra audirent. Erat igitur,
 id quod consequens tum
 fuit, iste quidem ad agen-
 dum & exprimendum ge-
 stu sermonem, valde ine-
 pius, & à ratione alienus,
 connectens & agglome-
 rans, ut par est, ea quæ
 longè antè meditata atque
 exercitata habuerat, tam-
 etsi impudentia, quæ quàm
 maxima erat, auxiliaba-
 tur quoque, ac manum
 porrigebat, & cum eo va-
 nà certamen obibat. Ri-

sus autem ab auditoribus undique multus. Ac alij quis-
 dem ad Patrensem illum interea aspicientes, significationem
 dabant quòd haudquaquam clam ipsis esset quòd illius or-
 pe fallacia & techina hæc composita esset: alij autem etiam

ἴνυτο τὰ λυγρόμενα, παρ'
 ὀλίγῳ τὴν ἀκρόασιν διεντέ-
 σαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον
 ἔχοντες, ἀπάλων παρώμε-
 νοι, ὅπως μνύμεν ἔχουσι πρὸς
 τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἔκα-
 σαν ὡς τῶν ὀλίγων πρὸς ἡ-
 μῶν ὀδοκίμησάντων ἐπὶ
 ταῖς καθουμένους μελέταις
 σοφιστῶν. ἐν δὲ τούτοις ἄπα-
 σι, καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε
 συγγράψας ὡς ἐν τοῖς γιγ-
 νῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμι-
 λη γιγνῶν ἐφ' οὕτω πειφανῆ
 καὶ ἀπιθάνῳ καὶ ἀνασχώ-
 τῳ τοιμήματι; καὶ πως (ἔ-
 σι δὲ ἀκρατὴς γίλωτ) ὁ
 γὰρ πλὴν φωνῆς ἐντρίψας ἄς
 μέλῃ, ὡς ᾤτο, θρῆνῶν τι-
 να ἐπὶ νηλὲς ὡς Πυθαγόρα. ὁ δὲ
 τούτῳ δὲ τὸ τοῦ λόγου, ὅνομα
 καθάεισεν παρώμενον ὁρῶν,
 ἀντιπάχασιν μαλακῶν, ὁ
 ποιητὴς οὗτος ὁ ἰμός. ὁ δὲ ἔ-
 δυν ἐπιστραφῆς, τῷ ἐξισπλί-
 μωσι, τότε αὐτὸς ἔναγχος ἐν-
 θύσας ὡς γὰρ ἡ τῶ ἔτους ἀρχὴ,
 μάταιον

conuersus aspexit. Et hoc est quod illos paulò antè inter se ini-
 micos reddidit. Atque hinc erat quidem 8 anni principium

ipsa ea quæ recitabantur,
 agnoscetes, per totum il-
 lud auscultandi tempus v-
 num hoc opus agebant, ut
 se mutuo exploraret quo
 modo quisque memoria te-
 neret et dignosceret, unde
 quisque ex ijs Sophistis
 qui paulò ante nos celebres
 fuere, in declamationibus
 siue meletis quas vocant
 desumptum esset. Porro in-
 ter hæc omnia etiam is qui
 orationem hanc scripsit, in-
 ter videntes et ipse erat.
 Cur autem non videret ob-
 manifestum adeò et ine-
 ptum atque impudens faci-
 nus? Ac fortè (est enim ri-
 sus intemperantior paulò)
 cum ille voce ad cantum
 cum deflexa, lamentatio-
 nem quandam, ut ipsi vi-
 debatur, Pythagoræ, de-
 cantaret: hic meus poëta
 illud quod vulgò dici solet
 Asinum ad lyram, vicens, in
 cachinnum admodum sua-
 uem soluius est: quod alte

μαλλον δὲ ἢ ἀπὸ τῆς μεγάλης νε-
μωσίας τρίτη· ἐν ἧ οἱ Ῥωμαῖ-
οι κατα τι ἀρχαῖον ὄχονταί
τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἀπαρτὸς τῆς
τῆς ὁχῆς τινος, καὶ θύουσι,
Νουμά τῷ βασιλείῳ κατασχε-
ψαμέντι τὰς ἐκτελέγειας αὐτοῖς,
καὶ πεπιστώκασιν ὅτις θεοὺς ἐν
ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χη-
ματίζαν τοῖς ὁχομένοις. ἐν
Ῥωμαῖς τῇ ἡμέρᾳ τῇ, καὶ ἐκτε-
λέγειας, ὁ τότε γιγνόμενος ἐν Ο-
λυμπίᾳ ἐκείνος, ὅπου τῷ ἑπο-
βολιμαίῳ. Πυθαγόρᾳ ἰδὼν
πεσίδοντα τὸν καταάφυσον καὶ
ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀποτρίων
λόγων ὑποκείμενόν (ἐπὶ γὰρ
καὶ τὸν τρόπον ἀκρίτως
ἀδῶς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀλ-
λῶ ἀδελφίαν, καὶ μιαιφάν
τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖ ἐκτελέ-
γειας, καὶ ἃ ποιεῖ καταλείπει)
ὅρα ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν
ἐταίρων, ἐκτελέγειας τὸ δυν-
εῖν ἐκτελέγειας τὸ θάνατον, ὅς φα-
νὴς ἵσται τὴν ἰδίαν ἡμέ-
ραν, ἀπὸ φράδα ἡμῖν ποιήσας.
τῷ

imò verò tertia dies à no-
uillunio magno, quando Ro-
mani iuxta veterum consue-
tudinem & ipsi preces quas-
dam pro toto anno faciunt,
& sacrificia peragunt pro
eo ac ipsis rex Numa sa-
crificandi ritus hos consti-
tuit, persuasique sunt quòd
eo potissimum die votis ac
precibus Dii vacent, at-
que animum aduertant. In
hoc igitur festo, & calen-
dis solennibus ridens Olym-
pia tum ille, sub Pytha-
gora isto suppositio con-
spicatus accedentem execra-
bilem & arrogantem istum
alienarum orationum hi-
strionem (norat autem &
mores eius exacte, & reli-
quam nequitiam, atque im-
puritatem vitæ, & quæ fa-
cere diceretur, & quæ fa-
ciens deprehensus fuerat)
tempus ad quendam am-
corum inquit, vobis est dis-
cedere, atque hoc inau-

spicatum spectaculum re-

linquere. Nam homo iste obuiam nobis factus, videtur
suauissimum hunc diem in apophradem nobis conuertere.

R R r 5

Quo

τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς τὴν
ἀποφράδα, ὥς τίξινον καὶ
ἀπώτριον τῶν ἑλλήνων ὄνο-
μα, ἐγίλα ὁυθὺς, καὶ τὸν ἄν-
δρα τὸ πάλαι ἱκάνει γέλω-
τος ἡμῶν, ὡς γὰρ ᾤετο, καὶ
πρὸς πάντας ἔλεγε, ἀπο-
φράς τίς ἐστι τοῦτά ἐστι, καρπὸς
τῆς ἡβοτάνης, ἡ σκιῦς;
ἔρα τῶν ἰσθμίων καὶ ἡ πινυ-
μων τίς ἐστι ἀποφράς; ἐγὼ μὲν
ἔτι κῆρυκα πᾶσι, ὅτ' ἄρ' οὐ
κίλων ποτὶ ὅ, τι καὶ λέγοι ταῦθ'
ἢ μὲν ᾤετο κατὰ τοῦτε δι-
ξίνας, καὶ πολλὰ ἐπύρει τῷ
ἀποφράδι τὸν γέλωτα, ἐκλή-
σα δὲ κατ' αὐτὸ τὸ ὕστατον
τικμῆμον ἀπαδωσίαις ἐκφί-
ρων ἐπὶ τῷ τόρτι λόγον
συνέγραψεν, ἡμὶν περὶ σπῆ-
ρας ὑμῶν, ὡς δείξει τὸ ἀοιδι-
μον ὧς ἐλὼν, τὰ κοινὰ τῆς ἑλ-
λήνων ἀνομιᾶς, καὶ ὅσα καὶ
οἱ ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν
ἐκκλησιῶν ἐδίδαν. ταῦ-
τα

Quo audito sophista illi
mox verbum Apophradis
veluti peregrinum atque a-
lienum à Græca linguari
dere cepit, & hominem
pro superiore illo risu vi-
cissim vultus est, ut quidem
ipse putabat, & ad omne
dicebat: Hui Apophra-
dis quid hoc autem est? fru-
ctus, an herba aliqua, an
instrumentum? num igitur
comeditur, an bibitur? qui-
 tandem est Apophras? Nam
ego quidem neque audiu-
erinquam, neque intelligi
facile quidnam etiam si
quod ille dicit. Atque hæc
tamen ille quidem puta-
bat se contra hunc valde
acerbè dixisse, ac multi-
adeò risu Apophradem i-
psam arripiebat: cate-
rum non animadvertenda
quòd interim extremum con-
tra seipsum insitiæ testi-
monium proferebat. Hu-

ius igitur gratia orationem hanc scripsit is qui me huc ad
vos præmisit, ut videlicet ostenderet, celebrem istum sophi-
stam, communia illa Græcorum, & quæ illi etiam qui in offi-
ciis atq; tabernis sedent, scire solent adhuc ignorare. Ha-

Etene

νᾶ μὲν ὁ ἑλιγγος. ἐν δὲ (ἢ
 δὴ γὰρ αὐτὸς παρέληκα τὸ δῶ
 μα) τὰ λοιπὰ δίκαιον ἄν
 ἔλω τὰ ἐκ τῆς Δελφικῆς τρίποδος
 ἥδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν
 τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ
 Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰ-
 γυπτῷ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ καὶ
 Αἰγύπτῳ, ἔτα ἱεῖς, τὰ ἐν Ἑλλάδι
 καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὰ ἐν
 Ἐφίῳ νῦν, ἅπας κεφαλαιο-
 δισματα τῆς ἀπνοίας τῆς σῆς,
 καὶ κορυφὴ καὶ κορωνίς τῆς πρόπυ.
 ἐπὶ γὰρ κατὰ πλὴν παροιμίαν,
 ἰλιγὺς ὥρ τραγωδὸς ἐμιοῦ-
 σω, καὶ ὁρὸν ἥδη τοὶ ἀνέμω τὰ
 σκαυτὲ κακὰ μάκρομ δὲ ταῦ-
 τα μὲν μικρὸν, περὶ δὲ τὸ ἀπ-
 φράδιον πρότερον. ἀπὲ γάρ
 μοι πῶς πανδύμω, καὶ γῆενυλ-
 λίδιον καὶ λυβίδης, πῆ τοι μεμ-
 πτόν, καὶ γίλωτ ὁ ἄξιον τῶ-
 νομα εἶναι ἰδοῦν, ἢ ἀφφράς;
 ἢ Δί', ὃ γὰρ ἡμεῖς ἔκλυον ἱ-
 διορ ἀπάποθῃ ἱπποκωμά-
 αιν αὐτοῖς ἀπὲ τῶς Κιλίᾳς ἢ
 Ὀρᾶς ἢ Σκυλας ἐπιμειξίας.

οὐ

detur nomen Apophradis? Non enim mehercule Græcorum
 proprium erat, sed alicunde ex Gallorum, aut Thracum, aut
 Scytharum commixtione velut comessabundum introductum:

in vs.

Elenus Elenchus ille. Ego
 verò (iam enim ipse ad re-
 liqua fabulae peragenda ac-
 cedo) meritiò debebam ven-
 luri ex Delphica tripode
 tandem illa addere , qualia
 videlicet facta tua in pa-
 tria fuerint , qualia in Pa-
 lestina, qualia in Aegypto,
 qualia in Phœnicia ac Sy-
 ria , atque exinde deinceps
 in Græcia & Italia : & pos-
 tremò quæ nunc Ephesi fa-
 cis , quæ quidem recordia
 istius tuæ quasi quoddam
 summæ sunt & caput,
 & coronis morum. Post-
 quam enim ^h iuxta prover-
 bium, Iliensis cū sis, tra-
 gædos conduxisti , tempus
 iam est ut propria tua ma-
 la audias. Imò verò nondum
 etiam , sed se Apophrade
 prius. Nam dic mihi i per
 Pandemum, & Genetyllin-
 dem , & magnam matrem,
 quo tandem modo reprehen-
 dendum ac risu dignum vi-

οὐ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶδα τὰ τῷ
 Αθλωαίῳ) ἐξέκληθες ἔτι ἀν-
 θύς, καὶ ἐξέκλυξας τῷ Εὐκλωί-
 κῃ καὶ ὁ γίλας ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρ-
 βαρίζῃ, καὶ ξενίζῃ, καὶ ὑπερβαίνῃ
 τὸς ὅρους τοὺς Ἀθηναίους. καὶ μὴν
 τί ἄλλω ἔτι Αθλωαίοις ἐπι-
 χέειν, ὥς ταῦτ' ἐνόμα φασί γε-
 ῖν, οἳ γὰρ σὺ μάλοισι τὰ τοιαῦ-
 τα ἀλάττου; ὥς θάπτοισι ἄρ' Εὐ-
 ρυχθία καὶ τὸν Κίετροπα, ξέ-
 νους ἀπεφύλας καὶ ἐπ' ἡλυσίας ἔ-
 ναι τῶν Αθλωῶν ἢ τὴν ἀπε-
 φράδα δαΐξας, ἐκ οἰκίαν καὶ
 αὐτόχθονα τῆς Ἀθηνῆς. πολλὰ
 δὲ ἢ γὰρ ὅταν, ἃ καὶ αὐτοὶ κα-
 τὰ ταῦτα τοῖς πάσι μὲν ἀνθρώ-
 ποις ὀνομάζουσιν, ἀπεφράδα
 δὲ μόνοι καὶ οἱ τὴν μίαν ἀν-
 καὶ ἀπακτὴν, καὶ ἀπαίσιοισι
 καὶ ἄπρακτοισι, καὶ τοῖς ὁμοίαις
 ἐμείραν. ἰδοὺ καὶ μιμάρησας
 ἔδωκε δὲ πᾶσι γοῦν τὴν βέλτε-
 αὐτοῖς ἢ ἀπεφράδα ἐμείρα, ὅταν
 μύτι αἱ ἀρχαὶ χυμάτιστοι,
 μύτι αἱ ἐργασίμοι αἱ δὲ καὶ ὅ-
 σοι,

atram, & abominabilem, & inauspicatam, & nefastam, τι-
 βίῃ similem diem vocant. Ecce didicisti iam obiter quoque
 gnificationem Apophradis, & quis dies ater vocetur: quan-
 do videlicet neque magistratus de rebus consultant publice

tu verò (cuncta enim Athe-
 nensium cognita habes
 exclusisti illud continud
 velut per præconem è ci-
 uitate Græcorum eiecisti
 & ex eo risus iste videli-
 cet, quòd barbarè ac pe-
 regrino modo loquor, &
 transgredior terminos A-
 ticos. At verò quid aliud
 Atheniensibus ita familia-
 re ac patrium, uti ho-
 nomen? dixerint illi quod
 huiusmodi melius, quàm tu
 sciunt. Quapropter citius
 Erechtheum aut Cecropem
 peregrinos & aduenas apud
 Athenienses esse pro-
 baueris, quàm Apophra-
 dis nomen ostenderis non
 proprium, aut non inibi
 natum, & genuinum A-
 ticas esse. Nam multa quæ
 dem sunt quæ & ipsi eodem
 modo cum cæteris homini-
 bus omnibus appellant: A-
 pophradem autem soli il-

neq

θι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργεῖται, μήθ' ὅπως τι τῶν αἰσίων τιλῇται, αὐτὴ ἀπφράς ἡμέρα. ἰνομίω δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλως αἰτίας. ἢ γὰρ ἂν ἡγήσυντο μάχαις μετὰ γάμοις, ἔπειτα ἵταξαν ἱκέτας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπιπόνουσαν ἀπρὸς κλυτὰς καὶ ἀκρόους τῶν ἰννύμων προέξωσαν ἔσσαι, ἢ καὶ ἐν Δία. καὶ τοῖς ἀκαρορτοῖς. καὶ ἔξωρόν γε ἡδὴ, γέροντα ἄνδρα μετὰ παιδιῶν, καὶ ἀναδιδάσκον τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸς τέτων ἀδύοτα. πάλιν γοῶν τέτ' ὅτι τὸ λοιπὸν, καὶ ἂν ἐκμάθῃς αὐτὸ, παρ' ἡμῖν ἀδῶς ἴσῃ πόθιν γὰρ, ὧς οὗτο; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῦσαι, συγγνώμη, ὁπόθεν ἔξω τῷ πομποῦ πατρὸς, καὶ ἀδελφῶν τοῖς ἰδιώταις. πλὴν ἀπφράδα δὲ ὁ βυλκθεὶς ἄν, ἄλλως ἄποισ. ἐν γὰρ τῷ καὶ μόνον, ἀπάλν.

τωρ

neque lites in foro disceptantur, neque sacrificia peraguntur, neque quicquam eorum quæ more et auspiciis solent, tractatur: is dies Apophras siue ater dicitur. Atque huiusmodi dies apud alios alijs de causis indicti sunt. Aut enim pugna aliqua magna ac gravi superati sunt, ac dies exinde tales quibus cladem eam accepere, pro nefastis et inauspicatis ad res legitimas gerendas habendos censuerunt: aut mehercule etiam. ^k Atqui ineptum fortassis et intempestivum utique iam fuerit dedoceri, ac denudò discere talia virum senem adeò, ne illa quidem quæ his priora sunt, scientem. Proinde hoc omnino reliquum est, et si didiceris ipsum, omnia exinde nobis scies. Unde enim heus tu? Nam cætera quidem etiamsi ignora-

re ignoscendum sit, ea videlicet quæ extra communem viam posita, et obscura hominibus privatis atque indoctis sunt: diem tamen atrum, etiamsi volueris, nominare aliter quàm Apophrada non poteris. Nam hoc unum ac solum nomen om-
 nium

τῶν τῶν νομαῖς ὡς φησὶ τις ἄλλος
 ἢ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων
 τὰ μὴ λικτῖα, τὰ δ' ἔ, ὅσα
 αὐτῶν μὴ σωήθη τοῖς πολ-
 τοῖς ὡς μὴ ταρταῖσι μὴ τὰς
 ἀποῖς καὶ τιτρώσκει μὴ τῶν
 σωόντων τὰ ὄτα. ἔγὼ δ', ὃ
 βέλτιστι, πρὸς μὴ οἱ ἴσως ταῦ-
 τα περὶ σοῦ ἁπλῶς, ἡμαρτῶν
 ἔχων ἢ, ἔχων ἢ κατὰ τὰ
 Παφλαγόνων ἢ Καππαδο-
 κῶν ἢ Βακτρίων πάτρια ὄν-
 τὰ λέγειν σοι, ὡς ἐκμάθης τὰ
 λεγόμενα, καὶ οἱ ἄλλοι ἐδίδα-
 τοῖς δ' ἄλλοις ἑκείνῃ, οἱ-
 μαι, καὶ ἑκείνῃ γλῶσσαν
 θάψαναι καὶ. ἔτα καὶ τῶν
 Ἀπικῶν κατὰ χρόνους τινὰς
 ποτὶ ἐν τριψάντων τῆς αὐ-
 τῶν φωνῆς, τὸ ἐν τοῖς μά-
 λιστα ὀνόμασι δις τέλει οὐ-
 πως αἶ, καὶ πρὸς ἀπαντων
 αὐτῶν λεγόμενον. ἔπορ ἄρ
 καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν λεχημί-
 νος ὅδ' ὀνόματι, ἢ μὴ καὶ ταῦ-
 τα οἱ Ἀσταρῆς ἡμῶν,

ἔξῃ

in lingua sua, hoc nomen inter præcipua mansit, hoc
 modo semper & ab omnibus ipsis dictum. At sanè com-
 memorarem etiam eos qui ante nostram ætatem eodem no-
 mine vsi sunt : nisi & isto modo perturbaturus te essem

peregrini

omnium positum esse dixerim
 quispiam. At verò vetu-
 storum verborum alia qui-
 dem vsurpanda sunt, alia
 autem non item, quæcunque
 eorum videlicet non ita mul-
 tis consueta atque vsitata
 sunt, ut ne perturbemus au-
 ditum, & vulneremus intel-
 ligentium aures. Ego ve-
 rò, vir optime, si ad te quis-
 dem verba fecissem, de te
 ita dicens, peccassem for-
 tassis. Decebat enim, dece-
 bat, inquam, aut Paphla-
 gonum, aut Cappadocum,
 aut Bactrianorum verbis
 consuetis ac patris tecum lo-
 qui, si intelligere deberet
 quæ dicerentur, & audien-
 do voluptatem aliquam ca-
 pere. Cæteris autem Græ-
 cis, opinor, secundum Græc-
 cam linguam conuersari
 decet. Deinde etiam At-
 ticis per successionem tem-
 porum multa variantibus

ἔφα σοι καὶ ἄγνωστοι καὶ
 ἡτόρων καὶ συγγραφῶν ὀνό-
 ματα διέξειν. μάλλον δὲ ὑδὶ
 γὰρ σοι τὰς ἐπώνυμους ἱρῶν,
 αὐτῶν γὰρ ἴσασιμ'. ἀλλὰ σὺ
 μοι ἐνα τῶν πολλῶν δείξας οὐ
 ἐχρημύσῃς τῷ ὀνόματι, ἡγε-
 οῦς, φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σά-
 λητι. καὶ τοῖς οἷσις γέροντων, καὶ
 ἐφύλιξ τὰ τοιαῦτα ἀγνοῦν,
 ἥτοι μοι, ὅτι καὶ Ἀθῶναι πό-
 λιν ὄντι ἐν τῇ Ἀθῆνῃ, καὶ Κό-
 ρινθον ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρ-
 ταν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ ἄ-
 λλα. λοιπὸν ἴσως, ἐκείνῳ σοι
 ἐγὼ, ὥς τὸ μὴ ὄνομα ἔσθαι,
 τῷ δὲ χρῆσιν αὐτῷ ἄκαρτον
 τιᾶσθαι. φέρε δὲ, καὶ ὑπὲρ τοῦ-
 τε πρὸς σὲ ἀπαιτῶμαι τὰ
 ἱκόντα· σὺ δὲ πρόσχε τὸν
 ἔργον, εἰ μὴ πολλοὺ ὀλίγον σοι
 εἴλη τοῦ μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ
 σάλας ποτὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ἡ-
 μῶν ἀπὲρ ῥίψαν ἐς τοὺς τοῖς.
 τοιοῦτος ἕκαστος τὰς τότε· ἔγωγε
 γὰρ καὶ τότε, ὥς τὸ ἀκός, βδελυ-
 οῖ τινος ἐς τὰ ἥθη, καὶ μια-
 ροί,

peregrina & ignota tibi
 poetarum, oratorum & hi-
 stororum verba recensendo.
 Imò verò ne ergo quis
 dem tibi eos dicam, qui il-
 lud usurpârunt, omnes enim
 norunt: sed tu contrâ si mi-
 hi unum aliquem ex vete-
 ribus ostenderis, qui nomi-
 ne hoc usus non fuerit, au-
 reus, ut aiunt, in Olympia
 statueris. Atqui si quis se-
 nex adeò & ætate confes-
 sus, huiusmodi ignorat, vi-
 detur idem mihi quòd A-
 thenæ civitas est Atticæ, &
 Corinthus in Isthmo, &
 Sparta in Peloponneso, i-
 gnorare. Supereſt igitur for-
 tassissillud tibi ut dicas, i-
 psum quidem nomen apo-
 phradis nosse te, caterùm
 usum eius ut intempestivum
 accusasse. Age itaque &
 de hoc respondebo tibi con-
 sentanea: tu verò animum
 aduerte, nisi omnino parui
 facis si nihil scire videaris.

Nam & veteres huiuscemodi multa ante nos in eos qui ti-
 pissimi erant tum, iactârunt. Erant enim tunc quoque
 (ut est verissimile) moribus abominabiles quidam, & im-
 puri,

ροί, καὶ λακύνθας τὸν πρόπον,
καὶ ὁ μὲν Κόθορνόρ τινα ἔπυν,
ἐκαστος αὐτῷ τὸν βίον, ἀμ-
φίδοκον ὄντα τοῖς τοιοῦτοις
ἑποδύμασι· ὁ δὲ Λυπάλῳ, ὅτι
τὰς ἐκκλησίας, θορυβώδης
ῥήτωρ ὤν, ἐπιτάραττον· ὁ δὲ
Εβδόμῳ, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες
ἐν ταῖς ἐβδόμας, ἑκκαὶ ὅ
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἱπασί, καὶ
ἀνγίλα, καὶ παυδίαρ ἰποιοῖς
το τῶν οὐδ' ἄλλῳ τῷ δέμῳ. μὲν
δὲ οὐδ' ἑκκαὶ μοι, πρὸς Ἀδώνι-
στον, ἐκαστὸν παμμόνηρον
ἄνθρωπον, ἀπασιν κακίαν
σώφρονα, ἡμίρην δυσφάμην
καὶ ἀπασίαν· ἡμεῖς καὶ τοὺς
χωλὰς τῷ ἀντιπρόμοιθα,
καὶ μολίσι, ἢ ἑωθεν ἰδοίμεν
αὐτοὺς. ἑκκαὶ ἂν τις βάνηλον ἢ
δυνέχορον ἰδοί, ἢ πύθον, ὁ-
θὺς ἐξιδὼν τὴν οἰκίαν, ἐπὶ πόδα
ἀναστρέψας, καὶ ἐπ' ἀνέριχτας,
οὐκ ἀγαθὰς μαντολόμην
τὰς ἐφημέρους ἐκείνας προ-
ξασισαῖν αὐτῷ. ἐπὶ πονηρῷ

τῷ

aut eunuchum aspexerit, aut simiam quoque egressus domum
statim, conuerit pedem, & regreditur: ominans sibi hanc
quaquam prosperam dici illius res atque actiones fore
præ malo hoc primo & inauspicato omine. A principio

aut

puri, & perditum ingenium
Atque alius quidem^l Co-
thurnum quendam appel-
labat, vitam illius compa-
ratione hac perstringens, &
inconstantem & ambigam
perinde ut calciamenti ge-
nus hoc est. alius autem
^m Lypaën, quod concio-
nes turbare solebat, ora-
tor tumultuosus existens
rursum alius Hebdomam
quod perinde ut pueri se-
ptimanis diebus solent, e-
tiam ille in concionibus lu-
deret & rideret, & serium
studiumque plebis pro lu-
do ac ioco haberet. Ne de-
deris itaque & mihi, per A-
donidem, comparare homi-
nem perditum & omni
malicia innutritum, dici
tunc & inauspicato.ⁿ Na-
mos & claudos ad dexte-
ram declinamus, ac mi-
ximè si manè videamus
psos. Et si quis spadone

τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ λεη-
 λονίσματι, ἐν ἀρχῇ δ', καὶ ἐν
 θύρασι καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξό-
 δῳ, καὶ ἔωθεν τῷ ἅπαντι ὅ-
 ἅτις ἂν τις ἴδοι λίνανδρον καὶ
 ἀπόρρητα ποιεῖντα καὶ πά-
 σχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ καὶ
 ἀπέρρωτότα, καὶ μονονυχὶ τῶν
 νομα τῶν ἱερῶν αὐτῶν ὄνομα
 μαζόμενον ἀπατιῶνα, γόκεα,
 ἐπίορκον, ὀλιθρον, ἐλφωνα,
 βάραθρον, μὴ φύγῃ. μὴ δ' ἂν
 κάσῃ τῶν ἀπφράδι καὶ μέρα;
 ἀλλ' ἔτι σὺ τοῖσι τῷ; ἐκ ἄρ' ἐξ-
 ῖν ὅτιοι, ἂν ἐν τῷ ἀν-
 δρίαν οἶδα τῷ σὺν, ὅς γε καὶ
 μέγα φρονῇ ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
 κῆς, ὅτι μὴ ἀπόληνταί σοι ἡ
 δόξα τῶν ἱερῶν. ἀλλὰ πᾶσι
 δῆλόν ἐστι, καὶ περὶ δόξῃ. ἂν δὲ
 καὶ ὁμόσε χωρήσας, καὶ ἀρνητῇ
 σοι μὴ τοῖσι τῷ ἔναι, τίσι πί-
 σῶν ἱερῶν; τοῖς πολιταῖς τοῖς
 τοῖς; (ἐκείνων γὰρ ἀρχιερεὶς δις
 ποιοῖ) ἀλλ' ἴσθις καὶ οἱ τὰς
 πρώτας σε προφῶν, καὶ ὡς πα-
 ραδόντες σε αὐτὸν τῷ ὀλιθρῷ ἐ-
 κείνῳ στρατιώτῃ, συμπρικθῆ-
 ρυ.

autem, & in foribus, & in
 primo egressu, & mane pri-
 mo totius anni, si quis vis
 deat cinædem, & nefaria
 perpetrantem pariter & pa-
 tientem, notum ob hæc
 & enervatum, & tantum
 non ipso nomine quæ agit,
 præ se ferentem, deceptio-
 rem, præstigiatorum, perni-
 iurum, pestem, catastam, bas-
 rathrum: non effugiat, ne-
 que talem diei atro compa-
 ret? An verò tu talis non es?
 Haudquaquam negabis, si
 modò novi fortitudinem
 tuam istam, qui ceriè &
 animum attollere ob hæc
 mihi videris, videlicet quòd
 tibi gloria ista rerum tua-
 rum non prorsum perit. Sed
 omnibus notus es, & pas-
 sim celebris. Quòd si au-
 tem etiam contrà ieris, &
 inficiaberis talem esse, cui
 quaeso credibilia ista dices?
 An civibus tuis? nam hinc
 ordiri æquum est. at nos
 runt illi prima tua incu-

nabula, & quo pacto tradiderit teipsum perditio illi milio-
 ti, & cum eo vna turpissimè ac flagitiosissimè oberravem

σε πάντα ἄγχιτῶρ, ἄχει δὲ
 ρι, τὸ τὸ λόγου τῆτο, ῥῶκ
 πολυσχιδὲς ἱργασμῶρ,
 ἱξίωσι, ἡρᾶννα μίμνηται, ὥς
 τὸ ἀκός, ἃ πρὸς τὸ θίατρον
 ἱγνασιώου, ὧς ὀρχηστὰς ὕ=
 ποκινόμερ, καὶ σιωτα-
 γματάρχης ἀξιῶν εἶναι ὑδ' αἰς
 γοῶν πῶ ὧν ἄρ' ἀσπλῆθ' αἰς
 τὸ θίατρον, οὐδ' ἄρ' ἐμὴν ὕσθ'
 ὅ, τι τῦνομα ὧ δρᾶματι, ἀλ-
 λὰ σὺν ἡσομίῳ πάνν, χυστὰς
 ἡμβάδας ἔχωρ, καὶ ἰωῦτα τυ-
 ραννιῶν, πῶ εἰσιπύμπορ, ὧ-
 ρύθασ' αὐτίσων παρὰ τοῦ
 θιάτρου, σφῶνους κομίζωρ,
 καὶ ἡρότῳ ἀπὶ ὧν ἦδη τιμώ-
 ρῶρ πῶς αὐτῶρ. ἀλλὰ
 οὐκ ῥήτωρ, καὶ ὧς ἡσῆς, καὶ
 ὧς ὧτο, ὧ πᾶθοντα ποτε
 τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ ὧν ἡκᾶνοι,
 τῶ δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγῳδίας,
 Διο ἡ ἡλὶς ὀρᾶρ δλοκῶσι, διο
 σὰς ἡ Θύδας. ἡ πρόχαρον ἄς
 πασιρ ὧθ' αἰς τὸ, ἡκᾶνος, ὅ τό-
 τε, καὶ μετ' ἡκᾶνα, ὧς ὧρτοι
 καὶ

ris, omnia obsequens ac pu-
 tans, donec te, ° iuxta pro-
 uerbum, pannum lacerum
 detritum & confectum ex-
 itusit. Etiam illa memine-
 runt, ut est consentaneum
 P quæ in theatro adolescen-
 existi, quando saltatoribus
 ac mimis subseruiebas, &
 in ducendis ordinibus se-
 choris quasi quidam dux ex-
 se cupiebas. Quippe nemi-
 ante te theatrum ingredien-
 batur, nemo ne nomen qui-
 dem fabulæ quod esset, re-
 nunciabat, sed tu ornate ad-
 modū, subligatis aureis cre-
 pidis, & indutus veste ty-
 rannica, ante ceteros im-
 mittebaris, qui beneuolen-
 tiam à theatro postulares
 coronas ferens, & cum plau-
 su rediens, honore tandem
 ab ipsis affectus. At nun-
 orator es, & sophista: &
 ob hoc si audiant aliquandò
 talia de te illi, istud ex Tra-
 gœdia videlicet, Et solen-

geminum, & duplices se ostendere Thebas putabunt: & i-
 promptu atque in ore tum omnibus statim notum illud erit
 Ecce ille, qui tum? & quæ post illa sequuntur. Proinde

& ip-

ὅτι αὐτοὺς ἵπποις, ὅτι ἐπιθώ-
 νοις τὸ παράπαν, ὅτι ἐπιχω-
 νάσης αὐτοῖς, ἀλλὰ φάσκει
 ἐκὼν παρτίδα οὐτὶ χάμα πα-
 κλῶ, ὅτι θέρη ἀργαλίω, ἀλλὰ
 κακίςλω καὶ μεγίςλω τὴν Φοι-
 νίκη ἐπασῶν. τὸ γὰρ ἱλίουχιδι
 καὶ τοῖς εἰσὶ καὶ μινυμυροῖς
 τὴν πάλιν ἐκείνων σωτῆραι, βρο-
 χὸ ὡς ἀληθὲς ἴσθαι. καὶ τοῖ
 τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἄρ' αὐ-
 θωδείης σὺ; τί δ' ἄρ' αὐτοῦ
 ἔγχεσσι τὴν ὑσάτωρ; πῶθ' αὖτος
 καὶ τὴν κτέματ' αἶναι τοῖς με-
 γάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δ' ὑστωρ
 ἐκείνο πυργίον, ὡς τ' ἔχει Κινω-
 πῶς πῶθ' αὖτος, πῶθ' αὖτος
 εἶναι πῶς αὐτό. τὸς μὲν δὲ πῶ-
 λῖτας ὅσα μὲν ὅσα μὲν μετὰ πῶ-
 θῆαι ἄρ', καὶ οὐχὶ τὴν ἀπάντων
 βροχὶν ὡς τὸν σὺ γὰρ, ὅτι.
 Αὐτὸς λοιπὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει.
 τίνα δ' ἄρ' τὸς ἄλλους τὸς ἐν
 τῇ Συρίᾳ πεσόντων ὁμοψύ-
 χους, ἀλλοῖσι μὲν πῶθ' αὖτος.
 καὶ δ' ἐκείνων βροχὶν αἶναι τοῖς.
 Ηρά.

commune adeò totius civitatis dedecus. Fortassis autem et
 ceteri habitantes in Syria, eadem de te cum illis testabun-
 tur, si te dicas nihil mali aut reprehensione dignum fecisse.

et ipse rectè facis, qui om-
 nino non ascendis ad illos
 neque in patriam crebro
 venis, sed fugis illam pla-
 tro: quanquam neque hys
 me malam, neque astate mo-
 lestam nimis, sed pulcherri-
 mam et maximam omnium
 in Phœnicia civitatum.
 Nam eo argui, et cum his
 qui vetera illa sciunt ac mes-
 minerunt, conuersari, la-
 queus reuera tibi est. Sed
 quid ista frustra iugor?
 Quem enim tu vnquam ve-
 ricus fueris? aut quid turpè
 putaueris eorum etiam quæ
 extrema sunt? Audio autem
 et possessiones esse tibi a-
 pud illos magnas: nimirum
 miseram illam turriculam,
 cum qua Sinopensis illius
 dolium collatum, Iouis atria
 videri queat. Proinde ci-
 uibus quidem tuis haudqua-
 quam vllò modo persuase-
 ris, ut non omnium detesta-
 bilissimum te credant, et

Ηρώκλας, ἡ μὲν Ἀντιόχεια
 καὶ ἑὸν γόνυ αὐτὸ εἶδεν, ὅτι
 τὸν Θαρσόθεν ἤκοντα ἰκάνον
 ναύισκον ἀπαγαγὼν, ἀπὸ
 καὶ ἀναστρέψας αὐτὰ ἀσχεδὸν
 ἴσως ἰμοί, πολλὰ ἀπὸ ἱασασί
 γη, καὶ μέμνηται οἱ τότε ὕ-
 μῃρ ἐπιστάτου, καὶ σὲ μὲν ἐκ
 γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντου,
 ἰκάνον ὃ οἶδα ὅτι καὶ ποιεῖ-
 τα, ἢ μὴ παντάπασιν ἐπιλά-
 σων τις ἔστι. ἀπὸ οἱ ἐν Αἰγύ-
 πτῳ ἴσως ἀγνοήσεις, οἱ μὲν δὲ
 τὸς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὰς ἀθλῆς
 ἰκάνους ἀποδιζώμενοι φέ-
 ροντα, ἐφ' οἷς ἔπορ, ἀπὸ τῶν
 ἡματιοκαπύλων διωκόμε-
 νον, παρ' ὧν ἰδόντας πολυ-
 τιλῆς προέειπεν, ἐφόσθ
 ἔχων. ἀπὸ ἐκ ἐλαφύων ἡ Α.
 λιβάνθρα σαώσιδεν, οὐδὲ μὲν
 Δι' ἰχθύν Δωτίραν ἢ Ἀντιό-
 χίαν ἐκείνου ἀντὶ τῶν ἀπὸ
 ἡ ἀσχεδὸν γαίᾳ ἐκείνῃ ἐπιμαγε-
 νείρα, καὶ τὸ νομαίῳ τῶν τοις
 μέσων, καὶ ἐπὶ πάσῃ ἀκῆ-
 λυται.

uitas ista tua manifestior, & turpitudine flagitiorum insa-
 nior illic fuit, & nomen ob hac maius, & super omnia ca-
 pu

Nam mehercule Antiochi
 quidem etiam ipsum istu-
 opus vidit, quando ado-
 lescentem illum Tharso ve-
 nientem abduxisset. Sed e-
 detegere ipsa inhonestum
 fortassis mihi fuerit. Ve-
 runtamen norunt & memi-
 nerunt illi qui tum adsta-
 bant vobis, atque aspicie-
 bant te quidem in genu in-
 clinatum, illum autem no-
 sti quid facientem quoque
 nisi omnino perpetua rerum
 obliuione labores. At in Ae-
 gypto illi fortassis non no-
 runt te, qui te post praecla-
 ra ista in Syria certamina
 fugientem inde ob ea qua
 modo dixi, susceperunt, cum
 te vestiarii insequerentur, &
 quibus vestibus preciosi
 comparatis, viaticum tum
 habebas. Sed non minus A-
 lexandria quoque conscia
 tibi est. Et per Iouem
 haudquaquam posteriorem
 eam Antiochia censeretur
 cebat, nisi quod prote-

ἡν ἔκινῃ κεφαλὴν. ἵς μό-
 νῳ ἄν ἐπίστανται σοι, ἐξ ἧς
 οὐ γιγνομένῳ μηδὲν τοιοῦ-
 τόν ἐργάζεσθαι, καὶ βοή-
 θος ἄν κατίσῃ τῷ τελευτῶντι
 μηθοδότης ἄνθρωπος ἐν τοῖς ἀν-
 ἱστοῖς Ῥωμαίων. Ὡνόμα δὲ
 καὶ τὸ δῶσας ἀποσιωπῆσαι
 μοι, καὶ ταῦτα, πῶς παύ-
 ρας ἐδότης ἄν λίσσῃ. ἱκῆ-
 νῳ τοίνυν, τὰ μὲν ἀπὸ
 ὑπόθεσιν ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ
 παλημθεντα ὑπὸ σοῦ, τί καὶ
 λέγῃς; ἀπὸ ὧν οὐ κατέ-
 λαβες τῷ μαρακίῳ, τοῦ οἰνο-
 χόου, τοῦ οἰνοπίωνος ἐν γό-
 νασιν ἐκείνων, τί οἶα, ἐπι-
 σωσθῇ ἄν σοι πᾶν εἶναι τοιοῦ-
 τόν, αὐτὸ τὸ ἐργάζεσθαι οὐκ,
 εἴ γε μὴ πανταπᾶσι τυφλὸς
 εἶ, ἀπὸ ἰδιώσεως πᾶν γινώ-
 σκεις, αὐτὴ καὶ ἐξ ἡλίας τῆς οἰ-
 κίας, καὶ καθαρσιόμην, ὥς
 φασί, πεινῶν καὶ ἐπὶ τῇ σῇ
 ἐξόδῳ. Αἰσῶμαι μὲν γὰρ καὶ ἡ
 ταλῖα πᾶσι ἐμπέπλησαι τῶν
 σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπὶ
 αὐτοῖς δόξης, ὅσα καὶ
 τῆς

chaia quidem & Italia tota referta est operibus tuis, & fa-
 ma ea quae ob illa consecuta est. & sanè gratulor tibi ob tam

S S 3 præclaram

τῆς ἀκλήϊας. ὅσα πρὸς τοὺς
 κυμαίνοντας ἔγχετα ἐν Βε-
 φισφ νυῦ. προηλόχα καὶ
 εἶ, ἐκείνο λίγω, ὥστε ἀληθὲς
 πῶς ἐκ ἀνιθαύμαζον,
 αὐτὰ πρῶτά σου ἤδιστα. καί
 τοι καὶ νῦν ἐνθαῦθα καὶ τὰ πρὸς
 τὰς γυναικας πρὸς μαθῶ.
 εὐπερὶ νόδα σου, ὡς τοῖς τα,
 ἐπὶ μοι, ἀποφράδα ὀνομάζε-
 σθα; ἀλλὰ τί πρὸς Διὸς, καὶ
 φιλοῦσα ὡς εἰς σῶματι πρὸς τι
 ἀξιώσας ἡμᾶς ἐν ἐκείνοις
 τοῖς ἔργοις; τὸ τοῦ τοῦ. τὸ ὅ-
 ρεισὶν ὅταν ποιεῖς, καὶ μάλι-
 στα, πρὸς οὓς ἔκιστα ἐχέω, καὶ
 τὰς ὀμιλητὰς, οἷς ἐκείνῃ ὡς
 πάντα μόνον τὰ ἐκείνῃ ὅς
 ματὶ ἀρπαύην, τὸ βάρβαρον
 εἶναι τῶν ὀνομαζομένων, τὸ τραχὺ
 τῆς φωνῆς, τὸ ἀκείδον, τὸ ἄτα-
 κτον, τὸ πάντῃ ἄμεδον, καὶ
 τὰ τοιαῦτα· φιλοῦσαι δὲ σε ἐν
 πῶς τοῖς μὴ γνῶσιτο, ὡς ἀλη-
 θείας. ἀσπίδα μᾶλλον ἢ
 ἔχιδναν φιλοῦσαι, ἄμενον δὲ
 γυναικᾶ, τὸ ἐνδύωσθαι καὶ
 ἀλγυμα

præclaram laudem. Quam
 ad eos qui mirantur ea quæ
 nunc Ephesi abs te gerun-
 tur, illud equidem dico quo
 verissimum est, quod mirum
 foret si non mirarentur, et
 prima illa tua opera nos
 sent. Atqui novum hîc istu
 videlicet cum mulieribu
 quoque addidicisti. An'no
 congruum igitur, dic mi
 hi, fuerit, hominem talen
 Apophradem appellari? Se
 quid, per Iovem? num etiam
 osculari ore infuper volui
 sti nos ob tali facta? I
 stud igitur concumeliosis
 simè facis, et maximè erg
 eos quos minimè decebat
 sectatores tuos, quibus sa
 tis fuerat illa solum mal
 ab ore tuo percipere, ven
 borum videlicet barbariem
 et vocis asperitatem, et in
 discretam atque inordina
 iam enunciationem, et
 Musis omnino alienam, et i
 genus alia: osculari autem
 etiam te supra hæc, absit,

malorum averter Hercules. Nam scutum potius aut viperam
 osculari satius fuerit, quod in morsu ibi omne periculum e

ἄλγημα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰσκλη-
 θῆς ἐπέμωσεν, ἅρ' ἂν τῇ σὺ φε-
 λήματός, καὶ τῇ ἐκείνου, τίς ἂν
 ἢ ἱεροῖς ἢ βαμοῖς προσέλθοι
 τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακούσῃ τι
 ἀχομένης; πῶσιν περὶ ῥαντῆ-
 εῖων, πῶσιν ποταμῶν ἀῖσι καὶ
 τοιούτῳ αὐτὸς ὧρ, καὶ γύλας
 τ' ἄλλων π' ὀνόμασι καὶ ῥήμα-
 σιν ἱερά τείνεται καὶ τηλικαῦ-
 τα ἱερά ζώοντα. καὶ τοῖς ἰσχυ-
 νόμῳ ἂν μάταιον, ὅς ὅπως ἡ-
 πῶν ἀρνηθεῖν ἂν. σὶ δ' ἐδῆς
 ἢ ἰσχυρῶς ἡμῶν, βρομολόγους
 λήγοντα, καὶ προπομάδηντας,
 καὶ ῥησιμητῆρ, καὶ Ἀθλιῶν,
 τὸ Ἀθλιῶν ἐπιθυμῶν, καὶ ἀνδρ-
 κρατῆρ καὶ σφραδικίαν, καὶ
 χερσολημάδων καὶ ἁπλῶς
 φησὶ ὁ λόγος ὅτι βρομῶν ἐπιτείνε-
 ται αὐτοῖς λόγοις. ποῦ δ' ἔστι ταῦ-
 τα τῶν βιβλίων ἐνείσχεαι;
 ἐν γωνίᾳ πῶτάχα τῶν ἱαλῶ-
 μων τινὸς ποιητῶν καὶ ῥωρῶν
 γυμνά. ἀρῶν καὶ ἀραχνίων
 μισὰ ἥπου ἐκ τῆς Φιλανίδος
 διὰ τῶν,

omnis dolor, & medicus ac-
 cersitus facile illum depu-
 lerit : à tuo autem osculo,
 & veneno isto, quis quaso
 vel ad sacra vel ad aras ac-
 cedere? Quis autem deus
 exaudiret etiam præcantem?
 quàm multis lustrationibus,
 multisq; fluminibus opus fo-
 ret? At talis ipse cùm sis,
 derides alios ob nomina ac
 verba, cùm tu interim fa-
 cinora talia ac tanta perpet-
 rare soleas. Atqui ego qui
 dem si Apophradis vocabu-
 lum ignorarem, erubescere
 rem potius : nedum si dixis-
 sem, inficias irem. Te verò
 nemo nostrum accusavit ad-
 huc, quòd βρομολόγους dixe-
 ris, & προπομάδηντας, &
 ῥησιμητῆρ, & ἀθλιῶν, &
 Athenas desidero. & ἀνδρ-
 κρατῆρ, & σφραδικίαν, &
 χερσολημάδων. Malù te malè
 perdat. ¶ Mercurius Logius,
 una cum ipsis verbis. Vbi
 enim huiusmodi scripta re-
 peris? In angulo fortassis a-

licubi alienius? ex poetis istis talemo frigidioribus defos-
 sa,* seu & araneis oppleta: aut alicubi ex libris Philenidos.

διελθῶν, ὥς δὲ χερὸς ἔχας,
 ὧν μὲν ὧν, καὶ ὧν ὧν σό-
 ματ' ἄξια, ἰπὸ δὲ ὧν σό-
 ματ' ἰμνήσω, τί φάιντο
 ἄν, εἴ σι ἢ γλῶττα ἄς δικα-
 σίην πεκαλίσμεν (ὅ-
 μ' ἦρ οὕτως) ἀδικήμα-
 τ', ἢ τὸ μισθώτατον, ὅ-
 βριως δολοκίλουντο· ἰπὸ
 σι, ὃ ἀχάειν, πύνητα καὶ ἄ-
 πορον παραλαβόντες, καὶ βίου
 δόμον, τὰ μὲν πρῶτα ἰ-
 ὧν θιάτραις ἀνδοκίμῃν ἰ-
 ποίητες, νῦν δὲ Νίνον, νῦν δὲ
 Μητιόχον, ἅτα μετὰ μικρὸν
 Ἀχιλλεῖα τιθῆσθαι μετὰ ταῦτα
 δὲ, πᾶδας συνελθίσαν διδω-
 σκόντα μακρῷ χρόνῳ ἔβου-
 σκομεν. ἤδη δὲ καὶ τὰς ἀπορίας
 τέτλες λόγους ἀποκρινόμενον,
 ὅπως εἶναι δοκῇ ἰποίη-
 ῃ, καὶ πλὴν μηδὲν προσέ-
 κουντο δόξαν πλεῦστα. τί
 ὧν τιληκούδων ἔχωρ' ἰκα-
 λῇν ὧν αὐτὰ μετὰ τῆς, καὶ
 ἰπιδάφας ἰπιδάματα ἄ-
 σχισα, καὶ ἰπιδάτας κατα-
 πιδούς; οὐχ ἰκαναὶ μοι τὰ

ἰπιδά

quos in manibus crebrò ha-
 bes: veruntamen te atque e-
 re tuo digna. Quia autem
 oris mentionem feci, qui
 diceret quæso si te in ius vo-
 caret lingua? Pingamur
 enim hoc pacto, ut te miu-
 ria, aut quod molestum
 paulò foret, conumelia ac-
 cusaret, ita dicens: Ego
 te, ingratisime, pauperem
 atque inopem susceptum, e-
 victu quoque carentem
 principio quidem in thea-
 tris celebrem feci, nunc
 quidem Ninum, nunc au-
 tem Metiochum, deinde
 paulò post Achillem quo-
 que exhibens. Post hæc au-
 tem docentem pueros sylla-
 bas necere, longo tempor-
 alui. Iam autem et aliena
 istas orationes velut in sce-
 na exhibentem, sophistat
 videri feci, eamque glorian-
 tibi, quàm minimè conuenie-
 bat, adaptaui. Quid igitur
 tantum habes quod imputa-
 re mihi possis, ob quod ade-

contumeliosè me tractas, et iniungis mihi mandata quædam
 turpissima, et ministeria execratione digna? Non satis mihi

sum

πὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψάλλων
 ἢ ἱπιορῶν, καὶ τὸς τοῦ-
 τος ὕβρις καὶ λάρυς θαντλῶν,
 ἔκπορ δὲ τὸν βόρβορον τῶν
 ὁγῶν ἐκάνωρ ἱμῶν; ἀπὶ
 οὐδὲ νυκτὸς πλὴν καταδοίμο-
 νασχολῶν ἄγερ ἱδρ, ἀπὸ
 νόσῃ τοῖς πάντα ποιεῶ, καὶ πα-
 ρύματα, καὶ μαίνομαι, καὶ ἀντι-
 κλῶσσης, ὅτε καὶ χαρὶ καὶ
 θάμῃ διζύνοκας, καὶ ὥσπερ
 ἐκρηγρίαρ ὑδείξας, καὶ ἱπικλῶ-
 νας τοῦτοῖς λαοῖς. λαλῶν
 μοι ἔργον δὲ μόνον, τὰ δὲ
 τοιαῦτα ποιεῶν καὶ παλῶν,
 ἄποιοις μίρισι πεδίτακτα-
 ῖος ὥφελι καὶ μὲ τις, ὥσπερ
 πλὴν τῆς ἐλπομένης, ἐκ τιμῶν.
 μακαριώτεροι γοῦν μοι αἱ
 γλῶττα τῶν τὰ τέχνη κατα-
 λήδεότων. πρὸς θεῶν, ἔρ λῆ-
 γη ταῦτα καὶ γλῶττα, ἰδίαν αὖ.
 τῇ φωνῇ λαβῆτε, καὶ τὸ πάρος
 θαυμάσιον ἱπικαλῶ μετῆ
 τί ἄν ἀρκύναι αὐτῇ; ἐκεί-
 να δὲ λονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν
 Γλαῦκον ἱναχθεῖ ἄρηται
 τοῖς, ἱπικαταγμένη ἥδη τῇ
 ἔργῳ

sunt ea quæ per diem fiunt
 opera nefaria, mentiri pu-
 ta, & peierare, & tot nu-
 gas atque ineptias exhau-
 rire : imò verò cœnum vern-
 borum istorum emouere :
 sed neque noctu me mise-
 ram ocium ducere sinis, sed
 sola ego omnia tibi facio,
 & proculcor, & contami-
 nor : ac lingua perinde ut
 manu uti decreuisti, &
 quemadmodum alienam cō-
 tumelia afficis me, tantisquæ
 malis obruis. Loqui, meum
 opus solum est : talia au-
 tem facere ac pati, quæ tu
 cogis, alijs partibus inun-
 ctum est. Quare utinam &
 me aliquis, ceu philomela
 illam exercuisset. Nam mis-
 hi beatiore illorum linguæ
 videntur, qui liberos suos
 deuorârunt. Huiusmodi,
 per Deos, igitur si lingua
 diceret, propria aliqua as-
 sumpta sibi voce, ac barba
 tua velut patrona aduoca-
 ta, quid quæso responderet
 ipsi? Illa scilicet quæ &

ad Glaucum nuper abs te dicta sunt, cū ille te ob opus iam

ἔργῳ ἀτιμώμενον, ὡς ἐπὶ τῷ
 τῷ ἑνδοξῷ ἱερῶν βραχὺ, καὶ
 γυναικὶ ἀπασὶ γιγνώσκῃ.
 πόθεν ἄρ' οὕτω πεισθῆναι ἔ-
 σσι τοῖς λόγοις γυναικῶν; ἀ-
 γαπητὸν δέ, ὁποῦν κλη-
 τὸν καὶ ὀνομαστὸν, ἔνθα, ἔ-
 τα καταειθμίσειν αὐτὰ τὰς
 πομπὰς τοῦ πεσηγοῦς, δ-
 πόθεν κατὰ ἔθνη πεσάλη-
 φας. ὁ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν
 μὲν ἀπεφράδα ἰδυσχέραναι
 ἀκούεις, ἐπ' ἱερίοις δέ τοῖς
 ὀνόμασι οὐκ ἡγαγάντας.
 ἐν Συρίᾳ μὲν ροδὸδάφνην
 κληθῆς, ἐφ' ᾧ δέ, οὐκ ἔτι
 Ἀθλῶα, ἀσχλεύομαι διη-
 γῆσθαι, ὥς τὸ γινώσκω, ἐπ' ἱεροῖς
 ἀφ' οὗτος ἔτι ἔσθ. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δέ φραγμὸς ἐς τὰς ἀ-
 κάνθας τῶν ὁρίων οἶμαι, ὅ-
 τι ἐνυπὶ μεταξὺ, ἔτι γὰρ ἐν
 θυρῶν αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δέ
 σιναλὶ γὰρ πρόδηλον τῷ ὄ-
 κρῳ γοῦν φασὶν ἀπνιγνύ-
 σαι, ναὶ τῇ τινὲς τῶν τριβυμίων
 ἐν τῷ

actum accusaret, quoddam
 hoc celebris brevi tempo-
 re notus omnibus factus
 esses. Unde ergo ita cele-
 bris? ob orationē in reddi-
 tus? At sufficit quomodo
 eumque clarum ac celeberrimum
 esse, deinde connumerare
 ipsi multas istas appellatio-
 nes, quas passim apud va-
 rias gentes adeptus es. Quod
 magis etiam miror quod
 cum Apophradem audieris,
 aegrè tantopere tuleris.
 ob illa autem nomina nihil
 indigneris. Nam in Sy-
 ria quidem Rhododaphne
 vocatus es: quam ob rem au-
 tem, ita me Minerva ad-
 met, erubescō dicere. quod
 re quantum quidem in me
 est, obscurum etiam me
 neat. In Palaestina autem
 sepis nomine, ob barbæ co-
 pinor spinositatem, quod
 etiam inter opus pungere so-
 lebat. adhuc enim tondere
 bas ipsam. In Aegypto ve-

ro angina dictus es: quod per se manifestum est. Nam aiunt
 propemodum suffocatum esse, cum in nautam quēdam tra-
 sisset ex iis qui in operariis atque maioribus nauibus sum-

incid

ιτυχόντα, ὅς ἐμπιστὸν, ἀπὲρ
 ραξίῃ τοῦ σώματος. Αἰθυσσῶν
 ὡς ἔβριμτοι, ἀνιγματοῦ.
 Ἰσὺς. ἀπὸ γράμματος
 νὸς πρῶτος. ἡμῶντος αἰ,
 ἡμάρχορ ἀνόματος. ἡδὲ ἔρ
 ἡκάνυς τι πειράττορον πρῶ-
 τῶν αἰ. ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, βασι-
 λῆι, ἡρωικὸν ἡκάνοι πικλῆ-
 λης, ὁ Κύνκλωψ, ἐπιδόξωσι καὶ
 τὸς ἀρχαίαν ἀσπικλῶν, παρ
 κῶτὰ τὰ ἑ Ομήρου ῥαψοδῶν
 ται, καὶ οὐ τὴν αἰσχυρῶν ἀνι-
 βύμης. καὶ αὐτὸς μὲν ἡκάνο
 κινδύων ἡδὲ, κισαυθίον ἔχον
 ἐν τῇ χαρὶ, βινυλῶν Πολύφω-
 μος. νιανίας ἡ ἀπομῶτος, ὁρ-
 θὲν ἔχον ἡ μοχλὸν, ἐν μάλα
 ἡκονημῶν, ἐπὶ οὐ Οδυσσεύς
 τῆς ἐπῆς, ἡς ἐκπόων τὸν ὁ-
 φθαλμόν.

Κακάνυς ἡ ἀμῶντος παρὰ
 αἰ ἐπῆς ἔχον,

Αἰχμῶν ἡ ἐκινδύων παρὰ
 νιανίας ἀνιγματοῦ.

Καὶ ἔρ ἡδὲ ἀσπικλῶν, καὶ αἰ
 λῆον.

incidisses: qui tibi postquam
 imposuisset, etiam ipsum os
 obiuravit. Nam Athenien-
 ses quidem, optimi illi, obs-
 cure nomen nullum de-
 dēre tibi, sed litera unius
 appositione te honorantes,
 u Auimarchum appellārent.
 decebat enim et illud af-
 festatum ac novum habe-
 re te. In Italia autem, papae,
 heroicum illud, Cyclops vo-
 catiuses, quod aliquando e-
 tiam ad veterem ornatum
 ac modum illum, iuxta ipsa
 Homeri poemata, versibus
 peragere tu quoque turpis
 iudicem illam affectasses.
 Ac ipse quidem iacuiisti e-
 brius iam, multatate habens
 in manu, Polyphemus vide-
 licet coire gestiens: Adoles-
 cens autem mercede con-
 ductus, rectum habens ven-
 tem, probè admodum acu-
 tum, quasi Ulysses quidam
 te innadebat, excussurus vi-
 delicet oculum:

Quem tamen haud tetigit, iuxtaq̄ elabiiur hasta.

Et ferit extremum vibrata cuspide mentum.

Neque enim absurdum aut ineptum puto fuerit, cum de te
 verba

αἰγόντα ψυχρολογᾶν. σὺ δ' ὁ
 Κύκλωψ, ἀνακτιώθης τὸ σῶ-
 μα, καὶ ὡς ἐνι, πλατύτατον
 λιχηνὸς, λιμᾶν τυφλῆν. ὅ-
 τε αὐτὸ πλὴν γνάθοιο. μάκρο-
 δ', ὥσπερ ἡ Χάρυβδιδι αὐτῷ
 πᾶσι, καὶ πεδαιόσι καὶ ἰ-
 σίοις, ὅλοιο ξητῶν καταπιῖν
 τὸν Οὐτίαν. καὶ τῶντα ἴσῳ
 καὶ ἄλλοι παρόντες ἔτι καὶ
 ἐς πλὴν ὑπεραίαν μῖα λιμᾶν
 λογία, ἡ μίση, καὶ ἐς τὸν ἄ-
 κροτον ἐνέφωγε. τοῖς δὲ
 καὶ τοῖς δὲ ὀνόμασι πλετῶν,
 ὁσὺν πλὴν ἀφραδία; πῶς
 θῶν ἀπὸ μοι, τί πᾶσαι,
 ἰσθῶν καὶ ἄλλα λήγουσι
 οἱ πᾶσι, Λαβιάσαν, καὶ
 καὶ Φοινικίαν; ἄρα καὶ ταῦ-
 τα, ὥσπερ πλὴν ἀφραδία
 ἀγνοῖς καὶ οἷα τέχα πονε-
 ρῶν ἔσθαι πῶς αὐτῶν; ἡ ταῦ-
 τα μὴ δὲ τὸ σῶμα οἰ-
 ῶν, πλὴν ἀφραδία δ', ὡς ἄ-
 γνῶτα, μόνον ἀτιμάζεις, καὶ
 ἀφραδίας τὸ καταλόγῳ τὸν
 μάκρο, τοῖς γὰρ ἡμιπλάς
 ἡμῖν τίνας τὰς δίκας, ἀλλὰ
 μίση

autem ut solam ignotā improbas, & à catalogo verborū tu-
 rum excludis? Proinde nō indignas pœnas nobis exoluis, se-
 etia

verba faciamus, frigidio
 quoque paulò hæc dicer
 Tu verò Cyclops ille, didi-
 cto ore, & quàm longum
 licebat, hians, asstinebas a
 illo cum occideri tibi me-
 xillam. Imò verò quemac-
 modum Charybdis quare-
 das unà cum ipsis navis e-
 clavis & velis totum illum
 absorbere. * Vtin, siue Ne-
 minem. Atque hæc tum asp-
 ciebant etiam cæteri qui a-
 derant. Deinde postero di-
 vna ea tibi defensio erat, &
 brietas, & ad merum con-
 fugiebas. His igitur ac tali-
 bus nominibus opulentus e-
 sis, pudore afficeris erga A-
 pophradem. Per deos itaque
 dic mihi, quo pacto afficer-
 cum illa quoque dicunt ple-
 tiq; Λαβιάσαν & Φοινικ-
 ίαν; num igitur, & hæc per-
 inde tu Apophradem igno-
 ras, & existimas fortassis
 etiam laudari te ab ipsa? At
 hæc quidem ut consueta fa-
 miliaria nosti: Apophrade-

ἔχῃ καὶ τῆς γυναικωνίτιδος
 αἰσθόητος ἔστι. πρὸς γὰρ, ἡ-
 ἀδὴν τινὰ γάμον ἐν Κυρίῳ
 νῆσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα
 ἐκπυσσύνῃ πάντα ἢ βελτί-
 ῃ καὶ γυναικὶ, οὐκ ἄρ' πεσεί-
 λω, ἔφη, ἀνδρὰ, καὶ αὐτὸν ἀν-
 ρὸς διόμορον. ἔτα ἰρ' ὧς
 οἱ οὗτοι τοὶ ὀνομάτων μίλα,
 ἡ γὰρ, καὶ τῶν ἄλλων καὶ
 ἀπλῆς; ἀκότως ἔστι ἄρ' ἄ.
 αὐτοῦ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις δι-
 αίκετα. πόθεν; τίς οὗτος ἐν
 λόγοις μεγαλόλογος, ὡς ἐπὶ
 τὴν τρεῖς μοιχὰς, ἀντὶ ξί-
 ρος τρία ναυ αὐτῶν. τὸν δὲ
 διόμορον, ἐπὶ τῷ Τείκαρᾳ
 φερόντα φάναι, τριγλῶ-
 νι λόγῳ καθήρηκεν αὐτὸν
 ἀς πρὸς λόγους πόλεις καὶ
 πόλιν, ἐκ τριανῶσαι αὐτὸν
 πρὸς Εὐάδ' α, καὶ ἐν Κέρβερον
 μὲν λόγοις. πρὸς γὰρ καὶ
 ὅλον ἄψας ἐξήτης ἀδελφόν
 εἶνα, οἶμαι, ἀπλωτότα· καὶ
 καὶ μυνεία, ὅρ' ἔστι μινυῶσαι
 ἔξιορ, ἢ μόνου καὶ οὐ, ὅρ' οἱ
 ἀπὸ.

etiam muliebri consortio,
 & ad Gynacéa usque nos-
 tus es. Nuperrimè igitur cum
 nuptias quasdam Cyxi: i am-
 bire ausus esses, probè admo-
 dum explorata omnia ha-
 bens optima illa mulier re-
 spondit: Claudquaquam, in-
 quiens, virum cum accepe-
 ro, qui ipse quoque viro indi-
 get. Et tamen in talibus re-
 bus cōstitutio tibi, adhuc ver-
 borū cura est, & vides con-
 spicisque ceteros. Meritò fas-
 né. Neque omnes similia il-
 bi dicere possumus. Vnde e-
 nim, aut quis adeò in verbis
 audax foret, ut contra tres
 adulteros pro gladio triden-
 tem postulet? De Theopom-
 po autem ob Tricaranum in
 iudicio agente, dicat tricū-
 spide oratione ipsum confe-
 cisse ciuitates præstantiores.
 Et rursus tridente interse-
 cisse ipsum Graciam: & esse
 Cerberum in oratione. Nam
 paulò antè & lucerna ac-
 censa quærebas fratrem quen-

lam, ni fallor, mortuum, & alia infinita, quorum ne men-
 tionem quidem facere dignum est, excepto solo illo, quod qui
 audie.

ἀκὺς ἐν τῷ ἀπικνημόνωνος
 πλεσίος τις, οἶμαι, καὶ διότι
 οὗτος ἔσται ἐχθροῖς, ὅταμι-
 ταξὺν περὶ τῷ πλεσίονι, ὅταμι-
 ἀπικτηνῶν, ἔφης, θάττον
 τῶν πνεύτων. γλασσάντων
 δὲ, ὡς τὸ ἀκὺς, τῶν παρόν-
 των, ἱπανορθοῦμαι δὲ οὐ
 καὶ ἀνατιβίμῳ τὸ διημῶ-
 νημῶν, οὐμῶν, ἔφης,
 ἀλλὰ ἄττον αὐτῶν ἀπικ-
 τανῶν. ἰὼ τὰ ἀρχαῖα, τὸ πρῶ-
 τόν μιν, καὶ τὸ ἀντιμῶν,
 καὶ τὸ πῆταμι, καὶ τὸ ἐκχῶν,
 καὶ ὅτι ἄλλα λαλᾷς τοῖς λόγο-
 ροις ἱπανοῦ. ἀλλὰ ἔτι ἐπὶ τῆς
 πνεύτης ἱπανοῦ, ποιεῖς,
 Ἀφῶντα φίλη, οὐκ ἄρτι
 ἐνδύσασαι. συνηφᾷς τοῦ
 ἑστὶς λιμῶν πικρῶν, πα-
 ρακαταθύκας παρ' ἀνδρὸς πο-
 λίτης λαβῶν, ἄτα ἐπὶ ῥα-
 σῶν, ἔμιν μὴ παραλιφῶν ἔ-
 ἄ τις ἀνταχῶντος ἄτα, μάλα
 λον δὲ πῶσαι, καὶ λωποδυ-
 τῶν, καὶ τιλῶν, οὐ δὲ λίγω
 ταῦτα. φθόνῳ ἔτι ἐλπίς, ἐξ
 ἄπαντος ἀμαύαται πλὴν ἀ-
 πορίας. ἐκάνο δὲ ἐκ ἑτι φορη-

τόν,

do depellere inopiam.

audierant, memoriae retinere. Dives quidam opinor duo pauperes erant inter se inimici: postea diuite loquens, occidit, quis, θάττον τῶν πνεύτων. Ridentibus autem, ut parat, iis qui cum aderant, corrigens videlicet tu, quod erratum erat restituit: Haudquaquam, subis, sed ἄττον αὐτῶν occidit. Omitto antiqua illa πῆταμι, καὶ ἐκχῶν, καὶ πῆταμι, καὶ ἐκχῶν, quae alia praefata in orationibus tuis effugient. Nam quae pauperibus causa facis, o chara, draffia, nemini exprobravero. Ignoscendum enim, quis fame coactus, deposito à ciue accepto, deierat se illud haudquaquam accepisse: aut si quis impudenter postulat, imò verò mendicet, et furatur, et publicanorum more rapit: haud equidem ista dico. Neque enim invidia ulla est quoque me-

Sed illud intolerabile tandem, pa-

ἢ, πρὸς ἡτά σι ὄντα, ἰς μόνους
 ἰς τοιαύτας ἰδούσας ἐκείν
 ἔκ τ' ἀνασχωτίας πρὶν γι-
 νόμην. πᾶν ἂν γι τι καὶ πα-
 σαι μοι δόσας πᾶν ἀσέως
 τὸ σὺ πρὸς μόνον, ὅπου τ'
 ἰσὶς τὴν τέχνην οἶδα, ὡς τὸ
 ἰσκόρακ' ἔργον αὐτὸς ἰ-
 οίηται, ἰξαρπάσας τὸ ἀνοή-
 τικόν πρὸς ὅτις χυρὸς πρὶ-
 κοντα, ὃ δὲ δὲ τ' ἰσίσαι, ἀπὸ
 τ' βιβλίου, πρὸς τὴν κοντα καὶ ἰ-
 λακοσίας ἐξίτισι, καταβρε-
 ῖας. πᾶν ἂν ἰτι ἰχωρ ἀπὸν,
 ἂν μὲν ἂν, ἰκὼν ἀπὸν ἰμι ἰοι,
 ἰκὼν ὃ μόνον πρὸς ἰχω. πρὸς
 ἰ ταῦτα, ὅπως ἰοι ἰχωρ, καὶ
 ἰ παύσας τὰ τοιαῦτα ἰς ἰαυ-
 παρσινῶν, ἰκὼν δὲ μηκέτι.
 παρσιν ὃ γὰρ ὅσιον, ἰπὶ τὴν αὐ-
 τὴν ἰσίσαι τὸς ταῦτα δὲ τι-
 γνῶντας καλῶν, καὶ φιλοτιμίας
 ἐπὶ πρὸν, καὶ ὅψων τ' αὐτ' ἂν
 ἰοδα. ἀπὸ μὲν δὲ ἰκὼν ἰσὶς,
 ὃ ἰπὶ ἰοις λόγους φηλῶματ' α,
 ἰ ταῦτα, πρὸς τὸς ὃ πρὸς πρὸς
 ὃ ἀπρὸς ἰοι ἰσίσαι μὲν
 οὐς τὸ σῶμα. βᾶπρδύπρ
 ἂν παρσιν

tue illud, ob verba videlicet oscula: id quæ cum ijs qui tibi non
 nullo ante apophradem ipsum os effecere. Ac postquam
 semel

per eum sis, in solas huius-
 modi voluptates omnia ea
 profundere, quæ per impu-
 dentiam istam acquiris. Ni-
 si si quid vti que etiam lau-
 dare mihi concesseris ad
 modum urbanè abs te fas
 etiam, quando cum Tisia
 artem noris, bis Coracis o-
 pus ipse peregisti, subreptis
 stulci illius senis triginta auri-
 reis. Ille autem propter Ti-
 siam pro libro septingentarum
 et quinquaginta drachmas
 exoluit, deceptus videlicet.
 Multa adhuc alia pos-
 sem dicere, sed tamen cetera
 quidem volens remitto
 tibi: illud autem solum ad-
 huc verbis addam. Age
 ista quidem fac ut tibi lubet,
 neve desieris huiusmodi in
 te ipse debacchari: ab illo
 autem caue. Non enim pium
 aut fas est, eandem Ve-
 stem, eos qui talia commit-
 tunt, inuocare, et amici-
 tiam præbiter, eademque
 obsonia attingere. Sed ne-

ἄπαξ Ὀλιπὺς παραινέσας
 ὡς ἱρξάμην, ἡκῆνα, ἃ δὲ
 πᾶ, ἄφην, τὸ μύρω χέκω
 τὰς πολὶας, καὶ τὸ πιπύδω
 μόναικῆνα. ἃ μὲν ἔρ νόσθ
 τις ἐπείγῃ, ἄπαρ τὸ σῶμα θῆ
 ραπωτίον. ἃ δὲ μηδὲν νοσ
 σῆς ἑυδῶν, τί σοι βέλῃται κα
 θρᾶ καὶ λῆα καὶ ὀλιωθρᾶ ἐργά
 σθαι, ἃ μηδὲ ὀρᾶσθαι θέμις
 ἡκῆνο σοι μόνον ὥφθον, ἃ πο
 λιά καὶ τὸ μηκίτι μιλαίνωσθαι
 ὡς πεκάλυμμα ἔσθ τῆς βδέ
 λυείας. φείδου δὲ αὐτῶν πρὸς
 Διδῆς ἡκῆν ἑυδῶν, καὶ μιλαί
 σθαι πᾶ, ὡν ἃ αὐδῶν, μηδὲ
 μιλαίης ἔτι, μηδὲ ὑβείης, ἃ
 δὲ μὴ, ἐν νυκτί γι, καὶ σω
 σκότη· τὸ δὲ μὲν ἡμέραν ἄ
 παρ, κομιδῇ ἄγειον, καὶ θῆ
 κῶσθαι. ὀρᾶς ὡς ἄμανον ἡ
 σοι, ἀκίνηδον τὸν Καμαείναν
 ἔσθ. μηδὲ κατὰ γλῶσσαν ἃ
 φεῖσθαι, ἃ σοι ἀφφράδα τὸν
 βίον ὅλον ἐργάσθαι. ἃ ἔτι πρὸς
 δὲ

semel admonitionem am
 cam exorsi sumus, etiam i
 la, si videtur, abs te amou
 vnguento puta canos isto
 inungere, et pice sola ill
 quæ scis velli. Nam si mo
 bus quidem aliquis urgere
 totum corpus curandum fo
 ret: nunc autem cum nih
 agrotas tu huiuscemodi
 quid attinet pura ac leui
 et glabra illa tibi redd
 quæ ne aspici quidem fo
 erat? Illud tibi unum rel
 ctum est, qui doctrinam a
 sapientiam præ te feras, ca
 ni videlicet, et non am
 plius nigricare. Id tanquam
 operculum quoddam mal
 cia ac detestabilitatis istius
 sit. Proinde parce ipsius p
 Iouem, cum in hoc tum ma
 xime in barba ipsa, nequ
 polluas hanc amplius, nequ
 contumelia afficias: aut
 prorsus hoc nequeas, no

saltem et in tenebris: interdum autem apage. est enim omnin
 ferum, ac bestiale. Vidēsne quantum satius fuerat tibi a C
 marinam immotam relinquere, neq. Apophradem derider
 quæ tibi Apophradem et atram totam vitam reddiderit
 An etiam amplius aliquid desideras? Nam quod ad me a

time

ἂν τινος, ὡς τό γε μὴν ἔ-
 ποτ' ἐλάψα. ὁ δὲ πω γοῶν οἰ-
 ῶσα, ὡς ὅλῳ τῷ ἐπισπάσω,
 δέχομαι, ὡς παπάλημα καὶ λίναι
 δέχομαι, ὡς πάλιν δέχομαι, ἢ τις ἀνὴρ
 δακτύλῳ, καὶ τὸ δὲ δὲ τὸ ἀρχαῖον
 μελάμπριος, ὅριμι μόνον αἰ-
 σὶ ἀπὸ βλήψας. ἴσως ἦδη καὶ
 ταῦτα γιγνώσκῃς, τὸ παπάλημα
 καὶ τὸ λίναι δέχομαι, ὡς περ τινὰ
 αὐνίγματα, καὶ γέφυρ ἀκίσεως·
 ἄλλοι γὰρ σοι τὸ σῶν ἔργον
 τὰ ὀνόματα. ὡς ὅρα ἦδη καὶ
 ταῦτα συκοφαντῶν, ἢ μὴ τρι-
 πλῆ καὶ τετραπλῆ ὅτι ἢ ἀφρο-
 δέτεται. αὐτῷ δ' οἷω σιαν-
 τὸν ἐπὶ πᾶσι· ὡς ἔρ' ὁ καλὸς
 Εὐριπίδης λέγειν ἔωθε, Α-
 χαλίνων σωματόν, καὶ ἀφρο-
 σωμῆς καὶ ἀνομίας τὸ τίλθαι,
 δυσυχία γίγνεται.

tinet, nunquam quicquam
 deficiam. Nondū igitur scis
 quodd totum attraxisti tibi
 plaustrum, cū conueniret, ὁ
 pæpalema (id est, omnifariā
 scelerate) atq; cinæde, vereris
 te si quis homo hirsutus, ὅ
 iuxta antiquū illud, Melamps
 pygus, acerbè solū intueren-
 tur te. Fortassis iam hæc
 quoque ridebis, pæpalema
 quod dixi, et cinædū, perinde
 ut ænigmata quadam ὅ gri-
 phos audiens. Ignota enim
 tibi sunt tuorum operum no-
 mina. Quare licet tibi iam
 etiam hæc cauillari, nisi tibi
 tripla atq; etiam quadrupla
 Apophras iam parata est.
 Accuses autem teipsum ob
 hæc omnia, licet. Nam ut
 præclarus ille Euripides dicere solitus fuit: Oris indomiti ὅ
 stultitiæ ὅ iniquitatis finis, infelicitas esse consuevit.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

α ΑΠΟΦΡΑΔΙΣ ΠΟΜΕ.] Apophradis vocabulū in vso
 esse. Meniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est
 ἀποφράς, id est, dies inauspicatus. Αποφράδες ἡμέραι, id est,
 nefasti dies. Olim vocabantur inauspicati, ὅ quibus publica
 non licebat agere: unde receptū, ut homines execrandos ὅ abo-
 minanda malicia ἀποφράδες appellarent, teste versiculo.

αἰσχροπρεπὲς δ' ἀποφρεσὶς, καὶ βλέπων ἀπείαν:

Homō nefastus, & ore perfidum tuens. Vocat h
minem ἀποφρεσίδα, sic. in *Vatin.* Omnes, cū te viderint tanq
auspiciū malum detestantur, id est, ὡς ἀποφρεσίδα. Eadem e
autem Græcæ vocis etymologia, quæ Latina, παρὰ τὸ φρεσὶς
quod hanc dictionem ἀποφρεσὶς perinde ac barbaram vsurpa
Lucianus notatus est à quodam, quam vel hoc vno argumen
ἰσχυρισμῷ πρὸς τὸ πρὸς probare possemus, quod eam Plato νόμων ζ.
ore habuerit. Item Plutarchus & Dionysius Halicarnas. An
qui autem primum mensem & dies impares, dijs cælestibus co
secrabant, Alterum verò mensem & dies pares dijs inferis,
quibus lustrabant fontes, & mortuis parentabant, quos di
inauspiciatos, Græci ἀποφρεσίδας, Romani verò nefastos appe
labant, quales erant dies mensium postridie Calendas, Non
& Idus, in quibus Do, dico, & addico, hæc tria verba dice
Prætorireligio & nefas erat. At alios tres mensium dies primi
rios, Calendarum, Nonarum, & Iduum dijs speris consecra
bant, quos fastos quoque appellabant, in quibus sacris opera
& ius dicere fas erat. Hos Numa Pompilius ex Hetrusceru
magia Romanos pontifices concipere & statuere docuit. Qu
ne sacra vilescerent, populo non diuulgabant, sed horum obser
uationem pontifex minor, sacrificiorum regulus plebi in cap
itolium calate: id est, conuocare iuxta Calabriam Romuli casa
indicebat. b Ala comprehendisse.] Archilochus poë
Iambographus, & ad maledicendum egregiè instructus, a
hunc modum respondisse fertur cuidam, à quo fuerat conuic
prouocatus: τὸν τίτηγα πτερεὶ σιμείλιφες: id est, cicadam al
corripuisti & me minimè ex vsu tuo prouocasti. Est autem hu
ius insecti mira quædam & prodigiosa loquacitas, maximè e
feruescente sole. Ergo quemadmodum si cicadam naturà garru
lam ala prehendas, clauus obstreperit, ita si poëtico homini pra
beas similitudinis occasionem, non modò non tacebit, sed clari
obstrepet, & omnem bilem chartis illinet auris. Proinde Plati
nem aiunt admonuisse, ne quis hominem poëtam sibi faceret in
micum. Et Horatius:

— genus irritabile vatum,

dixit. Strab. lib. 10. dicitur Paro natum esse Archilochum. Es

autem

metem Paros Cycladum vna in mari Aegeo. c Ante pedes.]
passim ubi via. Nam ante pedes esse dicitur, quod obuium, quod-
que praesens adest, vel imminet. Terent. Isthuc est sapere, non
quod ante pedes modò est, videre: sed etiam illa quae futura sunt
prospicere. d Hyperboreis.] *ὑπερβόρειοι* & populi Septentrio-
nales, ita dicti quòd supra Borea flatum sibi esse crederentur. De
his vide apud Plinium lib. 4 cap. 12. Pomp. Melam, Diodorum
& Festum. e Cumanus exultat.] Cumana sunt in Aeoli-
de supra Lesbum, notati soliditatis, ut indicat Stephanus.
f Iuxta Aesopi.] Aesopi graculus dicitur, qui aliena sibi
usurpat, aliorumq; bonis sese vendicat. Extat Aesopi Apologus
inter alios. g Anni principio.] In anni exordio, in principio
Ianuarij soliti sunt Romani bene auspiciari. Meminit & Plinius
in Panegyrico. itemq; historiographi. h Iuxta prouerbum,
Ilensis cum sis.] Erasmus noster admonet dici, ubi quis vltro
prouocat quempiam, unde sua audiat probra, veluti si Troiani
accerfiant histrionem, qui ipsis calamitates, quas semel persulere,
denudò quass renouet. Idem Lucianus in Piscatore seu reuiuiscen-
tibus. Idem nobis accidit, quod Ilensibus, ut qui istum ceu tragedum
quempiam aduersus nos exci auimus, qui Phrygium cantet ca-
lamitates. i Per Pandemum.] Veneris cognomina sunt apud
Suidam. k Atqui ineptum.] Præcisio. l Cothurnum
quendam appellabat.] Cothurnus utriq; pedi apertus est, ob id
ad hominem transferitur, qui se ancipitem in duas factiones præ-
bet, quo nomine Theramenes Atheniensis notatus fuit, de quo
Xenoph. lib. 2. & Lucianus in Amoribus. E. asinus noster in A-
dagio: Cothurno versatilior. m Lypaen.] Ἀλύπειν vide-
licet deducta voce, quod molestare & vexare significat. n Nam
nos & claudos.] Cum vario superstitionum genere priscorum ho-
minum animi à pueris statim imbuerentur, tum ea mira in modum
illos stultitia occupabat, ut si deformi cunipiam viro Aethiopi,
Eunuchò, manè domo exeuntes primum occurrerent, inauspicatum
omen putarent. Idem alibi: ὁσπιαρισὸν π καὶ δυσάγνητον θιά-
μα, ἐκ τῆς ἰουδαϊκῆς καὶ τῶν οἰκιστῶν. Eunuchum fortè fortuna vide-
re, existimat. Appianus Alexandrinus ἐμφυλίων & Plutarchus
in Bruto: Imperator quoq; Adrianus ex Mauri occurfu maxi-
mam sibi calamitatem impendere præsagiu. Eadem quoq; infe-

Eti vanitate, sepulchra declinabant. Ammianus lib. 31. A-
ficijs nullis vnquam reſti, ſed hæc velut ab vſu communi diſc-
ta, ſepulchra declinant. Hodie ſunt, qui ſic monachos auerſa-
tur, vt eorum aſpectum non ferant, eos crebro κακῶς οἰόντις
vocitantes. o luxta prouerbiũ, pannum lacerum.] H-
minem iam faſtiditum & reiectum, ῥῆμα & πολυχιδῆς appella-
Græci: id eſt, pannum vndique lacerum. Sumpta metaphor-
veſte longo vſu detrita, atque ob id reiecta, cū noua fuerit
precio. p Quæ in theatro adoleſcens egisti.] Adeo i-
ſtriones illiberales habiti ſunt; vt qui in agendo eorum geſti-
imitarentur, probroſis appellationibus iactati ſint, quod Ge-
lib. 1. cap. 5. demonſtras. Accedat, quod edicto prætoris, qui p-
nunciandi cauſa in ſcenam prodieſſet, infamia notabatur, vt Li-
retulis, de his qui notantur i. famia l. 1. Vlp. autem l. ſequen-
ex Pegaſi & Nernæ filij reſponſis, ſic interpretatus Prætoris
dictum videtur, vt ij dumtaxat infames efficiantur, qui præm-
conducti, in ſcenam prodierint. At ſi reliqui præter mercede c-
ductos non ſint infames, non tamen inter honeſtas ingenuasq;
perſonas referuntur. Recentioribus quoque temporibus Theod-
doſ. imp. l. 4. C. de ſpectacul. ſcenicis, & lenonibus lib. 21. H-
ſtriones viles & inhoneſtos vocauit. De hiſtrionibus nonnulli
Bud. in annot. in Pand. ad l. athletas ff. de his qui notan. in
Aemil. Prob. in præſatione ſuorum Imperat. In ſcenā verò præ-
dicere, & populo eſſe ſpectaculo, nemini in eiſdem gentibus fu-
turpitudini. Quæ omnia apud nos partim infamia, partim hi-
milia, atq; ab honeſtate remota ponuntur. Apud Græcos qui-
que hiſtriones propter improbitates ſæditatesq;, quas repræ-
ſentabant, viles parumq; honeſti habiti ſunt. q Mercurii
Logius.] Mercurij cognomenta multa ſunt apud Lucianum
Ariſtophanem & alios. Sed Logius à diſciplinis, & facultate
dicendi eſt appellatus hic & apud Philoſtratum & Syneſium
Logos enim & ſermonem & rationem & ſtudia ſignificat, e-
multa alia. In apologia pro Mercede conductis dicitur etoquen-
tia præſes, qui à viris doctis colebatur. r Ex poëtis ialem
frigidioribus.] Eraſmus in adagio, ialemo frigidior. Ιάλεμ
lugubri canitione. Eurip. in Rheſo. Idem in Troade: Ιάλεμ
hymnus lugubris. s Situ & araneis oppleta.] Situ e-
araneis

araneis oppleta loca dicuntur inania, siue res nullius precij, aut momenti. Sic Catullus de se ipse iocatus ait, ad Fabium:

Nam tui Catulli

Plenus sacculus est araneorum. *Afranius apud Festum: Târne arcula tua plena est araneorum? Plautus in Aulularia: An'ne quis ædes auferat?*

Nam hîc apud nos nihil est aliud quæsti furibus,

Ira inanijs sunt oppletæ atq; araneis. In Ecclesiastica historia legitur, quod eo tempore quo Gregorius patriarcha Constantinopolitanus & Macarius cum alijs, qui vnam in Christo naturam & voluntatem asserebant, centum & quinquaginta præsulum sententia damnati sunt, plurimæ araneorû telæ, maxima omnium admiratione, in medium populum cecidêre. Ex quo significatum est eas hæreticorum sordes aranearû instar inanes fuisse, eoq; conueniunt solemnî iudicio disiectas esse. & Ego te, ingratiſſime.] Prosopopœia lingua expositantis cum abusente. u. Atimarchum appellârunt.] fortassis enim nomen illius Timarchus fuerat. x. Vtin, siue neminem.] Cùm Polyphemus ab Ulyſſe lumine priuatus eum percunctaretur, quod ei nomen esset. οὐτίς (inquit,) ἰμῆρις ὄροισι, ut tradit Odyss. 9. Hom. γ' ἀσπίδαζεν.] ἡ ἀσπίδαζεν. Hoc Latini capitibus illudere, aut e contra ore morigerari appellant. Sunt qui pro polluere aut conspurcare accipiunt. Sumptum à moribus Lesbiorum, Erasmus in Chiliad. x. πορνιζεν.] Dicebantur vulgò puerorum obscenis amoribus dediti. Ortum est autem adagium à spurcissima Phœnicum libidine, quam Græci meritò ἀπὸνρον μίξις nominant, in primis Plutarchus in vita Cæsaris. A Camarinam immotam, &c.] Id est, malum tibi non accersere, vel cœnum admodum consingere fatidum. Natum est adagium à palude iuxta oppidum eiusdem nominis in Sicilia. Hæc quum olim pestem genuisset, vetuit eam Deus moueri penitus, oraculo consulto. Illi non obtemperantes diuino responso, eam repurgarunt. Cessauit quidem pestis, sed per eam ingressis hostibus pœnas neglecti oraculi dederunt. Vide Erasmus in hoc adagio.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ

Hesiodo, Lucianu &

Hesiodu.

DISSERTATIO

cū Hesiodo, Lucian

& Hesiodi.

Vincenzio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

CAuillatio quædam poëtarum est, qua Hesiodum vanitatis atq; mendacij coarguit, quod cum iactauerit se à Musis accepisse munus hoc, ut carmine celebraret & præterita, & quæ futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit: siue hoc inuidia quod fecerit, cōmunicare nolens alijs quæ ipse accepisset: siue vanitate aliqua, qua cum nihil tale à Musis, didicisset ad vulgus tamē huiuscemodi de se iactauit. Ad hanc accusationē fingitur postea Hesiodus respondere, ac primā translatione tueri sese, qua cōmuniter poëtæ omnes vti solēt, causam eius rei in Musas reijciendo, si quid nouum aut incredibile, aut cuius euentus cōsecutus nō sit, carminibus suis fortē insertū habeant. Nam id instinctu in illo atq; poëtico furore fieri, & multa sepe, metrorū quæque gratia, dum in cursu opus est, eodē spiritu illo assummi, quorum ratio interdū reddi satis non possit. Deinde aut & absolute se defendere, recitando ex carminibus suis quædā, vbi futurorū rationem & prædictionem nihil attigerit. Quæ tamen iterū refutans Lucianus, posteriora quidē ostendit non satisfacere definitioni & officio vaticinādi, cum quiuis agricola eiusmodi quoque possit, qualia ille prædixerit: priora aut quæ de poëtico furore, & de Musarum instinctu respondit, aliquo modo recipit. Porro fabula vnde occasio cauillationis huius nata est, in principio Theogoniæ habetur. Ibi enim de seipso ait Hesiodus, pascenti sub Helicōne oues, accessisse Musas, & dato sceptro, ex Lauro, inspirasse canen-

vim, ἵνα inquit, κλείοιμι πέντ' ἑσθόμην, πρὶν ἢ ἰόντα:

hoc est, ut carmine celebraret futura

pariter & antea facta,

Αλ

Ἀλλὰ ποιητὶς
ἢ ἄριστον εἶναι
σε, Ἡσίοδε, καὶ
τὸ παρὰ Μυ-

σῶν λαβῆναι μὴ τῆς δάφνης,
αὐτὸς τε δὲ κινύης, ἐν οἷς ποιῆς
(ἐνθα γὰρ καὶ σιμνὰ πάντα) καὶ
ὑμῶν σοφῶν ὅπως ἔχουσιν.
ἐκείνο δὲ ἀρρεῖσαι ἄξιον, τί
αἶψα ποτὶ περὶ ὑμῶν ὑπὲρ σαυ-
τῶν, ὡς σὺ τὸ τοιοῦτον λαβοῖς τὴν
θεισπίστον ἐκείνην ὥσπερ πα-
ρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλέεις,
καὶ ὑμνοῖς τὰ παρὰ κλυτὰ
θότα, καὶ θεισπίστοις τὰ ἰσόμει-
να θάτερον μὲν καὶ πάντῃ ἐν-
τελέως ἐξελύσῃς, θεῶν τε
γενέας διηγέσῃς, ἄρτι καὶ
τῶν πρώτων ἐκείνων χάους,
καὶ γῆς, καὶ ἔρανός καὶ ἱρώος,
ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρίτας καὶ
παραινέσεις γυναικῶν, καὶ ὅ-
σα περὶ πλεάδων, καὶ ὅ-
σα περὶ κορυμνῶν ἀρότε καὶ
ἀμέτε καὶ πλοῦ, καὶ ὅπως,
τῶν ἄλλων ἀπάντων θάτερον
δὲ, καὶ ὁ γρηγορίτερον ἢ τὸ
βίω

Ἐποῖα μὲν πρᾶ-
stantissimum
esse te, Hesiod-
de, & hoc ip-
sum à Musis ὅτῃ cum lauro

te accepisse, cum se palam
in his quæ à te edita sunt in-
dicās (sunt enim diuina, &
admirationis plena omnia)
tum nos rem ita se habere
constanter credimus. Illud
tamen non iniuriā nos in-
certe pendentes animi, quā-
nam te de teipso prædicta,
quasi propter hoc diuinum
illum canum à deabus ac-
ceperis, ut celebrares ac lau-
dibus illustrares præterita,
& futura prædiceres. Quipa-
pe alterum excellenter ad-
modum extulisti, Deorum
genealogiam percensendo,
ad usque primos illos, nem-
pe chaos, & terram, & cæ-
lum, & amorem. Præterea
autem heroidum matro-
narumque virtutes, tum rei
rusticæ instituta, ad hæc

quæcunque ad ortum & occasum vergiliarum, & oratio-
nis ac mæsis & navigandi tempora attinent, breuiter om-
nia alia pulcherrimè executus es. Alterius autem, quod

βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δω-
 ριάς μακροῖσι κέσ. λέγω
 δὲ πλὴν τῶν μελόντων πρᾶ-
 γόρσιν, ἔθ' πλὴν ἀρχὴν ἔξας
 πίφκτας, ἀλλὰ τὸ μὲν ὅτι
 τοῦ πᾶν λίθου παραδιδω-
 κας, ἔδαμ' ἑτῆς ποιήσεως ἢ
 τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τέλι-
 φον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ
 Φινία μιμησάμην, οἳ μὴ
 δὲ παρὰ Μουσῶν τέττε τύχον-
 τω, ὅμως περὶ θίσπιζον, καὶ
 ἐκ ὧν περ ἔχ' ὅτις θεομί-
 νοις. ὥς ἀνάγκη σοι, ἢ τριῶν
 πέτρων ἁτιῶν μίαν γὰρ πάντας
 ἐνέχουσα ἢ γὰρ ἑξ ἑαυτοῦ, ἢ καὶ
 μικρὸν ἂν ἔσθ' ἢ ὡς ἰατρὸς
 μέγας ὅτι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ
 μέλλοντα πρὸς ἡμᾶς δυνά-
 σθαι ἢ ἂν μὴ ἴδωσαν, ὥς
 περ ἰππάρχοντο, οὐ δὲ ὑπὸ
 φθόγου ἀκρύνειται, καὶ ὑπὸ
 λύπῃ φυλάττειται πλὴν δω-
 ριάς, ἢ μεταδιδὸς αὐτῆς ὅτις
 θεομύθοις ἢ γέγραπται μὲν
 σοι καὶ τὰ τοιαῦτα ποικίλα,
 ἢ δὲ

tur, futurorum scientiam tibi praeftiterunt, tu verò invidi-
 morbo adductus, acceptum munus à virginibus celas, et
 in sinu servas conditum, neque illius egentes participare
 reddere voluisti. Aut ea de re multa tibi conscripta sunt

et multo intervallo homi-
 num vita erat accommoda-
 tius et utilius, Deorumq[ue]
 munificentiae convenientius
 dico autem futurorum prae-
 dictionem, ne principium
 quidem attigisti, verum
 eam partem prorsus obli-
 vioni traditam silentio in-
 voluisti, nullo modo tu
 poësi aut Calchanta, au-
 Telephum, aut Polyidum
 aut Phinea imitatus: quod
 etsi vaticinandi peritiam
 Musis non sunt consecuti,
 multa tamen praedixerunt
 nec eosdem piguit respon-
 dere egentibus. Itaque ha-
 rum trium causarum vni-
 te fuisse praepeditum et im-
 plicitum valde verisimile
 est. Aut enim mentitus es
 quanquam dictu acerbum
 hoc sit, Musas tibi fuisse
 pollicitas, fore ut futuri-
 queas praedicere. Aut illa
 quemadmodum pollicebar

ἵδμετο δ' αὐτὰ ὧς βίῃ παρα-
 δίδωκας, ἐκ οἷδά σε ὅρ' ἔλα-
 βόν τινα ἄπορτα μιν ὁμῶς
 πλὴν χρεῖσιν αὐτῶν. ἱκάνο μὲν
 γὰρ εἰς τολμήσασιν' ἄν' ἁπῶν,
 ὡς αἱ Μῦσαι δύο σοι παρέ-
 ξαν' ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔ-
 λουσιν, ἐξ ἡμισίας δ' ἀνέκασ-
 λίσαντο πλὴν ὑπόσχεσιν· λί-
 γον δὲ πλὴν ἔσθ' ἡμιχρόνον γυν-
 σιν, καὶ ταῦτα, πέτεσθαι αὐτῶν
 ἐν ὧς ἴσα ὑποσχημέσθαι. ταῦ-
 τα οὖν παρὰ τίν' ἔσθ' ἄλλος,
 Ἡσιόδῳ, ἢ παρ' αὐτῷ σὴ μά-
 θαι τις ἄν' ἔπρεπον γὰρ ἄν', ὥς-
 περ αἱ θεοὶ Διὶ γένοιτο ἰάων ἁ-
 σίην, ὅτω δ' ἐπὶ ἡμῖν ἔῃς φί-
 λους, καὶ μαθηταῖς αὐτῶν. με-
 τὰ πάσης ἀληθείας ἐξηγήσθαι
 περὶ αὐτῶν, καὶ λυγρὸν ἡμῖν
 τὰς ἀπείρας. Ἡσι. ἐν τῷ μυσ-
 μοι, ὃ βέλτερι, ῥαδίαν ἀ-
 πόκεισιν ἀποκρίναι αἱ θεοὶ πε-
 ρὶ ἅπαντα, ὅτι μηδὲν ὄντα
 τ' ἰρ' ῥα φασὶν ἡμῖν ὅτι ἐμὲ
 ἴδιον ἰμὸν, ἀπὸ τ' Μουσῶν
 καὶ

sed quæ nondum in lucem
 edidisti, haud scio in quodam
 nam tempus aliud horum
 usum promendum reseruans.
 Illud autem nullo modo
 ausim dicere, quod cum
 Musæ duas res se tibi præ-
 stituras promiserint, alte-
 rum reddiderint, dimidium
 autem promissionis negan-
 do retractârint. Dico au-
 tem rerum futurarum co-
 gnitionem, maximè verò
 ista priores in promitten-
 do partes obtinente. Ita-
 que hæc ipsa alicui ab alio
 potiùs quàm à te perdiscen-
 da sunt, Hesiodo. Valde e-
 nim consentaneum est, quæ
 admodum Dei bonorū lar-
 gitores sunt, sic et nobis a-
 micis atque discipulis ves-
 tris quamuerissimè ijs de re-
 bus certitudinem exponere
 quæ vobis notæ sunt, ac om-
 ni nos nos animi hæsitazione
 liberare. HESIODVS.

Poteram equidem, ô bone,
 facile ac promptum responsum respondere super omni-
 bus quæ me interrogâsti, nimirum nihil eorum quæ mihi
 hi carminibus decantata sunt, meum esse, sed Musarum.

καὶ ἰχθῦς καὶ παρ' ἐπείγου
 πούς λογισμούς τῶν τι ἀρη-
 μέων καὶ τῶν παραλιπα-
 ρούντων ἀπαιτῶν. ἰὼ δὲ ὑπὲρ
 ῥῶν ἰθὺς ἀπιστάμεν. λί-
 γω δὲ τοῦν ἵμαρ καὶ ποιμαί-
 νων, καὶ ἐξελάνων, καὶ
 βλάπων, καὶ τῶν ἄλλων,
 ὅσα ποιμένων ἔργα καὶ μα-
 θήματα, δίκαια ὅν ἄλλω ἀ-
 πολογέσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς
 αὐτῶν δουρίας, οἷς τι ἄν ἰ-
 θήλωσι, καὶ ἴφ' ὅσον ἄν οἶον-
 ται καλῶς ἔχων, μεταδιδοῦ-
 σιν. ὅμως δὲ ἂν ἀπορίσω πῶς
 σὶ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας
 ἔνδ' οἶμα, καὶ παρὰ τ' ποιη-
 τῶν, ἰς τὸ λιπότερον ἀπειθα-
 λογούμενους, ἀπαιτῶν κα-
 τὰ τὸν συλλαβὴν ἐκείνων ἰν-
 τιλῇ πάντας τὰ ἀρημίνα,
 καὶ ἂν τι ἰν τῷ τῆς ποιη-
 σιας δρόμῳ παραρρύνειν λά-
 θη, πικρῶς τῷ ἐξέτασιν. ἀπὸ
 ἀδύνατον ὅτι ποτὶ ἐμῶς, καὶ
 τῶν μίτρων ἔντα καὶ τῆς
 ἀφωνίας, ἐπιμβάτομεν, τὰ δὲ
 καὶ τὸ ἴπ' αὐτὸ ποτὶ αὐτῆς,
 λῆα

hil superuacuum interserere.

*Et æquum fuerat, ut ab illis
 dictorum neq. non omisso-
 rum rationem postulasset.
 Ego vero super his quæ me
 hi priuatim explorata sunt
 & comperta, dico autem
 pecora pascendi & regendi,
 & à stabulis agendi
 & mulgendi rationem, tu
 etiam si quæ sunt alia po-
 storum opera & officia
 me rectissime iueri possim.
 ceterum ipsæ deæ suæ me-
 nera quibuscunque volu-
 rint, & quantum ea recte
 tribui posse existimauerim
 præstare consueuerunt. No-
 que enim opinor oportere
 à poetis ad viuum vsque
 leuia quæque perscrutari
 et postulare, ut syllabati
 omnia exactissime & di-
 cta & scripta sint. Et si
 cursa poëtos aliquid per
 imprudentiam influens, po-
 ta memoriam fefellerit, i-
 lud perpendere acerbum
 est. Sed non ignorandum est
 nos poëtas metrorum &
 concinnitatis gratia non
 Quadam vero ipsius carm-*
 nist

ῥᾶ ὄντα, ἐκ οἷδ' ὅπως πα-
 ριδήξατο· σὺ δὲ μίγιστον, ἄν-
 ῥχον, ἀγαθῶν ἀφαιρῇ ἡ.
 μάς, λέγω δὲ πλὴν ἐλευθερίαν,
 καὶ πλὴν ἐν ᾧ ποιῆμι ξουσίαν.
 καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐχέρας, ὅσα
 τῆς ποιήσεως καλὰ σκινδαι-
 λάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τι-
 ρὰς ἐκλήρας, καὶ λαβὰς τῇ
 συκοφαντίᾳ ζητῆς. ἀπὸ
 ἑ μόνον ταῦτα σὺ, ἑ δὲ κατ'
 ἑ μὲ μόνον, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι
 τὰ τῷ ὁμοκίχοντι ἑ μὲ Ομή-
 ρου κατακρίνεις, λαβὰς ἔτω
 κομιδῇ καὶ μάστιγι μικρὰ
 ἄλλα διέξιόντος. ἑ δὲ καὶ καὶ
 ὁμοῖον χωρῆσαντα τῇ αἰτίᾳ
 πλὴν ὀρθοτάτων ἀπλογίαν
 ἀπλογίσασθαι, ἀνάγνωθι, ὅ
 οὗτον, τὰ ἔργα μὲ καὶ τὰς ἡ-
 μέρας. ἑση γὰρ, ὅσα ἐν ᾧ
 ποιήματι τέτο μαντικῶς ἑ-
 μα καὶ πεφητικῶς πετιθέ-
 σπισαί μοι, τὰς ἀπράσας πε-
 διλῶντα τῇ γὰρ ὀρθῶς καὶ κα-
 τὰ καιρὸν πρᾶξι μύθων, καὶ
 τῶν

nistenor sapenumerò plana
 & polita existentia, haud
 scio quo modo recipiat. At
 enim tu maximo quo prae-
 diti sumus bono, nos, vio-
 lenter dispolias, nempe li-
 bertate, ac ea qua in fingen-
 do utimur facultate. Alios
 equidem ornatus poëscos,
 quibus passim culta & com-
 pia est, non perspicis: pa-
 los autem & spinas quaspiam
 excerpis, ac ansas inten-
 tandæ sycophantiæ studio-
 sè rimaris. Atqui hoc tibi
 non soli studio est, neque
 me solùm insectaris, sed &
 alijs non pauci eadem in Ho-
 mero collega meo flagel-
 lant & calumniantur, im-
 pensè tenuia & extremè mo-
 dica quæpiam calumnian-
 tes. Porro autem si cau-
 sa cedentem me oportet
 rectissimam in medium af-
 ferre defensionem: age,
 ô amice, perlege Operum
 & Dierũ opus à me conscrip-
 ptum. Planè enim compe-

ties quantam in eo ipso poemate è validico & prophetico spi-
 ritu prædicta sint, successus manifestante laborum rectè atq;
 temper

τῶν παραληλημμένων τὰς
 ζήμίας. καὶ τὸ, Οἷσας δ' ἐν
 πορρω, παῦροι δὲ σὺ θνήσκουσιν.
 τὰ καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ πλεονέ-
 κεις τοῖς ὀρθῶς γινωσκούσι,
 ἤρησι μὴ ἴσθαι ἐν τῷ βίῳ μαν-
 τικῶ νομίζοιτο. Λυ. τὸ το μὴ
 ἴδρ, ὃ θαυμαστὸν Ἡσίοδῳ, καὶ πάλ-
 λιν ποιητικὸν ἤρηται σοι, καὶ
 ἐπαληθεύει τοῖσιν πλὴν τῶν
 Μουσῶν ἐπιπνοιαρ, αὐτὸς δ' ἐλ-
 ληλογῆθαι ὑπὲρ τῶν ἐπὶ
 Διῶν μὴ. ἡμῖς δ' ἐταύτῳ
 πλὴν μαντικῶν παρὰ σὺ καὶ
 τῶν Μουσῶν πεινυμφορῶν, ἐ-
 πὶ τὰ γὰρ ζωῶντα, πολλοὶ μαν-
 τικότεροι ὑμῶν οἱ γινωσκοί,
 καὶ αἴετα μαντεύσαντι ἄρ
 ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαν-
 τ' ἢ μὴ τῷ θεῷ, ἀνθαλῇ ἔσαι
 τὰ δράγματα, ὡς δ' αὐχμὸς
 ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν
 αἱ ἄρουραι. ἔδει μία μηχανή
 μὴ ἐχὶ λιμὸν ἐπακολουθεῖν
 θῆσαι τῷ Διὶ αὐτῶν. καὶ
 ὅτι ἐμίσσω τ' ὅτι θείον, καὶ
 ἄρδρ

tempestiuè factorum ac
 missorum dispèdia. Et illu-

Demessas in corbe fer
 intra horrea fruges,

Et te spectabunt miran
 tes tritica pauci.

Ac rursus, quanta bon
 consequantur rus & agro
 rectè & in tempore co
 lentes. Et hoc sanè utilij
 simum in vita vaticiniu
 esse existimatur. LVC. E
 nimvero hoc, ô admiran
 de Hesiodo, nimium pasto
 raliter à te dictum est, &
 verè Musarum inspiratio
 nem mihi referre videris
 quando ipse versiculos tuo
 aliter tueri nequeas. No
 autem eiusmodi vaticina
 tionem neque à te, neque
 Musis expectabamus, quo
 niam talia longè certiu
 nostri nouerunt agricola
 ac nobis de illis quamopti
 mè vaticinarentur, for
 ut si Iupiter largis imbr
 bus terrā irrigārit, manipu

uberet proueniant: si Solis ardores fata exusserint, & arua si
 tuerint, nihil ob stare quò minus & fames illorū subibundā sic
 citatē subsequutura sit. Tum quòd æstate media terra arat
 sub

ἔρδν, ἢ ἐκ ἄντι ὄφιλος γῆροι.
 ἔκνυ ἰκχυθῆτων τ' σπέρμας
 ὡμ, ἔθ' ἀμάρχλωρον ἔτι τ'
 ἔαχω, ἢ κενδὸν ὑρτίσι θάσ
 τὸρ καρπὸν. ὅ μιν ἔθ' ἰκῆνο
 μαντίας δᾶται, ὡς ἢ μὴ κα
 ὑψες τὰ σπέρματα καὶ θάσ
 των μακίλῳ ἔχωρ ἰπιφο
 ροίη τ' γῆς αὐτοῖς, κατὰ πῖσον
 τὰ ὄρνια, καὶ πεκατὰ δᾶ
 ται τὴν ἅπασαν τοῖς θεοῖς ἰλ
 τίδα. τὰ γὰρ τοιαῦτα παρὰ
 νήσις ἢ καὶ ἐποθέας λίγων
 ἐκ ἄντις ἀμαρτάνοι· μαντι
 κῆς δὲ ἀμπολὺν ἀρδῆν μοι
 δοκέῃ, ἥς τὸ ἔργον, τὰ ἀδύλα,
 καὶ ὁδὰ μὴ ὁδὰ μὴς καὶ φανδὰ
 περὶ γυνώσκην, ὥσπερ τὸ τῷ
 Μίνῳι περὶ τῆς, ὅτι ἐν τῷ τῷ
 μίλιθ' ὅ πῖθ' ὁ πᾶς δᾶρ αὐ
 τῷ ἀπηνήγῃ. καὶ τὸ τοῖς
 Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τ' Ἀπόλ
 λωνος ὄργης τὴν αἰτίαν, καὶ
 τῷ δικάτῳ ἔτι ἀλῆσι θάσ
 τὸ ἰλιον· ταῦτα γὰρ ἢ μαντικῇ.
 πᾶ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔστις αὐ
 τῷ ἀνατιθέει, οὐκ ἄρ' φθάνοι

subigenda non sit, propter
 rea quòd nulla virilitas aran
 di laborem exceptura sit,
 effusis temerè seminibus.
 Neque spicas adhuc viri
 des esse demetendas, quip
 pe fructum inanem inuen
 iuros esse rusticos. Sed ne
 que illud valde eget vaticī
 nio, quòd nisi semina inuol
 ueris, & minister rastrum
 habens, terra abducat illa,
 auiculas aduolaturas, ac
 omnem futurae mesiiis spem
 intercepturas. Etenim ta
 lia si quis agricolarum ad
 hortationes & documen
 ta dixerit, haudquaquam
 à verò aberrabit: cate
 rùm à vaticinio mihi lon
 gè lateq̃ esse videntur, cui
 ius opus est, obscura ac
 nullo modo vspiciam appa
 retia præcognoscere: exem
 pli gratia quòd Minoi præ
 dictum est, in vase mellis
 pleno eius filium suffocas
 um iri. Tum Achiuorum quoque proceribus, Apollinis iras
 undiæ causam præsignificasse, & anno decimo fore ve
 llium captum à Danaïs excinderetur. Hæc æquidem va
 iciniij officia sunt peculiaria. At si quis & ea quæ tu iactas,
 illi

καὶ μὴ μάντιν λέγων. περιῶ
 ᾧ καὶ πεθεσπιῶ, καὶ ἄνω Κασ-
 παλίας καὶ Δάφνης, καὶ τρίποδος
 Δελφικῆς, ὅτι ἄρ' ὅμως τῷ
 ἑρῶντος πεινροῦ τις ὕοντο
 πεσῖτι, ἢ χαλασῶντο ἢ θύ-
 ἐπιαλτο ὃ μικρὸς ἐπιπείσασθαι
 ὡς ὤϊστο, καὶ τὸ ἱτιγέτετο
 μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη
 μετατάττα, ὡς τὸ ἀκόντι, ἐπι-
 γνήσιον. καὶ ἅπαντα πομπὰ δὲ αὐ-
 τὰ, ὡς γελῶσι ἄρ' ἢ μεμ-
 νῆσθαι. ὡς τὰς μὲν τοιαύτας
 ἀπολογίας καὶ μανθείας ἄφου,
 ἐκείνο δ', ὃ ἔρηκας ἐν ἀρχῇ. ἱ-
 σως παρὰ δὲ ἑλπίδι ἄξιον, ὡς ἐ-
 σθ' ἢ δὲ τ' ἡγομένῳ, ἅπαν-
 τες ἐμπνοία διαμόνοιτο ἐν-
 ποίησαι τὰ μέτρα, ὃ πάντες ὅδε
 ἐκείνη βέλτερος ὄσα. ὃ γὰρ ἄρ' ἵ-
 καὶ ἐπιτέλει τῶν ἡμετέρων,
 ταδ' ἀτιλὴ ἀπὸ λήμπανον.

quæ abs te dicta sunt, noueris, sed afflatus quispiam diuinus
 suggessit tibi versiculos, neq; ille admodum firmus existens. S-
 quidem quedam promissorum non plenè perfecta reddidit,
 quedam verò inabsoluta prorsus reliquit.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

Hic Hesiodum de se multa narrantem inducit, eum
 opus suum, Operum & dierum. ut verè rusticum no-
 vatem cecinisse festiuo suo more illudit. Quanquàm eni-
 profecto

illi adscribere voluerit, & il-
 le me quoq; vatem rectissimè
 dicere poterit: prædicam e-
 nim & vaticinabor vel sin-
 aqua Castalia, & lauro, &
 tripode Delphico, quòd
 quis hyberno gelu sæuiente
 & ad hæc Ioue pluente &
 grandināte nudus obambu-
 lauerit, hunc algor nō modi-
 cus inuasurus est: et quod ad
 huc priorem vaticiniū certi-
 tudinem longè exuperat, &
 lores quoq; hyberna frigori
 subsecuturos: aliāq; id genu-
 permulta, quorum meminiss-
 valde ridiculum est. Quar-
 eiūsmodi & apologias & v-
 ticia missa facito: illud au-
 tem quod iniud dixisti, for-
 tasse indignū nō est suscipi-
 re: nempe quòd nihil eorum

profiteatur *ἐνὶ πύλοισιν αὖτις* *οἱ μὲν αὖτ' ἄλλω θεῶν ἵνα κλέομι, πῆρ' ἰατρὸν ποδᾶς* *ἐστ' ἰόντα* nihil tamen fatidicum, sed præcepta duntaxat de moribus & agricultura leuia & peruulgata tradit.

α. Av τ Phinea imitatus.] Hinc Valerius Flaccus lib. 4.

Littora fatidici pœnis horrentia Phinei. De Phinea quoq; infra nonnulla dicta sunt in dialogo Menippi & Tyrsia, nonnulla etiam supra in Timone.

ΤΡΑΓΟΠΟ.

δαγρεα.

ΤΡΑΓΟΠΟ-

δαγρεα.

Ioanne Sinapio interprete.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Argumentum fabulæ tale est. Paragunt encomium & laudes Podagræ, sacerdotes, potestatem deæ carminibus celebrantes. Ad quorū inuocationē cū ipsa quoq; dea adesset, suumq; numen ut insuperabile & inuisibile prædicaret: nunciatur interea medicos quosdam Sydos deam contemnentes, ac vires ipsius eleuantes, medicinam, à patre videlicet acceptam, contra illam vulgò polliceri. Indignata itaq; dea, arrogantiamq; ac temeritatem hominum non ferens, immisiss tortoribus suis, miserè illos excruciare atque vexare cœpit. Qui cū medicina suā frustra adhibita doloris vehementiam atq; acerbitatem ferre non possent, supplicantes deæ, victos sese, artemque suam nullam esse confitentur. Exorata igitur dea tortores suos reuocat, ac victrix palmam refert. Proloquitur podagricus quidam, malum & cruciatum immedicabilem detestans. Fabula verò in vniuersum idem illud innuit, quod Ouidius cū inquit:

Tollere nodosam nescit medicina podagram.

tum quod & vanitatem ludæorum ac Syrorum nonnihil taxare videtur, ut qui contra omnes morbos quantumuis incurabiles, medicinam pollicerentur;

quale & hodie quidam ex eadem genere vulgò faciunt.

ΠΟΔΑΓΡΟΥ,

ΠΟΔΑΓΡΟΥ, ΧΟΡΟΥ,

Ποδάγρας, Αγγέλου, Ια-

τρῶν καὶ Βα-

ταρόν.

PERSONÆ.

Podagricus, Chorus, Pod-

agra, Nuncius, Medici,

Tortores.

LOQVITVR PODAGRICVS.

Trimetri Iambici.

Στυγνὸν οὐ-

νομ' ἂ θεοῖς

εὐχέμεθον,

Ποδάγρα, πο-

λυσίανκ'ι, Κωκυτῇ τίκνον.

ὣν Ταρτάρου καθέμεσιν ἱρ

Βαθυσκήοις,

Μέγαρ' Βειννὺς γαστρός ἔξιν

γάναν,

μαθοῖσι τ' ἔξιδριψέ, καὶ πικρῶ

βρίσκει

ἀεὶ χαλκῷ ἰσάλαξεν Ἀλκυτὸν

γάλα.

τίς τινὲν Δυσέμμον' οἱ δαίμα

μόνων ἄρα

ἀεὶ φῶς ἀνῆκεν; ἔλθεθ' ἀνθρώποις

βοῶν βλάβ'.

ἀλλ' ἐπεὶ τινὲσιν ἀμπακημάς

ταρτίσις

βροτῶν ὀπυδά, τῶν Ἰθα-

σαρίων φάσ,

ἢ Τάνταλον ποτοῖσιν, ἢ δ'

Ἰξίονα

ποχῶ σφοδρῶν, ἢ δ' Σίσυφον

πίπτει

Triste nomen

ô d'ys odibilis

^aPodagra, ^bLuc

chrymosa,

^cCoccyto fata,In ^dTartari specubus op-

cis edita,

^eErinnys utero quam ^fM

gera suo tulit,

Et uberibus aluit, cuique

paruula

Amarulenta, in os lac ^g

lento dedit.

Ergo ^hquis abominabile

te demonum

Produxit in lucem exitum

mortalibus?

Quod si lumini errata ⁱm

nes mortui,

Si luce commissi ratione

nox petit,

Nec Tantalus sui, nec Ixi

rota

Volubilis, nec Sisyphus on

te lapidis

Crucia

ἔδδ' ἐκλάσαν ἐν δόμοισι Πλὺ
 τῶς,
 ἀπλῶς δὲ πάντας ζῶνς κακῶς
 διδρακότας
 τοῖς ὅις πρῶσάπλην ἀρθροκυσ
 δισιρ πόνους,
 ὥς μὲ τὸ λυπρὸν, καὶ ταλαιῶ
 πωρὸν δέμας,
 χάρῶν ἀπ' ἄκρων, ἄς ἄκρας
 ποδῶν βάσας,
 ἰχῶει φάληφ, καὶ πικρῶ χυμῶ
 χολῆς,
 πυνύματι βιάφ' τῶδε δρασφίτ
 γον πόρος
 ἔστηκε, καὶ μεμυκὸς ἐπιτάνα
 πόνους.
 σπλάγχθων δὲ ἐπ' αὐτῶν, διὰ
 πυρὸν τρέχ' ἐκ κακῶν,
 δίνουσι φλογῶν σάρκα πυρ
 πολέμορον,
 ὅποια κρητὴρ μετὸς Αἰτναίῳ
 πυρὸς,
 ἢ Σικελὸς αὐτῶν ἀλιπόρου δρ
 σφάγ' ὅ,
 ὅπερ δ' οὐσιξέλιπτα λυματούπ
 νῶν ὅ,
 σάραγξι πετρῶν σκοπιὸς ἀπ
 λῆται κλυδῶν.
 ὃ δ' αὐτίκα μαρζορ πᾶσιρ ἀνθρώ
 ποις τίλ' ὅ,
 O' omnium mortalium opinionibus

Cruciandus in^k Stygij fuit
 Ditis domo:
 Tuis sed omnes omnium secula
 lerum reos
 Ariare decuit membrifra
 gis cruciatibus.
 Ut corpus affectum & fati
 gatum meum
 1 Manibus ab extremis ad in
 fimas pedum
 Plantas, sanie tetra, fluentiē
 que in fellea
 Per membra bile, & impetu
 oso flamine,
 Suis ubique stringitur mea
 tibus
 Porisq; clausum me premit
 doloribus.
 Per ipsa currit ignea pestis
 viscera,
 Carnemq; voriticibus popu
 latur ignium,
 2 Aetnae velut crater facibus
 exaestuans:
 Aut Sicula vallis aequorea
 rum rupium,
 Aestibus ineuolubilibus, ubi
 fluctuans
 Sinuosa ruinas vnda scopu
 lorum ferit.

ὡς ἂς μάττω σε πάντῳ ἄμ.

εὐθάλομψ,

ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βυκός

λήμφοι.

Incogitabile malum, ut om

nes perditè,

• Quicunque vana spe stoli

di, te leniter

Mulcere medicariq; cupimus, fallimur.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

HVius podagrici encomij versus sunt Demetri & Tri
metri iambici. Partim acatalectic Archilochij: id est
puri & perfecti, tamen legitimè quoq; mixti, ultimum
pedem à quo nominantur integrum habentes. Partim
catalectic: id est, semimutuli, id est q̃ vna syllaba in fin
deest. Sunt etiam Dimetri Anapestici & hexametri μέ
τροι: id est, excludati, aut cauda minuti Saturnij. Inter a
ctus Chori inseruiuntur pro tibicine & concentu. Cho
rus enim totus est cum cantu & motu & gestu & salt
ationibus ad tibias: & propriè est multitudo canentium
aut saltantium. Podagræ encomium parentes & patri
etymologiā: principium & quod illi tempus dicatur
Eius vim nullum pharmacum compescit. Quæ tormen
ta afferat, quibus se facilem præbeat, & quibus non
Sacra quæ. Quid podagricos consoletur.

a **PODAGRA.**] *Morbus est qui initium à pedibus sumi
t und etiam nomen accepit. πὸδᾶγρᾱ autē laqueum significat
quasi πὸδὸς ἄγρᾱ: i. pedis captura. b Lachrymola.] Met
onymia, efficiens pro effecto, ut in multis alijs sequentibus. A
thridis autem & podagra, præcipuè mortalibus pestes, anim
pariter & corporibus duræ infestæque ab inferis proficisci co
duntur, quamq; omnia à Deo dispensari certum est. c Coc
to lata.] Cocytus inferorum fluvius, à Styge profluens, & ni
men habet, δᾶν ἔχοντες, quod est gemere ac lamētari. Virgi
6. Aeneid. Cocyti stagna alta vides, Stygiamq; paludem
Podager Podagram Cocyti filiam nominat, articulis morbo*

dolor

dolores impiorum cruciatibus non leuioreſe eſſe ſubindicans. Aelius Serm. 12. ex crudelitibus ebrietate immoderato ac inſemp-
tuo rei veneræ uſu, podagram naſci ſcribit. Extant incerti au-
toris epigrammata in ſæc lib. 2. Epigr. Græcorū, in quibus inue-
nies Podagræ naturam ſciſſimè deſcriptam, nempe ꝓ vngu-
is, ꝓ vino, quod coronis gaudeat, quarum rerum omnium inopia
laborant pauperes. Qua de cauſa ꝓ τω οἴνο χαλκίον ἔδωκεν auer-
ſαίτω, hinc μετὸ πλῶρον appellat: i. odio habentem pauperes, ꝓ
tantum in locupletum ædes diuertit. Podagram hodie diuitum
morbum vulgus quoque noſtrum appellat, quæ tamen eorum
diuitiæ domantur, cùm quibus abundans, frui nequeunt. Sed
hoc loco libet aſcribere Podagræ ꝓ Aranea apologum, à Cæ-
lio Secundo Curione noſtro in ſuo Araneo conſectum, Araneæ
olim peregrinè profiſcienti ſe Podagra comes adiunxit, tamen ſi
paſſibus ambiguis admodum agrè illam ſequeretur, tamquàm
diei unius itinere conſecto, conſtitutum inter eoſeſt, ut diuer-
ſum hoſpitẽm vtraque experiretur ac Aranea oppidum ingreſ-
ſa, veteris adhuc memor hoſpitũ, in opulenti cuiuſdam ſpacio-
ſas ædes diuertit, ubi ſtatim ſua incipit tapeta, aulæaque præ-
bandere. adſuere protinùs furie quedã conuerſentes, ꝓ quic-
quid erudita operatione texebat diſſipantes, adeò, ut vix oculatæ
erygodæmonum ſcopas poſſet euadere: miſera planè, quæ in tan-
ta rerũ omnium affluẽtia ſola egebat, atq; in tam amplis atrijs ne
ungulũ quidem tuũ inueniebat. Podagra verò pedibus capta,
cũ ultra progredi nequiret, in primas ſe eiꝯ oppidi caſas de-
lit: ubi nil non miſeriarum experiri, apponi canaturienti pa-
nis ater cum holuſculo vix ſale condito: in potum vappa pro-
minari, niſi è proximo riuo petere mallet, vnde ſiſim reſtingue-
ret. Sic igitur accepta, lectũ ſibi poſcit exhiberi. Torus illẽ
pro plumbea calcitra ſtramine plenus oſtenditur. In eo ſuſpirans
ꝓ gembũda, ſe vicinꝓ componit. Sed ò q̃ malè membris mol-
libus ꝓ delicatis, cũ tam horridis ſtragulis, tã duris ꝓ bar-
baris villis cõuenit. Orto igitur anguſto illo fidere, quod omnia
atefacit, Aranea pariter ꝓ podagra ruriꝯ conuenerunt: ꝓ
rior Aranea magnoperè ſe diuitis illius barbarie conquẽſta
ẽ. Podagra contra ſe hoſpitis ſui egeſtate, duroq; victu mul-
ta commemorat, Iram eũm appellans. Aranea commemorat

liuidas vibices, quas senticosa fulcra tenella cuticulæ impressant. Quæ dere posteaquam maturè deliberatum inter ipsas fuit, in hanc pedibus sententiam iuerunt, ut Aranea deinceps pauperum tabernas & tuguria, podagra verò diuitum aula regumque turres incoleret. Itaque Podagra instituit nequam immemor pedetentim numosi cuiuspiam domum ingressa, ad obesuli pedes procubuit. quam ubi conspexit hospes humanissimus, Dii boni, quæ lenitate, quibus nominibus exceptis Substernuntur odorina culcitra, puluinis toralibusque Milis cubilium fulcra replentur, feruet culina, omnes sunt in officio ministri, qui dapibus mensas onerent (ut Poëta verbis utitur) & pocula ponant. Huc capi pingues atque atiles phasiani, pauones, coturnices, turtures, ficedule, & aues illæ, quæ bene superbiunt cordibus, conuolant: rhombos, scaros, siluronesque pratero. Lucrina item conchylia, Abidena, ostrea, & quicquid mare laetum & delicatum mittit. Huc vina candida, nigra, purpurea, rubella dulcia, tenera, austera, Cecuba Falerina, Chia, Cretica plenis crateris infunduntur. Taceo mensas secundas à Tarentinis allatas. In summa nihil deliciarum, nihil cupediarum ac voluptatum non exhauriunt, ut tam potest dea (est enim Podagra Bacchi Venerisque filia) cum sororibus suis (Chiragra atque Gonagra, mollior quiescat. At Aranea pauperis domum leta petit, telas orditur, textrinæ manibus & pedibus incumbit, venatur nullas insidias, nullus iam formidat insultus, (ut dicam breuiter) vacua in aula dominatur. ac ne erga hospitem suum ingrata videatur, eum à Podagræ insidijs (est enim bellua illa admodum insidiosa, ut quæ non men non rarè mentiat, humique serpat) securum tutumque reddit. Si quando tamen Aranea aliud agente, seu calida, seu frigida in ædes irrepserit, haud diu potest cum Aranea consistere. Non igitur mirentur diuites ociosi, si varijs, & hoc præcipue morbo affecti sæpè decumbunt: cum nec Medicum nec vera medicamenta admittere velint, laborem, industriam frugalitatem. Hanc fabulam elegantissimè descripsit Nicolaus Gerbelius. Fastidit autem podagra pauperum frugalitatem, tenuem victum, contenta dominis ipsis dominari, & in tyrannos exercere tyrannidem. d Tartari.] Tartarus, siue T

sara locus profundissimus inferorum, in quo fontes plectuntur, à τρεῖς, conturbo, quòd illic plena sine perturbationis, vel ἀπὸ τῆ ταρταρίαν: id est, à tremore frigoris Sole enim caret.

e Erinnyes.] Vna furiarum Infernalium, ἀπὸ τῆ ἵππειν ῥὲν νοῦν: id est, à corrumpenda mente. f Megæra.] Vna quoque furiarum noctis, ἀπὸ τῆ μεγαίειν: id est, odisse, seu inuidere.

g Alecto.] Infernalis furia, & Megærae soror, mentes sibi malè conscias iugiter infestat, nullamq; ijs requiem permittit. h Quis dæmonum.] Infernorum & subterraneorum.

Caliginosa enim tenent loca, quæ eis quasi carcer est vsque ad tempus iudicij. Dicuntur autem πᾶσι τὸ δαμασκάειν: i. exerceo & pausefacio. Malos enim omnes statuunt Christiani.

i Manes mortui.] Homerus Odyss. λ. sub persona Vlyssis ea, quæ apud inferos viderat Alcinoos narrantis & hunc sequuti Virgil. in 6. Aen. Ovid in 4. Met. Silius in 13. & nostrer Lucianus ipsos inferos describunt, & pœnas diuerfas referunt quas manes corporibus soluta persoluunt.

Siti & fame supplicio plecti Tantulum faciunt.

Saxum ingens voluunt alij, radijsq; rotarum

Disticipendent, inquit Virgilius. Sisyphus saxum sursum ac deorsum voluit: Ixion rota alligatus sceleris sui pœnas dat. k Stigij Ditis.] Quæ nos Latine Ditem vocamus, Græci Plutonem, igni Stygius dicitur, à Stygio infernali palude Virgil. 6. Aeneid.

Tu Stygio regi nocturnus inchoat aras.

l Manibus ab extremis.] Corpus totum significat Homerus Il. ψ. ἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς. i. à capite usq; ad calcem. Item Theocrit. in Bucol. κ' μ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ πόδι συνελθὼν.

Me à capite vsq; pedes lustrauit lumine totum. Arthritis autem & podagra fiunt in articulis manuum primò unde nomen chiragra, tum etiam pedum, hinc podagra, denique in omnibus ossibus, quæ inter se iuncta sunt, ut alterum sine altero moueri possit.

In gutture, in mandibulis, in dentibus, in dorso spina, & circa pectus. m Fellica bile.] Omnes ferè sunt calidè, quia sunt inflammationes, & bile mouentur. Quæ verò ab humore crudo, sunt frigida.

n Aetnæ velut crater.] Aetna Sicilia mons crebris incendijs clarus eoq; nomine à

Poëtis celebratus. Sed sæpe grauis ac perniciosus accolis. Incen-
 dij autem eius causas Iustinus lib. 4. explicat : foramen verd il-
 lud , per quod globi ignei & flamma euomuntur , Crater dici-
 tur. o Quicunque vana spe.] Pòst, se insuperabilem di-
 cit , quam nec vincere ipse summus omnium Pæon deorum me-
 dicus arte sua potest, Apollinis ve filius Aesculapius. His in lo-
 cis significat podagram nulla ope sanari posse. Quod tamen fab-
 sum est, si Celsi in lib. 4. credimus ac Plinio , qui eum morbum
 scribis peregrinum fuisse. Podagra autem causam legit apud
 Macrobium lib. 7. Saturnal.

CHORVS.

Dimetri catalecticis omnes.

Κο. ἀνὰ Δινδύμον Κυβέλης,

Φρύγῳ ἰνδιον ὀλοαυλῶν

ἔπαλῳ τιλῶσι Αἴθρᾳ,

καὶ πῶς μίλ' ὀλεσάμεθα,

Φρυγίῳ κατ' ὄρεα Τμώλε,

ἡμῶν βοῶσι Λυδοί.

Παράπλῳγ' ἂν ἀμφὶ ῥά-

ἤρῃς

ἡλιαδῶσι, Κρητὶ ῥυθμῶ

κόμον ὠδῶν Κορύβαντα.

ἡλιάδῃ δὲ βεῖβυσα σάλπιγγι,

Αἰγὶ κρήνην θύρω

πολεμίαν Ἀχλὺν.

ἡμᾶς δὲ τοὶ Ἰλλοδάραι,

πρῶταυς ἔρατ' ἐν ὄρεσσιν,

μύσαι τιλῶν οἶκον,

ὅτι πᾶς χλοητόποι

ποίῃς τὴν γῆν λαμῶν,

φύρεται δὲ δρύϊνα πνεῶν

ἄπλοῖς ἡμῶν πετῆλοισιν,

Inceperint vigere

A Iuga Dindymi Cybele

Phryges ululante voce,

B Tenere frequentare Att

Solent , C modisq; D sistr

Phrygῶν, super iuga E Tmol

F Comon celebrare G Lydi

Et percui furore

Resonant suis in armis

H Eudæis I orgia Krhythmi

Cretensibus Corybanes

Clangit quoque tuba L dure

Marti, modulans iunxus

Depressa bellicosos.

Sed nos tui podagra

M Mysis, N tibi sacramen

Incunte vere lustrus:

O Vbi grammifera passim

Herbis virere prata,

Et in arboribus tenella

B Zephyro restante fronde

Q Mal

ἃ δὲ Ἀντοῖαμ' ἔατ' οἶκός
 μὲν ὅπου θροῶ χιλιῶδες,
 καὶ νύκτερ' ἔατ' ὕλας,
 τὸν ἰταῦς εἶνα διαρῦοις
 Ἀτθίς γόοις ἀνδῶν.

Q Malè nuptaq; cū per ades
 Hominum strepens hirundo.
 R Nocturna perq; lucos
 Ilyn gemit, querelis
 Vbi tristibus philomela.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

A IUGA Dindymi Cybeles.] Lucianus noster de dea Sy-
 ria varias recensens opiniones: Alius, inquit, sermo fertur, quē
 ego à viro sapiente audiui, quod Rhea ipsa sit, & templū Attis
 opus. Attis quidem Lydus fuit, primus qui sacrorū ritus, quib.
 Rhea coleretur, prodidit, & quib. Phryges, Lydi, Samothraces
 in sacris vterentur, ea ab Attē accepisse. Nam vbi Rhea ipsum
 castravit, virilem vitam agere desit, & muliebrem formam as-
 sumpsit & vestes. Haec Lucianus. Ipsa verò Rhea dicta est
 Cybele, Dea Phrygia, Dindymene & Berecynthia, à Dindymis
 & Berecynthio Phrygiae montibus in quibus colebatur. Vide
 Catull. de Berecynthia & Attē, cuius fabulam narrat Ouid. 4.
 Fast. De eo quoq; Dindorus & Eusebius Luciani dialogū Vene-
 ris & Cupidinis, Cyb-les porò ministri ac sacerdotes Attos pri-
 mò ab Attō Phygio vocatos fuisse notissimum est, in Gallos à
 Phrygiae flumine, autore Festo, quia qui eo bibissent, in eo fure-
 re incipiebant, adedò ut se virilitatis parte priuarent, vnde & se-
 miniri dicit, quia castrati & execti. Postremò Corybantes dicti
 sunt, quia per furorē capitis motus comam rotantes, tympano-
 rum pulsu, cymbalorum sonitu, cornuum & tibiariū cantu, vlu-
 latu futura pronuntiabant & Rhea sacrificabant, alios item in
 similem agentes rabiem. A quibus manavit ἡγεῖν τῶν τῶν. i. Co-
 rybantum more insanire ac furere, diuino quodā spiritu afflari.
 Horū verò sacerdotum antistites Archigalli nominabātur. His
 quidē insanis ac furentib. ministris & sacerdotib. stipes & ara
 petere moris fuit, vnde iurpiter viuerent, ut manifestè mōstrat
 Lucret. Implebant em̄ superstitione animos, & e. hauriebāt do-
 mos. Ididē faciunt hodie Franciscani & reliqui medici monachi.
 Vide Cic. in lib. de Legib. B Tenero Atti.] Puero formosissi-
 mo, quē Cybele casto amore admauit, eumq; sacris suis p̄fecit.

C Modis.] Modus mensura illa, quam cantores inter canendum observare solent. **D Sistrum Phrygij.]** Sistrum crepitaculum, quod concussum, argutum sonorumque edat tinnitum dictum est. **E Tmoli.]** Montis Lydiae. **F Comum.]** Quidam ex scriptoribus cum Dionysio coniungunt. Hyalicus autem Dionysius vocatus Deus comus, i. conviviatorum & comessionum nocturnarumque saltationum, ut notat Hesychius. In cuius militia autorabantur iuvenes, qui coronati noctu cum facibus musicisque instrumentis ad amicarum fores saltandi canendi que gratia concurrebant, procaciterque lasciniebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optime describit Philostratus ad imaginem tertia. Crepalocomus, vinolentorum hymnus apud Aristophanem in Ranis. **G Lydi.]** Lydiae regionis Asiae minoris incolae. **H Euantis.]** Bacchi. Eadem enim vox est ex Bacchi cognominibus. Ab Euantiu mulierum ylutatione et clamore inpositum. Virgil. 6. Aeneid. de Helene:

Illa chorum simulans Euanteis Orgia circum
Ducebat Phrygia—.

Vbi certe Ephanteis Phrygias matres Bachi furore agitatae vocat. I Orgia.] Liberi patris & Bacchi sacra fuerunt, quae praecipue à mulieribus furore correptis celebrabantur, & quae niam tertio quoque anno fiebant, Trietertia dicta sunt, i. trieternalia. **K Rhythmis.]** Quid sit rhythmus & eius dimissum quid differat à metro, & quomodo Latini exponat vide Ilij Cael. Scaligeri poëticae lib. 2. qui est Hyle, cap. 2. **L Ducebat Marti.]** Diophantus Lacedaemonius, qui de sacris deorum scribit, ait apud Athenas Marti solere sacrificari sacrum, quod iugatorum & duum appellabatur Si quis enim centum hostes, interfecisset, Marti de homine sacrificabas apud insulam Lennum, quod sacrificatum est à duobus Cretensibus, & vno Lencro, sicut Sossitratas scribit. Sed posteaquam hoc Atheniensibus displicuit, caperunt offerre castratum porcum, quem nephrendem vocabant quasi sine renibus. Habuit autem Mars sacerdotes & flamines, qui ab eo Martiales dicebantur. **M Mithra.]** Initiati tuis sacris, ac tui cultores, tuorumque mysteriorum periti. **N Tibi sacramus luctus.]** Agletona: id est articulorum dolores, & podagricos morbos, quas vere aut a-

tum

ratio magna ex parte moneri & excitari docent Hippocrates sectionis 3. aphor. 20. in vernalium enumeratione: Item sectionis 6. Aphor. 53. & Celsus lib. 4. cap. 24. Quod autem magna ex parte dixit Hipp. non temerè est factum. Interdum enim hyeme & æstate morbi podagrici fiunt, sed hoc rarius est. Cur verò in vere & autumnno podagrici morbi excidentur, vide commentaria in ipsum Hippocr. præcipuè Galeni. Idem Hippocr. sect. 3. aphor. 22 Dum de autumnno loquitur, connumerat coxendicum dolores, qui & ipsi sunt è podagra genere, ut ipsa podagra continetur inter articulorum morbos. ut 10. de compos. medicam. secundum locos, à Galeno scriptum est, affectis locis duntaxat differentes, & non toto genere. Namque ixiæ, seu coxendicum dolor ποδάγρα & ἀρthritis nihil aliud sunt quàm articulorum dolores à fluxione quapiam orti, ut Aetio visum est capite sexto, libro duodecimo. Cæterum isti affectus ab obliqua parte denominati sunt, ut liquet ex Galen. 2. meth. med. Nam si ad inferiores partes facta fuerit fluxio, & pedum articulos repleuerit, podagra visum nuncupabitur. Si verò in multis corporis articulis innititur, aut per omnes æqualiter articulos fluxio dispergatur, ἀρthritis Græci, nos articularem morbum appellare consueuimus, ex eiusdem Aetii testimonio. Qui autem ixiæ nuncupatum articulum cruciari solet, à Græcis ixiæ, velut & qui eo affectu laborant ixiadyni nuncupantur. O Vbi grammifera.] graminea. Veris descriptio. P Zephyro reflante.] Favonio occidentali vento, Horatius libro primo epist. ad Mecænatem. 2:

Cum Zephyris, si concedes, & hirundine prima.

Q Malè nupta hirundo.] Progne. Quod autem nonnulli tradiderunt Philomenam in lusciniam abiisse, Ioannes Grammaticus in Hesiodi commentarijs, non Philomelæ id obtigisse dicit: & ὡς ἐκιν ἀνδρὶ γαργύρα τὸν ἰτὺν ὀδύρεται. & Procne in lusciniam commutata Ilyn deplorat. Idem apud. Ovid. habemus:

Sola virum non vltà prius mœstissima mater,

Concinit Ismarium Daulias ales Ilyn.

Ita & Horatius Flacc. de Procne loquens, quamvis non expresso nomine, Lusciniæ tamen similem dicit:

V P u 3

Nidum

Nidum ponit, Iryn flebiliter gemens,
 Infelix avis & Cecropiæ domus,
 Acternum opprobrium, quod malè barbaras
 Regum est vltæ libidines. *Et Catullus eodem modo*
Qualia sub densis ramorum concinit umbris
Daulias absumpti fata gemens Ityli.

Sentis idem doctissimus Probus in Bucolicis. Vide quæ in A-
cyone annotauimus, & pòst, in Menippi & Tiresiæ dialogo. Lu-
cianus autem noster, ad vulgatam fabulam respicit, quæ tal-
is est: Procne Pandionis regis Atheniensium filia & Terei Thra-
cum regis vxor, qui Philomelæ alteri Pädionis filia, sub pretextu
visendæ sororis à patre abdictæ in itinere vim intulit, vincta
æq; linguam præcidit, ne flagitium cuiquam indicare posset.
Verum illa (vix erat lanificij peritissima) rem omnem quo gestæ
erat ordine, in tela depinxit, eamq; per famulam ad Procnen
fororem misit, quæ quamuis sororis iniuria grauissimè commo-
tæ, vltionem tamen in orgiorum tempus distulit, quo tempor-
magna mulierum cæterua comitata thyrsisq; & pellibus instru-
ctæ, sororem carceri eripit, & in regiam perducit, ubi commu-
nicato cum illa consilio, Irym communem filium dilacerauit
patriq; epulandum apposuit, illoq; epulis tam nephandis ian-
satiato, sub finem cænæ pueri caput in conuiuium attulit. Qu-
agnito Tereus furore percussus cum stricto gladio vxorem inse-
quitur, eamq; iam occisurus in vrpam commutatur, etiam
nunc milisarem cristam in capite gerentem, Progne autem in
hirundinem, Irys verò in phasianum, Philomela deniq; in auem
sui nominis etiam hodie de Terei iniuria suo cantu conqueren-
tem. Martial lib. 14:

Flet Philomela nephas incepti Teteos, & quæ

Muta puella fuit, garrula fertur avis.

Vide latius hanc fabulam apud Ouid. 6. Metamorph. Hirun-
do sola auium in rellis versatur, nullam adferens vtilitatem
plus enim inepto garritu cædij adfert, quàm voluptatis. Est e-
nim minimè canora, sed molesto quodam stridore obstrepi-
Sanè κατὶδὴν ἢ χαλιδῶν Hesiodo, propter garrulitatem: unde
poëta is κατὶδῶν formauit: κατὶδῶν enim garrire est eoq; co-
gnomenq; ales hæc apud Anacreontem & Simonidem appella-

noy

tur. & Aristophanes Ran. Musæa hirundinum vocat nugatio-
nom nihili, & quæ filijs leuior sit. Nicostratus garrulitatem
hanc notat his iambis :

ἐὶ τὸ σιωπῶν πολλὰ καὶ ταχέως λαλῶν.
ὡ τοῦ φρονῆν παρῶσι μὲν, αἱ χελιδόνες
ἐλέγονται ἡμῶν σιφρονίστραν πολὺ.

Loqui si indefinenter, multaq; & velociter,
Prudentiam indicaret, utique hirundines

Fortasse quàm nos sapere dicantur magis. Hestia-
dus haudquaquam leuiter, sed ex arte dixit hirundinis loqua-
citatē lamentationem esse, fabula ratione habita, quæ de Pan-
dionis filia fertur :

τίδ' ἐμετ' ἐρροῖν πανδίωνος ἔρετο χελιδόν.

Quem mane gemens Pandionis exijt hirundo.

ἐρροῖν exponunt interpretes, clamosa, non autem dilucubrū
flens, cū hirundo tota clamitet die, non autem manē tantum
aut vesperi, veluti facit lusciniā. Hirundinem Græci vocant
chelidona, quæ verni temporis indicium est & nostro magis
quàm vlla alia volucres contubernio freta, diu nobiscum ver-
satur, nostra omnium maximè familiaris atq; domestica, totam
apud nos æstatē agit. Atq; hoc illud est quod Horat. lib. 1. epist.
ad Mecænate 2. ait : Cum Zephyris & hirundine primā.
Apud Athenæum legas Rhodijs præcipuum fuisse morem sub
tempus vernum hirundinem inuitare, idq; χελιδωνίζαν dicebant.
Apud Aristoph. Hirundo chlenam venderet, theristum emere
suadet, præterisse quippe hyemem admonitu, adesse verò æsta-
tem. R Nocturna perq; lucos philomela.] Lusciniā
cū primū sylva frondibus incipit opacare, diebus ac noctibus
quindecim assidue canit, ab eo verò tempore canit quidem, sed
non assidue.

PODAGRICVS.

Trimetri Iambici.

Πο. ὅμοιοι πόνων ἀρωγὸν, ὃ
τρίτῃ ποδῶς
μοιρᾶν ἀλοτῆος βάκτρον,
ἱξίρα δ' ἔμε

O' ægritudinis opifer &
comes meæ,
O' tertij gerent a Bacule
vicem pedis,

Tremuz

βάσειν ἤμισσον, καὶ κατίθης
 νορ ἤβαν,
 ἔχου τι βαῖον ὡς ἐπισήσω
 πίδαρ.
 ἔλαρι τλήμορ γῆα διμνίωρ
 ἄπορ,
 καὶ λῆσι μιλάθωρ τλὼ ἔκω-
 ροφορ δῖγλω.
 ἀκίδαορ δ' ἀπ' ὅσσορ νύ-
 χιορ ἀίρ' ὁ βάθ' ὁ,
 μολὼρ θύρασι, καὶ πῶς κίλιον
 φά' ὁ,
 ἀθόλατερ αὐραρ πνώματος
 φαιδρὲ σπάσορ.
 δικάτορ γὰρ ἦδ' ὅ τοῦτο πῶς
 πῆμψω φάα,
 ἐξ οὗ ἵσοφ σὺχλας ὁ, κίλιον
 δίχα,
 ἀνῶσις ἐρ ἀσρότοισι τάρομα
 δίμας.
 ψυχὴ μὲν οὐ μοι καὶ πῶς θυμία
 πάρα,
 βάσας ἀμείβειν ἐπὶ θύρας ὅρ-
 μηρίνο,
 δίμας δ' ἐνθρόν' ὕχ' ἐπηρῖτ' ἔ-
 πόθοις.
 ὅμως δ' ἐπ' αἴου θυμὶ γιγνέω
 σκορ, ὅτι
 πτωχὸς ποδαγρῶρ, πτωπα.
 θάρ μὲν ἄρ' εἴης,

Egena vita podagrici, qui cūm velis
 Obambulare, non queat, viuentium

Tremulum mihi suffalcia
 oro gradum,
 Iterq̃ dirigas, leuia ὁ vesti-
 gia
 Firmes pedum, possint ut in
 niti solo.
 Age miser ex stratis tua me-
 bra corripe,
 Et culmen adium relinque
 umbratile,
 Nigramq̃ue ab oculis exci-
 tiens caliginem,
 Prodi foras, ὁ ad rutilu-
 Solis iubar
 Auram serenam spiritu la-
 to trahē.
 Ter quinq̃ prateriere nū-
 solidi dies,
 A sole cūm procul in ten-
 bris abduis
 Incompositio in lecto cuba-
 distorqueor.
 Adest animus, adest volu-
 tas sepius
 Ut in pedes me conijcian-
 fores petens,
 Sed corpus imbecille vo-
 deserit.
 Atenim prospera mea me-
 quoniam te non latet

καὶ μὴ δυνάμεται, τῶτον ἐρνε
προῖς τίθῃ.

ἀπ' εἰα·

τίνας γὰρ οἱ δὲ βάκτρα νωμῶν.
τῶ χειροῖν,

ἐάρῳα φύλοισι Ἀκτίας κα-
τασφᾶν,

τίνα δαιμόνον ἄγχοι κομα-
σλῶ χορόν;

μῶν Φοῖβι Παιᾶρ, σὸν γρά-
ρσοι σίβας;

ἀπ' οὐ δέφοντα Δελφίδα
φύκη Δάφνης.

ἢ αἰ τις ὕμνος Βακχέων κο-
μάσεται;

ἀπ' οὐκ ἔπεισι κισσίνη σφραῖ
γῆς κόμοις.

τίνας ποθ' ἡμῖν, ὦ ξέροι βί-
βυκατε;

αὐδατε, καὶ πρόωδι νημερτῶ
λόγοι.

τίς δ' ἐστίν, ὡς ὕμνατε, λίξατ'
ὦ φίλοι;

Χο. σὺ δ' ὦρ τίς, ἡμᾶς ἢ τί-
νων πεσομένης;

ὥς γὰρ οἱ βάκτρον καὶ βάσις
νύκτορ,

μύνεω ὁρῶν τῆς ἀνικέτου
θείας.

Πο. εἰς αἶμα παρὰ τῆς θείας ἐ-
πάξιθ'.

Hunc exime numero, & re-
fer inter mortuos.

Sed eia.

At qui veniunt hīc qui bacu-
los manibus mouent?

Capita coronati & folijs
sunt Adlea,

Cuiusve demonū celebrant
festum chorū?

An γ Phæbe Pæan numen
extollunt tuum?

At δ Delphica nulla cingit
illos laurea.

An fors canitur laus aliqua
Bacchanalium?

Sed non adest & signum co-
mis hederaceum.

Age qui, vel vndēnam veni-
tis hospites,

Exponite nobis, verāq; fa-
teamini:

Et quam deam celebretis a-
mici, dicite.

CHO. At tu quises, vel vñ-
de nos interrogas?

Vt enim baculus gressusque
nobis indicant,

Mythen videmus insuperā-
bilis dea.

POD. Unus quidem & ego
sum, deam non dedecens.

GILBER-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

α BACVLE.] Podagrici & senes baculo sustentantur, qui immitentes gradum stabiliant: ideo in divinis liberis pro consolatione, auxilio, sustentationeq; ponitur. Psal. 22: Virga tua & baculus tuus ipsa me consolata sunt. Pro sustentaculo Thob. 5. & 10: Lumen oculorum nostrorum baculum senectutis nostra, solatium vite nostra. Verba sunt Annæ uxoris Thobia de filio suo Thobia. Latini in huiusmodi significato scipionem protulere. Poëta in fine 2. lib. epig. Græc. Podagricos ὀπλοφόροι, nosse dicit: id est, baculos & arma ferre. Sunt enim semper in armis, rixosi, queruli, pleni indignationis & iracundiæ, indignè ferentes vel muscam prætervolentem insidere pedibus: ita omnis doloribus impatiens, omnes reformidans tactus.

β Folij Aſce.] Herba sue fruticis gravi foliorum odore. Ideo podagræ myrtis tribuit Lucianus: de qua Plinius lib. 27. cap. 7. Ruellius hanc eandem esse putas, aut cersè simillimam illi, quæ à Dioscoride & cæteris Græcis γαμαράκη, quasi humilis sambucus, & coacta brevitatis ἄκρη, à Latinis ebulum vocatur. Germanis Attich/vel ruder erborder. Gallis hyeble. Alterum enim sambuci genus est. γ Phœbe Pæan.] Phœbus dictus est Pæan, ἀπὸ τοῦ παῖδος: id est, à medendo. Medicinæ enim intentum antiquitas Apollini tribuit. Iuven. sat. 6:

Parce pretor, Pæan —. α Delphica laurea.] Laurus. Cato autem de Re rusticâ lib. 1. Lauream & laurum pro eodem accipit. Itidem Virgil. 7. Ecloga:

Populus Alcideæ gratissima, vitis Iaccho,
Formosa myrtus Veneri, sua laurea Phœbo.
Horat. 2. Carm. Tum spissa ramis laurea feruidis.
Delphica dicitur, quod victores ea Delphis coronarentur. Horat. lib. 3. Carm. Ode 30: — & mihi Delphica

Lauto cinge volens Melpomene comam. Apollinea quoque dicitur, quod Apollini dicata ac sacra sit. Græci Daphnem vocant, ab eius nominis puella, quam Apollo adamavit. Ea coronabantur Apollinis mystæ & sacerdotes ac divinatoruli. Item triumphantes & poëtae. δ Signum hederaceum.]

Hedera

Hedera Baccho sacra est, & huius altera species nigra Dionysia appellatur. Virgil. in Pharmaceutria:

—atque hanc sine tempora circum
Inter victrices hederam tibi serpere lauros.

CHORVS.

Dimetri partim calcaetici, partim
acatalectici.

Χορ. τὰρ μὲν Κυπείαν Ἀφρο-
δίταν,

παρόντων πεπιοῦσαν ἀπ' αἰ-
θέρῃ,

ἀνθρίψας ἑοσμίον ἄρμιο-
ζαν,

ἔκλιθ' ἐνὶ κόμασι Νηρώς.

τὰρ δ' Οκίανδ' παρὰ παγῶς,

Ζωὸς παρὰ κοιτῇ Ολυμπίου

καπλώγον, ἐν ῥέσι κόλπῳις

ἤραρ ἐπιθλώας Τηθύς.

κορυφαῖσι ἧ κρατὸς ἐν ἀφθί-
ζον,

(ἀν,

ἰλόχῳσι κόρης ἄτρομον φν-

Κρόνιδ' ας, μίγ' ἄεις θ' Ολυμ-

πίων,

τὰρ ἐν ῥεύδοιμον Ἀθάναν.

τὰρ δ' ἡμετέραν θιὸν ὄλ-

βίαν,

ἡ γέροντι παρῶσιρ ἐν ἀγκά-

λαις,

πρώταν ἰλόχῳσθ' Οφίων.

ἢ ἡ παύσας ἧ σκότιον φάος,

ἐν ἰταλὶ τελαμπίτις ἡὸς, καὶ παμγαῖς ἀγλῆς γίλας,

A Venerem B sacra deam
Cypri

Ex ætheris ortam femine
Nutriuit in æquoreis aquis

Γ Nereus decetem fabricam,
Δ Iunoq̃ coniunx & so-

ror

Tonantis, vlnat candida,

Apud Oceani fontes vagis

In sinibus educata

Nutrice fuit E à Tethyde:

Summoq̃ vertici celebr

Est verginis interritam

Enixus indolem, paten

Cælestium & Saturnius,

Virtute claram H Palladem

Sed hanc deam beatam

Primam cubicis Θ Ophion

senex

In delicatis protulit.

Cum desuit tenebrosa lux,

Et orta lucifera fuit

Aurora, iubarq̃ lucidum

τότε καὶ Ποδάγρας ἰφάνη
κράτῃ.

ὅτε γὰρ λαγόνων σε τικῶσα
Μοῖρα, Κλωθὴ τότε ἔλθοσθ,
ἔγχεσθ ἅπαν σέλας ὕραν,
μίγα δ' ἔκλυπερ ὠδὶ αἰ-
θήρ.

πλὺ δ' ὠνλαγίτοις ἐνὶ μαζ
λοῖς,
ἔνοβ' ἔπριψατο Πλότων.

Solis : podagræ tum simul
Apparuit potentia.

Te prodeuntem ex ilibus
Parca, statim i Clotho alu-
luit

Totusq̃ risit ætheris
Fulgor, tonuitq̃ serenum

Cælum, beatus at aluit
Hanc in papillis lacteis

Largus pater ipse K Pluto

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

A VENEREM deam.] Venus à Latinis nuncupata,
Græcis ἀφροδίτη, καὶ κυπρωγενία, ab antiquis amorum, grati-
rum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatumq̃; omnium habi-
tata est dea. Hanc poëta ex maris spuma, & urani : id est, cæli
sticulis natam fabulantur, à Saturno excisis, & in mare pro-
lapsis : unde & παρὰ τὸν ἀφρόν, hoc est, à maris spuma ἀφρο-
δίτην appellârunt. Ausonius :

Orta salo, suscepta solo, parte edita cœlo

Aeneadum genitrix hîc habito alma Venus.

B Sacræ Cypri.] κυπρωγενὴς Cypria siue Cypris Venus si-
quenti nomine dicta est, quod in Cypro genita, & illic coleb-
atur, vel quod parere faciat, ἢ τὸ κυεῖν παρέρχουσα. Γ Nereus
Maris deorum antiquissimus, unde & grandævus, & senior
dictus. Græci ἀλιὸν γέροντα vocant, Ner-idum Nympharum pa-
ter, mirificè laudatus ab Hesiodo in Theogonia. Δ Iuno
Saturni filia, Iouis soror & coniunx, quæ tonans dicitur & ὑ-
περιμήτης : id est, altitonans siue altisonans & altisonus, quod
vocibus & Latini vtuntur. Claudianus :

Contra tonantem coniurant furæ. Virg. 10. A

Panditur interea domus omnipotentis Olympi.

Et Neniens à quo desumpsit Virgil.

Panditur interea domus altitonantis Olympi. Oly

pum enim pro Ioue poëta cæperunt aliquando, & pro ipso cælo.

E A' Tethyde.] Oceanus uxore. Ouid. 5. Fastor.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn.

Pausanias in Corinth. tres aut fuisse Iunonis nutrices: Eubæam, Prosymnam & Ascræam. Z Saturnius.] Iupiter Saturni filius. Virgil. lib. 4. Aen.

Nec Saturnius hæc oculis pater aspicit æquis.

H Palladem.] Ἀθήνη Doricè. pro ἄδλωα. Ea ex Iouis capite & cerebro iam a Iulia prodit, hinc dicta ἡγευφάλη, & quod sine matre edita ἄμυτρε, quam Latini Minervam vocant. Θ Ophion.] Cadmi socius ex illis qui è dentibus serpentinis nati fuerunt. Ideoq; & nomen habet à serpente, qui Græcè ὄφης dicitur. Is communibus auspicijs cum coniuge Eurymone Oceani filia rerum positus est, ante Saturnum, à quo deiectus Ophion à Cæli gubernaculis, ut ab Ope Saturni uxore, Eurymone quod in Cassandra Lycophron innuit, & Aristoph. ac vtriusque tradit interpret. I Clotho.] Una Parcarum.

K Pluton.] vel Pluto Saturni ex Ope filius & Iouis ac Neptuni frater: ab opibus nomen habet. Græcè enim πλούτης opulentia est. Ij quum ad regni diuisionem venissent, Plutoni, qui natus minor erat, & Ἀγέλης vocabatur, pars Occidentis obtingit secus infernum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno insula. Hinc datus est fabule locus, ut Ioui cæli imperium, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigerit, qui Proserpinam Cereris filiam in uxorem habuit. Podagra autem cum opulentiis tantum conuersari solita & delicijs assueta est. Vult enim perquam delicate tracta i, molliter cubitare, & non nisi in anserinis & olivinis plumis dormire.

PODAGRICVS ET CHORVS.

Πο. τίσι δ' ἐν τιταῖς ὄρ.

γιάστ' ἀποπύλεις;

Χο. ὅχ' αἵμα λάβρον ποσίο.

μὴ ἀπ' σώματος σιδάρε

ἢ τριχὸς ἀφ' ἵτου λυγίστι σπος

φῶσιν αὐχλὺ,

POD. ^a Sed qualibus facris ministros excitat?

GHO. ^b Nihil cruoris ab ore ferri ^c fundimus,

^d Nec vlla feta de ceruice vellitur,

XXx

Nec

ὅδ' πολυκρότοις ἀσραγάλοις
 πίπληγι νῶτα,
 ὅδ' ὠμὰ λάκιπα κρία σιγῆμι-
 θα ταύρων.
 ὅτι δὲ Πιλίας ἱαρι βρύα τὸ
 λατὶον ἄμβρο-
 πῇ πολυκέλαδ' ὅ κ' ὀσσυφ' ὅ
 ἐπὶ κλάδ' αἰσιρ' ἔδρα,
 τότε δ' αὖ μιλίων ὀξὺ βέλ-
 πειπηγι μύκας,
 ἀφανὺς, κρύφιος, διδιδὸς ὕ-
 πο μυχόισι γῆαρ,
 πόδα, γόνυ, ποτὶ ἄλῳ, ἀσρα-
 γάλας ἰσχία, μηρὸς,
 χῆρας, ὠμοπλάτας, βραχί-
 νας, κόρωνα, καρπὸς,
 ἰώη, νῆμιτι, φλίγη, κρατῆ,
 πυροὶ μαλάσσει,
 μέλεις ἄν ἡ θεὸς τὸν πόνον
 ἀποφυγῇ κινώσῃ.
 Ποιὺς ἄρα κἄν τὸν πατορ-
 γισομένων
 ἔλαθον ἱπάρχων, τοὶ γὰρ ἡ-
 κίτω πρῶμινος
 δαίμων φανῆσα, σὺ δ' ἐγὼ
 μύσας ὁμῶς
 ὕμνων κατάρξω, τὸ πόδας
 γρῶν ἔδωρ μίλ'.

Ergo benigna veniat apparens dea,
 Simulq; P cum Mystis, & ego hymnos ordiar
 Solitum podagricis modulaturus melos.

^e Nec terga talis perstrepu-
 sonantibus,
^f Nec frustra cruda pasci-
 mur carnis boum.
 Cum & vere florem tenui-
^h vlmus germinat,
 Et insidet ramis loquacul-
ⁱ merula, (giiu-
 Acuta tunc mystis sagitta fi-
^k Per membra, clām, latens
 & intima penetrans,
 Pedem^l genu, cauoίq; no-
 dos ossium,
 Talosίq; coxarumq; verte-
 bra, femora,
 Manus, scapulas, & brachia
 & imas artuum
 Cauernulas, tumidasq; digi-
 torum bases:
 Omnia vorat, depasciunt
^m vrit, occupat,
ⁿ Inflammat, emollit, de-
 donec iusserit
 Augufere morbum, & & eff-
 modum doloribus.
 POD. Ergo vnus & ego
 nescius licet, fui
 Dea sacrata numine tali p-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a *ὀρχάζει.*] *ὀρχάζω, & ὀρχάζομαι*, rem diuinam facio; *ἐξὀρχάζω*, expio, & ad sacra suscipienda præparo. b Nil cruoris.] Aliquot sacrificia recenset. Verùm de varijs & multiplicibus sacrificiorum Gentium ceremonijs Lucianus in eo cui est, de sacrificijs, & Lilius Gregor, Girardus in Syntagmate 7. Sanguinem autem ad aras fundi solitum ostendit Virgil. c Fundimus.] Supina manu libamus. Virg 4. Aen.

— media inter cornua fundit.] Id autem fiebat in sacris superam. d Nec vlla seta.] Et illud notandum & ceremoniarum instituto quod ait, Nec vlla seta de ceruicè collitur. Sacrificulus autem setas inter cornua victimæ mandu excerpas, tanquam prima libamina in ignem mittebat. Id quod & Virgil. non ignorauit, cum cecinit in 6. Aen.

Et summis carpens media inter cornua setas,

Ignibus imponit—. e Nec terga talis.] Flammæ cellatio seu verberatio, quam Aegyptij facere post sacrificium soliti fuerant, ab Herodoto lib. 2. describitur. f Nec frustra crudæ.] Persæ sacrificabant in loco aliquo excelso, & mundo, pronasamq; hostiam mactabant. Cùm verò magus, qui sacrificio præerat, membratim carnes in singulos quosque diuississet, abibant omnes, nulla deis parte relicta. Græci quoque & Hæbrei holocaustum nonnunquam distribuiebant vel epulabantur. g Vere.] Quo potissimum tempore podagrici moueantur dolores, ante diximus. Ver enim maximè excitat tales cruciatus. h Ulmus.] Notissima ferè omnibus arbor, vitibus omica, de qua Plin. lib. 16. cap. 40. Col. l. 4. cap. 13. i Merula.] De huius avis natura Plinius lib. 10. cap. 29. Vide etiam Helianum & Oppianum de Aucupio. k Per membra.] Podagrici dolores in omnibus ferè corporis partibus fiunt. Sed propriè in articulis pedum primo, vnde nomen habent, tum etiam manuum, sed varijs, quia locus arctior est, nec tantum laborat grauib; motibus, vt iuncturæ præter naturam dilatentur, atque sic infirmiores fiant. Fit & in omnibus ossibus, quæ inter se iuncta sunt, vt alterum sine altero moveri possit,

sive in $\epsilon\alpha\rho\theta\epsilon\alpha\delta$ septimi cum secundo osse carpi, & humeri cum cavitate scapulae: seu in $\alpha\rho\theta\epsilon\alpha\delta$ superiorum ossium pollicis, vel metacarpj, aut tarsi pedj, & $\sigma\upsilon\sigma\alpha\gamma\kappa\acute{\alpha}\sigma\delta$ γυψίου dicta, & $\sigma\omega\delta\rho\omega\delta\eta$ modò sit cum motu. Nam aliqua est, sive ut inter ossa pubis, & generaliter potius sit, dum inflammantur tendones, seu sint ossium vincula, seu musculorum fibres, quàm cavitates articulorum, licet ab illis soleat ob latitudinem inchoare. Modò enim locus frigidus, & doloris capax, podagra simili le accidit. Nonnunquam fit in tarso pedis & carpio & metacarpio & spina dorsi & faucibus ac dentibus, in articulo pectoris cum iugula in sterno. Non autem possunt tam celeriter finire dolores suos articuli, ut interiora membra, tum quia exan-gues, tum quia longius à corde & iecore positi: unde etiam quæ circa pectus podagræ, & in spina dorsi, celeritè finiuntur, & in gutture, mandibulis, dentibus, quàm quæ in manibus, & quæ in manibus, quàm quæ in pedibus. l Genu.] Si genu occupat, dicitur Gonagra ab Hippocrate. m Vrit.] Quia calida, & sunt inflammationes. n Inflammat.] Morbo podagricos inflammationes esse, ex Hippocratis aphorismo 47 sect. 6. liquet. o Et esse modum doloribus.] Hippocr. 6. sect. aphorif. 49: Quibuscunque podagrici morbi sunt, hi se data inflammatione, intra dies quadraginta restituntur. Corn Cels. de Medicina libro quarto, capite vigesimo quarto de Articulorum doloribus: Vbi dolor & inflammatio se remiserunt quod intra dies quadraginta fit. p Cum myitis.] Mysteriorum peritis.

C H O R V S.

Dimetri.

Xo. $\sigma\iota\gamma\alpha$ μὲν αἰθήρ, καὶ ὑλὴ
 μὲν ἴσο,
 καὶ πᾶς ποταγρῶν ὠφεμέτω.
 ἴδω, πῶς θυμῆας κλινοχαρὲς
 βαίνω δαίμων, σκίμπωνι βάε
 σὺν σνελομένη.

Tranquilliter igitur & sit
 Ventis sit æther, quilibet
 Laudes canat podagricus.
 aa En strata diligens dea,
 Suas ad aras aduenit
 bb Baculo gradū suffulci
 Sali

χαίροις μακάρων πολυπλο-
τάτη, (θοῖς,
καὶ σοῖς πρὸ πόνοις ἴλασθαι.
ῥιματι φαιδρῶ· δόιης δὲ πό-
νοις λύσειν ὠκῦαν,
ταῖς δὲ ἀπρὶνωῖς ὥρας.

Salve Deum mitissima,
Tuosq̃ benigna respice
Latante lumine famulos,
Huiusq̃ veris tempore
Paulum dolores mitiga.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

aa EN STATA.] In epigrammate incerti authoris penultimo
lib. 2. epig. Græcorum, ἀλλοτρίοις ποσὶ ἀσθενὴς νεκτὰ, aut eius
ambulando insistentis, aut utriusque sustinentibus pendens. bb
Baculo gradum suffulciens.] Et hoc est, quod idem incertus
poëta eandem ὁπλοφορεῖν nosse dicit: id est, arma ferre, siue ba-
culos quibus sustentatur.

PODAGRA.

Trimetri-Iambici.

Πο. τίς τῶν ἀνίκητόν με δει-
σποτὶν πόνων,
οὐκ οἶδ' ἐποδάγραν τῶν ἐπὶ
χθονὸς βροτῶν;
ὥς τε λιθάνων ἀτμίς ἐξιδά-
σκειται,
ἔτε χυθὲρ ἁμα βωμίοις παρ'
ἐμπύροις,
οὐ νόος ὄλβος πεικρικῆς ἀ-
γάλμασιρ.
ὥς τε Παιὰν φαρμάκοις νι-
τῶν ὀτρύνει,
πάντ' ὅν ἱατρὸς τῶν ἐν ἔρανῳ
θιῶν,
οὐ πᾶς ὁ Φοῖβος πολυμαθὴς,
Ἀσκληπίος.

Quis est hominum, cui non
ego insuperabilis
Regina morborum Poda-
gra nota sim?
A Quam nulla thura, nulla
fumigatio,
B Nec fusus apud aras cru-
or aut donaria
Suspensa templis diuinitum
placabilem
Reddunt: nec ipse vincere
summus omnium
C Paean deorum medicus
D arte sua potest,
Apollinisve filius Aescula-
pius.

ἐξ οὗ γὰρ ἐφύκῃ πρῶτον ἀνθρώ-
 ποις γένεσθαι,
 ὅλμῳσι πάντων τὸ μὲν ἱκτα-
 λῆρ' ὠδύσθαι,
 ἐν κῶντος δὲ φαρμάκων τε
 χυμῶτα.
 ἄλλοι γὰρ ἄλλω ἐπ' ἐμὴ πα-
 ράστα τεχνῶ.
 πρίβουσι ἀρ' νόζησσαι καὶ σί-
 λινά μοι,
 καὶ φύλλα θεϊάκων καὶ νοσ-
 μαίαν ἀνδράχνην,
 ἄλλοι πρᾶσιον, οἱ δὲ ποταμο-
 γέτονα·
 ἄλλοι ἐνίδας πρίβουσι, ἄλλοι
 σύμφυτον·
 ἄλλοι φανὸς φέρουσι τοὺς ἐκ
 τελεμάτων,
 πεφυλόνον ὑφθόρ, οἱ δὲ φύλ-
 λα Περσικῶν,
 ὑοσκύαμον, μέκωνα, βολ-
 βὸς, σίδθα,
 ψύλλιον, λίβανον, ῥίζαν ἰκτα-
 θόρου, νίτρον,
 τῆλην μὲν οἶνον, γυζίνην,
 κοπταμφάκον,
 ἐν παρισσίνην λικίδα, γύειν
 ἐριθίνην·
 ἐράμβυν ἀπιφθὺ φύλλα, γύ-
 ψον ἐκ Γάρου.

Et A panis hordeaceus, atq; brassica
 Cruda folia, & gypsus gari liquaminis.

Ex quo siquidem mortalium
 fuit genus,
 Omnes meas retundere vi-
 res gestunt,
 Omnemq; turbant pharma-
 corum industriam.
 Alius enim in me aliam ten-
 tat solertiam.
 E Plantaginem terunt, F A-
 pūq; semina,
 G Foliaq; lactucarum, & a-
 greste H peplion,
 Et I marrubium, amnico-
 lamq; K potamogeitona.
 Alij L Cnidas terunt, alijs
 M symphyton.
 N Lentes alijs de stercore le-
 ctos illinunt.
 Hos O cocta pastinaca, for-
 liaq; persica,
 P Hyoscyamus, Q papaver,
 & R bulbi iuvant,
 S Cortexq; pomi punicī, ma-
 licorium,
 Et T psyllion v thus, X elle-
 bori radix, Y nitrum,
 Et mixta vino Z telis, &
 a collamphacos,
 B Et gyrene, simulq; γ galli-
 cupressina,

σπυράθους ὀρέας αἰγός, ἀν-
θράκω κόπρον,
ἄλωρα κυάμων, ἄμβροτασί-
νιθον.

ἔψοι φριγῶς, μυγαλάς, σαύ-
ρας, γαλάς,
βατράχους, ὑαίνας, τραγυλά-
φους, ἀλώπικας.

ποῖον μίτακρον ὑπερῆρατον
βροδῖς,
τίς ἐχέχυμος, ποῖον οὐ δέξ-
ηται δάκρυ;

ἴκωρ ἀπάντων ὅσα, νύκτα,
δέρματα,
εἶαρ, αἶμα, μυελός, ὄρεα, ἀ-
πόπατα, γάλα;

πίνεσιν οἱ μὲν τὸ δάκρυ σαύ-
ρον ἄκρον,
οἱ δὲ τὸ δάκρυ, τὸ δὲ δάκρυ ἐπὶ
πλάκον.

ἄκρον δὲ, πίνων τὸν ἱερὸν,
καθαίρειται,
ἄκρον ἐπὶ ἀοιδῶν ἐπιδῶν
ἐμπαύριται.

Ἰουδαῖοι ἐτίρον μωρὸν ἐξ ἄ-
δα λαβόν.
ὁ δὲ θεραπεύει ἱλαθὶ παρὰ τὴν
κράνην.

ἐν δὲ

Z Judeus excantat fatuum nactus alium.

Rursus alius H à fonte remedium petit.

Et 4 stercora sylvestris ca-
pra, 5 fimum hominis,
1 Parina fabarū, 2 flos quo-
que lapidis Asii.

Alij 7 tubetas, quibz vocan-
tur 4 aranei

Mures, 5 lacertas atqz 3 mu-
stelas coquunt,

0 Ranas, 2 hyenas, 2 trage-
laphos, 2 vulpeculas.

7 Cuius metalli non pericula
sumpta sunt?

Quis non probatas 5 humor
est mortalibus?

Aut cuius inexplorata la-
chryma est arborum?

Animalium omnium ossa,
nerui, tergora,

2 Adeps, 2 cruor, 2 medul-
la, 2 lotium, 1 merda,
2 lac.

7 Bibunt alij numero qua-
terno pharmacum,

Alij per octo, perqz septem
plurimi.

Δ Alius bibens sacram, re-
purgari studet,

Aut E carminibus animum
adhibens illuditur.

ἐγὼ δὲ τέτοις πάσιν ὀφείλω
 λίσσασθαι,
 καὶ τοῖς ποιεῖν ταῦτα, καὶ πα-
 ρῶσί με.
 ὅθεν ἀπαντῶν μάκρορ ὄργι
 λώϊρα,
 τοῖς δὲ προσῶσι μηδὲν ἀντίφασ-
 ῖμοι,
 ἀπὸρ ἔχω νῦν, ὡμῶς τι γί-
 γνομαι.
 ὁ γὰρ μεταλαβὼν τῶν ἱμῶν
 μυσταῖον,
 ἀπὸρ μὲν ὄντος ἀπομῶν δι-
 δάσκεται,
 τίρπον ἀπαντας, ὡτραπίνας
 λίσσων λόγους.
 πάσι δὲ ὁρᾷται μετὰ γέλα-
 ος καὶ κέρτε.
 ὅτι ἐπὶ λυγρὰ φερόμεν ὁ βαρ-
 τάλῃς.
 Ἀπὼν γὰρ, ὡς ἀπὸν Ὀμηρὸς,
 ἢ δὲ ἄμ' ἐγὼ,
 βαίνουσ' ἐπ' ἀνθρώπων κρᾶτα, καὶ
 βάσους ποδῶν
 ἀπαλὰς ἔχουσα, παρὰ δὲ τοῖς
 ποταμοῖς βυθῶν.
 Ποδάγρα καλῶμαι, γιγνομί-
 ναι ποδῶν ἄγρᾱ.

καὶ

Quoniam pedum captiva sum, ποδῶν ἄγρᾱ.

Sed omnibus illis ὁ nil ni-
 plotare impero:
 Et sic facientibus vel Irri-
 tantibus
 Occurrere saleo magis ira-
 cundior.
 Qui verò contra me nihī
 eius cogitant,
 Illis facilem & tractabilem
 me prebeo.
 Nam qui meis communica-
 mysterijs.
 Primum quidem statim bo-
 na verba dicere
 Docetur, oblectare & salibu-
 & iocis
 Distisq; facietis se salutando
 solet.
 Deinde cū gestatus intra
 balnea,
 Fit ridiculus, sic & volupta-
 tibus.
 K Aten enim quam dixit He-
 merus, illa sum
 Ego, per hominum capi-
 molliter ambulans,
 Plantas pedum teneras ha-
 bens: veruntamen
 Pleriq; me mortalium Ἀρ-
 dagram vocant,

ἀλλ' ἴα μύσα πάρι δ' ὀρύιον Sed agite Myſſæ, qui mea co
 ἱμῶρ, litis ſacra,
 χαίρειθ' ὕμνοις τὸν ἀνινυ. Celebrate laudibus inſupe-
 τον θάμν. rabilem deam.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

A NVLLA thura, nulla fumigatio.] *Thuris* ſuffitus confortat cerebrum, & ideò commodus apud medicos eius uſus, in reprimenda humorum fluxione, & cerebro robore adijciendo, ac quod in eo continetur exiccando. Sed fruſtrà omnis conatus. Vnde ingenioſus Poëta lib. 1. de Ponto, eleg. 4:

Soluere nodofam neſcit medicina podagram.

Plutarchus in comment. τῶν ἰατρικῶν & Ὀφουλίας refert huiusmodi ſententiam ceu vulgo iactatam: οὐτε ποδάγρας ἀπαλλάττει καλ-
 τήν. Nec podagra liberat calceolus. Plinius ait, non eſſe incurabilem. Nam in multis ſponiè deſinit, & in plurib. curatur. Vide remedia lib. 20. cap. 11. Podagræ curatio etiam eſt à Cardano deſcripta in lib. de Dentibus. B Nec ſoſus apud aras cruor.] *Victima hoſtia.* C *Pæan* deorū medicus.] *Virgines veſtales* inquit Macrob. ita indignant *Apollinem*, *Apollo* medice, *Apollo* *Pæan*. Idem *Lucianus* in dialogo *Iouis*, *Aeſculapij* & *Hercolin*: ne ipſe quidem *Pæan* curauerit te. D *Arte ſua.*] Sunt qui ſcribunt inuentam fuiſſe medicinam ab *Apolline*, inter quas *Ouid.* lib. 1. *Metam.*

Inuentum medicina meum eſt, opifexq; per orbem
 Dicor, & herbarum ſubiecta potentia nobis.

Iouis autem filius *Apollo* cenſetur; huius verò *Aeſculapius*: I-
 pſa nimirū *Theoretice*, quæ intellectum illuminat, *Apollo* eſt,
Aeſculapius ars ipſa. vnde *Maro* in fine lib. 7. *Aeneid*

Tum pater omnipotens aliquē indignatus ab vm-
 Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ, (bris
 Ipſe repertorem medicinæ talis & artis

Fulmine phœbigenam Stygias detrufit ad vndas.
Ars igitur *Aeſculapio* attributa, per quā bona comparatur va-
 letudo, vtpotè quæ in *Therapeutica*. i. medendi arte & curatio-

ne ipsa versetur. Dicta Peonia manus. E Plantaginem tu-
 tunt.] Αγιόλωστον Græcis, Plantago Latinus nominatur, cuius
 ius folia (ut ait Plin.) podagras refrigerant, & in primo impe-
 rubentis podagra, hoc est, calidæ, conueniunt. L. Apul. de Vi-
 tuitib. herbar. Ad podagram, inquit, & omnem neruorum dol-
 rem & tumorem herba plantaginis folia contusa cū sale, & in-
 posita, optimè facere certum est. Celebrauit & Themiso medicus
 plantaginem tanquam inuētor volumine de ea edito. F. Apul.
 semina.] Quæ ipsa herba efficaciora sunt, ut inquit Gal. & eius
 radix L. Apul. de virtutib. herb. Petroselinon, Latinis apium iyo-
 nasticum trisum & impositū, neruorum dolorem sedat. G. L.
 Atucarum folia.] Δειδάξ Græcè, Latinè lactuca. Si enim
 biliosa fluxione sit podagra aut arthritidis, herbae admoventur
 quæ infrigidandi & astringendi vim habent per se leuigatæ, pro-
 ferim virides, veluti sunt plantago, lactuca, portulaca, polyg-
 non, & reliqua huiusmodi. Hæc enim dolores, qui accessioni-
 bus sunt, ac unde lenire possunt. Adhuc etiam magis si pauca fa-
 rinae hordeaceæ, vel unū ex prædictis, vel duo admisceas, & in
 succescat medicamentum, utile est etiam rosaceum cataplasmati ad-
 cere. Frigida autem cataplasmata admoventur, mutanturque
 crebrius, & nunc hæc, nunc mica panis posca imbuta adhibea-
 tur, vel hordeacea farina cum rosaceo accommodetur, ut Pau-
 lisum est. H. Peplion.] Αρδράχρη ρομαία siue ἀγρία portu-
 laca syluestris siue agrestis. Hippocrati πέπλιον, Dio coridi
 πλίς, Plin. lib. 20. cap. 20 Portulaca quam peplion vocant, non
 multum satiuæ efficacior. Nascitur non multum absimile à peplio
 Eius semen tantum utile est, & idem cum Tithymalis habet
 temperamentum. Quantum autem peplion à peplo differat, Ca-
 danus in libro 4. de Ratione victus in acutis docet. Ruellius Pe-
 plium eandem esse herbam cum ea, quam officinae hodie Esula
 rotundam vocant, putat. Unde Plin. lib. 27. cap. 22. I. Ma-
 rubium.] πέρυσιον Græcis & officinis, Marrubium Latinis
 Plinius scribit neruorum contractionibus esse salutare, cuius
 succus articulis minuendæque bili cum melle prodest. K. Pe-
 tamogeiton.] ποταμογίτων Græcis & Latinis, quasi flu-
 minibus vicina dicta est, siquidem in aquosis & palustribus
 locis nascitur, hinc Ioanni Sinapio interpreti amnicola dicitur
 & vu

& vulgo fontinalis, siue fontalis. Sunt qui tintinabulum ter-
 re dicunt. Folio est betæ, ac plantaginis aquaticæ. Refert quo-
 que folium Indum vocatum officinis. Refrigerat, adstringit &
 exsiccat similiter polygono. Plinius lib. 26. cap. 8. scribit usum
 esse in folijs ac viscosis curribus utilem. De ea Dioscorides libr. 1.
 cap. 102. L. Kridas.] *ῤυμέλαια* frutex & genus herba, de
 qua Dioscorides lib. 4. cap. 173. Huius semen dicitur *κρίδα*
κρίδα, granum cnicidum, unde conficitur *κνιδέλαιον* cni-
 cidium oleum, de quo Plinius libro 23. capite 4. Item de ipsa her-
 ba libro 21. cap. : 6. Hallucinantur plurimum Pharmacopœi,
 qui pro eo viuntur Daphnoidis semine, ut monuit Fuchsius lib.
 1. de Composit. medic. M. *Εὐμφύλον*.] *μέγα ἡ ἄλλα*, symphy-
 ton alterum, consolida maior, alium, solidago. Maior verò di-
 citur alterius minoris & *περγαῖς* respectu. Nomen illis apud
 Græcos Latinosque egregia constringendi vis fecit. Vtrumque
 coxendicis dolori prodest. N. Lentesc.] *Φακὲς ὁ ἐπὶ τῶν τελ-
 μεῶν*, lens palustris siue aquatica : est autem muscus lenticu-
 la similis, qui in aquis præcipuè stagnantibus reperitur. De cuius
 vi Galenus lib. 8. de Facultate simpl. medic. ita dixit : Humida
 frigidaque temperatura existit, utrinque ex secundo ordine. De-
 cocta cum polenta, & illita podagram lenit, ut inquit Dioscor.
 lib. 4. cap. 89. Plinius quoque scribit, podagris cum polenta im-
 poni. O Cocta pastinaca.] *Ἑταφυλίον* Græcè, Pastinaca
 Latinè dicitur, cuius radicè decoctam in vino prodesse podagris,
 quæ sine tumore sunt, inquit Celsus. Tam purpurescens, quàm ca-
 rotam vocant, quæ lutea calefacit & abstergit. Agrestis ad me-
 dicinæ naturam propius accedit. P. Hyoscyamus.] *ὕοσκυά-
 μος* Græcis, Apollinaris Latinis. Confert podagris, inquit Dio-
 scor. Miscetur uiliter & alijs cataplasmatibus dolorè lenanti-
 bus. Folia omnibus medicamentis dolorem sedantibus per se, & cū po-
 lenta mixta uiliter illinuntur. Q. Papauer.] Latinè, *μήκων ἡμε-
 ρεῖος* Græcè, podagris illinitur cū lacte mulierum & croco, inquit
 Diosc. & Plinius: ubi autem adeò magnus dolor urget, ut podagri-
 cus eū ferre nequeat, eis quæ torporè inducunt, medicamentis uten-
 dum est, quàm eorum liberalior usus & frequēs cauendus sit.
 In hūc itaq; vltim hyoscyami seu mandragoræ, papaueris & ci-
 cuiæ folia adhibeantur, vel eadem contusa, ac lenigata cum o-

rum lacteis ac rosaceo permixta accommodentur. Galenus 10. d. Compos. med. secundum locos, hoc medicamentum ex Asclepiade cōmēdauit: Succī papaueris drach ij croci drach. β cū lacte muliebri, aut bubulo, aut caprillo iriso, ac adiecto pane interno diligēter leuigato, vt molle cataplasma fiat, & rosaceo admo-
lito. Doloze sedato, partes resouendæ erūt calefacientib. medica-
mentis. R Bulbi.] βάλανος ἄγρια, siue cepa syluestris a
articulorum dolores conducit, inquit Dioscor. podagris cū meli
& per se prodest. S Cortex mali punici.] Græcè ποινά
ποινά, Latine pomum Punicum, malum granatū: cuius putame-
sue cortex αιδιον dicitur, nobis verò malicorium. Flores parti-
eius Cytin dīcuntur. Similem vim habent acini, οἰδία & cytin
hoc est, astringentes sunt, & exiccantes. Ex mali Punici corti-
cibus, rhu. & semperuiuo, vini probè decoctis accuratēq; leui-
gatiq, ac cum farina hordei mixtis medicamentum commendat
Alexan. in podagra ex sanguinis copia excitata. T Ψύδιον.
Græcis & in officinis dicitur, Latine pulicaris, de cuius tempo-
ramento Gal. lib. 8. de Facult. simpl. medic. ita dixit: Ψύδιον se-
men habet admodum utile, ex secundo refrigerantium ordine, i-
desiccando verò & humectando, medium quodammodo est, &
symmetrum. Dioscorides: Vn Ψύδιον refrigeratoria. Cum rosa-
ceo aceto, aut aqua illitum, articulorum doloribus prodest. Pli-
nius, vis ad refrigerandum intrens. Semen in vsu. Omnibus ar-
ticulorum morbis salutare est: huius semen madefactum in a-
qua, admissis in heminam seminis duobus resinæ colophonis
cochlearibus, thuris vno. At si semen psyllij in aqua feruen-
taceretur, & diligenter subigatur, viscosumq; fiat, & hordea-
ceæ farina permisceatur, mirabiliter podagricos dolores miti-
gabit, feruorem & ardorem doloris exstinguet, & affecta loca
ad temperiem bonam reducet, vt liquet ex Alexandro, Aetio &
Paulo. V Thus.] Græcis λίβανος, Officinis olibanum di-
citur. Est autem lachryma ex suæ arboris Arabicæ atque Aeg-
ypti cortice emanans, Libanotus quoq; vocata. Dioscor. lib. 1.
cap. 70. in Arabia, quæ ideò thurifera appellatur, gigni tradit
in qua Sabai, propter thuris fertilitatem clarissimi olim habi-
sunt, vt ex fontibus poetarum, cū Grecorum, sū Latinorū, nō
mirum Homero atq; Virgilio, demonstrari potest. De thure Ga-

lenus in emplasticis medicamentis, Methodi 5. Nos in initio huius aetus recensuimus, velut ingredientibus aīis, quæ hic ad memoriam reuocari velim. X Ellebori radix.] Huius duo sunt genera. ἐλεβορος λευκός, albus, & μέλας, niger, melampodum. Primumq; Latine veratrum satis notum, sed sola radice, quæ in usu medico frequenter venit. Prodest articulo- rum doloribus correptis & resolutis, podagricis & ischiadicis, inquit Plinius. Y Nitrum] Græcorum nitrum, albū antiquis frequens fuit, & rei medicæ vtile. nativum & factitium, sicut auctoribus Dioscoride lib. 5. cap. 78. & Plin. lib. 31. cap. 10. ostenditur, A' sale nitro nostro non multum differt. Z Telus.] τῆλῆς. 1. sanugræcum. Plinius & Varro testantur hanc frugem siliciam & siliculam Romanos magis, q̃ sanogræcum appellasse. Columella eam simpliciter siliquam dici ait. Plinius lib. 24. cap. 8. eius recenset vtilitates in medicina, dicitque mederi podagræ, chiragræ, articulisq;. Si ex pituito so humore sit podagra, & dolor vehemens ortus fuerit, cataplasmate mitigante vii oportet, quale est ex farina sanisgraci ex aqua mulsa, aut vino tenui decocto, modico oleo nardino adiecto. α Κολλάμεφας.] dictio composita ex κόλλα. i. gluten siue glutinum, qua dictione Latini tantum vniuntur in eius cōpositis Et φάγος. i. lens. Hinc Phacinus panis & Phacassus demon. Sunt glutini multa genera, quæ in medicina locum habent, & quædam ex farina parantur. Farina autē 101 sunt genera & tam diuersa, quos & quàm varia semina sunt, vnde conficiuntur. β Et gyrine.] Gyrini informes dicuntur ranarum parius, quod scribit Theon 1. ἀδάπλασσι γυρήμασι, & ἀποδα, quando vsarum more parians rana. Hinc in prognosticis Aratus:

Αὐτόθεν ἐξ ὑδάτος πατέεις βοῶσι γυρίων. id est,

Inde gyrinorum clamant per stagna parentes.

Itidem Aristoph. citante Suida: οἱον πατέεις βοῶσι γυρίων. i. Quemadmodum patres clamant gyrinorum. Plin. lib. 9. cap. 51: Pariunt, inquit, rana minimas carnes nigras, quas γυρίους vocant, oculis tantum & cauda insignes, &c. Sic autem dicuntur à figura corporis in gyrum orbiculari, quò fit ut mira celeritate se quò velint voluant, versentq; quemadmodum testatur Hesychius, & quisquis is fuit, qui scripsit Etymologicon Græcarum dictionum,

dictionum. Porro cum rana tribuitur loquacitas, quæ stoliditatis solet esse comes, minimū mentis esse oportet gyrinis, quos vix deprehendas esse animal, nisi mouerentur. vnde apud Platonem in Theat. proverbiali figura: ἔδῃ, βελτίων βαρεῖς καὶ γυρίων. i. Nihilō rana gyrina prudentior. γ Galla cupressina.] Eam multæ arbores producūt, sed præstantissimas dñs quercus, quæ etiam glandes producit, item & viscū. Ex Syria præcipuè affertur, parua, rotunda, perforata, atramento scriptorio conficiendo apertissima. Habetur Arconæ in Italia & castello albo in Hispania. De ea Diosc. lib. 1. cap. 123 Gal. lib. 7. de Facul. simpl. med. Græcè κνίσις dicitur. α Panis hordeaceus.] κνίσις, hordeū: ex eo panis, polenta, quam Græci ἀλφιὼν nominant, & pisana medicamenta veterib. vstitissima, conficiuntur. Farina hordeacea cū fico in multa aqua decocta, inflammationes discutit. Podagricis inflammationib. cum cotoneis aut aceto prodest. γύς, Dioscoridi est farinæ pollen. i. flos, è verbo polleo. q. hordei siue tritici portio præstantissima sit. Marcellus Dioscoridis interpret dicit, pollinem esse tenuissimū pulverē subtilioremq; farinæ partem, qualis circa molas plerunq; . & loca in quib. panis pinsitur. parietib. hærens inuenitur. β Brassicæ crudæ folia.] κρημὼν ἢ κρημὼς, Brassica sativa vulgo caulis, cuius sunt aliquot genera. Est vñ minorib. caulibus, & tenuioribus folijs, flore luteo, Galli Choux rouges dicunt, Dioscor. Brassicæ succus cū fenigræci farina podagricis & articularum doloribus correptis illius prodest. Brassicæ folia per se aut cū polenta trita omnibus inflammationib. conferant. Plinius: Podagræ aut morbisq; articularijs illinitur, cū ruta, coriandri & salis mica, hordei farina. Aqua quoq; eius decocta nervos articulosq; mirè iuuat. Scribit insuper à podagrâ liberatos edendo brassicam, decocta q; ius bibendo. Quidam eius succū ex aceto, vel cū fenogræco articulis, podagricisq; impingunt. Ad coxendicum dolores cū adipē peruersusto. Plura de brassica virib. vide apud Catonem de Rustica, cap. 157. L. Apuleius de Virtut. herb. Herbæ brassicæ siluaticæ folia cum axungia vetere pisata, & commixta quas malagma inducitur linetolo grosso, aut in aluta, & imponitur podagræ. Quod si vetustissimus dolor fuerit, eò magis efficacior erit. Cinis crematæ radicis brassicæ, eiusq; coliculorū cum axungia il-

gia il

ia illicitus, multis fuit praesidio, ut inquit Paulus. Conuenit autē
pituitosus influat humor. § Gypsus.] Gypsum ex lapide
quodā candido in Burgundia superiori multis in locis coquitur,
etq; etiam ē terra eruitur. Arefacit, & est emplasticum, ac re-
rimis, maximē si miscatur Gari liquamine ex salmuriā salis
iscis, Gari apud Græcos dicti. Id salmuriā vocamus. i. ius sal-
um, muriā salsuginē, in qua pisces & caro seruantur. Et Gy-
sum & Garum ioxiadungis & coxendicis dolori infunduntur.
n Stercora caprae syluestris.] Caprarū praesertim in mon-
ibus degentium *αὐρὸς βοῦ* vel *αὐρὸς βοῦ*. i. bacca, globuli acrem
& discussoriam vim habent induratorū maximē tumorū. Cum
posca & farina hordeacea finius caprinus diuturnos tumores
discutit, quod Galenus sui experientia docet. Idem inquit, eo v-
tū sum ad genu tumorē habens inueteratū, & agrē solubilem,
suff. fieri cataplasmate ex farina hordeacea per oxycratū, indi-
co videlicet hoc stercore, & mirificē homo ille fuit adiutus. Cum
axungia de o impositum his, qui podagra tentatur, auxilio est,
ut inquit Diosc. lib. 2. cap. 72. vbi vtilem, Arabicam dictam, v-
tionem Ischiaadici videbis. Fimi caprini cinerem cū axungia re-
tere, podagris auxiliari, author est Celsus. 0 Fimus homi-
nis.] *αὐρὸς βοῦ* x *αὐρὸς βοῦ*, humanū stercus, ut posteritatis memo-
riæ prodidit Gal. lib. 10. Simpl. med. vim habet vel maximē di-
gerentem, ab inflammatione vindicat, & obiter intumescere non
sinit. Virum abominandum est ob fetorem. 1 Farina faba-
rum.] De fabis Gal. lib. 7. de Fac simpl. med. Erasmus nosset
in adag. Chil. Sunt enim frigidae & siccae. In podagricis, inquit
Gal. ea saepenumero vsi sumus ex aqua deci. Etā, deinceps adipem
suillum admiscentes. Fa' alium etiam siliquarū cinis, ad coxen-
dies, & nervorum veteres dolores, cum adipe suilli vetustate
prodest, ut inquit Plin. x Flos quoq; lapidis Asij.] Asi
historiam, & vires descripsit Gal. lib. 9. Simpl. med. Est lapis,
inquit, in Asso proueniens, quem ob id ipsum Assion cognomi-
nant; Innutritur ei quiddam farinae tenuissimē adsimile, qualis
in pistrinorū parietib. adherere visitur. Appellant hoc medica-
mentum petrae Asiae florem. Troadis est Assus, ut Plin. lib. 26.
cap. 17. author est. Generationem floris nasci ex rore maris vel
asfpergine, ac Sole indurari idem Galenus existimat. Podagrici

eo iuuantur. Hic lapis idem videtur esse qui & Sarcophagus, a quo Plin. lib. 26 cap. 17. & lib. 2. cap. 96. Cels. lib. 4. cap. 11. cura prodagræ. Aetius lib. 7. cap. 39. Oribas. synopsis. lib. 2. cap. Cardan. lib. 5. de Variet. rer. 1. Rubetas.] φρουός ἡ βάρτα χαλκῶς. i. Rubetavana palustris muta, quam quidam bufonē vocāt. Terrestris nocētiōr, magisq; lethifera est, palustris. Acopon ex rubesis ad podagricos, arthriticos, ischiadicos describitur apud Aet. lib. 12. c. 44. Plin. & Marcell. aium podagris prodesse rana rubetæ exusta cinis. μ Aranei mures.] μυροζάλη compositū est vocabulum ἐκ μύρος καὶ ζάλης. i. e. mure & mustela. Dicitur & μυροζάλη, ut hic. De eo Aet. libr. 1. cap. 14. colore similis mustelæ est, magnitudine autem muris, oblongū habet, caudam exiguā, dentes tennes. v Lacertas. Σαῦρος ἡ σαῦρα in vsu medico habetur etiā, ut docti norūt mē dici, chirurgicēve Ischiadicis pr. desse dicit Plin. lacertam videntem in cibo, ablatis pedibus, intraneis & capite. & Mustelæ coquunt.] De ea legio Gal. lib. 11. de Facult. simpl. med. v mustelam, pro podagricis & arthriticis nunq̃ cōbussisse fasietur de qua quidam tradiderūt, cinerem eius aceto illitū podagricos iuuare, & arthriticos, quippe cui insit vis discutiendi. Diosc. lib. 2. cap. 24: Cremata in fictili podagricis confert, cinere ex aceto illito γαλήνη πυργιδῶ mustela vulgaris. Mustela viua cōbusta cinis cum oleo rosaceo & aceto penna illitus, podagricos prodest. Marcell. & Plin. qui addit, vel si cera & rosaceum amisceatur. Mustelæ sanguis cum plantagine illius, podagricos lenit, Plinius. Nervos contractos remollit, & articulorum dolorem soluit, Isidorus. o Ranas.] βάτραχος, notissimū animal cuius species sunt plures. Oleo de ranis multi viuunt in podagricos & iuncturarū dolores ex frigiditate. Cocta cū aqua cui insideat in folio seu cupa podagricus & arthriticus, plurimum prodest: Rasus & Albert. Vituli marini, aut quod melius est, hænæ pelle facta calciamēta, si q̃s in quotidiano vsu habuerit, efficaciter podagræ morbo carebit. Marcell. Hyænæ felicum lapides Asio prodest podagris. ε Τραγάλας.] Animal hirco & uo simile, nascitur in Arabia. Diod. lib. 3. ab Aristotele dicitur Hippel.

Hippelaphus. & Vulpeculas.] ἀλεπίπτε, pulmo in usu quo-
 tidiano est medico, quā ex eo Loch officina contra pectoris vitia
 paratū habeant. Plinius : Podagris vulpes decocta prodest. O-
 leum vulpis discocta vtile est arthriticis & podagricis, inquit
 Haly, & Rasis. Est etiam unguentum vulpinū apud Nicolaum
 Myrepsū admodū vtile ad podagricos & arthriticos dolores.
 & Cuius Metallī.] Non solum ab ipsis fodinis metallica, &
 fossilia medicamenta habentur sed etiā à fornacibus, ubi Metal-
 la funduntur. Nam ibi & diphrygē, & pompholygem, & spo-
 diū & cadmiā, & argenti spumā, & alia nonnulla habemus.
 v. Humor, lachryma.] Succī in medicina admodū necessa-
 riū sunt, & non solum ab herbis eliciuntur, sed etiā à radicibus,
 ut Cyrenaicis, & glycyrrhizæ. Ac fructibus malorū puniceorum,
 citrimorū, limonū, ex myrti baccis, inglandibus, moris, pyxacan-
 tha, ligustri baccis, & acacia. Item omphaciū. De his vide Ga-
 lenum lib. 6. de Medic. compos. secundū locos. Adhuc habentur
 varia liquorū genera, quæ quāplurimis ex plantis distillant
 ac defluunt, quorū alij gummi, alij resinæ, alij lachrymæ vocan-
 tur. In gummi genere sunt opoponax, la, er, ammoniacū, sagape-
 niū, euphorbium, galbanum bdellium, myrrha, thus, opopalsa-
 mum, sarcocolla styrax, & id genus alia. In resinarū verò censu
 sunt : Therebinthina, lentiscina, strobilina, pinea, picea, larigna,
 & abiegna. In lachrymarum denique numero sunt lac, quod ex
 papanerū vasculis excipitur, propriè opium appellatū, scammo-
 niū, quod ex thapsia fluit, cithymalorum omnium lac, cancamum,
 tragacanthæ lachryma, quicquid defluit ex vitibus liquor, ex pru-
 no, amygdalo & ceraso. Manna cælestis est quidā ros siue li-
 quor suavis, qui ex aëre veniens sublucanis temporibus, arborū
 ramis, & frondibus, herbis lapidibus, & solo interdū inuenitur
 herere, qui brevi tēporis curriculo coalescens, grumosus in gum-
 mi morem efficitur & Adeps.] σίχρ. De adipibus, scuis &
 pinguedinibus, quæ in medicum usum veniunt, copiosè & abun-
 danter locuti sunt Dioscorides lib. 2. cap. 69. & Galenus. Vti-
 mur autem pinguibus pro leniendis, ac sedandis doloribus, emol-
 liendisq; tumoribus. χ Cruor.] Αἷμα de sanguine Galenus
 statim in initio libri 10. de Simplicium medic. facult. Diosc. li. 2.
 cap. 70. ψ Medulla.] μυελός. De medullis nihil quicquam

melius aut elegantius dici potest, quàm quod Galen. de illis scri-
 ptum reliquit, lib. 11. de Facult. simpl. medic. Medulla mollis in-
 durata corpora, siue duricies sit in musculis, vel nervis, quos tẽ-
 rores vocant Græci, siue connexiones artuum sint adfectæ, siue
 extirpantur. Ex experientia cervinæ primas tribuit Gal. se-
 cundas bubalæ, postremas hircinæ è dorsi spina meliorem ius-
 dicat atq; hyberno tempore ad servandam docet. α Lotium.
 εεϙ, melius εεορ, vrina frequenter hodie vrinæ vsus in re me-
 dica habetur, qui abstergerendi vires obtineat. De vrinis Dioscori
 lib. 2. cap 74. Gal. lib. 10. simpl. med. A Merda.] δαῖπαλ
 σκατ̃ vel σκατὸς, ἡ πρ̃ς δαῖπαλιν, ἡ ποδ̃, βόλ̃ς, si-
 mus, stercus. Inter fomenta podagræ est fimus pavonum, qui (v-
 re refert Hieronymus in 2. contra Iovinianum) podagræ seruo-
 rem mitigat. Fimus bouis, inflammationibus conducit, & cum
 aceti fece podagris auxiliatur. Columbinum stercus vehemen-
 ter etiam sui experientia Galenus commendat. Ad coxendicis
 dolores, ad podagricas & arthridicas affectiones, si nulli dum-
 nodi vel tumores extiterint, conducit. De humano & caprin-
 stercore, cum satis superque antè diffuserimus, non est qui-
 ampliùs addendum existimem. Refert Plinius pluribus ma-
 lagmatibus eos vii, qui podagræ morbo laborent. Ea peculi-
 ri epitheto fœtida dicuntur, cum sint omnia ferè talia, meri-
 toque dixit Hippoc. in lib. de Flatibus, Medicinam artem ess-
 sordidam, cum medicus res fœdas, fœidasque tractare cog-
 tur. Medici autem cum multorum animantium, tum homini-
 etiam excrementa non illinunt solum, verum in potione mini-
 strant in m. rbis. Hinc medicorum & Aesculapij apud co-
 micorum lepidissimum Aristophanem in Pluto σκατ̃ φάγ-
 id est, merdam comedens epitheton, qui olim, vs humori
 peccantis naturam deprehenderent, sudores in balneis strigil-
 exceptos, & aurium sordes degustabant: non minus quàm
 veterinarij medici equorum stercora. Vide Hippoc. lib. 5. Gal-
 lib. 3. de Locis affectis. B Lac.] Galen. lib. 10. simpl. medic.
 refert experientiam de lacte & caseo in arthritico. Propri-
 autem ad tophos facis vetustissimus, acerrimusque caseus, cum
 suilla carnis prepinguis, ac veteris decocto contritus, & su-
 perimpositus ex omnium ferè medicorum Græcorum consensu
 t Bibui

Bibunt alij numero quaterno Pharmacum, &c.]
 Tributor decocta intelligere, quæ pluribus assumuntur dosi-
 bus appetente dituculo: interdum etiam vesperi, præsertim, v-
 i frequentem exhibitionem ægrotanti nullam asserre molestiã,
 aut eandem morbum ipsum requirere; compertum habemus.
 Dosis est pondere trium, quatuor, plurium aut pauciorum un-
 ctuarum, pro morbi aut ægrotantis ratione: & dicitur à Gra-
 co δίδωαι, quod est, dare. Hac voce nos utimur proportionē
 simplicium medicamentorum. Decoctorum autem variæ sunt
 genera, quædam enim ad concoquendos tantum, & alteran-
 tes humores vsurpantur, quædam verò non tantum in hoc re-
 spondent & alterent, sed & ut simul purgent, aliosq; multos
 effectus in diversis partibus corporis præstent adhibentur, &
 magistralia dicuntur, siue mixta. i. simul concoquentia, & pur-
 gantia. Sunt etiam nonnulla quæ, priusquam purgantia vocantur
 decocta. Parantur autem maximè è stirpium radicibus, folijs,
 corticibus, surculis, fructibus, seminibus, corticibus, & lignis, &
 aqua iussæ quantitatatis coquantur, donec tertia pars, aut di-
 midium absumatur. Decocta exprimuntur & colo transfun-
 untur, & mox seu inutilia abijciuntur. Liquor saccharo aut
 melle dulced redditur, idemq; oui albo purificatur, & quibusdã
 odoramentis suavius fit. Extant aliquot exempla decoctorum,
 concoquentium, alterantium, mixtorum & magistralium apud
 Mesuë & Leonhartum Fuchesium de Compositione medicamen-
 torum lib. 3. Sunt autè Græcorum medicis duo propria portionũ
 vocabula, nẽpe δριζήμα. i. elixatio, decoctũ, à Græco verbo δρι-
 ζω, quod est, deferuesco. de quo Dioscor. li. 2. c. 185. Et ἀνόηον
 i. delutũ aut infusum. Est autè dilutũ, aqua vinum, aut a-
 lius humor, in quo herbe, aut radices vel aromata maduerint;
 quibus exẽptis relicta eorũ ut in aqua vel vino, id propriè dilutũ
 vel infusionẽ dixeris Evacuationes autem leniunas & modera-
 tas siue per sedẽ factas, siue per vomitũ, veteres οὐρεμασμός vel
 οὐρεμασμός siue οὐρεμας vocant. Galen. in lib. 2. Hippoc. de
 critic. Hinc οὐρεμασμός. i. purgare decocto & potionē. Herodotus
 οὐρεμασμός, purgant se. Δ Alius bibens sacram.] isq; ita
 nominarunt Græci, quasi sacrã ab operibus & facultatibus suis
 laicis & mirabilibus, aut certè quasi magnã. Magna itaq; est,
 ΤΥ 2 propriè

propter excellentes suas facultates. Iisdē picra, ut hodie etiā v
cabatur. i. amara, ob aliqñ, quæ mirificè amara est, & magn
copia eius compositionē ingreditur. Extant eius confectiois u
uersæ compositiones, quæ ab autoribus ferè nomina traxerun
scilicet Ruffini, Galeni, Hermetis, Constantini, Abbatis, Hera
logadij, &c. E Carminibus.] Incantationibus. Virg. Eclog.

Carmina vel cœlo possunt deducere lunam.

Carminibus Circe socios mutauit Vlyssi:

Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.

Irrepsit hinc incantationis & maleficij genus in medicinam, h
buitq; olim & adhuc hodie habet. suæ artis, sub medicinæ pt
textu suos p̃fessores, quos Plato lib. de Rep. 2. Agyras, arbor
& vates nominat, qui ante diuitiū ianuas stipē petaturi, oppid
sim quæstus causa oberrabāt, & diuina quadā virtute, carm
nibus & sacrificiorum mysterijs se morbos infligere, inst: Et
quoq; curare: & si quid sceleris à diuitibus, aut eorū proavis
set cōmissum, in magica sacrificiorū celeb. itate suffragamentorum
odore expiare, eorumq; inimico: tam fontes, quàm innocētes im
olys, id est, carminibus oblādere posse gloriabantur. Quos n
tantum arguē, sed piē & sanctē diuinus Hippocrates in libe
de Sacro morbo siue comitiali ita redarguit, & impietatis acc
sat. Qui, inquit, lustrationibus & magicis incantamentis morb
rū affectiones depellere se iactant, hi victus indigni, verba eo
ad Dæmonū referunt, ut quiddā se ampliùs scire vulgo ostē
tent, & homines decipiant. Expiant enim morbo correptos, sa
guine & sceleribus inquinatos, iniustos & intoxicatos: ac
piamenta alia sub terrā defodiunt, alia in mare proyiciunt, a
ad montes desertos, ne quis ea contrectet, asportet. At Deus (i
quit) qui maxima ac sceleratissima peccata purgat, nostra est
beratio. Qui ceriē sui filij natiuitate & immolatione, nos à cr
ento Dæmonum cultu & potestate liberauit. Z. Iudæus e
cantat.] Indæos perfidus incantationibus curare morbos, su
qui putāt, at ego illos nihil nō audere video, quo ab afflictis eg
per fas & nefas pecuniā emungant. O sceleratū pecuniæ auc
ptum, quid non mortalia pectora cogis audere? Quos non obse
morbos curare, quæ deniq; præstigia & insempestates, her
rū, radiumq; lapidumq; viribus, sub stato lune & stellarū or
adap

adaptari, sese non efficere posse promittat? His fascinare, his de-
mones cogere, his deniq; iratū Dei numen litari posse, perfricta
fonte nugantur. H A fonte remediū.] A thermariū lau-
ris, quæ ut Plutarchus ait, lib. de Igne & Aqua, ἄριστος, καὶ
πρὸς ἰεράειαν δὲ αἰσθητὰ. i. salutaria, & ad morborum mede-
am efficacia, quarū aliæ per simplices tantū mineas, ut alu-
men, sulphur, plumbū, chalcitida aut ferrū, suas derivāt / casti-
gines, quarū medicas vires Paulus lib. 1. cap 51. Aegineta &
Vitruvius breuiter perstringunt. Nil nisi plorare.] Notum
est Græcos ita loqui solitos, ut plorare iuberent eum quē à se cō-
umeliosè dimitterent, & plurib; annotauimus in proverbio, Πρὸς
ἐπὶ πλῆθος. Aristophanes in πλάτων: Εὖ μὲν οἰμῶμεν, λέ-
γωσι: & infrā: καὶ ἐν ἐγὼ γὰρ σοὶ λέγω. Lucianus vsus est hac voce
in primo Nectæcorū dialogo: & in Somnio seu Gallo, Irritanti-
bus iracundior.] Tale est mulierū ingeniū, quibus iratis si re-
pugnes, magis prouoces, nec sine tuo malo discedas. Sic Plantus:

Bacchæ Bacchanti si velis aduersariet,

Ex infana infaniorum facies, feriet sæpius,

Sin obsequaris, vna te soluas plaga. Sic quantū

obnitentibus est asperior podagra tantū stabilior in ratione ma-
nentibus inducet. K Aten enim.] Atē dea noxæ, damni &
turbarū, quæ Θεοῦ τῆς ἀπείρας, id est, valida & velox, longē
antiè præcurrit, & tā multa suscitāt mala, ut ipsæ sanandis litæ
ponē sequentes nunquam sufficere possint. A Podagram vo-
cant.] Solet enim articula is morbus plerunq; ab humore ca-
lido & frigido ex capite præcipuè distillantē oriri, ut Hippocra-
tes diuinus ille scripsit: qui si ad pedes descendit, & nos infestat,
podagra dicitur: si ad manus, chiragra: si verò ad vniuersum
corpus, Arthritis morbus. i. articularis absolūtè appellatur.
Dolorem affert, idq; alijs cum ardore, alijs cum algore. Eo diui-
tes & otiosi præcipuè infestantur. Dicta est autem podagra,
quòd pedum usum impediāt, pedica, & condicula. i. laquei more,
quo animalia capiuntur. Græci enim ποδάγρα, laqueū appellāt,
quasi ποδὸς ἄγρε, i. pedis captura. Podagra ab Horatio in e-
pist. lib. 1. Cessans morbus dicitur, quòd longus & aduersus re-
media contumax, & difficilis curatu, vel efflu, quia tardet, &
cessare cogat:

Diſtaq; ceſſantem nervis elidere morbum
 Sulſura contemni, vicus gemit, invidus ægris.
Elidere nervis. i. depellere è nervis. Baia moleſte ferunt ſulſura. i. aquas ſulſuratas, quæ dicuntur valere ad podagram curandam, cotemni & pro nihilo putari. Podagra etiam can laborant. Ariſtot. lib. 8. Animalium cap. 22.

C H O R U S.

Dimetri Anapæſtici.

Χο, ἀδάμαντινον ἔσθ' ἔχουσ' ἡμέτεροι.

ἡμέτεροι,

πολυδυνεῖς, ὀβριμόθυμοι θεοὶ,

καὶ σὺν ἱσῶν πρόσποροι.

πᾶσι.

αἰγὰ σὸν κράτος, ὀλβιόφρονα

Ποδάγρα,

ἴαν ἡ Διὸς ὠκὺ πέφικε βίλος.

προμὶδ' ὅτ' σὺ κλῆμαθ' ἀλὸς βα-

θείης,

(δασ,

προμὶα βασιλὺς ἐνέρας Αἴ-

πιδισμοχρεῖς, κατακλινοβα-

τίς,

καλυβδόμα, βαθυσσάτα

τάλα,

αφροπρησιπύρα, μογιέψι.

δάφα,

δοιδυκαφόδα, ζονυκλαυ-

χρύπνα,

αφικονδυρλοπωροείλα,

ζονυκαμφίπικυρτι Ποδά-

γρα.

O' *nympha* ²² ingenium
 damanimum habes,Multipotens, animo dea v
 lido,

Audi vota tuorum supplic

^{bb} Magna potentia, vis il
 magna,O' regna ^{cc} opulenta P
 dagra, (nix teluQuam ^{dd} Iouis horret peQuamq; ^{ee} profundis fluct
 pelagiTrepidant, quàm quoq; tr
 pidat, ^{ff} sceptrâQui ^{gg} gerit infera ^{hh} S
 gius Pluton,O' ⁱⁱ gaudis nodis, leſſign
 da, (tr^{bk} Curſueta, ^{ll} calorumCalcrematrix, malehu
 tanga,Oſiuremenda, genufrag
 (pern

Articulos cruciandi cupida

Curvigenus flexa, potens Podagra.

GILBE

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

aa INGENIVM adamantinū.] Nulla vi domabile, inexorabile, implacabile & insatigabile. Adamantis enim lapidis incredibilis est duricies. unde quicquid invictū atq; inexpugnabile & implacabile est, id adamantinū vocamus. Idē Lucianus in Pseudomante, mentem adamantinam dixit. bb Magna potentia.] ἡ κρείστος ἐστὶ μέγιστος. i. cuius potentia est maxima. Homericū hemistichion. cc Opulēta podagra.] Iuven. sat. 13: —pauper locupletem optare podagram

Ne dubitet Ladas—. Fuit autē Ladas mira perniciatōis pauper. Podagra divites & otiosi praeputē infestūtur & vexātur, rarō pauperes invadit, unde rectē Græcus poëta eā μισοπλῶν. i. odio habentē pauperes, appellat. dd Iouis pernix telū.] Fulmō supremi Iouis gestamē est, quod ciere cōfixit vetustas & velocissimæ celebritatis est: hinc fulmī is ocior alis, apud poëtas. Statius: Illic igne Iouis lapsisq; citatior astris, ee Fluctus pelagi.] Neptuni, cuius hoc cognomē fuit, Pelæus. ff Sceptra infera.] Inferorū regnū. Nā apertissimē sceptro siue virga regnū intelligi, illud in divinis literis ostēdit, quod sceptrū de manu Iudæ non auferendū pollice: ut Dominus, donec veniret, q mittēdus erat Christus. gg Gerit.] Regit. hh. Stygius Pluton.] Pluto inferorum deus Stygius dicitur, à Stygia inferorum palude. ii Gaudens nodis.] Nodosa ab Ouid. & Horat. appellat, ab alijs lapido: a, propter tumores, q in modū lapidis indurant. kk Cursiuetās.] Velocitatis adversatrix. Podagra. n. maximē velocitas impedit, & ideo ab Hor. l. ser. sat. 9. tarda dicitur. Item à Catullo: Aut si aliquem meritō tarda podagra secat. A Mantuano tardigrada:

Tu quoq; tardigradam tactu sanare podagram.
ll Talorum tortrix.] Hæc dea propter varios effectus varijs epithetis & nominibus celebratur. Exiat epigramma Græcum eleganter podagra originem describens:

Λυσιμελὴς βαχχῦ, καὶ λυσιμελὴς ἀφροδίτης

ῥυαῖται θυγατὴρ λυσιμελὴς ποδάγρα: id est,

Solvere mēbra solet Bacchus, solet & Venus ipsa
Solvere & ex illis nata podagra solet. *

Ita ut ex Baccho deo membrorum dissolutore, & Venere de membrorum dissolutrice, filia podagra nascatur, membrorum dissolutrix. Idem Lucianus in Somnio seu Gallo, scribit podagram ex intemperantia nasci.

Trimetri lambici.

P E R S O N A E.

Nuncius, Podagra, Medici, Tortores.

Αγ. Δις ποῖνα, καὶ εἴ πο' ῥ' ὦτ' ἐ
 ἔσ' ποδὶ,
 ἀκν' ἔπ' ῥ' ἐκ ἰθάσιον φ' ἰσ
 ρω,
 ἀπ' ἔσι πρᾶξις τῶν λόγων
 σὺν ἔμπορ' ῥ',
 ἐν ῥ' ἄς ἰταξας, ἡρίμ' ὦπα.
 Δι
 πόλεσι χνόων, πάντας ἡρώ-
 νων δόμους,
 μαθῶν ποθῶν, ἅ τις σὸν οὐ
 τιμᾷ κρᾶτ' ῥ',
 καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἰσυχον εἰ-
 δὼν φρεσὶ
 νικαμέντων, ἄνασσε, σῶν βίῃ
 χρεῖν,
 Διὸς δ' ἰθάδε φῶτι, ὕλην ἡρᾶ
 θράσος,
 ἱφραξί πῶ λαοῖσι, καὶ κατα-
 μνήτῳ,
 ὧς οὐκ ἔσι σὸν κρᾶτ' ῥ' οὐδ' ἄς
 σμιορ,

Ac deierare, vim tuam venerabilem

NVN. Domina per oppor-
 tunate fers obuiam:
 Audi, neq; enim tibi nunci-
 fero a friuolum,
 Sed socia verbis ipsa res ad-
 iungitur.
 Nam ciuitates, ut statueras
 vndiq;
 Lento pede vestigans, tib
 scrutabar domos
 Cunctas, ut aduertere si qui-
 tuam
 Potentiam non debito mor-
 coleret,
 Alioq; tuarum vi manuum
 sat repperi
 Regina domitos, mente bon-
 quiescere.
 Isti sed audaces duo, confi-
 dentia
 Freti sua non defierunt di-
 cere

No

ἰκ' ἐκβολὸν βροτῶν σι θεία
σοσιρβίς

ῥιόπρ' ἑραταῶς συνοχμαῖς
δισμῶ πόδα

νιμπλαῖς ἤκω, εἰδὲ δ' ἀνύς
ἔς δ' ἴδο.

Π. ἴς ἑραπνὸς ἱππὺς ἀγγέλων
ῥιόσι μοι

εἰν' ὅτ' ἀπὸ γῆς ὅρα δ' ἄντα
λιπὼν,

ῥιόσι; ἔσθ' ὡς μιλύων, ἴς ἱ.
δωτάχ' ὅτ'.

Αγ. πρῶτον μὲν ἱλιπον πρῶτον
βαθμῶν κλίμακα,

ἐπὶ τῶν τριμῶν δ' ἀνύσις
ἄρμους,

ῥιόσι με δ' ἔχεται κορυφῶν
λῶδον πῆδον,

σκληροῖσι τρῶσι ἀντιρῶδον
κρίμασιν.

ὅστις δ' ἀνύς ἱππὺς ἀνύς
νοῖς ἱππῶν,

ἱππὺς ἱππῶν χάλιξιν ἀνύς
δῶν

ἡ δ' ἄντα ἱππῶν ὅτ' ἱππῶν
λίθων.

μὲν δ' ὅτ' ἱππῶν πρῶτον ἱππῶν
αἰς ὅτ'.

Stratam silicibus ingrediebar semitam,

Ituq' scrupulis acutis asperam,

Hinc incidens in lubricam & Planam viam,

Non esse, sed exortem voluit
mortalium

Te generis ac vita. Religans
igitur pedes

Mox fascijs, vehementer ap-
properans, die

Iam deniq' quinta veni, lassus
itinere.

Nam tota ferme duo stadia
peritanti.

P O D. Quam subito ades,
ô nuncie velocissime?

Sed cuius obsecro regionis
terminos

Duros & inuios reliqueris,
explica,

Clareq' refer, ut celeritatem
intelligam.

N V N. Quinq' graduū sca-
las reliqui primitus,

Tremulas quoq', luxatis tra-
bium compagibus.

Deinde sternax me excipit
mox area,

Duris retinens ad pedes im-
pulsibus.

Quod iter ubi confeci gran-
uibus vestigijs,

ἵστασθαι ἀντὶ τοῦ πρόωτι, διὰ λυ.
 τὸ δὲ μὲν
 ἵστασθαι ὁπίσθω πηλὸς ἀσθενῶ
 σφύρα,
 δὲ ἐκ τῶν ὧντι νῦν τὸ ἐν μὲν
 λῶν ἰσθῶς
 ἔρφα, βάσθαι μὲν ὁ βράχινον
 μῦθον.
 ἔκτα μὲν διχίται πᾶρ δὲ μῦθον
 ἐκ μὲν κῶτα
 πλεῖστα μὲν κίλινον, ἀπὸ
 οὐκ ἀσθενῶς.
 τὰ μὲν γὰρ ἴσθαι, τὰ δὲ ἐκ τῶν
 ὁρίματα
 ἡπύα, λαίαναν, ἱππύα
 τῶν.
 ἵππῳ δὲ τοῦτον ἱππύα ἐκ τῶν
 ἵππῳ πόδα,
 ἱππύα ἱππύα ἀσθενῶς πᾶρ
 ραρ σφύρα,
 ἵππῳ ἀπὸ τῶν πᾶρ δὲ μὲν τῶν.
 λατῶν.
 μύθῳ γὰρ ὁ πᾶρ σίς, τὰ μὲν τῶν
 ἵππῳ ἱππύα.
 Πῶ. οὐκ ἂν μὲν τῶν, βίαντις,
 πᾶρ δὲ μὲν
 ὁρῶς πᾶρ πᾶρ, τῶν δὲ σὺ πᾶρ
 θυμῶν
 ἵππῳ τῶν ἀντὶ σφύρα ἱππύα
 μῦθον.

ἵππῳ

Dum propero progredi, f
 lutum retrahit
 Calces malè firmas illi
 coenum retrò,
 Quà transeunti liquidus
 membris mihi
 Sudor fluebat, ager ut fe
 sum gradus
 Desisteret: inde lassus om
 corpore,
 Latam quidem, ast tuta
 minus insisto viam,
 Varij: hinc & inde me v
 hiculis
 Ut currerem cogentibus
 orgentibus.
 Quare celeriter subleua
 segnem pedem,
 Transuersus occursum fug
 ens, cessi loco,
 Donec cuius quadriga trans
 retrolis.
 Mystes enim tuus nequit a
 currere.
 P O D A G. Non grat
 hac rectè tibi res ges
 sit,
 Mi nuncie. tuæ nanq̃ pron
 pitudini
 Parem rependam gratia
 precio pari.

At

ἔγω δὲ ἱεὶ δῶρημα θυμῶν
 τόδῃ,
 ἔξῃς τριτίας παρὰ σὲ λείψω
 πόνων.
 ὁμῆς δ' αὖ μισροὶ καὶ θύοις ἐχθί-
 πῶι,
 τίνω πότ' ὄντορ, καὶ τίνωρ πρὸς
 φονότου,
 ὧλματι ποδάγρας ἀνθ' αἰν-
 λαδὶ ἑρπτα,
 τ' ὅδ' ὁ Κρονίδας οἶδ' ἐν νικῶ-
 σαι βίαν;
 λήγῃτ', ὃ ἑλπίσιν καὶ γὰρ ἑρπῶν
 ἐγὼ
 ἐδάμασσε πλείους, καὶ γὰρ ἐπὶ
 παντα ὅσοι.
 Πείαμ' ὅ ποδάγρας, ποδά-
 γρὸς ὅν ἐκλήϊζεν.
 ἔθανε δ' Ἀχιλλεύς, ποδάγρ' ὅς
 ὅν, ὁ Πηλεΐδης.
 ὁ Βιηροφόντης, ποδάγρ' ὅς
 ὅν, ἐκπύρεται.
 Θυβῶν δ' αὖ αἰσῆς, οἶδ' ἵππος, πο-
 δάγρ' ὅς ἐν.
 ἐκ τῶν Πηλοπιδῶν, ποδάγρ' ὅς
 ἐν ὁ Πηλεΐδης.
 Ποίαντ' ὅς, ποδάγρ' ὅς ὅν,
 ἔρχεται.
 ἄλλ' ὅ ποδάγρας, Θισσῶν
 ἐν ἡγεμόν,
 Dux Theſſalorum, qui simul atq; prælio

Atque hoc adeò gratum tibi
 sit præmium,
 Posthac triennio semel ma-
 gis leues
 Tentare te nostros dolores
 perferam.
 Sed vos scelesti, dijs & inul-
 sissimi,
 Quinam, vel à quibus parè.
 tibus editi, (tenia,
 Audetis obniti podagræ po-
 Cuius superare vim nequit
 Saturnius?
 Heus dicite pessimi : quoniã
 heroas ego
 Quamplurimos domui, sapi-
 entes ut sciunt:
 Priamus pede celer ille, ca-
 nitur podagricus.
 Perijt Achilles podagricus
 ille Pelei.
 Et Bellerophontes podagri-
 cus me periclit.
 Podagricus & Thebanus e-
 rat dux & Oedipus,
 Et ex Pelopidis podagricus
 erat Plesthenes:
 Et filius Pæantis etiam pos-
 dagricus (alius celer
 Dux præfuit classis, fuit &
 Victus

ἔστι γὰρ ἔπειτα Πρωτοσίλα^Θ
 ἰρμάχε,
 ὅμαι ποδαγρὸς ὄρε, καὶ πορῶρ
 ἤρχι σόλῳ.
 Ἰθάκῃς ἀνακτα, Λαδτηγάδῳ
 Οδυσσεῖα
 ἰσὶ κατῖπτενον, οὐκ ἀκάνθα
 πρυγόν^Θ.
 ὅς ἐστι χαρὲν ὄντων, ἢ δυσδαίς
 μιν ὦ.
 ἔστω πάθος ἐκόλασεν, οἷς δι-
 φάκαται.
 ἰα Σύροι μὲν ἰσμήν, ἐκ Δαμασ-
 σκῆ τῇ γῆν.
 αἰμὴν ἢ πομπῇ, καὶ πρυγῇ κρητῆς
 μύθοι.
 γλῶσση καὶ βάλασθον ἰφίποδες
 πλανήμενοι,
 ἔχοντες δὲ χρίσμα παρὰ δόρυς
 ἐν τῷ δέ,
 ἰσὶ ὃ πρηνόρῳ μὲν ἀλγύνταρ
 πόνοις.
 Πο. τί δὲ τὸ χρίσμα, καὶ τίς ἡ
 σκοπὴ, φράσον.
 ἰα μὲν γὰρ μισιγῆρ ὄρε^Θ ἐκ
 ἰσὶ φράσον,
 καὶ λοῖδια θνήσκοντες^Θ ἵπτοι
 ἀπὸ πατρὸς,

ὅς

Me talia dicere tibi planè non sinit,
 Nec ultimum morientis edictum patris,

Victus ceciderat^k Prote-
 laus, praefuit
 Classi, podagricus licet
 aeger foret.
 Ithacæ quoque principem
 Laërtae filium
 Ulysses, ego, non spina ne-
 cuit trigonos.
 Nunquam ergo gravi furi,
 calamitosissimi,
 Pœnâ patiamini meritis ve-
 stris parem.
 M E D. ^m Syri quidem
 genere Damasceni su-
 mus.
 Multaⁿ fame verò coacti
 inopia,
 Terrâ & mare peragramus,
 errantes, vagi.
 Habemus autem quod patet
 unguentum dedit,
 Per hoc mala consolamur
 agrotantium.
 P O D. Cedò, quod un-
 guentum? quis illius has-
 bitus?
 M E D. Sacrarum tacen-
 di ius mihi iurandum
 datum

Qu

ἰταξί καὶ τὰ φάρμακα μί-
γα ὠνέσθαι.

καὶ οἱ πάσης οἰδῆς ἡγε-
μύλω.

Πο. ἔτ', ὃ κατὰραδί, καὶ κα-
κῆς ὀλέμφοι,

ἔσιν τίς ἐν γῇ φάρμακον δε-
σις τόση,

ὃ χροδὶν οἰδῆ τῶν ἱμῶν πῶ-
σαι βίαν,

ἀπ' ἑα τῶνδε σύμβασιν
συνδῶμιθα,

καὶ παρὰ σώμην, ἔτι φαρμα-
κα ὠνέσθαι

ὑπέρτονον πύρρον, ἄτ' ἱμαί-
φλόγω.

Αἰνῦτ', ὃ σκυθρωπαί, πάντο-
θεν ποτέμφοι.

βάθνοι, πάριθοι τῶν ἱμῶν
βακχισμάτων,

πιλάξτε' ἄσθρον. καὶ σὺ μὲν
ποδῶν ἄκρον

φλίγμασι τῶνδε, δακτύλων
ποδῶν ἄγχι·

σὺ δ' σφυροῖς ἱμβαν, σὺ δ' μη-
ρῶν ἄπο,

ἰς γόνατα λαβὴ πικρῶν ἰχθῶ-
ρων βάθθαι,

ὑμῖς δ' χαρῶν δακτύλους λη-
γίξτε.

Βά.

Qui iussit hanc celare nos
vim pharmaci,

Quod sciuentem te quoque
scit compescere.

PODAG. An igitur, ὃ
execrabiles, malè per-
diti,

Vllius usquam tanta vis est
pharmaci,

Meam quod iniunctum vim
sciat compescere?

Sed sine, paciscamur age tas
li fœdere,

Et experiamur anne virtus
pharmaci

Futura sit superior, an flam-
ma mea.

Huc ὃ seuera statim undiq̃
conuolantia

Tormēta, præsides mea va-
sania,

Ocyūs adeste, tuq̃ soleas in-
firmas

Pedum, sub ipsos usq̃ digitos
vrito:

Tu calcibus infili, profun-
dam tu riges

A' fœminibus ad genua oīa.
bem felleam:

At vos manuum repente fle-
cite digitos.

TOR.

Βά. ἰδ' ὡς ἱταξας, πάντα ὧς
διιδράκαμν.

ἔανται βοῶντων οἱ θαλάσσι
ροι μέγα,

ἅπαντα γῆα πεσούσῃ σπινθὲς
μυοί.

Πο φέρετ', ὦ ξένοι, μάθομαι
ἀπρίκιστα,

ἢ χειρὶν ὑμᾶς φάρμακον
τόδ' ὀφιλῆ.

ἄς γ' ὅπως τόδ' ὄναι ἀντί-
ξυμῖμοι,

λιπὼ γαῖαν, ἄς μυχὸς ἄ-
μυχθονός,

ἔισθ', ἄφαντες, πύματα Τῆρ
τάρυ βάθος.

ἰα. ἰδὲ, λήκειςαι, καὶ χαλᾶ φλο
γμὸν πόντου.

οἱ μοι παπαί γε, τέρομαι,
διόδυμαι,

ἅπαν ὠπρῆμαι γῆον ἀσκόπων
κακῶ.

οὐ Ζηνὸς ἑδρανὴ ἕτορ αἰσρῆ
βίησ'.

οὐδ' αἰὲς θαλάσσης ἑὶα μάνη-
ται βλυθῆν.

οὐδ' σποδὴτὴ καὶ λαπ' ὅση
βία.

μὴ κάρχρον πορθεῖ με δῶγ-
μα Κῆβερ;

An asperos sustineo morsus Cerberi?

TOR. En imperata singu-
la tibi fecimus.

Iacent, miseri quæ clamitant
gravisimè,

Per omnia torti mæbra tuæ
complexibus.

PΘD. Nunc agite, ô hospi-
tes, videamus optimè,

An illiūm vos nunc muniet
hoc pharmacum.

Nam si palam aduersum fu-
erit illud mihi,

Mundum relinquens, abdi-
tor terre sinus

Subibo, & P infimos abyssos
Tartari,

Obscura & ignota omnibus
mortalibus.

MED. En vnxi mus, leuat
neq; dolores tamen

Podagricus. Heu proh do-
lor, heu tabesco miser at-

que pereo,

Omnia populatur membra
neq; cæcum malum.

Non Iupiter fert tale telum
fulminis, (æquoris,

Non vlla sic procella sauii
Non impetuosi tanta vis est
turbinis.

ἡ τις ἰχθύνῃς ἰὸς ἀμφόβος
 σκίται,
 θάβρεχθης ἰχθῶνι λυγρῶν
 πύλων;
 λίσσῃ ἀνασφῶν φάρμακον ἔδ
 ὅτ' ἐμὸν,
 ἔτ' ἀποδιώσται σὸν ἀναχαι-
 τίσσας θρόνον,
 ἡ ποῖς δ' ὡς πᾶσας παρ' ἵθιν
 νικᾷς βροτῶν.
 το. πᾶσθαι βάνοι, ἡ πό-
 νος μὲν ἔστι
 μετανοήτων ὡς ἐμὸν ἔαρ
 μολῶν.
 ἡ γυνώσκω δ' πᾶς τις, ὡς μὲν
 νηθεῖν
 ἡ κτλ. ὅτ', ὅρμακός οὐ
 πᾶσθαι.

Num¹ virus Echidnae mema-
 bramea depascitur?
 An^u tunica Janie incla-
 Nesi sanguinis?
 O dea miserere: nam neque
 meum pharmatum,
 * Nec aliud inhibere poteris
 cursum tuum:
 Victrix sed omnium omni-
 bus es suffragijs.
 P O D. Desinite nunc tor-
 menta, dolores cedite:
 Mecum quia cæpta litis il-
 los ptenitet,
 Et norit unusquisque me soa-
 lam omnium.
 Y Illachrymabilem ὅτ' ima-
 meditabilem deam.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a Etwovon friuolum.] Inutile. Sic apud Homer. Il. 6: ἰτῶ-
 νος ἄχθος ἀπὸ γῆς, telluris inutile pondus. ὅτ' Odyss. v. b Sa-
 turnius?] Iupiter Saturno genitus xronos ὅτ' Saturnius di-
 citur, ἀπὸ χρόνου. Sic Virgil. 4. Aen.

Nec Saturnius hæc oculis pater aspicit æquis.

Porro ὅτ' illud legimus, Saturnum podagronum ab antiquis ef-
 fectum gressibus tardum ac remotorem. c Heroas.] Heroës
 podagrici. d Priamus.] Non solum Troiæ, sed totius ferè A-
 giæ rex, de quo Virg. 2. Aen.

Forlitan & Priami fuerint quæ fata requiras, ὅτ' c.

Hesione cum post captam ab Hercule Troiam captiva cum fra-
 tre Priamo abduceretur, redemptum flammeo suo Troiam eum
 remisit.

remissi, unde is Priamus dictus est, cum ante Podarces vocetur. e Achilles Pelei.] Fortissimus omnium Græcorum Pelei Thessaliæ regis & Theditis filius. f Bellerophontes. Glaucis regis Ephiræ filius. Hinc Manianus:

—nec adest Glauci certissima proles.

g Oedipus.] Laij Thebanorum regis & Iocastæ filius, à pedibus ex vulnere & podagra iumentibus, Oedipus est appellatus. h Phlestheneus.] Pelopis fuit filius ex Hippodamia i Poæantis filius.] Philoctetes Herculis comes, qui vnus scissæ casu, in pede, vulnere penè immedicabili affectus est, cuius fâsor cū à Græcis ferri non posset, in Lemno relictus est. Tanti opera Machaonis medici sanatus, Propertio teste, qui inquit:

Tarda Philoctetæ sanauit cura Machaon. k Protefilaus.] Vnus ex Græciæ principibus primus Græcorum omnium ante Ilium interfectus, unde non sine omine quodam, et futura mortis præsagio Protefilaus videtur appellatus: id est primus mortuus, Ausonius:

Protesilaë tibi nomen sic fata dederunt,

Victima quod Troiæ prima futurus eras.

l Odyssæa Vlysses.] Rex Ithacæ, Laërta filius fuit Vlysses Telogonus autem eius ex Circe susceptus filius, patrem suum videlicet cupiens, Ithacam profectus est, ubi cum incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione, patrem incognitū spina venenosa trigonis piscis transfixis. Trigon verò marina traditur feralethalis præcipue, adeò ut si aculeo truncum arboris percussus inarescat protinus. Hunc denique Vlyssis necis fuisse causam tradunt. Et inde à Nicandro ὀλοιστὴν τευγῶνα nuncupatur. Trigona nostri pastinacam conuertunt. m Syri Damasceni.] Damascus Syriæ vrbs antiquissima, palmularum fertilissima, prunorum, quæ inde Damascena vocantur. Luc. lib. 3:

Et felix (sic fama) Ninos, ventosa Damascus.

n Fame coacti & inopia.] Tales sunt nostri seculi Agyri receptarij, circulatores, p̄sidi & Christianis infestis Iudæi, an fastidica chymistæ, et in genus nebulonū, qui impunè per hominum mortes experimenta sola agūt et cōsectantur. Nomē meici sibi dicāt, & in medicina professione, ut fuci in aliena apū aluea irrepunt, oppidatim q̄stus causa oberrāt, ac à diuitib. stipē per-

de j

ANNOTATIONES.

de suis gloriantur remedijs, ac sua adulatione ignobile inescant
vulnus, quidē ferē omnia ex integris receptorum fasciculis citra
ationis iudiciū, agunt. • Fellem tabem } Amarū humo-
rem: fellis enim humor est amarissimus. p Infimos abyssos
Tartari.] Profundissimos inferorum locos q Cæcum ma-
lum.] Colum. lib. 1. Sæpe, inquit, cōtrahuntur cæci morbi, quo-
rū causas ne medici quidē perspicere queunt. Sunt enim insidio-
si, occultè mali, latenses, & qui videri non possunt. Persus sat. 4:
Cæcum vulnus habes, inquit. Virgil. 4. Aen.

Vulnus alic venis, & cæco carpitur igni.
Es paulò possit: — est mollis flamma medullas
Interea, & tacitum vinit sub pectore vulnus. Horat.
Sed vereor ne cui de te plusquam tibi credas,
Non si te populus sanum recteq; valentem
Dicitet occultam febrem sub tempus edendi
Disimules, donec manib. tremor incidat vinctis.
r Telum fulminis.] De eo antè in proximo Choro. Ouid.
lib. 2. Metam.

Spestat & in dextra missile fulmen habet.
Virgil 1. Aen.

Nate patris summi, qui tela Typhoea temnis.
• Morsus Cerberi] Cerberum tricipitem ab caninis capiti-
bus effingunt poëtae, Tartareumq; custodem statuunt, morsu ad-
modum aspero, qui quos icit, statim interficit. • Virus Echid-
næ.] Id est viperæ. capitur & pro Hydra ab Hercule occisa, &
pro quocūq; serpente. Hesiodus Echidnam ait dimidia sui parte
Nympham: Dimidio altero immanem anguem. Mantuanus:

Vel quia letiferæ dentem non sensit Echidnæ.

• Tunita sanie tineta Nessi sanguinis.] Nessus vnus ex
Centauris, Ixionis ex nube filius, cum Herculi ad Euenum flu-
uium operam suam obtulisset ad Deianiram in ripam vltiorem
traiciendam, iamq; traicte vim inferre pararet, ab Hercule
sagittis est confossus. Quare cum iam mortē imminere videret,
Deianiræ vestem tradidit, sanguini suo infectam, vim amatorij
illi inesse simulans, virumq; alterius saminæ amore captū, ad i-
psius amorē posse reuocari. Cuius verbis illa temerè fidem adhi-
bens, Herculi in Oeta monte sacrificati, per Lichan puerū vestem

tam misit, quam quum ille induisset, veneno statim per visce
serpente, doloris impatientia in ardentem sese rogum coniec
Hinc Nesselus, a, um. Ouid. in Epist. Deianira ad Herculem :

Illita Nesselio mihi tibi texta veneno.

* Nec illud inhibere poterit cursum tuum.] qui n
temitissar ante quadraginta dies, referentibus Hippoc. 6.
phor. 49 & Corn. Celso, lib. 4. cap. 24. & ultimo. y Illachr
inabilem.] Inexorabilem, & tam duram, ut ad lachrym
aut misericordiam commoveri non possim. Hoc epitheton H
ratiue Plutoni tribuit libr. 1. Carm. 2 Immedicabilem
Quæ medicaminibus non potest sanari Linius: Non tam in p
ticulo, um quam longum morbum implicitum. Idem: Longi
quum forsitan & in, anabilem morbum efficiat.

CHORVS.

Hexametři μέτροι & Anapæstici Dimetri.

Χα. ὅτι Διὸς βροντῶς Σαλμ μονί & ἥενον βία, ἀπ' ἰθαυ, ψολόγῃ δαμά & ὧς ἔρφα βίνα ἐκ ἰείας ἱζάρη Φοίβη Σάτυ. ρ & Μαρσύας, ἀπὰ λυγρὸν ψάρα λένυ ὠρί δίρμα πῖρος. πρόθ & δάμυρον δι' ἔμθ. κὰς ἔχῃ Νιόβη, ἀπ' ἱτι μυρομένη πῆχιδ πρ- νὸ δάβρυ Σιπύλῳ, Μνο-	Non vis a Salmonei cōter dere cum tonitribus, Ausa Iouis, pœnas euade salua potuit: Verum animo repressa, r pentec fulmen Dei Pumigero Stygias detrud turicta sub aquas, Nec B satyrus Phœbo cō gressus Marsya tulit Inde voluptatem, cum dir pit vndique cutem & Pythius illius, non præm grata referens
--	--

Litis habet memorem, a luctu quoq; sortia Niobe
Namq; & adhuc lugens Sipylum rigat vda lachrym
& Mæon

Μακονία δ' ἀράχνη Τεττανί-
 δ' ἔλθω ἄς ἴεν,
 ἀπ' ὀλέθρου τυποῦ, ἢ νινῶ
 τι νύματα πλίκαι.

ὃ γὰρ ἴδω μακάρων ὄργαις
 θράσος ἐνὶ μύθῳ,
 ὡς Διὸς, ὡς Λητῆς, ὡς Παλ-
 λάδος, ὡς Πυθίης.

ἥπιον, ὃ πάντῃσι φέροις ἄλ-
 γηρα Ποδάγρα.

ἡδύορ, ἱλαφρόν, ἄδριμν, βρα-
 χυδασίς, ἀνέδωρον,
 ἑυφορορ, ἑυκλήδωρ, ὀλιγοδρά-
 νις, ἀποείπαδωρ.

ποικαὶ μορφαὶ τῶν ἀτιχοῦ-
 τωρ.

μειλῆται δ' ὀνόμαρ καὶ τὸ οὐ-
 νηθῶ

ὅς ποδαγρῶντας παρὰ μν-
 θείδω,

ὅθῳ ὠδύμω, ὃ συναυκλή-
 ροι λίσσῳ

πόναρ, ἀτὰ δοκασίητ' ἐκ ἐ-
 τιλίδω.

ὅτις δ' ἀδοκασίητ' πόναρ ἑρ-
 θίη.

αἶς

Maconis ad lites Arachne,
 quia Pallada vocat
 Perdita, nunc scelus id testati-
 tia stamnaplicat.

Impar enim est diuorum
 affectibus humana vis:
 Ut Ioais, vi Latona, vi Pal-
 lados, vi Pythi.

Mites ergo feras cruciatum
 atq; faciles,

O' celebris, cunctisq; locis
 dea nota Podagra,

Perq; leues, & acuiq;, &
 breuiter noxios

Abq; dolore, nec intoleran-
 biliter, bene suos

Qui teneant fines, sint exi-
 guumq; validis

Quisq; gradum non impedi-
 ant facientibus iter.

Multa sunt formae miserorū,
 rum;

Sed podagricos soletur
 morbi

Exercitium & consuetudo,
 Quare aequanimiter nobis.

cum

O' quotquot in hac estis naui,

Cruciatu ex animo eycite.

Quod si quae placeant, non sunt,

Et iter non placitis dii inueniunt.

πᾶς ἀρχίδω τῶν πασχόντων
 ἡμῶν ὁμοῦ καὶ σκωπόμεν.
 ὅτι οὐ γὰρ ἐστὶν τόδε πᾶγμα.

Quisquis es hic cui morbus
 grauis est,
 Te ludi rideri q̄ feras.
 Nam hæc huius ludi natura est.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

α SALMONEI.] Salmoneus Aeolis regis Elidi filius, qui diuinos honores petulantius quæreret, Iouemque structo aneo pence, tonando & iaciendis fulminibus imitaretur, ab eo fulminatus in infernum deusus est. Vide Virgil. lib. 6. Aeneid. & quæ ascripsimus in principio Timonis, & in Philopatre. β Satyrus Phœbo congressus Marſya.] Marſyas iibicen ex Celenis oppido Phrygiæ, ea temeritate fuit, ut ipsum essan Phæbum ad musica & cantus certamen auderet prouocare. Sed temerarius eius conatus turpiter illi ob imperitiā cessit. Nam à Phæbo victus & excoriatus est. Vide Ouid. lib. 6. fast. Noſtri Luciani dialogum Iunonis & Latonæ. Eius quoque mentis fit in Harmonide, & aduersus Indoctum librorum iupelleſiſumenſem. γ Pythius.] Apollo nuncupatus, ut nouissimum est à Pythonæ serpente, Apollinis sagittis confecto, cuius fabula ab Ouid. in Metam. planè descripta est. Profer. lib. 2.

Pythius in longa carmine veste sonat.

Δ Luſtu foeta Niobe.] Tantalus fuit filia, & Amphionis Thebanorum regis uxor, quæ cum viro suo, sex filios, totidemq; filias peperisset, animo elata, Latonæ sese proferre non dubitauit. Quæ mobrem indignata dea Apollinis & Dianæ sagittis libera eius ad unum omnes interficiendos curauit: Niobenq; ipsam ſibi conuiſiantem turbine uenti in Aſiam rapuit & iuxta Sepylæ Mæoniæ urbē (quæ illi patria erat) in saxū transformauit. Videtur hanc fabulā apud Ouid. 6. Metam. Ad quam alluſit etiam Lucianus in Philopatre: in ſuo Somnio, & in Luſtu. ε Mæonias ad lites Arachne.] Puella quædā Lydia olim fuit, nomine Arachne, quæ Mineruæ uendi omne ſuendi, texendiq; artiſcium docuerat. quibus dotibus illa ſuperbiens, negabas ſe à Mi-

neru.

nerua doctam, ac eò processit arrogantia, ut Palladi se non re-
reteretur equare, deamq; in certamen vocare. Idcirco indignata
Dea venit, virginemq; acriter obiurgata, opus mi. is imaginibus
intertextum ac varium radio discidit. Quod virgo agerrimè
ferens, laqueo vitam finire decreuerat. Sed Pallas illius calum
miserta, non quidem statim eam mori voluit, sed ita tenuissimo
funiculo pendentem in araneam transformari:

Atq; ita viue quidem, pende tamen improba, dixit,
Lexq; eadem poenę, ne sis secura futuri,
Diſta tuo generi, serisq; nepotibus esto,
Mœonis —.

Nam Lydia aliter vocatur Maonia. Quid lib. 6. Metamorph.

Mœonięq; animum fatis intendit Arachnes. —

Hæc, authore Plinio, linum & rotia fertur inuenisse. Eius item fi-
lius suos reperit. [Impar est deorū affectib. humana vis.]

Deum enim hominibus potiorē esse nemo ignorat. Aude quod

Ἀγυαλί & γὰρ τ' ἐν τοῖς βροτοῖς αὐτοῖς δαμνῶν: id est,
Ardua res homini mortali vincere dūmen.

Extat Creontis sententia aequè pia:

Οὐκ μάλιστα οὔτις αἰδέσθων δέεται.

Violare diuos, nemo quit mortalium.] Non enim
Deū fallit homo, nec factis nec consilijs. Hæc admonent, inauspi-
catò cedere, quacūq; aduersus Deum instituuntur. Freti enim
nimium suis viribus, vel à Deo faci è vincuntur. n Multę sunt
formę miserorū.] Agrosantiū De morborū multitudine &
numero Plin. lib. 7. cap 51 & lib.: 5. ca. 2. Trecentis enim mor-
borum generibus homo infestatur. Et exoleti veterū morbi, quo-
tannis denuò incrudescunt, ac renouantur, tū in morbis, nil mo-
dò accidit quod non acciderit olim. In tanta autē morborum pha-
lange, Podagra immedicabilis dicitur hęc, nodoso. cōficiens ar-
ticulos, in cuius cura, quisquis peritus fuit, Medici physici
honore diuino dignabitur. Hippocratis etiam encomio celebran-
dus, quæ ais, ἰν τῶν φιλόσοφ & ἰσόη &, Medicus philosophus
Deo equiparandus. ¶ Sed podagricos soletur morbi Exer-
citiū & cōsuetudo.] Quod autē prius erat violentū, ac pro-
inde molestū, assuetudine primum fit leue, postea etiā incundū.
Aristot. lib. rhetoricorum 1. disputans de incundis, docet ea in-

cunda esse, quæ vel secundum naturam sunt, vel quod huic proximum est, assueta. Unde illud vulgo iactatum ἐστὶν ἡ ἀνάγκη φύσει. i. usus altera natura. Natura nihil effici acius potentiusve. Huic parem aut certe proximam vim habet assuetudo. Et nihil interest inter naturam & usum, nisi quod interest inter semper & plerumque. Perpetuum est quid indidit natura, frequens quid usus afficit. Qui malis assuevit, ac permulta tulit, commodius fert & aliud, si quid inciderit infortunium. Tamen valet assuetudo, ut mala quibus assueverimus, optima videantur. Huc pertinet & Quid illud:

Quod male ters assuecisse, ferres bene multa vetustas

Lenit —. Cognitum enim malum, aut vitamus, aut nos ad id accommodantes ferimus. Aristot. lib. Moralium Nicom. 8. Dum fatentur esse molestum, sed iam assuevimus, ut aiunt.

Quotquot in hac estis navi } Id est, in communi morbo & periculo. Siquidem ad eos, qui eodem vehuntur nauigio, periculum naufragij communiter pertinet: neque magnopere refert in prora sint, an in puppi, an in carina, cum nihilo magis absint à discrimine. Cicero Epistolarum familiarium secundo ad Curionem: Esi vbi cunq; es, ut scripsi antea, in eadem es navi, tamen quod abest gratulor. Idem alibi: Hoc miror enim, quorundam, quoniam hominem ita pessundare alterum velle, ut etiam navim perforet, in qua ipse navi gerit: hoc est, ut rempublicam evertat, cum quæ sit etiam ipsi pereundi. Aristophanes in Vespiis. ὅτε τῆς πόλεως γὰρ ἐστὶ τὸ σκάφος ὅλα. i. de ciuitate est, naue de tota puta. Est autem familiare poetis à nauibus ad Rempublicam similitudinem mutuari. Pro eodem Seneca lib. epist. 3 Non sum tam improbus, ut curationes ager obeam, sed tanquam in eodem valetudinario iaceam, de communi malo tecum loquor: dicitur autem Seneca valetudinariū, locus ubi agroti iacent & curantur, quod Greci νοσοκομείον. Corn. Tacit. de Orat. Qui in eodem valetudinario, habet & hanc maciem probant.

ΩΚΥΠΟΥΣ.

OCYPTVS,

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Ωκύπυς, Ποδολεῖον καὶ Ασπιῆας υἱὸς Ἰσθίου, καὶ αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ, γυμναστῶν τὴν καὶ κωμῳχῶν μὴ ἀμελῶν. πάλαι

λάκεις. ὃ θρασύ τὸς ἰχορμούς, καὶ τὸ ἀπύκνυ Ποδάγρας, κα-
 βήλα, φάσκων μηδὲν ὅλως εἶναι τὸ πᾶθος. ἡ θεὸς τοῖσι κα-
 ραῖνα κ' ἔδωκε ποδῶν ἀσπίδα, τῷ δὲ αὐτίκως φέροντες, καὶ ἀρ-
 νημένους, ὑπὸ τοῦ ἔλως πῆλπι ἡ θηός. Ἡ μὲρ σκλήν' ἔδραμεται
 ὑπεκρίται ἐν Θήβαις. ὃ ὃ χορὸς συνίστηται ἐξ ἰπχωρίων πα-
 दाγρῶν, συνελθόντων τῷ Ωκύπῳ. Τὸ δὲ δράμα τῷ πάλιν ἀ-
 σάων. Τὰ δὲ δράματα ὡς ὅσα πα, Ποδάγρας, Ωκύπας, Τροφῶς,
 Ιατρός, Πόσις, Αἰχίλος.

Cypus Podalirij & Aftasij filius fuit, pulchritudine
 ac viribus præstans, gymnasiarumq; & venationum
 in primis studiosus. Hic cum sæpe videret eos qui à rigi-
 da Podagra detinerentur, irridere illos cœpit, dicentibus ni-
 hil esse prorsum, cur illi tantos dolores præ se ferrent. In-
 dignatur itaq; dea, ac pedes illius inuadit. Qui cum ab i-
 nitio cōstanter ferret, ac morbum derectaret, tandē à dea
 totus prosternitur, & supinus decūbit. Scena quidē, siue
 ætio fabulæ apud Thebas esse intelligitur. Chorus au-
 tem ex popularibus eius loci podagricis constituitur,
 qui omnes Ocypum pariter coarguunt. Fabula est ex
 iis quæ pro valde vrbanis habentur. Interlocutores fa-
 bulæ sunt: Podagra, Ocypus, Nutritor, Medicus, Labor,
 Nuncius. Proloquitur autem Podagra. Poëma imper-
 fectum & mendosum est &, vt Erasmus addit, ne micam
 quidem Lucianici salis habens.

Προλογίζει ἡ Ποδάγρα.

Δ Βίην δ' ἐν βροδοῖσι, καὶ
 δυσχύνῃ
 Ποδάγρα λέκλυμαι,
 δένον ἀνθρώποις·
 δούμῳ δ' ὠκυνοῖσι τὰς πόδας
 βρόχοις, (μὲν.)
 ἔρβροισιν ἐσθραμῶ, μὴ νοῦ
 Ἰνγρεσσα ἐλάμ sub arinum compagine.

G Ravis hominibus
 inauspicati no-
 minis

Podagra vocor, mortalibus
 dirum malum:

Quæ vinculis adstringo
 neruorum, pedes,

ZZZ 4

Ridere

γὰρ δὲ τὸς πληγῆτας ἦν' ἵς
 μου,
 καὶ μὴ λίσσοντας ἀπικῆ τῆς
 συμφορᾶς·
 ἀπ' αἷς ματαίᾳς πρόφασιν
 ἐξησκηψύς·
 ἅπας γὰρ αὐτὸν βυκολῆψω.
 Δοσομῶρ,
 ὡς ἰουλοσκηψ, ἢ πεκόψας
 ὧ βάσιρ,
 λίσσας φίλοις, μὴ φράσας πλὴν
 αὐτίαν.
 ὁ μὴ λίσσας γὰρ, ὡς Δοσομῶρ λας
 θῆρτινᾶς,
 κόν' αὖ δὲ γ' ἔρπασ μινῶν,
 ἡδὲ μὴ θίλῃ·
 καὶ τότε λαμασῶν, ὀνομασῶν
 με τῶνομα,
 πᾶσι θεῖαμβος, ἐμβέβασα κτῶν
 φίλοις,
 πόν' αὖ δὲ μοι σωξός δὲ τῶν
 λακῶν·
 ἐγὼ γὰρ οὐδέρις ἄμι τότε λίσσας,
 μόνῃ.
 τῶν αὖ δὲ λακῶν με, καὶ φρυσῶν
 λαθάσῃται.
 ὅτι τὸν ἅπασιν αὐτίαν πόνον
 λακῶν,
 ὅδ' αἱ κακέρχοις λαδιδόρ' αὖ βλα
 σφυμίαις,

Incessat ipsum maleficis convicijs,

Ridere verò soleo eos quos
 torqueo,
 Dum proloqui veram malè
 causam haud volunt,
 Aliamq̃ fictam in promptu
 habenti, qua se tegant.
 A Quilibet enim se decipit
 mendacio,
 Luxatum alicubi, aut gravi-
 ter allisum pedem
 Duro distitit, veramq̃ cau-
 sam suppressit.
 B Quod enim ipse celat, et
 latere alios cupit,
 Hoc tempus invito arguit et
 post tamen:
 Ac tum domitus, veròq̃ no-
 mine me vocans,
 Gostatur ab amicis, triumph-
 phus omnibus.
 At verò ad hanc rem adiu-
 tor est Labor mihi.
 Neque enim sine hoc ego so-
 la quicquam potuero.
 Proinde mordet me illud
 et praeordia
 Tangit mihi, quòd cum illi
 causa sit omnibus.
 Malorum, et omnes exer-
 ciet: nemo tamen

καὶ κατ' ἑμὲ πῖμπυσι δου-
 σφύμους ἀράς,
 ἡ δισμὸν ἐλπίσαντο ἐκέν-
 γῃ ἱμόρ.
 ἰταῦτα φηναρῶ, καὶ λίγα τί-
 ν' ἔχαιρ
 νάραμι, μὴ φέρω & τὴν ἡμῶν
 χολῶν·
 ἰ γὰρ δόλωρ ἦν αἰῶν, ὁ θρα-
 σὺς Ωκυπύς
 φρονεῖ κατ' ἑμῶν, μηδὲν εἶναι
 μί τι λίγων,
 ἰ γὰρ δ' ἔτι ἔργῳ, ὡς γυνὴ δι-
 δηγμένη,
 ἀντίστακα τῶν ἀθιρῶν πα-
 τέρων ὁσέως,
 ὡς ἡν ἔθ' μοι, κονδύλων πα-
 δὸς τυχεῖν.
 ἡ δὲ δ' ὁ δὲ πόνος ἔχ' ἔλ-
 λειν τόπον,
 καὶ τὴν βάσιμ' νυγμοῖσι πρὸς
 πᾶ τὴν ἡμέραν,
 ὁ δ' ὡς δόμοισιν ἢ πάλαι πη-
 ξας ἔχον,
 πλανᾷ γέροντα, παρὰ γὰρ ὁδὸν
 ἄθλιον,

Sed ab omnibus (ita est de-
 mentia)
 Me prosequuntur imprec-
 ationibus,
 Quasi hoc mea modo effu-
 gere possint vincula.
 Verum quid ista nugor, &
 non prolixi
 Qua gratia huc aduenerim
 ad vos, proloquor,
 Iram euomens hanc intus
 omnem, ut est, meam?
 Nam cursor hic (si dijs plac-
 cet) generosus,
 Elatus animo præter alios
 Ocypus
 Contemnit, & nullam esse
 me demens ait.
 C Ego autem, ut mulier, ira
 acerbè percita,
 Illum vicissim acerbo & im-
 medicabili
 Adorta malo, ut mos est
 meus,
 Illic talum pedis certo
 petens.

καὶ Ac nunc quidem dirus las-
 bor locum eum tenet,

Plantamq; terebrat infimam stimulis suis.
 At ille, ceu cursu aut palastra offenderit
 Pedem, magistrum decipit, miserum senem,

ἡλκυσίχολον πόδα τιθεῖς ἐν
χναμύμον,
ἀνέλων αὐτὸς ἐκ δόμου
πρὸς ἰρχεται.

Βλ. πόδον δ' ὃ δεινὸς κατὰ
ποδῶν οὐτ' ἀπὸ πρὸν,
ἀπασμάτισθ', ἄβατθ', ἄπαι-
τθ' πένθ'·

πάντα ἢ γυῖον, οἷα βέβηκεν ἀ-
νὴρ,

βίλθ' ἀπὸ πέμπου, καὶ λίαν
βιάζεται,

τὸ τῶν πονούντων ἰσχυρὸν πι-
χρὸν χέρον.

Τρο. ἰππῶν σαυτὸν, ὃ ἥκνον,
καὶ λυγρὸν,

μή πως μὴ πῖπλον καταβά-
λῃς ἐν χαλῶς ἄρ.

Βλ. ἰδὲ κρατῶσι δίχα βέ-
ρως, καὶ πάθωμαι,

καὶ τὸν πονούντα πόδα τιθεῖς,
καὶ καρτερῶ·

πρωτὶ δ' ἂν ἀσθ' ἐν πασίῃ
ἀν,

ἡκρίτες ἀδυνάτθ', γογγύ-
ζον γέρον.

Τρο.

remq; opprimens.

Namq; iuniori turpe, pueros inter, est
Obmurmurans minister, inualidus senex.

Sed biliosam agrè mouens
capitum pedem

Progreditur infelix domo
psius foras.

O C. Y. P. Unde autem acci-
bus iste per pedes mihi

Sine vulnere D. improvisi
accidit dolor,

Qui neq; gradi me, neq;
loco stare patitur?

Intendoverò neruum, & a
cum olim solet

Iaculator, inde dum sagi-
tas emouet:

Cogitq; tandem vis iniqua
proloqui.

Cedit dolentium vltimu-
iam tempori

N V T R. Attolle te ipse
quæso, fili, & alleua,

Ne fortè concidens pro e
atq; claudus es,

Tecum pariter & me tra-
has proprium solo.

O C. Y. P. En teneo te ab
que pondere, & tibi p

reo:

Aegro pedi insistent, dol-

N V T

ρε. μὴ, μὴ ταῦτα, μωρὶ, μὴ
 με λυτόμην.
 ἢ μ' ὡς νύ τοι κόμην, τῶν
 ἑλῶς, ἄτι.
 νταῖς ἀνάγκαις πᾶς χέρον
 δὲ νύ τοι.
 ἔδω λήγοντι, τὸ πῖρας ἀν
 ἔκαστον.
 εἰ μὲν πρὶς, αὐτὸς δ' ὁ μὲν
 πρὶς χαμαί.
 Δι. σὺ δ' ἀνσφαλῆς, πρὶς
 καὶ ἀπονέων χέρον.
 καὶ θυμὸς γὰρ ἐν γέροντι παρὶ
 πτω, (ὅν τοι.
 πρὶς δ' ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν
 Τρ. τί μοι σοφίη, καὶ λήγης,
 αἶψά πρὸς
 πρὸν τοι καὶ ἔδω σὺ ποδὸς κοί
 λην βάσιμον;
 Δι. ὁμοίαι μ' ἀσκήρ, ἔδω
 ὡς τὸ πόδα,
 πρὶς ἔσθλα, καὶ σωρὶς ἔσθλα
 πόδα.
 Τρ. πάλιν πρὶς ὅς τις ἀπον, ἢ
 καὶ ἔδω (ἀσκήρ.
 πρὶς ὅνα τίς ἐλπίς ἔδω ἢ ὅ-

N V T R. Ne ne quid huius,
 stulte, ne mihi obijce,
 Ne fastuose me laceffe vi
 Bi iuuenis,
 Alud sciens, quod iuuenis est
 qui ius senex,
 R Quoties necessitas et opus
 hoc postulant:
 Ac crede. dicenſi, vltimum
 hoc si suberham,
 Stabo senex, at tu iuuenis ca
 des humi.
 O C Y P. At tu, parum se
 offenderis, senex, cadis,
 Et hoc, dolor cum nullus et
 iam te premit.
 G Siquidem parata in sene
 voluntas semper est,
 Sed res et opus haudquam
 quam in eo itidem vigeat.
 N V T R. Quid hæc H so
 phisticado ineptias agis?
 Quin potiùs vnde morbus
 hic cauam pedis
 Adusque plantam venerit tibi
 bi, differis?

O C Y P. Dum cursitando exerceo me, atq; tibi leuem
 Pono pedem, currens retorsi, atq; incidi
 In hoc malum, implicitus dolore quo vides.
 N V T I Denuò igitur curre, vii monebat quis sedet
 Barbamq; sub tonsore vellit hispidus.

O C Y P.

Οκ. ἐπὶ παλαιῶν, ὥς θιῶν
 παρεμβολῶν
 βαλῶν, ἐπὶ πάλιν τὴν δὲ πρὸς
 εἰς μοι.

Τρο. ποῖ ὅτι στρατιώτης γίγσ-
 ναι, ἵνα παρεμβολῶν

βάλῃσιν οὐκ ἀλλήλους, πρὸς

πλοῖς ψωδολογῶν,

τὸν αὐτὸν ἑμᾶς ἄλλοις λό-

γος ποτὶ

μηδὲν, λίζοντες τὴν ἀλίστα-

σιν φίλων.

οὐδ' ἂν ἀσπρῆς ἅπαντα ἐκ

ὁ πόντος ἂν ἐκλίνας ἱμμηλῶς

ἀσπρῆς.

Ια. ποῖ, ποῖ καθ' ὅσον ἐκλυθὲν

ὁ πόντος φίλοι,

τὸν πόδα ποτὶντα, ἢ βάσιν

παρεμβολῶν

ἱατρὸς ἔρ' ἂν ἐκλυθὲν ὑπὸ φίλων

τινός,

πάσχοντα δὲ τὴν αὐτὴν ἀσπ-

ρην πόδα

ἀλλ' αὐτὸς οὐτ' ἔστιν ὁ μὲν

τὸν ἑμᾶς.

καὶ ταῦτα

mico quopiam

Audiui eum vehementer affici malè

Dolore, qui consistere pede ipsum haud sinis.

Sed ipse hic propè iacet ante oculos meos

O C Y P. Ergo ubi pal-
 stra exerceor, K paren-
 bolam

Dum iacere luctando volu-
 hanc plagam tuli.

Hoc utique tandem credi-
 volo te mihi.

N V T R. At qualis ip-
 miles es, cedo, ut i-
 cens

Parembolam, percussus hanc
 plagam feras?

Mendacium nesciendo, falsum
 prædicas.

Eadem ista diximus aliquā-
 do nos quoq.

Fatenda veritatem, amicis
 nemini

At nunc vides ut cuncta

Quassansq. facile intorquetur
 huc illuc labor.

M E D. At ubi, ubi repe-
 riam inclivum Ocyrum
 viri,

Ex pede laborantem, & ve-
 cillantem gradu.

Medicus enim cum sum, ex

Strat

ἔται κατ' ὄνυς ὑπὶ βί-
βλημυῖ.

σπάρομαι σὺς θεῶν, καὶ
σὸν *

ἰτῶ, λίξον Ωκύπου τὰ.
λα. *

ἢ πάθοιμι τυχερῶς ἰσως ἰά-
σεται

ἢ δεινὸν ἄλλῃ, τῷ πάθεις
τὸν συμφορὰν.

καὶ ὁρᾷς με σὺν τῇ, καὶ πάλιν
σώσεις,

ἰάσῃ ἡ αὐτ' ἔνομ' ἔχον,
σώσεις,

ἄνδρες πόνοί με τῷ ποδὶ δα-
νῶ κακῶς,

ἄλλοι δὲ βῆμα, καὶ ἄλλοι τι
θῶ ποδί.

λα. πόθ' ἔτι πάθεις; μὴν-
ωρ, καὶ ποῖα πρόπας;

μαθὼν ἢ ἀλάστωρ ὁ ἰατρὶς
ἀσφαλῶς,

ἔρῃ τινος πρόσθεσι, σφαλίεται
καὶ με μαθόν.

λα. ὁρῶ μὲν τιν' ἀσκήσας καὶ τιν'
χρῆμα γυμναστικῶν,

ἄνδρες ἰατρῶν καὶ φίλων ὁ-
μολογῶν.

λα.

N Arti studentis gymnastica, plagam culi
Percussus à quodam O meorum aequalium.

Siratus supino per cubile
corpore.

Saluete iubeo per deos te,
ac iuam.

Quid istud, Ocype? dic mihi
forsan

Si forte enim cognôro, for-
san remedium

Adhibebo iam sauo dolori,
atq; istius

Tantum mali causam leua-
bo scilicet.

OCYP. At me rides, L δ
Sotet, & Soteriche,

Tutæ ipsius nomen gerens,
Soteriche.

Sauus dolor pedem mihi atro
rodit malè,

Gressumq; timide facio, &
haud planum pede.

MED. Vnde, aut quid ate-
cidit expedi, aut quibus

modis?

Nam M medicus audiens
rem ut est, dempio meum

Meliùs adit: non audiens, er-
rat ferè.

OCYP. Dum genere cur-
sus nescio quo exerceor

MED.

1α. πῶς ἔρ ἀηδὺς οὐ παύεται
 φλυγμονή,
 τόπου κατ' αὐτῆς; καὶ ἔχεις τὴν
 ἱμβροχλίω,
 ὧς ἔρ εἶπω τὰ δασυὰ τῶν
 ἰσθίων,
 ὡς μορφίαν ἀρχαῖον αἶψά.
 λὸς καλῶ.

1α. τί ἔρ δοκᾷ σοι, κατακλῆ-
 σα σου τὸν πόδα;
 ἔρ ἔρ πᾶράσχεαι μοι, γιγνώ-
 σκαρ σὶ χεῖ;
 ὧς ταῦς ὁμοῖοι πλεῖστον αἶμα
 σου κινῶ.

Ωκ. ποία δὲ, ἢ τι κινῶν ἱξῶ-
 ρῃ ἔχει,
 ἔρ ὡς δὲ δινῶν ἱκ ποδῶν πᾶν
 σης πόνον.

1α. ἰδὲ σὶ διδρόχαλαρ ἱπιφί-
 ρω ὁμοῖοι;
 ὧς ἔαρ, αὐμόδιον, ἡμιστό-
 ζυλον.

Ωκ. 1α, 1α.

Τρο ὡς τὶ τί ποιᾷς; μὴ τύχοις
 σωτηρίας,

ὧς μὲς σὶ διδρόχαλαρ ἱπιφί-
 κῃρ πόνον,

μηδὲ

MED. Cur tristis igitur
 cessat inflammatio
 Locum per ipsam? aut cu-
 neq' impositas habes
 Tinctas salubri fascias
 spargine?

OCYP. Quoniam haud
 mo ex lana illigata vin-
 ctula,

Ut quae afferant deformita-
 tem inuilem.

MED. Quid ergo tibi vi-
 detur? P incedam pedem
 Nam si hoc feres, scias licet
 quamplurimum
 Exhaustiam tibi secundo san-
 guinem.

OCYP. Fac quicquid in-
 uenire nunc nouum po-
 tes,

Ut me hoc pedum dolo-
 rem quam citò liberet.

MED. Et sectionem ac-
 tam, & arisetream;
 Cruribibulam, semicurua-
 mifeto tibi.

OCYP. Hec sine, sine.

NVTR. Soter quid ag-
 ut ne tibi Soteria

Coningat ulla, qui facinus istud facis.
 Adhibere ferisaium laborem sustines?

ἡδὲ κατὰ δῶς, πρὸς φῆρας
 ἡκαδὲ ποιοί.
 λωδὺς γὰρ ἔκλυον, ὅρ' ἀκῆπο.
 αὖτε ἔρπον.
 ἢ γὰρ παλαιασίην ἢ δρόμοισιν,
 ὡς λίγαν,
 ἐκκῶρ ἰππῆγῃ. τῷδε γὰρ ἄκρὸς
 μόν.
 ἰλθόν μὲν ἔρ τὸ πρῶτον ὕμνῃς
 ἐν δόμοις,
 παζὼν ἢ πομπῇ, καὶ πῖον ὁ δῶν
 συχῆς,
 ἐλίνης ὑπὲρ ἐκ ἀτάπεισθον,
 ἡνοὶ μόν.
 ἔπατα νυκτὸς δινπνίγῃς, ἰ.
 κρῶντας,
 ὡς δαίμονι πλῆγῃς, καὶ πάν-
 τὰ φόβον λαβῆν.
 ἔλθῃ δ' οἱ μοι, πόθεν ἔχω κα-
 κῶν τυχῶν.
 δαίμων τὰχα κρατῶν ἔξω
 ποδός.
 πρὸς ταῦτα, νυκτὸς ἀνακαθῆ-
 ναι μόν.
 ὅποια ἐπὶ νύξῃ θρῆνῃ τὸν πό-
 δα.
 ἔπα δ' ἀλὶ κτῶν ἰμῖραρ ἰσά-
 πισον,
 οὐτ' ὅτ' ἐπὶ λυγρῇ, γὰρ αὖ θάτῃ.
 μὲν δὲ κρῶν,
 Accessit, et tristem mihi imposuit manum,

Malumq; nil planè sciens.
 infers pidi.
 Falsus etenim audisti opera
 quæ audisti modò.
 Nam neq; palastra iste, neq;
 cursu, vi dicat,
 Certando læsus est. id ex me
 ergo audias.
 Principio enim saluus quia
 dem venit domum,
 Post autem Q edens mul-
 tùm, et bibens miser,
 Solus, super lectum cadens;
 somnum capit:
 Ac deinde noctu experges-
 citus occipit
 Clamare quasi et percussus
 aliquo dæmone,
 Ut omnibus clamore eo in-
 cuteret metum.
 Dicebat autem, Unde hoc
 malum mihi? heu miser.
 Fortasse dæmon posuit ali-
 quis pede.
 Noctu insuper solus quoque
 residens toro,
 S Ceu præco, lamentati dæ-
 moni prosequitur pedem.
 Ast T ubi diem iam gallus
 intonat tuba,
 Plorans,

ἐρλωῦρ, πυρίσσωρ, ἐπ' ἱμοὶ
βάζωρ.

ἂ πρὶν δὲ σοι κατὰ πᾶντ'
ἰψώζε,

τὰ δὲ ἀπὸ ἐρλωῦρ τῆς νόσου
μυσεία.

Ωκ. γίγωρ μὲν ἀπὸ τοῖς λόγοις
ὀπλίζεται,

καυχώμην ὅτι τὰ πάντα, μη-
δ' ἔρωςάωρ.

ὅ γ' ἔρωςάωρ τι, καὶ φίλοις φω-
δῶ λίζωρ,

πανῶντ' ἵσκει μασίχλω μασ-
σωμίνφ.

Τρο. πλανῶς ἅπαντας, ἅπαντα
δ' ἐξ ἅπανων λίζεις,

λίζωρ πονῶρ μὲν, ὃ δὲ πονῶς,
ἔπω λίζεις.

Ωκ. πῶς ἔρωςάωρ ὅτι ἔρω-
θες τῶν συμφορῶν;

πάσχωρ γ' οὐδ' ἐρωςάωρ, πλὴν
πονῶ μόνωρ.

Ια. ὅταν ἀφορμῆς λίγα πονῶ
τις τὸν πόδα,

πλάσσει τὸ λοιπὸν, οὐδ' ἐλθ-
εγὼς λόγους,

ἀδῶς τὸ δυνάμει, ὃ συνίσταται
κακῶ.

καὶ

Sciens gravis illud, quo implicatus est malo.

Plorans febricitans, corpore
inimicus meo.

Tibi verò, quæ dixit prius
mentum est,

Sæva hæc volens morbi te-
gere mysteria.

OCYP. V Verbis senex at-
matus omnis semper est

X Nil iactans non, est oper-
prestant parum.

Nam qui dolet, falsum quæ a-
micis disserit,

Y Similis edenti mastichei
famelico est.

MED. Deludis omnes tu
aliquis alijs implicas,

Dicens dolere te, ast ubi do-
leas, tacens.

OCYP. Quoniam ergo
pacto edisseram causas
tibi

Huiusce morbi, qui dolet
graviter quidem,

Verum nihil scio, nisi quod
doleo modo?

MED. At enim absque cau-
sa cum dolet aliquis pe-
dem,

Posthac inania verba fin-
git, ut lubet,

Ac nunc

ἢ νῦν μὲν ἀπὸ τοῦ νότου. *

ἄρ' ἂν καὶ τὸν ἑταίρον ἀλγύνῃς;

οὐκ οἶδα,

ὅσον δ' ἀπὸ τοῦ νότου, ἄρ' ἂν καὶ φράσῃς;

οὐκ οἶδα,

ἔτι ἔτι ἑταίρον, ἄρ' ἂν καὶ φράσῃς;

ἄρ' ἂν καὶ φράσῃς.

Ω. τί δ' ἔτι ἑταίρον; ἀπὸ τοῦ νότου;

τί καὶ φράσῃς;

Ω. ἔτι μὲν ὄνομα, συμφορὰς,

γίμνον δ' ἑταίρου.

Ω. οἱ μοι, τί ἔστι; αἴθερ, ὦ,

ἄρ' ἂν καὶ φράσῃς.

Ω. ἔτι τὸ πᾶν μὲν, οὐκ οἶδα,

ἀρχὴν ἔτι.

Ω. ποδοὺς μὲν ἀρχὴν ὄνομα

ἔτι, καθὼς λέγεις.

Ω. τί τ' οὐκ οἶδα πρὸς τὴν ἑταίρου;

ἀρχὴν ἔτι.

Ω. καὶ πᾶν μὲν τὸν ἀνέστησαν

ἔτι;

Ω. ἀνέστησαν ὅσα φράσῃς;

ἔτι.

Ω. οὐκ οἶδα τί λέγεις, τί δ' ἔτι;

μὲν;

Ω. ἄρ' ἂν μὲν μικρὸν ἑταίρου;

ὅσον λέγεις.

Ω. τί δ' ὅσον δ' ἑταίρου, τί οὐκ οἶδα;

ἔτι;

OCYP. Quid hoc mali autem, aut quid tibi accidit grave?

Ac nunc quidem consistis in acie mali:

Vbi verò et alterum pedem inuadet dolor,

Flebis gemens. at dicere vnum tibi volo,

Hoc illud est, nolis, velis, hoc illud est,

OCYP. Quod illud autē? quòdve nomē habet? cedo.

NVTR. Z Nomen quidem habet ē duplici factum malo.

OCYP. Hei mihi, qd hoc? dic obsecro te, dic senex.

NVT. Ab eo loco principium habet, vbi nunc doles.

OC. Pedis igitur principium habet, quantum dicis.

NVT. Huic adde seuæ nomen Agræ, Doricum.

OCYP. Quo me ergo parit miserum adhuc?

NVTR. Est seuæ nempe namque parit nemini.

OCYP. Soter, quid ais? quid me autem?

MED. Sine me parum, stulte, tui ego gratia.

AAA

MED.

Ια. αἷς δανὸν ὑπὸ χεῖρας πό-
νον ἔλθω ποδός.

Ωκ. ἐκούμεν δὲ πρόχαλον
ἱξαντλῆν πόνοιο.

Ια. χαλεπὸν ἄν ᾔης ὑδὲν εἶναι μὴ
φοβόν.

Ωκ. τί δ' εἰσι χῆρον;

Ια. ἀμφοῖν ποδοῖν σε συμπο-
διώσω μενέει.

Ωκ. εἴ μοι, πόθεν μοι καὶ νῦν
ἐσθλὸν πόδον;

Ποδὸς δ' ἄλλος, καὶ μὴ συμ-
πάσχα κακῶς;

ἢ πῶς ὅπως ἐπιήγῃ, μεταβῆ-
ναι θέλω;

Παραίνουμαι δὲ ποτὶ μετα-
εῖσαι πόδα,

οὐτε γὰρ, ὅποια βρέφ' ἄφρων
φοβέμεν.

ἀπ' ἂν τοι καὶ σε πῶς θῶμαι,
Σατάρχει;

ἔπειρ' ἵκνησ' οὐκ ἀνύσσει, μη-
δὲ φθονῶν.

Θυράτωρ ἡμᾶς, αἱ δὲ μὴ, δ' τοῖ
χομαι.

πάσχω γὰρ ἀφανὲς, κατὰ πό-
δον τοξόωμαι.

Ια. ζῆς μὴ πλανήτας πνευ-
λὸν λόγους ἐγὼ,

ζῆς

MED. Equidem remota ambage verborum procul

MED. In graue malum in-
cidisti & incurabile.

OCYP. Proin claudican-
tem viuere hinc neces-
sarium est?

MED. At esse claudum, ni-
hil erat, néve hoc time.

OCYP. Quid peius autem

MED. Iacere utroq; te im-
peditum pede etiam.

OCYP. Heu, unde nouum
inuasus hic mihi dolor
Etiam alterū pedem, huic
comparitur malè?

Quòde penitus modo obri-
gui ut ire hinc volo?

Formido verò dimouere pe-
dem nimis,

Stultus, quasi infans dereper-
tè exterritus.

Sed obsecro te per deos, So-
teriche;

Ut si quid ars potest tua, ni-
hil inuidens

Medeare mihi: sin minus, egi-
pere funditus.

Namque intus excrucior, do-
leoq; per pedes.

Tanquam sagitta fixus ex ar-
ca leui.

ὅς τῶν ἰατρῶν τῶν ὁμιλόν-
των μόνον,
ὅς μὲν ἀδύνατον αὐτῷ
εἶναι,
ἀπ᾽ ὅλας βιάσονται, σωπ-
τόμως φράσῃ·
ἐφ᾽ ὅσον ἔλθῃ πρῶτος ἰα-
τρός·
ὅς οἱ δὲ ὑπόπλεστον ἰατρὸν
βασίαν
ὅς οἱ δὲ κακῆς τοῖς ἐνέδῃσι
μύειον,
ἀντὶ τοῦ, καὶ κρυφαίαν, αἰ-
σῶντας κακῶς,
ὅς οἱ δὲ ἄρ᾽ ἄρῃ· ἀλλ᾽ ὅς ἄνθρω-
πον φύσιν.
ὅς οἱ δὲ, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, οἱ μοι, οἱ
μοι,
ὅς οἱ δὲ μοι πρὸς τὸν πόδα
κρυπτός πόνος,
ἀλλ᾽ ὅς οἱ δὲ χάρις τὰς ἐμὰς πᾶς
πρὸς,
ὅς οἱ δὲ Σάτυροι βακχίους ἰα-
τρός.
ὅς οἱ δὲ γέροντες μὲν ἄνθρωποι, πάλιν ἰα-
τρός, βιάσονται,
καὶ τὸν νόσον χαλαρῶς,
πρὸς ὅσον.

Hac, qua medici alij solent
viti modo,
Ipsaq; re nullam salutis ferre
opem,
Cuncta patienti breuiter ex-
ponam tibi:
Principio ineuitabile in man-
lum miser
Plane incidisti: non enim cō-
pactilem
Ferroq; fictam pede subisti
compedem.
Sed seuam & abditam omni-
bus prorsus malam,
Cuius hominum natura non
tulcrit onus.
OCYP.^{aa} Eheu miser, vae
vae mihi,
Vnde hic mihi tacitus pedi-
terebrat dolor?
Suscipite me manibus prius-
quam concidam,
Perinde vti^{bb} Satyri sub vl-
nas^{cc} Bacchicos.
NVTR. Equidē senex sum:
at ecce tibi pareo tamen,
Iuuenemq; te longeuus ipso
manu rego.

Cetera deficiunt.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Inducitur hic podagrosus iuuenis, qui tamen affecta-
bat videri *ἀκούει*, id est, celeripes. Is rogatus à sene,
vnde accidisset pedis dolor, respondet se, cum magna
celeritate curreret, distraxisse talum, atque hinc esse cru-
ciatum. Quicumque author est huius fabulæ de Ocy-
po ex Senecæ epistola 54. sumpsisse argumentum vide-
tur. Pedes, inquit Seneca, dolent, articuli punctiuncu-
las sentiunt, adhuc dissimulamus, & aut talum extor-
sisse nos dicimus, aut in exercitatione aliqua laborasse.
Dubio & incipiente morbo, quæritur nomen, qui vt ta-
laria cœperit intendere, & vtrosque pedes ferierit, ne-
cesse est podagram fateri. Idem epistola 79. Podagra
& chagra, & omnis vertebrarum dolor, neruorumq;
interquiescit, cum illa quæ torquebat, habetavit, omni-
um istorum prima, verminatio vexat, impetus mora
extinguitur, & finis dolendi est obtorpuisse.

A QUILIBET enim se decipit mendacio.] *ἡ ἀπάτη.*
Veram causam suppressens, aliam fictam in promptu habet.
Adeo nulli tam est impudens mendacium, quod teste vel præ-
textu aliquo caveat, vt inquit Plin. lib. 8. cap. 22. B Quod
ipse celat, & latere alios cupit, Hoc tempus inuito ar-
guit eo post tamen.] Tertullianus in Apologetico contra
Ethnicos: Bene autem, inquit, quod omnia tempus reuelat, te-
stibus etiam vestris prouerbijs, atque sententijs. Erasmus nostri
in Adagio: Tempus omnia reuelat; in hanc sententiam citat
quosdam veterum Poëtarum versus, in primis Sophoclis, Pin-
dari, & aliorum. C Ego autē, vt mulier, ita percita.] He-
braeorum sententiæ negant vllam iram atrociorē esse ira mu-
liori. Irritabile enim ac vindex mulierum genus, partim ob ra-
tionis inopiam, partim ob animi humilitatem. Nam veræ ma-
gnitudinis est, quasdam iniurias negligere, neque quosvis ho-
mines dignari ira sua. Est autem formidabile animal mulier
quodammodo, cum sexus vitium accedit senectus, D Improvisus do-
lor.

[*lor.*] Repensè enim oriri soles, ut in Gallicis proverbijs est, etiam non expectatum. E Iuuenis est quiuis senex.] Senectus viri fortis ac strenui præstantior est iuuentia quorundam ignavorum & imbecillium iuuenum. Huc pertinet illud Euripidis ex *Andromacha*: *ωδῶν μεῶν γὰρ, καὶ γέρον δ' ψυχῶ κρείσσον.* i. Gnavus senex & iuuenibus compluribus præstat. Ingenium enim docti senis & exercitati ingenio parum eruditi iuuenis præfertur. Aristophanes alicubi: *Εγὼ τὸ μὲν νομίζω γῆρας εἶναι κρείττον ἢ ωδῶν κικλῆς ἰανιῶν.* i. Meam senectam præferendam existimo Compluriū comis adulescentium. Ausonius Chilonis sententiam his versib. conclusit:

Grata senectus homini, quæ parilis iuventute.

Illa iuventus grauior, quæ similis senectæ.

[*F* Quoties necessitas.] Ut enim necis sitas, dicente Q. Curtio, ignaviam acuit, ita & senem excitat. Exiat apud Græcos versus proverbialis:

Ἰπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δηλῆται τάχα.

[*In servitutem cuncta agit necessitas. G* Siquidem parata in senæ voluntas.] Huc pertinet illud Euripidis ex *Ione*:

Τὸ τῷ ποδὶς μὲν βραδὺ, τὸ δ' ἴν' ἰσχυρὸν.

Tardus quidem pes, animus est velox tamen.

Est enim senectus cruda viridisque, animique viribus adhuc pollens. H Sophisticando.] Sophistas imitando, qui ceteris disciplinam omnem suam ostentant, ac omnium ignari, quodque peius est, indociles, de re nihili semper altercantur, inanes nugæ, & canillosos verborum argutias argumentorumque decipulas in nature viribus indagantes. I Denuò igitur curre.] Alumnus hic admonet Celeripodem Podalirij filium, podagram qua discruciabatur inficiantem, ut cursu malum dissimularet, aut pateretur sibi remedium adhiheri. Quem locum sic vertit Hadrianus Iunius: Vel desidens euellere barbam sub consorum brachijs. Porro vide de hoc loco Erasmus in proverbio: Curre denuò. *κυεῖων* participium à verbo *κυεῖσθαι*, quod est hirsutum esse, & consoris egere, ut sit sensus: Curre denuò quemadmodum aliquis dixit, qui sedens in consfrina vellit barbam, quam habet hirsutam sub alia. K Parembolam.] Quid Parembola inter Palastritas proprie sit, alibi non repe-

vio. Videtur tamen equiuocatione hic vti, & priore loco tacitam & subdolan luculentum interfectionem pedum significare: posteriore autem vel vallum, vel cohortem aut manum subsidiariam, quæ in ipsa pugna cæteris omnibus inferitur: de qua significatione Suidas & Hesychius meminerunt, & Pollux quoque,

[L O Soter.] Id est, Saluator: sic enim demulcendi causa

medicum vocat, & Soterichus à Soter deductitum est, aliâ quoque proprium. σωτήρας nonnulli seruatores, alij salutes, alij sospites interpretati sunt. Sed nos quanto hoc rectius cognomine Iesum Christum Dominum nuncupamus, qui nos suo benignus cruore in veram æternæ vitæ libertatem asseruit. Cicero lib. 4. in Verrem: Itaque C. Verrem non solum patronum istius insulae, sed etiam σωτήρα inscriptum vidi Syracusis. Hoc quantum est ita magnum, ut Latino vno verbo exprimi non possit. Id nimirum σωτήρα qui salutem dedit. M Medicus audiens rem ut est.] Morbos ab agro prudens medicus percontando explorare debet, ut docet Galenus, fidus Hippocratis interpretis in principio lib. 2. Prædictionum Hippoc. & lib. 2. Prognost. & lib. 1. de Crisi. Cornel. Celsus lib. 3. cap. 6. Peritus medici, inquit, est, non protinus ut venit, apprehendere manu brachium, sed primum residere hilari vultu, percunctarique quemadmodum se habeat, & si quis eius metus est, eum probabili sermone lenire, cum deinde eius corpori manum admoovere. Neque in tenebris, neque à capite agri debet residere, sed illustri loco aduersus eum, ut omnes notas ex vultu quoque cubantis perspicias. Rectè præterea Damascenus in suis Aphorismis ait: De ægritudinibus non facile proferas iudicium, nec vrinam habeas, nisi postquam, agrum videris in præsentia, & de singulis eum interrogaueris, & examinaueris. Cui Rasis medicus Arabs his verbis perbellè in Aphorismorum suorum lib. 6. assipulatur: Decet medicum, agrum interrogare, ut causam ægritudinis interioriorem cognoscat, ut postmodum rationale iudicium præstare possit: ne erubescat agrum interrogare, ut sciat an ægritudo intra vel extra venas subsistat. [N Arti studens gymnasticæ.] Id est, disciplinae exercitationis. Plato lib. 7. de Legib. Gymnastica nomine, exercitationes bellicas contineri docet, eamque diuidit in saltationem & luctationem. Aristoteles præcipit lib. 8. Polit. Adolescentes gymnasticæ

paſtica & padotribica vocare debere: vt ita ſiāt exercitatiores firmioresque. Plautus in Rud. Ex vrbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitio gymnastico, vt Palæſtrico. Terent. in Eunuchis: Fac periculum in literis, in palæſtra, in Muſicis. Virgil. lib. 6. Aeneid.

Pars in gramineis exercent membra palæſtris.

Id eſt, luſtationibus, & corporis agitationibus. Hæc corporis exercitatio, à Cicerone palæſtra, à Græcis à manuum geſtu *χρησολή* dicta eſt, qua præceptores & padotribæ ingenuos pueros motus geſtusque corporis docebant, ne corporis ſtatus indecorus, aut manus & brachia ineptè proferrentur, & ne caput & oculi ab alijs corporis partibus diſiderent, & pedes appoſitè proferrentur. Horum ignaras à *παλίστρος*: id eſt, a palæſtræ ſiue à palæſtra alienos nominabant. O Meorum æqualium.] Palæſtræ ſodalium. P. Incidam pedem.] Morborum ſanæ omnium ſeu præſentium, ſeu imminentium, qui ex ſanguinis vbertate, aut quauis illius eruptione atque coacernatione naſcī conſueuerunt, propria ac prima certa que curatio ſanguinis detractiōe perficitur, cuiusmodi ſunt ſynochi febres omnes, calidæ que arthritides, podagræ, iſchiades, & quæcunque denique ſimilis formæ inueniuntur ægritudines aliæ, de quibus Ioannes Fernellius Ambianus. Q. Edens multum & bibens.] Podagra dolor pedum, chiragra manuum, iſchias coxarum, & in genu gonagra, in corporis articulis multis partibus affligens cruciatus arthritidis: comites ſerè ſunt intemperantis & incontinentis vitæ, ætuum ſingularis infirmitatis, quæ vel à parentibus hereditaria ſucceſſione, vel vitæ libidine & incontinentia oculique immoderato contrahitur.

Ennius ipſe pater dum pocula ſecat iniqua,

Hoc vitio tales fertur meruiſſe dolores.

Hippocrates 6. Aphoriſ. 26. & 30: Nec pueri ante Veneris uſum, nec Eunuchi temerè, niſi intemperantia vitæ deſidia que maiorem in modum deliquerint, nec mulier facilè, niſi cui menſes conſtiterint, aut temulenta & incontinens inſigniter fuerit, podagra laborat. Tanta primæ Veneris tum ignauia mox intemperantiæ ad podagram, & quamuis arthritidē procreandam vis eſt & officina. At olim, dum apud Romanos & Lacedæmonios

AAA 4

mulie-

mulieres abstemias & sobrias viderent, erant morborum arthritidis expertes, quæ modo ob crapulam iure, lege consortij, viri compatiuntur & condolent. Podagra autem ex crapula & quiete, poterit sanari per longam abstinentiam & exercitiationem quacunq; ætate, ut legitur apud Porphyrium in vita Plinii de senatore Romano. R Percussus aliquo dæmone. *ἄσπετον ζῶντα* & à dæmonibus agitur, seu vexatus. vel *ἄσπετον φέρον*, id est, dæmoniacus. S Ceu præco.] Id est, ali voce. Aristoph. *τὸν πατέρα πατέρα*: id est, nuntio patri ali voce. Sic faciales, caduceatores, legati, buccinatores. Ut præqui magistratus iussu publicè aliquid denunciat ore, & aliquando auctorem facit, & audientiam in theatris indicit. T Vbi diem iam gallus intonat tuba.] Gallus à primæ mediæ noctis inclinatione explaudentibus, ut Lucret. ait, ali

Auroram clara consuetus voce vocare, matutino crepusculo, matutinis astris Deum itidem plaudens tibis quotidie commodulatur. Et orto Galliarum aduersus Numonem tumultu, Romæ passim columnis adscriptum est, Gallie cantando excitarunt, aptè scilicet ad eiusdem nominis germanæ nuncupatione deflexa. Gallus autem tribus intervallis canit, prænuncians diem. Qua de re Plinius libro 10. capite 2. Erasmus noster in Adagio: Priusquam gallus iterum cecin-
 viz. Nos porro in Luciani Gallo. V Verbis senex.] Nestorem facit Homerus loquatiorem, qualem & Catonem seniore fuisse accepimus. Senes enim loquaciores ferè sunt, quàm viginti ætate. siue id accadat ob rationis inopiam, siue quia natura lingua promptitudine pensat, quod viribus detractum est. Hesychius indicat γλωσσάριον dicte, qui pro armis lingue videntur. Heraclius ad Hermodorum: *ἐν τοῖς γλωττίαις ἐστὶ τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν χρημῶν*. id est, In linguis habetis arma, posteaq; abstulistis pecunias. De his eleganter apud Lini dictum lib. ab Urbe condita 7. In castris feroces, in acie passim. Apuleius verbo festiuè nouato, Verbigerari dixit, pro verbigladiari. Caufidicorum ac Rhetorum est, γλωσσάριον πολεμεῖν ἢ μάχεσθαι id est, linguis bellare atque pugnare. X Iactans non, aut opere præstans parum.] Adest quia nutritor verbis, non re, consolatur & adest oratione, cū auxi-

fit opus γ Similis edenti mastichen.] Quæ contrarijs
qualitatibus prædita est. Alexander Aphrodisæus lib. 1. problē.
104. quærit, quæ ratione fiat, ut in vno simplici medicamento
contraria subsistere vires possint; Mastix, inquit, & abstergit
& digerit ac firmat, Rheubarbarum aliud laxat & constri-
git, acetum calefacit & infrigidat. & Galen. l. b. 3. & 7. de Fa-
cultatibus simpl. medic. candida quidem & Chia, astringit si-
mul emollitq; , &c. Rheubarbarum quippe & mirobolanos fla-
uam & atram in dysenteria expurgare bilem ab aluo videmus,
& fluorem alui, quam exonerant, sistere & roborare. Z No-
men quidem habet.] Podagra notatio, quæ in articulo pe-
dis primò accidit, unde nomen habet, quasi ποδὶς ἄγχα: id est,
pedis captura, siue laqueus, pedica. α α Eheu miser.] Ex-
clamantis est cum dolore αὶ αὶ geminatum. Idem in dialogo,
cuius titulus, Φιλόπορις: αὶ αὶ αὶ αὶ, τῶν καὶ ἰλπίδων, ὁ va-
nas spes. β β Satyri.] Humanæ capite, sed cornuto, toto
corpore villosi, sylvarum lateris gaudentes. γ γ Βαχχίος.]
Bacchantes ebrios furore correptos.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ
ἱεῖ.

DE SYRIA
dea

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTUM.

ARgumentum operis ipse titulus indicat. Describit
enim Syriæ deæ & templum, & sacra, & effigiem
quoque, factò narrationis initio à collatione reliquo-
rum templorum sacrorumque quæ in Syria sunt. Ac
primùm quidem in genere commendat templum deæ
huius à sanctitate, miraculis, & opulentia. Deinde spe-
ciatim commemorat & de origine eius, quando vide-
licet, & à quibus conditum tradatur, & quænam ipsa
dea esse à plerisque putetur. Post hæc de æde templi,
à quibus ea extracta fuerit, quæ eius forma, qui situs

Α Α Α 5

sic.

fit. Item de signis ac statuis quæ tum intra ædem, tum extra visantur. Postremò autem & de sacerdotibus deæ, de lacu & piscib. sacris, ad quos simulachra deorum veluti per pompam quandam visendi causa quotannis exeunt. Præterea & de Panegyricis conuentibus qui ibi celebrentur, de Gallis, & eorum ceremonijs, deque sacrificandi ritu ac legibus, insertis suo loco & Antiochi & Combabi historijs, quorum alter Stratonice nouercam amauit: alter ob euitandam eiusdem rei suspicionem sibi ipsi virilia præcidi. Atque in his nonnulla, vt videlicet illa de arca Noë (quem Lucianus, vt cæteri Græci quoque, Deucalionem hinc vocat) de Gallorum & sacerdotum purificatione, de vetito porcorum esu, & id genus alia ita traduntur, vt propemodum credi possit ex Iudæorum obseruationibus ac sacris pleraque illa transsumpta, sed tempore postea vsuque adulterata ac deprauata fuisse, siue hoc populorum vicinitate atque commercio factum demus, siue Barbari isti ad eorum exempla quæ à Iudæis tunc cùm in Assyria captiui erant, videbant fieri, suos quoque ritus conformarunt. Assyriorum enim & hæc ciuitas fuit, in qua tam prodigiosa dea culta est, ea parte quæ Coelesyria à Plinio dicitur, condita: cuius nomen Stephanus quidem Hieram, hoc est, sacram absolute, Strabo autem & Plinius iuncta voce Hierapolin vocant, quod hinc Lucianus Ionica dialecto, qua per totam hanc descriptionem vtitur, in polin Hieram, hoc est, ciuitatem sacram, per tmesin diuisit. Eandem autem & Bambycem iidem, & Edessam, quod posterius nomen Strabo addit, & à Syris ipsis Magog, vt Plin. habet, appellari tradunt, ipsamque deam quam Lucianus simpliciter Syriam vocat, proprio nomine Atergatin, & à Græcis Derceto quoque nominari scribunt. Cæterum de Atergatide non alienum opinor fuerit etiam illa huc apponere, quæ apud Athenæum leguntur, quando & ipsa ad vberiore intellectum eorum quæ hinc à Luciano dicuntur, nonnihil facere videntur.

videntur. Verborum eorum sententia hæc est : Antipater Tarsensis, inquit, professione Stoicus, libro *de moribus*, hoc est, de religione quarto, dici à quibusdam tradit, quòd Gatiss Syrorum regina ita gulæ dedita fuerit, ut per præconem edixerit, ne quis piscem aliquem absque Gatide comederet. Per ignorantiam igitur plerosque Atergatis ipsam vocare, atque à piscibus abstinere. Mnaseas autem in secundo de Asia ita ait : Mihi quidem Atergatis videtur regina adeò intolerabilis fuisse, ac multa duriter populis suis imperâsse, ita ut lege quoque cauerit illis, ne quem piscem ederent, sed ad ipsam afferent, eò quòd hoc cibi genere delectaretur. Atque inde etiam in sacrificijs solenne hoc mansisse, ut quoties deam precarentur, pisces illi argenteos aut aureos offerrent. Sacerdotes verò etiam tota die veros deæ pisces in mensa paratos ac costos apponere, clixos pariter & assatos, quos ipsi postea sacerdotes deæ absument. Ac paulò post idem addit : Atergatis autem, quemadmodum Xanthus ille Lydus tradit, à Mopso quodam Lydo capta vnà cum filio Ichthye, in lacu Ascalone contumeliæ causa submersa, & à piscibus deuorata est. Hæc Athen. lib. 8. Præterea neque illud omittendum videtur quòd Edeffam tradit Volaterranus eam esse urbem, in quam Tobias olim filium suum ad Gabelum quendam, apud quem pecuniam deposuerat, misit. Quòd si verè ab illo traditur, eademq; Edeffa & Hierapolis dicitur, ut Straboni placet: manifestum iam ex eo apparet, & Iudeos ibi captiuos vixisse, & illorum observationum vestigia quoque quedam eodem loco hæsisse. Sed hæc in medio relinquamus.

Ε Στιν ἐν Συείρ πό-
 λισ, οὐ πομπὴν ἀπὸ
 τῆ Εὐφράτιω πο-
 ταμοῦ, καλεῖται δι' ἱρὸν, καὶ
 ἔστιν ἱρὸν τῆς Ἡρμης τῆς Ασ-
 ουέης· δοκίαι δὲ μοι, τὸς
 δι' τὸ ὄνομα, οὐκ ἅμα τῇ
 πόλει οἰκισμένη ἔγχετο, ἀλλ'
 καὶ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄπο λυῶ,
 μετα δὲ σφισι, τῶν ἱρῶν μὲν
 γάλαρ γιγνομένων, ἐς τὸς
 διὰ ἰσχυρίην ἀπείκτα. καὶ
 εἰ ταύτης ὄν τῆς πόλεως ἱρ-
 χομαῖριον, ὁπόσα ἐν αὐτῇ
 ἐστὶ· ἱρὸν δὲ καὶ νόμους.
 τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χεῖρονται, καὶ
 πανηγύεις, τὰς ἄχουσι, καὶ
 θυσίας, τὰς ἱπικαλίουσι. ἰ-
 ρὸν δὲ, ὁπόσα καὶ περὶ τῶν
 τὸ ἱρὸν ἀσάμινον μυθολο-
 γίουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως
 ἔγχετο. γράψα δὲ Ασού-
 ρι· ἱὸν, καὶ τῶν ἀπηγίον
 μιν, τὰ μὲν αὐτοψίε μαθὼν,
 τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρῶν ἐ-
 δάλω, ὁπόσα ἴοντα ἐμὲ
 προσέβητα, ἐκ ἰσορίων.

Πρῶτοι
 ὠίδι, alia verò à sacerdotibus edoctus sum. Quaecum-
 que igitur antiquiora me sunt, ab ἡς narrationem incipiam

E St in Syria ciui-
 tas non longè al-
 Euphrate flumine
 β vocatur autem Sacra, e-
 est quoq; sacra Iunonis As-
 syriæ: ceterùm nomen hoc
 videtur mihi non statim al
 initio urbi, cùm condita est
 impositum fuisse, sed anti-
 quius quidem aliud fuisse
 postea verò cùm sacra ibi
 magna subinde perageren-
 tur, in hoc cognomen un-
 euasisse. De hac igitur ci-
 uitate venio dicturus, quæ-
 eunq; videlicet in ipsa sunt.
 Dicam autem & leges qui-
 bus in sacris vtuntur, & so-
 lennes conuentus quos cele-
 brant, & sacrificia quæ per-
 agunt. Dicam autem &
 quæcumque de illis tradun-
 tur, qui templum hoc conse-
 crarunt, & de eade ipsa quæ
 pacto condita fuerit. Scri-
 bo autem Assyrius ipse exi-
 stens: & eorum quæ nar-
 ro, alia quidem ipse coran-

> Prim

ἱεῖς τοὶ μὲν ἄνθρωποι,
 ὧν ἡμῶς ἴδμεν, Αἰγυπῖοι
 ἰσχυροὶ θεῶν τε ἐννοίῳ λα-
 βῆν, καὶ ἱεὶς ἤσασθαι, καὶ τε-
 μνῆα καὶ πανηγύριαις ἀπε-
 λίσθαι. πρῶτοι δὲ καὶ ὀνόμα-
 τα ἱεὶς ἐγνώσαν, καὶ λόγους
 ἱερῶς ἐλίσσαν, μετὰ δὲ ἔπολε-
 ῶν χρόνῳ, παρ' Αἰγυπτίων
 λόγον Ἀσσύριοις θεοὺς ἤκε-
 σαν, καὶ ἱεὶς καὶ νηοὺς ἤγα-
 ραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα
 ἔθετο, καὶ ξόανα ἐτίσαντο.
 τὸ δὲ παλαιόν, καὶ παρ' Αἰ-
 γυπῖοις ἀξίονοι νηοὶ ἴσαν.
 καὶ ἴσιν ἱεὶς καὶ ἐν Συρίᾳ, ὃ πα-
 ραπολὺ τοῖς Αἰγυπῖοις ἰσο-
 χροῖοντα, τῶν ἐν πλεονάζον-
 τῳ. τό γ' ἐν Ἡρακλῆϊ, τὸ
 ἐν Τύρῳ, ὃ τὸ τε Ἡρακλῆϊ,
 τὸν Ἐπιδάμῳ ἀνέδουσι, ἀπὸ
 δὲ ἐν λίαν, ποικίλ' ἀρχαί-
 τερ', καὶ Τύρῳ ἤρ' ἐστίν.
 ἐνὶ δὲ καὶ ἀπὸ ἱερῶν ἐν Φοινίκῃ
 μέγα. τὸ Σιδωνίοις ἔχουσι, ὡς
 καὶ αὐτοὶ λῖγουσι, Ἀσάρτης
 ἐστίν. Ἀσάρῳ δ' ἐν δόκιμῳ
 ληθαίω

plum in Phœnicia, magnum,
 flartæ, vi quidem ipsi dicunt.

γ Primi itaque hominum,
 quos nos scimus, Aegyptij,
 dicuntur & deorum notitiā
 percepisse, & templa consti-
 tuisse, lucosq; & conueniunt
 solennes edidisse. Primi au-
 tem & nomina sacra intelo-
 lexerunt, & sermones sacros
 docuerunt. Deinde verò non
 multo tempore post, ab Ae-
 gyptijs Assyriā doctrinam de
 dijs acceperunt, & sacra
 templaq; erexerunt, in qui-
 bus & simulacra posuerunt
 & statuas dedicârunt. An-
 tiquius autem etiam apud
 Aegyptios absque simula-
 cris & statuis templa erant.
 Et sunt in Syria quoq; tem-
 pla non multò Aegyptijs æ-
 tate posteriora, quorum e-
 go plurima ipse vidi. Hæro-
 culis utique æquæum est ilo-
 lud videlicet quod Tyri est:
 non huius Herculis quem
 Græci carminibus celebrât:
 sed quem ego dico, multò
 vetustior est, & Tyrius he-
 ros. Est autem & aliud tem-
 plum in Phœnicia, quod Sidonij celebrant, & A-
 flartem autem ego puto Lu-
 nam

ἁλωαίῳ ἑμῶν. ὥς δὲ μοί
 τις τῶν ἱερέων ἀπηγγέστο, Εὐ-
 ρώτης δὲ τῆς Κάδμου ἀδελ-
 φίδος. ταύτῃ δὲ ἰδοὺς Ἀγ-
 νορ ὁ τῷ βασιλεῖ θυγατέ-
 ρα ἰπιδύῃ ἀφανὲς ἐγγόνει,
 οἱ Φοίνικες δὲ νηδὶ ἐτιμύσαν-
 το καὶ λόγον ἰδὼν ἐν αὐτῇ ἔ-
 λειξεν, ὅτι ἰδοὺς καλῶς Ζεὺς
 ἰπιδύῃ, καὶ τὸ εἶδ' ἐς ταύ-
 ρον ἀμαψώμην ὁ ἥρπασε,
 καὶ μιν ἐς Κρήτῃ φέρων ἀ-
 πίκτετο. τὰ δὲ μὲν καὶ τῶν ἄλ-
 λων Φοινίκων ἥκουσιν· καὶ τὸ
 νόμισμα δὲ Σιδώνιοι χεῖρον-
 ζαι, τὴν Εὐρώπῃν ἐφισομένῃ
 ἔχοντες ταύρῳ δὲ Διὶ· τὸν δὲ
 νηδὸν ὃν ὁμολογεῖσι Εὐρώπης
 ἑμῶν. ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλοι
 Φοίνικες ἰδὼν, οὐκ Ἀσσύριον,
 ἀλλ' Αἰγυπτίον, τὸ ἐξ Ἡλιόπο-
 ρος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπικέτω.
 ἐγὼ μὲν μιν ὅν ὄπωπα, μέγα
 δὲ καὶ τόδ' ἐστι, καὶ ἀρχαῖον δὲ. εἰ-
 δὼν δὲ καὶ ἐν Βυβλὶ μέγα ἰδὼν
 Ἀφροδίτης Βυβλίδος, ἐν τῇ καὶ
 τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνίαν ἐπιτε-
 λῶσι·

ipse non vidi, sed tamen magnum etiam hoc et peruetustum
 est. Porro et Bybli vidi templum magnum Veneris By-
 bliae cognomento, in quo et ritus quosdam in et Adoniden

namesse. Caterum ut mihi
 ex sacerdotibus quidam nar-
 ravit, et Europa illud est,
 Codmi sorori. Hanc au-
 tem fuisse ferunt Agenoris
 regis filiam: et postquam
 amplius non comparuit,
 Phœnices ipsam templo hon-
 norarunt, et sermonem de
 ea sacrum euulgârunt, quod
 videlicet pulchra cum esset,
 Jupiter amore eius captus
 fuerit, et mutata in taurum
 forma, rapuerit eam, et in
 Cretam inde abiens depor-
 târit. Atque hæc quidem
 etiam à cæteris Phœnicibus
 audiui: et nomisma quoque
 quo Sidonij viuntur, Euro-
 pam habet insidentem tau-
 ro, Ioui videlicet. Caterum
 ipsam eadem non omnes con-
 stituntur Europa esse. Ha-
 bent autem et aliud tem-
 plum Phœnices, non Assy-
 rium, sed Aegyptium, quod
 ex Heliopoli in Phœniciam
 peruenit: quod ego quidem

peragunt

ἄλλοι ἐδάλευ δὲ καὶ τὰ ὄργια.
 λέγουσι γὰρ δὴ ὅρ τὸ ἔργον τὸ
 ἐς Ἀδωνίμ, ὑπὸ τῷ σὺνδ, ἐν τῇ
 χώρῃ τῇ σφιτέρῃ ἡνέσθαι καὶ
 μνήμην τῇ παθεῖν, τύπλονται
 τε ἰκάνειος, καὶ θρῶνισι, καὶ
 τὰ ὄργια ἱπιτελῖσι, καὶ σφι-
 σι μεγάλα πίνθια ἀνὰ πλὴν
 χώρῃ ἵστανται. ἱπάρν ἡ ἀπὸ
 ψονταί τε, καὶ ἀπκλαύσοντα,
 πρῶτα μὲν καταγίψουσι ὡς Ἀδ-
 ὄνιδι, ὅπως ἰόντι νύκτι, με-
 τὰ δὲ τῇ ἱτέρῃ ἡμέρῃ, ἵστανται
 μιν μυθολογῖσι, καὶ ἐς τὴν ἡ-
 ρα πῆμπονοι, καὶ τὰς κίφα-
 λὰς ξυρίοντα, ὅπως Αἰγύπτῳ
 δι, ἀθανόνην Ἀπὸ. γὰρ
 νακῶν δὲ, ὁκῶσα οὐκ ἐθέλ-
 ει ξυρίσθαι, τοιῶνδε ἡμίλ-
 ια τελῖσι. ἐν μὲν ἡμέρῃ ἱπὶ
 πρῶτῃ τῷ ὄρῃ ἵστανται, ἡ δὲ ἄ-
 γορὴ μόνον οἱ ξῆνοι παρὰ
 κίατα καὶ ὁ μιῶς ἐς πλὴν Ἀ-
 φροδίτῃ θυσίῃ γίνετα. ἡ
 δὲ δὲ ξνοιο Βυβλίων, οἱ λέγου-
 σι παρὰ σφίσι τεθῆσθαι τὸν
 Οσίμ τὸν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰ
 προstant. forum autem illud solum peregrinis exhibetur: et
 quod inde mercedis auferunt, hoc Veneri in sacrificium dā-
 tur. Sunt autem ex Byblijs nonnulli qui dicunt apud sese
 humanum esse, i Osirim Aegyptium, lucisq; et ritus
 hosce

πρῶτα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς
 τὸν Ἀδωνιν, ἀπ' ἐς τὸν Θεο-
 ωρ πάντα πρόσκεισθαι. ἐρῶ
 δ', ὁπότῃ καὶ τὰ δειπνῶσα Δο-
 κίονσι. κεφαλὴν ἰκάνουσι τὸ
 ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον
 ἀπικνίεται, πλώσουςα τὸν με-
 ταξὺ πλώου ἱπλά ἡμερίων,
 καὶ. μὴ οἱ ἄνθρωποι φοβέονται
 θαλάσσης καὶ πρὸς τὴν θείαν
 δαμῶ, ἀπ' ἐς μέντω τὴν Βύ-
 βλον ἀπικνίεται, καὶ ἔτι τὸ
 εὐμπαρ, θαῦμα. καὶ τοῦτο ἐς
 ἰκάνουσι τὸ γίγνεται, τὸ καὶ
 ἡμεῖς παρίεντες ἐν Βύβλῳ
 ἰσχυρῶς, καὶ τὴν κεφαλὴν ἰσχυ-
 ράμω Βυβλίνῳ. ἔτι δ' καὶ
 ἀπὸ θαῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ
 Βυβλίνῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λι-
 βάνου τοῦ ὄρεος ἐς τὴν θάλα-
 σσαν ἰκάνουσι. οὐνομα τὸ ποταμὸν
 Ἀδωνίς ἰκάνεται. ὁ δ' ποτα-
 μὸς ἰκάνουσι τὸ αἰμάσσεται,
 καὶ τὴν γοιλὴν ὀλίγας, ἰσχυ-
 ρῶς ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοι-
 ρίσας τὸ ποταμὸν τὸ πλάγῃ,
 καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ
 πρῶτα. μυθολογία, ὅτι ταυ-
 τὸς τῇσι ἡμέραις, ὁ Ἀδωνίς
 ἀνὰ τὸν Λιβάνον τὴν ῥέουσα,

hosce non Adonidi, sed Os-
 ridi omnes fieri. Dicam au-
 tem & unde fidem eius rei
 sibi faciant. Caput unoquo-
 que anno ex Aegypto Bybli
 deferitur, septē diebus, quanti-
 tum spaciū ex illa in hanc est
 enatans. Ac venit ipsum fe-
 runt divina quadam remu-
 gatione. Vertitur autē nul-
 quam aliō, sed solum By-
 bliū perfertur, & est in sum-
 ma mirum quiddam. Et ho-
 quous anno fit, quemadmo-
 dum & me praesente tum
 Bybli factum est, & caput
 ipsum spectavi ē papyro ef-
 figiatum. Est autem & ali-
 ud miraculosum in terrā
 Bybliorum. fluvius quidam
 ex Libano monte in mare
 deferitur: fluxio nomen est
 Adonis. Hic quotānnis crue-
 re inficitur, & colorem
 mittit, & in mare exiens,
 ipsum quoque pelagus m-
 gna ex parte purpureum ef-
 ficat, Byblii quoque lugendi ter-
 rus indicat. Fabulantur au-
 tem quod illis tum dieb.
 donis per Libanū saucietur

καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχό-
μενον, ἀπ' αὐτοῦ τὸν ποταμὸν,
καὶ τῷ ῥόῳ πλὴν ἰππωνυμίω
Λιδῶϊ. ταῦτα μὲν οἱ ποταμοὶ
λέγουσι, ἱμοὶ δὲ τις ἀνὴρ Βύ-
βλιος, ἀληθὴς Δοκίωρ λί-
βαν, ἐτίρω ἀπηγέστο τοῦ
πάθους αὐτίκω. ἔλεγε δ' αὖτε,
ὁ Ἀδωνίς ὁ ποταμὸς, ὃ ξῆνι,
ἐξ τοῦ Λιδάου ἐρχεται. ὁ δ'
Λιβανὸς καρταξανθόγως ἐ-
στ' ἄνθρωποι. ὅρ. τρηχίως ἐκείνη
σι τῆς ἡμέρας ἰσάμενοι, πλὴν
πλὴν τῶ ποταμῷ ἐπιφύρουσι,
ἐοῦσαν ἐς τὰ μάλα μιλ-
τάδω, ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώ-
δω πύθουσι, καὶ τοῦ δὲ τοῦ
πάθους οὐτὸ αἷμα, τὸ λέγου-
σι, ἐκ' ἡ γῆς αὐτίκω. ὁ μὲν
μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπη-
γέστο. εἰ δὲ ἀπὸ κείνης ταῦτα ἔ-
λεγε, ἱμοὶ μὲν Δοκίω καὶ ῥα
θεῖα καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ σωτυ-
χία. ἀνέβω δὲ καὶ ἐς τὸν Λί-
βανον ἐκ Βύβλου, ὁ δὲ ἡμέ-
ρης, πυνθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖ-
ον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἱερῶν,
τὸ Κινύρης ἄσπετος καὶ ἔδωκε τὸ

ἱερὸν
ex Bybli, itinere unius diei, cum audissem ibi antiquum tem-
plum Veneris esse, quod Cinyras dedicasset. Ac vidi sanè

et cruor illius in aquam de-
latus, fluminis colorem mu-
iet, eidemque nomen præ-
beat. Atque hæc quidem
vulgo dicuntur: ceterum
mihi vir quidam Byblius,
qui vera dicere visus est, a-
liam quandā huius rei cau-
sam narrauit. Dicebat au-
tem hoc pacto: Fluuius hic
Adonis, ὁ hospes, per Li-
banum deferitur. Libanus
autem ipse terram habet ad-
modum rubeam. Veni i-
gitur vehementiores illis tum
diebus exorientes, terram
in fluuium deferunt, quæ
tum maximè minio similis
est. ea postea illum cruen-
tum videri facit. Atque i-
ta rei huiusce causa haud-
quaquam cruor est, vti fe-
runt, sed terra. Ac Byblius
quidem tantum narrabat.
Quòd si autem vera ista di-
xit, mihi quidem videtur di-
uinus adeò etiam venti iste
tum ortus indicere. Cete-
rum ascendi et in Libanum

ἱερὸν, καὶ ἀρχαῖον ὡς. τὰ δὲ
 μὲν οὖν τὰ ἐν τῇ Συρίᾳ ἀρχαῖα
 καὶ μεγάλα ἱερά. τοσούτων δὲ
 ζούντων, ἱμοὶ δουκίην, οὐδὲν
 τῶν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει μᾶλλον ἔμ-
 ῶμαι, οὐδὲ νηὶς ἅπλητος ἀγία.
 τερ, οὐδὲ χάρις ἅπλητος ἰο-
 ρη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ
 πολυτελεία, καὶ ἀρχαῖα ἀνα-
 θήματα, καὶ ποικίλα θύμα-
 τα, καὶ ξόανα θεοπρεπία, καὶ
 θεοὶ δὲ κάρτερά αὐτοῖσι ἔμφα-
 νεισιν. ἰδρῶν γὰρ δὲ ὧν παρὰ
 σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινεῖται
 καὶ χησμηγορία. καὶ βούλῃ
 ποικίλεις ἐγένετο ἐν τῷ νηῶ,
 πληθύνει τοῦ ἱεροῦ, καὶ ποικί-
 λοι ἡκούσαν. καὶ μὲν καὶ ὁλ-
 βουσίαι, ἐν τοῖσι ἐν οἷα,
 πρῶτον δὲ ποικίλεις αὐτοῖ-
 σι ἀπικνεῖται χήματα, ἐκ τε
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων καὶ Βα-
 βυλωνίων, καὶ ἅπαντα ἐκ Καπ-
 παδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικον
 φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι, ἅπαντα
 δὲ ἐν καὶ τὰ ἐν τῷ νηῶ λα-
 θρῇ ἀπικνεῖται, ἰδρῶτα ποικίλεις,
 καὶ

templum, eratque peruetus-
 stum. Atque hæc quidem in
 Syria sunt templa antiqua,
 & magna. Quæ cum mul-
 ta adeo sint, nullum tamen,
 quantum mihi videtur, ma-
 ius eo est quod in Sacra ci-
 uitate habetur, neque etiam
 ædes alia sanctior, aut ter-
 ra magis sacra uspiam est.
 Sunt autem & opera in eo
 preciosa, & donaria antiq-
 ua, & miraculosa multa,
 & statuæ religiosæ, & di-
 quoque ex ipsis manifestam
 adeo sui significationem dan-
 tes. Siquidem & sudorem
 ipsis emittunt statuæ & mo-
 uentur, & oracula edunt,
 & clamor sæpenuerò in
 æde coortus est cum templū
 iam clausum esset, multique
 audierant. Iam verò & di-
 uitijs inter ea quæ quidem
 ipsi vidi primum atque præ-
 cipuum est. Nam multæ af-
 feruntur ipsis opes tum ex A-
 rabia, tum Phœnicibus &
 Babylonijs, & aliæ item ex Cappadocia, & quæcunque Cis-
 lices afferunt, & quæcunque Assyrij. Vidi autem ego etiam
 ea quæ secretò in æde posita sunt, vestes videlicet multas, &
 alia

καὶ ἅπα, ὁπόσα ἐς ἀργύριον
 καὶ ἐς χρυσὸν ἀπρίκεται. ἱερ-
 ταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγυρίων
 οὐδ' ἀμοῖσι ἄλλοις ἀνθρώ-
 πων τοσαύτῃ ἀπιδιέχεται.
 ἰσορῶντι δὲ μοι ἱτίων πτε-
 ρι, ὁπόσα τῷ ἑρῷ δέ, καὶ τῷ
 θεῷ αὐτοῖ, λῦ τινὰ διοκίους
 σι, ποποῖ λόγοι ἐλίζοντο.
 τῶν οἱ μὲν ἱεροί, οἱ δὲ ἱμφα-
 νίδ, οἱ δὲ κάρτα μυθώδων,
 καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν
 τοῖσι Εἰησι ὁμολογούντων,
 τοὺς ἐν παντὶ μὲν ἱρία,
 δέκομα δὲ οὐδ' ἀμῶ. οἱ μὲν
 ὦν ποποῖ Δευκαλίωνα τὸν
 Σκύθια τὸ ἱερὸν ἔσασθα λεί-
 γουσι, τοῦτον Δευκαλίωνα,
 ἐπὶ τοῦ τὸ ποποῖ ὕδωρ ἐλίζ-
 ντε Δευκαλίωνος δὲ πτερι λό-
 γον ἐν Εἰησι ἔκαστα, ἡ Εἰη-
 νικ ἐπὶ αὐτῷ λείγουσι. ὁ δὲ μὲν
 θεὸς ἦδ' ἔχεν ἡδ' ἡ γενεή, οἱ
 νικῶ ἄνθρωποι, οὐ πρῶτοί ἐλ-
 γοντο, ἀπ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή,
 πάντων ὅλων, οὗτοι δὲ γί-
 νος τῆ δώτερον αἰσί, τὸ αὐ-
 τας

alia quaecunque argento aut
 auro seorsim deputata sunt.
 Nam festa quidem et solen-
 nes conuentus haud ullis al-
 ijs hominibus aequè multum
 petaguntur. Porro inquiren-
 ti mihi de annis, quàm diu
 templum hoc durâisset, et
 de dea, quàmnam ipsi eam
 esse putarent, multi sermon-
 nes ferebantur, quorum alij
 sacri tradebantur, alij aper-
 ti ac planierant, alij contrâ
 valde fabulosi: rursus alij
 Barbari, alij cum Græcis
 consentientes: quos ego om-
 nes quidem referam, haud-
 quaquam autem approbo.
 Complures igitur Deuca-
 lionem Scythiam illum tra-
 dunt templum hoc consec-
 crâsse, eum puta Deucalio-
 nem, cuius temporib. aqua-
 rum diluuium fuit. Cate-
 rum de Deucalione inter
 Græcos sermonem quem il-
 li de eo referunt, audiui.
 x Habet autē sermo ille hoc

paçlo: Hanc hominum generationem quæ nunc est ab initio
 haudquaquam fuisse, sed eam quæ tum fuit, totam interijisse.
 Hos autē homines qui nunc sunt, secundi generis esse, eius quod

τις ἐκ Δευκαλίωνος ἔς πλεον
 θυν ἀπίκντο. ἱκανὸν δὲ πλεον
 ριτῶν ἀνθρώπων, τάδε μὲν
 θύονται, ὑβρισταὶ κάρτα ἰόντες
 τῶν, ἀθίμιστα ἔργα ἔπρασσον.
 οὔτε γὰρ ὄρκια ἰφύλασσον,
 οὔτε ξείνους ἰδέκοντο, οὔτε
 ἰκτιῶν ὠφέλιον, ἀντὶ ὧν
 σφοῖσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκντο.
 αὐτίκα ἡ γῆ ποταμῶν
 ὕδωρ ἐκδίδοι, καὶ ὄμβροί μιν
 γάλοισι ἐξέκνοντο, καὶ οἱ ποταμοί
 κατέβησαν μέζοντες, καὶ ἡ θάλασσα
 ἐπὶ ποταμῶν ἀνέβη, ἔς ὃ πάντα
 ὕδωρ ἐξέκνοντο, καὶ πάντα ὄλοντο.
 Δευκαλίῳ δὲ μοῦνος ἀνθρώπων
 ἰκίκετο ἐς γυνὴν Δωτίρην,
 ὁμοειδὴς τῇ καὶ τῷ ὄντι βίος
 ἄνθρωπος. ἡ δὲ οἱ σωτηρίαν
 ἔδειξεν· λάρνακα μεγάλην
 πλῆν αὐτὸς ἔχει, ἐς ταύτην
 ἐσθιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας
 ἑωυτοῦ, ἰδίῃ ἐσθαιούσιν
 δὲ οἱ ἀπίκοντο σύν καὶ ἵπποι,
 καὶ λέοντων γένεα, καὶ ὄφεις,
 καὶ ἄλλα, ὅσα ἐν

rursus à Deucalione in tantam multitudinem excrevit. De illis autem hominibus, huiusmodi quædam traduntur: Cum contumeliosi admodum essent, nefaria operas eos perpetrâsse. Neque enim iusiurandum observâsse, neque hospites recepisse, neque supplicium miseritos esse. Ob eam rem, maximam calamitatem ipsos mox consecutam esse. Statim enim et tellus multam aquam effudit, et imbres magni fuerunt, et flumina solito maiora decurrerunt, et mare quoque in multum ascendit eò usque, dum omnia aquis inundarentur, atque omnes perirent. Deucalion autem solus hominum relictus fuit, in secundam videlicet generationem, prudentiæ simul et pietatis gratia. Servatus autem fuit hoc pacto: Arcan quandam magnam, quam ipse habebat, impositis in eam et liberis et uxore sua ascendit. Cæterum cum ipse ingrederetur, venerunt eodem et apri, et equi, et leonum genera, et serpentes, aliâque

quæcumque

μὴ νιμονται, πάντα ἰς ζῶ-
ντα. ὁ δὲ πάντα ἰδὲκτο, καὶ
οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφισι
μεγάλῃ Διόθιμω ἐλπίῃ ἐγύ-
γο, καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάν-
τος ἔπλωσαν, ἰς τε τὸ ὕδωρ
ἐπικράτει. τὰ μὲν Δούκα-
ρίων ὅτι ἐπὶ Εὐλῳις ἰσχυροί
σι. τὰ δὲ ἄρ' αὐτοῦ, λέγεται
λόγῳ ὅτι ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἰρῇ πό-
λει, μεγάλως ἄξιον θαυμά-
σαι, ὅτι ἐν τῇ σφίτερι χάριτι,
χάσμα μίγα ἐγύγτο, καὶ τὸ
σύμπαν ὕδωρ κατεδίξατο :
Δωκαλίωρ δὲ, ἐπὶ τὰς ἐγύ-
γτο, βωμούς τε ἔθιτο, καὶ
ἐν ὁρίῳ ἐπὶ τῷ χάσματι Ἡρῆς ἄ-
ξιον ἐσήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ
χάσμα ἔδορον, καὶ ἔειπ' ἐπὶ τῷ
ἐν ὧ πάρτα μικρὸν, ἀ μὲν ὅν
πάσαι καὶ μίγα ἔδον, νῦν τοιόν
δὲ ἐγύγτο, οὐκ οἶδα. τὸ δὲ ἐ-
γὼ ἔδορον, μικρόν ἐστι σῶμα δὲ
ἐἰσοεῖς τόδε πρᾶσσουσι, δὲ
ἐκείνου ἔτι ὅτι ἐν θαλάσσης
ὕδωρ

quacunque tellure pascun-
tur, bina ex unoquoque ge-
nere cuncta. Ille autem re-
cepit ad se omnia, atque ea
ipsum haudquaquam lade-
bant, sed magna inter eos,
Ioue ita dispensante, con-
cordia erat, unaque in arca
omnes nauigabant quamdiu
aqua superabat. Atque
hæc quidem de Deucalione
Græci tradunt. De ijs au-
tem quæ mox consecuta
sunt, fertur alius quidam
sermo ab ijs qui Sacram in-
colunt ciuitatem, magna
ceriè admiratione dignus :
quòd in ipforum videlicet
terra hiatus quidam factus
fuerit, ac totam illam aquam
absorbuerit. Deucalion au-
tem, ubi hæc ita facta sunt,
ὅτι aras constituit, ὅτι ad eam
supra hiatum illum Iunoni
sacram erexit. Ego verò e-
tiam hiatum vidi, ὅτι est sub
ade illa, admodum exiguus

quidam. Vtrum autem antiquius etiam maior fuerit, ὅτι nunc
in tam paruum redactus sit, equidem nescio. Is utique quem
ego vidi, paruus est : signum autem quo fidem historiæ
huius faciant, hoc peragunt : Bis uno quoque anno ex mari

ὑδωρ ἐς τὸν νηδὺν ἀπικνύεται.
 φέρονσι δὲ ἔχ' ἱρίων μύνον ἀλ-
 λὰ πᾶσα Συρίη καὶ Ἀραβίη.
 καὶ πέραθεν τοῦ Εὐφράτιω,
 ποταποὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασ-
 σαν ἔρχοντο, καὶ πάντες ὑδωρ
 φέρονσι. τὸ πρῶτον μὲν ἐν ὧ
 νηὶ ἐκχέουσιν, μετὰ δὲ ἐς τὸ
 χάσμα κατέρχεται, καὶ λικνύ-
 ται τὸ χάσμα μικρὸν ἰόν, ὅ-
 λαν δὲ χεῖμα ποταμόν. τὰ δὲ
 ποιοῦντες, Δαυκαλίωνα ἐν ὧ
 ἱερῶτόν τι νόμον θεῶν λίγυ-
 σιν, συμφορῶς τε καὶ ἀνιγνίσκεις
 μυνύμα ἔμμελλαι. ὁ μὲν ὅναρ-
 χῶος ἀνδρὶς λόγος ἀμφὶ τοῦ
 ἱερῶτός δὲ ἐστὶ. ἄλλοι δὲ Σιμί-
 ρα μιν τὴν Βαβυλωνίαν, ἥ δὲ
 ποταμὸς ἔργα ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὄντα,
 ταύτην καὶ τόδε τὸ ἱερὸν ἔσθαι
 ὁδοῦ νομίζουσι, ἐκ Ἡρᾶ δὲ ἔσθαι
 ὁδοῦ, ἀπὸ μητρὸς ἰουτῆς, ἥ δὲ
 κινετὸ ὄνομα. Διερκετὸς δὲ ἡ
 Ἀἴα ἐν Φοινίκῃ ἰθιησάμην,
 θειήμα ξένον. ἡμισέη μὲν γυναι-
 κὴ, τὸ δὲ ὁκόσορ ἐν μηρῶν
 ἐς ἄκρον πόδας, ἰχθύος οὐ-
 ρὴν ἀντένεται· ἡ δὲ ἐν τῇ ἱερῇ
 πόλει,

mulierem, altera verò quantiū à femorib. ad imos pedes pro-
 tenditur, in piscis caudam desinentem. At hæc quæ in Sacra
 ciuita

aqua in eadem deferuntur. Be-
 runt autem illam non sacer-
 dotes modò, sed tota Syria,
 & Arabia, & qui trans Eu-
 phratem incolunt, multi ho-
 mines ad mare descendunt,
 atq; omnes inde aquam af-
 ferunt. Ac primò quidem in
 eade effundunt illam, postea
 autem in hiatus defluit, re-
 cipitq; lacus ille quauis exi-
 guus, immensam vim aqua.
 Atq; hæc ita facientes, Deu-
 calionem ritū ac legem tem-
 pli istam instituisse ferūt, ad
 testandam cladis pariter &
 beneficij memoriam. Vetu-
 stior igitur sermo de templi
 origine talis quidem fertur.
 Alij autē ἡ Semiramidē Ba-
 byloniam illam, cuius multa
 passim opera per Asiam ex-
 tant, etiā hanc sedem conse-
 crasse putant, ceterū non
 Iunoni, sed matri suæ, cui
 nomē Derceto fuit. Dercetu-
 autē imaginem in Phœnicia
 vidi spectaculū planè pere-
 grinum, altera quidem parte

πόλις, πᾶσα γυνή ἐστὶ. πῶς
 εἶδεν δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι
 οὐ κάρτα ἑμφανέστα. ἰχθύ-
 ας χρίμα ἱερὸν νομίζουσι, καὶ
 οὐκοῦτε ἰχθύων ψάουσι. καὶ
 θρυνίθας τοὺς μὲν ἄλλους σι-
 τήνται, περισσεύων δὲ μου.
 νῦν οὐ σιτῶνται, ἀλλὰ σφί-
 σαι ἔστι ἱερὰ. τὰ δὲ γιγνώ-
 σκοντο δόξια αὐτοῖς ποιεῖ-
 σθαι Δερκετοῦ καὶ Σεμι-
 ράμι. ἦν γὰρ, τὸ μὲν, ὅτι
 Δερκετὸς μορφῇ ἰχθύος ἔ-
 χεται, τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιρά-
 μι. τὴν δὲ ἐς περισσεύων
 ἀπικέτο. ἀπὸ ἐν τὸν μὲν
 κέρων, ὅτι Σεμιράμι. ἔρ-
 γον ἐστὶ, τάχα καὶ δεικνύμαι,
 Δερκετοῦ δὲ τὸ ἱερὸν ἑμμε-
 ναι, οὐδὲνα μὲν πείθομαι. ἐς
 πᾶσι καὶ παρ' Αἰγυπτίων ἐ-
 νοιοῖ ἔστι, οἱ ἰχθύας οὐ σιτῶ-
 νται, καὶ τὰς δὲ οὐ Δερκε-
 τοῖ χαίρουται. ὅτι δὲ καὶ
 ἄλλοι λόγῳ ἱερὸς, τὸν ἐν
 σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα. ὅτι
 ἡ μὲν θεὸς, Ρέη ἐστὶ, τὸ δὲ ἱ-
 ερόν, Ἀθῆναι ποιεῖμα. Ἀθῆναι δὲ

γυνή

civitate est, tota mulier est.
 Porro argumenta quibus
 huic narrationi fidem fa-
 ciunt, non ita clara habent.
 Pisces rem sacram existis-
 mant, neque unquam pisces
 attingunt. Deinde et aves,
 alias quidem edunt, colum-
 bam autem solam non e-
 dunt, sed hæc sacra ipsis
 est. Et quod hæc ita fiunt,
 placet ipsis Dercetus et Se-
 miramidis gratia fieri: al-
 terum quidem, quod Der-
 ceto piscis formam habet:
 alterum autem, quod Se-
 miramis ad postremum in
 columbam versa est. At e-
 go ipsam quidem eadem Se-
 miramidis opus esse, fortas-
 sis permiserim, Dercetus au-
 tem sacram esse haudqua-
 quam credo: quando et a-
 pud Aegyptios nonnulli sunt
 qui piscibus non vescuntur,
 idque in gratiam Dercetus
 minimè faciunt. Fertur
 autem et alius sermo sacer,
 quem ego à sapiente quodam
 viro audiui: quod videlicet

ipsa dea Rhea sit, templum autem Attæ opus. Porro Aves

γένεσθαι Λυδοὺς μὲν Ἰῶ, πρῶ-
 τος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ρέω
 ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγῳ καὶ
 Λυδοὶ καὶ Σαμόθρακον ἐπι-
 τελίουσιν, Ἀθίω πάντα ἔμα-
 θον ὡς γὰρ μὲν Ἰὴν ἔτι με-
 βίου μὲν ἀνδρῆιον ἀπεπαύσα-
 το, μορφῇ δὲ θηλείῳ ἡμέ-
 ψατο, καὶ ἰδοῦντα γυναικίῳ
 ἐνδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν
 φοιτῶν, ὄργια τε ἐπιτίλει,
 καὶ τὰ ἱερά, ἀκηρύττει, καὶ
 Ρέω ἡσθεῖ, ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συ-
 εῖω ἀπικέτο, ὡς δὲ οἱ ἑρπῶ
 Εὐφρήτη ἀνθρώποι ὅτι αὐτὸν
 τὸν οὐτε ὄργια ἰδεύοντο, ἐν
 τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἰδὲν ἐποίη-
 σατο. σκῆμα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ
 καὶ ἐς Ρέω ἀπικνέται. λέον-
 τας γὰρ μὲν φέρει, καὶ τύμπα-
 νον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυρ-
 ροφορεῖ, ὁποῖον Ρέω Λυδοὶ
 ποιεῖσι, ἔλγιν δὲ καὶ Γάλλων πέ-
 ει, οἱ αἱ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅτι Γάλλοι
 καὶ Ἡρῆ μὲν οὐδὲν ἄλλῃ, Ρέω δὲ
 τιμνόντα, καὶ Ἀθίᾳ μι-
 μνόνται.

genere quidem Lydus fuit,
 primus autem factorum ritus
 μ quibus Rheacolere-
 tur, tradidit. Ac quibus
 Phryges & Lydi & Samo-
 thraces in sacris utuntur, ea
 omnia ab Atte acceperunt.
 Postquam enim ipsum cas-
 stravit Rheā, vitam quidem
 virilem agere desiit, formam
 autem fœmineam assumpsit,
 vestemq; muliebrem induit.
 Atque ita per omnem ter-
 ram obambulans, & sacra
 peragebat passim, & quæ
 passus esset, narrabat, Rheā
 amq; celebrabat. Inter quæ
 & in Syriam venit. Cate-
 rum cum illi qui trans Eu-
 phratem incolunt homines
 neque ipsum neque sacrae-
 ius receperint, hoc in loco
 templum constituit. Ac mul-
 ta signa adsunt deæ, quæ ip-
 sam Rheam videri faciunt.
 Nam & leones ipsam ferunt,
 & tympanum habet, & cor-
 ronā in capite iurritam ge-

stat, qualem & Lydi Rheam effigiant. Dicebat autem & de
 Gallis idem qui in templo sunt, quòd Galli Iunoni quidem
 haudquaquam, Rheæ autem castrari soleant, & r Atten imi-
 tentur

αἰονται. τὰ δὲ μοι ὠτρύ-
 πια μὲν δοκίμα ἱμῶν, ἀλη-
 θεία δὲ ὤ, ἐπὶ καὶ τῆς τοῦ
 μὸς ἀκλῶ αὐτίλῳ ἡκουσα
 πομπὴν πιστοτέρῳ. ἀνδρά-
 να δὲ μοι τὰ λίσουσι βῶι-
 ροῦ πεία, τοῖσι Εὐχῆσι τὰ
 πομπὰ ὁμολογούντων τῶν μὲν
 θεῶν, Ἡρώ δὲ κύνων, τὰ
 δὲ ἱερὸν Διονύσου βῶ Σι-
 μέλης ποικίμα· καὶ γὰρ δὲ Διό-
 νυσος ὅς ἐστιν ἐν αὐτῷ, καὶ
 νῶν ὁδὸν, τῶν ἁλθὲ ἐπ' Αἰ-
 θιοπίῳ. καὶ ἔστι πομπὰ ἐν τῷ
 ἱερῷ Διονύσου ποικίλῳ σήμασ-
 τα, ἐν βῶσι καὶ ἰωδύτων βάρ-
 βαροι, καὶ λαβοὶ Ἰνδοί, καὶ ἰ-
 λαφάνων κίραα, τὰ Διόνυ-
 σος ὅς ἐστιν Αἰθιοπῶν λῶακι. καὶ
 φακοὶ δὲ ἰσάσι ἐν βῶσι πᾶσι
 πυνδαίοις, δύο κάρτα μεγά-
 λοι, ἐπὶ τῷ ἐπίγραμμα τοῖον
 δὲ ἐπιγράψαι·

Τὸς δὲ Φακὸς Διόνυσος

Ἡρμηνεύει ἀνέθηκα.

Εμοὶ μὲν ὦρ καὶ τῶν δὲ ἀρ-
 κία. ἱερὸν δὲ καὶ ἄπο, τί δὲ
 ἐν τῷ ἐν τῷ Διονύσου ὄργισον.

Φακὸς

tentur. Ceterum hæc mihi
 conuenientia quidem viden-
 tur esse, vera autē non, quo-
 niam de castratione aliam
 quoque audiui causam, multa
 hac fide digniorem. Plas-
 cent verò mihi hæc, quæ de
 templo dicunt, in quibus cum
 Græcis consentiunt, deam
 quidem Iunonem putantes
 esse, ipsum autem opus Dio-
 nysii, eius quē ex Semele na-
 tus fuit. Nam & Dionysius
 in Syriam venit, eo videli-
 cet iunere, quo in Aethio-
 piam est profectus. Et sunt
 multa in templo eius indi-
 ci, quæ ipsum auctore com-
 probant: inter quæ & ve-
 stes Barbaræ, & lapilli In-
 dic, & Elephantorum cor-
 nua, quæ ille ex Aethiopia
 tulit. Etiam Priapi stant in
 vestibulis, duo admodum ma-
 gni, qui tali Epigrammate
 inscripti sunt:

Hos posui Bacchus tibi
 Iuno nouerca Priapos.

Ac mihi quidem vel ista
 sufficiunt. Ceterum dicam

& aliud, quo ritu videlicet Dionysii facta in æde peragant.

BBB

5

Priapos

Φαπὲς Επὶ τῶν Διονύσῳ ἐ-
 γέρουσι, ἐπὶ τῶν καὶ τοιού-
 ρα τι φέρουσι, ἄνδρας μικρὰς
 ἐκ ξύλου ποιεμένους, μεγα-
 λα ἁλδοῖα ἔχοντας, καλεῖον-
 ται δὲ τὰδε νωρόσπασα. ἔστι δὲ
 καὶ τόδε, ἐν ᾧ ἱρῶ, ἐν Διξιῶ
 Ζῦμηοῦ λεβηται σμικρὸς ἀ-
 νὴρ χάλκιος, ἔχον ἁλδοῖον
 μέγα. τοσάδε μιν ἀμφὶ τῶν
 σκιστρῶν Ζῦιρου μυθοποιή-
 σι. ἥδε δὲ ἱρῶ καὶ Ζῦνὴ πῆ-
 ρι. θεσιός τε, ὅπως ἐγγύς, καὶ
 ὅς τις μιν ἐποιήσατο. λέγου-
 σι τὸν νηὶόν τε πρὶν ἰόντα,
 μὴ ἔμμεναι τὸν πῶ ἀρχὴν
 γιγνημένον, ἀπ' ἐκείνου μὲν
 λεβητιχθῆναι χρόνῳ ὕστερον,
 τὸν δὲ νηὶόν τε, Στρατο-
 νίκης ἔμμεναι ποίημα, γυ-
 ναικὸς Ζῦ Ασσυρίων βασι-
 αῖος. δοκίμ δέ μοι ἡ Στρατο-
 νίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρό-
 γονος ἡρῆσατο, τὸν ἥλγιστον
 πατρὸς ἐπινοίαν. ὥς γάρ μιν
 ἡ συμφορὴ κατ' ἐλατὶ ἀμυχα-
 σίων ᾧ κακῷ, ἀσχετῷ δο-
 κίοντι,

amorem medici industria deprehendit. Postquam enim ipsum
 agritudo hæc inuaserat, dubius animi, propterea, quod illi malum

Priapos Græci (quos & Phal-
 los ipsi dicunt) Dionysio e-
 rigunt, in quibus & tali
 quiddam portant, viros pu-
 ta exiguos, ex ligno effi-
 giatos, magna virilia ha-
 bentes. Vocantur autem οΝευ-
 ροσπαστα hæc. Est igitur &
 hoc in templo illo. Nam ac-
 dextram ædis partem sedi
 exiguus vir ex ære factus,
 habens virile magnum. Ac-
 tantum de illo quod ad con-
 ditores templi attinet, tra-
 dunt. Iam verò & de æde di-
 cam, & de situe eius, quo pa-
 rto ædificata sit, & quisnam
 illam ædificauerit. Dicunt
 igitur ædem illam, quæ
 à principio fuit, haudquaquã
 eam esse, quæ nunc est, sed
 antiquiorum illam quidem
 successu temporum collap-
 sam esse, hanc autem quæ
 nunc est, Stratonices opus
 esse, uxoris regis Assyrio-
 rum. Videtur autem mihi
 Stratonice illa esse, quæ à
 priuigno amata fuit, cuius

hoc

χιόντι, καθ' ἑαυτὸν ἰνόσκει.
 ἔκαστος δ' ἀλλήλων οὐδὲν, καὶ
 οἷόν τι χοιρὶ πάμπαν ἐπρίπτε-
 το, καὶ τὸ σῶμα δι' ἑμὲρης
 ἱμαραίνετο. ὁ δ' ἰητρὸς, ὡς
 εἶδε μὴ ἐς οὐδὲν ἱμφανὲς ἄρ-
 ρωσίντων, ἐγνωτὴν νοῦσον,
 ἔρωτα ἱμῆσαι. ἔρωτος δ' ἔ-
 φανεν ὁ ποταμὸς σημεῖα, ὁ-
 φθαλμοὶ τε ἀδωγίδον, καὶ φωνή,
 καὶ χοιρὶ, καὶ δάκρυα. μα-
 θὼν δ', ταῦτα ποιεῖν, χαρὶ
 μὴ τῇ διέξει ἔχει τὸ νηλώσκειν
 τὴν καρδίαν. ἰκάνει δ' τοὺς
 ἀνὰ τὴν οἰκίαν πάντας. ὁ
 δ' τῶν μὴ ἄλλων ἰσίδντων
 πάντων, ἐν ἑρμίσῃ μεγάλῃ
 κῆν, ὡς δ' ἡ μητρὴν ἀπύκντο,
 τὴν τε χοιρὶν ἀπάξατο, καὶ
 ἰδὼν ἄρξατο, καὶ πρόμφ-
 ἔχειτο, καὶ ἡ καρδία ἀνέπα-
 λυτο. τὰ δ' ἐγγινόμενα, ἱμφα-
 νεία τῷ ἰητρὶ τὸν ἔρωτα ἐ-
 ποίει. καὶ μὴ ὥς εἰς αὐτὸν
 καλίστας ἔνι νηλώσκει τὸν πα-
 τέρ

hoc turpe videretur, silentio
 rem premens, morbo decum-
 bebat. Iacebat autem nullo
 quidem certo dolore affe-
 ctus, veruntamen et color
 eius omnino immutabatur,
 et corpus indies marcesce-
 bat. π Medicus autē ut ipsum
 aspexit nullum manifestum
 morbi indicium præ se fe-
 rentem, amorem esse mor-
 bum cognovit. Amoris au-
 tem oculi multa indicia
 sunt: oculi videlicet languen-
 tes, et vox, et color, et la-
 chrymæ. Quæ omnia cum
 ille in hoc animaduertisset,
 huiusmodi quædam facit.
 Manu quidem dextera ado-
 lescentuli cor tenebat: eos
 verò qui in domo erant, om-
 nes intro in cubiculum, ubi
 ille decumbebat, vocabat.
 Ille igitur ceteris quidem
 ingredientibus omnibus cum
 summa quiete iacebat: at ubi
 nouerca adueniebat, tum de-

tum et colorem mutare, et sudorem emittere incipiebat,
 tremorēq; corripiebatur, et ei cor subsultabat. Quæ cum ita
 fierent, manifesta amoris indicia medico præbebant. Ac i-
 psū hoc pacto sanitati restituit. Aduocato adolescentis pa-
 tre,

τίρα, κάρτα ὀρρώδιοντα· ἢ
 δὲ ἡ νῦν ὅ, ἔφη, πλὴν ὁ πῶς
 ὁδὸν ἀρρώστια, ἢ νῦν ὅς ἐστι, ἀλ-
 λὰ ἀδίκην· ὁ δὲ γάρ τῳ ἀλ-
 γίοι μὲν ἔστω, ἔρως δὲ μὴ
 καὶ φρονοβλαβέει ἔχει. ἐπιθυ-
 μία δὲ, τῶν ὁδῶν αὐτῶν ἔστιται,
 φιλῶν γυνῶκα ἰμὲν, πλὴν
 ἰσὺς ὅτι μετῴσομαι. ὁ μὲν ὅρ
 τοι γὰρ σοφίαν ἐψώδισεν. ὁ δὲ
 αὐτίκα ἐλίσσει, πρὸς τὴν σο-
 φίαν καὶ ἰκτεκῆς, μή μοι παῖ-
 δα ὀλίγης· ἐστὶν ἰθὺς τῶν
 τε συμφορῶν ἰσχυρὸς, ἀπὸ οἱ
 ἀνοῦσθαι ἀκρυσίαν, ὡς οὐ μὴ
 ἀμαρτυροῦν, πρὸς ὅ
 ἔστι παρὰ βασίλειον, μη-
 δὲ ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς, φόνον περὶ
 νίας ἰκτεκῆς. ὁ μὲν, ὁ δὲ ἀ-
 γνῶς ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς. ὁ δὲ μὴ αὐ-
 τὸς ἀμαρτυρῶν, ἀνόσια σπῶδας,
 γάμορ ἰμὲν ἀπαριόμην, ἢ
 δὲ ἰσχυρὸν ἀνδρῶν βίβληθαι. σὺ
 δὲ ἡμῶς ἄρ αὐτὸς ἔπρηξας, ἢ
 τοι οὐδὲ γυνῶκα ἰσχυρὸς, ἰμὲν
 τὰ δὲ

tre, qui admodum tum fi-
 lij causa sollicitus erat: Hic
 morbus, inquit, haudqua-
 quam morbus est, sed miu-
 ria quaedam. Nam ille qui
 dem dolore neutiquam pre-
 mitur, sed amor ipsum re-
 recordia tenent. Expetit au-
 tem ea quæ illi haudqua-
 quam assequi licet. Vxo-
 rem enim meam amat, quam
 ego minimè dimissurus sum.
 Atque hac ille tum pru-
 dentia mentiebatur. Pater
 autem continuò precari co-
 pit: Per prudentiam ego te
 tuam, per quæ ipsam medicinam
 obtestor, ne mihi perdimam
 eas filiū. Non enim suaspon-
 te hoc malo tenetur, sed mor-
 bus illi inuito hic accidit,
 quare tu nequaquam amu-
 lando velis luctum toti re-
 gno conciliare, neve, medi-
 cus cūm sis, hanc homicidi-
 notā inurere medicinæ. Atque
 hoc pacto ignarus ille, ta-

men precabatur. Alter autem respondens ei rursus: Nefaria
 inquit, moliris, coniugem meam à me auferre querens, et
 homini medico vim faciens. Tu verò quónam pacto ipse as-
 fecius esses, si quis uxoris tue desiderio teneretur, quand

τάδε δέομαι; ὁ δὲ πρὸς τὰς
 ἡλικίας, ὡς ἔδ' αὐτὸς ἄρ' ἰ-
 σχυοσάκες ἐφάσατο, ἔδ' πα-
 λίσσωνεῖς ἐφθόνει, ἀ καὶ
 τοι μητρὸς ἐπιθυμῶν· ἐγὼ
 ὁμοίῳ συμφορῇ ἐμῶν,
 γαμετὴν ἢ παῖδα ὀλίσσαι. ὡς
 δὲ τὰδε ὁ ἱερὸς ἤκουσεν. τί τοι,
 ἴφη, ἐμὴ λίσσασθαι, καὶ γὰρ τοι
 οὐδὲ γυνῶκα ποθέει· τὰ δὲ
 ἱεροὶ ἐγὼ, πάντα ἔλω ψά-
 λια· παύσῃ μὲν τουτίοισι,
 καὶ ὧ μὲν πασδὶ λείπει καὶ γυν-
 ῶκα καὶ βασιλείῳ, αὐτὸς
 δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίῳ χά-
 ρῳ ἀπικέτο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ
 Εὐφράτῃ ἐπὶ νυμὸν ἰδούσῃ
 ποίησατο, ἐνθά οἱ καὶ ἡτελῶ-
 τὴ ἐγένετο. ὦ δὲ μὲν ὁ ἱερὸς
 ἔρωτα ἔγνω τὴ καὶ ἰήσατο. καὶ
 δὲ ὧρ ἡ Στρατονίκη, ἐτι ὧ
 πετέρῳ ἀνδρὶ σιωπικίονσα,
 ὄναρ τοιόρ δὲ ἐθῆσατο, ὡς
 μιν ἡ Ἡρὴ ἐκέλευεν ἐγείραι οἱ
 τὸν ἐν τῇ ἰρῇ πόλιν ἑκόν, ἀ δὲ
 ἀπαθείοι, ποθέει σί, καὶ ἡ ἀ-
 πείκει. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἔδ' ἡ
 μίῳ

nunc ista à me postulas? Tū
 ille .ad hæc respondit, quod
 neq; ipse uxori vnquam par-
 surus fuisset, neque filio sa-
 lutem inuideret, etiamsi no-
 uerca desiderio teneretur.
 neque enim parem iacturam
 esse, uxorem, ac filium amit-
 tere. Quæ cū medicus au-
 dissei: Quid igitur me, in-
 quit, obtestaris? Etenim tuæ
 ille uxoris desiderio tene-
 tur. Et quæ ego tibi mo-
 dō dicebam, omnia falsa
 fuere. Adducitur itaq; hisce
 pater, ac filio quidem & u-
 xorem relinquit & regnum:
 ipse verò in terram Babylo-
 niam abiit, & ciuitatem su-
 pra Euphratem, cognomi-
 nem ipsi, condidit, vbi &
 mortem postea obiit. At-
 que hoc quidem pacto tum
 medicus amorem cognouit,
 & curauit, Stratonce ve-
 rò hæc, cū adhuc prio-
 ri marito cohabitaret, som-
 nium tale vidit: Visa est ei
 Iuno iubere ædem illam in

Sacra ciuitate extruere sibi, & si minus pareret, multa ma-
 lāque ipsi comminari. Illa verò principio quidem nullam
 somnū

μίσω ὄρλω ἱποικίζω, μετὰ δέ,
ὥς μιν μεγάλη ροῦσ' ἔλα-
βε, ὧς τε ἀνδρὶ πλὴν ὄψιν ἀ-
πηνύσας, καὶ πλὴν Ἡρῶν
ἐλπίσκειν, καὶ σήσαν τὸν
σηὸν ἐπιδίξας. καὶ αὐτί-
κα ὑγία ἡνομήσεν ὁ ἀνὴρ
ἐς πλὴν ἱρὴν πόλιν ἐπιμπε,
ὅω δέ οἱ καὶ χήματα, καὶ
ερατὶν πόλιν, τὸν μὲν
οἰκοδομίαν, τὸν δὲ τὸν ἀ-
σφαλὲς ἔνικα. καλίσας δὲ
τινα τῶν ἐλθόντων νικώσω,
ἡρτὰ καὶ δὲν, τῷ ὀνόματι
Κομβάβ' ἔγωγε, ἔφη, ὧς
Κομβάβη, ἐλθόντων, φι-
λίω τὴν μάστιγι ἐλθόντων,
καὶ πάμπαν ἱππῶν σοφίης
τε, καὶ ὀνοίης τῆς ἐς ἡμίας,
πλὴν δὲ ἐπιδίξας. νῦν δὲ μοι
χρὴν μεγάλης πίστις, τῷ σε
θίλω γινώσκω ἱππὶ ἐσπόμε-
νον. ἔργον τὴν μοι ἐπιτελέ-
σαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ ερα-
τὴν ἐπιπραττεῖν. οἱ δὲ ἅπαντες
κομμήσας ἐξ ἡμῶν τιμὴν μεγά-
λην ἔσται. πῶς δὲ τὰς οἱ Κομ-
βάβ'.

peragere, & exercitui præesse. Caterum ubi reuersus fue-
ris, magis à nobis honoribus afficeris. Ad hæc igitur Com-

bornij huius rationem ha-
buit: postea autem ut ipsam
grauis morbus corripuit,
& viro visionem exposuit,
& Iunonem placare cæpit,
& ademque se illam condia-
turam esse promissit. Ac sta-
tim ubi conualuit, maritus
ipsam in Sacram ciuitatem
misit, cum ipsa autem vi-
na & pecunias, & exerci-
tum magnum, partim adi-
ficandi causa, partim etiam
securitatis gratia. Vocato
autem quopiam ex amicis,
homine adolescente admo-
dum formoso, cui nomen e-
rat Combabo: Ego te, ma-
quit, Combabe, vi potè pro-
bum, ex omnibus amicis dili-
go maxime, & cum ob pru-
dentiam, tum ob beneuolen-
tiam erga me tuam, quam
& præstitisti laudo in pri-
mis. In præsentia autem o-
pus mihi est magna fide
quare te volo cū uxore mea
hinc profectū, & ædificium
absoluere mihi, & sacra-

babus

ἄβ' αὐτίκα λύσει, πολ-
 ἅ λιπαρίων μὴ μιν ἐκπέ-
 μιν, μηδὲ πωιδῶν οἱ τὰ πολ-
 ὄν' ἐφ' οὗ μίξονα χήματα,
 αἱ γυνῶκα, καὶ ἔργον ἰρόν.
 ἃ δὲ ὀρρώδεις, μέκοτε οἱ ἴσ-
 οτυπὴν χέοντα ὑστέρ' ἐς τὴν
 ἑλθόντων γένος, τὴν μου-
 ὅ ἀπάξεν ἱμερῶς ὡς δ' ὅ.
 λαμῶν ἐπαθὲν· ὁ δὲ ἐκείνης
 λουτρῆς ἀπλῆται, λουτῶν οἱ
 χέοντα ἰπλά ἡμῶν, μετὰ
 δὲ ἀρσῆναι μιν τιλίσαντα
 τι, τῶν μάλιστα ἰδίῃτο. τυ-
 χῶν δὲ ῥηιδίως, ἐς τὸν ἑω-
 ὄν' οἶκον ἀπικνύεται, καὶ πᾶ-
 ῶν χαμάζε, τοιᾶδε ὠδύ-
 ρητο· ὧ δαίκα, τί μοι ταύ-
 τας τῆς πύσης; τί δ' ἐμοὶ ὅ-
 δου, τῆς τέλ' ἥδη δέρε-
 μα; νῆ' ἰδὲ γὰρ, καὶ γυ-
 ναικὶ καλῇ ἔσομαι; τὸ δὲ μοι
 μεγάλη συμφορὴ ἔσεται, εἰ
 μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίαν κα-
 κῶν ἀρθύσομαι. ὦ μεγάλῃ
 μίγᾳ ἔργον ἀπτελῆσαι, τό-
 μοι πάντα φόβον ἰσχύει.
 τὰ δὲ

scar. Hæc mihi magna verò calamitas erit, nisi omnem malā
 causam à me amoveam. Quare necesse est magnum peragere
 me facinus, quod mihi metum omne hunc subleuet ac curet.

Hæc

babus, statim precari cœpit;
 multis obtestans Regem, ne
 se mitteret, nève sibi crede-
 ret pecuniam multò suis fa-
 cultatibus maiorem, deinde
 & uxorem, & opus sacrum.
 Cæterùm illud formidabat;
 ne quando progressu tempo-
 ris zelotypia erga Stratonē-
 cen ipsi pareretur, ut quam
 solus inde abduclurus erat.
 Cæterùm vbi illum haud-
 quaquam permouit, suppli-
 care iteram cœpit, quo sibi
 spatium septem dierum per-
 mitteret, ac deinde vbi ea
 perfecisset, quibus maximè
 opus haberet, ablegaret.
 Quod cùm facilè impetrās-
 set, domum suam abit, &
 procidens in terram, huius-
 cemodi quædam cum fleu
 eiulavit: O me miserum, quò
 mihi hac fide? quò mihi au-
 tem via ista, quam nunc pò-
 stremùm aspiciam? Adole-
 scens equidem ego, & cum
 muliere formosa profici-

τάδε ἀπὸν, ἀπὸ τῆς αἰτίας τῶν
 ποίων, καὶ ταμῶν τὰ ἄν-
 δροῖα, ἵς ἀγγίον μικρὸν κα-
 τίθει, σμύρνην τε ἅμα καὶ
 μέλιτι, καὶ ἅποισι θυόμα-
 σι, καὶ ἔπατα σφυγίδι, τὴν
 ἐφόρει, συμμηνάμενος τὸ τραῦ-
 μα ἱῆτο. μετὰ δὲ, ὥς μιν ὁ
 διοπορίαν ἰδόντι, ἐπιτόμι-
 ον ὅτι τὸν βασιλῆα, πολλὰ
 λῶν παρόντων, διδοῖ τι ἅ-
 μα τὸ ἀγγίον, καὶ τὴν αἰτίαν
 ὅτι δισποτα, τὸ δὲ μοι μέγα
 καμῆλιον ἐν ὧσι οἰκίοισι ἀ-
 πικίαζ, τὸ ἐν ἡμέρᾳ ἐπό-
 θιον. νυνὶ δὲ, ἐπὶ μεγάλῳ ὁ-
 δὸν ἔρχομαι, παρὰ ὧν τόδε
 θέσομαι, σὺ δὲ μοι ἀσφαλῶς
 ἔχων τόδε γάρ μοι χερσὺν
 βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐ-
 μῆς ἀντάξιον, νῦν ἂν δὲ ἀπὸ
 πομαί, σῶον αὐτὶς ἀποίσο-
 μαί. ὁ δὲ διξάμενος, ἐτέρη
 σφυγίδι ἰσημαίνον, ἢ ὧσι
 ταμίῃσι φρυγίαν ἐντάλα-
 το. Κομβάβῃ μὲν ἄν, τὸ ἐ-
 πὶ τῷδε, ἀσφαλῶς ὁδὸν ἔχων.
 ἀπὸ τοῦ

Hæc ita effatus, se ipsum in-
 tilem ac mancum reddidit
 amputatisq; virilibus, in an-
 gustum quoddam vasculum
 ea inclusit, myrrha pariter
 & melle, alijsq; odoramen-
 tis additis. Deinde ubi & an-
 nulo, quem gestare solebat
 obsignasset illud, vulnus cu-
 rabat. Postea verò cum ip-
 iam tempus videretur ut pro-
 ficisceretur, ad regem veni-
 ens, multis alijs presentibu-
 dat illi pariter & vasculum
 & dicit in hunc modum.
 Hoc ego vasculum, Domi-
 ne, inter preciosissima dona
 repositum habui, idque i-
 primis amabam. Nunc au-
 tem, quando magnum adeo
 iter ingredior, apud te depo-
 nam. Tu verò fac ut tutum
 ac custoditum mihi præste-
 nam hoc auro potius mihi
 est, eodemq; precio cum an-
 nulo ipsum æstimo: ut postea
 quam rediero, saluum & in-
 columne iterum recipiā. In-
 verò acceptum altero quo

annulo obsignavit, & quaestoribus asseruadum & custodien-
 dum tradidit. Combabunt igitur post illa securū iter perageb-

Ceterum

ἁπικόνφοι δὲ τὴν ἰσὺν πό-
λιν, σπεύδοντες οἰκοδο-
μεῖν· καὶ οἱ σφισι τρία ἔτη αἶ-
ψ' ἔργον ἐξήγγειλε, ἐν τοῖσι ἀ-
πέβαινε τάπηρ ὁ Κομβάβ^Θ
ὁ ῥάβδης, ἡ Στρατονίκη γὰρ
ῥέοντορ ἐπὶ ποταμὸν σῶνόντα
μὴν ποταμὸν ἄρχεν, μετὰ δ'
οἱ καὶ κάρτα ἐπέμνησεν, καὶ
λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἰσὺ πόλιν, τὴν
Ἡρῶν τυτίων ἀτίλῳ ἰδίῳ
ἔρῳ γνῶσαι, Κομβάβ^Θ ἰ-
σὺν μὴν ἰόντα λαθὲν μὴ
δαμῶ, Στρατονίκη δ' εἰσας
αὖ, ὅτι ὁ ῥάβδης τὸν νυκτὸν
πέσχει. ἡ δ' τὰ μὴ πρῶτα ἰ-
σωφρόνεια, καὶ τὴν νύκτορ
κρυπτεῖ, ὡς οἱ τὸ λαθὲν μέλου
ἡσυχίης ἐγγίγει, ἰς ἐμφανί-
αν ἐν τῇ πόλιν λαθὲν τε δι' ἐμ-
φης, καὶ Κομβάβ^Θ ἀνακαλῶ-
το, καὶ οἱ πάντες Κομβάβ^Θ
τὴν τιλ^Θ δ', ἀμυχανίεσσα τῇ
συμφορῇ, ἀντιπρία ἰκισίλῳ ἰ-
σὺν. ἀπὸ μὴ ὅρ τὸν ἔρως

τα

quàm ut regi silentio posset,
accreuit, manifestè adeò conficiebatur, flebatq; continuè,
ac Combabum vocabat, Atque illi tum omnia Combabus
erat. Postremò autem cùm inopia consilij nullum huic ma-
lo remedium inueniret, honestam atq; idoneam compellandi
illius viam quaerere cœpit. Proinde cum alteri quidē vlli amor-

Ceterum cùm iam ad Sa-
cram ciuitatem venissent, a-
ctem summa cura extruxe-
runt: atque ipsis dum in ope-
ra sunt, anni tres elabuntur,
intra quos illa quæ Combab-
bus tantoperè meluerat, eue-
nere. Nam Stratonice postea
quam ille multò iam tempo-
re cum ea conuersaretur, a-
mare illum cœpit, mox etiam
grauiter in illum ex amore
insanijt. Et ferunt, qui Sacra
ciuitatem incolunt, Iunonem
eius rei causam extitisse: ac
Combabum quidem ut bo-
num virum haudquaquam
latuisse: Stratonicen autem
vltam esse, eò quòd non sta-
tim ac facillè eadem illam
promississet. Porro illa prin-
cipiò quidē modestè ac
temperanter se gerebat, mor-
bumq; celabat: postea verò
ubi malum illi hoc in maius

τα ὁμολογίαν ἐφύλασσε, αὐτὴ δὲ ἐπιχαρίαν ἔδειξε, ἐπινοία ὣν τοιαῦτα, σὺν ᾧ ἔσται πλὴν μὲνύσασα, ἐς λόγους οἱ ἔλθοιεν. ἅμα δὲ οἷνον ἐσιόντι παρρησίᾳ τι ἐσείργειν, καὶ ἐκχυρίχθαι οὐ κάρτα ἀσχετὴν, ἀλλὰ τῶν πρηνισμῶν, ἵκασα ἐς ἀγνοίαν ἀναχωρεῖν. ὥς δὲ οἱ ἰδόντες, καὶ ἰποῖν ταῦτα. καὶ ἰπὰ ἐκ δέπνου ἐγίνοντο, ἀπικνεσμένη ἐς τὰ οἰκία, ἐν ᾗ Κοινόαβος αὐλίσσεται, λίσσεται τε, καὶ γένων ἄπειτο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολογεῖ. ὅθι τὸν τι λόγον ἀπηνέως ἀπιδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀνείναιτο, καὶ οἱ πλὴν μὲν ἔνι νικάει. ἀπελθὼς δὲ μέγα τι λακόνειον πλὴν ἐργάσασθαι, δέσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφη, καὶ πᾶσαν πλὴν ἑαυτοῦ πάθων ἀπηγάσασθαι, καὶ τὸ ἔργον ἐμφανὲς ἔνακε ἰδῆσαι δὲ ἐστρατονίῃ, τὰ οὖν

ποτι

rem fieri abhorreret, ipse autem ^{⁴⁵⁵} ad illum coram verecundia prohiberet huiusmodi quædam animo cogitare cepit, ut potius quam videlicet vino sese imbibisset, in colloquium cum illo veniret. p Pariter autem cum vino ingredientem et loquendi fiducia accedens et non impetrasse quod postularet, non ita magnus pudor est, sed eorum quæ aguntur, singula in obliuione retrò abeunt. Postquam igitur apud se ista constituera faciebat quoque: et cum comæna peracta discessissent, aedes, in quibus Combabul diueriebatur, veniens, obiectabatürque illum, et genu eius prehensabat, et amorem fatebatur. Ille autem orationem eius agere ac difficulter admittebat, ipsumque opus detrectabat, denique et ebrietati illi exprobrabat. At ve

rò cum illa nescio quod magnum malum in se ipsam factum esse se nuntiaretur, adductus metu, totam illi rem manifestā fecit, et quicquid à se ipse passus esset, enarrauit, ipsumque opus in lucem protulit. Videns igitur Stratonicæ ea quæ nunquam

quai

οτε ἔληθε, μανίης μὲν ἔσ
 οικάνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ
 δαμάειν ἐλάθετο, ἀλλὰ πάντα
 οἱ σωτοῦσα, τὰντὺν πα-
 αμυθίῳ ποιεῖτο ἔρωτος
 πρὸς τοῦτο. ἔστι δὲ ἔρωτος οὗτος
 τῇ ἱερῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν
 ἰσχυρὰ, γυναικὸς Γάμων
 πιθυμίῃσι, καὶ γυναικὶ Γά-
 μοι ἐπιμαίνουσαι, ζηλοτυπία
 ἔδδαι, ἀλλὰ οὐσι τὸ χρε-
 μα κάρτα ἱερὸν νομίζουσα.
 τὰ δὲ ὅρῃ τῇ ἱερῇ πόλει ἀμφι-
 τὼν Στρατονίκῳ ἑδαμῶν τὸν
 βασιλῆα λήθη, ἀλλὰ ποιοῖ
 ἀπικνύμενοι κατηγόριοι, καὶ
 τὰ χιτῶνάς αὐτῶν ἰσχυρίζονται.
 ἐκ τούτοις περὶ αὐτῶν, ἐκ ἀπ-
 λῆτος τῶν ἐργῶν Κομβάβου με-
 τικάλλου. ἄλλοι δὲ λέγουσι λό-
 γον ἔτι ἀληθῆ, τὸν Στρατο-
 νίκῳ, ἐπὶ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἐκ-
 δέχεται, ἀπὸ τῶν γραφάων ἐς τὸν
 ἄνδρα, τὸν Κομβάβου κατη-
 γορίαν, περὶ τοῦ οἱ ἐπικαλίσ-
 σατο.

quam futura putaret, à fu-
 rore quidem illi in præsens
 ita destitit, amoris autem
 haudquaquam oblita est, sed
 per omnia conuersando illi
 hanc quasi quandam conso-
 lationem amoris, cuius affe-
 ctum consequi nequiuerat,
 quærebat. Est autem amor
 hic in Sacra ciuitate, et et-
 iam nunc durat, ut Gallos
 quidem concupiscant mu-
 lieres, et vicissim Galli in
 mulieres depereant, neque
 tamen quisquam zelotypia
 siue emulatione aliqua com-
 moueatur, sed ipsis res hæc
 in primis sacra censetur.
 Porro hæc in sacra ciuita-
 te circa Stratonicen ita ge-
 sta, regem haudquaquam
 latuere, sed complures ve-
 nientes, accusabant illos, et
 quæ facta essent, commemora-
 bant. Quocirca dolore ac-
 census, ab opere, quanquam
 adhuc imperfecto Combabū

reuocauit. Alij autem sermonem quendam neutiquam verum
 recensens, quod videlicet Stratonice postquam ea consequi,
 quæ expetiuerat, non potuisset, ipsa ad virum scribens, Com-
 babum oblito accusarit, tanquam qui ad stuprum ipsam soli-

σαρ. καὶ τὸ Ελλαντὸν Σθφρῖς
 βοίης πικελίζουσι, καὶ Φαί-
 δρης τῆς Κυρασσίης, ταυτὶ καὶ
 Λασύεοις Στρατονίκῳ μν-
 θολογίῃσι. ἐγὼ δὲ ἄρ' ἔδ' Σθι-
 νδοίῳ πάθομαι, ἔδ' Φαί-
 δρῳ τοιάδ' ἐπιτελίσσαι, ἃ
 τὸν Ἰπτόλυτον ἀπικίως ἐπὶ-
 θνῖ Φαίδρῳ. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔτι
 τῷ δίκῳ καὶ ἰγνύω. ὥς δ' ἡ ἀγ-
 γελίῃ ἐς τὴν Ἰρῶν πόλιν ἀ-
 πικνύω, ἔγνω τὸ Κομβάβ' ὅ-
 τιν' αὐτίκῃ; θαρσύνει τὴν
 ὅτι οἱ ἄπλογοὶ οἴκοι ἐδίπν-
 το. καὶ μὲν ἰθὺντα ὁ βασις
 λυὲς αὐτίκα μὲν ἰδούσιν τε, καὶ
 ἐν φρεσὶ ἔχει. μετὰ δὲ, πα-
 ριόντων οἱ τῶν φίλων τοὶ καὶ
 τότε πικρομύθῳ τῷ Κομβά-
 β' παρηγγύοντο, παραγγέλων
 ἐς μέτρον, κατ' ἡγορίαν ἄρχετο.
 καὶ οἱ μοιχίῳ τὴν καὶ ἀπολα-
 σίῳ προέφειρε, καὶ ἄρ' ἃ δὲ δεινο-
 παθίῳ, πῶς ἔτι καὶ πενήλῳ ἀ-
 νικαλέτο, λίγων τεσσάρων Κομ-
 βάβον ἀδικίδων, μοιχόν τε ἰόν-
 τα, καὶ ἐς πῶς ἰρ' ὑβείσαντα, καὶ
 ἐς

citasset. Et quod Græci
 Sihenebæa dicunt, ὃ
 Phædra Cretensi, hoc id
 ὃ Assyrii de Stratonice
 fitentur. Ego quidem ἰγ-
 νύω neque Sihenebæam
 ἔδο, neque Phadram ta-
 perpetrasse, si modò Ἡ-
 polytium Phædra verè ἀμ-
 νῖ. sed hæc in medio, ita
 sunt, relinquamus. Κα-
 τὸν ὅβι nuncius in Sacra-
 ciuitatem peruenit, Comb-
 bus ὃ causam reuocati-
 nis agnouit, ὃ animo fide-
 te ad regem abiit: nam ἡ
 li defensio domi relicta
 rat. Ac venientem ipsum
 inuὸ rex comprehendi ἰ-
 sit, ὃ in custodia tenu-
 Postea autem præsentibus
 micis, qui tum quoque
 adfuerant, quando Comb-
 bus emittebatur, adducti
 illum in mediū accusatē
 pit, adulterium ὃ ὃ inter-
 perantiam vitæ obiecit. A
 modum autem grauitè
 motus ὃ fidem inuoca-

ὃ amicitiam, dicens tripliciter Combabum iniuriam fec-
 se, ut qui ὃ adulterium commississet, ὃ fidem fregisset,

ἔς θεὸν ἀσβένοντα, τῷ ἐν ᾧ
 ἔργῳ τοιάδῃ ἐπῆξεν. πολλοὶ
 δὲ παριστῶτες ἡλίχου, ὅτι
 ἀναφανδὸν σφίας ἀπέλοισ-
 σι σιωπόντας ἔδου. πᾶσι δὲ
 τέλῃ ἰδούκῃ, αὐτίκα θυή-
 σαμ Κομβάβου, θανάτῳ ἄ-
 ξια ἀργασμῶν. ὃ δὲ τίως ἡ
 ἰσάκῃ, λίγων ὑδρὶ πᾶσι δὲ
 δὴ ἰς τὸ μόνον ἡγῆτο, φθί-
 ξατό τε, καὶ τὸ λαμβάνον ἡ-
 τῇ, λίγων ὡς ἀναρῆα μιν ὑ-
 ὕδατος, ὑδρὶ ἀμῶν ἄνικα, ἀλ-
 λὰ ἰκάνων ἐπιθυμῶν, τὰ οἱ
 ἀπὸν παρὶθέκατο. πρὸς τὰ
 δὲ ὁ βασιλεὺς κατέσας τὸν
 ταμίαν, ἐλὶλῳ ἐνέκα, τὰ οἱ
 φρενῶν ἰδούκῃ ὡς δὲ ἰνακῇ,
 λῦσας πλὴν σφρηγῖδα ὁ Κομ-
 βάβῳ, τὰ τε ἰκάνοντα ἐπὶ δα-
 ξῇ, καὶ ἰωντὸν ἐποῖα ἐπιπόν-
 θῃ, ἔλῃξεν. ὁ βασιλεὺς τὰ
 δὲ τοιῶν δόρυ δῶκεν, ἔν τε
 μετὰ τῶν ὁδὸν ἐπιμπόν, ἀν-
 κων ἡνιόχ. καὶ πᾶσι ἀναγκάιν
 μεγάλη ἐκ οἴο κατελαβῇ,
 ὁιάδῃ

inclusa fuerant, commonstravit, & quæ ipse passus esset, ex-
 posuit, atque ita dixit: Nimiùm ista, ὦ rex, veritus ego quan-
 do me primùm ad hoc iter suscipiendum mittebas, inuitus
 ibam: ac postquam magna necessitate à te compulsus fui,

in deam impius fuisset, in
 cuius opere huiuscemodi per-
 petrasset. Multi autem ad-
 stantes coarguebant ipsum,
 quòd videlicet manifestè vi-
 dissent ipsos mutuo congre-
 dientes. Omnibus itaq; pos-
 tremò videbatur quamprim-
 mùm mortis afficiendus esse
 Combabus, ut qui capitalia
 peregisset. Ille verò haste-
 nus quidem stabat, nihil di-
 cens, postquam autem ad sup-
 plicium & eadem iam ducē-
 batur, tum demùm loqui cœ-
 pit, & depositum vasculum
 repositit, illud addens,
 quòd nō contumeliæ aut nu-
 ptiarum causa interficeret i-
 psum rex, sed quòd ea quæ
 abiens apud illum deposuiss-
 set, hoc pacto, retinere cupes-
 set. Ad hæc igitur rex, voca-
 to quæstore, iussit afferre ea
 quæ custodienda ei tradidiss-
 set. Ille ubi attulit, resigna-
 to Combabus sigillo, ea quæ

τοιάδε ἐπὶ τέλει σα, ἰδὼ δ' ἄν
 ἐς δδωτότα, ἱμοὶ δ' οὐκ ὠ-
 τυχία, τοιόςδε μὲν τοι ἴδωρ,
 ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίῳ ἰγκαλίο-
 μαι. ὁ δ' ἐπὶ τὰς θαμβώ-
 σας, πειρίβαλε τί μιν, καὶ
 διακρύψωρ ἅμα ἔλγει, ὃ Κομ-
 βάβε, τί μίγα κακὸν ἄρ-
 γάσας; τί δ' ἐσιωντὸν ἔτω
 ἀσκήσιον ἔργον μοιῶν; ἄν-
 δρῶν ἔπρηξας; τὰ οὐ πάμ-
 πορ ἱπαινῶ, ὃ σχιτλη, ὃς
 τοιάδε ἔτλης, οἷα μὲν οἱ πα-
 θίαν, μὲν τι μὲ ἰδέσθαι ὄφρ-
 λι, ὃ γὰρ μοι τούτης ἀπλο-
 γίης ἔδωκε. ἀπ' ἐπὶ δαίμων
 τοιάδε ἔθλη, πρῶτα μὲν σοι
 τίοις ἐξ ἡμῶν ἔστω, αὐτίκωρ
 σφυκοφαντίων ὁ θάνατος, με-
 τὰ δ' ἐμὴν ἀλγὴ δωξὴν ἀπίξ-
 τας, χρυσὸς τε ποσσὶς καὶ ἄρ-
 γυρ' ἄπλετ', καὶ ἰδὼτα
 Ἀσσύρια, καὶ ἵπποι βασιλῆοι.
 ἀπίξαι δ' ἐπὶ ἡμῖας ἄνω-
 ἱσαγγή, ὃς, ὃς τις ἀπὲρ-
 ξασι ἡμετέρης ὄψι. οὐ δ'
 ἔω γυναικὶ ἅμα ἀνέξομαι.

τὰ δ'

talia peregi, vitia quidem
 domino, mihi verò non ita
 felicia ac bona. At verò ta-
 lis cùm sim, tamen contu-
 meliæ in virum coniugem
 accusor. Ille autem ad hæc
 stupefactus, amplexatus pa-
 riter ipsum est, & dixit:
 O Combabe, cur magnum
 hoc malum perpetrâsti?
 cur autem te ipsum indigno
 adeò facinore solus viro-
 rum deformâsti? Non ita
 prorsum laudo hæc, ô in-
 felix, qui talia quidem sus-
 tinuisti, qualia vitiam ne-
 que te pati, neque me aspi-
 cere unquam contigisset.
 Neque enim ista apologia
 mihi opus erat. Verum ta-
 men quando Deus quispiam
 hæc ita voluit, principio
 quidem tibi vltio à nobis e-
 rit, mors videlicet ipsorum
 sycophantarum: postea au-
 tem maxima dona tibi ve-
 nient, aurumq; multum, &
 argentum immensum, & ve-
 stes Assyria, & equi regni.

Accedes autem ad nos inuocatus, neq; te quisquam à nostris
 conspectu prohibebit, ne si cum uxore quidem vna concumbas.

Atque

τάδε ἐπὶ τῇ ἁμα, καὶ ἰ-
τοίει. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς
ρόνον ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶ-
ρα ἰδίδοι, καὶ ἡ φιλή μι-
σην ἐργάζοντο. ἰδοὺ δὲ ἔδ' αὖς
ἐπὶ Ασσυρίων, Κομβάβω σο-
φίλῳ καὶ ἀνδομονίλῳ ἄκκι. ὁ
μὲν δὲ, ἀπὸ τῆς ἀμφοτέρῃς
κίσεσσι τὰ λαίποντα τῶν υἱῶν, ἀ-
πλήσια γὰρ μὴ ἀπλήσιοι,
αὐτοῖς ἐπιμνήσκει, καὶ τὸν τε
υἱὸν ἐξέτιλινε, καὶ τὸ λοιπὸν
αὐτῷ ἐμνήσκει. ἰδοὺ δὲ, ὁ
βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ ἀνδρείας
γνώσεσθαι ἐνέκεα, ἐν τῷ ἱερῷ ἱστά-
σαι χάλκειον. καὶ ἔτι ἐς τι-
μὴν ἐν τῷ ἱερῷ Κομβάβω
χάλκειον, Ερμοκλῆς τῷ Ρο-
δίῳ ποίημα, μορφῇ Ἰσὶδοῦ
ζωῇ, ἰδοὺ δὲ ἀνδρείλῳ ἱ-
στασάμενος δὲ τῶν φίλων τὴν
μάστιγον οἱ ἀνοίοντες, ἐς πα-
ραμυθίλῳ τῷ παθί. ὁ
πρωτόν ἐν τῇ τῆς ἀμφοτέρῃς
ἱστορίας ἰστορίας, καὶ διὰ
ταρ

stium autem virilem gerens. Feruntur autem et amici il-
lius, qui maximè erga ipsum benevolentia affecti fuere, in
solatium eius, quod passus ille fuit, eiusdem affectionis so-
cietatem ultra sibi elegisse. Nam et seipsos castrarunt, et

Atque hæc quidem dixit pa-
riter et fecit. Ac illi qui-
dem continuò ad suppli-
cium et eadem ducebantur,
huic autem dona daban-
tur, amicitiæque hæc ma-
xima conciliata fuit. Videm-
batur autem nullus Assy-
riorum ampliùs Combaba
neque sapientia, neque felis-
citate similis esse. Postea ve-
rò cum postulasset ut sibi
liceret eadem, quantum eius
reliquum erat, absolvere,
imperfectam enim ipsam re-
liquerat, rursus mitteba-
tur: ac eadem quidem ille
absolvit, et reliquam ætatem
ibi peregit. Dedit au-
tem illi rex, virtutis pari-
ter et beneficentia causa,
ut æreus in templo statu-
retur. Stat itaque præmij
et honoris causa in templo
Combabus æreus, Hermo-
clis Rhodij opus, forma
quidem mulieri similis, vena-

τὰρ τὴν αὐτὴν ἰκάνθη δια-
 τίοντο. ἄλλοι δὲ ἱερολόγ-
 οῦσι ἐπὶ τῷ πρῶτῳ , λί-
 γοντο, ὥς ἡ Ἥρη φιλέουσα
 Κομβάβου, πομποῖσι τὴν το-
 μὴν ἐπὶ νόον ἔβαλε, ὅπως μὴ
 μοῦσθ' ἐπὶ τῇ ἀνανδρίᾳ
 λυπείτο. τὸ δὲ ἔσθ' τοῦ-
 το, ἐπεὶ δὴ ἅπασι γένοιτο, ἔτι
 νῦν μένει. καὶ πομποὶ ἰκά-
 σου ἔτισθ' ἐν τῷ ἱερῷ τάμνον-
 ται, καὶ θηλιώνονται, ἅτε
 Κομβάβου παραμυθιόμενοι,
 ἅτε καὶ Ἥρη χαιρεσιόμενοι.
 τάμνονται δ' ὧν, ἰδῆτα
 δὲ οἷδι οὐκ ἔτι ἀνδρὶ λίω ἔ-
 χουσι, ἀλλὰ καὶ ἑμάτα τι
 γυναικεία φορέουσι, καὶ ἱρ-
 γὰ γυναικῶν ἐπιτελίουσι.
 ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακί-
 ται καὶ τουτίων ἐς Κομβά-
 βου ἡ αὐτή. σωφράχθη γὰρ
 οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς
 πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦ-
 σα καλὸν τι ὄντα καὶ ἰδῆτα
 ἔτι ἀνδρὶ λίω ἔχοντα, ἱρωτῇ μὴ
 γὰρ ἔσχιζε. μετὰ δὲ μαθεῖν.

σα

conuentum veniens, cum vidisset & corpore formosum
 esse, & vestem præterea virilem habere illum, magno e-
 ius amore capta est. Postea autem ibi cognouit euiratum

eandem cum illo viuend
 consuetudinem tenuerunt.
 Alij autem inter sermone
 sacros de hoc facto ita tra-
 dunt dicentes, quod Iuni-
 quum amaret Combabum
 mulcis castrandi cupiditas
 em in mentem inmisserit,
 ne videlicet solus ille ob vi-
 rilisatem amissam lugeret
 Caterum consuetudo illa
 postquam semel cepit, e-
 tiam nunc manet, & muli-
 quoiannis in templo hoc cas-
 strantur & emasculantur.
 siue Combabum hoc pa-
 cto consolantes, siue etiam
 Iunoni gratificantes. Ca-
 strantur autem illi, vestitum
 verò virilem amplius nō ha-
 bent, sed & muliebria indu-
 mēta gerunt, operaq; mulie-
 rum perficiunt. Caterum,
 ut ego audiui, refertur &
 huius rei causa in Cōbabum
 Nam illi etiam hoc accidit
 se traditur. Peregrina quæ-
 dam mulier ad solennem

atque

πα ἀτυχία ἰόντα, ἰοντὶ δὲ
 ἐφάσατο. ἐπὶ δὲ τοῖς Κομβά-
 βος ἀθυμῶν, ὅτι οἱ ἀτυχέως
 πρὸς Ἀφροδίτῃ ἔχῃ, ἰδὼς
 τὰ γυναικίῳ ἐνδύσατο, ὅ-
 πως μὴ ὅτι ἑτέρη γυνὴ ἴσα
 ἱφαπατίοιτο. ἤδη αὐτὴ Γάλα-
 λοισι ἐοικὼς θηλαῖς. Κομβά-
 βου μὲν μοι πρὶν ἑσάδι ἀ-
 ρέω, Γάλαρ δὲ αὐτὶς ἐν
 λόφῳ ὑστέρῳ μεμύσομαι, ὅ-
 πως δὲ αὐτῶν, ὅπως τὰ μνον-
 ται, καὶ τὰ φῶς, ὅποιον θάπλον),
 καὶ ὅταν ἄνθρωποι εἰς τὸ ἱερόν οὐκ
 εἰσέρχονται. πρότερον δὲ μοι
 θυμὸς ἠπῆρ θείος τι πρὶν τῷ
 καὶ καὶ μὴ ἀθῖος, καὶ δὴ ταῖς ἐρίω.
 ὁ μὲν γὰρ ὅτι αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱ-
 ερόν ἱδρύται, λόφος ἐστὶ, κίαται
 καὶ τὰ μίσηρ μάλιστ' ἐπὶ πόλιν
 ὅτι, καὶ οἱ τὰ χεῖρα δοῖα πεικί-
 αται. τῶν καὶ ταχίῳ τὸ μὲν ἀρ-
 χῶν, τὸ δὲ οὐ ποτὶ δὲ ὑμῶν
 πρῶτον. τὰ δὲ πεπύ-
 λωα τῷ ἱερίῳ ἀνιμὸν βορέῳ
 ἀπὸ κεινται, μίσηρ ὅσον
 τὸ κατὰ δὲ ὀρὸν ἡμῶν. ἐν τῷ τοῖς
 τοῖσι

atque inutilem esse, sibi ipsi
 mortem consciuit. Ob quæ
 Combabus mærore affectus
 quod dea quæ ad Venerē per-
 tinent, infelicitèr illi cede-
 rent, vestem muliebrem in-
 duit, ne qua mulier posthac
 eodē modo deciperetur. Et
 hæc causa est cur Galli ve-
 ste muliebri viuuntur. Ac de
 Cambabo quidem tantum
 mihi dictum sit. σ De Gallis
 autem iterum in sequenti-
 bus mentionem faciam, pu-
 ta de castratione ipsorum,
 quo pacto excentur, & de
 sepultura, quali sepeliantur:
 præterea & cuius gratia in
 templum non ingrediantur.
 Prius autem animus mihi est
 & de positu ædis dicere, &
 de magnitudine. Atque igitur
 dicam. Locus quidem
 ipse in quo templum conse-
 cratum est, modicus quidam
 collis est. Iacet aut in media
 quasi ciuitate, cingiturq; mu-
 ro duplici, quorū alter quis

dem vetustus est, alter aut non ita multò ante nostram ætatem
 factus. Vestibula verò templi versus Aquilonem ventū seor-
 sum directæ sunt, aliudine centum propè passuum. In his &

τοῖσι πεφυλαίοισι καὶ οἱ φαλα
 κοῖς ἄσαι, τοὺς Διόνυσον ἐ-
 κείσας, ἀλικίῳ καὶ οἷδι τριη-
 κοσίων ὀργάνων. ἐς τούτων
 τὸν ἕνα φακὸν ἀνὴρ ἐκείνου
 ἔτι δὲ ἀνέρχεται, οἰκία
 τὴν ἄνω φάλακρον ἔχοντα
 ἐπὶ ἡμῶν, ὅτι δὲ οἱ τῆς
 ἀνόδου ἔτι λείπεται· οἱ μὲν
 ποταμοὶ νομίζουσι, ὅτι ὑψὺ ὄν-
 τι θεοῖσι ὁμιλία, καὶ ἀγαθὰ
 πάσῃ Σενίᾳ αἰτία, οἱ δὲ τῶν
 χολίων ἀχάριστον παῖσι. ἄλ-
 λοι δὲ δοκίμω καὶ τὰς Δω-
 καλίων ἐνὶ κατωτέρῳ, ἐς
 κένυς συμφορῆς μνῆματα, ἀ-
 κότι οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ ὄρη,
 καὶ ἐς τὰ περιμέκτα τῶν ἀγ-
 ρίων ἔσσαν, τὸ ποταμὸν ὑ-
 δὼρ ὁρᾷ δέοντα. ἡμοὶ μὲν
 ὦν καὶ τὰς ἀπίθανα, δόξ-
 αίω γὰρ μὲν Διονύσῳ σφίας
 καὶ τὰς ποίεσθαι. συμβά-
 λουμαι δὲ τοῦτέοισι φακόν·
 ὅσοι Διονύσῳ ἐγέρχονται ἐν ὄν-
 τι φακοῖσι, καὶ ἄνδρας ξυλίζ-
 νουσι καθίσουσι· ὅταν μὲν ἔνι
 κατωτέρῳ ἐκείνῳ. δόξια δὲ ὦν
 μοι

etiam viros quosdam ligneos collocant. cuius id autem gra-
 tia, in praesentia non dicam. Videtur mihi itaque etiam hic ad-
 imita-

Priapi stant, quos Dionysus
 dedicavit, trecentorum etiam
 isti circiter passuum. In hoc
 rum unum vir quispiam sin-
 gulis annis bis ascendit, ha-
 bitatque in summitate eius
 per tempus septem dierum.
 Ascensus autem istius causae
 talis refertur : Complures
 quidem putant quod in sub-
 limi cum diis sermones con-
 ferat, et toti Syriae bona
 ab illis postulet. Nam illos
 expropinquo preces facilius
 exaudire. Cateris autem
 placet etiam haec Deucalionis
 gratia fieri, in memoriam
 eius calamitatis, quando ho-
 mines passim in montes et
 in altissimas arborum ascen-
 derunt, aquarum inundatio-
 nem metuentes. Mihi quidem
 igitur etiam ista non satis ve-
 risimilia videntur. Existi-
 mo enim certe Dionysio in-
 ipsos etiam ista facere. Con-
 iecturam autem inde capio,
 Phallos siue Priapos quicun-
 que Dionysio erigunt, in ipsis

μοι καὶ ὁ δὲ ἐς ἱκάνου μημί-
 σιν τοῦ ξιλίνου ἀνδρὸς ἀνέρ-
 χῶαι. οἱ δὲ ἡ ἀνοδὸ τοιῦ-
 δὲ σαρκὶ μακρῇ ἰουτόν τε
 ἅμα καὶ τὸν φακὸν πειβάλλ-
 ῃ, μιτὰ δὲ ἐπιβάνα, ξύ-
 λων πεσφυνῶν ὡφρακῶ, ὁ-
 κόσον ἐς χάριω ἄκρου πο-
 δὸς, ἀνιῶν δὲ ἅμα ἀνα-
 βάνα πλὺν σαρκὶ ἀμφοτέ-
 ρωθεν, ὅπως περ λῶιο χίωρ.
 εἰδὲ τις τόδε μὲν οὐκ ὅπωπι,
 ὅπωπι δὲ φοινικοβατίοντας,
 καὶ ἐν Αραβίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ
 ἄπο θίκου, οἷδε τὸ λίγω. ἐ-
 πιδὲν δὲ ἐς τίλη ἡκται τῆς
 ὁδοῦ, σαρκὶ ἰτίρλω ἀφῆς,
 πλὺν αὐτὸς ἔχη, μακρὺν ταύ-
 πλυν, ἀνέλακα τῶν οἱ θυμὸς ξύ-
 λα καὶ ἱμάτια καὶ σκούνα ἅ-
 ποδὲ τῶν ἰδρὼν σωδίων, ὁκοί-
 λω καλῶ, ἱξάνα, μίμνη τε
 χέονον, τὸν ἄπορ. ἐμυρῶν
 ποπ οἱ δὲ ἀπικνύμενοι χυ-
 σόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ ἡ χαλκὸν
 καὶ κομίσουσι, ἅτ' ἀφῆς
 ἱκάνου

imitationem lignei illius vi-
 ri ascendere. Porro ascensus
 iste in hunc modum illi fit:
 Catena longa seipsum pa-
 riter et Priapum circun-
 dat: deinde ascendit in li-
 gna quaedam ex ipso Priapo
 prominentia, spacio, quan-
 tum ad summum capien-
 dum pedem sufficit. Ascen-
 dens autem pariter et cate-
 nam utrinque attollit, hanc
 perinde ut auriga habenas,
 moderans. Quod si verò
 quispiam istud non vidit, vi-
 dit autem eos qui palmas
 conscendunt, siue in Ara-
 bia, siue in Aegypto, siue
 alio aliquo loco, intelligit
 facile quòd dico. Caterum
 postquam ad summum per-
 venit, aliam quandam cate-
 nam, quam ipse secum ha-
 bet, demittens, longam qui-
 dem illam, attrahit sursum
 quaecumque libet, ligna vide-
 licet, et vestes, et vasa: ex
 quibus sedem componens.

perinde ac nidum aliquem, in illa se collocat, manetque ad id
 tempus dierum quòd dixi. Multi autem venientes, aurumque
 et argentum, quidam etiam aes afferunt, deinde ante illum
 appositis

ἱκανον πρόθε καίμην, ἀπὸ
 αἰ, λίγόν τ' οὐνόματα, ἔ-
 πας. παρὶς δ' αἶμα. ἄ-
 νω ἀγγέλα. ὁ δ' ἀξάμην
 τοῦνομα, ἀχολῶν ἐκασον
 ποίεται. ἄμα δ' ἀχόμην
 προτὶα ποίημα χάλκιον, τὸ
 ἀάδα μίγα καὶ τρηχὺ, λινό-
 μνον, ὅλα δὲ οὐδαμῶ-
 ῖν γάρ μιν ὕπν' ἔλη πο-
 τὶ, σκορπί' ἀνιῶν ἀνιγ-
 ρα τὶ, καὶ ἀπεία ἐρᾶται,
 καὶ οἱ ἥδι ἢ ἡμίην τοῦ ὕπνου
 ἐπικίεται. τὰ μὲν ὅν' ἐς τὸν
 σκορπίον μυνθόνται, ἐρᾶται
 καὶ θιοπρία, ἃ δὲ ἀπρία
 ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρᾶν. δονία
 δὲ μοι, μίγα ἐς ἀφρυνίλῳ
 συμβάπεται καὶ τῆς πλάσι
 ἢ ὀρῶδην. παρὸβατίαν μὲν
 δὲ ἠίρι τοσαῦτα ἀρκία. ὁ
 δὲ νῦν δ' ὅρῃα μίγ' ἐς ἡλίον
 ἀνιόντα, ἔδ' δὲ καὶ ἐρᾶ-
 σίλῳ ἐστὶ, ὁποῖους νῦν ἐρ
 λωνίη ποίουνσι. ἔσθ' ἡ μίγα
 λη ἀνιγὰ ἐκ τῆς μίγα δ' ὀρ-
 γῆν ὁνοῖν, ἐπὶ τ' ὁ νῦν ἐπι-
 κίεται,

appositis atque ibi relictis il-
 lis abeunt. unusquisque na-
 men suum edentes. Adstan-
 tem autem alius quidam, sursum
 renunciat. Ille igitur acce-
 pro nomine, preces pro uno
 quoque facit. precando au-
 tem pariter & æreum quod-
 dam intinabulum pulsat
 quod motum, graviter atque
 asperè sonat. Dormit autem
 haudquaquam. nam si som-
 nus ipsum capiat aliquando
 Scorpius ascendens excita-
 ipsum, atque indignè afficit
 & hæc illi pœna somni pro-
 posita est. Quæ igitur de
 scorpione tradunt, sacra qui-
 dem sunt, & dijs convenien-
 tia: utrum autem vera sint
 dicere non possum. Cæterum
 quantum mihi videtur, non
 parum ad vigilantiam con-
 ducit & cadendi metus. A
 de conscensoribus Priap-
 tantum dixisse satis est. Por-
 τὸ τὰς ἀδὲς ipsa ad solem qui-
 dem aspiciet orientem: for-
 ma autem & opere talis est

quales sunt quas in Ionia ædes adificant. Basis magna pro-
 tenditur, altitudine duorum passuum, supra quam ædes posita
 est

κίεταται, ἄνοδος αὐτὴν λί-
θου ποιῆται, οὐ κάρτα μα-
κρὴ. ἀνελθόντι δὲ θαῦμα μὲν
καὶ ὁ πρόφυτος μέγα παρί-
σταται, θύρῃσι τε ἡσκηται χυ-
σίοισι. ἐνδοθὶ δὲ ὁ νηὸς χυ-
σοῦ τε πομποῦ ἀπλάμπεται,
καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα χυσίῃ, ἀ-
πόφα δὲ αὐτοῦ ὁδὸν ἀμβρο-
σίῃ, ὁκοίη λίσσεται τῆς χάρι-
τος Ἀραβίης, καὶ σοὶ τηλό-
θεν ἀνιόντι πρὸς ἅμα πνοι-
λὴν κάρτα ἀγαθὴν, καὶ ἡ αὐ-
τὴς ἀπὸ τῆς, οὐδ' αὖτε λαίπεται,
ἀλλὰ σοὶ τὰ τε ἡματαὶς πολ-
λὸν ἔχει τὴν πνοιλὴν, καὶ σὺ
ἐς πᾶμπαν αὐτῆς μνήσῃ.
ἐνδοθὶ δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἀπλό-
σις, ἀλλὰ ἐς τοῦτον θάλα-
μνον ἀπὸ τοῦ ποιῆται, ἄνο-
δος, καὶ ἐν αὐτῷ ὁδὸν, θύ-
ρῃσι δὲ οὐκ ἡσκηται, ἀλλὰ ἐς
αὐτίον ἀπὸ ἀνακίεταται.
ἐς μὲν ὅν τὸν μέγα νηὸν
πάντων εἰσέρχονται, ἐς δὲ
τὸν θάλαμον οἱ ἱεῖς μου-
νορ, οὐ μὲν τοὶ πάντες ἱεῖς,
ἀλλὰ

est. Ascensus autem in i-
psam lapideus est, non ita
longus : verum ubi ascen-
deris, admirationem quidem
et porticus ante aedem non
parvam præbet, ianuisque
exornata aureis est. Intus
autem ipsa ædes auro mul-
to resplendet, et tectum io-
rium aureum est. Odorem
autem effragrat diuinum
quendam, qualis fertur et
terræ Arabiæ esse. Ac tibi
à longè ascendenti auram
aspirat admodum suauem,
et si rursus inde abeas,
haudquaquam cessat : sed
et vestes tuæ in longum vs-
que eandem retinent, et tu
in perpetuum quasi quan-
dam memoriam eius tecum
referes. Caterum ipsa ædes
intus simplex non est, sed et
penetræ quoddam alterum
intra se factum habet, in
quod et ipsum ascensus mo-
dicus est. Foribus autem
exornatum non est, sed exa-

aduersò totum patet. In ma-
gnam igitur ædem omnibus ingredi licet, in penetræ autē
siue cellam illam solis sacerdotibus, neque verò ijs omnibus,
sed

ἀπὸ τοῖς μέγιστοι ἀρχιθεοὶ τί-
 ῃσι, καὶ τοῖσι πᾶσι τὸ ἱ-
 ρὸν μέλειται θεραπεΐη. ἐν δὲ
 τῷ δειΐατα τὰ ἱδία, ἥτις καὶ
 Ἡρη τὸν αὐτοῖ, Δία ἰόντα, ἐ-
 τέρῳ ὀνόματι ἐληΐζουσι. ἅμ-
 φω δὲ χυῖνοι τε αἱσι, καὶ ἅμ-
 φω ἴζονται. ἀπὸ πλὴν μὲν Ἡ-
 ρῶ λίον ὅς πορεύσει, ὃς τῶν
 ροισι ἐφίβηται. καὶ δὴ τὰ τὸ
 μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα ἐς Δία
 πάντα ὁρᾷ, καὶ κεφαλῇ καὶ
 ὄμματα καὶ ἰδρῶν, καὶ μὴ
 οὐδὲ ἰθὺς ἅπας ἀκασας.
 ἢ δὲ Ἡρη σκοπιόντι τοι πο-
 λυαδία μορφῶν ἐκφανίη,
 καὶ τὰ μὲν ξυμπαντα, ἀπρ-
 κία λόγῳ Ἡρῆ ἐς. ἔχῃ δὲ
 τι καὶ Ἀθλωαῆς, καὶ Ἀφρο-
 δίτης, καὶ Σιλωαῆς, καὶ Ρέ-
 ῃς, καὶ Ἀρτίμιδος, καὶ Νε-
 μέσιος, καὶ Μοιρίων. χαρὶ
 δὲ, τῇ μὲν ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔ-
 χῃ, τῇ ἑτέρῃ δὲ ἄσπρακτον,
 καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτίνας
 τε φορέῃ καὶ πύργον καὶ κί-
 ττον, τῷ μόνῳ πλὴν Οὐρανῶ
 βίῳ

sed illis tantum, qui diuin
 maximè sunt, quibusquæ o
 mnis cura & studium in
 templum impenditur. In
 hoc autem adyto simulacre
 deorum posita sunt, Iuno
 nis videlicet, & quem Iou
 uem existentem ipsi alio ne
 scio quo nomine appellant
 Ambo autem aurei sunt
 amboq; sedentes finguntur
 Sed Iunonem quidem leoa
 nes portant, Iupiter autem
 tauris insidet. Atque adeo
 & Iouis quidem simulacrum
 per omnia Ioui assimilatun
 est, & capite, & oculis &
 sedendi habitum: neq; ipsum
 aliter, ne si velis quidem, as
 simulare potueris: Iuno au
 tem, si propius contemple
 ris, haudquaquam vnus spe
 ciei formam præ se fert.

Nam in vniuersum quidem
 quod verè dixeris, Iuno est
 ceterum habet quippiam &
 Minervæ, & Veneris, &
 Lünæ, & Rhecæ, & Nemo
 sis, & Parcarum. Ac alter

quidem manu sceptrum tenet, altera autem colum, & in cap
 te radios gerit, & iurram, & cestum habet, quo solam Ven

ὕψω κοσμήουσιν· ἔκτοθεν δὲ οἱ χρυσοί τε ἅπαντες περικίανται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτάλειον, τῶν οἱ μὲν λαυκοί, οἱ δὲ ὑδατωδέον, πολλοὶ δὲ πυρρῶδέον. ἔτι δὲ οὐνοχθοὶ Σαρδῶν πολλοί, καὶ ὑάκινθοι καὶ σμάραγδοι, τὰ φέρονται Αἰγυπτίοι, καὶ Ἰνδοί, καὶ Αἰθιοπῶν, καὶ Μήδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλωνίοι. τὸ δὲ δὴ μίξον ὅλον λόγον ἄξιον, τοῦτο ἀπηγγέλλομαι· λίθον ἰσχυρὸν ἐν τῇ κεφαλῇ φορέειν, πυλνὶς καλεῖται, οὐνομα δὲ οἱ τοῦ ἔργου ἡ σωτυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπλάμπεται, ἀπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νυκτὶς ἅπας οἶον ὑπὸ λυχνόισι φαίνεται, ἐν ἡμέρῃ δὲ, τὸ μὲν φέρον ὅλον ἀδινεία, ἰδίῳ δὲ ἔχει κάρτα πυρρῶδέα. καὶ ἅπανθωμασδὸν ἐστὶ ἐν ὧ ξοάνφ, ὡς ἐστὶν ἀντί ὁ ἰσορίης, ἐστὶ δὲ ὁρῇ, καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖν, καὶ ὡς ἅπαντες ἐτέρωθεν ἰσορίης,

ἴσα

quod si inde transeas, visu te sequitur, & si alius quispiam aliunde ipsam intuetur, eadem erga illum quoque facit.

Porro

tem cognomento caelestem exornant: foris autem & aliud illi aurum circumpositum est, & lapilli valde preciosi, quorum alij quidem candidi, alij autem caerulei, multi verò etiam rufi. Praeterea autem & Sardonychismulci, & Hyacinthi & Smaragdi: quae omnia afferunt Aegyptij, & Indi, & Aethiopes, & Medi, & Armenij, & Babylonij. Quod igitur maximè memorabile est, id dicam: Lapidem in capite gerit, qui Lychnis vocatur. Nomen autem illi dedit operis effectus respondens. Ab hoc nullius fulgor noctu resplendet, totaque aedes ab eo perinde atque lucernis collucet. Interdum autem ipsum quidem lumine amarescit, speciem autem praese ferit admodum igneam. Iam verò & aliud admiratione dignum in ipsa signo dea est. Si ex adverso steteris, ad te aspiciet.

ἴσα καὶ ἰς ἐκείνου ἰκτελῖα. ἐν
 μίῳ δὲ ἀμφοτέρων ἔσκη
 ξόανον ἄπο χυσοῦ, οὐδὰ
 μὲν ὧσι ἄποισι ξοάνοισι δὲ
 κίον, τὸ δὲ μορφῶν ἰδίῳ
 οὐκ ἔχον, φορῖα δὲ τῶν ἄνω
 θεῶν ἄδῃα. καλίστα δὲ ση-
 μείον καὶ ἐπ' αὐτῶν Ἀσσυ-
 ρίων, οὐδὲ τι οὐνομαῖδιον
 αὐτῷ ἔθεντο, ἀπ' οὐδὲ γινί-
 σι τοῦ αὐτοῦ πῖρι καὶ ἄδῃ
 λίσουσι. καὶ μὴ οἱ μὲν ἰς Διό-
 νυσον, ἄπο δὲ Δωκαλίωνα,
 οἱ δὲ ἰς Σιμίραμιν ἄγουσι
 καὶ ἔρδῃ δὲ ὧν ἐπὶ τῇ κορυφῇ
 αὐτοῦ περιστερὰ χυσοῦ ἐφίσκη-
 κι, τοῦνκα δὲ μυθιούνται,
 Σιμίραμι τοῦ ἔμψαι τόδε
 σιμείον. ἀπὸ δὲ μῖα δὲ δις ἐκ
 πάσου ἔτι ἰς θάλασσαν,
 ἰς κομιδῶν, τοῦ ἔκτορος, οὐδὰ
 τῷ. ἐν αὐτῷ δὲ ἔνυφ, ἰς
 σιόντων ἐν ἀριστῇ κίεται
 πρῶτα μὲν θρόνον ἡλίου, αὐτῷ
 δὲ ἔδος ἐκ ἑνὶ. μόνον γὰρ ἡλίου
 καὶ σελήνης, ξόανα οὐδὰ
 πύργοι, ὅταν δὲ ἔνυκα ὧν νο-
 μίζουσι, ἐνὸν καὶ τόδε ἔμα-
 θον. λίσουσι τοῖσι μὲν ἄποισι
 θεοῖσι

dū ita putent, didici id quoque ego. Nam ceteris quidem dñs

Porro in medio inter utrum-
 que, aliud quoddam simulacrum
 stat aureum, ceterum
 haudquaquam simile: for-
 tam quidem propriam non
 habet, aliorum autem dec-
 rum species gerit. Vocatur
 autem signum etiam ab
 ipsis Assyrijs, neque illi ne-
 men aliquod proprium per-
 suere: sed neque de genera-
 tione ipsius, neque de spec-
 quicquam dicunt. Atque
 ipsum alij quidem ad Diony-
 sium, alij ad Deucalionem
 alij ad Semiramidem ref-
 runt. Quando enim ex
 vertice eius columba aurea
 insidet, ob eam videlicet re-
 tradunt Semiramidis illi
 signū esse. Proficiscitur au-
 tem bis quotannis ad mare
 ad afferendam aquam eam
 de qua dixi. In ipsa aute-
 m de ad sinistram ingredie-
 ti, stat principio solium So-
 lis, ipsius autem effigies non
 adest. Solius enim Solis
 Luna simulachra non exten-
 det: cuius aut gratia facie

ποῖοι., ὅσοι ἔμμεναι, ξόανα
 ποιεῖται· οὐ γὰρ σφίον ἱμῶν
 ἑα πάντις τὰ ἑδία, ἀλλ' ὅ
 ἢ καὶ σελωαίν, πᾶμπαρ ἱναρ
 ἰδῶ, καὶ σφίον πάντις ὁρίσ
 σι. καὶ ὅρ αὐτὴν ξοανὴ γίγ
 νεται ἰδῶ ἢ ἑρ φαινομένοισι;
 μετὰ δ' ἢ θρόνον τῶν ἑα
 ξόανον Ἀπόλων, ὅς οἱ
 ἑδία ποιεῖται. οἱ γὰρ ἄλλοι
 πάντις Ἀπόλωνα ἑρ τὴν
 γλυττα, καὶ προθύβλω ποιεῖσι,
 μέντοι δ' οὐδὲ Ἀπόλωνος γνῶ
 ἑρ τὴν ξόανον διακινύσιν. καὶ τὰ
 ἑδία ποιεῖντις, ἑρ τὴν ἑρ
 ἑρσι, ἐκ τῶν δ' κατηγορίσ
 σι, καὶ ἄλλων ὁκότοι Ἀπόλ
 ωνα πᾶν δα θέμενοι ἱλάσκονται.
 αὐτὴν δὲ δοκίμα αὐτίοισι, ἑρ
 φίη μετὰ ἑρ ἑρ, ἀττίλῃς ἑρ νομί
 λουσι. ἑρ δὲ καὶ ἄλλοι ἑρ σφίτι
 ρω Ἀπόλωνα καὶ γνῶνσι, μέ
 νοι Ἀπόλωνα ἑρμασι ἑρ
 σι. ἑρ γορ δὲ αὐτὸ πᾶν περ.

καὶ

esse aiunt simulacra fieri:
 neque enim illorum species
 aut formas manifestas o
 mibus apparere: Solem au
 tem & Lunam omnibus ef
 se manifestas, neque quen
 quam illos non videre. Qua
 re quānam causam illo
 rum effigiandorum esse, cum
 in aëre appareant? Ac post
 solium hoc, signum Apolli
 nis possum est, non quale
 vulgo consuevit fieri. Nam
 ceteri quidem omnes Ap
 pollinem & iuuenem pu
 tant, & cum prima lanugin
 e effingunt: soli autem isti
 & Apollinis barbati simula
 crum effigiant. Atque hoc
 facientes, sibi ipsi laudi du
 cunt, Gratos autem repre
 hendunt, & alios quicunque
 Apollinem puerum fingunt
 & colunt. Causa verò i
 psis videtur inscitia magna
 esse, cur nuperfectæ deorum
 formæ ac species fingantur.
 nam iuuenem esse ipsi ad.

huc nuperfectum existimant, Ceterum & aliud quiddam
 nouum Apollini suo affingunt. Soli enim Apollinem ve
 sibus exornant. De operibus autem ipsius multa quidem

DDD dicere

καὶ μὴ ἔχω ἀποῖν ἱρίω δέ,
 τὸ μάλιστα θαυμαστόν ἄξιον.
 πρῶτα δὲ τοῦ μαντιόου ἐπι
 μνήσμαι. μανθία πομπὰ
 μὴ παρ' Ἑλλήσι, πομπὰ δὲ
 καὶ γὰρ Αἰγυπίοισι, τὰ δὲ
 καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇ
 δὲ Ἀσίῃ πομπὰ ὄντι. ἀπὸ
 τὰ μὴ οὔτε ἱρίων ἄνω οὔτε
 πεποιητῶν φθίγγονται, ὅδε
 δὲ αὐτὸς τε λινέεται, καὶ
 τὸ μανθίον ἐς τέλος αὐτοῦ
 θυρῆται. πρὸς δὲ αὐτῶς
 θεὸς δέ. ὧν ἂν ἐθέλῃσι
 χρονομετρίαν, ἐν τῇ ἰδρῇ
 πρῶτα λινέεται, οἱ δὲ μὴ ἱ
 ρίδον αὐτίκα ἀέρουσι, ἢ δὲ
 μὴ ἀέρωσι, ὁ δὲ ἰδρῶν, καὶ ἐς
 μέσον ἐτι λινέεται. ὧν ἂν δὲ
 ἐπὶ δωῶτον φέρωσι, ἄνθρωποι
 αἱ, πάντες πειθιδίνων, καὶ
 ἐς ἄπορον ἐξ ἐτέρου μετασηδέ
 ων. τέλος, ὁ ἀρχιερεὺς ἀν
 τιάσας, ἐπρίεται μὴ περὶ δὲ
 πάντων πραγμάτων, ὁ δὲ, ὧν
 μὴ θέλῃ σοι εἰδῆ, ὁ πῶς ἀνα
 χαρίε

dicere possim, sed tamē
 eamodò dicam, quæ maxi
 mē admiratione digna sun
 Principiò itaque oracul
 mentionem faciam. Atque
 oracula quidem multa iun
 apud Græcos, ium apu
 Aegyptios sunt, multa au
 tem & in Africa, & in A
 sia item multa: sed illa qui
 dem neque absque sacer
 dotibus neque absque in
 terpretibus responsa dan
 hic autem Apollo & ipse
 per se mouetur, & vaticin
 ia ad plenum usque pe
 se peragit. Modus autem eo
 rum talis est. Postquam
 illi placitum est vaticinari
 in sede sua primùm mou
 iur, sacerdotes autem ipsi
 continuò in sublimē attol
 lunt: quòd si non attollar
 ille & sudorem emittit, c
 se in medium etiam eme
 uet. At postquam illi sul
 eantes portant ipsum, tu
 & illos secum agit, circum

circa vertendo sese, & ab alio in alium subinde transil
 Postremò princeps sacerdotum supplicans interrogat illu
 de omnibus rebus. Ille verò si quid non vult fieri, tenè rec

ἐν αἰσθητῇ τῇ τοῦ Σεμιράμιδος
 ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν
 θυρὸς ἐπιδηκνυύσας. ἀνίστη
 δὲ διὰ τὴν τοιούτῃ ἀνθρώ-
 ποις, ὁπόσοι συνέλθω οἰκίους
 οἱ, νόμοι ποιεῖτο, ἰουτὴν
 μὲν, ὅπως θεὸν ἱλάσκεισθαι,
 θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς
 Ἡρῆς ἀλογίαν· καὶ ὅτι ἐ-
 ποίειτο. μετὰ δὲ, ὥς οἱ θεοὶ
 ἀφείκοντο νόμοι τῇ καὶ συμφο-
 ρῇ, καὶ ἄλγος, μανίης μὲν καί-
 σης ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ θυγῆν
 ἰουτὴν ὁμολογῆν, καὶ τοῖς ἄλλοις
 πόσοι αὐτῆς ἐκείνης Ἡρῆς
 πρίπιον. τοῦτο δὲ ἔτι
 τοῖς ἀνίστη, τοῖς ἀπικνυ-
 μένοις τὴν Ἡρῆς ἱλάσκεισθαι
 δηκνυύσας, καὶ θεὸν ἄν ἔτι ἰων-
 τὴν, ἀπὸ ἰκαίτω ὁμολογῆσθαι
 αὐτῇ. ἔδοξε δὲ καὶ Εὐφύης αὐ-
 τόθι ἄγαλμα, καὶ Εὐάνης καὶ
 Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος
 καὶ Ἐκτοῦ, καὶ Ἀχιλλέως·
 ἔδοξε δὲ καὶ Νιρέως ἔδοξε δὲ Ἀ-
 γλαΐης, καὶ Φιλομήλῃ, καὶ
 Πρόκλῃ, ἔτι γυναικας καὶ
 αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα καὶ ἄλλο
 ἄγαλμα

Aglaiæ, & Philomelam, & Progen, adhuc dum mulie-
 res, & ipsum Tereum in avem iam conuersum. Præterea e-

Ad sinistram adis, Semirā-
 midis signum stat, eadem i-
 psam dextera demonstnan-
 tis. Stat autem talem ob cau-
 sam. Homnibus quicunque
 Syriam incolunt, legem illi
 tulrat, ut se ceu deam cole-
 rent, cæterorum autem deo-
 rum, atque ipsius etiam Iu-
 ronis nullam rationem ha-
 berent. Atque illi tum ita fa-
 ciebant. Postea autem ob
 deorū indignatione & mor-
 bi venerunt, & clades, a-
 liaq; mala, ab insania desti-
 tit, si seque mortalem agno-
 uit, ac subditis iterum præce-
 pit ut ad Iunonem conuerter-
 rentur. Ob eam igitur cau-
 sam adhuc tali specie stat
 indicans aduenientibus Iu-
 nonem colendam esse, sequi
 ipsam nō amplius deam esse
 sed illam confitens. Vidi au-
 tem & Helenæ simulacrum
 ibi, & Hecubæ, & Andro-
 maches, & Paridis, & He-
 floris, & Achillis. Vidi in-
 dem & Nirei formam, filii

aliu

ἄλλοι Σιμιράμις, καὶ
 Κομβάλου. τὸ κατέλιξα, καὶ
 Στραζονίης, ἑάρτα καλὸν, καὶ
 Αλεξάνδρου αὐτῷ ἱκένον ἔκει-
 λον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδανά-
 παλς ἔσηκε, ἄλλῃ μορφῇ,
 καὶ ἄλλῃ σολῇ· ἐν δὲ τῇ αὐ-
 τῇ ἄφιδι, νύμονται βόσθι μι-
 γάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ αἰδοί,
 καὶ ἄρκτοι, καὶ λίοντες, καὶ
 ἀνθρώπους οὐδ' αὖθις σίνουσαι,
 ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τῇ αἰσῇ, καὶ
 χαροῦντες. ἱρῶν δὲ αὐτοῖσι
 πομπὴ ἀποδίδεχεται, τῶν
 οἱ μὴ τὰ ἱερὰ σφάζουσι, οἱ δὲ
 σπονδὴν φορέουσι· ἄλλοι δὲ
 πυρφόρα καλίουται, καὶ ἄλ-
 λοι παραβάμιοι. ἐπ' ἐμὴν δὲ,
 πλεονόν καὶ τριηκοσίον ἐς
 πλὴν θυσιῶν ἀπικνύοντο· ἰδοὺ
 δὲ αὐτοῖσι παρὰ λουκῆ,
 καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ λευκαῇ ἔ-
 χουσι. ἀρχιερεὺς δὲ ἄλλος ἱ-
 κάσσειται ἐπιγίγνεται, πορ-
 φυρέῳ δὲ μὲν οὗτος φορεῖ,
 καὶ τῶν χυρῶν ἀναδίδωται. ἔτι
 δὲ καὶ ἄλλοι πλεονόν ἀνθρώ-
 πων

aliud Semiramidis simula-
 crum, et Combabi, id de
 quo iam antea dixi, et Straz-
 tonices, admodum pul-
 chrum, et Alexandri, ipsi
 illi simile. Iuxta autem et
 Sardanapalus stabat, alia
 quadam forma, aliaque etiam
 veste exornatus. Intra septa
 autem templi, liberi ac dijs
 consecrati pascebantur bo-
 ves magni, et equi, et aequi-
 lae, et ursi, et leones: at-
 que illi homines haudqua-
 quam laedunt, sed omnes et
 sacri sunt, et mansueti. Sa-
 cerdotes autem ipsis multi
 eliguntur, quorum alij qui-
 dem hostias faciunt: alij au-
 tem libamenta ferunt, rursus
 alij flammiferi vocan-
 tur, et alij arae ministri. Mea
 autem aetate plures etiam
 trecentis ad sacrificia ven-
 itare solebant. Vestis au-
 tem illis tota candida est, et
 pileum in capite gestant.
 Summus autem sacerdos a-
 lius ac novus unoquoque an-

no surrogatur, solusque hic et purpuream vestem gerit, et
 A tiara aurea redimitur. Est autem et alia multitudo homi-

παρ' ἑρῶν, ἀλλητῶν τὶ καὶ συ-
 ρισίων καὶ Γαλῶν, καὶ γυναι-
 κῶν ἐπιμαρύνοντες καὶ φρεσὶ
 βλαβείων. θυσιῇ δὲ δῖς ἐκείνης
 ἡμίρης ἐπιτελείεται, ἐς τὴν
 παύσιν ἀπικνεύονται. Διὶ μὲν
 ἔρ καὶ ἰσχυρίων θύουσι, ὅτι ἀ-
 φιδόντων ὅτι αὐλίσοντες. ἔν-
 τ' ἔρ δὲ τῇ Ἡρῇ κατάρχονται,
 ἀάδουσι τε καὶ αὐλίσουσι, καὶ ἑρῶν
 ταλα ἐπικροτῶσι· καὶ μοι
 ὅλγος πῶς ἐφ' ἑσθ' ἐπ' αἶψῃ
 ἰδύνατο. ἔστι δὲ καὶ λίμνη
 αὐτόθι, οὐ ποτὶ δὲ ἐκείνης τοῦ
 ἔρ, ἐν τῇ ἰχθύων ἱεροὶ τρέφον-
 ται ποταμοί, καὶ πολλὰ δέον.
 γίνονται δὲ αὐτίων ἐνιοὶ
 καὶ ῥα μιγάδοι, οὗτοι δὲ καὶ
 ἀνόματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται
 καλὸν ἄνθρωποι. ἐπ' αὐτῇ δὲ, τις
 ἔλπει αὐτοῖσι χρυσοφόρων,
 ἐν τῇ πῆρυγι δὲ ποίημα χρυ-
 σίου αὐτίων ἀντικείμενον, καὶ μιν
 ἐν ποταμῷ ἐκκινεῖται, καὶ
 ἔχει τὸ ποίημα. βάλει δὲ τῆς
 λίμνης ποταμὸν, ἐν δὲ μὲν οὐκ
 ἐπαρθέτω. λίσσονται δὲ ἔρ καὶ

Διῶν

num sacrorum, tibicinum
 videlicet, & fistulatorum
 & Gallorum, & prae-
 mulieres furibundae, ac me-
 te captae. Sacrificium au-
 tem bis quotidie peragitur
 ad quod omnes veniunt. Io-
 ui quidem igitur cum silen-
 tio sacrificant, neque can-
 tantes, neque tibia modu-
 lantes. At postquam Iuno
 primitias celebrant, &
 voce modulantur, & tibi
 canunt, & imitabula pul-
 sant. Ac de ea re planius
 mihi dicere nihil potuerunt.
 Est autem lacus ibi non ita
 longè à templo, in quo pis-
 ces sacri aluntur, multi a-
 varij. nascuntur autem i-
 psorum nonnulli admodum
 magni, atque ij. nomina
 quoque habent, & cum
 vocantur, praesto veniunt.
 Meis autem temporibus e-
 rat quidam inter ipsos au-
 rum ferens: ceterum i-
 pinna opus istud aureum

psorum suspendebatur: atque ego illum saepenumero vidi
 habebat opus illud. Altitudo autem lacus magna est, qua
 quam ego experimentum eius non ceperim. Dicunt autem ei
 duce

ἀνικοσίωρ ὀργήωρ πλῆον
 ἐμῆναι· κατὰ μέσον δ' αὖτε
 τῆς βωμὸς λίθου ἀνίστησι, δο-
 κίοις ἄρ' ἄφνω ἰδὼν πλάσ-
 ειρ τίμιον, καὶ τῷ ὕδατι ἐ-
 ποχίδωαι· καὶ ποταοὶ αὖτε
 νομίζουσι. ἱμοὶ δ' ἀοκία εὐ-
 λῶ ἐφιστὼς μίγας ἀνίσταν
 τὸν βωμόν. ἱστῆται δ' αἰεὶ
 καὶ θυόματα ἔχει. ποταοὶ δ'
 καὶ ἐκάστης ἡμέρης καθ' ὅ-
 χλιν ἐς αὐτὸν νηρόμενοι, σ-
 φανηφορίζουσι. γίνονται δ' αὖ-
 τόθι καὶ πανηγυρεῖς τι μέγι-
 σται, καλίουται δ' ἐς τὴν λί-
 μιν κατὰ βάσιν, ὅτι ἐν αὐ-
 τῇ ἐς τὴν λίμιν τὰ ἱερὰ
 πάντα κατέρχεται ἐν ὧσι δ'.
 Ἡρμ πρῶτῃ ἀπικνύεται τὴν θύ-
 ων ἱνίκα, μὴ σφίας ὁ Ζεὺς
 πρῶτος ἰδῆται· ἔρ' ἔρ' τὰ δὲ γί-
 νηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπὸ
 λαύται. καὶ αὐτὰ ὁ Ἡρμ ἐρχεται ὁ-
 ψόμενος, καὶ ἀπὸ σφιδάμενης,
 ἀπέρχεται τίμιον, καὶ ποταοὶ
 διπρεῖς, ἀπὸ πύμας. μέγι-
 σται δ' αὖτε ἐν πανηγυρίᾳ,
 καὶ ἐς θαλάσσης νομίζονται,
 ἀπ'

ducentorum amplius pas-
 sumesse. Ceterum in me-
 dio ipsius ara lapidea stat.
 Putares autem si ex impro-
 uiso videres, & natare il-
 lam, & in summa aqua ve-
 hi: & mulii ita existimant.
 Mihi verò videtur columna
 subest magna, aramque su-
 stinere. Semper autem fer-
 tis coronata est, & odori-
 bus crematur. Ac mulii
 quotidie precandi causa in
 ipsam enatantes, coronas
 portant. Fium autem ibi-
 dem & conuentus solennes
 maximi, vocanturque descen-
 sus in lacum, quoniam in his
 ad lacum deorum simula-
 cra omnia descendunt: in-
 ter quæ Iuno prima aduen-
 nit piscium grotia, ne Iupi-
 ter illos primus aspiciat.
 Nam si hoc fiat, ferunt o-
 mnes illos emori. Atqui i-
 deo ille quidem vadit inspe-
 cturus, Iuno autem antero-
 re loco stans, & prohibet
 ipsum, & precibus obtestan-
 do dimittit. Maximi verò cō-

uentus ipsi illi sunt, quod solēni institutio ad mare cōueniunt:

ἀλλ' ἐγὼ τῷ τῶν πῶτε βαφίς
 ἔδην ἔχω ἔσται· οὐ γὰρ ἤλθορ
 αὐτὸς, οὐδὲ παρ' ἑαυτοῦ τῶν-
 της τῆς ὁδοιπορίας, τὰ δ' ἐλ-
 θόντες ποιεῖται, ἔδωκεν, καὶ ἔπει-
 γόμεναι, ἀγγήιον ἔκαστος ὅς
 δα τι σιγγόμενον φέρεται, καὶ
 μὴ οὐκ αὐτὸς λυσάμενοι χί-
 ονται, ἀλλ' ἔστι ἀλίκρυον ἱ-
 ρὸς, οἰκία δ' ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ὅς
 ἐπὶ σφίον διεξίται τὰ ἀγ-
 γέια, τὴν τε σφραγίδα ὁρᾷ,
 καὶ μὴ οὐκ ἀρνήσεται, ἀνὰ τε
 λῆν τὸν δισμόν, καὶ τὸν λε-
 ρὸν ἀποαίρειται, καὶ ποικί-
 λῶν ἐκ τῶν τοῦ τοῦ ἔργου
 ἀλίκρυον ἀγέρνεται. ἔπει-
 θεν δ' ἐς τὸν νῦν αὐτὸς ἐν-
 παντὶ, σπένδουσι τε, καὶ θύ-
 γαντοῖ, ὅπῃσιν ἀφροσύνοι.
 ἱερῶν δ' ἐπὶ σφίον, τῶν οὐ-
 δα, μάλιστα τοῦ ἑαυτοῦ ἀρ-
 χόμενον ἐπιτελείουσι. καὶ
 μὴ οὐκ ἔστιν ἄλλο, οἱ δ' ἐπὶ λαμ-
 πρῶν καλίουσι. θυσίῳ
 δ' ἐπὶ αὐτῇ τοῦ τοῦ ποικί-
 σι δισμῶν μεγάλα ἐκόντας
 τις ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐσθῇ, μετὰ
 δ'

sed ego de illis certum a-
 planum aliquid dicere non
 possum: neque enim ipse e-
 veni neque unquam profe-
 ctionis istius periculum fe-
 ci. Quæ verò redeunte
 faciunt, vidi, eaq̃ comme-
 morabo. Vas unusquisque
 aqua repletum portat, idq̃
 cera obsignatur. Nemo au-
 tem suum ipse resoluens ef-
 fundit, sed Gallus quidam
 sacer est, habitat autem ac-
 lacum, qui postquam vase
 illorum accepit, et sigil-
 lum inspexit, mercede quo-
 que accepta et vinculum
 resoluit, et ceram reposcit.
 Et multa aded minæ ex
 hoc sacro Gallo accumu-
 lantur. Atque hinc in eadem
 ipsi ferentes, postquam li-
 bant ac sacrificant, re-
 trò domo reuertuntur. Fe-
 storum autem omnium qua-
 noui, maximum incipient
 vere peragunt, atque illuc
 pyram alij, alij autem facem
 appellant. Sacrificium autem
 in eo tale perficiunt: Arbo-

res magnas cadentes, intra septum templi collocant: postea
 autem

καὶ ἀγνόντες αἰῶνες τὴν ὁρίαν,
καὶ ἅπαντα κτήνη (ὡς καὶ τὰ θύ-
σίων ἀπαρτίστοι, καὶ τὰ ὄρε-
ων θύματα, καὶ χελύδα,
καὶ ἄργυρία ποικίματα· ἐπε-
ὶν δὲ ἐντελὴ πάντα ποικί-
λονται πικρὰ καὶ τὰ ἱερὰ
περὶ τὰ δένδρα, πυλὼν ἐν ἱε-
ροῖς τὰ αὐτὰ πάντα καί-
ονται. ἐς ταύτην τὴν ἰορτὴν
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνύον-
ται ἐκ τῆς Συρίας καὶ τῶν πέριξ
χωρίων πασίων, φέρουσι τὰ
ἱερὰ τῶν ἱερῶν ἱερέων, καὶ τὰ σι-
μύα ἱερέων ἔχουσι ἐς τὰς
μεμνημένα. ἐν ἱερῶσι δὲ ἱε-
ρεῖς, τὸ μὲν πρῶτον ἐς τὸ
ἱερὸν ἀγείρονται· ἱερεῖς δὲ
πολλοί, καὶ τὸς ἱερεῖς, οἱ ἱερεῖς
ἄνθρωποι τῶν ἱερῶν, τὰ
μνησκὰ τὰ τὸς ἱερέων, καὶ τοῖς
σιμύασι πρὸς ἀπὸ τοῦ
πλουτοῦ. πολλοὶ δὲ σιμύασι πρὸς
σιμύασι ἱερέων, πολλοὶ δὲ
τύμπανα παταγίσαι, ἄλλοι δὲ
ἀείδουσι ἱερά, καὶ ἱερὰ ἔσμα-
τα. τὸ δὲ ἱερόν ἐκ τῶν ἱερῶν.

τὸ δὲ

tuò verberantur. Multi autem adstantes ipsis tibijs acci-
munt, & tympana pulsant, alij autem diuinitus inspira-
ta sacrâque carmina cantant. Atque hoc opus extra aedem

DDD

5

peragitur,

autem adducentes capras
& oves, aliâque animan-
tia bruta ex arboribus il-
lis suspendunt, inter hæc
autem & volucres, & ve-
stes, & aurea argenteâque
opera collocant: ac post-
quam omnia perfectè ac ri-
tè composuerunt, deorum
simulacra circum arbores
portant, atque exinde py-
ram accendunt, illa autem
continuò omnia creman-
tur. Ad hoc festum multi
homines adueniunt, cum ex
Syria, tum ex circumiacen-
tibus oris omnibus, offerunt-
que & sua quique deorum
simulacra, & signa quæ ad
imitationem illorum singu-
li facta habent. Diebus au-
tem hisce solennibus mul-
titude quidem ad templum
congregatur, Galli autem
frequentes, & ij quos dixi,
homines sacrati peragunt
sacrificia, vulneranturque
cubitis, & in terga à se mu-

τόδε γίνεται, οὐδ' ἐσέρχον-
ται ἐς τὸν νηδόν, ὁκόδοι τὰδε
ποιοῦνσι. ἐν θωότησι τῆσι καὶ
μέρησι καὶ Γάμοι γίνονται.
ἐπὶ ἅμ' ὅσοι ἄλλοι ἀσπάζονται,
καὶ ὄρκια παίρνονται, ἐς πολ-
λὰς ἡδὲ ἡμάνην ἀπικνύνται.
καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θίλιν ἀπικόμ-
νται, μετὰ δ', ὧσ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας.
καταλήξω δ' καὶ τὰ ποίεον-
σι ὁ νηδύνος, ὅτε τὰδε ἀπ-
πίαται, ῥίψας τὰ ἵματα,
μυγὰν βόη ἐς μέγαν ἔρχεται,
καὶ ξίφος ἀνσφίγγεται· τὸ δ'
πολλὰ ἔτι, ἱμοὶ δοκίμα, ὅτε
ὧσ' ἐσθλὴ λαβὼν δ' αὐτῆς
κα, ταύτην ἰοντὸν θία τι
ὅτε τῆς πόλεως, καὶ πᾶσι χερ-
σὶ φέρεται, τὰ ἔταμι. ἐς ὁκόλῳ
δ' οἰκίῳ τὰδε ἀπ' ῥίψας, ἐκ-
ταύτης ἰσχυρὰ τι θηλείῳ, καὶ
κόσμον τὸν γυναικίον λαμ-
βάνει. τὰδε μὲν ἐν τῇσι τομῇ.
σι ποιοῦνσι, ἀπθανόντων δ'
Γάμοι ἐκ ὁμοίῳ ταφῇ ὧσ'
σι. ἄλλοισι θαπνύνται· ἀπ'
ἐὰν ἀπθάνῃ Γάμος, οἱ ἱστῶ-
ροι

peragitur, neque ingredimur
in eadem quicunque isti
faciunt. Hisce diebus et
Galli sunt. Postquam e-
nim ceteri tibijs canunt, et
sacrificia peragunt, ad mul-
tos alios interea furor iste
peruenit : et multi qui a
spectaculum solummodò ve-
nerant, postea eadem fecerunt.
Recensebo autem et quæ fa-
ciunt. Adulescens quicun-
que fortè ad hoc paratus ve-
nit, abiectis vestibus magnæ
voce in medium progredi-
tur, atque ensē distringit
(hæc autem multis annis, v-
mihi videtur, per hoc stete-
runt.) Accipio autem e-
continuo seipsum secat, cur-
ritque per urbem, et manibus
ea quæ resevit, portat.
In quancunque autem do-
mum hæc abiicit, ex ea et
vestem fœmineam, et or-
natum muliebrem accipit.
Atque hæc quidem in ca-
strationibus faciunt. Quan-
do autem moriuntur Galli

haudquaquam eandem cum cæteris sepeliendi rationem
habent : sed postquam Gallus quispiam mortuus est, socii
sublatum

ροίμιμ ἀέροντος, ἰς τὰ πε-
 ςσα φέρονσι, θιμῆνοι δ' αὐτ', καὶ
 τὸ φέροντες, ὡς ἐκόμενον, ὑπὲρ
 θιλίθοις βάπτουσι, καὶ τὰ δὲ πρὸ
 ξαντὰς, ὁπίσω ἀπνοσίουσι. φυ-
 λάξαντες δ' ἐπὶ τὰ ἡμέριον ἀ-
 εθμόν, ἔτι τὸ ἰδὼν ἰστέ-
 ρονται, περὶ τὰς τῶν ἡμε-
 ρῶν, ἔχουσι τὰς νομοί-
 σι δ' ἰς ταῦτα χέρονται. τῶ-
 τίοισι δ' ἡμέριον αὐτῶν νύ-
 κτω ἰδῆται, ἐκ τῶν τῶν ἡμέ-
 ρων ἰς τὸ ἰδὼν οὐκ ἀπικνέ-
 ται. τῶν τῶν δ' ἀπὸ τῶν ἰσ-
 τῶν, ἰστέροντα. αὐτῶν δ' τῶν
 φικνίον τῶν νύκτωρ ἐκαστοί, φυ-
 λάξαντες ἀεθμόν ἡμερίων
 πρὸς τὰς καὶ τὰς λιπαρὰς
 ξυρῶνται, ἰστέρονται, πρὶν
 δ' τὰ δὲ παῖσαι, ἔτι σφίσι ἰσ-
 τῶν ὁρίων. θύουσι δ' βόας ἀ-
 σφάκτας καὶ θύλας καὶ αἶγας καὶ
 ἑῖας, σφάκτας δ' μὲν ὡς ἰστέρον
 νομίζοντες, ἔτι θύουσι, ἔτι σφίσι
 τῶν ἄλλοι δ' ἔτι σφίσι ἰστέρον
 ἀπὸ τῶν νομίζουσι. ὁρνίθων
 τὶ αὐτοῖσι περισφύ, ἀοκία
 χῆμα

sublatum ipsum in suburbas
 naefferunt. Ibi deposito in
 pso, et ferebro quo elatus
 fuit, lapides supernè inieci-
 unt: atque hæc postquam fe-
 cerunt, retrò domum abe-
 unt. Observato autem se-
 ptem dierum numero, ex-
 inde in templum ingrediun-
 tur. Nam si antea ac cis
 tius ingrediantur, nefas
 faciunt. Legibus autem ad
 hæc utuntur talibus: Si quis
 ipsorum cadaver aliquod
 aspexerit, illo die ad tem-
 plum non accedit. Poste-
 ro autem, ubi se ipsum pura-
 gando lustravit, ingredis-
 tur. Eorum autem qui ex
 familia mortui sunt, unus-
 quisque non nisi post trigin-
 ta dierum numerum, ra-
 soq; capite ingreditur. An-
 tea verò quàm hoc fece-
 runt, fas illis introire non
 est. Immolant autem boues
 masculosq; et feminas, præ-
 terea capras et oves: sues

autem solos pro sceleratis habentes, neque sacrificant, ne-
 que manducant. Alij autem eos non sceleratos, sed sa-
 ctos existimant. Præterea ex quibus columba ipsis videtur

ἡμᾶ ἰρότατον, καὶ ὁ δὲ ψά-
 μων αὐτίων δηκτικῶσι, καὶ ἐν
 ἀκροντις ἀψωνται, ἐναγίς ἐν
 κέντρῳ τῷ ἐμῆρῳ ἀσὶ. τὸν-
 κα δὲ αὐτίοισι συννομοι τῷ
 ἀσὶ, καὶ ἐς τὰ οἰκία ἐσέρ-
 χονται, καὶ τὰ πομπὰ ἐν γῇ
 εἰσιν. λίξω δὲ ἡ τῶν πα-
 σκυνῶσιων, τὰ ἐκῆνοι ποίει-
 σι. ἀνὴρ ὧν ἄμῃς τῷ ἱερῷ
 πόλιν. πρῶτον ἀπικνύεται,
 ἐκφαλὺν μὲν ὁδὸν καὶ ὁφθαλ-
 μὸν ἐξέρχεται, μετὰ δὲ, ἰσώθῃ
 οἶον, τὰ μὲν ἄλλα ἐκιστρύει τὴν
 καὶ ἀνοχέεται, τὸ δὲ νάλῃ
 χαμαὶ θίμῃ, ἐπὶ τὸν ἐν
 γόνυ ἐστὶν. πόδας δὲ καὶ ἐκ-
 φαλὺν τὸ ἐκτὸν. ἐπὶ τῷ ἐν
 οὐτῷ ἐκφαλὺν ἀναλαμβάνει,
 ἅμα δὲ ἀχόμῃ αὐτίαν,
 τῷ μὲν πρὸς θησίῳ δὲ-
 κιδῶν, μίση δὲ ἰσώθῃς ἀπὸ
 σκνύεται. τιλίθῃ δὲ ταῦτα,
 τῷ ἐκφαλὺν αὐτὸν ἐκίπται,
 ἡ τῶν ἄλλων, ὁ πόδες τῷ αὐ-
 τῷ ὁδὸν ἀπικνύονται. ἄρας
 δὲ, ὅτι τῆς ἰωντῆς ὁδοίπο-
 ρία,

res sanctissima esse, et nu-
 tangere quidem ipsam faci-
 habent. Quod si quando in-
 uiti etiam attingunt, scelerati
 et execrabiles illo tum-
 die habentur. Ob quam rem
 et compascuae ipsis sunt,
 et ad domos ipsorum ve-
 niunt, et plerumque in ter-
 ra pascuntur. Porro autem
 et illa dicam quae ab iis
 qui ad conuentus solennes ve-
 niunt facilitantur. Vir quis-
 piam quando primum in
 Sacramciuitatem abie, ca-
 put ille quidem et super-
 cilia tondere solet, postea
 autem maciata oue, cate-
 ra quidem in frustra concidit,
 et conuiuatur, vellus
 autem humi sternens, su-
 per hoc in genua procum-
 bit: pedes autem et caput
 animantis, suo ipsius capi-
 ti imponit, et simul pre-
 cando postulat, ut praesens
 sacrificium acceptum sit,
 maiusque aliud in posterum
 pollicetur. His ita peractis,

caput suum corona induit, iidemque aliorum omnium qui
 eandem cum ipso viam proficiscuntur: atque ita attollens
 se, ex

ρίη, ὕδασι τε ψυχοῖσι χρί-
 μῃ, λουτρῶν τε καὶ πό-
 σοι ἄντικα, καὶ ἰς παμ-
 παρ χαμοκοιτίαν· οὐ γὰρ
 οἱ ὄνυχες ἐπιβῆλαι ὄσσιον, πρὶν
 πλώτε ὁ δὸρ ἐκτελίσσαι, καὶ
 ἰς πλὴν ἰωνῶν αὐτὶς ἀπι-
 κίῃ. ἐν δὲ τῇ ἰρῇ πόλει
 ἐκδίκιται μὲν ἄνθρωπος ξανός.
 Δόκῃ ἀγνοίοντα· ῥητὸν γὰρ
 δὴ ὅρ' ἐκείνης πόλεως αὐ-
 τόθεν ξαντοδόκοι εἰσὶ, καὶ τό-
 δα πατρὸς οἴκοι δίκονται.
 ἡδύονται δὲ ἐπὶ Ἀσσυρίων
 οἵδ' ἀδίδακτα, ὅτι σέοι
 πάντα ἱσχυρίζονται. οὐδὲν
 οὐκ ἐν αὐτῷ ὡς ἰρῇ, ἀλλ' ἐ-
 πὶ ἀρ' παρασησῇ ὡς βομῶν τὸ
 ἥριον, ἐπισπείγεις, αὐτὶς ἅ-
 γα ζωὴν ἰς τὰ οἰκία, ἢ
 θάνατον δὲ κατ' ἰωντὸν θύει
 καὶ ὄχεται. ἔτι δὲ καὶ ἄλλης
 θυσίης πρόωθ' τοιός τις. σί-
 ψαντες τὰ ἱρία ζωῆα, ἐκ
 τῶν πλεοναύων ἀπιδάσκει, τὰ
 δὲ κατ' ἐκείνην, πίνον-
 τα θνήσκουσι. ἔνιοι δὲ καὶ
 παύ-

se, ex terra sua proficiscitur
 viens & frigidis aquis, la-
 uandi causa pariet & po-
 tus & omnino humi quom-
 que dormiens. Neque enim
 fas illi est conscendere lea-
 ctum, donec iter illud pere-
 gerit, domumq; suam reuer-
 sus iterum fuerit. In Sa-
 cra autem ciuitate recipit i-
 psum publicus hospes igno-
 rum. Certi enim vniuscuiusq;
 que ciuitatis hospites ibi
 sunt, & quod ex patria ci-
 iusque venit, id denuò apud
 se recipit. Apellantur au-
 tem ab Assyrjs isti docto-
 res, quoniam ipsis omnia ex-
 ponunt & enarrant. Sacri-
 ficiant autem non in ipso
 templo, sed postquam addu-
 xit ad altare hostiam, liba-
 tione insuper facta, rursus
 eandem domum ducit: de-
 inde verò ubi redijt, secum i-
 pse domi sacrificat, & preca-
 tur. Est autem & alius quis-
 dam sacrificandi ritus talis:
 Postquàm animalia immola-

tioni destinata coronarunt, ex vestibulis templi ea demittunt:
 illa verò præcipitata, ex causa moriuntur. Quidam autem &
 pueros

παῖδας αὐτῶν ἐντιϋθῶ ἀ-
 πιδῶσι, ὅκ ὁμοίως ὧς κτελέ-
 σι, ἀπ' ἐς πῆλιν ἐνθιμφοί,
 χαχί καταάγουσι, ἅμα δ' αὖ-
 τίοισι ἐπικριτομένοισι, λί-
 γουσι, ὅτι οὐ παῖδες, ἀπὸ
 βόου εἰσὶ. σίζονται δ' πάντες,
 οἱ μὲν ἐς καρπὸς, οἱ δ' ἐς αὐ-
 χήνας· καὶ ἀπ' τούτου, ἔπαν-
 του Ἀσσυριοὶ σιγματηφο-
 ρεῖσι. ποιεῖσι δ' καὶ ἄλλοι, μέ-
 νοισι Ἐπικύων Τροισὺν οἰοῖ-
 ὁμολογούντων. λίξω δ' καὶ
 τὰ κἄντοι ποιεῖν· Τροισὺ-
 νοὶ πῆσι πρῶτοι καὶ τοῖ-
 σι κτεῖνοι γόμοι ποιεῖν,
 μὴ μὲν ἄλλως γάμοις ἐνέ-
 πρην ἱπποδύτης λόμας κεί-
 ραι, καὶ ὧς ποιεῖσι. τού-
 νη ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίνονται. οἱ
 ἄνθρωποι τῶν ἡνείων ἀπάρ-
 χονται, τοῖσι ἵπποισι πλοκά-
 μους ἱρὸς ἐκ γυναικῶν ἀπιδῶσι, τὰς
 ἱππῶν ἐν τῷ ἱρῷ ἔχοντες, τὰ-
 μουσί τε, καὶ ἐς ἄλλα κατα-
 θέσθαι, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ
 δ' χρυσία ἐν τῇ νηὶ πέ-

σῆλω=

tem capillos sacros à natiuitate usque consecratos demit-
 tunt: quos postquam in templo sunt, refecant, & in vasa de-
 positos, alij quidem argentea, multi verò etiā aurea, in ad-

pueros suos ex eodem loco
 dimittunt, non tamen eodem
 modo quo pecudes, sed in-
 peram siue saccum inclusos,
 manu deducunt; simul au-
 tem & acerbè increpantes
 illos, dicendo quòd non pue-
 ri, sed boues sint. Certi
 autem B notis compungun-
 tur omnes, alij quidem in vasa
 la manus, alij autem in cer-
 uice. Et inde est quòd cum
 Eli Assyrii notas iniustas ha-
 bent. Faciunt autem & a-
 liud quiddam, in quo cum
 solis Græcorum Træxenij
 consentiunt. Dicam autem
 etiā quæ illi faciunt. & Træ-
 xenij virginibus & ado-
 lescentibus legem statu-
 runt; ne quis ipsorum con-
 nubio sese illigaret, prius
 quàm Hippolyto comas to-
 nondissent, faciāntque hoc
 pacto. Idem igitur & in
 Sacra ciuitate fit. Ac ado-
 lescentes quidem barbas suas
 consecrant: iuuenibus au-

affigunt

σαλῶν τοῦ ἀπίας, ἐπιγρά-
σαντες ἑκάστοι τὰ ὀνόματα.
Ὡς δὲ καὶ ἐν ἑτὶ νῦν ὡς
ἐπιτελεῖται, καὶ ἐν μὲν ἑτῶ
ἑτῶ καὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τῶ
νομα.

affigunt, atque abeunt, in-
scripto vniuscuiusque nomi-
ne. Atque hoc ego quoque
cum iuuenis adhuc essem, fe-
ci, & in iēplo meus capillus
adhuc meus: quoniam nomen restat.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

¶ EST in Syria.] Lucianus hic de dea Syria varias re-
censes opiniones, seu illa Asergatis, seu Astarte, seu quacunque
alia illa fuerit, quæ in Hierapoli vrbe colebatur. Addit & sa-
cra, & eorum ritus, quæ videnda potius quàm referenda erant.
Cicero libro de Natura Deor. 3. Quarta Venus Syria Cyroque
concepta, quæ Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse prædi-
tum est. β Vocatur autem sacra.] Et est quoque sacra Lu-
nonis Assyria. Plutarch. in Crasso vocat Hierapolim. γ Pri-
mi hominum Aegyptij.] Aegyptij olim & doctrina, & in-
genio plurimum clâruerunt, neque temerè ex tota Græcia viri
summi doctrinæ nomine ad eos transmeârunt. In cape numinis
loco coluerunt, ut in Ione Tragædo scribitur à nostro Luciano.
Cape Pelusius deus est, inquit. δ Astartæ.] Lucianus hic ma-
nifestè in re admodum obscura deceptus est, ut prius animaduer-
tit Francis. Floridus in successibus suis lectionibus, Astartem deâ
eandem existimans esse, quæ Luna dicitur: cum Astarte non
Luna, sit, sed Venus potius. Id probat testimonijs sacrae Scriptu-
ræ, Plauti & Suidæ. ε Europæ illud est.] Theocritus Euro-
pa, tauro vestæ virginis gestum eleganter describit, cuius descri-
ptionis hæc est sententia: Europa cum tauro insideret, altera
quidem manueius cornua, ne decideret, apprehēdebat; altera ve-
rò sustollebat vestes ex aqua, idq; quousq; marina assurgebat
vnda sic ut ea semper orâ vestis (id enim valet apud Theocritum
ὡς) allueret, itaq; fieret, ut nec vestis humectaretur, & virgo in-
terim pudori consuleres suo. ζ Adonidæ.] Adonidæ formosum
pastorē, filium Cinaræ regis ex Myrrha filia sua incrempium fa-
bulæ ferunt, apri, dense invidia Martis immissi, unde & Venus
suum semper est abominata. Huius Ovidii, 10. Metam. latè me-
morini, & 7. in Gallo:

—formo-

—formosus oues ad flumina paut Adonis—
Sed sacra & ritus illius Lucianus copiose hic ridet. n Lamentantur.] Adonidem quotannis lugeri etiam sacra Hebræorum testis est historia, quo in loco multa Hieronymus. Nec minus Macrobius in primo Saturnalium. θ Capita detondent.] Apud Aegyptios gentem præ ceteris nationibus superstitione altissime immersam, à mortuo Api boue. nemo non comam radabat, si vel puniceos Nisi concinnos (ut Luciani verbis libri de Sacrificijs utar) illa superasset. itaque alium quasiuri qui in extincti locum sufficeretur, velut publico luctu præpediti capita radebant, testante Plinio, libro octavo Naturalis historiae Idem faciebant & Byblii in sacris Adonidis, ut hic docet Lucianus. Nos eadem ferè annotauimus in lib. de Sacrificijs. ι Οσίριμ Aegyptium.] Osiris quidem ab aliquibus traditur Io- uis filius ex Niobe Phoronei filia. Eius inuentum codauer quoniam Tiphon (ut refert Plutarch.) in partes xiiij. diuisum dissecisset Isis perquirendo singulas reperit, præter pudenda, quæ in flumen proiecta mox à Phagro & oxyryncho piscibus deuorata fuerant, illius igitur loco ad eius similitudinem factum τὸν Φαλὸν consecrauit, cui etiam nunc diem festum Aegyptij celebrant. Hæc ille. Hoc autem Phalo (aut potius Phallo) percussu solito in sacris illis execrandis Aegyptios probabile est. x Habe autem sermo ille hoc pacto.] Hic narratur Diluuij historia ex Scriptura sumpta, quam maxime qui Christi tempora sequuti sunt, legebant, ut ex Galeno lib. 3. de Differentijs pulsuum (quemadmodum & alibi) qui Moysi meminit. Ex Iuvenale & Horatio etiam liquet. Cum Luciano nostro Diluuij historiam narrant etiam Gentium scriptores, Plutarchus lib. de Industria animalium. Didymus Homeri interpres in expositione vocabuli λαοὶ in Homeri lib. 1. & Apollodorus lib. 1. bibliothecæ suæ de dijs Gentium. Ex hoc Luciani loco manifestum est, per Diluuium Deucalionis intelligi non (ut quidam volunt) inundationem illam, qua olim Græcia & Italia vastata, atq; Atlantia insula aborpta est. sed diluuiū vniuersale quod fuit Noe temporibus. In Sacris literis similia traduntur de animalibus à Noa, in arcam receptis, & de columba ab eodem emissis quæ indicium recedentis diluuij attulit. λ Semiramidem Babiloniam.

byloniam.] quæ Babylonem muris latericij cinxit : cuius
horti illi pensiles tantam admirationem habuerunt. μ Qui-
bus Rheæ coleretur.] Rheæ sacra magnæ tympanorum ti-
biarumq; cantu fiebant. ν Atten.] alij Atyn tertia declina-
tione. Apud Suidam ἄττις. Hic ἄττις, unde hic gignendi casus
ἄττις. Apud Plutarch. de Numa: Phryge de Atte. & Phal-
los.] Phallus erat effigies obsceni membri virilis, à quo ~~Φαλλία~~
Φαλλία, celebritas & pompa, quæ Dionysio agebatur ex Phal-
lo, dicta est, teste Hesychio, quæ & Φαλλογῶγια, ut Phornusius
& Theodoresus aiunt, dicebatur. i. dies & feriæ Priapo dicatæ:
unde & Phallomicroboli nuncupati, ex vitro priapi, quamvis
& ex alia materia fierent: ex ebore, auro, & (si djs placet) ex
serico, & panno lineo, quibus mulieres papiliones & menachæ
nunc etiam utuntur ad explendam Veneris pruriginem. Lucia-
nus hic Phallos pro foribus deæ Syriæ fuisse scribit, quos ait
positos ab ipso Dionysio nouerca Iunoni. $\omicron$ Neurospalta.] i.
Neruis mouentia. quo nomine & imagunculæ vocantur apud
Græcos, qui fidiculis tractæ vel saltant, vel alios motus referunt.
 π Medicus autem.] Erasistrati medici mira prudentia, qui
æqualis & socius studiorum fuit Niciæ medici Milessi, & cū quo
toties depugnat Galenus. ρ Pariter cum vino ingrediente.]
Vinum audaces in dicendo facit. σ De Gallis.] Gallos sa-
cerdotis Cybeles intelligit, sic dictos à Gallo flumio, ut docet Ovid.
4. Fastr. his verbis:

Cum igitur Gallos qui se excidere vocamus,
Cur tantum à Phrygia gallica distet humus
Inter ait viridem Cybelem altasq; celenas,
Annis & insana nomine Gallus aqua.

Qui bibit inde furit, procul hinc discedite, queis est
Cura bonæ mentis, qui bibit inde furit.

De quibus vide Plin. lib. 11. ca. 49. & lib. 35. cap. 12. & Lucr.
li. 2. Augustinum lib. 7. de Civitate Dei. τ Aedes ad solē ori-
entem.] Idem Lucianus etiam templa condi ad Solem orientē
veteres consuevisse alibi asserit. Hinc Vitruvius lib. 4. de sacrarij
ædium positione idē scribit. Porphyrius philosophus templorū
ingressus orientem spectare debere statuit. ν In penetrale solis
sacerdotibus.] Sciendum est veteres Gentiles in tēplis suis ha-

buisse loca, quæ ἀδύτα. i. inaccessibilia vocabant. φ Barba
 ti Apollinis.] Apollinem, qui idem est & Sol, barbatus cole-
 bant Hieropolitani, autore Fulgentio Mythologi. Syriis quo-
 que Apollinis Ἰσμενίου, id est, barbati simulacrum coluerunt
 annotat Lucianus: quāquam αἰγυρίον & περὶ ἡνέλω coluerunt
 cui primū lanuginis flos erumpere inciperet, qualem & Calli-
 machus facit:

— οὐ ποτε Φοίβῳ

Θηλείας ἐστ' ὅσος ἐπὶ χνοῖ ἤλθε παρθένῳ.

Nec vestit lanugo genas tibi Phœbe tenellas.

✕ Versi mansueti.] Martialis lib. 1:

Quod freno Lybici domantur versi, &c.

↓ Vestis tota candida.] Veteres dijs sacrificaturi albis ve-
 stibus, atq; puris ornabantur. Quinetiam sacerdos pura veste
 & candida plerumq; textili, nec maioris operis quā industria
 utebatur. Quid significat Cic. 2. de Legibus, cū ait: Color al-
 bus præcipue Deo charus est, cū in cæteris, tum maximè tex-
 tili. & Ouid. 3. Fast. Numam Pompiliū Ancilia Martis ex-
 pestantem & ideo dijs vota facientem, sic describit:

Constitit, atq; caput niueo velatus amictu,

Tam benè dijs notus, sustulit ille manus.

Idem 3. Amorum, sic Iunonis sacerdotes eiusdem sacra humeris
 gestantes describit:

More patrum sanctæ velatæ vestibus albis

Tradita supposito vertice sacra ferunt.

Hinc albati dicuntur pura & religiosa veste induti, qua sacra
 facturi utebantur, aiunt, Festus, Servius, Caper, & Higin. in il-
 lud Virg. Velati lino & verberna tempora vincti

ω Purpuream vestem gerit.] καὶ ποτα ἀλκυῶν gestamen e-
 rat regium, ut est apud Plutarchum in Antonio, & Athenæum.
 Item Pontificum. Nunc est Cardinalium. A Tiara aurea.]
 Tiara olim erat Persarum & Medorum & Pontificum. Hodie
 etiam Papa Romani est. B. Notis compunguntur.]. i. in-
 uruntur stygmatis. [Træzenij.] Træzenij populi à Træzena
 regione minoris Asiæ. Est & Træzen Peloponnesi oppidum, in
 quo Pithæus regnavit, ut attestatur in Phædra epistola Ouid.

Hic tecum Træzena colam, Pythæia regna.

Idem

dem lib. *Metamorph.* 15 :

Pitcheiam profugo cursu Trœzena petebam.
apud Trœzenios lege vetabantur puella nobiles & adolescen-
tes connubio iungi, priusquam casariam coniundissent. Assyrijs
etiam observatum hœc commemorat Lucianus.

ΚΥΝΙΚΟΣ.

CYNICVS.

Thoma Morô interprete.

ARGVMENTVM.

Disputatio est Luciani ac Cynici, qua alter Cynicam vitam ut sordidam atq; ferinam, & à naturâ hominis abhorrentem reprehendit, alter ut frugalem & modestam, & virtuti maximè convenientem defendit. Luciani argumenta sumuntur à modo & descriptione vitæ victusq; Cynicorum, quòd illi ut mendici incedant: ut canes, quibusuis reiectamenti victitent: & ut feræ, nullas certas sedes, nulla certa habitacula teneant: deinde & contra naturam faciant, quæ ob id omnia creârit, ut illis ad corporum alimenta, defensionem, & voluptatem quoq; utamur: quæ cum illi contemnunt ac negligent, ipsam naturam ac Deum negligere atq; contemnere videri. Contra autem Cynicus à finitione opulentia & inopia ostendit, se neque mendicum esse, neque quicquam sibi deesse. Deinde quod alter de natura & rebus omnibus ad usum nostrum creatis affert, id similitudine quadam diluit. Et primò, quod ad victum attinet, ostendit, ut in conuiuiis lauto non omnia ab omnibus attingi & vorari, sic neque in rebus creatis omnia ab omnibus usurpari conuenire: alia ægrotantibus & invalidis, alia valentibus & robustis magis accommodata esse. Atq; eo loco in diuitias ut quæ magna molestia multisq; periculis pariuntur, deinde & ipsæ vicissim multorum malorum causæ sint, inuehitur. Et quod alter de Cynicis usurparat, hoc in diuites ipse retorquet, videlicet quòd contra quàm à natura omnia creata ac facta sint, ipsi illis utantur. Deniq; vitam suam deorum etiam exemplo atq; auctoritate comprobat. Deinde verò, quod ad habitum &

cultum pertinet, ostendit ea quoque parte naturam magis sequi sese, quàm diuites, ex officio & sine vestitu cæterarumque id genus rerum. Nam se, quatenus vult postulat, illis uti: contrà diuites ut cinædos & mulier incedere, glabros & delicatos, & perinde ut torrente liquo, sic libidine sua præcipites ferri. Postremò etiam deos plerosque barbatos ac nudos fingi, sibi que quàm diuitibus illis habitu ac cultu similiores apparere.

ΚΥΝΙΚΟΙ ΚΑΙ

Λυκίους

ἰ ποτε, ὧ οὐτ' ὅτε
πώγωνα μὴ ἔ-
χας καὶ κόμην,
χιτῶνα δ' ἔκ ἔ-

χας καὶ γυμνοδρεκῆ, καὶ ἀνυπο-
δήτης, ἢ ἀλκίτῳ καὶ ἀπάνθρω-
πον βίον καὶ θηριώδη ἐπιλιξά-
μενος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐναντίοις τὸ
ἴδιον δέμας, ἔκ ὥς οἱ ποταμοί,
ἀσχετοὶ ὁσάντων, πεινοσῆς
ἄποτε ἀπαχῶ, καὶ ἀναζόμε-
νος ἐπὶ ξηρῷ λαπίδου, ὡς ἄ-
θλιω πάμποτον τὸ τὸ πρὶν
βένδιον φέρειν, ἢ μέγιστον καὶ τῷ
λεπτόν, οὐδὲ μαλακόν ἢ δὲ ἀν-
θηρόν; Κν. οὐδ' ἔρ' ἰδιομο-
τοιῦτον δ', ὅποῖον ἄν ποσειδάων
ῥῆσται, καὶ ὧς ἐκτεταμένον πρᾶ-
γμα ὡς ἐλαχίστα παρέχον.

Ζῆς.

comparetur facillimè, dominoque

LVCIANVS E

Cynicus.

Vidit tandem
barbam qui
habet et ci-
nam, tunicam,

non habes, nudus conspiceris ac sine calceis, del-
Et nimirum vaga inhumanaque ac ferali vita: tu
proprio corpore contentus
quàm faciunt cæteri, sen-
per usus incommode, nunc
huc, nunc illuc circummis,
arido præterea solo cuban-
adeò ut plurimum etiam so-
dium, tritum isthuc pa-
lium referat, alioqui ni-
ipsum vel tenui filo, vel mo-
le, vel florulentum. C
N I C. Neque enim indige-
si quid est huiusmodi,

minimum exhibeat negotium
id inquit

ζῆλον γὰρ ἀρκᾶ μοι. σὺ δὲ πρὸς
 θεῶν ἀπὶ μοι, καὶ πολυτελείᾳ
 ἐνομίσεις λακίαν πρὸς αὐτά;
 Λυ. καὶ μάλα. Κυ. τί δὲ ὠφελεία
 ἀριτείας; Λυ. καὶ μαλα. Κυ. τί
 ποτ' ἔρῃ ὁρῶν ἰμὶ τῶν πομπῶν
 ὠφελείας; Λυ. οὐκ ἔστιν, τοὺς
 δὲ πομπῆς ἰμὶ αἰτίας, καὶ
 ἐκ ἱκανότητος; Λυ. ὅτι ἐκ ὠφελείας
 ἐξέρχεται μοι, μὰ Διὰ, τῶν πολλῶν
 δαίμων δαίμων δαίμων, ἀπὸ
 ἐνδοξίας, μάταιον δὲ τελέως,
 ἐνδοξίας καὶ ἀπόρων. δαίμων
 γὰρ ἔστιν σὺ τῶν πολλῶν, οἱ τὸν
 ἐφ' ἑαυτὸν προφύλατται. Κυ.
 βούλῃ δὲ ἄλλοι, ἰπὸ πρὸς
 ἀνθρώπων ἵστασθαι ὁ λόγος, τί
 τὸ ἐνδοξίαν, καὶ τί τὸ ἱκανόν; Λυ.
 ἢ οἱ δόξα. Κυ. ἀρ' ἔστι
 κανὼν ὃς ἱκανός, ὅπως ἀνέξιν
 πνύται πρὸς τὸν ἱκανόν; Λυ.
 καὶ ἀπὸ τί λήγας; Λυ. ἐκ τοῦ
 β. Κυ. ἐνδοξίαν δὲ, ὅπως ἀνέξιν
 δαίμων ἢ τῆς χάριτος, καὶ μὴ ἐξ
 ἐκπνύται πρὸς τὸ δαίμων; Λυ.
 οὐαί. Κυ. ἔστιν ἄρα τὸ μῶν ἵππων
 δαίμων οὐκ ἔστι γὰρ αὐτῶν, ὅ, τι ἔστι
 τὸν χάριτος ἐκπνύται τὸν ἱμὶ.
 quicquid cuiusquam sibi deest, nec eo quò sit necesse, peruen-
 nit? LVC. Scilicet. CYN. Nihil igitur meis in rebus de-
 est. Nihil enim in his est quod necessitatem nò expleat meam.

id inquam, mihi sufficit. At
 tu per deos dic mihi putasne
 esse in luxu vitium? LVC.
 Imò admodum. CYN.
 Contrà in frugalitate virtu-
 tem; LVCIA. Admodum.
 CYN. Cur igitur tandem
 quum me videas viuentem
 frugaliùs quàm vulgò faciūe
 homines, eos verò sumptuo-
 sius, me non illos arguis?
 LVC. Quia non frugaliùs
 per Iouem videris mihi, sed
 egentius viuere, imò vitam
 omnino egenam atque ino-
 pem. Nam tu nihil à mendi-
 cis differs, qui cibum mendi-
 cant in diem. CYN. Vis er-
 go videamus (quandoquidē
 huc processit oratio)^a quid-
 nam inopia sit, quidq; rur-
 sus copia? LVC. Si tibi qui-
 dem ita videtur. CYN. Nū
 quid ergo satis id cuique est,
 quicquid ipsius explet neces-
 sitatem? an aliud quippiam
 dicis? LVC. Esto istud.
 CYN. Indigentia verò,
 EEE 3 LVC.

Λοκ. ἥς τῷδ' ἡγέρεις; Κυ. ἰδὲ
 φκοῖς, πῶς δ', τι γίγνεται ἱνα-
 σον, ὅν' ἀνέμιθα, οἷον οἰκία,
 ἅρ' ἔχ' σκίπυς; Λυ. ναί. Κυ. τί
 ἵδιός, ἢ χᾶειρ; Ἄρα ἔχ' αὐτὴν
 τ' σκίπυς; Λυ. ναί. Κυ. τ' ἵ σκί-
 πυς αὐτ', πῶς θινῶν, τίν' ὅτι
 ἀνέμιθ' ἱνικα, ἔχ' ὥς τι ἄμφ-
 γον ἔχ' τ' σκίπυς; Λυ.
 Δοκεῖ μοι. Κυ. πότ' δ' ἔν τῷ πό-
 δι ἡλίκιον ἔχ' Δοκεῖ σοι; Λυ.
 ἡν οἶδα. Κυ. ἄν' ὅπως ἄν' μά-
 θοις, τί ποδῶν ἴς ἔργον; Λυ.
 πορῶν δ' αὖ. Κυ. ἡλίκιον οὐκ
 πορῶν δ' αὖ σοι Δοκεῖ οἷον
 μοι πόδ' ὅν, ἢ οἱ τῶν ποδῶν;
 Λυ. τῷδ' ἢ οὐκ ἴσως. Κυ. ἔτι
 κινῶν, οὐδ' ἔτι χᾶρον ἔχουσιν ἢ μὴ
 χᾶρον, τὰ ἑαυτ' ἔργον ἀπ' αὐ-
 τῶν; Λυ. ἴσως. Κυ. ἵδ' ἂν
 πόδας οὐδ' ἂν φαίνομαι χᾶρον
 ἀπ' αὐτῶν ὅτι ποδῶν ἔχ' ἔν.
 Λυ. οὐκ ἴσως. Κυ. τί ἵ, τοῦ-
 μόν σῶμα τ' λειπῶν ἄρα ἡλ-
 κιον; ἢ ἢ ἡλίκιον, ἢ ἂν νί-
 σσον ἀρετὴν ἢ σῶμα ἴσως.
 ἅρ' ἔν τὸν ἡμὸν ἀρετὴν ἴσως;
 bus ergo nihil peius affectus videor, quàm alij? Λυ. C. Non
 videris. C. Quid corpus verò meum? Num deterius quàm
 reliquorum? Nempe si deterius se haberet, esset idem imbeci-
 lius: corporis quippe virtus robur est. An meū ergo debili-

LV C. Quò pacto illud ais?
 CYN Scies, si consideres i-
 quem usum eorum quodqu-
 paratum est, quorū egemus
 ut demus: an non tegumen-
 gratia? LV C. Maximé. CY
 Quid vestis, cuius gratia
 nōne tegumenti etiam ipsa
 LV C. Sané. CYN. At ipsi
 per deos tegumento, cui
 rei gratia indiguerimus, nōn
 ne ut melius se habeat
 quod tegitur? LV. Mihi qui-
 dem sic videtur CYN. Vi-
 trum igitur tibi peius se ha-
 bere videntur pedes? LV C.
 Nescio. CYN. Atqui hoc
 pacto didiceris: quòdnam
 pedum officium est? LV. In-
 gredi. CYN. An deterius
 ergo ingredi pedes tibi vidē-
 tur mei, quàm aliorū? LV C.
 Istud verò fortasse non. CY
 At non possent seu sese me-
 lius seu deterius habere
 officium suum præstare
 LV. Fortasse. CYN. Pedes
 LV C. Non
 videris. C. Quid corpus verò meum? Num deterius quàm
 reliquorum? Nempe si deterius se haberet, esset idem imbeci-
 lius: corporis quippe virtus robur est. An meū ergo debili-

LV C.

ΑΝ. οὐ φαίνεται. ΚΥ. οὐ βίνω
 ὅθ' οἱ πόδες φαίνοντο μοι σκι-
 πης ἐνδιδῶς ἔχον, ὅτι τὸ λοι-
 πόν σῶμα. ἂ ἤρ' ἐνδιδῶς ἔχορ,
 μακρῶς ἂν ἔχορ. ἂ ἤρ' ἐνδιδῶς,
 πανταχῇ κακόν, καὶ χεῖρον ἰ-
 χθῆν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν πεσῇ.
 ἀλλὰ μὲν οὐδὲν τριφιδῶν γι-
 φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα βύ-
 μόν, ὅτι ἀπ' τῶν τυχόντων
 τριφιδῶν ΚΥ. δύνω γάρ. ΚΥ.
 οὐδὲ ὄρωσιν, ἂ κακῶς ἐπι-
 φιδῶ. λυμάνονται ἤρ' αἰ πονη-
 ραὶ τροφαὶ τὰ σῶμα. ΑΝ. ἴσι
 ταῦτα. ΑΝ. πῶς οὖν, εἴη μοι,
 βύτων οὕτως ἔχόντων, αἰτιᾷ
 μου, καὶ φαυλίζας τὸν βίον,
 καὶ φῆς ἄβλιον; ΚΥ. ὅτι καὶ Δία
 τῆς φθιώς, καὶ σὺ τιμῆς, καὶ
 τῶν θεῶν γὰρ ἐν μίση κατα-
 τιθόκωτον, καὶ δ' αὖτ' ἀναδύ-
 δωκότων ποτὶ ἀλάτῃ, ὥς
 τ' ἔχον ἡμᾶς πάντα ἀφθονα,
 μὴ πρὸς τὴν χεῖραν μόνον, ἀλλὰ
 καὶ πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων
 βύτων ἢ τῶν γινώσκων ἄ-
 μοιβῃ. ΑΝ. καὶ οὐδὲν δὲς μετ' ἔχας
 ἐν τῶν, ὅθ' ἂν μακρόν, ἢ τὰ θε-

εία.

LVC. Non videtur. CYN.
 Neque pedes ergo tegumento
 videntur egerē, neque reli-
 quum corpus. Quippe si e-
 geret, malē haberent. Ege-
 stas etenim omnino mala, ac
 peius habere se facit, ea quib-
 uscunque adsuerit. At ne
 aliquidē deterius corpus vi-
 detur meum, quod quibus lis-
 cet cibus alitur. LVC. Mani-
 festum est id quidē CYN.
 Nam nec vegetum esse, ro-
 bustumq; si aleretur malē :
 mala siquidem alimenta cor-
 pus tabefaciunt. LVC. Ista
 quidem ita se habent. CYN.
 Quo pacto igitur, dic mi-
 hi, his ita se habentibus me
 arguis, vitāque improbas
 meam, ac miseram prædicas?
 LVC. Ideo per Iouem,
 quod cum natura (quam tu
 colis) ac superi terram in
 communi statuerint, ex ea
 multa nimirum ac bona edi-
 derint, ut nobis omnia supera
 essent abundē, non in neces-
 sitatem modō, verū in volu-

ptatem quoq; tu tamen horū omnium aut maxima salte partis
 expertus es, nec eorū quoquam frueris nihilo certē magis, quā

εία. πίνας μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅς
 περ καὶ τὰ θηρία· σιτῆ δέ,
 ὅπερ ἄν ὑείσκης, ὥς περ οἱ
 κυῖον, ὀνύλιν δὲ ὀδύρ κρείττω·
 ἢ κυῖον ἔχας· χορτὸν γὰρ πα-
 ραρῆ σοι, καθάπερ ἰαίνοις.
 ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν
 ἱππικίστην ἀκλέρει, καὶ τοι
 αἰ σὺ τότε ἀρκέμεν· ὅρ-
 θως προήσας, ὃ θεὸς ἐκ ὀρθῶς
 ἐποίησεν, τοῦτο μὲν, πρόβατα
 ποιεῖς ἱμμάτια, τοῦτο δέ,
 ἀμπίλους ὀνυόινους, τοῦτο
 δέ, πλὴν ἅπλῳ παρασχολῶ
 θαυμαστῶς ποικίλῳ, καὶ ἱ-
 λαοσιν, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἅπα,
 ὥς ἔχας μὲν ἡμᾶς σιτία παν-
 τοδαπέ, ἔχας δὲ ποτόν· ἢ
 δὲ, ἔχας δὲ χήματα, ἔχας
 δὲ ὀνύλιν μαλακίῳ, ἔχας ὃ οἱ
 πίας καλὰς, καὶ τὰ ἅπα πάν-
 τα θαυμαστῶς κατασκευασμέ-
 να. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν
 ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν· δὲ, τὸ δὲ
 πάντων τέττων (ἢν ἀπὸ σιγῆ-
 μέτρον, ἀθλίον μὲν, αἰ καὶ ἔπ' ἄλ-
 λη τινὸς ἀπὸ σιγῆς, καθάπερ
 οἱ

feræ. Nempe aquam bibis,
 quam etiam bibunt feræ: co-
 medis verò quicquid offen-
 deris, quemadmodum canes
 tum cubile nihilo melius ca-
 nibus habes: quandoquidem
 gramē tibi sufficit, quemad-
 modum & illis: pallium præ-
 terea circumfers nihilo mens
 dico decentius, Quamquam
 si tu his contentus, rectè sa-
 pis, tum Deus profectò neu-
 tiquam rectè fecit, primūm
 quod oues effecit pingues,
 deinde vites dulcis vini feras-
 tes, ac reliquum deinde ap-
 paratum varietate mirabis-
 lem, & oleum, & mel, &
 reliqua omnia, ut nos habe-
 remus, edulia quidem omnia
 gena haberemus, potum dul-
 cem haberemus, pecuniam
 haberemus, mollem lectum
 haberemus: prætereà pul-
 chras domos, ac reliqua de-
 mum omnia mirum in mo-
 dum præparata. Nam & ἱ-
 ψα quoque ἰατρίαν effecit
 deorum dona sunt. At viue-

re omnibus huiusce bonis priuatum, id fuerit profectò
 miserum, etiam si ab alio quopiam priuēris: quemad-
 modum

εἰς τὸν δαίμονα τῶν πολεμίων. πολὺ
 δὲ ἀβελήτερον, ἢ τις αὐτὸς ἐ-
 αὐτὸν ἀπειροίῃ πάντων τῶν κα-
 λῶν, μανία τε ἔσται τὸ τό γε & α-
 φῆς. Κ. ἀπὸ ἴσως ὁρῶν ἐλπίσας.
 ἔκκῃνο δὲ μοι ἀπὸ, ἢ τις ἀν-
 ὄρως πλεονεξίας πεθύμωκε καὶ φι-
 λανθρώπου, ἵτις φιλοφρόνως
 ἐσιῶνται, καὶ ξυνοῖονται πολλὰ
 καὶ ἅμα καὶ πανδραπῆς, τοῦ κα-
 λῶν ἀδυνάτου, τὸς δὲ ἐρρωμένους,
 ἡ ἀπῆρτα παρασφύττει πολλὰ
 καὶ πανδραπῆς, πάντα ἀρπάζ-
 οντι καὶ πάντα ἰδιόιοι, μὴ τὰ πλε-
 ονία μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω,
 τὰ τοῖς ἀδυνάτοις παρασκευα-
 σμένα, ὑγιαίνων αὐτοὺς, καὶ
 ταῦτα, μίαν μὲν κοιλίαν ἔ-
 χον, ὁλίγων δὲ, ὥς τε παρῶ-
 ναι δόκουν, ἀπὸ τῶν πολλῶν
 καὶ ἐπιτριβέντων μίαν, οὗτοι δὲ ἀνὴρ ποῖός τις δοκεῖ
 εἶναι, ἀρά γε φρόνιμος; Λυ.
 ἔκκῃμοι γε. Κυ. τίς, σάφρων;
 Λυ. ἔστι βούτο. Κυ. τί δὲ, δὲ
 τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης
 πράξεως, τῶν μὲν πολλῶν καὶ

modum hi qui seruantur in
 vinculis: longè verò mise-
 rius, si quis ipse sese omnibus
 bonis priuet. Nam ea demum
 manifesta insania est. CYN.
 Et rectè quidem fortasse di-
 cis. Verum isthuc dic mihi:
 Si quis diuite quoque ala-
 crieret atque humanè, quin
 prolixè quoque exhibente
 conuiuium, tum hospites ex-
 cipiente et multos simul, et
 omnigenos, alios quidem im-
 becillos, alios autè robustos:
 deinde apponente multa at-
 que omnigena: si quis, in-
 quam, omnia corripit, o-
 mniaque deglutiat, nā ea tan-
 tum quæ vicina sunt, sed ea
 quoque quæ procul absunt,
 præparata videlicet inuali-
 dis, ipse tamen valens, cum
 vnum duntaxat ventrem ha-
 beat, nec multis ut nutriatur
 indigeat, diutius tamen
 quàm alij multi immoretur:
 hic vir cuiusmodi tibi vide-
 tur esse? probène? LV C.

Non mihi quidem CYN.

Quid verò, num temperans? LV C. Ne id quidem. CYN.

Quid verò si quis eiusdem mensæ particeps, multa illa

EEB 5 ac va.

καὶ ποικίλων ἀμυγλῶν, ἐν δὲ
 τῶν ἱγρίων καμνύων ἰσχυρῶς
 ξάμνῃ, ἱκανῶς ἔχων πρὸς
 τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τὸ ἰδίῳ
 κοσμίως, καὶ τέττα μόνον χρῶ-
 ζε, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ πεσθλή-
 ποι, τὸν οὐκ ἐγὼ σωφρονί-
 κρον καὶ ἀμένω ἄνδρα ἐ-
 κείνου; Λυ. ἔγωγε. Κυ. πότε-
 ρον οὖν σφίσι, ἢ ἐμὶ δὴ λί-
 γη; Λυ. τὸ ποῖον; Κυ. ὅτι
 ὁ μὲν θεὸς ὧς ξενίζοντι καλῶς
 ἐκείνῳ ἵσκει, παρατιθεῖς πολλὰ
 καὶ ποικίλα καὶ παντο-
 δαπὰ, ὅπως ἔχουσιν ἀρμό-
 ζοντα, τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ
 δὲ νοσοῦσι, καὶ τὰ μὲν ἰσχυ-
 ροῖς, τὰ δὲ ἀσθενέσιν, οὐχ
 ἵνα χεῖριθ' ἄσπασαι πάντων,
 ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἴ-
 κας, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν.
 ὅτε περ ἂν τύχοι μάστιγι
 διόμνῃ. ὑμεῖς δὲ ὧς διὰ
 πλησίαν τι ἢ ἀκρασίαν ἀρ-
 πάσονται πάντα, τέττα μάλιστα
 ἵσκει, πᾶσι χρῶσθαι ἀ-
 ξιοῦντες, καὶ τοῖς ἅπαντα.

χοῦ.

ac varia negligat, unoqua-
 piam ex his quæ proximè
 apponuntur, electo, cūm sa-
 tis in suam habeat necessi-
 tatem, id decenter edat, eò-
 que solo utatur; cætera illa
 ne respiciat quidem, an non
 hunc temperatiorem & me-
 liorem virum illo putabis?
 LVC. Ego certè. CYN.
 Virum ergo iam intelligis,
 an me oportet dicere? LVC.
 Quidnam? CYN. Quòd
 Deus illi quidem pulchrè
 conuiuium instruendi simi-
 lis est, ut qui apposuerit
 multa ac varia atque omnis
 gena, ut essent, quæ cuique
 conuenienti, alia quippe va-
 lentibus, alia rursus agros-
 tantibus, atque alia quidem
 robustis, alia verò muali-
 dis: non ut omnibus utamur
 omnes, sed ut his utantur
 singuli, quæ suæ cuiusque
 naturæ conueniunt, & ex
 his ipsis, quacunque re mas-
 ximè quenque indigere con-
 tingerit. At vos illum qui
 per insatiabilitatem atque incontinentiam omnia corripit,
 refertis, ut qui rebus uti velit omnibus, & undecunque
 parit,

ἢ μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μό-
 ρῃ, οὐ γὰρ, οὐ θαλασσοῦ
 κτὲ καὶ αὐτοὺς αὐτοῦρκῃ
 νομίζοντο, ἀπ' ἀπ' πρῶ-
 τῶν γὰρ ἱμνωσάμενοι
 τὰς ἰδιότητας, καὶ τὰ ξυ-
 γὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀπ' πρῶ-
 τιμῶν, καὶ τὰ πολυτι-
 μὰ τῶν ἀντικῶν καὶ τὰ δυσ-
 σπόριστα τῶν ἀπορίστων,
 καθόλου δ', πρῶτα καὶ
 κατὰ ἕκαστον μάκρομ' ἐβίβον-
 τος, ἢ δίχα πραγμάτων
 εἶναι. τὰ γὰρ ἀπ' ἀπ' καὶ
 τίμια, καὶ ἀνταγωνιστικά πα-
 ρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀ-
 γάγεσθαι, δὲ πολλὰς ὑμῖν
 ταῦτα κακοδομονίας καὶ
 ταλαιωρίας παραγίνονται.
 ἀκόμα γὰρ, ἀβύλα, τὸν
 πολυπλοκόν, χερσὶν καὶ
 τὸν ἀργυρὸν· σκόπη τὰς
 εἰκίας τὰς πολυτιμὰς· ἀκό-
 μα τὰς ἰδιότητας τὰς ἐ-
 σπουδασμένας· σκόπη τὰ
 τοῖσι ἀπ' ἀπ' πάντα,
 πόσων πραγμάτων δὲ ἔ-
 νια, πόσων πόσων, πό-
 σων λιπιδίων, μάκρομ' ἢ, αἰ-
 μαῶς καὶ θανάτου, καὶ δὲ φθο-
 ρῆς ἀνθρώπων πόσῃς, οὐ μόνον ὅτι πλείοντο ἀπὸ πᾶντων δὲ
 ταῦτα

partis, non solis contenti
 presentibus, existimantes
 propriam quidam neque terra
 ram, neque mare sufficere,
 sed importantes ab ipsis us-
 que terra finibus voluptas
 tes, patrijque rebus peregris
 na preferentes, sumptuosasque
 frugalibus, atque ea quae
 difficile comparantur, his
 quae sunt comparatu facilia:
 in summa, denique molestias,
 malaque potius eligentes,
 quam absque molestijs viue-
 re. At isti quidem plurimi
 ac preciosi beatijs appara-
 tus, quibus exultatis, per ma-
 gnā ad vos miseriā, æ-
 rumnamque perueniunt. Au-
 rum ipsum tam optabile,
 si libet, argentumque con-
 sidera: domus considera
 sumptuosas, vestes operosas
 considera: atque eius gene-
 ris omnia, quanto negocia
 emuntur, quot laboribus, per
 ricultis, imò sanguine ac ca-
 de, quantoque hominum inte-
 ritu: non ideo solum, quod
 dum

ταῦτα

ταῦτα πολλοί, καὶ ζητούντων καὶ
 δημιουργούντων, διὰ πάσης
 σιμ, ἀπὸ ὅτι καὶ πολυμαχῆτος
 ὅτι, καὶ ἐπιβελώντων ἀπὸ πολλοῖς
 δὲ ταῦτα, φίλοις φίλοι, καὶ πα-
 τράσι πατέρας, καὶ γυναικὶς ἀν-
 δράσιμ. ὅπως οἶμαι καὶ πλὴν Βε-
 αφύλλω, δὲ τὸν χρυσὸν, καὶ
 δύναιτο ἄνδρα. καὶ ταῦτα μέ-
 ζει πάντα γίνονται, καὶ μὴ ποι-
 κίλων ἱματίων ὑδρὶ τι μάλα
 λον βάλεται διωκαμένην, καὶ
 χρυσοφόρον οἰκίαν οὐδὲν τι
 μάλα σκεπτομένην. καὶ ἱμα-
 τίων καὶ ἀργυρίων ἐκ ἀφύλλων
 τῶν τὸν πόρον, οὐδὲ καὶ χρυσὸν
 ὑδρὶ καὶ φαντίων αὐτὸν κλίων
 καὶ ὑπὸν ἡδὴν παρεχόμενων
 ἀπὸ ὅψα πολλοῖς, ἐπὶ καὶ ἡ-
 φαντίων ὑδρὶ καὶ, καὶ τὸν πολυ-
 λων σρωμάτων τὸς ἀνδράσι
 νας ὑπὸν λαχῶν ὑδρὶ καὶ μέ-
 ζει καὶ καὶ αἱ πανδοκλαπαὶ πρὸ
 τὰ βρῆματα παραμαίῃαι πρὸ
 φουσι μὴ ὑδρὶ μάλα, λυμαί-
 νονται καὶ τὰ σήματα, καὶ τοῖς
 σήμασι νόστιμοι. τί καὶ
 καὶ λίγην, ὅτι καὶ Ἀφροδίσιων
 ἐν κα

dum nauigant, propter ista
 pereunt complures: ac dum
 quaerunt, parantq̃, grauias
 perferunt: sed ob id quoque
 quod digladiationes multas
 pariunt, quodq̃ ob ea insidi-
 antur inuicem, et amicis
 amici, et parentibus liberi,
 et maritis coniuges. Sic opi-
 nor Eriphylen quoque auri
 gratia prodidisse maritum.
 Atque haec quidem omnia
 sunt, quum tamen vestes il-
 lae variae nihilo magis quicquam
 quam queant calefacere, au-
 ratasq̃ illa aedificia nihilo
 prorsus magis tegant, nec pos-
 cula illa argentea potui quicquam
 magis conducant. Sed
 nec aurei illi, nec eburnei is-
 tem lectuli, somnum suauio-
 rem praebant: imò videbis
 frequenter in eburneo lecto
 sumptuosisque stromatibus,
 beatis illis somnum contin-
 gere non posse. Præterea om-
 nigena illa circa edulia
 cura, nihilo magis alunt,
 quin tabefaciunt potius cor-
 pora, hisdemq̃ morbos inge-

nerant. Quid autem dicere attinet, libidinis gratia quan-

ἔσθ' ἡ πρῶτα σοφία τοῖς τοῖς,
 καὶ πάσχοιμι οἱ ἄνθρωποι, καὶ
 τοῖς ῥάδιον θρασύων τῶν τῶν
 τῶν ἐπιθυμίων, εἰ μὴ τις ἐθελῶν
 ποιῇ τῶν, καὶ εἰς τῶν τῶν
 ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται
 τοῖς ἀνθρώποις ἀρκῆν. ἀλλ'
 ἡ δὲ καὶ τὸ οὐτὼν τῶν χεῖρων ἀν-
 τιστάντων, ἐκαστὸν χεῖρων
 πρὸς τὸ μὴ πᾶν, ὥς περ εἴ
 τις ἀντὶ ἀμάξης ἐθελῶν τῶν καὶ
 οὐ καὶ τῶν, καθάπερ ἀμώ-
 ξη. Ἀν. καὶ τίς οὕτως; Κυ. ὑμεῖς,
 οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τῶν
 γίνομαι χεῖρων ἐκαστὸν τῶν αὐτῶν
 ὥς περ ἀμώξας τὰς καλὰς,
 τοῖς πρῶτοις ἀντὶ, καὶ τοῖς
 ἀντὶ κατὰ κράτος τῶν, καὶ
 ἐκαστὸν, ὥς περ οὐκ, καὶ οὐκ
 τὸς ἀνθρώπους, τῶν, ἀλλ'
 μὴ τῶν τῶν τῶν καλῶν
 τῶν, καὶ οἱ τῶν μάλιστα ποιῶν-
 τῶν, μάλιστα μακαρίζοντες. οἱ δὲ
 τοῖς ἐκαστῶν, καὶ μὴ τῶν καλῶν
 μὴ μόνον, ἀλλ' καὶ βαρύνει
 καὶ οὐκ ἀντὶ οἱ γὰρ οἱ οἱ
 οἱ τῶν πορφύρας βαρύνοντες, εἰ

tas molestias mortales &
 faciunt, & patiuntur? quan-
 quam facile est isti cupidi-
 tati mederi, nisi quis velit
 indulgere delitijs. At ne
 hæc quidem insania corru-
 ptelæque sufficere videtur
 mortalibus, sed iam rerum
 etiam usum pervertunt, sin-
 gulis rebus ad id venient,
 ad quod minimè paratæ
 sunt, quemadmodum lecto-
 si quis vii carpenti loco ven-
 lit, ac tanquam curru LV C.
 Quisnam is est? CYN.
 Vos, inquam, qui homini-
 bus tanquam iumentis uti-
 mini. Nam eos iubetis, ut
 lecticis tanquam currus in
 cervicibus ferant. Ipsi ve-
 rò in sublimi resideitis de-
 licati, atque illinc homi-
 nes perinde tanquam asi-
 nos aurigamini, imperan-
 tes ut hæc, non illæ eant:
 & qui hæc facitis maxi-
 mè, iidem maxime beati vi-
 demini. Tum hi qui pisci-
 um carnibus non tantum ut

alimentiis utuntur, verum incturas etiam quasdam ex
 his machinantur, eos dico qui purpuram tingunt: nōne
 & hi

χί η ἀνδρῶν παρὰ φύσιν χεῖνται
 τοῖς ἑθελὺ λατρεῖν ἄσμοισι;
 Λυ. καὶ Δία· διώκεται ἥ βω-
 πη, ἐκ ἰσθίου λόγον τὸ τῆς
 πορφύρας ἐρεῖαι. Κῦ. ἀπὸ ὅ-
 πως τῶν γέγονεν, ἰπὸ καὶ τῷ
 κρατῆρι διώκεται· ἄρτις βιαζό-
 μην, ὥς περ χυτὰ χέουσα.
 ὦαι πλὴν οὐ πως τῶν γέγο-
 νεν. ἀπὸ ἥ πως ἅπασαν
 τὴν τέτων τις λακοδαμο-
 νίαν διελθὲν διώκει· ἄρτις
 οὐδὲ τις ἐστὶν. σὺ δὲ μοι; διότι
 μὴ βούλομαι ταύτης με-
 τίχαρ, ἐκκαλεῖς; ἴω δὲ, λα-
 σπὲρ ὁ ἐόσμι· ἐκέν, ὦ-
 δωχέμην τοῖς κατ' ἐμαυ-
 τὸν καὶ τοῖς ἀντιπάλαισι χε-
 μην. τῶν δὲ ποικίλων καὶ
 παντοδαπῶν οὐκ ἐφάμην.
 ἐξέπαιτα ἐν εἰοῦ βίον, βρα-
 χίον διόμην, καὶ ὀλίγαις
 χεῖμην, δολιχῶς ἴην. λι-
 νωδῶσαι οἱ θεοὶ καὶ ἑθελὺ
 εἶναι χείρονος, λατρεῖν τὸν
 σὸν λόγον· ὁ δὲ φῶς ἥ διονταί.
 ἵνα δὲ λαταμάθης ἀκρίβει-
 ρον, τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολ-

λῶν

Hi præternaturam his præ-
 tuntur quæ à deo præparatæ
 sunt? LVC. Non per Io-
 uem, siquidem tingere etiam
 potest, non comedi tantum,
 purpureæ caro. CYN. At
 non in id tamen nata est.
 Nam et eratere quispiam;
 si præter naturam detorque-
 at, olla loco posset viti, nec
 in id tamen paratus erat.
 Sed quo pacto posset quis-
 piam vniuersam illorum in-
 felicitatem percurrere, quæ
 tanta est? At tu me quoque
 quod nolo eius esse parti-
 ceps, incusas: viuo ego tamen
 quemadmodum modestus il-
 le, his videlicet duntaxat;
 quæ mihi apponuntur, ve-
 scens, ac frugalissimis utens:
 varijs verò illis atque omni-
 genis minimè inhians. Ac de-
 inde quum paucis egeam, ac
 minimè multis utar, feriali
 nam tibi videor vitam viue-
 re. Atqui hac ratione tua
 Dii profectò in periculū ve-
 niunt, ne et ipsi sint feris e-
 tiam deteriores, quippe qui tibi nullius indigent. Verùm ut
 exactius intelligas, cuiusmodi horum utrumque sit, vel paucis
 videlicet

ἡδὺν δίδωαι, ποῖόν τι ἰκάτε
 ρόν δεῖν, ἐν νόῳ ὅν, ὅτι δέον
 ταυ πλεόνων, οἳ μὲν παῖδων
 τῶν τελευτῶν, αἱ καὶ γυναικῶν
 καὶ τῶν ἀνδρῶν, οἳ δὲ νοσήσιν
 καὶ ὑγιαίνουσιν· καθόλου δὲ παν-
 ταχὲ τὸ χεῖρον ἢ κρείττον·
 πλεόνων δέσται. ἀλλὰ τὸ δὲ, θεοὶ
 καὶ οὐδ' ἀνθρώποι, οἳ δὲ ἔχουσιν θεῶν,
 ἐλαχίστων δέονται. ἢ νομίζεις
 ἢ Ἡρακλῆα, τῶν πάντων ἀν-
 θρώπων ἀεισσορ, θεῖον δὲ ἄνδρα
 καὶ θεὸν ὁρθῶς νομιώσιντα, ἀλλὰ
 κακοδαμόνιαν πεινυσιᾶν γο-
 μνὸν, δέρμα μόνον ἔχοντα,
 καὶ μηδ' ὄντος τῶν αὐτῶν ὑμῖν
 δειόμενον; ἀπὸ οὐ κακοδα-
 μῶν ὡς ἰκάνει, ὅς καὶ τῶν
 ἄλλων ἀπῆμιεν τὰ κακὰ
 οὐδ' αὖ πόνους, δὲ γῆς καὶ θα-
 λάσσης ἤρχων. ἐφ' ὅ, τι γὰρ ὁρ-
 μήσῃς, ἀπανταχοῦ παύ-
 των ἰκράται· καὶ οὐδ' ἔτι τῶν
 τότε ἐνέτυχον ὁμοίᾳ οὐδ'
 κρείττονι ἰσχύϊ, μέγα περ
 ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ
 οὐδ' ἀποκῆς σπυμνῶν καὶ ἰπο-
 δημάτων ἀπῶρος ἔστιν;

καὶ quam sui temporis incidit,
 qui se vel aequatū unquam, vel vicerit; quoad ex humani,
 excessit. At illi stromata putas calecōsque defuisse, atque

videlicet egere, vel multis
 considera quod pluribus e-
 gent primum pueri quam
 adulti; deinde mulieres quam
 viri, iam aegroti quam va-
 lentes: atque omnino in sum-
 ma, inferiora qualibet prae-
 stantioribus plurium indis-
 gent. proinde Deū omnino
 nullius egere rei: qui verò
 ad deos accedunt proximè,
 quam minimis egere. An
 Herculem putas omnium
 hominum praestantissimum,
 quippe diuinum virum,
 deūque rectè creditum,
 miserum tunc fuisse, quum
 circuire nudus, pelle dun-
 taxat induius, harum rerum
 nostrarum nihil desiderans?
 At ille miser profectò non
 erat, quippe qui miseriam
 ab alijs propulsabat: neque
 rursus pauper, qui terra
 marisque dominabatur. Nem-
 pe quocumque intendisset
 impetum, omnes quaquauer-
 sum superat: nec in quē-
 quam sui temporis incidit.

πῶν ὄντων πείθειν. ἱκάνους
 ἔργῳ ἡλῶ τὸς παλαιὸς, καὶ
 ἱκάνους μιμῆσθαι βύλομαι. τὸς
 ὅτι νῦν ὁ ἡλῶ τὸ θανμαστὲς ταύ-
 της ἀδαιμονίας, ὡς ἔχουσι καὶ
 περὶ τρεῖς καὶ ἑξήκοντα, καὶ
 λαίονων καὶ ψιλῶν παρ
 τὸ σώμα τὸ μίρον, καὶ μηδὲ
 ἀπὸ ῥήτων ἔδωκεν, καὶ πύκνους, ἔ-
 χουσι ἑνὶ ὄντι. ἀλλὰ μοι
 τὸς μὴ πόδας ἀπὸ ῥήτων
 ἔδωκεν, ὡς πρὸς φασὶ
 Χείρωνος. αὐτὸς δὲ μὴ δειδῶ
 σρωμάτων, ὡς πρὸς οἱ λείονες.
 ἔτι τρυφῆς δειδῶ πολυτελοῦς
 μάχων, καὶ οἱ λείωνες. ἔτι δὲ μοι,
 καὶ ὡς ἀπασαν, ἀνὴρ αὐτὰρ
 καὶ ἔχουσι, οἱ κορυφαί, τὸ δόσμον
 νομίζον, τρυφῆς ὅτι αἰετῶν, πῶν
 ῥά τινι ποιεῖσθαι. χενὸς ὅτι καὶ
 ἀργύρου μὴ ἀνδάνω, μὴ τὸ οὐδὲν
 ἔργον, μὴ τὸ ἐμὸν ἔλθω μὴ
 δαίς. πάντα γὰρ τὰ κατὰ τοῖς
 ἀνθρώποις ἐκ τούτων ἐπιθυ-
 μίας φύονται, καὶ εἰσόδος, καὶ πό-
 λιμοι, καὶ ἐπιβολαί, καὶ σφαγαί.
 ταυτὶ πάντα πῶν ἔχουσι πῶν
 ἐπιθυμίας ὅτι πλάττονται, ἀπὸ
 ἐμῶν

piditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidiae, & ca-
 des. Haec omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At-

FFF

has

barbam adiunxit. Illos igitur
 ego amulor, veteres ma-
 quam illos imitari volo. hu-
 ius vero tempestatis homines
 non amulor mirabilis huius
 felicitatis nomine, quam in
 epulis & vestibulis habent, dum
 poliunt ac laeuigant singulas
 corporis partes, ac ne secre-
 tiorum quidem ullam, ita ut
 instituit natura dimittentem.
 At mihi certe pedes opto, ut
 nihil equinis differat, quales
 Chironis fuisse ferunt. Tum
 ut ipse strumatis non egeam
 more leonum: nec cibo egeam
 magis exquisito quam canes.
 Contingat praeterea mihi, ut
 terra quauis mihi per se pro-
 cubili sufficiat. Domum ve-
 ro ut mundum hunc existi-
 mem. alimenta demum ut
 ea deligam, quae facillime
 comparari possint. Aurum
 vero argentumque ne desi-
 derem unquam, neque ego,
 neque meorum amicorum
 quispiam. Omnia namque ma-
 la inter homines ex horum cu-

ἡμῶν αὐτῇ ἀπέη, καὶ πολλο-
 νείας μὴ ποτε ὀρεχθῆλω,
 μηχανικῶν δ' ἀνέχισθαι δυνα-
 ταιμιν. Ὡς αὐτὰς ὧς γὰρ ἡ-
 μέτερα, πολλὸν δὲ πρὸς διάφορα
 τοῖς τῶν πομπῶν βελήμασι, καὶ
 θαυμάσιον ἔστιν, ἡ δὲ σχῆμα-
 τι διαφίρομαι αὐτῶν, ὅποτε
 καὶ τῇ περαιτέρω τοῦτο δὲ δια-
 φίρομαι. θαυμάσιον δὲ σὺ πῶς
 ποτε λιθαρώδῃ μὲν τινα νο-
 μίσας πολλὰ καὶ σχῆμα, καὶ
 αὐλητοῦ, νῦν Δία, σχῆμα καὶ
 πολλὰ τραγικοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἁ-
 γαθῆς σχῆμα καὶ πολλὰ ἐκ τῆς
 νομίσας, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτῶν
 τὸν οἶον δὲ ἔχον τοῖς πομπ-
 τοῖς, καὶ ταῦτα, τῶν πομπῶν
 κακῶν ὄντων. ἡ μὲν δὲ ἐνδὲς
 ἰδίῳ σχῆματι τοῖς ἀγαθοῖς,
 τί πρίποι ἄρ' ἔχον, ἢ ὧς,
 ὅπερ ἀναδεδίκατον ἔχον τοῖς
 ἀκολάστοις δὲ, ὅπερ ἀπώ-
 ξαντ' ἄρ' ὅτοι μάλιστα ἔχον.
 ἐκοῖν τὸ γιγνόμενον σχῆμα, τοῖς
 τὸν δὲ, αὐχμηρὸν εἶναι, λά-
 σιον εἶναι, τείδωνα ἔχον, ἡ δὲ
 μᾶρ, ἀνυποδιητῆρ τὸ δὲ ὑμῖν
 εἶδον, ὁμοιον ὧς τὴν κιναιδον,
 καὶ

calceis ingredi. Vester verò, cinaedorū ornatui simillimus est,

nei

hac à nobis abscedat pro-
 cul, ne unquam plus satis
 appetam: minùs verò cum ha-
 beam, ferre æquo animo va-
 leam. Nostra quidē ita se ha-
 bent. Plurimum profectò à
 vulgi sentiētijs ita dissenti-
 unt. Neque quicquam ergo
 mirandum est, si ab his dis-
 ferims habitu, à quibus tan-
 tū differimus instituto. Sed
 te miror, quoniam pacto, quā
 suam quandam citharædo
 vestem tribuas, cultumq̃, at-
 que aded tibicini suum, &
 tragædo suum: bono viro
 cultum vestemq̃ue propriam
 nullam existimas, sed ean-
 dem ei cum vulgo habendam
 censes, idq̃ quom vulgus ma-
 lum sit. Quòd si bonorum
 cultus proprius debet esse vl-
 lus, quinam deceat magis,
 quàm hic meus, qui maximè
 luxuriosis pudēdus sit, quē
 que illi maximè auerferunt?
 Cultus ergo meus huiusmo-
 di est, squalidum esse, hirsu-
 tum esse, tritum pallium in-
 dui, comā producere, ac sine

ἢ δὲ κεῖναρ ἐκ τῆς ἀν' ἰχθῖν,
 ἢ τῆς χοιρᾶς τῶν ἡματίων, ἢ τῆς
 μαλακότητι, ἢ τῶς πλεῖστα τῶν
 χιτῶνίσκων, ἢ τοῖς ἀμφίσημα-
 σιν, ἢ τῇ ποδῶμασιν, ἢ κατα-
 σκωῇ, τευχῶν ἢ κὸδμῷ· καὶ ὅτι
 ἀπόβιτε ἡδὴ παραπλήσιοι ἰ-
 κύνους, οἱ ὠδωμονίαι οὐκ
 τοὶ μάστιγι. καὶ τοῖς τίς ἀνδρῶν
 τῶν ἀνδρῶν τὴν αὐτὴν τοῖς λι-
 ναίοις ὁδμῶν ἔχοντες, τοι-
 γάρ γε τὰς μὲν πόδας, ἢ δὲ ἰ-
 κύνων μακροὺς ἀνέχοντες, τὰς
 δὲ κύνων ἢ δὲ ἰκύνων ἡπύοντες,
 καὶ πρὸς τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοι-
 μάσθαι ὁμοίως, καὶ βαδίσειτε.
 μακροὺς δὲ βαδίσειτε ἢ ἐπὶ τῇ
 τῇ πρὸς τοῖς, ὥς περὶ τὰ φορτία,
 οἱ μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ
 ἡττωμένων, ἢ μὲν οἱ πόδες φέ-
 ρουσιν, ὅσοι περὶ ἀνδρῶν. καὶ
 γὰρ ἡ ἰκύνος καὶ ῥίγος ἀνέχου-
 σαι, καὶ θάλατταν φέρειν, καὶ
 τοῖς τῶν θηῶν ἔργοις μὴ δυ-
 σχεραίναντες διότι ἀθλιότεροι ἡ-
 μῖν· ὑμεῖς δὲ, δὲ τὴν ὠδω-
 μονίαν, ἢ δὲ τῶν νομῶν ἀρε-
 σκῶν, καὶ πάντα μὲν φέρειν
 καὶ τὰ ἡμῶν παρόντα φέρειν ἢ
 θέλειτε, τὰ δὲ ἀπόντων θέλειτε.
 praesentia, ac praesentia ferre non potestis, absentia desideratis,

nec dignoscere vos quispiam
 ab illis possit, neque colore
 vestium, neque mollitie, ne-
 que camisiarum numero, ne-
 que laccernis, neque calceis,
 neque capillorum cura, ne-
 que odore. Nam & redole-
 tis ut illi, iam praefectum vos,
 qui estis felicissimi. Et quid
 dem quid facias, quum vir
 eundem cum cinadis odo-
 rem oleat? Etenim in ferenda
 dis laboribus nihil illis prae-
 statis, voluptatibus vero ni-
 hilo minus quam illi supera-
 mini: eadem comeditis, eodem
 modo dormitis atque incedi-
 tis, imò verò incedere nō vul-
 tis, sed gestari potius tan-
 quam sarcina, alij ab homi-
 nibus, alij verò à iumentis:
 At me pedes ipsi gestant,
 quocunque sit opus: egoque
 & frigus tolerare sufficio,
 & calorem pati: ea quae dii
 obtulerint, minimè moleste
 ferre, idè videlicet, quia
 miser sum. Vos verò propter
 hanc felicitatē nulla estis for-
 tuna contenti, sed omnium

χαμῶν Θ' ἢ, οὐχόμνοι θίρος,
 θίρης δ', χαμῶνα, καὶ λαῦμα
 μὲν, ῥίγ' Θ', ῥίγ' δ', λαῦμα,
 καθάπερ οἱ νοσῶντες δυσάρε-
 σσι καὶ μεμψίμοιροι ὄντες ὡς
 τὰ δ' ἐκείνοις μὲν, ἡ νόσ' Θ', ἡ
 μὴ δ' ὁ πρὸς Θ'. καὶ παρὰ δ' ἡ.
 μᾶς μετατίθεται, καὶ πανορ-
 θῶν τὰ ἡμέτερα ἀπείλοισι πι-
 τιμῶν, καὶ ὡς βυλσομενέοις
 ποταμῶν, περὶ ὧν πρᾶττεσιν,
 αὐτοὶ ἄσκητοι ὄντες περὶ τῶν
 ἰδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κείσθαι
 καὶ λογισμῶ ποιοῦντες, ἀπ' ἑ-
 τε καὶ ἐπιθυμίας. ὧς ἀρδὴν ὑπὸ
 δὲ ὑμῶν δὲ φέρει τ' ἐπὶ χε-
 μάρρ' ἐπὶ φερομένων· ἐκείνοι τε
 γὰρ, ὅπως ἂν τοῖς ῥέμασι, ἐκεί-
 νους φέρονται, καὶ ὑμῶν, ὅπως ἂν αἱ
 ἐπιθυμίας· πάσχει δ' ὡς παρὰ
 πλάσιόν τι, ὃ φασὶ παθεῖν τι-
 ναὶ ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μᾶς
 νέμετον. ἀρπάσας γὰρ αὐτ' ἑφε-
 ρει ἄρα ὁ ἵππος Θ', ὃ δ' ὕκτι
 καταβλήσας, ὧς ἵππος θίοντες
 ἰδυῖα. καὶ τις ἀπαντήσας,
 ἡρώτεσσιν αὐτὸν, ποίαν ἄπαι-
 σιν, ὃ δ' ἔπειν, ὅπως ἂν τὰ
 δοκῇ, δεικνύς τὸν ἵππον.
 quidam verò cum occurrisset ei, rogavit quonam tenderet
 hic respondit, quocunque huic videtur, equum demonstrans

hyeme quidem optātes aesta-
 tem, aestate rursus hyemem :
 atq; in calore frigus: in frigo-
 re vicissim calorem: quemad-
 modum agrotantes, morosi
 semper & queruli: quod in il-
 lis quidem facit morbus, in
 vobis verò mores. Atq; hæc
 ita quā sint, iam nos in vitam
 vestram traducere equū cen-
 seuit, nostramq; corrumpere,
 quū sæpe male consulti sint
 quæ faciitis, ipsiq; suis in pe-
 stris ipsorū negotiis minime
 circūspecti, nihilq; eorū iudi-
 cio ac ratione sed cōsuetudi-
 ne cupiditatis faciatis. Quā-
 obrem nihil profectò differa-
 tis vōs ab his qui torrente fe-
 runtur. Illi quippe quocunq;
 fluxus intenderit, eo rapiun-
 tur: & vos itidem quocunq;
 libidines. Ac similiter quidi-
 vobiscum agitur, ut cū quo-
 dam qui equum insanum a-
 scenderat. equus igitur vi-
 rum corripiciens abstulit. hic
 verò amplius iam desilire e-
 quo currenē non poterat
 Quod

καὶ ὑμεῖς ἂν τις ἰρωτᾷ, ποῖ
 φέριω, τὰ λυθῆ ἰθὺλον ἴδω λί-
 γην, ἰρᾶτε ἀπλῶς μὲν, ὅπου περ
 ἂν ταῦς ἐπιθυμίαις δοκῇ, κα-
 τὰ μίρον δ', ὅπου περ ἂν τῇ ἐ-
 δονῇ, ποτὶ δ', ὅπου τῇ δόξῃ, πο-
 τὶ δ' αὖ, τῇ ἐλοκαρδίᾳ. ποτὶ
 δ' ὁ θυμὸς, ποτὶ δ' ὁ φόβος,
 ποτὶ δ' ἀπὸ τι ζῴστον ὑμᾶς
 ἐκφέρειν φαίνεται. ὃ γὰρ ἐφ' ἐ-
 νὸς, ἀπὸ ἐπὶ ποταμῶν ὑμᾶς γὰρ
 ἵππον βιβηκότων, ἀποτοῦ ἀλ-
 λων, καὶ μαινομένων πάντων
 φέριω. τοιγαρὲν ἐκφύσσιν
 ὑμᾶς ἐς βάραθρα καὶ ἑρημ-
 νός. ἴσιν δ' ἐδάμως, πρὶν πε-
 σῆν, ὅτι πεισθῶαι μέλει, ὃ ὃ
 τείδωρ οὐτ', οὐ καταγυλά-
 τε, καὶ ἡ κόρη, καὶ τὸ σχῆμα
 τὸ μὲν, τῆς καὶ τῶν ἔχει δὲ
 ναμιν, ὡς ἴν' ἀπὸ χερσὶ μοι ἵν'
 ἐφ' ἐσχάτης, καὶ πρᾶττοντι ὅ-
 τι βέλομαι, καὶ συνόντι οἷς
 βέλομαι. τὸ γὰρ ἀμαθῶν ἀν-
 θρώπων καὶ ἀπαιδ' αὐτῶν ἐλπίς
 ἂν ἰθὺλοι μοι πεσιῖναι δὲ τὸ
 σχῆμα· οἱ δ' ἀμαθῶν καὶ πάντων
 πόρρωθεν ἐκτρέπον, πεσίαν
 οἱ δ' οἱ κομφοτάδω καὶ ἐπι-
 κίσαδω.

procul, declinant; congregiuntur verò scitissimi atq; mode.

Quòd si vos quisquā roget,
 quò feramini: si verum vultis
 dicere, dicetis in vniuersum
 quidem, quocunq; videatur
 affectibus: sigillatim verò,
 interdum quocunq; volupta-
 ti, interdum quocunq; ambi-
 tioni, interdum rursus quò lu-
 cri studio. Quin interdiū ira,
 interdum metus, interdum a-
 liud quippiā huiusmodi vos
 auferre videtur. Nequē enim
 vnum duxtaxat equum vos,
 sed multos insilientes, nunc
 hunc, nunc illū, furiosos qui-
 dem omnes, auehimini. aue-
 runt ergo vos in barathrum,
 ac prærupta: vos tamē prius
 quā cadatis, casuros vos esse
 nescitis. At hoc detritū pala-
 lium, quod vos ridetis, co-
 mātq; habituq; meus tantam
 habet vim, ut vitā mhi quie-
 tam præbeat: vitāq; agam quie-
 quid volo, versetq; cum qui-
 bus volo. Nempe ex indoctis
 atque incruditis hominibus
 nemo me adire voluerit, ob
 hunc habitum: at molles e-
 tiā qui sunt, adhuc admodū

FFF 3 ftissimi,

κίσαλοι, καὶ ἀριτῆς ἐπιθυμῶν
 ἴδω, οὗτοι μάλιστ' αἰ ποσειάσ-
 σι· ὧς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω
 σωῶν. θύρας δὲ τῶν κατε-
 μένων ἀνθρώπων ἔθιρας
 πῶω, τῆς δὲ χρυσῆς σφάνδης, καὶ
 πλὴν πορφύρας, τύπον νομίζω,
 καὶ τῶν ἀνθρώπων κατα-
 γλιῶ. ἵνα δὲ μάθης περὶ τῆς σχή-
 ματος, ὡς ἐκ ἀνθρώπων πόνον
 ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς προ-
 πόνους, ἱππία καταγλιῶς αὐ-
 τε, σκίψαι τὰ ἀγάλματα τῶν
 θεῶν, πότιρά τ' αἰ δοκῶσι· ὁ-
 μοίως ἔχον ὑμῖν, ἢ ἐμοί· καὶ
 μὴ μόνον γὰρ τῶν Ἑλλήνων,
 ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τὸς
 φάδς ἐπισκόπῃ περὶ τῶν, πᾶσι
 ρον αὐτῶν αἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ
 γρηῶσι, ὡς ἐγὼ, ἢ λαθάπιν
 ὑμεῖς, ἐξυρμημένοι πλάττονται,
 καὶ γράφονται. καὶ μέντοι καὶ
 ἀχίτωνας ἔψαλόντες πομπῆς, ὡς
 περὶ μέ. τί ἄρ' οὐκ ἔτι βολήσῃς
 περὶ τῶν τῆς σχήματος· λί-
 γον, ὡς φάσιν, ὅτι καὶ
 θεοῖς φαίνεται
 πρόπον·

stissimi, et qui virtutem cu-
 riunt, hi potissimum con-
 grediuntur mecum. horum
 ego consuetudinem dele-
 ctor. Eorum verò fores qui
 homines vocantur, nō obser-
 uo, tum coronas aureas ac
 purpuram pro fastu habeo,
 atq; homines ipsos derideo.
 At ut culum hūc intelligas,
 non bonos modò viros, sed i-
 psos etiam deos decere, atq;
 eum deinde, si libet, irrideas,
 deorū statuas considera, utri
 videantur, vobisne an mihi
 similiores. Neq; Græcorum
 solum, sed barbarorū etiam
 templacircumspicias, utrum
 ipsi dī, ut ego, comati bar-
 batiq; sunt, an quemadmodū
 vos, tasi finguntur atque pin-
 guntur. Quin plurimos etia
 sine tunicis conspicias, ut me
 nunc esse vides. Quo pacto
 igitur audeas posthac hunc
 habitum vitio dare, quum
 deos etiam decere vi-
 deatur?

GILBER-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam paruoq; contentam Cynicorum vitam defendit, mollem atq; enervatam delicatiorum hominum luxuriam reprehendit: nec non eadem opera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique arctam illam atque angustam vitam laudat. D. Ioan. Chrysostomus, vir planè sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in Homiliam quandam, quam in Ioannis Euangelium commentatus est, inferere. De Cynicis verò habes apud Laërtium in vita Antisthenis & Diogenis: Lucianum in Vitarum venditione, ubi notantur quasi ὑλακτωῦτες καὶ δάκνοντες Arrianum Epist. αὐτοκωισμόν, & Athenæum Dipnosop. 13. Cynici appellati sunt, siue ob sordidam vitam, siue quod obuios quosq; conuiciātes mordeāt, & medicato viuant, more canum. Augustinus canina inuerecundia Cynicos distos putat: ob quam etiam ipsos à decori disputatione in Offic. Cic. excludere videtur. Laërtius quidem δὲ τῶν τρομερότων hanc nominationem ortam esse testatur: Gal. ἔσται. Alij ab allatrato & mordacitate canina ipsos putant.

a **QVID' NAM INOPIA.**] *Inops dicitur, qui solus est, qui nec amicos nec propinquos habet, quorum ope. i. auxilio tutari se possit, vnde inopia ferè in eadem re dicitur. b Egestas omnia mala.*] *Egestas solet homines facilius ad scelera perpetranda impellere. c Attium effecit Deorum dona.*] *Artes Dei donum sunt. Hippocrates: Artes deorum dona sunt, homines natura opera. Epist. an senatum Abderitarum. Apud Philostratum in Heroicis Palamedes artium & literarum inuentionem distribuit. d Barbā & comā nutr.] Tam sacri q̃ prophani scriptores in barba præcipuum decoris & ornamenti argumentum esse prodiderunt. Ita Cynicus hic ponit & barbā viro demere, & leoni tondere iubet, detracto videlicet vtrique peculiari suo decore. e Molliciem.] Lucetantius atq; Varro scribunt mulierem à mollicie dictam.*

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΑ ΠΣΕΥΔΟΣΟΦΙΑ
 τῆς ἡσολοικισ-
 τῆς
 sta, seu Solaci-
 sta.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

QUanquam neque hic dialogus, ut suprà Lexipha-
 nes ille, vertendus fuerat, quòd singula commodè
 ac suo modo Latinè reddi nò possent: pro suscepto ta-
 men opere audendum aliquid longius, & periculum
 quaecunq; faciendum fuit. Quo æquiores nobis le-
 ctorem fore putq, si qua etiam hic offenderit, quæ ex-
 pectationi ipsius non omninò respondebunt, præser-
 tim cùm ipsum quoque exemplar, quo nos vertendo
 vsi sumus, in quibusdam locis non ita sincerum & ca-
 stigatum appareret. Tractat autem de Solœcismo Lu-
 cianus, quem veteres Latini, ut Gellius indicat, stribili-
 ginem vocârunt. Græci etiam Solœcon. atque illud in-
 nuit, haudquaquam ita expeditum aut obuium cuius
 esse, planè ac purè dicere, & ab omni vitio sermonis
 temperare: idque exemplo cuiusdam, quem pseudoso-
 phistam, à falsa, ut videtur, facundiæ atq; doctrinæ per-
 suasione, Solœcistam autè ab ipsa appellat: qui cùm
 profiteretur se & loqui purè, & multos in sermone pec-
 cantes deprehendere facilè posse, interim ipse etiam il-
 la, quæ nota ac manifesta sunt ignorare fingitur. Ac
 principid quidem varias Solœcismi formas exemplis
 cùm suis tum aliorum proponit: postremò autem &
 quædam explicat, & quod in quo vitium & peccatum
 sit, ostendit. Propriè autem & grammaticos hic Dia-
 logus pertinet: quem si multi illorum tam diligenter
 perpenderent, quàm facilè sibi ipsi persuadent & Lati-
 nè & Græcè interim se scire, in plerisque
 haud dubiè minùs ostentatio-
 nis & arrogantiz
 inesset.

ΑΙΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟ-
ΛΑΚΙΣΤΑ.

Ρά γι' ὁ γινῶναι
τὸ σολοικίζοντα
δανὸς, οὐδὲς ἢ
θυλάξασθαι μὴ

σολοικοῖσαν δυνάτος; ΣΟ. ἰς
μοὶ μὴ δοκῇ. ΛΥ. ὁ δὲ γι' μὴ
θυλάξασθαι, ὅδε γινῶναι τὸ οὐ-
τως ἔχοντα; ΣΟ. ἀληθῆς λίγης.
ΛΥ. σὺ δὲ αὐτὸς φῆς ὅτι σολοικί-
σαν, ἢ πῶς λίγος μὲν περὶ σοῦ;
ΣΟ. ἀπαύδῳ σου ἢ ἄρ' ἔλεω σο-
λοικοῖσοιμι τιδικῆτος ὄν. ΛΥ.
ἔκδ' ἢ ἔτδ' ὀφθαλμοῦ σου δυνά-
σῃ τοῦτο φηῶντα, καὶ ἐλπίσαι
τὸν ἀρνούμενον; ΣΟ. πάντῃ.
ΠΑΣΙ ΓΙ. ΛΥ. ἴθι νυν, ἰμὲν λά-
βῃ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σε-
λοικίῳ. ΣΟ. οὐκ ἔδ' ἔπει. ΛΥ.
ἀπ' ἔγωγε ἤδη τὸ δανὸν ἔρα-
ζασμαι, σὺ δὲ οὐκ ἐπιγινώσκεις.
ΣΟ. πῶς ἔχωρ. ΛΥ. μὰς τὸς
θεὸς, ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν
σε, ὥς οὐκ ἐπιστάμενον, αὐθις
δὲ σκόπε. ἢ γὰρ σε φημι δύν-
νασθαι κατανοῆσαι, ἐπεὶ ἂ μὴ
οἶδ',

dis tu nunc? LVC. Non per deos. Nam solæcismo com-
misso latui te perinde ac nesciens. Rursus autem contempla-
re. Neque enim te puto intelligere posse quoniam alia quidem

LVCIANVS ET
Solacista.

Vm igitur qui
agnoscere so-
læcissatē po-
test, idem etiā
cauere potest

ne solæcisset? SOL. Mihi
quidem ita videtur. LVC.
Qui verò cauere non potest,
ille nec agnoscere potest eū
qui talis est? SOL. Recte
dicis. LVC. Tu verò te ipsum
negas solæcissare, cui quo pa-
cto de te dicamus? SOL. In-
doctus equidē essem, si cūm
tāta ætatis sim, adhuc solæ-
cissarem. LVC. Proinde et
aliū deprehendere poteris
qui hoc facit, et negantem
conuincere? SOL. Pro-
sus itaque. LVC. Age nunc
conuince me solæcissantem.
Iampridem enim solæcissa-
re gestio. SOL. Proinde
dic. LVC. At equidē A iam
graue istud commisi: tu ve-
rò non agnouisti. SOL. Lu-

οἶδ', ἃ δ' οὐκ οἶδα. Σο. αἶσ
 πὶ μόνον. Λυ. ἀλλὰ καὶ νυν
 σοιοικίζαι μοι, αὐ δ' οὐκ
 ἔγνω. Σο. πῶς γάρ, σὺ μη-
 δὲ λίσσονται; Λυ. ἔγω μὲν
 λίσσω, καὶ σοιοικίζω, σὺ δ' ἐκ
 ἔπε τοῦτο θρῶντι, ἐπὶ ὄφελον
 καὶ νυν ἀπολουθῆσαι διωύσας.
 Σο. θαυμάσας λίσσας αὐ μὴ δυν-
 νύσομαι καταματῆρ σοιοι-
 κισμῶν. Λυ. καὶ πῶς ἄρ' ἀν-
 νοαὶ τὸν ἑνα μαθεῖν, τὸς τρεῖς
 ἀγνοήσας; Σο. τίνας τρεῖς;
 Λυ. ὅλους ἀρτιγυῖους. Σο.
 ἔγω μὲν σε πᾶσαν δοκῶ.
 Λυ. ἔγω δὲ σε ἀγνοῶ τὸν
 ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λό-
 γοις. Σο. καὶ πῶς ἄρτις μά-
 θοι, μηδενὸς ἀρημίνου; Λυ.
 λίλικται, καὶ σοιοικίζαι τε.
 τραπλῆ, αὐ δ' οὐκ ἔγνω. μί-
 γα οὐκ ἄλλοι καταπράξας
 ἄρ', ἑπερ ἔγνω. Σο. οὐ μί-
 γα μὲν, ἀναγκᾶν δ' ἔω' ὅμοι-
 λογίσαντι. Λυ. ἀπ' οὐδὲ
 οὐκ ἔγνω. Σο. πότε νυν;
 Λυ. ὅτε τὸ ἄλλοι ἐφίλω σε κα-
 ταπρᾶ.

fueras, si cognōsses. SOL. Non magnum quidem, sed ne-
 cessarium consueti. LVC. Sed neque nunc cognovisti.
 SOL. Quando nunc? LVCIA. Quando premium conse-

novisti, alia autem non novisti.
 SOL. Dic modò. LVC. Sed & nunc solæcismus
 me commissus est, tu verò
 non cognovisti. SOL. Nam
 quomodo cognoscere, cum
 tu nihil dicas? LVC. Ego
 quidem dico, & solæcissus
 tu verò non assequeris istud
 facientem: quoniam utinam
 etiam nunc assequi possis.
 SOL. Mira dicis, si nequeam
 solæcismum quis sit, intelli-
 gere. LVC. Et quo pacto
 unum intelligeres, quando
 iam tres non animadvertisti?
 SOL. Quos tres? LVC.
 Totos recens natos. SOL.
 Ego te quidem ludere puto.
 LVC. At ego te ignorare
 eum qui in verbis peccat.
 SOL. Et quomodo quis in-
 telligat, quando nihil dictum
 est? LVC. Dictum est, &
 solæcismus iam quadrifari-
 am commissus: tu verò non
 cognovisti. Magnum igitur
 premium confecturum

confe-

ταπράξαι. Σο. οὐκ οἶδα ὅ, τι
 λίγας. Λυ. ὀρθῶς ἔφης, οὐ γὰρ
 οἶδα καὶ πρόβη γὰρ ἐς τὸ ἔμ-
 πεδον, οὐ γὰρ ἐβίλας ἔπι-
 δαι. σιωπῶν ἄρ, ἥπιρ θιλή-
 στας. Σο. ἀπ' ἐγὼ βούλομαι
 μοι, σὺ δὲ οὐδέ τις παρ' ὧν
 ἔνθρωποι σοιοικίζοντο λί-
 γουσι. Λυ. τὸ γὰρ νῦν ῥητήρ,
 μικρὸν τί σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολου-
 θησομαι αὐτοῖς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθον
 ἐκδραμόντα. Σο. μὰ τοὺς
 θεοὺς οὐκ ἔγωγε. Λυ. ἀπὸ
 μὲν μεθ' ἡμᾶς θῆρ λαγὼ τα-
 χίως, ἄρα παρήξαι; ἀπὸ καὶ
 νῦν ἔξισιν ἰδὲν, τὸν λαγὼ
 αὖ δὲ μὴ, ποιοὶ γινόμενοι λα-
 γῶν, λήσουσι σὺν σοιοικισ-
 μῷ πιδόντων. Σο. οὐ λήσου-
 σι. Λυ. μὲν ἐλαθόμεν γὰρ. Σο.
 θαυμάσας λίγας. Λυ. σὺ δὲ
 ἐκ τῆς ἄγαν παιδείας διέφ-
 θορας, ὥς τε μέλλ' αὐτῷ τοῦ-
 το σοιοικίζοντας καταναῶ-
 σαι· οὐ γὰρ πρόστιν αὐτῷ τὸ
 τινά. Σο. ταῦτα μὴ οὐκ οἶ-
 δα

confecisse te dixi. SOL.
 Non intelligo quid dicas.
 LVC. Rectè dicis, neque
 enim intelligis. Ac procede
 sanè in anteriorem partem,
 non enim vis assequi. Intelligam
 enim si modò volueris. SOL.
 At ego volo: tu verò
 nihil dixisti eorum quæ hos
 homines solent cum solacis-
 mum faciunt. LVC. An i-
 bi hoc quod modò dictum
 est, paruum aliquod malo-
 rum videtur esse? Sed ta-
 men sequere denuò, quoniam
 nō animaduerxisti cursu di-
 gredientem. SOL. Ita per
 Deos, ego quidem nā. LVC.
 At verò dimisit currere lépo-
 rem celeriter. Num prater-
 rixisti? sed & nunc licet vide-
 re léporem. Si verò non, mul-
 ti inde lépores facti late-
 bunt te in solacismo iacena-
 tes. SOL. Non latebunt.
 LVC. At verò latuerunt
 certé. SOL. Mira dicis.
 LVC. Tu verò præ nimia

eruditione corruptius es, ut neque ipsum hoc solacissan-
 tes intelligere possis. Deest enim ipsi distributiva vox τι-
 γέ, id est, quendam. SOL. Hæc quidem non intelligo quo
 pacto

ἅπασι λήγας· ἰὼ δὲ πομπὴς
 ἥδ' ἐκ σολοικίζοντας κίτινοῦσα.
 Λυ. καὶ μὲν τοίνυν ἔσθ' ὅτι
 τί, ὅταν τὶ τῶν παθόντων γένῃ,
 τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων.
 ἢ ἂν οὐκ ἔγνωσ' ἐκ σολοικίζον-
 τάς με, ὅτε αὐξάνοντα παθόντα
 σολοικισμὸν ποιεῖται τῷ μυ-
 ἄρ' ἀδύοτι. Σο. ἀληθὺς λέγεις.
 Λυ. καὶ μὲν ἂν ταῦτα ἀγνοή-
 σοντο, οὐδὲν γινώσκοντα τῶν
 ἰαντῶν, ἐπεὶ τὸ δὲ σολοικισ-
 θῆναι ἀπέφυγε σὺ. μὴ τοίνυν ἔ-
 τι λέγῃς, ὡς ἱκανὸς ἔστι κατι-
 δᾶν τὸν σολοικίζοντα, καὶ
 αὐτὸς μὴ σολοικίζῃ. καὶ γὰρ
 μὴ οὕτω. Σοκράτης δὲ ὁ ἀπὸ
 Μόψου, ὃ σωτηριόμηνον
 Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγχε
 ἀνιπαχθῶς, καὶ οὐκ ἠλιχί-
 τᾶ μαρτάνοντα. πρὸς μὲν τοι-
 γὰρ ἐρωτήσαντα πλῆκτα ἔξισ-
 σι, τίς μὲν ἄρ', ἔφη, ἀπεκρηθῆναι
 σοὶ περὶ τῆς τιμῆς, ὡς ἔστι-
 ῶν; ἵτις δὲ φέσαντες ἱκανὰ
 ἔχω τὰ πατρῷα, πῶς οἷς ἔστι,

τίθεται

interrogabat, πλῆκτα ἔξισσι, hoc est, quando exibat? Quis
 enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam
 exiens; Alio autem dicente, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα, id est, sa-
 tis habeo paternorum bonorum: Quomodo ais, inquit,

pacto dicas: ego verò mul-
 tos iam solæcissantes perspe-
 xi. LVC. Et me igitur sci-
 es tunc, quando puer quispi-
 am eris, eorum videlicet qui
 mammam adhuc sugūt. Aut
 si nunc non cognovisti solæ-
 cissantem me, neque crescen-
 tes pueruli solæcismum fa-
 cient nihil intelligenti. SO.
 Vera dicis. LVC. Atqui si
 hæc ignorabimus, nihil co-
 gnoscemus nostrorum pro-
 priorum: quoniam & hic
 solæcismus quem nunc feci,
 fefellit te. Ne igitur dixeris
 amplius quod possis perspi-
 cere solæcissantem, & ipse
 solæcismum non committe-
 re. Atque ego quidem hoc
 pacto. B Socrates autem, qui
 à Mopso genus dutebat, cui
 in Aegypto cōversatus sum,
 huiusmodi dicere solebat ci-
 tra invidiam, neque aperte
 coarguebat eum qui sic pec-
 casset: verum ad eum qui

τίθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; ἄκου
 δὲ αὐτοῖς λίσσονται, συμπα-
 τριώτης ἔστι μοι, ἡλάνθανον ἄ-
 ρα ἡμᾶς, ἔφη βάρβαρ ὅν.
 ἄκου δὲ ἀπόντι, ὁ δὲ ἀνὴρ ἔστι
 μυθῶσις, μητρός ἔπειτα, ἢ πῶς
 λίσσας; ἑτέρου δὲ λίσσοντας, δι-
 πλοσίστας, ἔφη, τὸς λίσσοντας
 ἀπόντως δὲ τινος, λῆμμα πᾶ-
 ρισιν αὐτῶ δὲ ἑξ ἑξ μμ, οὐ-
 κῆρ, ἔφη, λήψεται, ἀλλῆμμα
 αὐτῶ πᾶρσις ἑτέρου δὲ ἀπόν-
 τος, πρόσσιν ὁ μᾶραξ, ἕμους
 εἰς, ἔπητα, ἔφη, λοιδορεῖς
 εἰλον ὄντα; πῶς δὲ τὸν δ.
 πόντα, διδίδωμαι ἢ ἄνδρα,
 καὶ φάτω, σὺ, ἔφη, καὶ ὅτῳ
 τινὰ ὠλαβηθῆς, διώξῃ. ἄκου
 δὲ ἀπόντι, τῶν εἰλῶν, ὁ κο-
 ρυφαῖός τατος, χάρις γι, ἔ-
 φη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι
 ἑπᾶνα. καὶ ἑξορμῶ δὲ, τινος
 ἀπόντι, καὶ τίς ἔστιν, ἄ-
 πων, ὁρῖξορμῆς; ἑξίπιπλῆς
 δὲ,

meo dirū, ὅς fugio: Tu, inquit, etiam quādo timebis aliquem,
 persequeris. Alio autem dicēte, ἢ εἰλῶν κορυφαῖός τατος, id est,
 amicorū maximè summus: Festivum sanè, inquit, quod supra
 verticem seu summam aliquid ultra etiam ponis. Et ἑξορ-
 μῶ quopiam dicente, hoc est, inuado siue irumpo: Et quis-
 nam est, inquit, quem ἑξορμῆς; hoc est, impellis. Εξίπιπλῆς
 autem

an tibi pater mortuus est?
 Alio autem rursus dicente,
 Συμπατριώτης ἔστι μοι, hoc
 est, contertaneus meus est:
 Latuisti igitur nos, inquit,
 barbarus existens. Alio au-
 tem quodam dicente, ὁ δὲ ἀνὴρ
 δὲ μυθῶσις, hoc est, iste nes-
 scio quis ebrius est: Mairis-
 ne, inquit, cui quomodo di-
 cis? Alio autē, λίσσοντας; Dus-
 plicas, inquit, leones. Cum
 autē quidam dixisset, λῆμμα
 πᾶρσις αὐτῶ, duplici vides
 licet μμ, id est; quāstus siue
 captura in est ipsi: Proinde,
 inquit, capiet, si captura ipsi
 inest. Alio autem dicente,
 πρόσσιν ὁ μᾶραξ ἕμους εἰς
 λος, id est, accedit adolescēs
 meus amicus: Et conviciā-
 ris illi, inquit; cum sit amia-
 cus? Ad eum autem qui dixe-
 rat, διδίδωμαι ἢ ἄνδρα, καὶ
 φάτω, hoc est, cerreo pro tim-

δὲ, τιν' ἀπόντ', ἐκ τῆς ἐκ
 πιπολῆς ἔπειρ, ὡς ἐκ τῆς πω
 θάκνης. λίζοντ' δὲ τιν',
 σωσιτάξατό μοι, καὶ λόχον,
 ἔφη, Ξινοφῶν σωσιτάξατο.
 ἄλλου δ' ἀπόντ', περιέειπε
 αὐτόν, ὡς τι λαθεῖν, θαυμα-
 σόν, ἔφη, ἵς ὧν περιέειπε
 τὸν ἴνα. ἐτίρηξ' ἀλίζοντες,
 συ-
 νικρίνεις αὐτῷ, καὶ δικαίως
 πάντως, ἔπειρ, ἄλλα δ' καὶ
 πρὸς τὰς σόλοικίφοντας Ἀθῆ-
 κως πᾶσι περ ἀνιπαχθῶς. πρὸς
 γὰρ τὸν ἀπόντα νῶι τῷτο δο-
 κῆ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶι ἐρῆς, ὡς
 ἀμαρτάνομεν. ἐτίρηξ' ἀσπου-
 δῆ διηγεμένους τι τῶν ἐπιχω-
 είων, καὶ ἀπόντες, καὶ δὲ Ἡρα-
 κλῆ μιχθῆσα, σὺν ἄρα ἔφη, ὁ
 Ηρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆ-
 ναι δὲ, τιν' ἀπόντ', ὡς
 δίδιτο,

Δέιτο,

δὲ, τιν' ἀπόντ', ἐκ τῆς ἐκ
 πιπολῆς ἔπειρ, ὥς ἐκ τῆς πι-
 θάκης. λέγουτ' δὲ τιν',
 σωιτάξατό μοι, καὶ λόχον,
 ἔφη, Ξυνοφῶν σωιτάξατο.
 ἄλλου δ' ἀπόντ', περιέειπε
 αὐτόν, ὥς τι λαθῆν, θαυμα-
 σόν, ἔφη, ἵς ὧν περιέειπε
 τὸν ἴνα. ἰτίρην ἰλίου, συ-
 νικρίνῃ αὐτῷ, καὶ διεικνύ-
 πάντως, ἔπειρ, ἄλλα δ' καὶ
 πρὸς τοὺς σόλοικίζοντας Ἀπ-
 κὼς παύσαρ ἀνπαχθῶς. πρὸς
 γὰρ τὸν ἀπόντα νῶι τῷτο δο-
 κῆ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶι ἱρῆς, ὥς
 ἀμαρτάνομεν. ἰτίρην δ' σπου-
 δῶ διηγούμενος τι τῶν ἐπιχω-
 είων, καὶ ἀπόντος, καὶ δὲ Ἡρα-
 κλῆς μιχθῆσα, σὺν ἄρα ἔφη, ὁ
 Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῷ. καρ-
 ναι δὲ, τιν' ἀπόντ', ὥς
 λέγοιτο,
 autem quodam dicente, hoc
 est, de superficie: subiecit, ἐκ
 τῆς ἐπιπολῆς ὥς ἐκ τῆς πιθά-
 κης, hoc est, ex superficie vel
 ex doliolo. Dicente autem
 quodam, σωιτάξατό μοι,
 hoc est, composuit mihi, vel
 eiusdem ordinis mecum fuit
 τὸ manipulum, inquit, Ξε-
 nophon σωιτάξατο, id est,
 coordinavit. Alio autem di-
 cente: περιέειπε αὐτόν, ὥς
 λαθῆν, id est, circumsteti,
 seu circundedi ipsum, ut la-
 térem: Mirum inquit, si iu-
 cum unus sit, περιέειπε, id est,
 circumsteteris unum. Alio
 rursus dicente, συγκείντο
 αὐτῷ, quod τὸ comparaba-
 tur ipsi τὸ contendebat cum
 ipso, significat: subiecit,
 καὶ διεικνύτο πάντως, hoc
 est, dijudicabatur seu diri-
 mebatur quoque omnino. Solebat autem τὸ contra eos qui
 solacismum Atticè loquendo comittebant, eadem festivi-
 tate ludere. Nam ad eum qui dixerat, Ὁ νῶι τοῦτο δοκῆ,
 hoc est, nobis hoc videtur: Tu, inquit, etiam νῶιρ dices, ve
 peccamus. Alio autem seriò narrante quippiam eorum quæ
 in patria sua acciderant, ac dicente, Illa vero Herculi μιχθῆ-
 σα, hoc est, concumbens: Non igitur, inquit, Hercules ἐμί-
 χθη αὐτῷ, hoc est, ipse concubuit, siue commixtus fuit. Porro
 dicente

autem quodam dicente, hoc est, de superficie: subiecit, ἐκ τῆς ἐπιπολλῆς ὡς ἐκ τῆς πηλᾶ-
κους, hoc est, ex superficie vel ex doliolo. Dicente autem quodam, συντάξατο μοι, hoc est, composuit mihi, vel eiusdem ordinis mecum fuit: & manipulum, inquit, Xenophon συντάξατο, id est, coordinavit. Alio autem dicente: περιέστω αὐτόν, ὥσπερ λαβὴν, id est, circumsteti, seu circundedi ipsum, ut latérem: Mirum inquit, si tu cum unus sis, περιέσῃς, id est, circumsteteris unum. Alio rursum dicente, συγκείντο αὐτῷ, quod & comparabatur ipsi & contendebat cum ipso, significat: subiecit, καὶ ἀντικείντο πάντες, hoc est, diiudicabatur seu diri-

καὶ ἀνέειπτο πάντες, hoc
est, dīudicabātur seu diri-

dicente

δοιτι, τί γάρ, ἔφη, σοὶ δαυδὸν
ἄργασαι, καὶ ἄξιον ἀτιμίας;
καὶ συρομαχῆν δέ, τιν' ὅ λεί-
ποντι; πῶς τὸν ἐχθρὸν ἔπει,
συρομαχῆς; ἑτέρου δὲ ἀπόντος
βασανίσθαι τὸν παῖδα αὐ-
τῷ νοοῦντα. ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί
βυλομένης τῷ βασανίζοντι;
προκόπῃα δέ, τιν' ὅ αὖ πόντα
τῷ, ἔρ ὅτις μαθήμασιν, ὃ δὲ
Πλάτων, ἔφη τῷτο ἐπιδιδόν-
ναι καλεῖ. ἐρομένης δέ τιν',
ἢ μιλιτήσῃ ὁ δᾶνα, πῶς ὅρ,
ἔφη, ἐμὶ ἔρωτ', ἢ μιλιτήσο-
μαι, λέγεις ὅτι ὁ δᾶνα; Ἀπὸ
κίλωνος δὲ τινος, καὶ τινὸς ἐξ
ἀπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, βίλ-
τιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὲν
Ἀπὸ κίλωνος καταρώμενον καὶ
πῶς τὸν ἀπόντα δέ, σοχάζο-
μαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ φαίδομαι
αὐτῷ, μὲν τι, ἔφη, δειπνάρτω
βαλὼν;

quopiam, ἢ μιλιτήσῃ ὁ δᾶνα, hoc est, an declamaturus nes-
cio quis esset: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an de-
clamaturus sim, dicis ὁ δᾶνα; hoc est in tertia persona iste.
Volente autem quodam Atticismum exprimere, ὅρ dicente,
τινὸς ἐξ, hoc est, morietur in diem tertium: Satiū, inquit,
foret, etiam hic non Atticissare adeò te, quando malum im-
precaris. Ad eum autem qui dixerat, ἢ σοχάζομαι αὐτῷ, pro
φαίδομαι αὐτῷ, hoc est, parco ipsi; Nunquid, inquit, aberrāsti
iaculan-

dicente quopiam quòd has
beret opus ἢ καλῶναι, hoc
est, tonderi: Quidnam gra-
ue adeò, inquit, ὅ quod dis-
gnum ignominia ista sit, abs-
te factum est? Et ὁ συρομα-
χῆν, hoc est, (ut Hesychius
exponit) cum domesticis ὅ
familiaribus contendere, di-
cente quopiam: Tūc ad-
uersus hostem, inquit, συρο-
μαχῆς; Alio autem quodam
dicente puerum suum mora-
bo decumbentem βασανί-
σθαι, hoc est, torqueri: Cuius
gratia, inquit, torquetur?
aut quid vult ille qui tor-
quet? Προκόπῃα verò cum
quidam diceret ἔρ τοῖς μα-
θήμασιν, hoc est, proficit in
discipulis, respōdit: At Pla-
τὼ ἐπιδιδόναι, hoc est, cre-
scere vocat. Interrogāte autē

βαλὼν, ἀφισᾶρ δέ, τιν' ἄ-
 πόντ' καὶ ἱτέρου, ἀφισᾶ-
 σαρ, ἄμφ' ὃ μὴ, ἔφη, ὑπὸ ἰδ' α.
 πρὸς δ' τὸν λήγοντα, πάλιν ἂ
 μὴ, ταῦτα, ἔφη, διπλᾶ χάρι-
 ζοι. καὶ χαῶσαι δέ, τιν' ἄ-
 πόντ', ψωδ' Ἀπικὸρ, ἔφη, τὸ
 ῥῦμα. ὧ δ' λήγοντι, ἔκτοσι,
 καλὸρ, ἔφη, τὸ ἀπᾶρ ἱκίρυσ-
 σιν· ὁ γὰρ Πλάτων, ἄς ποτὶ
 λήγῃ, ὧ δ' ἰδοῦ ἱπὶ τ' ἰδ' χω-
 μίον τινος, ἱτέρα ἀνθ' ἱτέ-
 ρων, ἔφη, σκαίνας. ἀντι-
 λαμβάνομαι δ', ἐπὶ τῷ σωί-
 μι, λήγοντός τινος, θαυμάζω,
 ἔφη, ὧς ἀντιποιεῖντος τ' λή-
 γοντ', φησὶν ἀντιποιεῖσθαι.
 βράδιον δέ, τινος ἀπόντ',
 ἐκ ἔσιν, ἔφη, ὁμοιον ὧς τάχι-
 ον. βαρεῖον δέ, τινος ἀπόντος,
 ἐκ ἔσιν, ἔφη, τὸ βαρυῖον, ἢ
 ἐννόμιμας. λήλοχα δ', τὸ ἄ-
 λυχα λήγοντος, ὁ λήγον, ἔφη, καὶ

iaculando? Quodam verò
 ἀφισᾶρ dicente, ὃ aliter
 ἀφισᾶναι, pro eo quod est
 ad defectionem sollicitare.
 Virumque, inquit, non noui.
 Adeum autem qui dicebat
 πάλιν ἂ μὴ, hoc est, nisi si.
 Hæc, inquit, dupla gratifi-
 cantur. Et χαῶσαι cum qui-
 dam diceret: I Pseudatticū,
 inquit, verbum est. Rursum
 dicenti Κ' ἐκ τῷ, pro ex eo tē-
 pore: Pulchrum, inquit, sue-
 rit ὃ ἱκίρυσιν, hoc est, ex
 superiori anno dicere. nam
 Plato ἂ τοι, hoc est, in i-
 tempus dicit. Ei verò qu-
 L ἰδὲ pro ἰδ', hoc est, vide, v-
 tebatur: Alia pro alijs, in-
 quit, significas. Cum quidam
 autem ἀντιλαμβάνομαι pro
 σωίμι (hoc est, intelligo)
 diceret: mirari se ait quod pa-
 ροῦ δ' ἀντιποιεῖντος τ' λήγον-

τος, id est, qui cum dicente certaret, siue competitor eius fo-
 ret, diceret, ἀντιποιεῖσθαι, id est, concertare vel competere se-
 με βράδιον autem dicente quoriam: Non est simile, inquit,
 verbo τάχιον, quod celerius significat. Et rursum τι βαρεῖον
 pro grauari dicente quoriam: Non est, inquit, βαρυῖον
 quemadmodum putāsti λήλοχα item pro ἄλνχα (id est, sor-
 tius vel nactus sum) dicente quodam; Modicū, inquit, etiam
 ἀρμ-

παρ' οἷς ἀμαρτάνονται, ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πείτασθαι πολλὰ πῶν λιγάντων, ὅτι μὴ ἀπὸ τῆς πίσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴ. μὴ. περιστρόφ. δὲ τινος ἀπόν-
 τος; ὡς δὲ Ἀθικόν, καὶ τὸν φαθόν ἱεροῦ μὴ, ἴφ. φαθόν δὲ τινος ἀπόντος, ἰδὲ δοκί-
 ναι, καὶ πῶς ἄρ, ἴφ. φαθόν τις φάγη; ταῦτα μὴ τὰ Σω-
 κράτα. ἱπανίω μὴ δὲ, ἰδο-
 κῆ, ἐπὶ τῷ ἡμιπασ τῶν πε-
 τίρων λόγων, καὶ τὸ μὴ παλῶ
 τοὺς βιλτίους εἶναι ὅλθ.,
 σὺ δὲ γνώσεις; οἶμαι γὰρ
 σε καὶ νῦν διωκίσσασθαι, τοῦ
 τῶν γὰρ ἱπακούσαντα τῶν ἱ-
 ξῆς λεγομένων. Σο. ἴσως μὴ
 οὐδὲ νῦν διωκίσσομαι σου λέ-
 γοντες, ὁμοίως ἀπὲ. Λυ. καὶ πῶς
 φῆς οὐ διωκίσσασθαι; ἢ γὰρ θύρα
 σχιδόν ἀνιόντι σοι γινώ-
 σκας αὐτῶν. Σο. ἀπὸ τῶν.

Λυ.

apud quos peccatur. Multi
 tis autem ἵπτασθαι pro πείτα-
 σθαι (quod est volare) di-
 centibus, quod ἀπὸ τῆς πίσε-
 ως (hoc est, à volatu)
 quidem verbum hoc descen-
 dat, planè scimus. Πίσεσι
 ρὸν autem quodam dicente
 (hoc est, columbum mas-
 culino genere) quasi hoc
 Atticum verò foret, etiam
 τὸν ὁ φαθόν (id est, pa-
 lumbum masculino genere)
 dicamus, inquit. Rursum
 dicente quodam se φαθόν
 comedisse, (hoc est, lentem)
 Et quomodo, inquit, P φα-
 θόν aliquis comederit? quod
 ὁ algam, ὁ lentiginem, ὁ
 vas quoddam unguentarium,
 ὁ alia item quædam signi-
 ficat. Atque hæc quidem So-
 cratica illa sunt. Redea-
 mus autem, si videtur, ad
 certamen priorum verbo-

rum. Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse
 tota, tu verò cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc posse
 te, quippe qui tam multa ordine iam audieris SOL. Fors-
 tassis ne nunc quidem potero te dicente, sed tamen dic.
 LVC. Quomodo aiste non posse? Nam cognitionis ipso-
 rum propè Q ianua tibi aperta est. SOL. Dic igitur.

GGG

LVC.

Λυ. ἀλλὰ ἔπειρ. Σο. οὐδὲρ
 γε, ὥς τε ἰμὶ ματῆρ. Λυ. οὐ
 γὰρ ἔμαθον, τὸ ἀνέφηνι
 Σο. οὐκ ἔμαθον, Λυ. τί δὲ
 πασόμεθα, ἀμυδὲ νιῶ ἀκο-
 λουθήσας τοῖς λεγόμενοις ;
 καὶ ὧς πρὸς γε τὰ κατ' ἀρχὰς
 ῥηθέντα παρ' σοῦ, ἐγὼ μὲρ ὅ-
 μιλῳ ἱππῆς εἰς πεδίον καλῆρ,
 σὺ δὲ τοὺς ἱππῆς κατενόησας,
 ἀλλὰ ἰοικὰς ὃ φροντίσαντων
 λόγων μάλα, οὐς νιῶ κατὰ
 σφᾶς αὐτοὺς διήλθομαι. Σο.
 ἐγὼ μὲν φροντίσω, σὺ δὲ ἀδύ-
 νως αὐτοὺς διεξέρχῃ. Λυ.
 πάνυ γοιῶ ἀδελόρ ἐσι, τὸ
 κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἑμῶν
 λεγόμενον· ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆ-
 λον, οἱ δὲ οὐδ' εἰς ἀρθῶν ἀ-
 γνοσιῶτα πάνσιν, πλὴν γε
 ὁ Απόλλων. μαντεύεται γοιῶ
 ἱκάνῳ· πᾶσι τοῖς ἰρωτῶ-
 σι, σὺ δὲ οὐδ' ἂν τὸ μαντεύο-
 μεν κατινόησας. Σο. μὰ
 τοὺς θεοὺς· οὐ γὰρ ἔμαθον.
 Λυ. ἀ ἄρα καθὲς πανθάνει
 σε περιϊῶρ. Σο. ἰοικασί γε.

Λυ.

interrogantibus : tu verò neque ipsum μαντεύμενον inte-
 ligis. SOL. Per deos equidem. non enim didici. LVC.
 Si ergo καθὲς latet te circumiens. SOL. Videntur certe

LVC. Atiam dixi. SOL.
 Nihil certè quod ego intel-
 ligam. LVC. Annón in-
 tellexisti quod dixi ἀνέφηνι
 (id est, aperuit, pro aperta
 est.) SOL. Non in-
 tellexi. LVC. Quid igitur
 patiemur, si ne nunc quidem
 assequeris ea quæ dicuntur.
 Atqui secundum ea quæ ab
 initio abs te dicta sunt, ego
 quidem putabam me equi-
 tes in campum prouocare :
 tu verò equites cogitasti.

Sed videris non curare ver-
 ba, maxime R quæ inter nos
 ipsos prosecuti sumus. SOL.
 Ego quidem curo, tu verò
 obscurè ipsa prosequeris.

LVC. Nempe omnino ob-
 scurum est, quod dixi κατὰ
 σφᾶς αὐτοὺς, cùm de nobis
 mentionem facerem. Sed
 hoc quidem manifestum est.
 Te verò si nullus deorum a
 ignorantia liberauerit, nō
 fortassis Apollo. T. Vati-

cinatur enim ille omnibus

LVC

Λυ. ὁ δὲ καθὺς πῶς παρήλ-
 θαρ; Σο. οὐδὲ τοῦθ' ἔμαθον.
 Λυ. οἶδα δὲ τίνα μνηστὴρ
 ἔσθ' αὐτῷ γάμον; Σο. τί ἔρ-
 ῶ; Λυ. ὅτι σοφοκίση
 ἀνάγκη ἢ μνηστὴρ αὐ-
 τῷ. Σο. τί οὖν πρὸς τοῦτον
 πρᾶγμα. ἂ σοφοκίση τις μνη-
 στὴρ; Λυ. ὅτι ἀγνοῖ ὁ
 φάσκων εἶδέναι· καὶ τοῦτο
 αὐτῷ οὕτως ἔχῃ. ἂ δὲ τις λίγος
 σοὶ παρήλθῃ, ὥς ἀπλείποι
 τῷ γυναικα, ἂρ' ἂν ἐπιτρέ-
 ποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ οὐκ
 ἂν ἐπιτρέποιμι, ἂ φάνοιτο
 ἀδικουμένῳ; Λυ. ἂ δὲ σο-
 φοκίση φάνοιτο, ἐπιτρέ-
 ποις ἂν αὐτῷ τοῦτο; Σο. οὐκ
 ἔγωγε. Λυ. ὁρθῶς γὰρ λῆ-
 γας· οὐ γὰρ ἐπιτρέψομαι σο-
 φοκίσειν τῷ φίλῳ. ἀλλὰ δι-
 δακτῆρα ὅπως τὸτο μὴ πέσῃ.
 ἴσα καὶ ἂ τις γε νυνὶ φοβόη τὸ
 θύραρ αἰσιόρ, ἢ ἔξωρ κόπιοι,
 τί φέουμέν τε παύσθηναι;

Σο.

LVC. Si verò solæcismum
 committere videatur, etiãne hoc permittes illi? SOL.
 Haud equidem. LVC. Rectè dicis. Neque enim conceden-
 dum amico vi solæcisset: sed docendus potius est, ut hoc ne
 patiatur. Quòd si quis autem nunc crepare faciat ianuam
 ingrediens, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse?

GGG 2

SOL.

LVC. Αἱ καθὰς ἴστε quo
 pacto praterit? SO. Neque
 hoc didici. LVC. Nōsti
 autem quenpiam sibi ipse
 γάμον μνηστὴρ (hoc
 est, nuptias stipulantem vel
 respondentem? SO. Quor-
 sum igitur hoc? LVC.
 Quòd necesse est solæcismum
 committere τὸν μνη-
 στὴρ αὐτῷ: id est, eum
 qui sibi despondet. SOL.
 Quid igitur ad meum nego-
 cium hoc, si solæcismum
 committit quispiam despon-
 dens? LVC. Quòd ignor-
 ras is, qui se scire dictabat.
 Et hoc quidem ita se habet.
 Si verò quispiam dicat tibi
 accedens, ὥς ἀπλείποι τῷ
 γυναικα, hoc est, quod re-
 pudare velit uxorem, num
 permittes hoc illi? SOL.
 Quid ni permittam si videar-
 tur iniuria affectus esse?

Σο. ἐμὶ μὲν οὐδὲν, ἰκάνον δὲ
 ἐπαισινθῆν βούλησθαι, ἢ ἱξίει-
 ναι. Λυ. σὲ δὲ ἀγνοῦντα τὸν
 κόπλοντα, ἢ τὸν ψοφοῦντα, ἢ
 δὲν, ὅπως πιπονθῆναι δόξα-
 μὲν ἀπαίδιστον ὄντα; Σο. ὕ-
 βεισὺς ἔσ. Λυ. τί λήγης, ὕβει-
 σὺς ἰγὼ νυνὶ δὴ γνήσομαι σοι
 δαγλιγόμεν; ἴοικε δὲ σοιοι-
 κίσει, τὸ νυνὶ δὴ γνήσομαι, σὺ
 δ' οὐκ ἔγνως. Σο. παῦσαι
 πρὸς τῆς Αθλῶς, ἀπὸ ἂν τί
 τοιοῦτον, ὥς τε καὶ μὲ μαθεῖν.
 Λυ. καὶ πῶς ἄν μάθῃς; Σο.
 ἔμοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα
 φῆς σοιοικίσας ἐμὶ λαθεῖν,
 καὶ παρ' ὅ, τι ἔκασον σε σο-
 λοικίσαι. Λυ. μηδαμῶς, ὦ
 αἰεὶ μακρόν γάρ ἄν ποιεῖ-
 σαί μιν τὸν διάλογον. ἀπὸ
 περὶ μὲν τούτων ἱξίει σοι καθ'
 ἕκασον αὐτῶν πωθάνεσθαι.
 νυνὶ δὲ ἔτιρ' ἅλλα ἐπέλθωμεν,
 ἃ δλοκῆ· καὶ περὶ τούτων γὰρ αὐτὸ
 τοῦτο τὸ ἅλλα μὴ δασίως,
 ἀπὸ

quo pacto in singulis peccatum sit, exponas. LVC. N
 quaquam, ô optime. longum enim modò facturi essem
 dialogum: sed de horum quidem unoquoque licebit tibi si-
 gulatim querere. Nunc autem alia quaedam persequamur,
 videtur. Ac primùm ipsum hoc ἅλλα, absque aspiratione

SOL Mihi, quidem nihil
 illum verò vel exire velle
 vel meroire. LVC. Tibi ve-
 rò, cùm ignorares τὸν κό-
 ποντα, hoc est, qui pulsa-
 aut τὸν ψοφοῦντα, hoc est
 qui crepare faciat, nihil om-
 nino accidisse putabimus in-
 docto adeò existentis SOL
 Contumeliosus es. LVC
 Quid dicis? Ego contum-
 liosus verò nunc γνήσομαι
 (id est, fiam) qui tecum di-
 sputo? Videtur autem so-
 lœcissare etiam ipsum, γν-
 σόμαι quo nunc usus sum
 tu verò non cognovisti
 SOL. Desine, quæso per-
 Mineruam: ac dic potiùs tu
 le aliquid, quòd etiam eg-
 intelligam. LVC. Ac qui
 pacto intelligas? SOL
 mihi omnia ista percurr-
 quæ modò dixisti à te cu-
 solœcismo dicta, à me a-
 tem non animaduersa es,

ἀπὸ φιλοῦς ἔξγου καὶ, ὁρθῶς
φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἑ-
τερα συντιθέμενον, μὴ γὰρ
οὕτως ἀλογον ἢ ἄν. ἔπατα
τὸ τῆς ὕβριος. ἢ μὴ φησὶ
βείω, ἀ μὴ οὕτω λέγοιμι,
ἀπὸ αἰς οἱ φαίλω ἰδιον, ἔγω
μὴ οὐκ ἔχω ἀπᾶν, ὅτι τὸ μὴ
οἱ ὑβείην τὸ σῶμά δὲ τὸ
σὸν, ἢ τοι πληγῶς, ἢ δισμοῖς,
ἢ καὶ ἄλλω τρόπῳ. τὸ δὲ αἰς οἱ
ὅταν αἰς τι τῶν σῶν γίγνεται
ἢ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅς τις γυναι-
κα ὑβρίῃ τῶν σῶν, αἰς οἱ ὑ-
βρίῃ καὶ ὅς τις παῖδα καὶ
φίλον, καὶ ὅς τις γειοικίτῳ.
πλὴν γὰρ περὶ τῶν πραγμά-
των οὕτως ἔχει σοι, ἢ τὸ αἰς
πράγμα ὑβρίῃ λέλειπται.
οἶον αἰς τῶν παροιμιῶν, ὡς ὁ
Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμ-
ποσίῳ. Σο. κατανοῶ τὸ διά-
φορον. Λυ. ἄρ' ὅρ' ἢ τῷ κα-
τανοῶς, ὅτι τὸ ταῦτα ἔπαλ-
λάτῃ, σοφοικίῃ καλῶσι;

Σο.

¶ cum tenui spiritu, virum
rectè vidatur dictum cum
verbo ἑτερα compositum.
Non enim ita præter ratio-
nem fuerit. Deinde ¶ τὸ τῆς
ὕβριος, id est, de contume-
lia, qua te à me affectum ais,
si non hoc pacto dicam, sed
αἰς οἱ hoc est, in te contumes-
liosum (fuisse me scilicet)
dicam, proprium id esse ego
quidem non possum dicere:
quoniam αἰς quidem ὑβείην,
hoc est, te contumelia affice-
re, idem est quòd corpus tuū,
siue plagis, siue vinctulis, si-
ue etiam alio aliquo pacto.
At αἰς οἱ (hoc est, in te con-
tumeliosus esse dicor) quā-
do alicui tuorum contume-
lia fit. Nam ¶ qui uxorem
tuam contumelia afficit, in
te contumeliosus est, ¶ qui
puerum tuum, ¶ amicum,
¶ certè qui seruum quoque.

Nam præterquam de rebus,
ita tibi se res habet: quo-

niam ¶ in res contumeliosum esse dictum est, ut in prouer-
bium, quemadmodum V Plato dicit Symposio. SOL.
Intelligo differentiam. LVC. Num igitur ¶ hoc intelli-
gis, quod si dicam, ταῦτα ἔπαλλάτῃ, solacisimum vocant?

GGG 3

SOL.

Σο. ἀπὸ νυν ἄσομαι. Λυ.
 ὥτ' ὃ δὲ τὸ ἱναπάσθαι; Σο.
 ἰμοὶ μὴ ταυτὸρ λίγισμ' ὀξεί.
 Λυ. καὶ πῶς ἂν εἴη ταυτὸρ τὸ
 ἱναπάσθαι τὸ ἱναπάσθαι,
 ἅπρ' τὸ μὴ ἑτέρου πρὸς ἑτε-
 ρον γίνεσθαι, τοῦ μὴ ὀρθῶς πρὸς
 τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος
 πρὸς τὸ ὄν; Σο. κατέμαθον,
 ὅτι τὸ μὴ ἱναπάσθαι, τὸ μὴ
 κύνειον ἀντὶ τοῦ κύνειου λίγισ-
 μόν. τόδ' ἱναπάσθαι ποτὶ μὴ
 ὧς κύνειον, ποτὶ δὲ ὧς μὴ κύν-
 εῖον κύνειον. Λυ. ἔχαστινὰ καὶ
 ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχα-
 ρον. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τι-
 να, πλὴν οἰκίαν ὠφίλειαν τοῦ
 σπουδάζοντος ἑμφάνει· τὸ
 δὲ περὶ τινα, πλὴν ἐκείνου, πε-
 ρὶ ὃν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴ-
 σως μὴ προσυγκέχυται, ἵσως
 δὲ καὶ ἀκειβοῦνται παρὰ τισι.
 βέλτιστον δὲ, ἀκειβοῖν ἐκάστω.
 Σο. ὀρθῶς γὰρ λίγισμ'. Λυ.

τόγῃ

SOL. At nunc scibo. LVC.
 Ipsum autem dici debere, ἱ-
 ναπάσθαι. SO. Mihi quis
 dem videtur idem verumque
 dicere. LVC. At quomo-
 do idem fuerit ἱναπάσθαι
 ὃ ἱναπάσθαι. quando illud
 quidem est alterum cum al-
 tero commutare, videlicet
 id quod rectum non est, cum
 eo quod rectum est: hoc au-
 tem, id quod non est, cum eo
 quod est. SOL. Intellige
 quod ἱναπάσθαι quidem si-
 id quod proprium non est
 pro eo quod proprium est
 dicere ἱναπάσθαι verò, ali-
 quando quidem eo quod pro-
 prium est, aliquando vero
 eo quod proprium non est
 vii. LVC. Habent quatuor
 dam ὃ hæc consideratio
 nem non iniucundam, σπου-
 δάζειν autem πρὸς τινα: id
 est, satagere vel obsequio

sum esse erga aliquem, propriam utilitatem eius qui satagit
 indicat: cum autem dico περὶ τινα, circa aliquem, illud
 indicat, circa quem quis satagit, siue obsequiosus est.
 Atque hæc quidem fortasse confunduntur à quibusdam
 fortassis autem etiam observantur: melius autem est ob-
 servare unumquemque. SOL. Rectè dicis LVC.

καθ

τόγι μὴ κατέβηαι τοῦ κα-
 θέσαν, καὶ τὸ καθίσαν τοῦ κά-
 θεσο, ἄρ' οἶδ', ὅτι διενών,
 γυν; Σο. οὐκ οἶδα. τὸ κα-
 θέσθαι ἡκουόν σου λέγον
 τὸ, ὡς ἔστιν ἐκφυλον. Λυ. καὶ
 ὁρθῶς γὰρ ἡκουσας, ἀλλὰ τὸ
 κάθισαν, τοῦ κάθισο διαφέ-
 ραν φημί. Σο. καὶ ὅ ποτ'
 ἄν εἴη διαφέρων; Λυ. ὅ τὸ
 μὴ πρὸς τὸν ἑσῶτα λέγειν,
 τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν
 καθίσοντον, ἥσο ξένον, ὡς
 δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δόμου ἔδρῳ,
 ἀπὸ τοῦ μὲν καθίσοντος.
 πάντες ὁρᾷν ὅτι τὸ ταῦ-
 τα παραπλάττειν, ἀμαρτά-
 σαν ἐστίν. τὸ δὲ καθεῖν, τοῦ
 καθίσουμαι ἄρα σοι δοκεῖ μι-
 κρῶ τι διαφέρειν, ἢ πρὸς τὸ
 μὴ ἔτερον ὁρᾶν, τὸ καθίσαν
 λέγειν. τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς
 αὐτοὺς, τὸ κατέβηαι Σο.
 καὶ ταῦτα ἱκανὸς διελίξαι.
 θας, καὶ δὲ λέγει οὕτω γάρ σε
 δὲ πρὸς δὲ ἀσκήρ. Λ. ἔτερος γὰρ
 λέγοντες ἡ κατανόησις, ἡ οἶδα,
 οἶον ὅτι συγγραφὴν ἀνέρι;

Σο.

docendo præire. LV. Nam
 me alio pacto dicente, non intelligis. Non nosti quale sit συ-
 γραφὴν ἀνέρι; (h. e. vir historiarū scriptor aut cōmentator.)

καθέσθαι verò δὲ καθίσαν,
 τὸ καθίσαν δὲ κάθισο, scis
 quo pacto differant? SO.
 Haud scio. καθέσθαι qui-
 dem audiui te dicere quod
 sit alienum. LVC. Ere-
 ctè quidem audisti. Sed κά-
 θεσο δὲ κάθισον differre aio.
 SO. Et quo tandem inter
 se differunt? LVC. Quòd
 κάθισον quidam ad eum qui
 stat, dicitur: alterum autem
 ad eum qui sedet. ut, ἥσο
 ξένον, ἡμᾶς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δό-
 μου ἔδρῳ, hoc est, Sede vel
 quiesce h' ἔσες, nos autem e-
 tiam alibi inueniemus sel-
 lam. Rursum itaque dictum
 sit quòd qui hanc commutat,
 vilius incurrat. καθεῖν au-
 tem δὲ καθίσουμαι, num tibi
 parum distare videtur? Si-
 quidem καθεῖν dicendo, al-
 terum sedere facimus: καθε-
 βῆαι verò, nosmet ipsos so-
 los. SO. Et hæc sufficien-
 ter prosecutus es. Atque igi-
 tur: ita enim oportet te
 docendo præire. LV. Nam

Σο. πάνυ οἶδ' αὖτις γέ σου ἀ-
 κούσας ταῦτα λήγοντι. Λυ.
 ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν
 ἴσως ταυτὸρ ὡς κατὰ δουλιᾶδι
 ἐν νόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφω-
 ρὰν ἐκ ἐπὶ γίγναι. Σο. τίς
 οὐα ταύτῃ; Λυ. ὅτι τὸ μὲν ἐ-
 τίρω, τὸ καταδουλοῦν δ' ἐς
 αὐτῷ γίγνεται. Σο. καλῶς
 λήγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι
 ποτὶ ἀνὴρ ἀρχὴ μανθάνειν, ἔ-
 πιρ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰ-
 δὼς δόξας. Σο. οὐκ ἄν δό-
 ξαιμι. Λυ. οὐκ ἔρτά μοι πᾶ-
 ρισαῦθις ἀναβαλῶμεθα, νυνὶ
 δὲ διαλύσωμεν τὴν διὰ

λογον.

sterum reijciemus, in praesentia autem dialogū dissoluamus.

SOL. *Ad modum noui, ut*
qui te audierim haec dicen-
tem. LVC. *Quoniam* ὅ
καταδουλῶν tu quidem for-
tassis idem cum Χ *καταδου-*
λῶσαι πιστάστι: ego verò scio
differentiam nō parua ha-
bere. SOL. *Quānam*
hanc? LVC. *Quòd hoc*
quidem alteri, καταδουλοῦν
αὐτὸ sibi ipsi fit. SOI. *Pul-*
chrè dicis. LVC. *Y. Etiam*
alia verò multa licet tibi di-
scere, si modò non ipse tibi
scire, cū nescias, videbere.
 SOL. *Non videbor facile.*

LVC. *Proin reliqua in po-*

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

LVcianus hic rhetorem ore & manibus siue gestis
 barbarum, suo tamen iudicio facundum ac doctum,
 ridet, quem quia solœcismum sæpe committeret, so-
 læcistam vocat. Est autem σολοικισμὸς sermo incon-
 gruè, & præter probatorum Græcorum consuetudi-
 nem compositus, à σολοι Ciciliæ vrbe dictus, cuius in-
 colæ pauci ex Atheniensibus non multo interiecto
 tempore, corrupto patrio sermone inconuenienti o-
 rationis partium structura loqui cœperunt. Quapro-
 pter qui eo vitio aliquando vterentur, dicti sunt σολοι-
 κίζων. Hanc autem ciuitatem Solon vnus ex septem

Græcia

Græciæ sapientibus condidit, à quo cognomen sortita est, ut inquit Laërtius libro 1. in Solone, cui opinioni magis accedo, quàm Isidori, aut eorum, qui *σολοικισμὸν οἶον τὸ τῷ σώι λόγῳ αἰκισμῶν*, velut sermonis ludibrium, vel à Solone dictum putant, quòd is vel in Legibus suis pingui Minerva loquutus sit. Nam Cicero & Aristides *ἐὸ κεινῇ ἀπολογία* Solonem in numero eloquentium reponendum censent. Strabo lib. 14. ambigit, vnde natum *σολοικίζην*, an à Soloi oppido, an aliundé. Gellius lib. 5. cap. 20 *σολοικισμῶν* nomē apud idoneos & antiquos auctores non reperiri dicit Nam inquit, *ὡς βάρβαροι* antiqui, sic & *σολαῖκον* dixerunt. Reperitur tamen hæc dictio non semel in Aristotelis Elenchis. *σολοικία* idem est quod *σολοικισμῶς*, qua dictione Lucianus vsus est de Saltatione, & Budæus in Epistolis. Lucilius dixit, centum genera solæcismorum, teste Isidoro. *σολοικηφανής* dicitur, quod solæcismi speciem habet: cuius exempla aliquot profert hic Lucianus. Suidas vnum tantum, col. 1322. Ego ambulans murus cecidit, pro me ambulante. Vide plura apud Donatum libello de Figuris. Martialis libro quinto:

Vnus quum sitis, duo Calliodore sedetis:

Surge, solæcismum Calliodore facis.

Fit aut solæcismus variè, per orationis partes & per earum accidētia, tum adiectione, detractiōe, immutatione & transmutatione, de quib. Fl. Sosipater Charisius Artis grammat. lib. 4. ex Commianiano. Incōgruum portò & subabsurdum *ὑποσολοικον* quoque Græci vocant. quo verbo Cic. utitur lib. ad Atticum 2. pro indecoro & absono: *σολοικισμῶς* autem non tantum est cum pluribus verbis consequens verbum superiori non accommodatur, sed hoc quoq; nomine significatur, quicquid sit perperam, nec rectè nec ordinè peragitur: ut *σολοικισμῶς πῶτι ἡδονῶν* voluptatum prouerbij specie, pro earum abusu apud eundem Lucianum in Nigrino, siue de Moribus philosophorum. Iuuenalis Satyra 6:

—solæcismum liceat fecisse marito

G G G 5

Martia

Martialis, cū Lanuini ad postes, non arrigens:

Sepè solæcismum mentula nostra facit.

Quintilianus lib. 1. de Solæcismo agens: In gestu etiam, inquit nonnulli putant illud idem vitium inesse, cū aliud voce, aliud nutu vel manu demonstratur, vt si illud Terentianum: *O cælum, o terra*, ita pronuntiātū sit, vt manus in priore deijceretur, in altero sustolleretur. aut illud: *Sofia ades dum*, cum abnutatione. Palemonē Laodiceum Sophistam cū Smyrnæ ludi celebrarentur, atque imperitus actor in Tragœdia: *ὦ ζῶ* exclamans, manum in terram protendisset: rursū *ὦ ζῶ* pronuncians in cœlum suspexisset, è theatro se surripuisse, hæc insurrantem ferunt, manu hic solæcismum fecit. Hoc Græcè magis bellè sonat: *οὐτ' ὅτ' ἡ χεὶρ ἐπολείκισε*. Vide Philostratum. De hac re exant duo epigrammata Græca libro 2. in Flaccum rhetorem, & ore & manu barbarū, alterum Abbiano ascriptum, alterum Lucilio. Primum Morus sic vertit:

Quinque solæcismis donauit rhetore Flaccum,

Quinque statim decies reddidit ille mihi:

Nunc numero hoc paucos, inquit, contentus habeto,

Mensura accipies, quando redibo Cypro.

Secundi interpres est Ioach. Camerarius:

Flacce solæcismis tacitis quoque nuper, & ipso.

Fecisti os pandens flamine barbariem:

Deinde solæcismos dextra dum specto mouentem,

Nescio quid cupiens dicere, mutus eram.

Plutarchus auditorem minimè attentum, aliudque agentem *σολοικίζει* *ἐκ τῆς ἀκρόασις*, nouè dixit. i. in auscultando solæcissare. Solæcismum quoque dicuntur admittere, qui quum Leophanis reminisci studeant, in Leosthenem deflectunt. Solæcismus autem (vt iam diximus) est vitiosa orationis partium constructio. Sic vitiosa mensæ constructio est solæcismus. Extruuntur fercula, constructur oratio. Cic. in Tuscul. Mensæ epulis conquisitisimis extructæ.

AIAM graue istud commisi.) *τὸ δαιὸν ἐγχατομῆσι*. Idem de Sak-

de Saltatione : καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ἀρχῇ ἐπιδείνεται· id est, turpibus inter saltandum solacismis delinquant. Item ἀ-
 χμυγῶν καὶ θεινὰ ποιεῖν. i. indecorè & inuignè facere. δεινὸς ἔχα-
 με ταῦτα ἐλμῆσαι. i. arduum est me hac audere efficere. Eui-
 pides. Quintilianus lib. 1. cap. 9. Solacismi, inquit, seditas ab-
 sit. Hinc colligendum δεινὸν vel δεινὸς graue, turpe, indecorum,
 indignum & fœdum significare. B Socrates qui à Mopso
 genus ducebat] Lucianus noster Mopsos Socratis coeta-
 neus fuit, ac eius consuetudine & familiaritate vsus est, impe-
 rante Aelio Adriano, circa annum 122. Is à Mopso vate Thes-
 salo fortassis genus duxit. Cuius Pomponius Mela meminit, &
 à quo Mopsus Siciliæ liberum oppidum ad Pyramum flumen
 situm, teste Plinio libro 5. capite 27, Strabo libro 14. Μόψον
 ἑστῖαν appellat : id est, Mopsifocum. Huius Socratis hoc extat
 carmen apud Athenæum lib. 14.

οἱ δὲ χοροῖς κάλλιπα θεοὺς πῦθον ἄριστον. id est,

Quique boni diuos rectè venerantur ad aras.

Deus enim à nemine libentius & rectius colitur quàm à pijs.

C Συμπατριώτης.] Compatriota velus barbarum carpit.

D Νῶι τῷτ' ὁκεῖ.] Νῶι, poetice, nos duo, vel nos duos. Εὐ-
 ῶιν, id est, nostrum duorum, vel nobis duobus. In soluta ora-
 tione τῶιν ὄν, ῶιν tamen apud Platonem in Epist. reperitur·
 ὁμολογᾷ τῶιν, inter nos conuenit. Εἰμίχθη αὐτῇ] Home-
 rus Iliad. γ. ἐμίχθη pro ἐμίχθησαν : id est, mixti sunt. F Κα-
 ἐλῶμαι.] pro καεῖναι. Serui caput rasabant, & capitis ra-
 sitatio apud Græcos pariter & Latinos diu seruitutis indi-
 cium fuit. Hoc ipsum etiam iondere caput, pro deludere Græ-
 cis prauis est. G Ζυγμαχῶν.] ἀπὸ τοῦ βοῶν μετ' ἀλ-
 λήλων μαχόμενοι. Οὐδὲν γὰρ παρὰ τὸ ὀνομασθαι ζυγμαχίονες,
 nihil enim de verbis pugnabimus. H Στοχάσσομαι.] κα-
 τα-στρέφω, hoc est, linearum vsualium contentionem ita regere,
 ut à scopulo propefito non aberremus. I *Οὐδ' ἄκτινος εἴμυρ.]
 Verbum falsò Atticum, non verè Atticum. K Ἐκταπ.] Προ-
 το dicendum eras, ἐκ πίρσι. Aristot. tamen lib. 3. Animal. ἀλλὰ
 ἐκ τῶν ἀπιδήσκει. L Ἰδοῦ.] Pro ἰδε, Atticè non dicitur. ΜΒ ἐ-
 δοι.] Serius, tardius, lentius. τάχιστα contra, citius, celerius,
 ΝΒάρον.]

Ἐβάρην.] Βαρίω, pro βαρλώω prolatum reprehendit Socra-
 tes. (Ο Φάτιον.] Palumbē, pro πατισσόν. Lucilius, teste Na-
 nio, genere masculino dixit:—macrosq; palumbes. Ρ Φα-
 κὸν comedisse.] Φακὺ varia sunt significationes. Nam legu-
 men & lentem significat. Item lentem palustrem, siue miscum
 lenticula similem, qui in aqua stagnante reperitur. Algam La-
 tini vocant. Rursus maculam in corpore, quæ lentigo dici solet.
 Est etiam vasis unguentaria genus, de quo in Biblijs sacris. A-
 pud Iustinum Martyrem pro atheno aut vase in quo mortui ci-
 neres conduntur, legitur, ubi de Sibylla busto legitur. Alia i-
 tem quædam significat apud Dioscor. lib. 2. cap. 71. et lib. 4. cap.
 38. 1. Reg. 10. item 1. Reg. 26. Q Ianua tibi aperta.] Me-
 taphora. Sic Plinius Sætonio Tranquillo: atq; adeò illa actio
 mihi aures hominū, illa ianuam famæ patefecit. Indicauit hoc
 adagium Plutarch. in Sympof. dec. 2. Imprudens Firme, mun-
 dum pro Ianua prouerbiali, in seipsum aperuisti. R Quæ in-
 ter nos ipsos prosequuti sumus.] Ἐσφὰς αὐτὸς διήλθο-
 μὲν λόγος. i. verba inter nos referimus. Lucianus hanc locutio-
 nem carpit. S Nullus deorū liberauerit ab ignorantia.]
 Quod vehementer esset obscurum, & intellectu perdifficile, id
 negabant antiqui vel ab Apolline posse intelligi. Athenæus li-
 bro Dipnosoph. 3. Quid autem sibi velis hæc epistola, arbitror
 equidem nec ipsum Apollinem intelligere. Adducit inibi sena-
 rium ex Antiphane: ταῦτ' ὃν' ἔστιν ὃν' αὐτὸν ἀπόμων μῦθος.
 Nec Apollo, quid sibi hæc velint, intelligat. At Lucianus qui
 de industria loquitur obscurius, & αἰνιγματικῶς: Apollinem
 excipit, qui oblique & obscure dicta, quæq; perdifficile perci-
 pi à Solacista imperito possent, interpretari queat & abdita
 referare Martialis libro 10. ita iocatur in Sextum, obscuri-
 tatis affectatorem:

Non lectore tuis opus est, sed Apolline libris,

Iudice te maior Cinna Marone fuit.

T Vaticinatur omnibus interrogantibus.] Id est, om-
 nibus reddit oracula. De vate cum dativo, μαντεύεται τοῖς
 τοῖς ἐρωτῶσι. Hanc locutionem carpit Lucianus. V Plato in
 Sympofio.] De hoc Platonis loco vide Erasmus nostrum in
 adagio: Boni ad bonorum conuiuia vltro accedunt. X Κατα-
 δαλῶς

ἐπὶ τῷ δ.] In servitutem redigere & redigi. τὸ κατὰ δὲ δαμνῶν ἰτέρεα, τὸ κατὰ δαμνῶν δὲ ἰαυτῷ γίνεται. Lucianus hanc differentiā ponit. Ὑ Ἐτιām alia multa licet alicui discere.] Persuasio sapientiæ profectus impedimētum. Quintil. lib. I. Instit. orator. cap. 2. Quales præceptores ac pedagogi esse debeant: Ut pedagogi, inquit, aut sint eruditi planè, aut se non esse eruditos, sciant velim. Nihil enim peius est ὅς, qui paululum aliquid ultra primas literas progressi, falsam sibi scienciæ persuasionem induerunt, &c.

IACOBIMICYLLI
SCHOLIA.

GRAVE illud cōmisi.] Fortasè quia dixis ἀριστολόγιον, i. modò vel paulò antiè solæcissare gestio: nam Γαζα id est verbum cū præterito construi dicit. Solæcismus à me commissus est.] In eo, ut videtur, quod dixit, ἀ πρὸ & ἀ δὲ, pro τὸ μὲν & τὸ δὲ, alia quidem, alia verò. Quando iam tres. Tertiū, cūm dicit, ὁφείλον δυνάσῃ. i. vtiā possis: quoniam ὁφείλον, ut cetera optandi, cūm optatio poni postulat. Quadris. cōmis.] Suprà ter, quartò autē in verbo recens natos, opinor quod Græcè ἀρτιγυῖος dixit, pro ἀρτιγυῖος. Præmium confecisse.] nam certamen confecisse dicere debueras, hoc est, in masculino genere ἄθλον, non in neutro. Quod modò dictum est.] videlicet, si modò volueris. id ē Græcè dixit εἶπερ θηλοῦς, præterito tempore, cūm præ presenti vel futuro potius debueras. At verò latuerunt.] Quoniam vox λαγὼ & singularis numeri & dualis est, & item pluralis, si subdas iōta. De eisdē distrib. vox πνά.] Quod dicendum videlicet erat, λαγὼ τινὰ μεθῆκα. Aut si nunc nō cog solæc.] Vel quia dixit ὅταν πῖ τ' παίδων γῆν, quasi in intellectu ibi peccatū sit. vel quia τὰς πῖθας θηλαζόντων. i. nutrices iugeniū pro πτῖα dixit. Hic solæcismus fecellit te.] In eo opinor cūm dixit αὐξανοντα παῖδας, ætino pro passivo usus. Qui interrog.] πῶς ἔχει, &c. Exempla quæ sequuntur, Græcè omnia posui, ut quisque per se videat ac iudicet, in quo vitii orationis siue solæcis. sit. Sunt enim huiusmodi quadam, ut non cuius statim appareat quid ubiq; ambiguum, aut immutatum, aut plūs minūsve dictum sit: quale statim

statim à principio, hoc est, quod reprehendit eum qui dixerat;
 πλωίκα ἔξεισι, & infra αἰσάσιν μέγας ὁ ὕμνος φίλῳ, & a-
 lia quaedam. Alio aut. λίδιτ'.] videtur non nihili deesse. λήμεθ
 πάρεστιν αὐτῷ voluerat λήμα dicere, quod prudentiam vel φρό-
 νημεν νοιαι. ἢ φίλων κορυφαίῳταλῳ.]. Alludens eò q̃ super-
 lativum à κορυφαῖῳ feceras. Et quisnam est, &c.] Alie-
 ro absolue dicente, alio aetivè accipiente, subicit ὅτι ἔπι πο-
 λῆς, ὅτι ἔπι πολέως, quasi dicas vno iidem ut altero viendum
 esse. σωεπαῖα τί μοι.]. Ad ambiguitatem respiciens videlicet.
 Mirum si tu, &c.] Quasi non satis proprium fuerit. ἐμὶ χῆν
 αὐτῇ.]. Quasi hoc verbum de viris tantum, & non de mulierib.
 his usurpandum fuerit βασιλῆος.]. quod verbo improprie vi-
 tas esset, ut supra quoq; & mox infra. σκοπῆς νεῖῳ.]. quā-
 si quod non satis Atticum foret. Dicis ὁ δῆνα, &c.] quoniam
 Atticè in secunda persona intelligatur. σοχέζομαι αὐτῇ.]. Nam
 σοχέζομαι scopum petere significat, & alias etiam observare &
 colere αἰετοῦ autem quodam, &c.] nam illi sexmina
 quaedam in masculino genere proferunt; ut ὁ ἦός. φανῶ co-
 medisse.] Eadem ratione ut supra, pro φανῶ. Quod dixi
 αὐτῇ.]. αὐτῇ verbo medio dixi pro passivo. i. aperta est.
 κατὰ σφᾶς αὐτῆς.] σφᾶς tertiae personae pro prima ponitur. Va-
 ticatur em̃ &c.] μαντῶσαι, quod de consulentiis, non de
 respondente dicendum fuerat. Si ergo καθῆς lateat.]. Viden-
 tur vel abesse quaedam, vel hæc ipsa corrupta esse, id quod infra
 apparet. Significas autem καθῆς, ut hic ponitur, idem quod de-
 mittens, vel descendens. Ac primum hoc ipsum ἄτλα absque
 aspiratione.]. Interdum enim & aspirari solet, ut cum in erro-
 gativum est, ut πῶς καὶ ἄτλα διέλχῃ. i. quomodo & quænam
 dixit? Plato in Symp.] Locus est statim à principio, ubi Ho-
 merus ait, ὕβριος εἰς τὴν ἡγοίμην, quod deteriores finxi-
 vit ad convivium melioris invocatum venire: cum proverbiunt
 sonet, bonos ad bonorum convivia vltro venire. κα-
 τὰ ἡν.]. Et hinc est quod supra noiaui,
 quaedam vel abesse, vel corru-
 pta esse videri.

TERTII TOMI FINIS:

TOMI TERTII

OPERV M LVCIANI

I N D E X.

A

BR O E A mu-
lier 342

Acarná qua-
lis in vita

70

Accidens quid 120

Achantus ex Philari-
dis hostium numero
seruatus 235

Achilles podagricus
715. post eius obi-
tum apud Troianos
præstantissimi qui 75

Adonis 750. in eius
memoriam quæ sacra
ibid. & 751

Ægyptius rex finias
instituens 172

Ægyptij diuinandi ra-
tionem ab Æthiopi-
bus imperfectam ac-
ceperunt 255. eorū
sacra 93. 94. 256. itē
dij. & cur ita pingan-
tur 94

Ægyptios primos deo-
rum notitiā habuisse
649

Æneas Veneris filius
quomodo intelligē-
dus 262. 270

Æschines parasiticam
exercuit 507. 508

Æsculapius deus ascri-
ptitius 435

ex Æsculapio genus
mortalium 693. 694

Æthiopes 267. 277.

felices 82. cæteros
mortales sapientia
cur præcellant 254.

inuētores Astrologiæ
ibid.

Ætion Proxenidis ge-
ner 216

Ætna 677. 678

Ætolica mala 81

Agalia Hirei mater 62

Agamemnon somnio
delusus 475

Agere

Agere aliud, aliud docere, absurdum est
170

Ajax seipsum interfecit
73. qualiter Vlyssēm
oderit ibid. furoris
causa 75

Alcmena Herculis ma-
ter 50

Aleam iactare 319

Alecto podagram edu-
cavit 672. Inferna
lis furia 677

Alexander Philippine
an Iouis filius 37. 38.
curse Iouis filium ap-
pellari passus, quos i-
tem, & quomodo su-
perauerit 38. 39. 41.
47. inde eius nuptiæ
in Italia depictæ 2. 16.
adorari se passus 41.
montem ad sui ima-
ginem formari noluit
312. quid in eo lau-
dabile 40. se homi-
nem esse quando a-
gnouerit 46

Alexandri & Philippi
comparatio 42

Amicitia, parasiticæ

principium 500
Ammonis oraculum
269

Amor quid 5. dijs &
hominibus imperat
ibid.

Amphion 303. cantus
dulcedine saxa per-
mouet 289

Amymone virgo 25. &
Neptuno amata 27

Amniones durus pater
25. illius forma ibid.

Anaxarchi ad Alexan-
drū impiavox 546.
547

Anaxicles Glauciæ pa-
rens 571. incantæ
mentis ab inferis re-
uocatus ibid.

Anaximenes 215.

Animæ morborum, an
alicubi appareant 590
591, &c.

Animus nō lingua exa-
minari debet 207

Animi absoluti imago
288.

ἀνθυμία vox antiqua
654

Antigonus medic. 561.
ἀντιγον

- ἀντιπαρόνομος* prointel-
 ligo 832
ἀνθοπαῖς barbarum ef-
 fe 647
 Anubis deus 420
 Annus ex Sole men-
 ram habet 256. eius
 principium Romanis
 sacrum 632. 633
 Aornus petra 47
 Apis apud Ægyptios
 deus 94. 99. 268. 751
 Apophoras quid 636
 tanquam barbarum de-
 risum 634. item A-
 theniensibus familia-
 re 636
 Apophrades dies unde
 dicti 636
ἀπείρα & ἀπειράνη 832
 Appollo medicus 19.
 Dianæ frater ibid.
 Chrysidis oratiōe pu-
 defactus 83 exul-
 84 pestem in Græ-
 cos iaculatur 83. ab
 Homero falso diues
 prædicatus 421. e-
 ius delubrum 249.
 oracula 251. in va-
 ticinando gestus &
 modus 786 787. is
 mago barbata 785.
 qua de causa ibid.
 Aqua ab Ægyptijs cul-
 ta 460
 Arachne contēpte Pal-
 ladis pœnas luit 723
 Aranæ podagræq; pe-
 regrinatio 675
 Aræ deorum indicia
 469
 Areopagus 152. 189
 Arcades astrologiā re-
 spuunt 266
 Archilochus qualis 625.
 ad maledicentem re-
 sponsum 626. 658
 Argentarius 542
 Argos aqua non abun-
 dat 28
 Arignotus Pythagori-
 cus celebris 589 590
 qualiter demonē ex
 dono cubatidæ expu-
 lerit 592
 Aristides Armodij pa-
 rasitus 522. eiusdem
 opera Atheniensē ty-
 rannide liberati ibid.
 Aristippus parasiticam
 exercuit 598
 HHH Aristot=

I N D E X.

Aristoteles parasiticam non ignorauit 509	spiti dona data 384
Arfaces ad inferos descendens 66. quomodo interēptus 67. pedibus incedens indignatur 66 68	Aspasia Milesia 294. 303
Artemisia Mausoli vxor 59	Aspides serpentes 568
Ars quid 485	Assentator hyperbolis vtitur 329. à laudatore qđ differat 327. 337. item à scurra 337
Arte quod caret, possidenti inutile 488	Astarte in Phœnicia templum 749
Artes labore addiscuntur 496. fructū cultor tardè afferūt 497. cure expetantur ibid. instrumentis egent 499. duæ in Lucia. no contrariæ 155. cur discendæ 541	Astrologia 253. vbi inuenta 254. vetustissimum doctrinæ genus 253. ab Ægyptijs exulta 255
Arthritis & podagra vbi primò fiant 677	Astyrij doctrinam de dijs vt acceperint 749
Ascalaphus quomodo Martis filius intelligendus 262	Attes , ritus quib. Rhea coleret tradidit 760. à Rhea castratus ibid.
Asij flos podagricum iuuat 695. 703	Atē dea noxę 696. 709.
Asinus quid 127. ad lyram, prouerbium 632	Homérica 297
Asini syluestris pars ho-	Atheniēses fabis magistratus eligunt 184
	Atimarchus cognomen 651.
	ἀθλιώ pro ἀθλιώρ barbare 647
	Atho mons ingens 312
	Atis aureus deus 420
	Atreus quo pacto rex creatus 259
	Augusto,

I N D E X.

Augusto, ineptè gratiæ
aguntur 207

Aurum & æs sapienti-
bus charum 139

Autolychns Mercurij
filius 262. fur. 263.

B

Babylonij astrologi
257. de Babylonio
incantatore 567

Bacchus de Priapo ri-
dícula commemorat
19. 20. in ductâdo e-
xercitu duo comites
614. eorum habitus,
& ornatus 614. 615.
prælianti acies ut in-
structa 616. 617. exer-
citus signum siue tel-
fera 618. 619. eiusdē
aduersus Indos. bel-
lantis exercitus, quo-
modo instructus 613.

Baculus tertij pedis vi-
cem gerens 683

Barbâ sub tonsore vel-
lere 731. viri cultum
fuisse estimatam 816

Βάρβαρ 832. 844.

Βαρβαρίσθαι 831

Bellerophon quomo-

do in cœlum ascen-
derit 260

Bellerophontes podas-
grâ pertulit 715. 720

Bello quæ nam ætas a-
pta 547

Bendis dea 420

Bestiæ cui morsus non
centis. 337

Blephas fœnerator ad
inferos descendens
69. pecuniam cui cu-
stodiat 70. quo gene-
re mortis obierit 69

Bos à Memphitis cul-
tus 460

Bona triplicia 126

Bonorum fortunę par-
uus fructus 203

Bonos ad bonorū con-
uiuia vltro venire, p-
uerb. 846

Βράδιον 832. 844. (647

Βρωμόλον & barbara vox

Brassicani in parasiticâ
Epigramma 538

Brassicæ folia podagræ
medentur 694. 702

Bubalus 626

Bulbi podagrę meden-
tur 694. 700

HHH 2

Cælij

I N D E X.

C

CÆlij de aranea & po-
dagra fabula 675

Calchas multa prædi-
xit 664

Callias mollis 467

Callisthenes leoni ob-
iectus euadit 46

Calydoniorum calami-
tates vnde 81

Camarinam immotam
relinquere 656 660

Canis deus 116

Canis quomodo lau-
dandus 324 (172

Canes vt sint affecti

Capilli ante contractū
connubium, tonsi ac
sacрати 798

Cassiopea laudis cupi-
da 311

Castor & Pollux cur sa-
lutare 26. inter se
immortalitatem diui-
serunt 23. à Pollu-
ce quomodo discer-
nendus 22. 25. eo-
rundē similitudo 23

χαίρειν vox antiqua 195

Caucasus mons 87

Cecrops 636

καροβλιμάδι inuistatu-
esse 64

Cepe à Pelusijs cultu-
460. 477

Cerberi morsus 71

Cercyō maleficus 43

Certaminum præfē-
vt flagellent 16

Charopes Nirei parens
62

Charybdis 65

Chyronis pedes 81

Chius 62

Clearchus 39. 4

χράω verbum 83

Chrysis sacerdos 83
Apollini beneficium
exprobrat ibid

Chrysis à Glaucia ada-
mata 570. ad amo-
rem mutuum incan-
tamenti coacta 57

Chrysippus, quod ven-
ditur, an dolea
119. quanti emptu
125. à discantibu
cuius gratia merce-
dem accipiat 124. e-
ius item nomen qui
significet, doctrinæ
professio 122. sy-
logismu

I N D E X.

logismus ineuitabilis		Clotho parca	77. 689.
124. quando florue-		Clypeum abijcere, quā-	
rit	133	habitum sit probro-	
Cicada insectum stre-		sum	549
perum	626	Cnidæ podagræ adhi-	
Cimon	96	bitæ	694
Cinædus apparens ma-		Coelum sursum aspiciē-	
lum signum 641. q̃		ti quale 88. forin-	
sceleratus	ibid.	secus ferreum ibid.	
Cinædi deam Syriam		mortalibus inaccessi-	
pervillas & agros cir-		sum 89. eiusdem pars	
cumferētes 380. 381.		tes	256
phialā suffurati 386.		Cœlites inter se discor-	
capri & venditi ibid.		des 457. eorum do-	
Ciuitatis præcipua lo-		lores grauissimi 412	
ca 525. ea quibus		cogens peccare, pecca-	
pateant	ibid.	ti reus	78
Claudicatio in læsopē		cognitionis comparan-	
de accidens	120	dæ quæ via compen-	
Clauum clauo trudere		diosissima	215
200. 201. 211. 610		Colossus à Rhodijs	
Clearchus	39	qualis factus 421. 422.	
Cleodemus 562. ad		Columba propterea q̃	
inferos deductus 586		sacra putatur, non	
quid ibi viderit ibid.		tangitur 795. 796.	
eius colloquium cū		ab Assyrijs colitur	
Dinomacho de me-		469.	
dendo pedibus 562		Columbam in sacra ci-	
Clitus inter epulas ab		uitate non comedunt	
Alexandro cur inter-		759	
fectus	39. 45	Combabus adolescens	
		HHH 3	766

766. sibi virilia mem-
 bra amputauit 768.
 cum Stratonice ad g-
 dificandum Iunoni tē-
 plum in Sacram mis-
 lus 766. illinc im-
 perfecto opere reuo-
 catus 771. vt libe-
 ratus à rege ibid. e-
 ius imago ænea 775
 Comus 678. 980
 Conari absque cogni-
 tione quiduis 146
 Concionem tria signi-
 ficare 472
 Controuersia vt disce-
 ptandæ 144
 Copia quid 805
 Coracis opus 655
 Corpus ornatu potiùs
 285
 Cothurno mali homi-
 nes collati 640
 Crates descendens ad
 inferos quos fuerit
 fortitus itineris comi-
 tes 65. 66 67
 Cultus deorū res stul-
 ta 80. 81
 Cupido fratribus dissimilis
 18. 21

Cyclops 651. 651
 Cyncæthus assentato
 328
 Cynici pera 180. fru-
 galiusne, an egentiū
 viuant 805. &c. eo-
 rum insignia 552. vi-
 ta cur misera 807
 808. eadem quomo-
 do frugalis probe-
 809. eorundem, vit-
 & ornatus 817. 818
 Cyrus à quo nutritus 8

D

Dædalus ab astrolo-
 gia haud alienus
 260
 Damænete Eucratis v-
 xor 588. septim-
 post mortem die e-
 dem apparuit ibid
 Damascus 72
 Damis Corinthius a-
 inferos descender-
 69. quo pacto mo-
 tuus sit ibid. à fili-
 iusta passus ibid
 deos negat 45
 Danaë Acrisij filia à p-
 tre vt tractata 33. cu-
 coniecta in arcam
 pat.

patre ibid. miseriæ
à Thetide deploran-
tur 32

Danaus durus pater 27

Daphne Apollinem fu-
git, & in laurum con-
uertitur 12

Dearum imagines non
assequitur humana in-
dustria 331

in Delitijs vivere quam
sit incommodum 811
812, &c.

Delphi cæteros vitæ
sanctimonia antecel-
lunt 223. in arduis
cautibus habitât 247
eorum abundantiæ vn-
de 248

Delphis citra sementē
& orationem, omnia
proveniunt ibid.

Demetrius ob tussim
laudatus 328

Democritus spectra &
phantasmata negat
595. omnia ridet 112
venalis proclamatur
ibid.

Demonstratio elencho
melior 154

Demosthenes clypeo
quid inscripserit 549
ut idem ei successerit
ibid. de obiurganti-
bus, dictum 437

Deus etiam harmonia
& numerus 103

Dei & conuiuium pa-
rantis cōparatio 809.
810, &c.

Deorum oracula sub-
obscura 434. res in
discrimen perductæ
413. alij alios excel-
lunt 419. aliorum,
aliæ, atque aliæ effi-
gies 91. quis victus
domi 89

Dercetus imago 758.
eidem templum à Semī
ramide sacratum ibid.

Descendētibus ad Or-
cum non prodest re-
trorsum respicere 65
eorum gestus ibid.

Deucalion, quomodo
solus ex diluuiō ser-
uatus 756

Diana apud Scythas co-
litur 19. quod non ad
cōuiuium vocata, ne-
HHH 4 quo

- que ad sacrificiū adhi-
bita esset, irata 81. q̃
non esset ad epulas
vocata ægrè fert 458
Dianæ aræ in Delphis
477. in Tauris ibid.
Dies ab Æthiopibus
cultus 460
Dij quid 114. nun-
quam otiosi 453. sua
bona vendunt mor-
talibus 82. Ioui assi-
dentes quid agant
89. falli non possunt
224.
Diluvium 656. in e-
ius memoriam quæ
fuerint instituta 757.
758. aquæ quomo-
do absumptæ 757
Dinomachus 562. 595.
Diogenes ab Aristippo
canis regius vocatur
546. venalis procla-
matus 105. duobus
emitur obolis 110.
scientia & professio
107. quid doceat ib.
eius mores 109. em-
pti vsus, & eiusdem
venalis gestus ibid.
& 109. de assequen-
da gloria responsum
323. comites, in iti-
nere ad inferos 69.
fama apud viros egre-
gios 59. in Lucia-
num oratio 160. ima-
go & corpus vbi agat
51
Diomedes Venerem
vulnerat 457. 476
Dion Syracusius mer-
cator. 117
Dionysius Deus ascri-
ptitius 435
Dionysium templi in
Sacra vrbe authorem
esse 761
Diuersi partes diuer-
forum in liberis stu-
diorum causa 19
à Diuersis hominibus
diuersa sacrificia offe-
runtur 91
Diuitiæ & sanitas na-
tura prima 122
Diues nisi alijs de suis
communicet, pauper
533
Diuina prouidētia qui-
bus argumētis ab Epi-
cureis

cureis refellatur 431.
 452
 Docti quidam aliud di-
 cūt, aliud ipsi faciunt
 Domus vsus 806 (170
 Donaria vt iudicanda
 242
 Doridis de conseruan-
 da Danaë consilium
 33.34
 E
 EAdem naui esse 723
 Ebulum 686
 Echidnæ vicus 719
 Egere, pluribus ne me-
 lius, an pauciorib. 815
 ἐκτορε 832. 844
 ἐκχύειν 654
 Electra, idem nouit, &
 non nouit 121
 Elci 44
 Elenchus vbi necessa-
 rius 514
 Elephantes Indici 44
 Ellebori radix poda-
 grico utilis 694. 701.
 Embryonis formatio
 127
 ἐμῖχθαι αὐτῇ 830. 843
 Endymion à Luna ada-
 matus 89. quàm pul-

cher ibid. lunæ ratio-
 nem docet 261
 Enipeus ferò zelotypus
 36.
 Epicurus quibus cibis
 delectetur 118. quan-
 ti venditus ibid.
 Epicuri diuinam pro-
 uidentiam cur negēt
 433. eorum curiosita-
 tas 494
 Equus levis natura 328
 Equitantis insanum es-
 quum, & iracundorū
 hominum compara-
 tio 820. 821
 Errati defensio difficilis
 193
 Erraticę stellę solę mo-
 uentur 255
 Erechteus 636
 ἐρεχτιον 712. 719
 Eubatides 193
 Eubatidæ domus, pro-
 pter spectra quę illinc
 apparebāt, inhabita-
 bilis 592
 Eadem vt talib. expur-
 gata ibid.
 Eucrates 559. ægrotus
 561. pistillum incan-
 HHH 5 tatio-

- tatione, vt fecerit hau-
 rire aquam 599. quæ
 monstra viderit 575.
 spectrum in sylua ob-
 latum 581
- Euripides** vapulantib.
 imitandus 108. para-
 situm egit 599. eius.
 dem carmina 139. di-
 ctum 657
- Euriti** natura 143
- Europa** Agenoris filia
 750. 799. quando in
 Phœnicib. culta ibid.
- Eurysthei** famulus Hy-
 dram occidit 433
 434
- ἑσπεριον* 830
ἑσπεριον 829
ὑπερπλοῦς à Platone vt v-
 surpatum 197
- F**
- FA**barum mirabilis na-
 tura 104. 131
- Fœnus** duplex 123.
 exercere cui compe-
 tat ibid.
- Fames** quod cogit fa-
 cere ignoscendū 654
- Farina** fabarum poda-
 gricum iuuat 654
- Fastuosi**, qui potissimū
 sint 297. eorum exi-
 tus 298
- Fato** quæ fiunt an pec-
 cata 77. 78. 79.
- Feles** à quibusdam cul-
 ti 460
- Finis** vitæ iuxta Home-
 rum 490
- Fons** quidam apud In-
 dos homines inebriat
 620
- Forum** ab Anacharso
 quomodo descriptū
 551. item ab alijs qui-
 busdam 552
- G**
- G**Alli alio modo, quā
 cæteri sepeliuntur
 794
- Ganymedes** ascripti-
 tius deus 435
- Gentium** de dijs variæ
 opiniones 416
- Gerra** 44
- Glaucus**, laudari se pas-
 sus est 325. quomo-
 do à poëtis laudatus
 325. 326
- Glaucias** 570. eius in-
 geniū, & amor ibid.
- Gloria

Gloria dulcis res 75
 Gloriosi dijs etiam in-
 fensi 174
 Gonagra 692
 Gorybantes Euantis
 orgia, quibus in locis
 celebrent 678
 Græcia fabulosa 262
 Græci à quibus astro-
 logiā didicerint 257
 Gratia Vulcani vxor
 11
 Gregorius Patriarcha
 Constantinop. cl. præ-
 sulum sententia dā-
 natur 661
 Gubernatoris officium
 467
 Gypsus 694 703
 H
HEbe cruribus formo-
 sa 48. Herculis v-
 xor 49
 Hecate incantamentis
 exhibita 570 583
 Hedera 685. 687
 Helenæ forma admi-
 randa 299 (313)
 Helladonicarum curæ
 Hephæstio ἑρμῆας ver-
 bo vitur 201

Heraclitus our Ploret
 113. non potest ven-
 di 114
 Hercules an obierit
 mortem 48. deus a-
 scititius 435. 447. tri-
 plex 50 partim apud
 inferos, partim apud
 superos 48. idque
 quomodo 48. 49.
 Herculis parentes 50.
 animus ex Ioue 51.
 sententia contra Da-
 min 447. 448. orna-
 tus 815. eius laudes
 48. 815
 Hermaphroditus Ve-
 neris & Mercurij fi-
 lius 12. 13. eius for-
 ma 18. 21
 Heroas etiam parasitos
 fuisse 518. 519. &c.
 Herodotus quo pacto
 innotuerit 214. pas-
 sim notus 213. 214.
 virtute excellēs 212.
 mendaciorum parēs
 vocatur 607. 608
 Hesiodus quæ scripse-
 rit 663. de futuris si-
 cut pmisserat, nihil di-
 xit

I N D E X.

- xit 664. eiusdem præ-
 dicta, de agricultura,
 nō esse vaticinia 669
 iuxta Himeræum *ἡμῖν*
ἡδὲ καὶ συγγραφεύς 319
 Himeræus poëta 319
 Hipparchus 339. Lu-
 cianū hospitio susci-
 pit 340. 341. eius
 domus à latronibus
 spoliata 356. vxor in
 auem conuersa 351.
 vopr. maga 343
 Hippias Herodotum i-
 mitatus 215
 Hippocentaurus 51
 Hippocratis imago æ-
 nea 580. 608. ea si
 prætermittuntur sua
 sacrificia vlciscitur
 581
 Hipponactes 626
 hircus non ab Aegy-
 ptijs mactatur 256
 Hirundo *ἰσχυρὰ* 679
 Homerus poëtarum
 præstantissimus 455.
 Menelaū egregiè de-
 scripsit 281. in laudā-
 do magna vsus liber-
 tate 332. eiusdem de
 cōgregandis dijs ver-
 sus 417
 Homo quid 114. ex
 duobus compositus
 51
 Homines multi, laudis
 auidi 292. 293.
 deorū effigies intuē-
 tes falluntur 91. deom-
 rum compellationes
 imitati 334
 Hominum optimi 322
 Hordeaceus panis po-
 dagræ medetur 694-
 702
 Hortulanus Lucij do-
 minus, in militem in-
 cidit 389. erga eundē
 vt se gesserit ibid.
 Hyacinthus ab Apolli-
 ne amatus 12
 Hyoscyamus podagræ
 medetur 694. 699.
 Hypata Thessaliæ vrbs
 339
 Hyperboreus quidam
 volans 569. eius varia
 incantamēta 570, &c.
 Hyperborei 659.
 I
 I Alema frigidior 647
 Icarus

I N D E X.

- Icarus discendæ astro-
 logiæ auidus nimis
 260. eiusdem filia pu-
 dica. 296
 Ideæ Platoniciæ 575.
 extra vniuersitatem
 117.
 Idioræ philosophorum
 ineptias rident 171
ιδίω pro *ιδίω* 832. 844
 Ignis à Persis cultus
 460
ἔκτα ἔκτα τὰ παρὰ 828
 Iliensis cūm sis , pro-
 uerb. 635. 660
 Illyrici 44
 Imagines 272
 Imaginis, visæ mulieris
 ornatus 274. 275.
 eius dotes 285
 Immolantium ceremo-
 niæ 92
 Indigentia quid 805
 Indi Baccho cur se nol-
 lent opponere 615.
 iidem à Baccho in fu-
 gâ conuersi 616. 617
 Inuidentiæ malum, qui
 effugiant 297
 apud Inferos æqualitas
 63
 Interficere quomodo
 liceat 144
 Io, Inachi filia, à Ioue a-
 mata 30. inluencam
 commutata ibid. ven-
 tis præfecta 31. in Aæ-
 gyptum paritura mit-
 titur ibid.
 Ion excellens Platonis
 cus 561
 Iupiter amanti deditus
 5. insidiosè petitus
 456. omnis generis
 disciplinas venales
 proclamat 100. 101.
 Io filiam Inachiamat
 31. mendacij argui-
 tur 41. in concioni-
 b9 magniloquus 424
 Iouis imago 782. van-
 riæ vxores & liberi
 85. 86. eiusdem vires
 quousq; se extendant
 438 448. item consi-
 liū de remedio Ixiæ
 nis amanti adhibendo
 6. sepulchrum apud
 Cretenses 90. ad
 deos cæteros oratio
 426, &c. cum quæ-
 nâ sollicitent 412. 413
 Iphige.

I N D E X.

Iphigenia	477	Κιβδηνορ quid	542
Ἰφίτα	833	Κομάρα ⑥	701.
Ismenodorus descen-		L	
dens ad inferos sibi		LAc	706
succenset, quomodo		Lactucarū foliā, po-	
interfectus: Eleusiné		dagræ adhibita	694.
proficiscens interfi-		698	
citur	66	Lacertæ ad pbdagram	
Ilocratis de doctrina		vsurpatæ	695 704
dictum	543	Ladas	711
Iuno , à quo, & vbi edu-		Laërta Vlyssis mater	
cata 687. metuit ne		74	
Ixiō gloriatur de mu-		Lampis ad inferos de-	
tuo amore 7. eius i-		scendens	69
mago	782	Lapillus columnaris in	
Iuuenis , in necessitate		incantationibus vsur-	
senex	731	patus	567
Iuniorum de astrologia		Lapidum vsus	141
sententia	266	Latona Euagoræ regis	
Ixion Iunonis amore		vxor	334
captus 5. illius ima-		Laus quid 324. quate-	
gine falsus 6. quæ su-		nus tolerabilis	306.
pra ipsum sunt petit		præcipua quæ	296
ibid. eius mores 3		Laude digni, qui	323
de Ixionis amore signa		Laudator quomodo	
498.		laudetur 327. ab as-	
K		sentatore differt ibid.	
ΚΑδίσω à καδίσαν		Laudāda res, cum quo	
differat	839	conferenda	324
καταδισῶ à καταδισῶ		Legislatores rationi	
differre ibid. &	845	multū tribuētes	232
		ἀτ.	

I N D E X.

- Λαογλα* 832
 Lemnij Vulcanum suscipiunt 87
 Lentes, ad podagram mitigandam vsurpari 694. 699
 Leo ceruo velocior 563
Λιοντας 829
Λιθιάσιον 652
 Libanus mons 752.
 Veneris templū 753
Λήμνα πάρισις αὐτῶν 829
 Lingua suum dominum accusans 648. officiū 649.
 de Loco quodam apud Indos sacro, & celebri 619
 Lucianus cōmunis hostis philosophorum 137. carmina connectens 139. quam noverit artē 145. 155. in salutando lapsus 194 ei9 erroris causē 194 195. quos conuitijs insectatus 140. 151. morti destinatus 140. eius in philosophos benefacta 142. ad Pal-
 ladem oratio 156. p suo libello defensio 321.
 Luciano varia mortis genera excogitantur 138. idq; cuius causa 140 (354
 Lucius in asinum 353.
 Lucius asin9 à latronib. deductus 336. &c. ex eorū manu fugit 365. dominū prodit 390. idem alteri venditus, & vt ab eo tractatus 391, &c. idem ob in-
 suctum cibū derisus 392. pistori venditus 387. rursusq; hortula no 388. amorī indulgens 397. 398. humanā formā resumit 401. eius genus 402
 in Lucium nouum sup-
 plicij genus excogitatum 368. 369
 Luna à Phrygibus culta 460. Endymionis forma capitur 8. alia, atq; alia specie appa-
 rens 255. imago ei cur nō exhibeat 784
 Ly.

I N D E X.

Lycambos 626
 Lunæ cursum quis pri-
 mò obseruauerit 10
 Lunæ non est lumen
 proprium 268
 Lycurgus reipub. ad-
 ministrationem è cœ-
 lo temperabat 266.
 270

Lydi Comon celebrant
 678.

Lypæes orator 640

Lysimachus 55. 46.

M

MAcarius vnam in
 Christo naturam
 asserens, dānatur. 661

Machlæi Indiæ populi
 619

apud Machlæos Indiæ
 populos lucus sacer
 & celebris 619

Magi quondam ex re-
 gia stirpe procures
 405 406 607)

Magicæ inuentor quis

Mala, audire tantum to-
 lerabile 383

Malum punicum 700

Manes bibere nequeūt
 53. 54. 677.

Marrubiū podagræ ad-
 hiberi 694. 698

Marfyas 722. 725

Mausolus cur insolens
 57. forma Diogeni si-
 milis. quibus impera-
 uerit ibid eiusdē mo-
 numētum in Halicar-
 nasso 57. 58. à qui-
 bus conditum 59

Mausolo monumētum
 quid afferat commo-
 ditas ibid.

Medi 44

Medici cognita morbi
 causatutiūs meden-
 tur 733

Medicina. ars sordida
 ab Hippoc. vocatur
 706

Medullæ vtilitas 705.
 706

Medusa 272. inspicien-
 tibus quid faciat 273

Megæra podagræ ma-
 ter 672. 677

Melāpygus homo 657

Μελιπύγος δαίμων 831

Memnon 596

Menandri Eléchus 628

Menippus de N. rei
 Ther.

I N D E X.

Thersitēq; forma iudex 61 Menses ex luna metiuntur 256 Mentiri quandoq; laudabile 355 Mercator in lapidem quomodo 124. 125 Mercurius deos ad cōsiliū conuocat 416 eorum preco 417. poēticiæ ignarus <i>ibid.</i> Panna propter formā hircinam deridet 14. eundem agnoscit 15 Mercurij ob pulchritudinē elatus animus, parentes 15 (691 Merula loquax 690. Midas 566. eius digitus morsus 567. idem incantamenti sanatus <i>ibid.</i> Μιδάων 830 Midias mollis 467 Minerua ingeniosa 300. ex Iouis cerebro nata 86 Minos iudex apud inferos 76. de Minois filio vaticinium 669	Mistho Sybarita 628 Mithres, ex auro solido 420 Mnesitheus pro libertate naue, nō sacrificat, pro dignitate 427 Modestia philosophiæ comes 152 Modicum collatione non crescit 315. cum maiori collatum, de eius magnitudine detrahit <i>ibid.</i> Momi ad deos oratio 432 Monarcha 253 Mori potius, quam innocentem interficere 234 Morsi à canib, rabidis aquam horrent 54. 603 Mulier impudica, Aegyptijs templis similis 286 Mulier, quis ornatus conueniat 286 de Muliere ambita responsū 653 de Muliere, Lucij asini amore capta 397 III Mulier

Mulieribus in sacris A-
donidis nolentibus
capillos tondere quę
multa 751

Munerum offerendo-
rum facultas nemini
interclusa 251

Mures araneos ad po-
dagram vsurpari 695

Musica primũ iuue-
nibus antiquitũ tra-
dita 539

Mustelę dens pro me-
dicamine vsurpatus
562. eę coctę poda-
grę medentur 695.

N

NAsũ trahere 5
Navis à gubernato-
re dependet 464

Neptunus Enipeo a-
morẽ pręripit, idcir-
co culpatur 36. sub vn
dis agit 438. à Lysip-
po æneus factus 420

Nereus Venerem edu-
cauit 687

Neurospasta 801

Nessi sanguis 719. 721.

Nestor 517. parasitus
519

Neurospasta homuncu-
li 761

Nicias dux 197 (724)

Niobe luctu foeta 722

Nireus formosissimus
Gręcorum. eius pa-
rentes forma sub ter-
ris quid ab alijs diffe-
rat. ab Homer. cele-
brata 61. 62.

Nāi τῆς δόξης 830. 843

Numen humanis obse-
quijs non eget 81

Numer9 quaternarius
O (104)

O Cyp9 726. 729. 730
Odio digni plurim
156

Oedippus dux Theba-
nus 715. podagram
pertulit ibid

ὀδὸν ἀπὸ τοῦ ποδὸς 829

Oeneus Dianam sacri-
ficij non adhibet 81

Ollætinnitu, homo o-
ratione cognoscitur
541

Olympia Herodoto-
commoda 214

Ophion primus Palla-
dē produxit 688. 689
• Orpheu

Orpheus musicus 289.
303

Oroëtes ad inferos de-
scēdens 66. pedibus
debilis 68 à Merctu-
rio adiuuatur ibid.

Oratio mulieri conue-
niens 288

Orodæcides 626

Orpheus astrologiam
quo pacto docuerit
257. eius patētes ibi.

Orpheo locus in cælo
designatus 258

Osiris 751. 800. à Bi-
blijs curcultus 752

Osculari viperam, me-
lius quàm thalum ho-
minem 646. idq; cur
nam ibid.

P

Pæan deorum medi-
cus 693. 697

Pædagogi quales esse
debeant 845

Pæones 44

Παιπάλυμα 657

Palæstra hominum co-

strix 345. cum Lucia-
no concubans 346.

Hipperchi ancilla

341. 407

Pallas ex Iouis cerebrò
nata 687 689. à quo-
primò producta, &
quando ibid.

Pallium in Cynicorum
insignibus 552. (413

Pallor cuius rei signum

Pancrates in arte magi-
ca excellens, quæ mi-
racula arte magica e-
xercuerit 597

Pan Mercurij filius, a-
mator 14. eius ditio,
exercitia 16. amice
17. forma 14. cur talis
15. deus Arcadiæ 18

Pani fons in India sa-
cer 620

Pânus lacer 642. 660

Panthææ mulieris ora-
tio 304. 305

Papauer pōdag. mede-
tur 694. 699

Parasitica ars 480 481.
artes alias in quo ex-
cellat 486. 469. an in-
ter artes numeranda
484 485. an honesta
& utilis 533

Parasiticæ, sicut aliarū
III 2 artium;

I N D E X.

- artium, nullus professor 499 eiusdem definitio 486. finis 488.489. eius nomē quomodo apud veteres audierit 537. principiū generosū 500. 501. descriptio 538
- πασιλιῦς* etymon 535
- Parasitus sua arte gaudet 483
- Parasiti felicitas 501. nomē apud veteres honorificum 537
- Parasiti sæpe feriantur 498. detymones dicti 492. bestijs cur formidolosi 526. eorū vita 526 527, &c. bello apti 512.523
- Parasitandi eadem ubique ratio 505.506
- Parcæ omnia decernūt 438 448.474. cur sic dictæ 474
- Parembolē 732. quid sit 741
- Parrhisiades seu Lucianus qualis extiterit 161. quos conuicijs infectetur 173. auro ac placenta hamū inescat 183. quos psces capiat 185. cramine soluitur 175. eius liber blasphemij refertus 162. oratio pro seipso 164. in acuersarios actio perimitur 17
- Pasiphaë tauro cur copulata dicatur 26
- Pastinaca podagræ vtilis 694.69
- Patrocl⁹ parasit⁹ 519. eiusdem laudes & habitus 52
- Patrocli morientis vox 521. eius dictū, quod parasitus affirmatur ibidem.
- Pedum officium 80
- Peliæ opinio 30
- Pelichus 577. eius Itatuz mirabiles actiones 576.577. &c.
- Penelope Panos mater 15. eius parētes ibidem
- Penthele pagus Atticus 47
- Peplion agreste 69
- Pera in Cynicorum insignis

- signibus 552
 Perilaus artifex ingeniosus 236. bouem fabricatus 237. eo supplicij genere quod excogitauerat, affectus 237. 238
 Peripateticus quanti vendatur, & qualis 126. duplex ibid.
 à Peripatetico quid discendum 126
 Περικλῆς αὐτὸν 830
 Περικλῆς masculino genere 833 (5
 Perithous Iouis spurius
 Persica folia podagræ medentur 694
 Πέταμα antiquum verbum 654
 Petroselinon 698
 Phaëthon Solis filius falsò creditur 261
 Phaëthontis sorores in populos cōuersæ 262
 de Phaëthonte fabula falsa ibid. & 270
 Φαίδρος varia significat 833. 844
 Phalaris vt imperium obtinuerit 224. vt administrarit 226
 satellib. munitus 230.
 crudelitatis accusatus ibid. à Delphis consilium petit 229. cur illis æneum bouem miserit 239. eius genus 224. de se ab insidijs tuendo consiliū ibid. cuius opera ei detestæ insidiæ 228 contra eum ciues concitati 227. de eo falsa crudelitatis suspicio 223
 Phalli, siue priapi Iunoni sacra 761. 801 in eorum vnum quotannis bis ascendit 778. qua de causa ibid.
 Pharmaca varia à medicis podagræ frustra adhiberi 694
 Phidias Iouis imaginē vt retractauerit 317
 Philemon 211 (679
 Philomela Iryn genuit
 Philippidis mors 196
 Philippus Alexandriæ persuasionem increpat 38. quomodo à III 3 Demo

- Demosthene** depin-
 gatur 44
Philosophia vnde co-
 gnoscatur 149. in iu-
 dicem electa 145. sola
 verax 151. mansueta
 & mitis 159. propter
 flagitiosos philoso-
 phos malè audit 168.
 scommatibus splēdi-
 dior 150. à Luciano
 cōiitijs laceſſita 140.
 par pari referens 159
Philosophiæ causæ dis-
 ceptandæ commissæ
 151. habitatio 147. ad
 eam accedere an sit
 opus 149. eius falsi a-
 matores 166. eius hy-
 pocritæ vnde digno-
 scendi 181. 182
de Philosophia diuersæ
 sententiæ 503
Philosophicæ sapiētiae
 finis 128. 129
Phryges Atti clamorē
 faciunt 678
Phryni serpentes 568
Philosophus quāti em-
 ptor 129. cur nihil sciat
 128
Philosophi & parasi
 comparatio, quoa
 corpus attinet 51
Philosophi stateræ a
 quid ibid
Philosophi affectibus
 multis subiaccēt 53
Philosophi sæpe para-
 siti 506. iidem auari
 527. ingrati 141. ira-
 cundi ibid. in venali-
 ciū deducti 164. ipsi
 ne, an parasi felicio-
 ri fato absumātur 53
Philosophorum prae-
 tentio 142. de dignitate con-
 tentio 179
Philosophos non esse
 bello aptos 513. 516
 524 (662)
Phinea multa p̄dixiss
Phineus 67
Pietas, fons virtutū 33
 ad *πλὴν καὶ ἴσασι* quomo-
 do respondendū 82
Pisces muti 187. in sa-
 cra ciuitate sacri 79
Φοινικίαν 65
Phrixus aureo ariete
 aërem vectus 26
Plantaginē podagra
 adhibet

adhiberi 694.698
 Plato 190. Diogenem
 instruit, vt recte accu-
 sationē instituat 158.
 etiam parasitus fuit
 409. eius de inuitan-
 tibus cōuiuas dictum
 487. eius laus 157.
 eiusdē cur nati simus
 aliud 539
 Plessthenes podagricus
 πλεσθηνης 832 (715
 Pluto inferorum rex
 586 largus 688. 989.
 podagram aluit ibid.
 Podagra 672.674. tar-
 da appellatur 711. ex
 quiete & crapula quo
 modo curanda 744. e.
 ius parētes & patria i-
 bid. quæ tormenta affe-
 rat 673. quib. se facile
 præbeat, & quib. non
 669. huius principiū
 737. eius viū an vltū
 pharmacum cōpescat
 717. vires vbi primū
 apparuerint 688 ety-
 mologia 674. 696.
 709. 745. sacra quæ
 689. quod tempus

dicatum 696.697. in-
 curabilis à quibus-
 dam habetur 678
 Podagræ mederi vt co-
 nent medici 693. 706
 Podagricus 683
 Podagrici dolores quā-
 do potissimūm mor-
 ueantur 691
 Podagricos quid con-
 soletur 723
 Poenis infligendis ne-
 mo gaudet 233
 Poëtæ & pictores libe-
 ri 323. 337
 Poëtis veritas non est
 curæ 456
 Poërarū materia adu-
 landi 309
 Pollux in facie vulne-
 ratus 22. 25. quomo-
 do à Castore inter-
 noscatur 25
 Polyidus 664
 Polygnotus pictor 280
 Polyphemus 651
 Populi diuersi, diuer-
 sos deos colunt 90
 Potamogeitō 694. 698
 Priamus podagricus
 fuit 715. 719. 720

Proborum apud infe-
ros habitationes 77.

Prodicus Cius 215

Prometheus cruci à Io-
ue affigitur 87

Προκόπης ἐν τῶν μαθημάτων

Progne 681 (831

Protesilaus dux Thes-
salorum 716. 720.
podagricus ibid.

Proxenides certaminū
iudex 216 (844

Πωδάγρινον ῥῆμα 832.

Psyllion podagrigo va-
tile 694. 700.

Ptolemæi ordo episto-
læ inuersus 202

Ptolemæus, cur Soter
dictus 46

Pulchritudo absoluta
quæ 285

Puniçi pomi cortex po-
dagricū iuuat 694. 700.

Purpura piscis 813. co-
tinguntur panni ibid.
& 814.

Pyra festum 792. quo
tempore, & quibus ce-
remonijs peragatur
792. 793. 796.

Pyrrhias 585

Pyrrhus post Alexan-
drum secundas tenet
202. quid potiss. pre-
caretur ibid.

Pythagoras Phalarim
inuisit 235. ab. Eleu-
sinis sacris cur prohi-
bitus 630. quid post
quinquennij silētium
doceat 102. 103. ve-
nalis prouocatur 101.
quid sciat ibid. vbi in-
stitutus, eius cōmone
faciendi modus 102.
decem drachmis emi-
tur 105. vnde volue-
rit exordiū sumi 197.
eius iusiurādum 103.
cibus 104.

Pythagoram animatis
victitasse pbatur 132

Pythius Lydo ambigūe
respondit 461. eius
de missa dono senten-
tia 245.

Pytiocampes malefi-
cus 435.

R

R Anę coctę ad podag-
rā vsurpatæ 695.
704

Res

I N D E X.

Res humane calamito-
sæ 113
Res sumptuosæ diuiti-
bus indigent 112
Reipublicę administrā
dę grauis puincia 227
rerum magna pertur-
batio 433. 452
Rhea dea 759. 801
templum eius ab At-
to extractum ibid.
pueros adamat 87
Rhetoricę cum parasi-
tica collatio 503. de
eadem diuersæ sen-
tentię 503. 504. &c.
Rhetores bello non a-
ptos 513. varijs af-
fectib. subiacti 530.
531. &c. de grauan-
tur varijs 165 (647
ῥητορικῶν barbarū esse
Rifus Sardonius 473
Rex cur Gręcę *ἄναξ*
nuncupetur 547
Rhoxane virgo depi-
cta 216
Rododaphne cognos-
men 650
Rubetę podagrę me-
dentur 695. 704.

S

Sacra Syrię ciuitas
748. vnde nomen
hoc sit sortita ibid.
Sacrę ciuitatis templū
religiosissimū 754.
ex varijs gentibus il-
luc diuitię allatę is-
did. de eo varię sen-
tentię 755. 756. &c.
Sacrense templum qua-
le, aut quomodo for-
matum 780. 781
eius sacerdotes & sa-
crificia 789. 790. e-
ius templi authores
762. 763. in eo ædi-
ficando quantum tē-
poris consumptum
769. eius situs 777
Sacrifici in sacris Cy-
clopi similes 92
Salmoneus suę teme-
ritatis pœnas luit 722
Saluere verbo nullum
tempus præfinitum
169. huius verbi du-
plex significatio 195
eius vsus ibid.
Salutis cura meritò pri-
ma 204
III 5 Sapiena

I N D E X.

Sapientem foenus exer-	chrum cur dextra
cere an liceat 123	dem lunonis demo
Sapiētes quibus signis	stret 78
dignoscendi 182	Senes etiā à morte ab
Sapientiz falsi amato-	horrent 7
res vt erga amicos	Senem à decoro defle
affecti 172	ctere an toleradū 19
Sappho à Socrate lau-	de Sene misero, qui
data 295	tiā inuitus morit̃ 7
Sardanapalus mollis	Sepis nomē ob barba
467.478	spinositatem attribu
Sardanapali epitaphiū	650
478	Serpentes incantame
Saturnus cur vinculis	tis ex regione quad
alligatus dicatur 263	coacti 56
Satyris locus sacer a-	Seruus qualis esse de
pud Indos 620	beat 38
Scepticus philosophus	Seruis res dominorum
134	cognitæ 34
Sciron maleficus 435	de Seruo quodam Ly
Scurra pro assentatore	bico, sacrilego, & e
à Luciano accipitur	iisdem poena 57
337	Sileni fons 620. hui
Scythæ homines Dia-	locus in India face
næ mactant 45.93	620
Seculum quid 114	Simia manē apparen
Seleuci de diademate	malum omen 64
dictum 547	Simiā sub leonina pell
Semiramis 696.697.	fouere 560.60
784.800.801	Simonides 62
Semiramidis simula	σινῶν quid 53
	σῖτο

~~Stron~~ quid ibid.
 Sitis in Tantalo suppli-
 cij genus 54
 Sisyphus 672
 Socrates solus ex phi-
 losophis in bellū e-
 gressus 516. irrisus
 162. qualis amator
 puerorū ibid. pcla-
 matur venalis 115.
 quanti vēditus ibid.
 eius dogmata 116.
 doctrine summa 107.
 genus 828. is, quos
 in sermone peccātes
 arguerit ibid.
 ὁ γὰρ ἴσους ἄλλοι 824
 Sol geminus, prouerb,
 642
 Solis cur non exhiben-
 da imago 784. 785
 sol occisante deprehen-
 dere cuius sit 825
 Sontes an iure punian-
 tur 78
 Sophista quidem Apo-
 phradis vocabulum
 deridet 634. is ob
 id obiurgatus ibid.
 Solstratus prædo 76. eis
 nequitie conuictus,

peccatorū causam in
 fatum tãansfert 77
 Spadones manē appa-
 rentes, malum omē
 640
 σπυδινίαν inusitatum
 647
 Stellarum erraticarum
 alię mares, alię scēmi-
 næ 259
 Stellis nomina non for-
 te indita 254
 Stratonice regina Assy-
 riorum 762. à pri-
 uigno adamata, & vt
 illi cesserit ibid. Cō-
 babū adamauit 769.
 Cōbabo cōmissa 766
 eiusdem somniū de
 extruēdo Iunoni tē-
 plo 765. factum ri-
 diculum 309
 Stultitiæ finis 657
 Sues à Gallis non sa-
 crificijs adhibentur
 795
 Syllogismus minister
 publicus 176
 συμπαρίστησι μοι 829.
 843.
 συμτάξωτό μοι 830. 843
 συμταξί

I N D E X.

ευνειρη αὐτῶ ibid.

Syria 799

Syrus rei imaginæ peritus 574

T

Tantalus sitiens 53.

677. is quo potu egeat 54

Taurus ab Ægyptijs cultus 256. æneus

nouū supplicij genus

237. æneus trium ma-

ximarum rerum mo-

numentum 244. is

Apollini dicatus 239

Taurum ab Apollinis

téplo arceri turpe 246

de Tauro non respuen-

do oratio 243

εὐεργετικὸν τῶν πινέθων, non

benè dictum 654

Tegumenti vsus 806

τινέση 831

Telephus multa præ-

dixit 664

Templa Ægyptia 749

Terra in communi à na-

tura constituta 807

Thamyris 142

Thebani 45

Thebæ duplices, pro-

uerbium 64

de Theopompo dict

sophistæ 65

Theseus Herculis disci-

pulus 816. eius ve-

stitus ibid

Thessalia 339. 40

Thetis lunonem edu-

cavit 68

Thraces 4

Thus podagricum iu-

uat 69

Thuris suffitus cere-

brovtilis 69

Thyestes 85. astrolo-

gus 259

Timocles deorum par-

tes tuetur 451

Timoclis Stoici contra

Damin disputatio

429. 441. eadem re-

staurata 451. loque-

la qualis 44

Timocrates 23

Tisias 65

Tormenta, podagricæ

vesaniæ principes

717

Tragicus mimus 16

Trapezita & nummu-

larius idem signifi-

can

I N D E X.

<p>cant 542
 <i>προπομάθητας</i> barbara
 vox 647
 Træzeniorum de con.
 trahendis matrimo-
 nijs lex 798
 Troia conditores 95
 <i>τῶν μύωϊν</i> antiquum
 654
 Tychiades 481
 Tyranno cur infesti ho-
 mines 231
 Tyranni Græcorum sa-
 pientes 233
 Tyrannorum res vt fa-
 bula de Hydra 233.
 Græciæ orationes in
 templis 232.</p> | <p>457. de <i>ἑρῳτῶ</i> filij ne-
 quitia cōqueritur 8.
 Vulcani vxor 11. A=
 pollini minùs propi-
 tia 12
 Veneris imago apud
 Cnidios 421. ex qua
 materia ibid.
 Veneris supercilia à
 Praxitele vt sint for-
 mata 278
 Veri sapientes quo si-
 gno signati 181
 Veritas nullius de cau-
 sa mentitur 154
 Veritatis de segregan-
 dis malis à bonis cō-
 filium 181. habitus
 152. vestis vsus 806
 Veteres diuinationib9
 maximè vtebantur
 264
 Victus nimius studijs
 incommodus 499
 Victu egentes nō sunt
 parafiti 529
 Vinosi nonnihil tri-
 buendum 618
 Vir bonus inuitus de
 alijs sumit suppliciū
 234</p> |
|---|--|

Virginum

I N D E X:

Virginum corruptio-		Vtis Vlyffes	65
nes nefariæ	227	Vulcanum ex Iunon	
Vlmus	691	sine patre natum	80
Vlyffes Ithacæ prin-		Vulcanus claudus	11
ceps	716.	pulcherrimas duxit	
laboravit ibid.		vxores, & eæ an se in	
ros penetrauit	265.	uicē æmulentur ibid	
solus Aiaci opponi-		de Vulcano fabulæ to	
tur	75	lerandæ	87
Vlyfsi ignoscendum,		Vulgi natura	161
quòd arma appetie-		Vulpes coactæ podagra	
rit	74	adhibitæ	695. 705.
ad Voluptatem quæ re-			Y
quirantur	494 495.	Υβείσαν & ὕβρις quid	
et. quæ item cum ea			836
coniuncta sint	ibid.	ὕβρις 204. tessera	
Voluptatem Epicurús-		militibus datur	202.
ne, an parasitus magis		significationes	198
assequatur	492. 493.	ὑπατάσθαι καὶ ὑπατάσθαι	
eiusdem descriptio			837.
ibid.			Z
Vrinæ vsus	706	Zamolxides fugitiu9	
Vsuras colligere, idem		à Thracibus cultus	
quod syllogismos cō-			460
cludere	123	ζυγομαχία	831. 844.

TERTII TOMI INDICIS:

F I N I S: